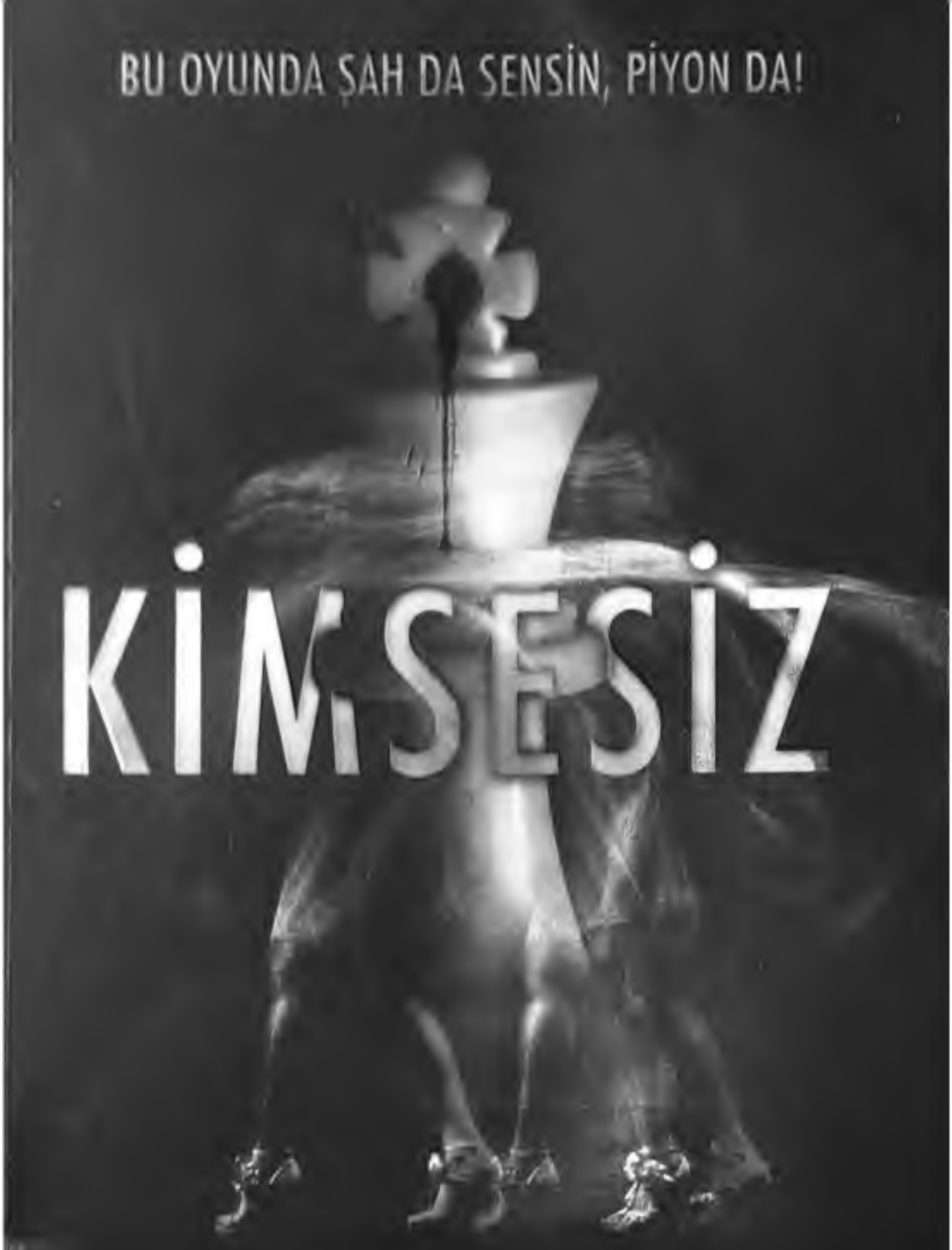
BU OYUNDA ŞAH DA SENSİN, PİYON DA!

KİMSESİZ

MÜJDE AKLANOĞLU

HASREM

Psikolojik Roman

GİRİŞ

Aşk; psikolojinin satranç tahtasıdır! Her ne kadar mat olacağını bilse bile şahmış gibi davranır. Zihin hamlesi belli olmayan vezirdir ama piyonsuz vezir bir hiçtir! Duygular ise en şaşkın piyonlardır, bazen hata yapsa da, eninde sonunda doğruyu görür.

Herkesin korkuları vardı. Onun korkuları yoktu, olasılıkları vardı. En başından defalarca uyarmış, defalarca olmaması için dua etmiş ve yalvarmıştı ancak kader bir şey yazdı ise, sınanmadan asla yakayı bırakmazdı.

Tık. Tık. Tık.

"Benim hayallerim uyudu...

Benim kâbuslarım uyudu.

Benim korkularım uyudu.

Gözlerimi kapatacağım.

Sesleri unutacağım..."

Korkunun sesini yırtmak istercesine daha hızlı ve daha içten söylemeye başladı. Sanki zaman tekerrürden ibaretti. Her kelimede rutubet, küf, korku, kanın metalimsi tadının yapısı aklına geliyor ve mazi, zincirlerini koparan cehennem gibi üzerine yıkılıyordu. Bu şarkı, çocuksu şarkı dehşetini yatıştırırken, aklına gelenlerle gözlerinden yaşlar akıyor, aynı zamanda dua edercesine fısıldarken geçmişteki o minik kızın ruhuna bürünen korkularından sıyrılmaya çalışıyordu.

Biri duvarları tırnağıyla kazıyor gibi kulakları çınlatan tiz bir ses çıkarıyor. Yoksa... Yoksa yine o mor, tüylü, ürkütesi canavar mı geliyordu? Yoksa dolaplardan, yatağın altından, perdelerin arasından sızıp yanına gelen o gölgeler mi üzerine devriliyordu? Hayır, burada gölgeler yoktu, mor tüylü canavar yoktu, burada o vardı!

Tık. Tık. Tık.

"Sincap... Neredesin?"

Sesi duyduğu an öyle bir titredi ki, elektrik çarpmış gibi gerildi derisi.

Gök ikiye bölündü de, sanki üzerinde taşımaktan yorulduğu tüm suyu üzerine devirdi. Melekler kızarcasına şimşekten oklarını yeryüzüne fırlattı, yere düşen şimşek dünyayı ikiye bölercesine zemini titretti ve o dehşet sesiyle dünyayı sarstı. Tek tek, birbirine değmeden yere saçıldı göğün damlaları. Toprağı döven yağmur daha da hızlandı. Serin bir havayla etrafını saran toprak kokusunu, derin bir solukla içine aldı. Etraf hayli soğuktu, üstelik çekildiği duvar dibi onu koruyamayacak kadar kısa ve güçsüzdü. Yine de sığınacağı en korunaklı yer buradan başka yer olamazdı çünkü her yanı tuzaklarla çevrili bu yerden kaçmaya kalktığı her zaman, başına daha felaket bir dert açıyordu. Ama bu sefer kaçacaktı, bu sefer uzun sürmeyecekti esareti, biri onun sesini duyacak, varlığını hissedecek ve kurtaracaktı.

Titremesinin sebebi ıslak kıyafetlerinin tenine yapışarak buhar çıkarması mıydı yoksa korktuğu için mi soğumuştu her hücresi, çözemedi? Karanlığın içindeki ayak sesleri hızlandıkça, kızın soluk sesleri de hızlanıyordu. Titrek soluklarını nemli geceye savurduğunda, dudağındaki iri kesik canını acıtıyordu. Boynuna doğru inen sıcak kan, buz gibi olan teninin daha hızlı titremesini sağlıyordu.

Korkuyla bir sağa bir sola dönen gözlerini hareket ettirirken, kırılmış ve sökülmüş tırnaklarından sızan kan, sızlayan elini titretti. Aldırmadı. Kanlı ellerini duvara yaslayarak, olduğu yerde biraz yükseldi. Ayak seslerinin nereden geldiğini çözemiyordu. Etraf karanlıktı, ağaçların gölgesi de etrafı iyice karanlık bir girdaba hapsediyordu. Adım seslerini dinledi ancak ne taraftan geldiğini çözemiyordu, onu görmesi gerekiyordu. Solukları buhara karışırken, duvarın rutubetli yüzeyinin görselinden kurtulan gözleri ağaçlık alandaki sislere kaydı. Görünürde kimse yoktu ama adım sesleri hâlâ aynı ritimde devam ediyordu. Bir dalı kırdığında ya da bir yaprağa bastığında çıkan hışırtıyı duyuyordu. İnsan korkunca sesler daha da yükseliyor, kalbi patlayacak gibi büyüyordu. Elleriyle duvara tutunup, biraz daha yükselecekti ki, arkasında duyumsadığı hisle donup kaldı. Sırtından aşağı ter yürürken, saçlarının her teli özenle çekilir gibi dikleşti. Bir ayağın altında ezilen dal kırılarak ses çıkarırken,yakından gelen bu sesle kız ürpererek arkasını döndü. Bakışları kırık dalın ve ıslak sarı yaprakların üzerindeki ayaklardan usulca yukarı çıktı. Gördüğü kişiyle hıçkırır şekilde yutkundu.

Üzerinde sarı bir yağmurluk olan iri adam, elindeki baltayı tek omzuna atarak kızın ıslak saçlarına uzandı.

"Hayır..." diye bağırdı Ece, boğazı yırtılasıya haykırırken, saçlarını kurtarmak için çabaladı ama bu çabası beyhudeydi, kurtulamadı. Bedeni yorgun, canhıraş halde kalmıştı. Saçlarından sürüklemek isteyen adam buna engel olan kızla, kısacık bir an durdu. Birden saçlarını bıraktı. Korkudan nefesi kesilen ve kendini geriye çekmeye çalışan Ece, sert bir şekilde yüz üstü yere kapaklandı. Ece ayaklanmak isterken, arkasındaki adam sırtına büyük ayağını koyarak kızı yere mıhladı.

"Hayır... Lütfen... Lütfen..." diye yeniden ve defalarca olduğu gibi bağırmaya başladı.

"Kaçma demiştim. Eğer bir daha kaçarsan, ayaklarını kırarım demiştim."

Adamın tüylerini diken diken eden sesine inat, kız yerdeki otları çekerek ayaklanmaya ve uzaklaşmaya çabaladı, ancak üzerine basan adam onun kıpırdamasına izin vermedi. Elindeki baltayı kaldırdı, rüzgârı yaran metalin çıkardığı tüyler ürperten sesini duydu. Adam durunca öyle, kız sessizlikten korktu. Geriye bakmasıyla bileğine inen baltanın tersiyle kemikten firar ettirdiği acısı, karanlıkta parlayarak otların üzerine sıçrayan kanlı çığlıkları birbirine karıştı. İlk acı dayanılmazdı, kemiğin kırılırken çıkardığı o ses, acının tarif edilemez yapısı soluk kesmişti. Dünya durdu sanki o anda, acıyla birlikte dondu her saniye ve zerresini bile parçalayan o çığlık geceyi kuşatırken, ağzından etrafa saçılan tükürükler yağmur damlası gibi yaprakların üzerine düştü. Daha acıdan donan ciğerlerine hava inmeye başlamadan, ikinci darbe indi diğer bileğine. Kız elleri üzerinde emekler şekilde kaçmak istedi, ancak beline yüklenen ayakla kıpırdayamadı. Her darbede sesi biraz daha kesik kesik çıktı ve acı biraz daha doruğa uzandı.

Acı doruğa ulaşınca hissizleşiyordu beden, soluklar ciğere inmiyor, beden tepkisiz halde katılıp kalıyordu. Kemiklerinin kırıldığından emin olan adam, acıdan bayılmak üzere olan kızı saçlarından yakalayarak bir nebze kaldırdı ve yüzüne keyifle bakarak, "Söz dinlemesini öğren," dediği gibi sürükleyerek götürmeye başladı. Kemikleri yerinden çıkmış, kanları karanlıkta buhar çıkararak tabiatın üzerine saçılmıştı. Soluğunu tutarken, bileklerinin mi yoksa her asılışında tutam tutam yolunan saçlarının mı daha çok canını yaktığını bilmiyordu.

Sanki bilekleri kopmuştu. O cansız varlıkları az evvel o duvarın dibinde bırakmıştı. Adam hiç aldırmadı. Kızı ıslak zeminde sürükleyerek kaçtığı taş binaya tekrar götürdü. Merdivenlerden çıkarken artık acıdan hissizleşen kız, elinin altında yarı bayılmış haldeydi. Görseller bir gidip bir geliyordu. Karanlıkta adım sesleri birbirine giriyor, sürüklenirken içinden akan sıcakkanla birlikte, her bir parçasını geride bırakıyordu.

Adam merdivenlerden sürükleyerek çıkarırken gövdesini kırık bilekleri yüzünden, kızın ayakları merdivenin şeklini alıyordu. En son basamakla ayağı sert bir şekilde zemine çarpınca, acıdan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilemeden bayıldı.

Kendine gelmek istemiyordu ama acı o kadar keskindi ki, gelip giden görsellerden bedeninin havalandığını, kirli yatağa yatırıldığını, ellerinin bileklerinden bağlandığını hayal meyal hatırlıyordu. Sonra yine karanlık sıcak bir battaniye oldu ama onu huzura terk etmeye niyeti yoktu. Canını yakan adamın onun huzuruna kastı vardı. Bir ara gözlerinin aralanmasıyla önünde ileri geri giden adamın yatağa yatırdığı ayaklarını incelediğini, hatta kanlı elleriyle yaralarını diktiğini gördü. O ara acıdan yine sızmıştı. Kendine geldiğinde bedeni sarsılıyordu yine. Gözlerini zorlukla açmaya çalıştığında, ayaklarını yukarı kaldıran adamın canını ölesiye yaktığını gördü. Gözlerinin sisli görselinden, onun ayaklarını havalandırdığını ve incelediğini gördü. Kırılmıştı bileklerinden biliyordu ama artık hissetmiyordu.

Ne zaman bayıldığı, ne zaman ayıldığı artık birbirine girmişti. Tavana asılmış iki bağcığa ayakları yerleştirilerek yukarı asılmıştı, gözkapaklarını açık tutmaya çalışarak kendini incelemeye başladı. Bileklerinin etrafına düz tahta parçaları koymuş, kanlı bandajını sıkı sıkıya sarmıştı. Gözlerini açık tutamıyordu Ece, bedeni uyuşuyor, üşüyor, gözleri geriye kayıyordu. Ama bayılmamalıydı, hayır şimdi olmazdı. Gözlerini zorla açık tutmaya çalışırken, kapı açıldı. Bakamadı çünkü kıpırdayamıyordu. Ayak sesleri yankılandı. İçeri giren adam iyice yaklaştı, üzerindeki yağmurluğunu çıkarmıştı.

"Uyanmışsın Sincap," dedi keyifli bir şekilde.

"Neredeyim ben?" dedi Ece etrafına bakmaya çalışarak ama başı o kadar çok dönüyordu ki, gözlerini bile sabit tutamıyordu. Ayak bileklerinin asılı olduğu ipleri kontrol eden adam gülümsedi, kızın gözleri tam kapanıyordu ki adam ayrık bacaklarının arasına girerek,

bileklerindeki askıyı gerip canını yakarken, bacaklarının arasına iri gövdesini sokuşturuyordu.

"Oyun oynamak mı istiyorsun?" dedi gülerek, "Saklambaç mı oynuyoruz? O zaman başlasın,"

Bacakları aralandıkça bileklerindeki askılar gerildi ve bileğini çekiştiren iplerle canı acımaya başladı. Kızın acılı çığlıklarına karıştı çırpınışları. El bileklerini kıpırdattığı her an kolları, bacaklarını sarstı bedeni. Askıda kalan ayakları sarsıldıkça, dikişlerinin açılmasına, gazlı bezi sırılsıklam eden kanın yatağa akmasına neden oldu. Kız çığlıklar içinde başını sağa sola çevirirken, adam bacaklarının arasında yerini aldı. Ağzına bir odun parçası sokuşturup sustururken, son çığlığı da duvarlarda yankılanarak kısıldı, etraf karardı.

1. BÖLÜM

Dünya çıkarlar üzerine kurulmuş bir terazidir. Eğer kendine değer vermezsen, her yükü üzerine alırsan, çökersin. Başkaları hafiflerken, sen yerle bir olursun. İmtiyaz güzeldir. Allah seni bir acıyla sınarken, aynı zamanda doğruyu ve yanlışı görmen için işaretler de gönderir. Nelerden uzaklaşman gerekirken, nelere yakınlaşman gerektiğini, bir yerde hata yaptığın zaman nasıl düzeltmen gerektiğini gösterir. Sabır; tevekküldür.

Tevekkül ile aptallık arasındaki sınırı iyi bil!

Prof. Dr. Şükran Bilir

"Bunları annemden gizli aldım, hepsini saklamalıyız," dedi minik parmakların sahibi kıkırdayarak, sebzeleri oyuncak dolabının içine koyarken hayli keyifliydi. Annesi bıçakla ve taze gıdalarla oynamasına izin vermediği için her şeyi gizlice mutfaktan almak zorunda kalıyordu.

"Gece... Bunları aldığımdan sakın anneme bahsetme," diye huysuzlandı.

Gece kaşlarını çattı öfkeyle, kollarını göğsünün altında topladı. "Ben kimseye söz etmiyorum, her seferinde sen yakalanıyorsun." diye şikâyet etti.

"Hayır, yakalanmıyorum. Bizi sen ispitliyorsun hep," diyerek suratını astı Ece.

Neyse ki bu tartışmaları çok uzun sürmeden barıştılar ve çocuksu bir huzurla evcilik oynama işlerine geri döndüler. Ece minik evcilik oyuncaklarını ve yeni bebeklerini hayli severken, Gece daha çok huysuz, huzursuz bir komşuyu oynuyordu çünkü sürekli şikâyet eden vaziyeti ve her şeye itiraz eden yapısıyla, bunun için çaba harcamasına gerek kalmıyordu.

Ece yemek yaparken şarkı söylüyor, mutlu mizacının ürünü olan tatlı sözleriyle başını sallayarak kendince ritim tutuyordu. Bir hışırtı oldu. Arkasını döndüğünde bebeğinin parçalarını yerde görünce şok

geçirdi. Doktorunun hediyesi olan bebeğinin kolları kopmuş, başı gövdesinden ayrılmış, üstelik silikonla doldurulan gövdesi ise yırtılarak içi dışına boşaltılmıştı. Çenesi titreyen, yeşil gözleri dolu dolu olan Ece, bebeğin parçalarını eline alarak nemli gözleriyle Gece'ye baktı.

"Ne yaptın sen?" dedi ağlamaklı sesiyle.

"Hak ettiğini yaptım. Salak bebek söz dinlemiyor, sürekli hata yapıyor." dedi Gece ciddi öfkesiyle.

"Gece o konuşamaz ki? O bebek oyuncak!"

"Evet, bende sana defalarca dedim ama sen dinlemedin. Onun dilini kesmiş o... O... O adam, konuşamıyor." diye fısıldadı.

"Seni babama söyleyeceğim,"

"İyi söyle, söyle de bizim oynamamıza bir daha izin vermesinler."

Ece yanağına süzülen yaşları silerek bebeğine bakarken, kapıda bir hareketlenme oldu. Bebeği hemen eteğinin altına saklayarak, şirin yüzünü sildi. Ürkek bakışlarını kapıya çevirdi. Annesi ve babası konuşarak ona doğru geliyordu. Keyifleri yerindeydi, zaten uzun zamandır keyifleri yerindeydi. Onları böyle mutlu görmeyi seviyordu Ece, üzülmelerini asla istemiyordu. O yüzden üzüntülerini tıpkı onlar gibi saklamayı hayli iyi başarıyordu. Belli ki babası henüz işten gelmişti. Yorgun bir ifadeyle ona bakan Cem göz kırparak, "Çok açım tatlım, bugün bana ne pişirdin?" diye sordu.

"Sana annem pişirsin baba, ben seninle küsüm," diye çıkıştı.

"Allah, Allah! Neden küsmüşsün?"

"Çünkü gece beni odama götürdün."

"Ama çocuklar odasında yatmalı." Soruyu değiştirmek için, "Ne yemek yaptın?" diye sordu yeniden.

"Küsüm işte baba, gider misin daha pişmedi yemeklerim." diye huysuzlandı Ece, aklında hâlâ parçalanan bebeği varken huzurlu numarası yapamazdı. Babası bebeğini görürse asıl o zaman sorun çıkardı. Kızının minik suratının asık halini gören Cem, huzursuzlandı.

Yanına oturmak için hamle yaparken, "Bir şey mi...?"

"Baba?" diye bağırmasıyla olduğu yerde duran adam, sustu. Şaşkınca kızına bakarken Ece dizlerinin üzerinde yanına gelerek, onun oturmasını engelledi. "Ne oldu?" diye sordu Cem inatçı bir merakla.

Ece gözlerini adamın hemen altında olan yere çevirdi. "Görmüyor musun baba, aşk olsun ezeceksin onu."

Ecem kaşlarını çatarken, Cem altına bakarak neyi ezeceğine baktı. Bir karınca falan mı bulmuştu yine, yoksa annesini dinlemeyip böceklerden birini misafiri olarak mı getirmişti eve. Ece babasını minik elleriyle ittirdi. "Hâlâ kalkmıyorsun baba," derken babasının altına baktı hüzünle. "Gece, kalk oradan babam seni ezecek görmüyor musun? İyi misin?" diye azarladı.

Oyuncakların arkasına saklanan Gece gülerek başını iki yana salladı ve inadına yerinden kalkmadı.

Ecem ve Cem korku içinde bakındı. Cem şaşkın gözlerini kızına çevirdi, "Ece?" diye soludu. Ecem ağzı açık ikiliye bakarken, kirpiklerini kırpıştırıyor neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Soluğu kesilen Cem kızına uzandı. Titreyen parmakları minik ellerini tutarak, "Burada kimse yok," dedi oturmayı düşündüğü boş alanı göstererek.

"Çok şakacı babam gördün mü Gece, seninle oynuyor. Sana demiştim o iyi bir adam." Şirin bir yaklaşımla gülümsedi.

Bacaklarının dermanı çekilen Cem kızını kendine çekerek, yere çömeldi. Kızını bacaklarının arasına aldı. Tam o anda yerdeki bebeği gören Ece, dehşet içinde yere atılıp bebeğin parçalarını eline alırken, Cem ile gözleri buluştu. İkisinin de rengi yüzünden çekildi. Cem yutkunarak kızına döndü. Tedirgin etmemek için yüzünü okşayıp, sarı saçlarını kenara çekerken, "Babacığım, bu bebeği neden parçaladın?" diye sordu.

"Ben parçalamadım baba," dedi Ece dudaklarını büzerek. Sonra yana baktı. Gece ona sinsice gülüyor ve itiraf etmesini bekliyordu.

"Ama bu odada senden başkası yoktu Ece?" dedi Ecem de şimdi yanına gelmiş, dikkatle kızına bakarken. "Hem bu bebeğini çok seversin sen."

"Valla ben yapmadım anne," dedi Ece dudağını ısırarak ve bakışlarını Gece'ye çevirdi yeniden. Gece parmağını dudağına koyarak onu susturdu. Bu ikisinin sırrı olarak kalmalıydı, söz vermişti.

"Bugün bahçede biriyle oynadın. Yatarken biriyle sohbet ettin. Şimdi de içeri girdiğimde biriyle konuşuyordun?"

Ecem merakla cevap bekleyerek gözlerine bakıyordu. Gece başını iki yana çevirdi. Ona daha evvel söylemişti, eğer ondan bahsederse, başına kötü şeyler gelebilirdi.

"Kimseyle konuşmuyordum anne, oynuyordum." diye yalan söyledi ama az evvel söyledikleri ile şimdi ki söyledikleri çelişmekteydi.

"Ece," diye başladı konuşmaya Cem ama kız kolları arasından çıkarak saçlarını düzeltti. Kapıya yönelerek, "Amma da sazansın baba, şaka yapıyordum." derken gülümseyerek dışarı çıktı. Cem ve Ecem manidar şekilde bakışırken, kapının girişinde onu bekleyen Gece dişlerini sıkarak onun etini çimdirdi. "Bir daha dikkatli ol, bu bizim sırrımız." diye azarladı.

"Söylemedim ki Gece, ağzımdan kaçıyordu, son anda tuttum." dedi Ece üzgün bir halde. Elleriyle ağzını sımsıkı kapamış, daha fazlasının ortalığa saçılmasını kendince engellemişti.

Gece acıttığı yeri okşayarak yanına geldi. "Unutma, eğer sırrımızı öğrenirseler, bizi ayırırlar!" Bir ses duydu, arkasına bakarak merdivenleri koşarak inmeye başlarken, onu üzdüğünü anlayan Ece peşinden koşarak gitmek isteyince, arkasından gelen babası bileğinden yakalayarak onu durdurdu.

"Dur bakalım küçük hanım, merdivenlerde böyle koşamazsın." derken, kızını belinden yakalayarak kucağına aldı. İfadesiz yüzüyle ona dikkatle bakarak, "Hem konuşmamız gereken bir sırrın olduğuna eminim," diyerek merdivenleri inip salona yöneldi. Ece etrafına bakındı ancak Gece hiçbir yerde görünmüyordu. Şimdi babasına ne söyleyecekti? Gece'ye söz vermişti; ondan bahsetmeyecekti, babasına söz vermişti; ona asla yalan söylemeyecekti!

Şimdi Ece hangisine, neyi açıklayacaktı!

٢٨

ACILAR SUSKUN OLMASAYDI,
DURDUĞU YER BU KADAR DERİN SIZLAR MIYDI?

Aracın tekerleri taze asfalttaki su birikintisinden geçerken, ani bir frenle durunca, süzülüp giden su kaldırım taşlarına sıçradı. Belli ki duracağı yeri kaçırmıştı, geri geri otoparka girip park işlemini tamamladı. Aracından çıkmakta olan adam, elindeki gazeteyi başına siper ederek, buğulanmış gözlüklerinin camını sildi. Tepesinden aşağı sağanak boşanırken, etrafına bakındı. Kapıyı hızla kapatıp bagaja giderken, bakışlarını kısa bir an yarılmış gibi duran göğe kaldırdı. İçini çekerek bagajı açtı. Elindeki valizi yere koyup, kaputu kapatırken, bakışlarını tarihi binanın görkemine çevirdi. Gotik tarzıyla barak tarzını yansıtan Rönesans dönemi ezgilerini taşıyan tarihi mimari; efsane bir yıldız gibi yıllara kafa tutmaktaydı. Üzerinden şelale gibi dökülen yağmur

damlasına inat adımlarını hızlandırdı, binanın girişine yöneldi. Koşar adım içeri girdiğinde, onu kapıda karşılayan güvenlik önüne dikilerek bir duvar gibi geçişini kapadı.

"Buyurun, ne istemiştiniz?" diye sordu kabaca, çaktırmadan bakışları adamın elindeki valize kaymıştı. Yeni bir hasta olduğunu düşündüğünden, tedbirli ve tetikteydi ancak hiçbir hasta buraya elini kolunu sallayarak, kendi isteğiyle gelmezdi!

Yağmurdan ıslanan adam valizini ayaklarının dibine koyarak, gözlüğünün buğusunu sildi. Henüz otuzlu yaşların sonuna gelmişti ya da yaşından genç gösteren bir ifadeye sahipti. Islak sıçana dönmesine rağmen dudaklarının kıyılarında muzip bir gülücük saklanıyor, gözlerinde heyecanın yıldızları parlıyordu. Ceplerini karıştırdı, kısa bir aramanın ardından istediğini buldu. Cüzdanının içindeki kimliği güvenliğe gösterdiğinde, güvenlik görevlisi bir an afalladı. Beklediği kişinin sandığı gibi kelli felli, göbekli ve yaşlı olmadığını gördüğü an, saygıyla geriye çekildi.

Çekinik bir halde, "Efendim, hoş geldiniz. Bugün geleceğinizi bilmiyorduk." diyerek telsizine sarıldı. Ellerinin titrediğini ve bu ayıp yüzünden azar işiteceğini sanarak paniklemişti. Manyetik kapıların açılması için derhal diğer ekiplere bilgi verdi. Valizini yerden almak için uzandığında güvenlikçi, eline uzanan adam, "Ben alırım," dediğinde sakin bir sesle. Doktor onu mütevazi bir el hareketiyle durdurdu.

Şaşkın güvenliğin çağırdığı başka bir güvenlik refakat etmek için yanlarına gelirken, Doktor dikkatle etrafı izliyordu. Bu ani tayin ve miras onu da şaşırtmıştı. Burası rahmetlik dedesinden ona kalan tek yerdi, babası tarafından idare edilirken de yaklaşması mümkün olmamıştı çünkü babası kibirli, aşırı despot ve fazla tutucuydu. Artık profesörlüğünü de aldığına göre, hak ettiği yerden işe başlamak istiyordu. Mirasından! Onun olan yerden! Güvenlik ona istikametini gösterdiğinde, doktor onun önüne geçerek, yönlendirildiği hole ilerledi. Güzel haber tez duyulurdu. Şaşkın hemşireler, onun geleceğinden haberdar olmayan afallamış doktorlar ve ne tepki vereceğini bilemeyen çalışanlar, merakla girişe gelmişti. Onu karşılamak için koşarak gelen iki kişi, önünde saygıyla belirmişti.

Uzun boylu, zayıf, otuzlu yaşların ortasında olan, başhemşire ve yanındaki otuzlu yaşlardaki kısa boylu doktor, "Efendim, hoş geldiniz. İnanın teşrifinizden bilgimiz yoktu, haberimiz olsaydı aldırırdık sizi

havaalanından." diye söylendi. Evet, kimseye tek bir bilgi vermeden, bir anda karar verip atlayıp uçağa gelmişti. Burası onundu, sadece ona aitti. Zihnindeki karanlıkta sinsi bir gülüş belirdi, her şey güzel olacaktı. Hayal ettiği gibi! Onlara gülümseyen PRF. DR. Koray Taşçı, hevesli bir ifadeyle yüzüne bakan topluluğa resmi bir tavırla gülümsedi.

"Nasılsınız efendim?"

"İyiyim teşekkürler," dedi artık buranın hem başhekimi hem de sahibi olarak. "Bu kanadın güvenliği neden az? Yoksa tüm hastanenin güvenliği bu kadar mı?"

"Burası ön kanat efendim, ziyaretçilerimizin hastalarımız ile karşılaşmasını istemiyoruz. Hoş durumlar ile karşılaşmıyoruz. Bu kanatta güvenliğe çok ihtiyaç olmuyor ama diğer kanatlar kontrol altında."

Bu seçimlerinden hoşnut duruyordu. Orta yaşlı başhemşire, kısa boylu ve biraz kilolu bir tipti. Sempatik duruşuna garip bir gülüş yapışmış, ifadesini anaç bir ifade şekillendirmişti. Koray Doktor sislenen gözlüklerini çıkarıp hastanenin modern koridorlarına bakarken, etrafın ne kadar sessiz ve kontrol altında olduğunu gözlemledi.

"Bize geleceğiniz geçen gün haber verilmeseydi, sizden haberimiz dahi olmayacaktı." diye açıkladı. "Kusura bakmayın hazırlık yapamadık."

"Önemli değil, ben de ani karar verdim. Malum dün dedemi kaybettim," dedi gülümseyerek. "Artık burası benim, gelip görmek istedim."

Etrafındakiler yeni bir başhekimin iç sorgusunu yaşarken, aynı zamanda onunla iletişim kurmak için birbiriyle yarışır haldeydi. Hem mal sahibi hem de Başhekimlik görevinin uzun zamandır boş kalan yerini dolduracağını bilmek, onları hem panikletmiş hem de tedirgin hallerini arttırmıştı. Demek ki burası satılmayacaktı, ya da gözden çıkarılmayacaktı. Bu da görevlerine devam edecekleri anlamına gelmekteydi, bir daha mirasın başkasına geçmemesi için buraya gözleri gibi bakıp, mesleklerine dört elle sarılarak bu hastaneyi zirveye çıkarma derdindeydiler.

Bu mevkii için çok şeyden fedakârlık etmişti Koray Doktor ve çok şükür artık hak ettiği yerdeydi. Burada başardığı tedavi yöntemleri dünya üzerinde büyük ses getirecekti. Her detayı titizlikle incelediği bazı heyecanlı yeni teknikleri mevcuttu. Bunun için çok uzun zamandır hazırlık içerisindeydi. Güzel işler başarmak, hastanesini en iyi şekilde tanıtmak ve insanlığa faydalı tedaviler bulmak istiyordu. İçini çekerek tekrar, "Hoş gördük," dedi. Ünlü Prof. Doktor Koray, ilk defa

başhekimlik yapacağı hastanenin koridorundan hevesle geçerken, burada mutlu ettiği hastalar ve yakınlarının hayaliyle dolan gözlerinin nemini çaktırmadan kırpıştırdığı kirpikleriyle bertaraf etti.

İlk işi personel hakkında bilgi almak, sonra hastane işleyişini ve hasta dosyalarını incelemek olacaktı, tabiî ufak bir sorunla karşılaşmamış olsaydı.

Ufak bir yangının; bundan üç sene önce babasını felç bırakıp, hastaneyi perişan ettiği zaman, tüm kayıtların yanması ne acı bir kayıptı. Şimdi nereden başlayacaktı incelemeye bilemedi.

İşte bu küçük sorun, onun için yeni bir başlangıç demekti.

Başhekim Prof. Doktor Koray hastanesine dört elle sarıldı. Eski kayıtlar olmayabilirdi ama yeniden bir düzen kurarken, kısa zamanda büyük işler başararak hastanesinin adını duyurdu. Güvenilirliği, tedavilerindeki başarı oranı yüzünden, en çok tercih edilen ancak her hastayı kabul etmeyen sükseli bir hale getirdi.

Herkes onun çalışmalarından övgüyle bahsederken, onu buraya getiren kaderine lanet eden Cem, huzursuz halde bir sağa bir sola dönüp durmaktaydı.

Ellerini çekiştirerek odanın içinde dolaşırken, kızını tedirgin ettiğinin farkında değildi. Ece gördüğü tedavilere rağmen hiçbir iyileşmeye yanıt vermemiş gibi duruyordu. Terapi için gittiği kliniklerden birinde, hayali bir arkadaş duygusuyla geri dönmüş, bunun için kullanılan ilaçların da faydası olmamıştı ki, önceki gün gördükleri sahne anne ve babasını derinden etkilemişti. Kızı birkaç çocuğa zarar vermişti ve bunu kendisinin yapmadığını belirterek onları dehşete düşürmüştü.

Ecem korku içinde kızının doktorunu arayıp durumdan haberdar ettiğinde, vaziyetin görülenden daha ciddi olduğunu ve kızın acilen hocası tarafından görülmesi gerektiğini belirtmişti. Ancak bu hastaneye ne torpil ne de para işlemiyordu, Başhekim çok ketumdu hastaları konusunda, araya doktorları girmeseydi buraya getirmeleri de mümkün olmayacaktı. Neyse ki durumun ciddiyetinin farkında olan doktorları, onlar için birkaç telefon görüşmesi gerçekleştirmişti. Sonuç olarak da onlara verdiği adrese gitmelerini ve randevu saatinde doktorun gözetimine kızlarını teslim etmelerini belirtmişti.

Ecem kocasının itirazlarına rağmen, doktorla olan görüşmesini tamamladı. Ece'nin minik haşerelere ve hayvanlara çocukça bir ilgisi vardı ve onlara normal isimler takarak insan gibi oynamayı seviyordu.

Yine öyle bir oyunla karşılaştıklarını, ancak kızlarının eve haşere getirdiğini söylemeye korktuğu için böyle bir sırrı kendine sakladığını düşünüyordu. Ancak işin onun sandığı gibi olmadığını ve kızının ruhsal hastalığının gittikçe ilerlediğini dile vuran doktorları yüzünden, Ecem paniğe kapılarak onların tedavi haritasına uymak için diretiyor, bu işin seneler önce mecburiyetini gören Cem ise gerçeği görüyordu. Kaygılarını doktorlar ile paylaştığında, buna hemen karar verilmesinin imkânsız olduğunu belirtiyor, sürecin gözetim altında olmasına karar veriyordu. Bu işleyişi yakinen bilen Cem, isteksiz şekilde karısının içi rahatlasın diye ona refakat etmişti ama durum kontrolden çıkmıştı. Kızını inceleyen heyet teşhislerini koymuş, hastalığın seyri hakkında inceleme önermişti.

Cem bunu kabullenemeyecek kadar çok acı çekmiş biriydi. Kendi acılarının kızına bulaşmasını istemediği için, yıllar önce var gücüyle savaşmış, hatta baba olmayı bile reddetmişti ancak karşısındaki düşmanı bir hastalık olunca, yenilgiyi kabullenmişti. Cem şizofreni ile yaşamayı öğrenmişti? Peki ya kızı? Kızı da şizofreni genlerinden mi almıştı yoksa daha tehlikeli bir karanlıkla mı savaşmaktaydı? Yoksa tüm bunlar yaşadığı stresin getirisi miydi?

Onlara gerçeği kanıtlamak için her yolu denedi. Onlara defalarca kızının hasta olmadığını, hayal gücünün normalden daha fazla çalıştığını da anlattı. Cem minik prensesini tanıyordu. Ece ota-çöpe bile isim veren, düşünceleriyle onu şaşırtan, kendine hayalden bir dünya kuran ve o hayali gerçek gibi yaşayan aşırı duygusal bir çocuktu. Hep öyle olmuştu. Ece doktordan doktora savrulurken, içine kapanmaya başlamış, ilaçlar ve sürekli değişken tedaviler yüzünden, dengesizleşmişti. Götürdüğü doktorların yarardan çok zarar verdiğini, artık hayalinin gerçekle yarıştığını da belirtmişti. Kızına uygulanan tedaviler, verilen ilaçlar onu iyileştirmekten daha kötü bir hale getirmişti. Neşesi yerinde olan prensesi günden güne çökmeye başlamıştı. Onlara defalarca yaşadığının bir travma olduğunu ve yakında geçeceğini belirtmişti, ancak ne doktorlar ne de çevresindeki kimse onu anlamamıştı.

Ece en yakın arkadaşının ölümüne şahitlik etmiş bir çocuktu, yaşadığı sarsıntı kolay değildi. Her çocuk gibi ölümü algılayamıyordu. Hayalperest bir çocuğun arkadaşının ölmediğini kabullenmesi normal değil miydi? Allah aşkına unuttukları tek şey onun hâlâ çocuk olduğuydu. Şimdi minik kızının elinden tutup onu doktora getirmeye

mecbur kalırken, içindeki sese kulak vermek, kucağına aldığı gibi onu buralardan ve her yerden kaçırmak istiyordu, ancak biliyordu ki, reddettiği hastalık değil kızının aynı acıların üzerinden çıplak ayakla yürümesiydi.

Bu hastalık kor bir yol gibiydi. Canı yanarak, acı çekerek, ah ederek tüketirdi ömrü de kimse elini uzatıp çekip alamazdı o acının içinden sevdiğini.

Elleri titreyen, ağlamaktan yüzü ve gözleri şişen Ecem üzgün bir durumda doktorun kliniğinin kapısına geldiğinde, kocasıyla bakıştı. Gözlerinden damlayan yaşı kızına çaktırmadan silerek eğildi. Burnu ağlamaktan tıkanmış, sesi kalınlaşmıştı. Minik kızının elini tutup öptü. "Annecim, seni asla bırakmayacağım ve asla terk etmeyeceğim. Sadece doktor amcanlara yardımcı ol ve tedavini bitirip eve dönelim." diyerek yanındaki varlığını belirtti.

Ece hızla babasına baktı. Ona burada kalacağını söylememişti, sadece muayeneye geldiklerini sanıyordu. Korkuyla, endişeyle babasının eline sımsıkı yapışarak, içeri girmemek için zorladı kendini. Bacaklarına sarıldı bir koala gibi ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Baba ne olur gidelim. Baba bırakma beni ne olur." Minik yüzü, titreyen çenesi, bükülen ıslak dudakları ve bir nehir gibi çağlayan gözleriyle yalvararak hıçkırıyordu. Her an un ufak olacakmış gibi duran Cem, ellerini yanında yumruk yaparak dudaklarını ısırdı. Yanağına süzülen yaşlar kızının üzerine yağarken, gözlerini kaçırdı. Ece inatçıydı, tıpkı anne ve babası gibiydi. Yüzünü kurulayan ve metanetini takınan Cem eğildi. Kızını kucağına alarak, boynundan kokladı. Pürüzsüz teninden öptü her zamanki gibi, tek nefeste içine çekmek ve orada saklamak istedi. "Geçecek babacığım, ben hep yanında olacağım." dedi kısık bir sesle. Hıçkırıkları boğazına dizilmişti.

Babasının yüzünü minik ellerinin arasına alarak zorla kendine bakmasını sağlayan Ece, ıslak gözlerini minik elleriyle kuruladı. Dudaklarını bükerek inatla devam ediyordu ıslak gözlü yakarışına.

"Baba, ne olur gidelim, istemiyorum. Korkuyorum burada."

Bir. İki. Üç! İçinden defalarca sayan ama yatışamayan Cem kızını yere bıraktı. Bu sahneye daha fazla dayanamayınca, burnunu çekerek duvara bir yumruk savurmadıysa, bunun sebebi kızını daha fazla tedirgin etmemek istemesiydi. Güçsüz bir vaziyette arkasını dönecekti ki,

önünde beliren Rüzgâr yolunu tıkayarak başını iki yana salladı. Kolu kanadı kırılan Cem, kaskatı kesilmiş sesiyle, "Korkuyor," diye fısıldadı.

"Sen de korkuyordun, sen de istemiyordun buraya gelmeyi ama buraya gelmek sana iyi geldi Cem. Bana kardeşimi bu hastaneler geri kazandırdı. Umut verdi, huzur verdi. Prensesimiz de iyi olacak, bırak iyileştirsinler onu."

Cem geçmişi hatırladı. O da istemiyordu evet, hastaneleri sevmezdi. Onu da hiç istemediği halde abisinin ısrarıyla tedaviye almışlar, ağır tedavilerin arkasından güçlü olarak dışarı salmışlardı. Hastaneye girdiğinde bitik haldeydi evet, ama sağlıklı olarak kollarına döndüğüne şanslı hissediyordu kendini. Rüzgâr bunu onun yapamayacağını anlayınca, uzanmak istedi minik kıza ama Cem izin vermedi buna. Bu babası olarak onun göreviydi. Acısa da, içi parçalansa da bunu onun sağlığı için yapmak zorundaydı. Derin bir nefes aldı ciğerlerine, ancak titrek hava içine inmeden daha kapının önünde beliren hostes gülümseyerek, "Doktor Bey, sizi bekliyor," diye uyardı. Ecem kocasının yanına gelerek gözlerinin içine baktı. Korktuğu o kadar belliydi ki. Hayır, şimdi dağılamazdı. O babaydı, eşti, yuvaydı, kendine gelmeli ve güçlü olmalı, ailesini bir arada tutmaya devam etmeliydi.

Ecem kızına eğildi ve yüzünü ellerinin arasına alarak, yanaklarından öpüp gözlerini kuruladı. Titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. "Biz seni terk etmeyeceğiz Ece, sen de bizim için savaşacaksın bu hastalıkla. Konuştuğumuz gibi iyi olacaksın ve bize döneceksin. Hiçbir şey olmayacak annem, sadece sohbet edeceğiz ve sonra sen iyi olacaksın, evimize gideceğiz," dedi kızına güvence vererek.

"Söz mü?" diye sordu Ece yanağını kurularken. Ağlamaktan burnu akmıştı, diliyle bunu yalamaya kalkınca annesi hızlı davranıp, burnunu silerek mendilini minik cebine koydu.

"Söz annem, sen iyi olmak için çabaladığın zaman doktor amcan seni evimize yollayacak," dedi ıslak gözlerle ona gülümsedi. Ancak ikna olması için babasından da aynı sözü işitmesi gerekmekteydi.

"Baba gerçekten mi?" diye sordu.

Cem gülümsediği sırada hostes, "Ece, sen biliyor musun içeride bir tane kedi yavrusu var," diye söze girdi.

Kızın dikkati anında dağıldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten, bence Doktor Bey kediyi sahibine vermeden evvel onunla biraz oynamalısın. Çok vaktimiz yok ama acele mi etsek biraz."

Ece biraz zorda olsa sonunda ikna olmuş, doktorla görüşmeyi kabul etmişti. Görüşme sanılandan daha uzun ve yoğun duygular içerisinde geçmişti. Ancak hiçbir şey normal gitmemiş, Ece bir anda hırçınlaşmış, kendine zarar vermeye kalkmış ve boş boş duvara bakarak ağlamaya, konuşmaya ve yardım istemeye başlamıştı. Onu zapt etmek için odaya dalan hasta bakıcıları kızından uzaklaştıran Cem, onun minik bedenini kollarına almış, ancak kızının hırçınlığı dindirilemeyince iğneyle sakinleştirilmesi gerekmişti. İşte o anda umudu tükendiği ve kızını bu halde gördüğü an dayanamadığı için bayılan Ecem'le Rüzgâr ilgilenirken, Cem gerçeği kabullenmek zorunda kalmıştı.

Minik kızın yatışına karar veren doktora karşı çıkan Cem, kızını alıp eve giderek asla bir daha doktora götürmeyeceğini belirtince, Doktor tarafından sosyal kurumlar haberdar edilmiş, işe el atan Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, sağlık vaziyeti iyi olmayan çocuğun gerekirse ailesinden zorla alınarak tedavisi için hastaneye yatırılmasına karar vermişti.

Cem'in tüm direncine karşın, baba kız korkunç bir hengâmeyle ayrılmak zorunda kalmıştı. Ecem endişeden ve hüzünden bebeğini kaybederken, kızına mı, düşük yaptığı bebeğine mi, yoksa henüz minicikken hastaneye kapatılan torununa mı yanacağını bilemeyen Nebahat Hanım, nereye koşacağını şaşırmış, sonucunda ise kalp hastası olmuştu. O gün geldiğinde hastaneyi basan Esme ise gözyaşları içinde Ece'nin ellerine sarılmış, vermemek için direnmiş ama kimse onun götürülmesine engel olamamıştı.

Cem kızını vermemek için direndikçe, çocuğu almaya gelen görevliler ve polisler zor anlar yaşamış, Rüzgâr Cem'i teskin edemeyip söz anlatamayınca, son durum zor kullanmaya kadar gitmişti. Ve sonunda Ece teyzesinden ve babasından, bir şekilde ayrı bırakılmıştı. Değil devlet, dünya bir araya gelse, kimse kızını Cem'den ayıramaz, iki dünya bir olsa onu kimsenin merhametine bırakmazdı. Hastaneyi birbirine kattı, ancak kızına ulaşamadı. Güvenlik öyle yoğundu ki, nerede olduğunu bile bilmediği çocuğu için, her yeri birbirine katmıştı. Ecem iki bebeğini de birden kaybettiği için depresyona girmiş, Cem karısının hassasiyetini unutmuştu.

İki gün sonra sakinleşen Ece soğuk görünüşlü koridorun parlak zemininde yürürken, ürkek, korkak ve birazda tedirgindi. Tanımadığı bir ortam, benimsemediği bir yer, hiçbir zaman kendini güvende

hissedemeyeceği bir ürperti ve karnında şiddetli bir kasılma vardı. Kolunun arasındaki minik pelüş tavşanı, ayaklarında minik, cırt cırtlı spor ayakkabıları, üzerinde beyaz eşofman takımıyla melek güzelliğindeydi. Sarı saçları arkasından atkuyruğu örülmüş, yeşil gözlerinde endişe ve ürkeklik belirginleşmişti. Saçlarındaki tokaları bile alınmıştı. Titreyen ve buz tutan elinden tuttuğu genç kadın doktor, ona bir şeyler soruyor, ancak etrafına merakla ve ürkek bir korkuyla bakan kız, onun sorularına kulak veremiyordu. Doktor Derya kızı koridorun sonundaki geniş odaya soktu. Odanın ortasında duran kız, ürkekçe etrafa bakarken, üzgün yüzü iyice süzülmüştü. Beyaz duvarlar, parmaklıklarla çevrili kırılmaz camlar, buz gibi mermer zemin, ufak bir karyola ve başucunda numaralı bir komodin vardı.

"Biraz dinlen, sonra seninle sohbet edeceğiz," dedi Derya Doktor otoriter bir taktikle.

"Ben burada korkarım," dedi kısık bir sesle minik kız. Pelüş oyuncağına daha sıkı sarıldı. Doktor yanına geldi, önünde diz çökerek ellerini tutup gözlerine baktı. İlk defa o gün gülümsedi. "Korkma ufaklık, senin korkmana izin vermem. Bak burada kamera var, ben seni buradan izleyeceğim ve korktuğun zaman yanına geleceğim. Korktuğun zaman sesim gelebilir buradaki mikrofondan, sana masal anlatırım. Şarkılar dinletirim. Korkma tamam mı?"

Kız başını salladı istemsizce ve doktorun çıkarak kapıyı kilitlemesini izledi. Burası beyazdı, eşyasızdı. Odasına hiç benzemiyordu, soğuktu. Üstelik içinden ağlamak geliyordu, ağlamaya da korkuyordu. Yalnızlık, terk edilmişlik duygusu tüm bedenini sarsıyordu. Üstelik ailesinden ayrı kalmak ürkütesiydi. Ama kardeşi olacaktı, bebek kardeşi gelene kadar Ece iyi olmalıydı ki onunla oynamalıydı. Ona ablalık etmek için annesini ve babasını üzmeden doktorlarını dinlemeliydi. Babası söz vermişti, hiçbir zaman onu yalnız bırakmayacaktı, babası söz verdiği zaman tutardı. Ama burada kuzenlerini özlerdi, ailesi onu asla terk etmezdi değil mi? Unutmazdı. Küçük yatağına gidip üzerine yattı, hıçkırarak ağlarken etrafına bakıp babasıyla söylediği şarkıyı bağırarak söylemeye başladı. Korktukça daha sesli söyledi. Bir saatten fazla bu şekilde ağladı. Hem yağmur yağmayacaktı, babası söz vermişti yağmurlar başlayana kadar Ece iyileşecekti ve babası da onu eve götürecekti. Yağmurlu gecelerde ona sarılacak, "Prensesim," diyecekti. "Korkma ben

yanındayım," diyecekti. Babasını düşündüğü zaman üzüldü, annesinin kokusunu özlediği zaman daha sesli ağlamaya başladı.

Ve sonra cama vuran bir tıkırtıyla sesi azaldı, önce yanlış anladığını sandı sonra yine aynı sesi duyunca, korkuyla cama baktı. Cam yine tıklayınca, ürkerek geriye kaçtı. Hayır, mor tüylü canavar gelmeyecekti, burada ona ulaşamazdı. Cesaret verdi kendine, kendi kendine telkin etmeyi öğreneli uzun zaman olmuştu. O zaman... Bir daha cam tıkladı. Merakla cama yaklaştı. Biri cama ufak taşlar atıyordu, taşlar cama çarpıp önündeki mermere düşüyordu. Elindeki oyuncağıyla cama uzandı ve burnunu cama ezilene kadar yaslayıp, etrafa bakındı. Islak teni, cama buğu yapan dudakları camın soğuk yapısına yaslandı.

Gülümseyen ve el sallayan babası aşağıdan ona bakıyordu. İşaret parmağını dudağına koymuş, sessiz olması gerektiğini belirtiyordu. Heyecanlanan Ece de, hıçkırıkla karışık bir edayla gülümsüyordu. Asla onu terk etmeyeceğini gösteriyordu. Cem buradan yavrusunu kaçırsa bile, başka bir zaman tekrar böyle bir yere düşeceğini kendi geçmişinden iyi biliyordu. Tedavi olması için yardımcı olacaktı ama onu bu kadar yalnız ve üzgün de tek başına bırakmayacaktı. Tıpkı zamanında, abisinin onun için göze aldığı çocukça isyanı gibiydi ama onun için doğru olan bu olmuştu. Güven vermişti. Yalnız olmadığını hissettikçe iyileşmek için daha çok çabalamıştı, korkmamıştı, yılmamıştı. Ve asla kendini terk edilmiş hissetmemişti. Kızı da hissetmeyecekti. Ona, tıpkı minik kızının işe gönderirken ona yaptığı gibi yaptı. Kollarını havaya kaldırdı, işaret parmağı ve başparmağıyla kalp şeklini verdi göğsüne, kalbi kaldırıp ortasına öpücük kondurdu.

Ece de aynısını yaparak babasına öpücük gönderdi. Az evvel hıçkırarak ağlayan minik şimdi hıçkırıklarının karıştığı içli bir gülücükle gülümsemekteydi. Camı okşayıp babasına bakmaktaydı.

Ece cama yaslanarak uzun süre bakınca dışarı, bir anda kapı açıldı ve içeri giren doktor ve hasta bakıcı, şüphe içinde, "Ne var orada? Kime bakıyorsun?" diye sordu.

"Kimse yok," dedi kız ürkek bir vaziyette geriye çekilirken. Kollarının arasındaki pelüş tavşana daha fazla sarılmış, korkudan büzülmüş ve her an ağlayacak gibi duran dudakları titremeye başlamıştı. "Yok, kimse yok," dedi babasının gitmesinden, uzaklaştırılmasından korkarak, ancak doktor onu dinlemedi. Cama yaklaşarak aşağı baktı, etrafı iyice inceledi. Görünürde kimse yoktu.

Kıza uzandı. Yatağa oturtup ayakkabılarını çıkardı. "Hadi bakalım uykuya," dedi yatağın üzerinde oturup merakla bakan kıza. Kız söz dinledi, yatağa uzandı. Doktor üzerini örterek odadan çıktı. Bir süre bekleyen Ece, gözlerini kırpmadan kapıya baktı. Kimsenin gelmeyeceğinden emin olunca, hızla yatakta doğrularak, etrafına bakındı. Tavşanını yatağa düzgün bir halde yatırdı. Yataktan indi. Yatağı ittirmek için zorlandı ama boş demir karyola gıcırtılar çıkararak pencereye yaklaşınca, mutlu oldu. Yatak camın altındaki duvarla bütünleşince, tekrar yatağa çıktı. Başını cama yaslayarak aşağıda bekleyen babasına baktı.

Cem, kocaman gülüşüyle oradaydı. Kızına bakıyor ve korkmaması gerektiğini gülümsemesiyle belirtiyordu. Her gün gizlice girdi içeri, her gün kızının camının altında umut oldu, hayal oldu, cesaret oldu. Ancak zaman akmaya, günler geçmeye de devam etti. Cem yılmadı, her seferinde bir yolunu buldu. Doktor ne zaman şüphelense ve odaya dalsa, babası bir şekilde ortadan yok oluyordu. Hasta bakıcılar tarafından yatağı eski yerine konuyor ve kıza uyuması söyleniyor ama onlar gittikten sonra yatak tekrar camın önüne çekilip, camdan dışarısını izleyen kız sakinleşiyordu.

Böyle böyle on beş gün geçti. Ece için ilaç tedavileri başlayınca, kız cama bile bakacak hali kendinde bulamadı. Minik bedenine ağır geldiler, güçsüz düşürdüler. Terapiler sonrası ise hayli yorgun oluyordu. Sersemledi, uyuştu ve sonunda babasının varlığından habersiz halde sürekli uyumaya başladı. Yağmurlar başladı, ama Ece korkmadı çünkü neredeyse yarı baygındı. Onu camın altında bekleyen, gök gürültüsünden korkmasından endişelenen Cem, kızına ulaşamadı. Onu göremeyen Cem delirdi, kızının ellerinin arasından kayıp gitmesini hazmedemiyordu. Ecem ise içten içe çöküyor, iki kaybı birden yaşayan ana yüreği onu tüketiyordu. Karısının ayrı bir yerde tükenmesine, kızının başka bir yerde korkmasına dayanamayan Cem planlar kuruyordu. İki defa kaçırma girişiminde bulunmuş, bunu yapacağını düşünen ultra korunaklı hastane, tedbirlerini alarak ona karşı durmuştu.

Doktor Koray Rüzgâr Karalı ile Cem yüzünden görüştüğünde, babasına bu denli bağlı evladı ve evladına bu denli bağlı babayı üzmemek için, ufaklığın tüm sorumluğunu üzerine aldı.

Hasta Adı: Ece Aydınoğlu

Yaşı: 5

PRF. DR. Koray Taşçı,

Hasta, fiziksel, cinsel ya da psikolojik saldırganlığa karşı kendini koruyamayacak kadar güçsüz olduğu anda, koruma kalkanı oluşturmuş. Fakat henüz konuşulmadığı için sebebi net olarak çözülememiştir. Deneyimlere dayanarak belirtilmelidir ki, bu tür ruhsal travmalar genelde çocuğun yaşamını devam ettirdiği ortamda oluşur, genelde en yakınları tarafından yapılır. Tedavinin sürecine göre şekillenecek tedavi de hastanın tutumu önemlidir. Bu tür hastalarda genelde fiziksel olarak kaçmak ve kurtulmak, savaşıp mücadele etmek olasıdır. VS.

Doktor notlarını alıp seanslara devam ederken, Ece'nin de günden güne güvenini kazanmaya başlamıştı. Ancak Ece'nin savunmasını yıkmak kolay olmayacaktı. Bir de güçlü baba etkeni onların iletişimini zorlaştırmaktaydı. Her gece babasının camın altında beklediğini öğrenen Başhekim, Ece'nin odasını değiştirdi. Cem bir daha kızının yüzünü göremedi. Ne yaparsa yapsın içeri de giremedi. Küçük bir kız için işkence denen aylar hızla akıp gitmeye, günler günleri kovalamaya başladı. Babasından koptuktan sonra bir şeyler ters gitmeye başladı, Koray Doktor bile bunu çözemedi. Kız ne ilaçlara ne de yapılan görüşmelere tepki vermemeye başladı. Ruhaniyeti günden güne, daha vahim bir durum almaya başladı. Onu tedavi eden doktorlar kızın suskunluğuna anlam veremiyordu. Tuhaf bir ruh haline sahip olmaya başlamıştı. Bazen günlerce kıpırdamadan durabiliyor, bazen tek bir noktaya bakarak hissizleşebiliyordu ancak bunun hastalığıyla alakalı olup olmadığını çözmelerine izin vermiyordu.

Aylar yıllara dönerken, çocuktaki davranışlar şekil değiştirdi. İçine kapanık, gözleri sürekli etrafta gezinen, ürkek ve en ufak bir sese aşırı tepki veren biri haline gelmişti. Hiçbir soruya yanıt vermiyor, sürekli kendine zarar veriyor, tedaviyi kısmen reddediyordu. Son defa kriz geçirdiğinde kendine geri dönüşü olmayan tahribatları olmuş, hatta küçük bir operasyon bile geçirmişti. Yedi yaşında bir kız çocuğunun bu kadar ağır tepkiler vermesi normal değildi ama Ece yaşıtları çocuklardan biri olmadığı gibi, hastalar gibi de durmuyordu. Dürtü bozukluğu, mazoşist tepkiler, kaygı bozukluğu, biyolojik faktörlerde araştırmalar yapıldı. Doktorlar elbette teşhisini koydu ancak yine de başka yönden de araştırmaya alındı. Şiddet eğiliminin ve bu doğrultuda meydana

gelen saldırgan davranışlarının, genel olarak limbik sistem, frontal lob ve temporal lob ile ilişkili olduğunu gösteren veriler elde edildi. Psikososyal olmadığına kanaat verilince, psikotik bozukluk olarak tanımlanan hastalıklardan birine tanı konuldu. Manik tipteki bipolar bozukluk, şizofreni ve paranoid bozukluklar sırayla baş gösterirken, saldırgan davranışlarındaki artışa neden oldu. Bu psikiyatrik rahatsızlığa sahip olan kişilerde hem çevreye hem kendilerine yönelik şiddet uygulama eğilimi gözlendiğinden, minik Ece artık kendine bile zarar veremeyecek şekilde tecrit altında tutulmaktaydı.

PRF. DR. Koray Taşçı
Hasta adı: Ece Aydınoğlu
Yaş: 9

**Psikolojik travma çok geniş bir yelpazede psikiyatrik belirti ortaya çıkartır. Tablo 3'te bu belirtilerin bazıları sıralanmıştır. Görüldüğü gibi ergenler çocuk hastalara göre daha semptomatiktir. Bu yaş grubunda depresyon, kendine zarar verme davranışı ve intihar girişimi gibi emosyonel belirtiler daha sık ve şiddetli olarak ortaya çıkmaktadır. En sık görülen kendine zarar verme davranışı kol ve bileklerini kesmedir, bunu saç çekme ya da yolma davranışı ve kafa ya da vücudun diğer bölümlerinin sert bir yere vurulması takip etmektedir. Bir grup hastada (% 38), bu davranışlar çok şiddetli ve uzun süreli devam etmiş ve buna bağlı olarak kesilen ya da zedelenen bölgelerde skatrisler oluşmuştur. Çocukluk dönemi .....bozukluğunda görsel varsanının sık görülmesi dikkat çekicidir. Görsel varsanı tutarlı ve sistematik bir yapıya sahipse, içerik olarak uzun bir zamandan beri aynı şekilde devam ediyorsa, eşlik eden işitsel varsanı ile bütünlük oluşturuyorsa ve psikotizmin diğer çekirdek belirtileri bulunmuyorsa DB akla gelen ilk tanılardan biri olmalıdır.*

Zaman ilerlerken, tedavisinin ağırlığı, herkes için yorucu ama umut vaat eden boyuta dönsün diye dört gözle beklenmekteydi. Sonra gördüklerine kimseyi inandıramadı, hayal gücü mü çok genişti dedikleri gibi yoksa hastalığının etkisi mi bu kadar büyük hayaller kurmasına vesile olmaktaydı, bilinmezdi ama her gece saat 3'ü vurduğunda, aynı sesler, aynı işkenceler ve aynı duygular doruğa çıkıyordu. Yan odadaki kız başını duvarlara vurarak yalvarmaya ve sesli bir şekilde konuşmaya

* Anadolu Psikiyatri Dergisi 2000; 1(4):197-206

başlıyor, diğer odadaki minik kız boğazı acıyana kadar bağırdıktan sonra kendi etlerini ısırarak koparmaya başlıyordu. Ece ise ellerini başına sarıyor, korkuyla bir duvar kenarına büzülürken sessizce ağlıyor, her gece aynı şarkıyı daha yüksek sesle söyleyerek korkusunu bastırmaya çalışıyordu.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Etraf karanlık bir dehliz gibiydi. Duvarların yer yer sıvası soyulmuş, bir zamanlar kaliteli olan zemin aşınmıştı. Küfün ağır kokusu soluk almayı zorlaştırıyordu. Tepesindeki floresan aşırı nemden oksit yapmış, cızırdayarak gidip geliyordu. Issız ve sessiz olan bu yeri bir kadının çığlıkları çınlattı. Ardından bir başkası, kendi kendine konuşarak kahkahalar atmaya başladı. Biri kriz geçirdiğini belirtiyordu. Kafasını hemen yan odalardan birinin duvarına vura vura bayıldı. Kollarını tırmalayan bir kızın kaşıma ve etini yırtan tırnaklarının o iç kıyan sesini duyabiliyordu. Ece korkudan titrerken ona sarılan Gece "Korkma Ece, buradayım," dedi her zamanki gibi, "Korkma."

İki minik beden, ikisi de korkudan soluk alamaz halde bakışırken, dudaklarını bükerek ağlıyorlardı. Ece ve Gece birbirine sarılıp teselli bulmaya çalışırken, tam o sırada sanki herkes düğmesine basılmış gibi sustu. "Hiştt! Hiştt!" dedi biri sanki ve sesler, zaman, mekân dondu. Olduğu yerde titrerken kızlar, geriye gidip duvarın dibine sindiler. Odanın ön cephesi kırılmaz camdan yapılmıştı. İçerisi rahat bir şekilde göründüğü gibi dışarıdaki olaylarda görünmekteydi. Ayağında sarı çizmeleri olan adam, üzerinde sarı bir yağmurlukla karanlığın içinde fener gibi yanıyordu. Tren gibi sıra sıra dizilen dar odaların önünden sessizce yürürken, ıslak zemine inen her adım, kızın göğsüne inen sert bir darbe oluyordu. Bir tokmağın davulu dövdüğünde çıkardığı o güm sesi, sanki midesinin ortasında beliriyordu. Solukları hızlandıkça, boş alandaki çıldırtan sessizliğe karışıyordu.

Her hafta oluyordu.

Her hafta aynı şeyi görüyordu. Minik kız adım seslerini duymamak için ellerini kulağına kapadı. Az evvel yanmayan floresan o anda titreyerek yandı. Gözleri ışığa kaydığı an, sesli bir şekilde yine o şarkıyı söylemeye başladı. Sert adımlar yaklaştıkça, sesi daha da yükseliyordu. Ve işte adımlar şimdi odasının önünden geçiyordu. Omzuna aldığı zinciri sımsıkı tutan eldivenli eller gerilmişti. Kızın bakışları zincirin ucundaki kancaya takıldı. Hayır bakmayacaktı. Hayır bakmayacaktı.

Ama baktı. Kancanın ucu bir kadının çıplak omzundan girip sırtından çıkmıştı. Güçten kesilmiş beden yerlerde sürüklenerek, arkasında kandan bir şerit bırakarak giderken, korkuyla ıslanan gözleri ona bakıyordu. Titreyen dudaklarını dişledi:

"Benim hayallerim uyudu...

Benim kâbuslarım uyudu.

Benim korkularım uyudu.

Gözlerimi kapatacağım.

Sesleri unutacağım..."

Küçük kız daha hızlı ve daha da bağırarak şarkısını söylemeye devam etti. O sesi duymadı!

"Yardım et. Lütfen."

Ne kadar bağırırsa bağırsın, o sesi bastıramadı. Gece ona ne kadar sarılırsa sarılsın, korkusunu dindiremedi. Kapısı açıldı, duvarın dibine sinen kızlara yönelen adam gülümseyerek ikiliyi birbirinden ayırdı ve Ece'yi kolunun altına sıkıştırarak kapıya yöneldi.

Kız çırpınıyor, yumrukluyor, bağırıyor ama kurtulamıyordu. Gece yerinden kalkıp bacaklarına yumruklarını savurdu, ancak hiçbir seslenişi adamı durdurmadı. Sarı yağmurluklu iri adam, Gece'ye tekmeyi savurarak onu geriye iterken kapıyı kapadı ve Ece'yi de yanına alarak koridorda yürümeye devam etti.

Kızı ameliyathaneye soktu. Burası serin ve beyaz fayanslarla kaplanmıştı. İçeride iki kişi daha vardı. Onlarda koruyucu doktor kıyafeti giymiş yüzlerine maske takmıştı. Kızı orada bekleyen doktorlara teslim ederek, sedyeye yatırmalarını izledi. Bu sahneye kaç kez şahit olacaktı daha, kaç sene daha bu işkenceye katlanacaktı? Ellerinden ve ayaklarından siyah kalın cırt cırtla sabitlendi. Deri kayıştan yapılan kemeri başının etrafına sararak, hareketini engelledi. Metal sedye kızın kıpırdanışlarıyla hafifçe titredi. Rulo şeklindeki gazlı bez, minik ağzına tıkandı. Belli ki bağırmasını ya da yalvarmasını istemiyorlardı. Küçük kız her zamanki gibi korkudan altına yaparken, sedyenin metal deliklerinden aşağı akan sarı sıvı, buharlar çıkararak beyaz zemine damladı. Doktorlardan biri müziği açtı, homurdanan minik kızın ağzını gazlı bezle iyice kapadı. Ona gülümseyen doktor yanına geldi. Bu bir kadındı. İşaret parmağını maskesinin üzerinden ağzına kondurdu.

"Eğitime başlıyoruz küçük asistan, hazır mısın?" diye sordu. Minik kız başını iki yana sallayarak bağırmak istedi, ancak ağzına tıkanan topla, bu o kadar zor oldu ki.

Doktor bir orkestra şefi gibi elini uzattı. Beyaz eldivenlerin sımsıkı sardığı etli parmakları büküldü. Hilal şeklindeki dikiş iğnesini eline verdiklerinde, parıldayan çelik iğne kızın soluğunu kesti. Doktor serin bir ifadeyle kolunu kaldırarak, ilk kelimenin açılımını verdi. Hep bir ağızdan aynı şeyi söylemeye başladılar. Bu bir ritüeldi. Sedye üzerinde yatan kadının elleri ve ayakları bağlıydı, ancak yine de kıpırdamaya çalışıyordu. Onunda başı deri bir kayışla sedyeye bağlanmıştı. Adamın ne yapacağını bilmiyordu ama o da korkudan altını ıslatmış, kurtulmak için çareler ararken, son defa canı için gözleriyle yalvarıyordu. Ağzının içine gazlı bez tepilmişti, tükürmeye çalıştı ancak başaramadı.

Doktor işaret parmağını dudağına koyarak, "Şişşttt!" yaptı ve avaz avaz gözleri bağıran kadının dudaklarına uzandı. Daha sesli mırıldandı ve giderek daha hiddetli söylüyordu sözlerini. Gazlı bezi ağzından aldı. Kadın bağırırken, "Sus," dedi ve susmadığı için diline uzandı. "Böyle! Sözlerimi dinle."

Parmaklarının arasına sıkıştırdığı dili yavaş yavaş, acının doruğa çıkmasını sağlayarak keserken kadının ağzı kan ile dolmuştu. Ya kendi kanını içecek ya da boğularak ölecekti. Elindeki et parçasını yanındaki doktora uzattı. Kadının titreyen ve yalvaran alt dudağını sımsıkı kapadığı üst dudağından ayırdı. İğnenin etine işleyişiyle kadının gözlerinin kenarından yaş aktı. Çığlığı ağzında dondu. "Hebe be, hebe be," derken "Yapma!" dercesine çırpınıyor, başını oynatmaya çalışıyor ancak başaramıyordu. Son bir defa bağırmak istedi ancak ağzının içinde olmayan dili buna engel oldu. Doktor üst dudağına da iğneyi takıp ipi gerince, dudakları birleşti ve doktor usta bir düğümle dudaklarının bir kısmını birbirine sabitledi. Ancak can tatlıydı, kadının pes edeceği yoktu. Dikişe rağmen dudaklarını ayırmaya çalışınca, eti bir bıçakla kesilmiş gibi ipten ayrılarak sıyrıldı, acı dolu hırlaması koyuydu. Ürperticiydi.

"Cık, cık, cık!" yaptı kadının dudaklarından kan fışkırırken Doktor. Diğer genç doktor kanı gazlı bezle silerken, açık yaraya değen gazlı bezin pütürlü yanı kadının yüreğini dağladı. İnsan çaresizken zaman akmaz, Hızır yetişmezdi. Duaları da tükenmişti; umutları gibi ama can öyle tatlıydı ki, pes edemiyordu. Doktor bu sefer bir eliyle dudaklarını birbirine sabitledi, diğer eliyle dikmeye devam etti. Dudaklarını

tamamen dikmeden de durmadı. Artık kadının dudakları birbirine birleştirilmişti. Islak gözleri korkuyla iri iri açılmış, başına daha fena ne gelebilir diye bekliyordu.

Doktor ağzının içinde geveledi̇ği sözcükleri daha hızlı homurdanıyordu.

Gözbebekleri korkuyla ileri geri gidip gelirken, yanındaki diğer doktor masaya uzandı. Orada çiviye benzer bir şey vardı. Kadın başını iki yana salladı, ancak kurtulamadı. Bu bir matkaptı. Sesini duyduğu an ufak kız titremeye başladı. Matkabın eti yarıp kemiği delen ucu, gövdesini uyuşturdu. Doktorun matkap ile işi bitmişti.

Genç doktor iki tane çivi şeklindeki uyarıcıyı başına çaktı. Sivri uçlu metalin eti yarıp kanın kaygan yapısıyla kemiğe saplanmasını ve kemiği parçalayarak beynine ilerlemesini Ece dehşet içinde izlemek zorunda kaldı. Kadının başına elektrotlar bağlandı ve çivi şeklindeki aletten uzanan kablolar, bir ekrana yansıdı. Vücudunun belirli bölgelerine tuhaf aletler takıldı. Bir kadın doktor eline bir defter aldı ve not almaya başladı. Penseye benzeyen metal bir kıskaç aldı masanın üstünden, penseyi iyice incelerken notalara uyum sağlayarak elini yukarıda daire şeklinde çevirdi. Kadının bileğinden bağlanan kayışlar gerildi çünkü başına ne geleceğini bilmekteydi. Kalbi kulaklarında atarken, hızlı aldığı solukları ciğerlerini acıtıyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Kadının kaskatı kapadığı el parmaklarını açmakta biraz zorlandı.

Önce işaret parmağını sıkıştırdı pensenin içine, müziğin ritmiyle heyecanlanarak şekilsiz bir şekilde kopardı. Kadın acı içinde gözlerini kapadı ve ağzı dikişli olmasına rağmen hırladı. Kopan parmağı iki parmağının arasına alarak, ışığa tuttu önce, sonra keyifle burnuna götürüp koklarken bir keş gibi gözlerini kapadı. Taze kan kokusu onu mest ediyordu, dilini uzatıp kanın tadına baktı. Kirpiklerini kapayarak bu anın hazzıyla sarhoş oldu. Sonra parmağı özenle masanın üzerindeki beyaz örtüye koydu. Ece'nin göğsü hızla kalkıp inerken, bacakları uyuşuyordu. Zorladığı cırt cırtlar etini kesti, başını masaya yapıştıran kayış canını acıttı.

Gözlerini görmemek için kapadığı an, başına gelen doktor bu isyanına kızdı. Kaşlarını çatarak eline uzandı. Dişlerini sıkarak minik parmağını avucuna sıkıştırıp, pensenin ucunu tırnağına yasladı. Ece korkuyla itiraz edercesine yüzüne bakarken, tırnağını çekerek kopardı. Kanlar yere damlarken açık yaranın minik parmağındaki görseli

doktorun keyfini yerine getirmişti. Kızın çığlık bile atamayan boğuk sesi oda da yankılanırken, cezalandırıldığını anladı.

"Gözlerini benden ayırma, bir daha gözlerini kaparsan tüm tırnaklarını çekerim. Ve benim söylediklerimi tekrar et."

Kız, gözyaşlarından sebep önünü göremiyordu ve öfkeli olduğu için acıyı kabullenmiyor, algılayamıyordu.

"Anlaştık mı?" diye sordu nazik bir ifadeyle, hep böyle yapıyordu. Ona itiraz ettiği zaman canını yakarak onu izlemesine mecbur bırakıyor ve şefkatli bir zalimlikle hükmediyordu. Doktor eğilip yanağını okşadı ve gözyaşlarını eldiveniyle kuruladı.

"Dikkatini ver,"

Kız cevap veremeyecek kadar acı içindeydi ama neyse ki aklını başına aldı. Daha evvel neler olduğunu, kaç defa asiliğinin bedelini acıyla ödediğini, anımsadı. Doktor diğer parmağına uzanırken, gözlerini açarak kırpıştırdı.

"Akıllı kız," dedi gülümseyen Doktor ve parmağını bıraktı.

Tekrar işine odaklandı. Kızın gözlerini kapamadığından emin olarak kadının parmaklarına uzandı. Kızın boğuk çığlıkları gözlerinden yaş olup akarken, diğer doktor acıyla daha fazla öten makinenin notlarını almaya başladı. Aldırmadı doktor, sedyenin üzerindeki tüm parmaklarını bir penseye sıkıştırıp, tek tek koparmaya devam etti. Artık acı çekmekten bayılan kadın kendinden geçince ara verdiler, ta ki tekrar kendine gelene kadar. Gözlerini açtığı an gözünün hemen hizasında olan kargaburnunu gördü. Gözlerini kapamak için çok geç kalmıştı çünkü son gördüğü metalin gözüne doğru uzanması ve az sonra göz kapaklarının arasına ulaşan metalin, gözlerini sıkıştırarak yerinden çekmesiydi. Ölümün nefesini ensesinde hissederken, gözleri oyulmuştu.

Sonra... Sonra hastaneye o geldi! PRF. Dr. Şükran Bilir ve Ece yeniden hayata tutunmanın bir yolunu buldu. Onunla yeniden, en başından başladı iyileşmek için mücadele etmeye ve başardı. Çünkü o tüm güvenini kazanmış, ona ışık ve yol olmuştu. O da bu güveni asla geri plana bırakmadı. Uzun zamanlar aldı evet, zorlu ve yorucu oldu ancak ikisi de başardı.

2. BÖLÜM

İlk izlenim neden önemlidir!

İnsan fıtratı dünyayı, çevresini ve kendini anlayabilmek, konumlandırabilmek için bilişsel olarak sınıflandırma yapmaya meyillidir. Sorun şu ki; insan fıtratı kendi düşüncesinde kategorilikteki farklılıkları abartmaya ve bu farklılıkları küçümsemeye de eğilimlidir. Kısacası insan, diğer insanları cinsiyet, statü, yaş, deri rengi, anadili, yaşam biçimi gibi görünür özellikleri üzerinden etiketlemeye ve sınıflandırmaya eğilimlidirler. Psikoloji de Halo Etkisi adı ile bilinen ve olumlu önyargıları işaret eden bu etkiye göre, bir kişinin olumlu özelliğiyle karşılaşıldığında, o kişinin diğer özelliklerinin de olumlu olduğu varsayılır. Horn etkisi ise bunun tam tersidir. Bir kişinin olumsuz özelliği öne çıkıyorsa, onun diğer kötü ve olumsuz özelliklere de sahip olabileceği kabul edilir.

Önr: Şimdi ki dönemde erkek yakışıklı (kadın güzelse) ve maddiyatı iyi ise, nazik, cömert, sadık ve merhametlidir!

Önyargılar! Oysa güzellik, zenginlik, iyi ahlakın temeli değildir!

Prf. DR. Şükran Bilir

14 SENE SONRA

2015'li yılların başına gelindiğinde her şey değişmeye başladı 2020 kışına gelindiğinde son derece esrarengiz işlenen 4 cinayet ortalığı karıştırdı. Üstelik yine aynı şekilde işlenmiş, kurbanın yine aynı azaları itinayla bedeninden ayrılmıştı ve bunlar yapılırken, maktul ölmemişti. Kusursuz cinayet yoktu, ancak bir yerlerde bir sorun vardı. Adli Tıpçı da, olay yeri inceleme de, olay yerini çembere alan polis de, otopsiyi yapan kişi ya da her kimse... Birinde bir sorun vardı ama kimde? Bu cinayetlerin arkasında delil bırakmaması değil, delili göremeyen hangi bölümdü.

Kimin yaptığı belli olmayan faili meçhul cinayetler, tüm dikkatleri bir yerin üzerine çekti.

Şimdi hedefte o vardı: Ece Aydınoğlu!

Katilin elinden kurtulan tek kişi, ölmemeyi başarmış tek görgü tanığıydı! Arkasında kalan tek delil, yaşayan tek canlıydı. Senelerdir de ona ulaşmaya çalışmamıştı, bu biraz tuhaftı. Bugün ne değişmişti de onun peşine düşmüştü? Arkasında bıraktığı her ipucu, katilin onu takıntılı hale getirdiğini netleştiriyordu. Çünkü katil bunu bilinçli olarak yapıyor, kızı korkutmak hoşuna gidiyordu. Ensesine nefesini bırakmış, ürpermesinden zevk alıyordu. En son onun yaşlarında bir kadının öldürülmesi, tüm İstanbul'u çalkalamış, vicdanı olan insanları derinden sarsmıştı. Biri olayı basına sızdırmıştı! Cinayetleri tüm Türkiye öğrenmişti. Ve artık herkes hedefi de biliyordu.

Tüm işaretler tek bir kişinin başının belada olduğunu gösteriyordu çünkü katil arkasında delil bırakmıyordu ama yeni hedefinin izini işaretliyordu. Kızın adını kurbanlarının bedeninin bir yerine illa kazıyordu. Bu yüzden işini riske atmayan polis soruşturmasında ortaya çıkan birçok ayrıntıyı kamuya açıklayanın da peşine düşmüştü. Hem vakanın hem de peşine düşüldüğünü düşündükleri yeni hedeflerin, önemi göz önüne alınarak, önemli miktarda kanıt gizli tutulmuştu. Soruşturmayı yürüten kişi ünlü komiser Harun Arıkan'dı ve bu raddeden sonra katil adını ekranlarda görüp keyiflenmeyecekti, ya da paniklemeyecekti.

Gazetecilerin her birinin ağzından başka bir soru yükseliyordu. Yine hedef gösterilen Ece şaşkındı, etrafını kuşatan ve etten bariyer ören polisler, babasının korumaları ve korkuyla etrafında dolanan annesi ve teyzesi yüzünden, soluksuz kalıyordu. Otuz sene içerisinde gerçekleşen faili meçhul 20 cinayetin de, aynı kişiler (kişi) tarafından işlendiğine inanılıyordu. Bu vahşeti (yapanın) yapanların kim olduğunu bulmak için canla başla çalışmaları devam ediyordu. Ama son 3 yılda gerçekleşen cinayetlerin, 3'ünün ölümü diğerlerinden biraz farklıydı. Normalde katil her zaman arkasında bir imza bırakırdı, öldürdüğü cesetleri kendine mühürlerdi ancak bu sefer öldürülen üç erkeğin bedeninde, farklı bir imza daha vardı. Arapça (ق) harfi kazınmıştı. Oysa 20 cesedin de genelde göğsündeki yazı belli olmasın diye derisi bedenden kazınırdı ve hepsi de kadındı!

Bu sefer katil neden arkasında delil bırakmak istemişti ki, kimsenin kafası almamıştı. Kriminoloji Polis laboratuvarlarının vardığı sonuç, artık katiller iki taneydi. Ya bu katil asıl katilin peşindeydi, ya da katiller arasında bir anlaşmazlık yaşanmış ve iki kola ayrılmışlardı. Şimdi

tek bir adam mı vardı ortada, yoksa iki tane mi? Her ne olursa olsun, kişilerin ölüm şekilleri aynıydı sadece imzaları farklıydı.

Bu olaylar zincirin, kayıp halkalarını oluşturuyordu, ancak deliller ortaya döküldüğünde irdeleyebileceklerdi. İşlenen suçun hem amacı hem de hız kesmemesi, zaten oldukça ilginçti, ama Harun Komiseri asıl ilgilendiren, macera dolu ömrü boyunca yaşadığı en büyük şoklardan birini tecrübe etmesine yol açan, delillerin ortaya çıkması olmuştu. Şu ana kadar kimse bu cinayetler ve kayıplar arasında bir bağlantı kuramamıştı ama o yakalamıştı. 17 ceset bulmuş ardından araştırmalarını genişlettiğinde 3 cesede daha rastlayarak, alanında bir ilki başarmıştı. Uzun zamandır sessiz bir yılan gibi uyuyan seri katilin tüm vahşiliğini ortaya sermişti hem de 20 cesetle. Bu ne ürkütesi ne de dehşete düşüren bir sayıydı ama gerçekti ve hâlâ ellerinde tek bir delil yoktu.

O katilin asıl niyetini de, kıydığı canların arasındaki bağlantıyı da yakalamıştı. Şimdi bile, aradan geçen onca zamana rağmen, olanları düşünürken, şaşkınlığı sürüyordu. 30 sene içerisinde olmuştu her ölüm ve bu adam öncesinde başladığı cinayetlere rağmen neden Ece'yi takıntı haline getirmişti. Ona kötülük yapan kişiye mi benziyordu? Yoksa Ece ona birini mi çağrıştırıyordu? Her delilin içinde saklanan ince ayrıntıyı ortaya çıkaran ve zihni gibi vicdanını çaresiz bırakan o dehşet dalgasını yeniden hissederken, tüyleri ürperiyor, bu hasta katilin sebeplerini gördükçe hayrete düşüyordu. Bir şeyin peşindeydi, bu insanları boş yere öldürmüyordu ama peşinde olduğu hastalıklı şey neydi henüz kimse bilmiyordu.

Günlerdir yatak yüzü görmeyen bedenini esneten Harun Komiser, camdan dışarı baktı. Babasının omzuna başını koymuş, üzerindeki dehşeti henüz atlatmış, ölümün kıyısından dönmüş bitap kız hayranlık uyandıracak bir güce ve iradeye sahipti. Katil peşine düştüğünde hızlı ve atik davranıp onu atlatmasaydı. Şimdi yeni kurban o olabilirdi. Kurbanlar arasındaki benzerliğin ne olduğunu ve her birinin arasındaki bağlantının sebebini anlamak için bu kızı gözlerinin önünden ayıramaz, başına bir şey gelmesine de izin vermezdi.

"Ne planlıyorsunuz?" diye sordu arkasındaki adam.

Komiser Harun arkasını döndü. "Tüm zamanımı yanında geçirerek katilin nefesini ensemde hissetmek isterdim, ancak sistem buna izin vermemekte. Ona, sadece koruma tahsis edebiliriz, can güvenliğini garanti altına alabiliriz." dedi onu sert bakışlarıyla ezen adama hitaben.

Rüzgâr elini masanın üzerinde tıkırdatırken, birden durdu ve ayaklandı. "Korunması konusunda sorun yok, biz ve adamlarımız bunu layıkıyla yaparız. Sorun Ece değil gibi duruyor, *'ben ne planlıyorsunuz'* derken, katilin hedef değiştirmesinden mi çekiniyorsunuz diye sormuştum? Hani diğer üç ceset onun imzasını taşımıyor, üstelik cinsiyeti farklı, bunu biliyoruz. Yoksa katil -katiller- işini yarım bırakmayı sevmeyen bir psikopat olup, narsist bir hazla peşine düşerek takıntısını mı sürdürecek? Hedefi değiştirecek mi? Yoksa amaçları sizi şaşırtıp asıl hedeften uzaklaştırmak mı? Kafanızı mı karıştırmayı planlıyor, yoksa asıl kafası karışık olan kendisi mi? Madem kusursuz plan yok, o zaman bizim *Karındeşen Jack'imiz neden bulanamıyor? Bu adamın hiç mi DNI'sı yok, nefes almadan mı geziyor cinayet mahallinde, yoksa bu adam hayalet mi?"

"Rüzgâr Bey ben..."

"Kafam almıyor, bu adam ayda yürür gibi ayak izi bırakmadan gidiyor ya, hani ne DNI ne de ona dair bir iz bulunamıyor ya adli birimler, insan düşünmeden edemiyor. Üstelik bu adam madem Ece'den evvel başladı cinayetlerine, neden Ece'yi takıntı haline getirdi? İlk kurbanına benziyor da fantezi mi istiyor? Yoksa travma aldığı kişi kadın da, Ece ona mı benziyor? Neden cinayetlerine devam ederken ille de Ece diyor? Ülkemizde en zorlu davalar bile adli kriminaloji ekipler tarafından çözülürken, bizim katilin hâlâ tek bir izine rastlanmıyor, ilginç değil mi?"

Kafası yanan Harun onun yerine derin bir nefes alırken, "Bunu henüz biz de bilmiyoruz Rüzgâr Bey," dedi. "Bildiğimiz tek şey, katil ilk defa hata yaptı ve elinden birini kaçırdı. Ece onun elinden bir şekilde kurtuldu. Keşke onu görebilseydi. Bunun için intikam hırsına kapılıp peşine düşer mi, yoksa korkup siner mi zamanla göreceğiz."

"Ama bu tür kişilerin asla pes etmediğini herkes bilir, katiller suç mahalline mutlaka gelir, değil mi komiser."

"Çok fazla aksiyon filmi izlemişsiniz Rüzgâr Bey," dedi kinayeyle, oysa en az onun kadar biliyordu ki; o aksiyon filmlerini kendi elleriyle çekmişti Rüzgâr Karalı!

"Maktulden bir şey illa almıştır, koleksiyonunun olmadığını sanmıyorum hatırlamak için illa bir şeylerini saklamıştır."

---

* Karındeşen Jack bir seri katil ve asla bulunamadı

"Çok düşünmeyin siz bunları,"

"Dünyanın her yerinde, en fazla polisiye meraklısı kadınlardır! En çok cinayet filmini kadınların izlediği, istatistikler tarafından kanıtlanmıştır. Peki, bizim katilimiz kadın mı, erkek mi? Malum Türkiye de *Kriminalistik başvurusu yapanların da çoğu kadındır ve bu ülkede genelde kurbanlar da, hep kadındır! Şimdi ne değişti de erkekler araya girdi?"

"Farmakoloji ya da biyokimya okumayı hiç düşünmediniz mi? Oğlunuzun Adli Tıp kitaplarını mı okuyorsunuz gizlice?"

Başını sallayan Rüzgâr kapıya yöneldi. "Yeğenimi artık götürebilir miyiz? Hayli yoruldu. Üstelik babasını daha fazla sakin tutamam."

"Tabii," derken kapıya uzanan adama, "Rüzgâr Bey?" diye seslendi Harun Komiser. Yaşlı adam duraksayarak arkasını döndü. "Kardeşinizi polislerimden uzak tutar mısınız? Bir dahaki sefere rapor tutmak zorunda kalırım, sonuçta onlar görevini yapıyor."

Seri katiller, iki ya da fazla kişiyi, arada soğuma evresi için koyarak öldürürlerdi! Yeni cinayeti henüz gerçekleştiyse, soğuma evresi ne kadar sürecekti? Evet, popülasyona göre kadınlar erkeklerden daha az cinayet işliyorlardı, genelde kendileri işlemiyor erkeklere işletiyorlardı. Rüzgâr başını sallayarak kapıdan çıktı. Onu sabırsız bir itaatle bekleyen kardeşine ve yeğenine yaklaştı. Cem'e kızını eve bırakınca konuşacaklarını belirten bir bakış atarken, her an yorgunluktan bayılacak gibi duran kızı derhal eve götürdü ve emin ellere teslim ederek, ciddi meselelerine dönmek için şirkete doğru hareket etti.

Çok değil, iki gün sonra gündem hâlâ aynıydı ama değişen bir şeyler vardı.

Hava serin değildi ama adamın bedeninden geçen ürperti huzursuz etmişti. Harun Komiser elindeki belgeyi masaya bıraktı ve Cem'in incelemesi için eğilmesini izledi. Cem dosyaların hepsini masaya yaydı. Mavi dosyaların içindeki şeffaf poşetlerden resimleri çıkarıp baktığında, bir an soluğu kesildi ve midesi kasıldı.

Harun istediği kadar mesleki deformasyon kazansa da bu konuda duygularını bastıramıyordu. "Bundan emin olmasaydım gelmezdim

* Kriminalistik Fransızca kelimesinden türetilmiştir. Bilimsel polis metotları, suçluları ya bilimsel yöntemler kullanılarak tespit eder ya da, suç olaylarının aydınlatılmasını içeren dallarla ortak çalışır. Kriminalistik, kriminolojinin bulgularından faydalanır ancak nitelik ve maksat açısından bu iki dal birbirinden ayrılır.

buraya. Üstelik adli tıp uzmanı Prof. Dr. Nevzat Tayfun Bey ve adli birimler de bizimle hemfikir. Adamın sıkıntılı bir takıntısı var, sadece bu kadınlara ve artık eğer yanlış tahmin etmiyorsak erkeklere dokunuyor. Ama biliyorsun erkeklerden daha fazla kadınları öldürüyor, bu özellikteki kadınları arıyor, buluyor ve asla elinden kaçmasına izin vermiyor. Kadınlara takıntısını bozan bu adamların özelliği, ne mesela? DNI yok, ayak izi var evet ama aynı numaradan dünyada bir sürü var vs...."

"Rüzgâr Bey, filmlerdeki gibi öyle dakikada bulunmuyor deliller, bir olay yeri günlerce, aylarca, belki de yıllarca delil topluyor, üstelik bazen defalarca olay mahalline gidip yeniden delil aranmaya devam ediliyor, kusursuz cinayet yoktur diyoruz ama burada kopya cinayet mi yoksa katil fikir değiştirmeye mi başladı bunu anlamaya çalışıyoruz? Biz ölenlerin borcu mu var, derdi mi var, hasta mı, yoksa bir yere mi üye, biri ile bağlantısı var mı diye, hepsine bakıyoruz! Bizim de bulgularımız var ancak net değiliz, tesadüf mü yoksa bilinçli bir benzerlik mi araştırıyoruz..."

Harun sebepleri ve sonuçları masaya yaydığında, Rüzgâr'ın dişleri gıcırdarken, Cem ellerini masaya yaslayarak hırladı ve sakinleşmek için gözlerini sımsıkı kapadı. Rüzgâr da aynı merakla resimleri inceleyip yazıları okuyordu.

"Kim biliyor bu ayrıntıyı?" diye sordu sonunda sessizliğini bozup biraz sakinleşerek.

"Hiç kimse bilmiyor ekipten, sadece doktorlar, birkaç üst rütbeli komiser. Bunu bildiğimizi bilmesini istemiyoruz."

"Peki, bizden ne istiyorsun?"

"Aslında sizden istediğim şey biraz saçma olacak," dedi Harun komiser sıkıntısını ikiliye anlatırken. Rüzgâr karanlık gözlerini kısarak tepkisiz kalırken, Cem delirmiş halde reddetti. "Asla buna izin vermem."

"Tabiî ki bu sizin inisiyatifinizde ancak ortada böyle bir gerçek varken, bu teklifimizi bir düşünün isterseniz. Bizim mesleğimizde sınıflama çok önemli ve bu sınıflamada ne yazık ki bunu hedef göstermekte. Bu kişi tek değil, organize şekilde çalışıyorlar ve kaç kişi olduklarını bilmiyoruz ancak onların bir başı var. Bir liderleri! Bakın basın bilmemeli, taklitlerin olmaması için duyarlı olmalıyız. Bilgi sızdırmamalıyız."

Bunu nasıl düşünebilirdi? Hayır, zaten yeterince sıkıntı çekmişti şimdi kızını, bu ateşe kendi elleriyle itmesini kimse bekleyemezdi.

"Bir süreliğine tahammül edebilirsiniz sanırım, sonuçta bu anlaşma kızınızın hayatını kurtaracak."

"Bu atılım kızımın hayatını tehlikeye sokacak. Kızımı kancaya takılmış yem gibi denize atmamı ve köpek balığı gelsin diye sallamamı, hatta ıslık öttürmemi bekliyorsunuz."

Evet, tam da bunu istiyordu bu manyak komiser, kızını zor duruma düşürmesini istiyordu.

"Bu sadece bir öneri," dedi Harun Komiser. Dosyaları toparladı. "Deliller ortada, öneriler de. Takdir sizin. Biz de elimizden geldiğince sizin için bu çıkmazı kolaylaştırmaya çalışıyoruz. Bakın adam profesyonel ve şu ana kadar yüzünü gören hiç kimse olmamış. Kızınız da buna dâhil. Kaçırıldığı ve bir hafta tecrit edildiği yerde, adamın ya da kadının yüzünü bir kez olsun görmemiş. Bu da sizin kızınızın ifadesi?"

"Ne demek istiyorsun? Ece mi saklıyor bu manyağı?"

"Öyle demedim, doktorlarda demedi zaten ama eğer kafamızı karıştırmak istiyorsak her şey yeterli."

Cem aynı azabı tekrar yaşamak istemiyordu. Eğer Ece zekice bir hareket yapıp kendini kurtarmasaydı, şimdi belki de o da diğer kadınlar gibi kara toprağın altında olacaktı. Bunun düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu. Analitik bir çalışma gerekiyordu. Evet, komiser haklıydı, adam profesyoneldi. Karda yürüyor izini belli etmiyordu. Dünyanın en iyi dedektifleri bile senelerdir ipucu bulamamıştı.

"Bakın sonunda bir ipucu bulduk ve bunu bildiğimizi kendisi bilmiyor. Siz teklifimizi bir düşünün."

Harun Komiser geldiği gibi sessizce giderken her an patlamaya hazır duran Cem ellerini yasladığı sandalyeyi, hırsla bir köşeye savurup, hırladı. Rüzgâr hiç kıpırdamadan onun kırıp dökmesini ve toplantı odasını birbirine katmasını izledi. Cem sonunda öfkesi dinmiş halde yere çöküp, sırtını yüksek binanın şehir manzaralı camına yasladı.

"Biliyorum, hiç kolay değil. Hazmetmesi de sıkıntı ama Komiser haklı, eğer bu bilgiyi kimseye sezdirmeden işleme alırsak, Ece'miz kurtulabilir."

"Abi, kızımı yem etmekten bahsediyor."

"Bu mümkün mü koçum, biz yanındayken, bu mümkün mü? Utku deli gibi araştırıyor maktulleri, Cirrus desen gözlerini dört açtı. "

Cem içinden saydı. *Bir. İki. Üç!*

"Say ki kabul ettim, Ecem'e nasıl anlatırım? Buna asla razı gelmez."

"Sadece Ecem mi? Ailenin geride kalan hiçbir üyesi buna razı gelmez. O yüzden bir şeyler düşünmeliyiz."

"Ece delirecek, daha konuyu açtığım an reddedip ortadan toz olmanın yollarını arayacak."

Rüzgâr ofladı. "Hepsi delirecek. Başkalarına karşı verilen savaşta hata yapma şansımız sıfır ama savaştığımız kişiler Sancaktar tayfası olunca, işimiz hayli güç demektir."

Cem ve Rüzgâr sıkıntılı bir durumda, konuşmadan iki saat boyunca tek bir noktaya bakarak, bir çıkar yol aradı. Sonunda mantıklı düşününce Cem gerçeği gördü ve zihninde beliren şeyle tüyleri diken diken oldu. Onun minik kızı, koklamaya kıyamadığı kızı, büyük bir hata yapabilirdi. Yok, buna izin veremezdi.

"Eğer Ece bunu bilirse, hata yapabilir. Tek engelin bu olduğunu bildiğinde..."

Dizine elini koyan Rüzgâr da onunla aynı fikirdeydi. Ece diğer çocuklara benzemiyor, bazen uçlarda yaşayıp hiç akla hayale gelemeyecek planlar ya da hatalar yapabiliyordu. Aklına estiği gibi yaşayan taşkın bir nehir gibiydi. Bazen hayalperest, bolca gözü karaydı. Yıkıp mahvedeceğini bildiği halde rotasını değiştirmeden deli deli akmaya devam edebiliyordu. Tıpkı babası gibi hırslı, annesi gibi inatçı, teyzesi gibi tutkulu, dedesi gibi rind-meşreb olabiliyordu.

İkili sakinleşerek ortak bir karara vardı. Detayları konuşmak için odasına geçerken, korumalar onların dağıttığı toplantı odasını temizlemesi için birilerini çağırdı. Yaklaşık üç saat sonra, saat gece yarısına yaklaştığında da, düşüncelerini paylaşmak için hedefteki kişiyi yanlarına çağırdılar.

Rüzgâr Karalı nezaretinde sessiz kalan Cem Aydınoğlu, elini çenesinde dolaştırırken, düşünceli duruyordu. Bu fikri kabullenemediği ve asla onaylamadığı belliydi ama bazen mantık gerçekleri değiştirmeye yetmiyordu. Adam katıydı, toleransları yoktu, kendi kişiliğini disipline eden yanı netti.

Cirrus sakindi ama zihninin içinde fırtınalar dönüyordu. Kaç yıldır yanlarında olsa bile ilk defa onları bu kadar tedirgin ve yorgun görüyordu. Cem Aydınoğlu'nun burnunda bir çizik ve ciddi bir kızarıklık vardı. Sanırım burnuna sert bir darbe almıştı! Elmacık kemiğinin

yanı da hafif bir çürükle berelenmişti. Elindeki gazlı bezle oyalanan Cirrus, bakışlarını ayakkabılarına çevirdi.

"İyi misin?" diye sordu Cem eline bakarak genç adamın.

"Küçük bir sıyrık," dedi Cirrus önemsiz bir yaklaşımla bakışlarını elinden çekerek.

Eğer kardeşi için hayal kırıklığı ve gözyaşı olmaktan korkmasaydı, şimdi kendi topraklarında olmaya devam ederdi ancak ortamda ne toprak kalmış ne de vatan bırakmıştı işgal askerleri. Ancak umut tükenmemişti, ölüm kaçınılmaz olsa da son darbe inene kadar, umudunu yitirmemişti. Üstelik ölüme bu kadar susamışken... Hayır, emanetlerine sahip çıkmalıydı! Bir gün vatanı esaretten kurtulacak, özgürlüğünü haykıracaktı ve o gün emanetleri kendi topraklarının üzerinde çoğalacak ve büyüyecekti. Altın huylu Alattin'in gönlünde uyandırdığı umut ışığı, Amerikan zulmü altında ezilen her Iraklının gönlünde uyandırdığı umut ışığını titretiyordu. Cevza? Hayır, onu düşünmeyecekti! Cirrus tehlikeli düşünceleri kafasından atmaya çalışarak, abi dediği kişilerin konuşmasını, kederli bir sabırsızlıkla bekledi.

Ancak Cem'in ağzını bıçak açmadı. Rüzgâr ayaklandı, dresuarın üzerindeki sürahiden iki kadeh votka doldurdu, kardeşinin yanına oturdu. "Al, iç şunu. İhtiyacın var gibi..." Aslında hepsinin ihtiyacı vardı ama Cirrus görev başındayken asla içmezdi. Gerçi onun alkol kullandığını ikisi de görmemişti! Bu çocuğun ne içtiği, neden haz aldığı, hayata bakış açısını bile çözememişlerdi. Ağzı sımsıkı kapalı istiridye gibiydi? Ne bir kadınla ne de bir macera ya da eğlence ile adını yan yana görmemişlerdi. Onun hayatı Kadir ve Ömer denen o iki züppeden ileriye gitmemişti. Neyse özeli onundu, içini biliyorlardı. Hayatını nasıl idare edeceği onun bileceği bir şeydi!

Abisine kederli bir bakış atan Cem kadehi elinden alıp büyük bir yudumu dilinde yuvarladı. Boş bardağı elinde tutmaya devam ederken, hayli sessiz duruyordu. Sakin ve sinmiş... Bu; onun gibi içinde ateşleri taşıyan bir adam için, garip bir haldi. Ancak Cirrus bile onun tehlikesiz duran görüntüsüne kanmadı, çünkü o meşum maskenin altında abisi Rüzgâr gibi zeki ve kurnaz bir adam vardı. Onlardan daha iyi entrika, plan, kurgu kuran görmemişti. Bir işin içinden nasıl sıyrılacaklarını en ince ayrıntısına kadar düşünmeden, bir adım bile atmazlar ama yaptıkları plan asla kimse tarafından anlaşılmazdı. Bitirim ikili diye boşa anılmıyorlardı kendi dünyalarında. Bir şeyler planladıkları,

her hallerinden açıktı, ancak bu plan kimin için kuruluyordu; işte merak edilmesi gereken konu buydu! Sadece sabırla bekleyip, acil gelmesinin sebebinin ne olduğunu öğrenecekti!

"Bir çare düşündünüz mü?" diye sordu Cirrus.

Rüzgâr başıyla onayladı. "Evet."

Demek o psikopatı bulacak bir çare bulmuşlardı. Merak etti. Madem bir şey düşünmüşlerdi, o zaman neden hâlâ bu kadar sakinlerdi? Burada bir şeyler dönüyordu! Kokusunu alıyordu ve bu koku hiç hoşuna gitmiyordu. Cirrus endişelenmekte haklıydı. Cem'in çalışma odasında yalnızlardı ve korumalar bu katın sınırından uzaklaştırılmıştı. Konuşmalarına kazara bir kulağın yaklaşmasına dahi izin verilmemişti. Şirketteki herkes evine gitmiş, korumalar görev devriyesine çıkmıştı. Cirrus ise görevi bittiği halde evine gidememiş, iki kurt tarafından odaya çağrılmış ve hâlâ karşılarında ne için bulunduğunu bilmeden bekliyordu. Aslında son zamanlarda Levent Bey'in gözlerini sürekli üzerinde hissediyordu. Bir sıkıntı mı vardı ya da bir şeyden mi şüpheleniyorlardı anlayamıyordu. Rüzgâr ve Cem kardeşi sayesinde ailesine kabul etmiş, iş vermiş ve ilerleyen zamanlarda sadakatine kanaat getirmiş olsa da, ona hâlâ güvenemiyorlardı. Ne hata yapmış olabilirdi? Onların güvenini sarsacak ne olmuş olabilirdi ki, sorguya çekilecekti? Bu ikisi hayli zalim ve limitsiz olabilirdi ama kesinlikle çok kurnazdı ve bu sessizliğin içinde bir şeyler döndüğünü hissedebiliyordu. Bitirim ikili de bunu sezinliyordu. Onlara Levent de dâhildi, uzun zamandır neden onu gözetlediğini bilmese bile Cirrus, sürekli izlendiğini hissediyordu.

"Bir sıkıntı mı var efendim?"

Ondan böyle bir atak bekleyen kurtlar bakıştı. Herkesin korktuğu bu bitirim ikili, ondan ne istiyordu da çocuk gibi karşılarına alıp sessizlikleriyle işkence ediyordu. Cirrus sadece ikisinin anladığı karanlık gözleriyle karşılaştı, olacakların düşüncesiyle bir parıltı oluşmuştu. Her ne planlıyorlarsa, bu sessizlik ürperticiydi.

Bu adam sadece bakışarak konuşmayı nasıl başarıyordu?

"Bulduğunuz adama ne yaptınız?" diye sordu Cem sonunda sessizliğini bozarak.

Cirrus o anları anlatıp anlatmamak için biraz tereddüt etti. Ancak bunu zaten Levent ya da başkasından duyması olasıydı. Çenesini sıktı. "İstanbul çıkışından yedi kilometre kadar uzak bir yerde kıstırdık onu.

Yakaladığımızda kafası kıyaktı, acı hissi yüzde elliydi." Cem tek kaşını kaldırdı. "Sorguyu Levent mi yaptı?"

"Levent Bey konuşturamadı adamı, acı eşiği yüksekti. O yüzden ben devraldım."

Rüzgâr geriye yaslanarak elini çenesinde gezdirdi. "Ne yaptın ona? Nasıl konuşturdun? Ya da Levent'in konuşturamadığı adamı, sen nasıl konuşturmayı başardın?"

Bu soruda ima mı vardı, merak mı, yoksa iltifat mı, anlayamadı? Neyin sorgusunu yapıyorlardı, ne için güven tazeliyorlar ya da delil arıyorlardı? Ayrıntı istiyorlardı. Daha evvel hiç böyle bir şey istememişlerdi, bu ilkti. Ve dikkatle vereceği bilgiyi istiyorlardı.

"Nasıl konuştu?" diye Cem inatla sordu yeniden.

"Ayaklarından baş aşağı astım," dedi Cirrus buz gibi bir bakışla, sesi de insanı soğutacak kadar karanlıktı. "Önce parmaklarını, sonra kulaklarını kestim." Kesmişti ve bunu yaparken kılı kıpırdamamıştı.

"Konuştu mu?"

Cirrus sinsi bir gülüş attı. Konuşmamıştı. Onlar da anlamıştı. "Erkekliğini kestim, ağzına verdim,"

"O zaman konuştu mu?"

Hayır, adam yine konuşmamıştı, ama ona işkence yaparken yanında tuttuğu adamın karnına bıçağı yasladığında, dış güçlerin maşası olan adam korkudan konuşmuştu çünkü bağırsaklarını çıkartmakta tereddüt etmeyeceğini görmüştü. Sadece oltaya yem takmıştı Cirrus ve adam korkuyla kendini ele vererek yemi yutmuştu.

"Nasıl anladın o adamın bir maşa olduğunu?"

"Aslında diğerine işkence etmeyecektim, adamın kafası zaten kıyaktı. Hissizleşmişti, sadece asacak ve kendine gelmesini bekleyecektim, ancak verdiğim her cezada, diğer adam hissi tepkiler verdi. Terledi ve rengi yüzünden çekildi."

"Acemi olabilirdi, yanılmış olamaz mısın?"

"Daha evvel onu denemiştim, acemi değildi."

"Levent senin eğitim tekniklerini biran önce görmeli,"

"Meslek sırlarımı paylaşmayı sevmiyorum," evet sevmiyordu ama bir gün bu bilgileri kullanacağı bir şirket kuracak ve bir sürü kişiyi eğitirken ayrıntılardan keyif alacaktı.

İşte ikilinin duymak istediği buydu, gözlemleri, irdelemesi ve dikkati muazzamdı. Analiz gücü ve önsezileri kuvvetliydi. Cirrus güvenlik şefi olarak işe alındığından beri, sadece iş alanında değil özel alanda da onların güvenlerini boşa çıkarmamış, verdikleri her görevin altından layıkıyla çıkmıştı. Ailesini ona gözü kapalı emanet ettiğinde canı pahasına koruyacağını kaç defa kanıtlamıştı. Her şeyden evvel iki defa Ece'nin hayatını kurtarmıştı ve bunun birisinde ciddi şekilde yaralanmıştı da. Levent bile ondan bahsederken saygıyla konuşuyordu ve tahtını devredeceği adamı sonunda bulduğunu belirterek, gururlanıyordu.

Cem'in gözleri öfkeyle yandı. O adamın kızının peşindeki katilin adamı olduğunu nasıl anlayamamıştı. İçlerine kadar sızmıştı manyak adam ve bilgileri sinsice alırken kimse algılayamamıştı.

"Öfke insanı aptala çevirir," dedi zihnini okuyan Cirrus her zamanki serinkanlılığıyla. "Ve nefret gerçeklere perde olur, gözünün önündeki gerçekleri bile göremez."

Rüzgâr gözlerini kıstı, bu adam ne zaman duygu kırıntısı gösterecekti. Az evvel adamı kıtır kıtır doğradığını itiraf ederken, sanki bir film karesinden bahseder gibiydi. Yani onlarda çok kişinin canını almıştı ama böyle sadist bir yaklaşım sergilememişlerdi. Bu his, midesinin titremesine sebep oldu. Şizoid* olabilir miydi? Malum bu kişiler soğuk ve ilgisizdi. Sanki duyguları körelmişti. Sevinç, neşe, keder, kaygı, üzüntü, öfke gibi duyguları hissetmez veya dışarı yansıtmazdı. Yakın çevresiyle, hatta kendi ailesiyle bile doğru dürüst iletişim kurmaz, iletişim kursa bile bunu devam ettiremezdi. Tıpkı Cirrus gibi- gerekmedikçe- kimseyle duygu ve düşüncelerini paylaşmazdı. Ailesi ya da arkadaşlarıyla bir arada olmaktan, oturup sohbet etmekten zevk almaz, aksine böyle ortamlardan hemen uzaklaşırdı. Şizoid kalıba o kadar çok uyuyordu ki Cirrus - her ne kadar onların kalıbından çok uzak olsa bile Cem- onu kendine o kadar yakın hissediyordu. Yüzüne bakarken, aynaya bakmış gibi ürperiyordu. Her ne kadar, hiçbir konuda düşüncesini dile getirmese de; beklentilerini, ideallerini, planlarını farkında olmadan onlara belirtiyordu. Ama yine de ona yöneltilen eleştiri veya övgüleri de dikkate almıyor, bunlara karşı umursamaz davranıyordu. Kardeşi ve yeğenine karşı saygısı vardı ancak buz gibi ve

* Şizoid kişilik bozukluğu, yakın ilişkiler kurmaktan uzak ve duyguları ifade etmekte kısıtlı olunması ile karakterize bir bozukluktur. Bu bozukluğa sahip bireyler yakınlaşma isteğinden yoksun ve sosyalleşmekten kaçınarak daha çok yalnız kalmayı tercih ederler.

sakin duruşu hissizdi. Rüzgâr camdan dışarı bakınan adamın yüzünü süzdü ama gördüğü tek gerçek, pul tanelerine benzeyen ışıkların gözlerinde dans etmesiydi. Karanlık yansımasına vuran gözleri hayli parlaktı Cirrus'un, çünkü düşüncelerinde saklanan neyse sırrında kalmıştı.

Yeterli bir açıklama yapmıştı genç adam ve onların düşüncelerinde ne kadar haklı olduklarını ele vermişti. Türkiye'nin şifreli ailesi, öfkelerinin ve sırlı geçmişlerinin verdiği dehşetle meşhurdu. Cirrus o öfkenin yanlış tarafında kalan adamların karşısında, birden çok kez bulunmuştu. Bu iki adamın güven ve inanç merdivenlerini tırmanırken, hayatta kalmayı başarmış olsa da, içlerine şüphe tohumu düştüğü an o kadar şanslı olmayacağının da farkındaydı. İyi de bu ikisi şimdi durduk yerde neden onu sorguya çekerek, şüphelenmiş bir vaziyet sergiliyordu!

Yoksa onların güvenini sarsacak bir hata mı yapmıştı? Yapmadığına emindi ancak onların bakış açısından bakmıyordu hayata, bu da ne düşündüklerini bilmesini engellemekteydi.

"Cem Bey, bir hatam mı oldu?" diye sordu düşüncelerini okuyamadığı adama. Daha fazla bekleyecek değildi. Yeni yetmeler gibi ezilip üzülen bir tip hiç olmamıştı. Laf sokup aşağılamasına da izin vermezdi. Netti. Mertti. Dürüsttü ve zalimdi. Bunu soracağını tahmin ediyor gibiydi adamın ifadesi. Bakışlarındaki beklenti, üstüne felç edici bir kuvvet düşürdü. Yoksa gizli işini öğrenmiş miydiler? Planlarını biliyorlar mıydı? İlk ne zaman şüphelenmişlerdi? Tüm kaybedebilecekleri gözlerinin önünden geçti Cirrus'un: dostları, kardeşi, yeğeni ve onlara bırakacağı utanç!

Dişlerini sıktı, arkadaşlarının maruz kaldığı akıl almaz işkenceyi düşündü. Buna mecburdu, onun herkesten sakladığı bir sırrı, gizine muhtelif bir hayatı vardı. Eğer bu kararı vermemiş olsaydı, şimdi arkadaşları ölmüş olacaktı. Hatta geç kaldığı için dayanılmaz bir acı çekmiş olmalıydılar. Öyle işkenceler görmüşlerdi ki kaçtıkları o güne kadar, tanınmaz hallerine özgürlük hediye edilmişti ve öyle durumlarda kalmışlardı ki zamanında, başını koparacak kılıca boyun eğmek bile onlara zevk verecek duruma gelmişlerdi. Cirrus o günleri anımsamaktan vazgeçti. Her şeyini kaybetmiş olabilirdi, şerefi, gururu, geleceğe olan inancı ama hâlâ intikam alacağı gün için yaşadığı bir umudu vardı. O pisliği eninde sonunda bulacaktı. Ve bunu ona, Bitirim İkili sağlayamayacaktı. Ama kardeşini koruyacaklarına söz vermişlerdi. Eğer geçmişinin elinden kurtulmamış olsaydı, bu adamların koruması altına

girmeseydi ve kimliğini değiştirmiş olmasaydı, muhtemelen o da diğerleriyle aynı kaderi paylaşmış olacaktı.

İçini çekmemek için duraksadı. Şu ana kadar şüphelenmemişlerse, bu tedbirsiz düşüncelerden sonra şüphelenmeleri kolay olurdu. Ne de olsa onların tanıdığı yanı, yalnız, kimsesiz, sıradan bir adamdı, saklı yanını keşfetmelerine izin vermeyecekti. İşte bu düşünce ve inançta, cesareti buldu ve rahatladı. Kardeşinin ona ihtiyacı yoktu ama hayata tutunmak için amaca ihtiyacı olan Cirrus'un onlara ihtiyacı vardı. Yoksa bu karanlık onu ve yaşama ışığını, yutacaktı.

"Bize bir söz vermiştin?" dedi Cem sakin bir davranışla. "Hâlâ aynı kanıda mısın?"

"Ben verdiğim sözlerden dönmem. Fikrimi değiştirdiğimi gösteren bir yanlış anlamaya mı maruz bıraktım düşüncelerinizi?" diye sordu, cesur sesindeki çelik gibi azim hiçbir tereddüt ifadesi taşımıyordu.

"Güzel," dedi Cem, rahatladığını gizlemeye hiç zahmet etmedi. "Verdiğin söz için senden bir iyilik isteyeceğim."

Demek borcunu ödeme günü gelmişti. Sonunda bu borcu ödeyecek ve özgür olacaktı.

"O piçi bulmanı istiyoruz," İyiliklerinin karşılığı bu mu olacaktı?

Cirrus'un duygusuz gözlerine ve ifadesiz yüzüne rağmen, damarlarına karşı koyamadığı kadar çok nefret akın etti. Birinin onun kardeşinin peşinde olma olasılığı, tüylerini diken diken etti. Onların şu anki zor durumuna anlayış göstermiyor, derinden hissediyordu korkularını. Ece'yi burada olduğu seneler içinde tanımıştı. Dişleri gıcırdadı!

Cem elindeki kadehi kırılacak bir hiddetle kavradı. Evet, korkusu o pisliğin saldırıya geçip geçmeyeceği değildi, soru bu saldırıya ne zaman geçeceğiydi. Onlarla kedinin fare ile oynadığı gibi oynuyordu? O saldırıya geçmeden evvel planını çözmeliydiler. Bir süre daha konuştular, her kelime de Cirrus biraz daha rahatladı. Mesele onun sırrı ile alakalı değildi, mesele küçük cadının peşinde olan manyaktı! Bu psikopatın nedenlerini, amaçlarını, standartlarını ve dürtülerini gözden geçirdiler. Son birkaç yıldır bu psikopatın işlediği cinayetler azalmış olabilirdi ama hâlâ devam etmekteydi. Takıntı haline getirdiği kişinin kanına bulamadan ellerini, asla yolundan dönmemekteydi. Bu sebepten, kurduğu korku imparatorluğu başarılı olmuştu. Bu manyağa lanet edenler kadar ilgi duyan kişilerin de sayısı gün geçtikçe hayli artmıştı. Emniyet güçleri onu yakalamak için canla başla çalışırken, aynı

anda sosyal medya sayesinde büyük bir üne kavuşan bu psikopatın, sayısı azımsanmayacak kadar büyük bir fan kitlesi ortaya çıkmıştı. Tehlike kapıdaydı, eğer bulunmazsa, kopya cinayetlerin gerçekleşmesinden; herkes gibi onlarda korkmaktaydı çünkü bazen öyle bir duruma geliyordu ki psikopatın vaziyeti, kopyaladığı cinayet gerçeğinden ayırt edilemediği için araştırmacı *kriminallerin kafası karışabiliyordu.

Dark Web gibi sitelerde onu taklit eden yüzlerce manyak ortaya çıkmıştı bile ve dünyanın her yanında seri katillerin fanları olanlar yüzünden, taklit cinayetleri artmıştı. Resmen hastalıklı insanlar onu ilah ilan etmiş, tapınıyordu. Dark Web bu konuda, bu oluşuma çanak tutuyor ve kimse buna engel olamıyordu.

Bu iki kurt ondan medet umacak kişiler değillerdi ama nedense ondan bu işi çözmesini istemişlerdi. Oysa Cirrus ondan medet ummamaları gerektiğini, canının bir mızrak ucunda gezdiğini, geleceğinin olmadığını, hatta peşindeki adamlar izini bulduğu an, son nefesini vereceğini onlara anlatamazdı. Ölmeden evvel sonlandırması gereken bir hedefi vardı. Cirrus'un kalbi yaşananların hüsranına boğuldu. Çaresiz bir adamdı o, ülkesinin umutsuz halinin hüsranına ömrünü vermiş bir kadersizdi.

Bu sessizliğe son vermeye karar veren Cem, sonunda ondan istediği iyiliği ifşa etti ve Rüzgâr buna sessizliğiyle destek verdi. Emir, kesin ve belirgindi.

Rüzgâr ve Cem'in ondan istedikleri hayli ağır bir sorumluluktu. Ayağa kalktı, cama yöneldi ve dışarıya görmeyen gözlerle bakarken, az sonra itiraf edeceği şey için kendini ikna etmeye çalıştı. İkili onu izliyordu dikkatle ve inkâr edilemez gerçek karşısında meraka kapılmışlardı.

"Ben bunu yapamam. Sizin sandığınız gibi..." dedi ve sustu Cirrus. Devam etmek o kadar zordu ki.

"Bizim sandığımız gibi ne?" Rüzgâr başıyla onayladı. Bu, ikisinin de zaten bildiği bir şeydi. "Yoksa bizden sakladıklarını öğreniriz diye mi çekiniyorsun Cirrus?"

Gözlerindeki zekâ parıltısını izleyen Cirrus kaşlarını çattı. İkili sinsi bir bakışmayla gerçekleri yüzüne haykırırken, adam şaşkındı. Nasıl öğrenmişlerdi? Nasıl? Bu sırrı bilenler onun gibiydi ve ağızlarını açacaklarını sanmıyordu. Her şeyi bilmeleri mümkün değildi! Değildi değil mi?

* Kriminal: İnceleme demi?

Cem sessiz kalırken, zekâsına her zaman şapka çıkardığı Rüzgâr planını belirtti. Karşılığında ona verecekleri ödülü del Cirrus için bu iki adamın fikri çok önemliydi ama kendini kandıramazdı. Hadi bu öneriyi kabul etti, silah arkadaşlarını -kardeşlerini- ikna etmek onların sandığı gibi kolay olmayacaktı. Üstelik aklında soru işareti olarak kalan gerçek, bu gerçeği nasıl öğrenmişlerdi?

Cem dişlerini sıktı, yine saymaya başladı. *Bir. İki. Üç!*

Bunu anında kavrayan Rüzgâr onun ikna olmadığını görünce, "Bir düşün." diye belirtti. "Neye ihtiyacımız olursa olsun, ne kadar zor duran bir görevle olursa olsun, en iyi adamlarımız emrinde olacak. Bu adamların tek başına neler yapabileceğini biliyorum ama onun etten bir duvara değil, sürekli yanında olan ve onu koruyup kollayan bir kalkana, bir yoldaşa ihtiyacı olacak çünkü savaştığımız kişi normal bir insan değil. Ve sapkın bir düşüncesi var, artık bu delillerle sabit."

Genç adam ifadesiz kalınca, "Cemre'yi düşün," diye belirtti, anında çenesi kasıldı Cirrus'un ve gözleri karardı. Yaşlı kurt istediği tepkiyi almıştı, gözleri keyifle kısıldı ve gülümsedi, ifadesindeki şeytanlık, dingin yüzündeki sakin ifadesiyle tam bir zıtlık içindeydi. Bu çocuk gerçekten ona istediğini veriyordu. Cem'in yüzüne, hayranlık dolu bir ifadeyle baktı.

"Cem Bey... Bir imkânsızlık için imkân sunan bir yaklaşım olacak, biliyorsunuz değil mi?"

Cirrus'un neden bahsettiğini iki yaşlı kurtta çok iyi biliyordu. İmkânsızın imkâna dönüşmesi olarak algılanacaktı karşı taraftan, bu bir sorun muydu? Cem gülümsedi, gencin tepkisinden hoşnut kalmıştı.

"Sana yardım ederiz." dedi Rüzgâr, "Bir düşün. Her şey bizim belirttiğimiz ölçüde olacak, resmileşmesine gerek kalmayacak."

Konu buraya geldiğinde, resmiyete gitmesi an meselesi olurdu, bunu ikisi de kendi tecrübelerinden gayet iyi biliyordu. Bu tuzak kimin içindi, Cirrus için miydi yoksa katil için mi? Sorgulayan önsezisi baskınlaşınca Cirrus düşündü. Haklı olabilirlerdi ama gözden kaçırdığı çok daha ciddi bir nokta vardı. Ne onların istedikleri onun fıtratına uygundu, ne de yardımlarını geri çevirebilirdi. Zamanında, rütbeler ya da feodal bir bağlantısı olmadan, savaşacak en iyi adamları tek tek seçse bile, koca bir devleti alt edeceğine inanacak kadar genç, toy ve vatan aşkıyla gözü dönen bir adam olmasaydı, şimdi battığı çukurda debelenmiş olmazdı.

"Kolay olmayacak," dedi Cem düşüncelerini okuyarak. "Onun gibi asi birini dizginlemek neredeyse imkânsız? Buna, ben bile bazen zorlanıyorum."

Cem kızını düşündü ve bunu duyduğunda kopacak kıyameti bilerek, başına gelecekleri kabullendi. İkisi için de kolay olmayacaktı ama olasılıkların onları durdurmasına izin veremezlerdi. Çıkacak savaş aklına gelince, dudağının bir kenarı kıvrıldı. Cirrus ile göz göze geldiler. Cirrus düşündü, onların gücünün yanında kendi gücü çocukça bir savaşta, tahta kılıçlı bir adamın cesaret gösterisiydi. Kalkan olarak onu kullanabilirlerdi ama hiçbir kalkanın koruma gücü net değildi... Kesinlikle, güç düşüncesi bir kıyaslama olamayacak kadar saf bir dürtü içerirdi. O zaman bu kadar güçlü adamlar, neden ille de ondan böyle bir şey istiyordu. Amaçları neydi? Niyetlerini sorgulaması gerekirdi çünkü içine sinmeyen bir gerçeğin bu niyetin altına yerleştirildiğini sezmekteydi. Anlattıkları kadar masum muydu planları yoksa bu planda masum olan tek şey niyetleri miydi?

Cem çenesini ovuşturdu, kaç gündür kızının telaşından tıraş olamamıştı. Yavrusu sağlık konusunda dikkatlerini üzerinden çekemeyecekleri kadar hassas bir yapıya sahipti. Doktorunun da dediği gibi bir travmanın daha ona nasıl hasarlar vereceğini bilemezlerdi. Tam iyileşme sürecine gitmişken, geriye dönüp emekleyerek geldiği yolları, koşarak dönmesi tüm aileyi kahrederdi. Ona reddedemeyeceği bir teklif sunmalıydı. Cirrus kapana sıkışmalıydı ki, kıpırdadığı her an canının yanacağını bilmeliydi.

Cirrus şüpheyle baktı. "Bunun mantıklı olduğundan emin misiniz, bence daha farklı bir çare bulunur? Bu kadar canı alan bir psikopat, bu oyuna inanmayacaktır bence."

"İnanacaktır, senelerdir yanımızdasın ve kızımı da tanıyorsun. Senden daha iyi bir hedef bulamayız." İnanacaktı çünkü gerçekleri en az onlar kadar iyi biliyordu!

"Peki kızınız?"

Cem sırıttı. "Onu zorlamak gibi bir niyetim yok ama mecbur edebilirim."

"Beni zorlayabilirsiniz değil mi?" diye çıkıştı Cirrus, kırgın değil kızgındı.

"Buna da ihtiyacım olmayacak."

"Para, toprak ve şerefli bir hayat," dedi Rüzgâr dişlerini sıkarak, araya girmesi işi zorlaştırmıştı. Son sözlerine baskı yapmıştı ve genç adam bu kelimelerdeki ağırlığı hissetmişti.

"Yani, herkesin bir bedeli vardır, diyorsun."

Öyleydi, yalnızca onunkinin ne olduğunu öğrenmeliydiler, şeref mi, özgürlük mü?

Cirrus hâlâ ikna olmuşa benzemiyordu, onu satın alacaklarını düşündüklerine göre hiç tanımamışlardı! Ancak kozlarını daha masaya açmamışlardı ve en az Cirrus da onlar kadar iyi biliyordu ki ellerinde tuttukları koz, sadece canını yakmaz şu ana kadar başardığı her çabayı da yerle bir ederdi.

"Kararını vermeden buradan çıkmana izin vermeyeceğimizi biliyorsun?"

Cirrus durdu. Yeni bir savaşa atılmak için geçmişin tüm acılarını terk edebilir miydi? Hiç hesapta olmayan, yaşadığı her şeye zıt olan bir savaşa atılmak için, ne kadar ömrü vardı? Mantığının önüne duygularını koymak yanlış olurdu, bunu hayat ona net bir biçimde öğretmişti. Plan yaparken gelecek olan haberle tüm gelecek alt üst olabilirdi. Bunu kim bilebilirdi?

"Senin bizim gözümüzdeki değerini görebiliyor musun Cirrus, hâlâ şüphen var mı sevgimizden?"

Rüzgâr bunu söylerken kelimelerin üzerindeki baskı değil, içindeki anlam genç adamın soluğunu kesti. Söylediklerinin gerçek olduğunu biliyordu, peki ya içten miydi?

Kazanmak için, kaybetmeyi göze alabilir miydi? Her sonuca hazır olmalıydı. Cem'in gözlerinin içine baktı, ikisi de önlerindeki uzun yolun farkındaydı. Tuzaklarla dolu, sinsi, dikenli, acılı ve bol gözyaşı olan, sonu belli olmayan, sisler içinde kaybolmuş bu yolda kaybolmadan, ölmeden yürüyebilecekler miydi?

Aklına gelen düşünceyle içi çekildi.

"Evet," dedi Cirrus ciddi bir ifadeyle. Geri dönüşü olmayan bir yola giriyorlardı. İçlerindeki kaosa karşı iç savaş başlatmadan önce, Cemre'nin söylediği sözü düşündü:

"Bir kere gülümseyince umut, değişir hayallerin."

Ona gülümseyen umut değil intikam hissiydi ve son nefesini vermeden evvel, öcünü almadan bu ömürden göçmeyecekti. Ve bu uğurda

ona destek olacak yegâne kişilerde şu anda karşısında oturuyordu, o zaman çıkar ilişkisine girecek bu amacı çok düşünmeyecekti. Zaten planına giden yolda ufak bir ayrıntıdan ileri gitmeyecekti!

Konuşulanların üzerine ortam derin bir sessizliğe girdi. Zaten çok konuşan, ortalarda çok görünen, eğlenen bir adam değildi. İşten eve, evden işe gider, arada Cemre'nin ısrarlarına dayanamayarak yanına gider, bazen de ufaklığın özlemi ağır basar, ancak yine de aile ilişkilerinden uzak dururdu. İçe dönük, asosyal bir kişiliğe sahipti. İfadesiz bir yüzü, buz gibi gözleri, keskin ve kısa sözleri vardı. Sadece, iş üzerindeyken içindeki ilkel, ateşli, canlı olduğunu gösteren o adam ortaya çıkardı. Tıpkı şu andaki gibi...

"İzini bulmuşlar," dedi Cem ciddi bir tonda.

"Nerede bulmuşlar?" diye sordu Cirrus, omzunu sarstı Cem. "Net mi?"

"Net," dedi Cem aynı şeffaflıkla. İçini çekerken kendi konusuna geri döndü. "Senin içinde, onun içinde çok vakit yok. Bir kadın daha öldürülmüş," dediğinde üzgün bir sesle, Cirrus çenesini kastı.

Cirrus da onu öldürecekti. Yavaşça. Tıpkı onun kurbanlarına yaptığı şekilde, acılar içinde olacaktı bu eylemi. Cem ve Rüzgâr son sözlerini söyledikten sonra genç adamı odada tek bırakarak gittiler. Cirrus İstanbul'un efsane manzarasına kuşbakışı bakarken, onların teklifini değerlendireceğini belirttiği için kendine kızıyordu. Sonunda kararını vererek adamlarına telefon açtı. Ancak daha kendi planına koyulamadan, Levent'ten gelen aramayla yönünü değiştirdi. Güvendiği adamlardan birine, "Topla adamları, gidiyoruz?" dedi Cirrus, bu sözlerin üzerinden geçen bir saat içinde tüm delilleri elemiş ve bulduğu hedefe doğru yola çıkmıştı.

Harun Komiser gelmeden evvel bu işi çözmek için kısa bir zamanı vardı. Onlar haber aldıysa, komiserin buraya damlaması da uzun sürmezdi. Adamları otelin etrafını sararken, girdiği lobiye ani bir sessizlik çöktü. Korumaların içeriye dağılmasıyla afallayan ve korkuyla sorguya tabiî tutulan resepsiyoncu, konuşmayı bitirdiğinde, her yer fırtına öncesi sessizliğe büründü. Küçük otelin etrafında toplanmış altı kadar koruma, birer kaya gibi hareketsiz kalmış, korkak adamın cevabını bekliyordu.

Resepsiyoncu korkudan kekeleyerek anlatıyordu bildiklerini. Daha sorgulama bitmeden, "Cirrus, koçum ne buldun?" diye sordu arkadan sesi gelen Levent. O da gelmişti merak ederek.

Cirrus arkasına bakmadı. Gözleri hâlâ resepsiyoncudaydı. Orta boylu adam ise ürkek bir halde, bir korumalara bir de Levent'e baktı. Daha evvel hayatında bu kadar ifadesiz ve karanlık duruşlu birilerini görmemişti. Haşin yüzlerinde, kaya gibi sert bir ifade gizliydi. Öfkeyi ve zorbalığı görebiliyordu.

Cirrus korkudan rengi kaçan adama doğru uzanırken, bakışları karşısındaki talihsiz adamı delip geçiyordu.

"Hangi odada kaldı?" Sesindeki sakinlik, gerginliği dağıtmak gibi bir niyeti olmadığını gösteriyordu ama gergin ana inat Cirrus hayli sakin duruyordu.

Resepsiyoncu afallayarak, "Kim olduğunu bilmiyordum," diye açıkladı. "Şimdi sizden duydum." Korkmuştu o da, böylesi bir psikopatın ona bulaşmadığına dua eder gibiydi. Ama eğer bildiklerini söylerse, peşini bırakmayacağının da garantisi olmadığını biliyordu. Şimdi korkudan altına edecekti.

"Hangi oda?"

Resepsiyoncu sesini sonunda toparlamayı başarmıştı ama Cirrus'un sorusuna cevap verirken hâlâ titriyordu. "Üst kattaki oda, 123 numarada kaldı."

Cirrus adamlarına başıyla odaya gitmeleri için işaret verdi. Genç resepsiyoncu anahtar kartı uzattı adamlardan birine. Koruma anahtarı alınca, elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Şaka gibiydi, efsane katil onun otelinde kalmıştı ve o hâlâ hayattaydı. Kimse ölmemişti, yani en azından bildiği kadarıyla kimse.

"Neye benziyordu?"

"Bilmiyorum,"

Burnunun kenarı seğiren adam bunu cevap olarak kabul etmediğini bakışlarıyla gösteriyordu. "Sarılıydı. Yüzünde bandaj vardı,"

Levent ve Cirrus bakıştı. Sonra tekrar dikkatlerini orta yaşlı adama verdiler. "Bir ameliyattan bahsetti, estetik ameliyatı."

"İnandın mı buna?"

"Buraya her gün, yurtdışından estetik ameliyat olmaya gelen bir sürü turist var, inandım. O da onlardan sandım çünkü Türkçe konuşmuyordu."

"Hangi dilde konuşuyordu?"

"Rusça," dedi adam yutkunarak. "Aksanlı Rusçası vardı. Pasaportunda da öyle yazıyordu. İnandım, sorgulamadım."

"Pasaportun kopyasını aldın mı?"

Adam başını salladı. Fotokopisini tarayıp bilgisayara atmıştı. Levent bir numara verdi, adam bir kopyasını gönderdi. İkili ekrandaki resmi büyüttü. İnceledi. Ekranda sarışın bir adamın resmi vardı. Kırklı yaşlarda, yakışıklı bir adamdı. Levent resmi adamlarına ve patronlarına atarken, Cirrus sorgusuna devam ediyordu.

"Gözüne çarpan bir değişiklik oldu mu? Bir iz, delil,"

"Sessiz bir tipti. Dövme ya da bir leke görmedim bedeninde. Hep kapalı giyinirdi. Ameliyat yüzünden yorgun olduğunu söylerdi ve odasına çıkardı. İki gün kaldı, ne yemeğe indi ne de kahvaltıya. Odasında yedi. Biz alışığız bu tiplere, sorgulamadım. Üstelik ücretini de sorunsuz ödedi."

Nadir görünen bir öfke patlamasıyla Cirrus yumruğunu girişte bulunan işlemeli kabul masanın üzerine sert bir şekilde indirdi. Girişte yankılanan ses herkesin gerilmesine sebep oldu. Levent de gerilmişti. Bu kadar yakınken, ellerinden kaçırmayı hazmedemedikleri belliydi. Üstelik burunlarının dibine kadar gelip, bir masumun daha canına kıymış, onlardan daha zeki olduğunu göstermek için oyunlar oynamıştı. Damarlarında kaynayan öfke, gözlerini kopkoyu yaptı.

Aklı kendi meselesiyle öyle doluydu ki, ayrıntıları gözden kaçırmıştı Cirrus. Bu berbat muhakeme eksikliğini anlamak canını sıkmıştı. Eğer Cem'in teklifini kabul ederse, düşüncesizce hareket ederek kendini açık hedef edecek, son beş senede başarmaya çalıştığı dengeyi tehlikeye sokacaktı. Seneler önce tüm ülkenin hayatını mahveden katliam, zulüm, keder ve acıdan sonra da, yıllarca süren kıtlık yüzünden mahvolmuştu arkadaşlarının hayatı, şimdi onun yüzünden yeniden mahvolma tehlikesi altındaydı. Ama yoğun bir çalışma ve azimle, tüm zorlukların üstesinden gelmişlerdi fakat onun yüzünden bugün yaşadıkları ifşa edilebilirdi.

Dostları bu ülkede güçlüydü ve refah içindeydi. Evlenip yuva kuranlar bile vardı. Hepsinin savaşla yok olan hayatı yeniden düzene girmişti. Haklarındaki gerçeği kimse bilmiyordu. Yaşamayan bir adam için tuhaf bir durumdu. Hepsi, ölü kalmalıydılar! Dostları huzuru ve yaşamayı hak ediyordu. Cirrus'un da amacı bunu sağlamaktı. O pisliği

yakalayarak tüm bu saçmalıklara bir son verecekti ve Cem Bey'in öner diği teklif böylece diskalifiye olacaktı. Onu kendi elleriyle parçalaya cak, masumların intikamını alacaktı. Cevza denen şerefsiz yakalanana kadar, yaşadıklarını öğrenmeyecekti, gerçekleri öğrenirse, herkese be delini ödetirdi.

Ama önce daha acil olan tehditle ilgilenmek zorundaydı. Bir şekilde endişesini sakinleştirmek ve kaygılarını bertaraf etmek için bir yol bulmalıydı. Dudakları gergin bir çizgi halini aldı. Psikopat katili bulduğunu ve elleriyle parçaladığını düşündü. Bu, onu sakinleştirirdi. Öfkesini kontrol etmeye zorladı kendini, başardığını da zannediyordu ancak karşısında duran ve bariz şekilde titreyen adam bunun tam tersi olduğunu gösteriyordu çünkü Cirrus'un yüzü Azrail'e benziyordu.

Kendi düşünceleriyle tüm kasları gerildi, gözleri kaşlarının ağırlığı altında ezildi. Resepsiyoncu konuştu, ifadesiz şekilde dinledi. Orta boylu ve ince yapılı resepsiyoncu hatırladığı tüm ayrıntıları tek tek anlattı ve kamera kayıtlarını izletti. Sonra da onların bir kopyasını teslim etti. Komiser Harun gelmeden evvel buradan gitmeliydiler, yoksa hiçbir delil onlara teslim edilmeyecekti.

Kendi DNI'sını bırakıp polisin aklını karıştırmak istemeyen korumalar titiz bir çalışma yaptı ancak psikopatın odasında hiçbir şey bulamadılar. Katil her kimse çok temiz çalışıyor, arkasında hiç iz bırakmıyordu. Kriminal DNI örneği bulsun diye dua ettiler. Boyu ve orantılı kilosu dışında tek bir ipucu yoktu ancak bu ülkedeki adamların ortalaması ona uyuyordu. Verdiği bilgiler elbette sahte, ameliyatı yalandı. Yine bir ipucu yoktu. Sakin olmalıydı, sinirini bunu hak eden adamdan çıkarmalıydı. Öfkesinin haşmetini o psikopat hissedecekti, zavallı insanlar değil.

"Yemin ederim başka bir şey bilmiyorum efendim," diyen adam her an bayılacak gibi duruyordu.

"Titremeyi kes," diye tısladı. "Ayrıntıları unuttuğun için boğazını kesecek değilim ama buraya geldiğimizi polise söylersen, bunu yapabilirim."

Resepsiyoncu sesli bir şekilde yutkundu, her an idrar kesesini zorlayan sıvıyı dışarı salabilirdi. Rengi daha da attı. Bayılabilirdi ama Cirrus'un inceliğe tahammülü yoktu. Adamın yakasını kavradı, ayaklarını yerden kesti. "Polis geldiğinde, buradaki kişilerden birinin varlığına

dair ağzından tek bir kelime kaçırdığını duyarsam, gelirim, dilini keser kıçına sokarım."

Ve işte o kese boşalmıştı! Altına işeyen adamın sarı sıvısı ayakkabısının ucundan yere akıyordu. Bunu fark etmesine rağmen umursamayan Cirrus, "Duydun mu?" diye sordu. Adam kafasını salladı, yutkunma sesi gelen boğazındaki çıkık âdemelması titriyor ama konuşamıyordu. Korumalar delilleri ve kayıtların kopyalarını toparlarken, resepsiyoncuya arkalarındaki dağınıklığı temizletmelerini belirten Levent, Cirrus'a döndü.

"Ne kadar ihtiyacın varsa o kadar adam al yanına, bundan sonra hesap vermene gerek yok. Yer yarılsa bile o pisliğin izini bul, ölüyse ölüsünü, diriyse dirisini." Sonra güldü. "Dirisini bulursan daha çok mutlu olur Cem Bey."

Arkasına bakan Cirrus anlamlı bir bakış attı. Levent omzuna dokunduğu adama, "Ya onu teslim et, ya da kendini," diyerek yanından uzaklaştı. İstediğini açık ve net bir şekilde belli etmişti.

Cirrus bu tuzağa düşmeyecekti. Eğer Cem Aydınoğlu onu saçma sapan tekliflerle baştan çıkarabileceğini düşünüyorsa ya da verdiği sözü öne sürerek köşeye sıkıştırmayı amaçlıyorsa yanılıyordu. Bu teklifle ilgilenmiyordu, tek ilgilendiği o pisliğin nerede olduğuydu.

Hiç kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramazdı. Hiç kimse!

٢٨

Ecem endişe içinde tırnaklarını yiyerek evde dolaşırken, Peri soluk alamıyor gibi elini göğsünün üzerine koyan Esme'nin bileğine kolonyayla masaj yapıyordu. Herkes ortalıkta dönen şeyin farkındaydı ve cin gibi hepsini çarpmıştı. Peri sehpadaki sürahiye uzanıp su doldurduğu bardağı görümcesine uzatırken, "Masal aradı az evvel, televizyondan olanları duymuş, birliğinden izin isteyip geleceğini söyledi." diye bilgilendirdi.

"Bir de o deliyle uğraştırmayın beni, valla öleceğim ben bunların yüzünden. Evlatlarımla sınandığımda işkencem bitti sanıyordum ama yeğenlerimin onlara tur bindireceğini bilememişim." dedi hüzünlü bir sesle. "Bu deli çocuğumun yakasından ne zaman düşecek? Deli kocalarımız başlarını belaya sokmaktan, ne zaman kurtulacak? Allah'ım, çocuklarımız babalarının fotokopisi gibi, bela paratoneri!"

"Bence Sancaktar laneti bu, herkes en samimi şekilde bela paratoneri," dedi Peri iç geçirerek.

Cem katili bulduklarını ona söylediğinde nasıl sevinmişti ama buldukları katil değildi, katilin maşası olduğu düşünülmekteydi. Polisler araştırmaya başlamıştı en son kiminle görüştüğünü ya da ne amaçla ülkeye geldiğini ancak şu ana kadar net bir delil bulunamamıştı, belki de bu soruşturma aylar hatta yıllarca sürecekti. Ölen adamın katil olmasını ve yakalanmasını o kadar çok istemişti ki, bir an rahatladıklarını sanmıştı. Şimdi gelecekleri tekrar diken üstünde kalınca, huzursuzluğun girdabına sürüklenmişlerdi. Katil ne zaman yakayı ele verecekti? Çember daraldı diyorlardı ama hâlâ ortada bilinen net bir şey yoktu. Peki, psikopat yakalanana kadar kızına bir şey olursa? Hayır, buna dayanamazdı.

Ecem hırçın bir ifadeyle cama ilerledi. Nefes alamıyordu, biri gırtlağını sıkıyormuşçasına göğsü inip kalkıyordu. Camı açmak istedi ancak beceremedi. Hırsını alamadığı için tüllere asılarak çekiştirmeye ve aynı anda öfkeli bir tutumla koparmaya başladı. Korkuyla inleyen Esme yerinden fırlayarak kardeşini belinden yakalayıp, sakin olması için geriye çekerken, Ecem, "Dayanamıyorum abla, kalbimin üzerinde bir bıçak duruyor sanki. Göğsümü soluk almak için şişirdiğim her an, daha derine batıp çıkıyor gibi. Durmadan batıp çıkıyor." diye sitem etti.

"Ece yukarıda Ecem, sakinleşmen lazım... O bizi böyle paniklemiş görürse, nasıl korkar düşünsene. O daha yeni bir badireden kurtuldu, üzme artık."

"Bu yüzden susuyorum ama içim kanıyor, dayanamıyorum."

"Geçecek ablam, bulacaklar onu."

"Ya bulamazlarsa? Ya kızıma zarar verirse?" diye baktı gözlerine korkuyla. "Yetmedi mi çektikleri? Çocukluğu, genç kızlığı kayboldu gitti dört duvarın dilsiz yapısında, şimdi de geleceğini istiyor canavarın biri. Neden benim kızımın başına geliyor bunlar abla, ben neyin bedelini ödüyorum? Neden Ece olmak zorunda? Neden hep ona zarar veriyor acılar?"

"Veremez, kimse ona zarar veremez artık... Biz varız, hepimiz buradayız. Onu hiç yalnız bırakmayacağız. Üstelik kuzenleri ensesinde boza pişiriyor merak etme... Biri gitse, diğeri dibinden ayrılmıyor."

"Ne zamana kadar? Hepsinin kendi hayatı var."

"Bizim hayatımız birbirimize bağlı Ecem, sonuna kadar kenetleneceğiz ve sonunda o pislik hak ettiği belayı bulacak. Bir gün onunda özgürce dolaştığını, dilediği gibi hayal kurduğunu, düşünmeden hareket ettiği günleri göreceğiz."

Ecem biraz kendine gelince yanaklarını kurulayarak burnunu çekti. Peri görümcesinin kendine geldiğini görünce koltuğa yığıldı. Esme kardeşini koltuğa oturtup bileğine masaj yaparak sakinleştirmeye çalıştı. Peri bir bardak su da ona uzattı. Elinde bir de hap tutuyordu. Ecem suya uzandı. "Uyuşmak istemiyorum, ayık olmalıyım." diyerek ilacı reddetti. Suyu içince boş bardağa uzanan Esme'ye, "Pelin eve gitti mi?" diye sordu.

"Sen Ece'nin yanındaydın. Çocuklar huysuzlanmış, Cemre ile ikisini yolladım. Biliyorsun çocuklar küçük, tedirgin olsunlar istemedim."

"İyi ettin," dedi Ecem içini çekerek. "Onların huzurunu da bozduk, psikolojileri hiç iyi yönde olmaz bu vaziyeti görmemeliler." Cidden nefes alamıyor gibiydi, elinin ayasıyla göğsünü ovarak sinesine oturan yumruyu açmaya çalıştı. Onlar aşağıda, sıkıntılı bir durumla gergin bekleyişlerine devam ederken, yukarıda sessizce duran iki kardeş film izliyordu. Emre ve Utku bu psikopat yeniden ortaya çıktığından beri, bir an olsun Ece'nin ensesinden ayrılmıyordu.

Ece ensesinde boza pişiren ailesinin baskısından ve tedirginliğinden yorgun düşerek sabır dileniyordu. Sıkıntılı bir ruhla camın önüne oturmuş, babasının ve amcasının gelmesini sabırla bekliyordu. İnsanlar onun duygusuz, hatta aşırı sakin olduğunu düşünebilirdi ancak onun bu kadar aklıselim ve serinkanlı durmasının tek sebebi, ailesinin onun için bu kadar endişelendiğini görmesi ve daha fazla onları üzmemesiydi. Aslında ne zaman tek kalsa ensesinde onun nefesini hissediyor, uykularından kanın metalimsi kokusuyla uyanıyordu. Belki işkence çekmemişti tecrit edildiği o hafta ama karanlıkta korkuyla koyun koyuna yatıp, bir bilinmezlik içinde kalmak ölümden daha büyük eziyetti. Karanlıktan ürküyor, söylemese bile tek kalmaktan korkuyordu. Camdan dışarı bakarken ensesinde hissettiği solukla kasıldı.

"Ne yapıyorsun?" diyen sesle irkilerek arkasını döndü. Emre'nin omzuna hırsla yumruk atarak, "Sinsi misin oğlum, ne sokuluyorsun yılan gibi," diye çıkıştı.

Onun korkacağını düşünemeyen Emre omzunu ovarak, "Utku ile ne zaman başladın çalışmaya," diye huysuzlandı.

"Canıma mı susadım ben, hedefi bulana kadar beni mundar eder bu salak," dedi Utku arkadan eşlik ederek şikâyetlerine.

Emre tek kaşını kaldırdı. "Eee, kim öğretti ona yumruk atmayı?"

"Aşk," dedi kapıdan içeri süzülen Esme, iki kardeşte aynı anda kapıya bakınca, "Bruce Lee aşkı, sağ olsun iyi eğitiyor insanı," diyerek göz kırptı genç kıza. Teyzesinin gözlerindeki nazik ama keyifli alayın parlaklığı midesini allak bullak etti. Bir an ortalığa gerçeği fırlatacağını düşünmüştü. Yanakları kızarırken işi alaya vurarak, teyzesinin yanına gitti.Ona göz kırpan kadına uyarıcı bakışlar atıyordu.

"Bir sıkıntı mı oldu?" diye sordu teyzesine.

"Yok tatlım, baban seninle konuşmak istiyormuş, haber vermek için geldim."

"Geldiler mi, hiç duymadım araçlarının sesini," diye söylendi Ece, cidden o kadar dalmış mıydı? Üstelik bahçeye bakınıyordu, nasıl olurda göremezdi?

"Yok henüz gelmediler, yoldalar."

"Konu ne?"

"Bilmiyorum, gelince öğrenirsin. Ben onlar gelmeden evvel seninle biraz konuşmak istiyorum," diyerek onu odasına yönlendirdi. Utku ve Emre ciddi bir merakla bakıştıklarında, onlar çoktan kapıdan çıkmıştı. Ece kendi odasında misafir hissiyle sarsılırken, konunun ciddi olduğunu düşünüyordu çünkü teyzesi hayli bocalamış bir halde, bir sağa bir sola yürüyüp duruyordu. Kaşlarını kaldıran kız onun sakinleşmesi için sessiz kaldı. Bu kadar önemli konu ne olabilirdi ki? Tabiî psikopatından başka! Ellerinden tutan teyzesi onu yatağın kıyısına oturttu.

Esme bocalayarak bir ileri iki geri gidip odada volta atarken, Ece merakla teyzesinin sadede gelmesini bekliyordu. "Şimdi biliyorsun ki..." diye girmek istediği konunun etrafında dolanarak bir türlü konuşmaya giremedi.

Ece sıkıntılı bir halde içini çektiğinde, bahçeden gelen araç sesleriyle dikkati dağıldı. Yatağın kıyısından kalkıp cama yönelerek tülü açtı. Babasının ve amcasının geldiğini görünce, "Önemli bir şey mi?" diye sordu. Artık öneminin kalmadığını anlayan Esme, başını iki yana salladı. "Yani," Yeğeninin sabırsızlığına bakarak, "Hadi karşıla babanı," diyerek onu azat etti.

Merdivenleri inerken iki kuzenini koluyla ortadan ikiye yararak yolundan çekti ve kapıdan giren babasının boynuna kollarını doladı. Çocuksu bir ruhla, "Ne kadar merak ettim biliyor musun? O manyağın peşinde dolaşmakta nereden çıktı? Bu ülkede adalet var sana mı kaldı, bırak polis ilgilensin." diye çıkıştı.

"Rolleri mi değiştik cadı," dedi Cem taramalı tüfek gibi azarlayan kızını kollarının arasına alıp, boynundan koklarken.

Ece geri çekildi, babasının gözlerinin içine baktı. "Haberleri gördüm baba, oyunu bırakabilirsin. Ne kadar korktunuz kim bilir, endişelendiğinizi bile benden saklıyorsunuz. Ben çocuk muyum?" dedi üzgün bir ifadeyle.

Cem onlara baktı konuyu açıp açmadıklarını merak ederek. Ne yazık ki açamadıkları hallerinden belli oluyordu nitekim ki Esme ile geride duran Ecem başıyla onayladı bunu.

Rüzgâr kapıdan girerek, "Sizin eviniz yok mu?" diye oğullarına söylendi.

"Benim kızın masalı geldi," dedi Emre hiç nazlanmadan.

"Benim Hanımın doğumu gelmeden ben de gitsem iyi olur, ilkini kaçırdım ikincisini kaçırırsam beni eve almaz." dedi Utku kardeşinin alayına destek vererek.

İkili ailesiyle vedalaşıp, kuzenlerini de emin ellere teslim edince, evden ayrıldı. Esme cin gibi gözlerle kocasını süzerken, Peri içeri giren kocasını omuzlarından kavrayarak - bir bahaneyle- mutfağa çekti. Ateş hattından ve kalp krizinden uzak tuttu.

"Aşkım Masal aradı, seninle konuşacağı varmış, hem biraz yalnız bıraksak iyi olur onları."

"Benden yine ne saklıyorsunuz?" diye şikâyet etti Eymen ama Peri umursamadı."Bak yine benden bir şey saklıyorsanız!"

"Karnın aç mı?" diye sordu Esme kocasına. Rüzgâr mesajı aldı ve ikiletmeden karısının peşine düştü. Eymen Rüzgâr'ın da peşinden geldiğini görünce, bunun ailevi bir durum olduğunu görerek rahatladı. Bu sefer ona bu konuda kimse ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapmamıştı. Yani sadece kendisi ayakaltından çekildiği için değildi bu rahatlama! Neyse, en azından yemek yiyebilirlerdi, malum sohbet sonlanana kadar da mutfakta kalacağı kesinleşti. Herkes ortadan yok olunca, tedirgin olan Ece, annesi ve babasıyla kapının girişinde kaldı. Konunun

ciddi olduğunu ve teyzesinin kıvranmaktan tamamlayamadığı meselenin birazdan ortaya saçılacağını anladı.

Babasının ifadesi biraz tuhaftı. Bakışları annesinin ifadesine döndüğünde, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Bu ifadeyi iyi tanıyordu. Bu ifade yüzünü yaşından daha fazla gösteriyordu ve artık kahverengi saçlarının arasında aklar vardı. Bir zamanlar, yüzünden silinmeyen haylaz gülümsemenin muzır izlerinin onu çok farklı gösterdiğini düşünürdü fakat artık yalnızca gözlerindeki endişeyi saklamaya yarıyordu. İkisi de böyle sessiz durup bakınca, yatağın altına girmek ya da yorganlar arasında yok olmak istiyordu ama gizlenecek hiçbir yer yoktu. Ece gelecek olan her ne ise yüzleşmek için kendini hazırladı.

"İyi misiniz?" diye sordu babasına.

Sırtından aşağı bir ürperti yayıldı, yine de sakin kalmaya çalıştığı ifadeyi takınmıştı. Her avcı gibi, babası da korkunun kokusunu alırdı. Bu yüzden sakin kalmaya çalıştı ama dizleri titriyordu. Babası böyle ciddi olduğu zaman, dili ağzının içinde şişiyordu. Kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. Yaşı kaç olursa olsun, çocuklar babasına duyduğu özsaygıyı koruduğu sürece, otoritesinden çekinirdi.

"Konuşmaya başlayacak mısınız?"

"İçeri geçelim," dedi Cem kızının omzuna kolunu koyup, onu kaçamayacak bir hareketle kendine hapsederek salona götürürken. İşte bu tavrı daha şüphe uyandırıcıydı.

"Önemli bir konu sanırım,"

"Önemli," dedi Cem. Annesi sessizdi ama dikkatle bakan gözleri üzerindeydi. Üstelik Ecem hayli hüzünlü duruyordu, bu üzgün ifadenin az evvel öğrendiği polisiye hikâyeden kaynaklanmadığını belirten o sızı karnını tırmalıyordu. Kızın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kalbinin sesinin yüksekliği tüm umursamaz havayı gölgede bıraktı. Onu, tedirgin gören babasının da yüz ifadesi gerilmişti.

"Baba kötü bir haber mi var? Korkutma beni!"

"Düşünceye göre değişir," dedi adam lafı dolandırmadan.

Koltuklara oturdular, babası gözlerini yüzüne odaklamaya devam etti. Kızının sabırsızlığını görünce, "Cirrus," dedi Cem ifadesini süzerek, kızın yutkunduğunu gördü sadece. "Bu konuyla ilgileniyor merak etme. Korkmana da gerek yok."

"Siz yanımdayken korkmam mümkün mü? Ona gerek bile yok bence." diye kıvırdı ama bakışlarını babasının keskin gözlerinden kaçırdı çünkü yeşil gözlerinde harlanan duygunun açığa çıkmasından korkuyordu. Sonuçta nefret şiddetli bir duygudu! Açık tenli olduğuna lanet etti. Telaştan yanaklarının gittikçe kızardığını hissedebiliyordu. Onu dikkatle süzen adam gözlerini kıstı.

"Cirrus hakkında ne düşünüyorsun?"

Ece dudaklarının üzerinde dilini gezdirerek strese girdiği zaman yaptığı gibi, dudaklarıyla oynadı. "Niye soruyorsun?"

"Merak ettim."

"Ne bileyim ben," diye geçiştirmeye çalıştı ama babasının cevabı ciddi olarak beklediğini görünce sözlerine devam etti. "İyi biri."

Bunu o mu söylemişti? O adam kötü biriydi. Saf kötülükten imal edilmişti ama babasının bunu duymasına gerek yoktu. Bilmediği bir şey değildi. "Yani, en azından kardeşinin ailesine saygılı biri!" İşte bu cevap tatmin ediciydi. Karnı kasıldı çünkü babasının ifadesi artık öfkeli değil, korkutucuydu. Kalbi çılgınca atıyordu. Korku boğazına düğümlenmişti. Göz ucuyla babasının beklentisini izledi. Neyi merak ediyor, neyi soruyordu? Şimdi neden onun konusu açılmış sorguya çekiyordu?

"Hakkında ne düşünüyorsun?" Bu seferki soru net ve cevap ister nitelikteydi. Üstelik hakkına hukukuna geldiyse mesele vahim korkular duyularına yerleşebilirdi.

Kız omzunu sarstı. "Neden sorduğuna bağlı?"

"Soruma soruyla gelme küçük hanım, sana ciddi bir soru yönelttim,"

"Bilmiyorum," diye iç çekti, bu çaresizlik hissinden nefret ediyordu. Üstelik babasıyla şakalaşmaya, onu kızdırmaya alışık olduğu halde konu ne zaman Cirrus'a gelse, bir tuhaf oluyor, suçlu gibi kıvranıyor, hırsız gibi kaçacak delik arıyor, hazımsız ve ürkek oluyordu. Bir zamanlar saygı duyduğu ruhsuz adamı babasıyla konuşmak, birkaç dakika içinde yerde titreyen bir kirpi haline getirecek o baskın huyun üstüne oturmak gibiydi. Annesi hâlâ sessizce babasının konuşmasının nihayete ermesini bekliyordu. Suskundu, bir tövbekâr gibi elleri önünde bağlanmış, inayeti huşuya ermiş, dalgın başı öne eğilmişti. Narin yüz hatları incecik bir mermerden oyulmuş gibi beyazlamış ve her an kırılacak gibi gergin duruyordu. Aslında annesi uzun zamandır çok kırılgan duruyordu.

"Anne?" diye ona yöneltince sorusunu, orta yaşlı kadın gerginliğinden sebep irkildi.

"Hım!" dedi gözlerini kırpıştırarak.

"Daldın yine. Babamın diyorum, neden kıvrandığını biliyor musun?"

"Eşek sıpası!" dedi Cem kızgın bir hayıflanmayla. Kıvranmak terimi onu kızdırmıştı ama nedense kızına kızma şekli bile şefkatliydi.

"Ne?" dedi omzunu sarsan Ece, bu durumdan sıkılmış bir haldeydi.

"Seninle konuşmam hataydı, annesinin kızı," diye çıkıştı Cem hırsla. Bu bir kaçış mıydı? Ecem tavrına kızdı. "Babasının kızı bence, her zaman gibi sorumluluğu omuzlarından atmaya çalışıyor."

"Şimdi mesele neden bana geldi." dedi Cem karısına bakarak ve kızına döndü. "Seninle laf düellosuna girmeyeceğim Ece. Eşyalarını toplaman için annen sana yardım edecek!"

"Bir yere mi gidiyorum?"

"Evet," dedi adam, sanki bu sözcükler ağzından çıksın diye bin kez düşünmüş gibi.

"Nereye ve ne zaman?"

"Yakında gidiyoruz."

"Gitmek mi? Birlikte mi?" diye tekrarladı babasının sesini afallamış halde. "Ama nereye? Konu manyak herifse, korkmana gerek yok. Ben burada iyiyim. Evden de çıkmıyorum."

Sorgulama karşısında babasının bakışları sertleşti. Emirlerinin, sorgulanmaksızın yerine getirilmesine alışıktı. Bu yüzden babası cevap verdiğinde, şaşırdı.

"Büyük Ada'ya."

Kaşları çatılırken yutkundu. "Büyük Ada mı?"

"Her sözümü papağan gibi tekrar edecek misin?"

"Baba sen de şifreli konuşma, Ada'ya niye gidiyoruz. Bir şey mi oldu?" Babası kaşlarını çattı. Sorgulayan bir ifadeyle konuşunca, Ece'ye soru sorma cesareti veren şey, safça şaşkınlığı oldu. "Ama neden?"

Babasının karanlık, sert bakışları korkutucu bir ifadeyle yüzünde gezindi, her ifadesini irdelemek ve dikkatinden kaçırmak istercesine gözlerini bile kırpmadı.

"Cirrus'un evine."

Annesi ile aynı anda nefesini tuttu.

"Ama... Ne... Neden?" dedi kekeleyerek. Ne alakaydı şimdi bu adamın evi!

"Çünkü senin artık kocanın yanında kalman gerekiyor ki, birbirinizi tanıyasınız."

Kız eti çimdiklenmiş gibi yerinden fırladı. Duvardaki saatin tik takları beyninin içinde tıkırdıyor, dışarıdaki rüzgârın uğultusu karnında esiyor, başının içinde beyni bir sıvı misali organlarına akmış ayakuçlarına ilerliyordu.

Cırlayan bir sesle, "Koca mı?" diye bağırdı. Annesine baktı. Babasının sakin hali kızın dengesini bozdu. "Sanırım eve geç geldiğin için ben görmeden annem kafana falan vurdu."

"Alay edilecek zaman değil, durum ciddi." dedi Ecem kızına aynı otoriter ifadeyle ancak şefkat dolu bir sesle söylenerek. Kucağındaki ellerini çekiştirip duruyordu. "Baban bir karar verdi."

"Ne kararı?"

"Sizin evlenmenize karar verdi. Yarın basına nişanlandığınızı açıklayacak."

"Hadi ya," diye söylendi kız. Öfkeden mi yoksa korkudan mı titrediğini bilmiyordu ama ürkmüştü. "Buna karar verirken benim düşüncemi sormak aklınıza geldi mi baba?"

"Düşüncenin onun kararını değiştireceğini sanmıyorum." dedi annesi kocasına bakarak.

"Siz kafayı yemişsiniz!" diye çıkıştı kız.

"Otur yerine ve annenle düzgün konuş!" diye çıkıştı Cem. "Sesinin ayarına da dikkat et."

Ece yerine oturmadı, aksine kaşlarını çatarak daha yüksek perdeden konuşmaya devam etti, "Akşam eve geç geliyor, tek bir açıklama yapmadan bana ruhsuz bir adamla evleneceğimi söylüyorsun ve şaşkınlığıma kızıp sindirmeye çalışıyorsun. O adamın içinde zerrece insanlık yok, görmüyor musunuz?"

"Bu kararım sorguya açık değil!"

"Benim hayatım senin kararın olamaz! Özgürlüğüme, kimin kelepçe vuracağına ben karar veririm."

"Bu sefer değil,"

Kızın rengi attı. Babası ciddiydi. Üstelik ona seçme hakkı sunmamıştı. Yine, yeniden. Başını yavaşça iki yana salladı. Yapamazdı. "Bu

sefer hayatım hakkında karar verme yetkisini sizden alıyorum. Bu sefer yanacağım ateşi de, parçalanacağım acıları da, tutunacağım dalı da kendim seçeceğim."

Babası ona bir şey diyecek gibi ağzını açtı ancak daha sonra vazgeçti.

"Hayır," diye fısıldadı, sesi dehşetle çıkıyordu. Babası fikrinde sabitti. İşin kötüsü, annesi de buna boyun eğmiş haldeydi. Bayılacak gibi oldu. Ayaklanan annesi incecik belinden kavradı. Kendine yasladı. Kızını bu şekilde görünce içi burkuldu Ecem'in ama kocası gibi o da çok iyi biliyordu ki, kızının başka şansı yoktu. Kendini kafese kısılmış gibi hissetti Ece. Annesinin gözlerine bir umutla bakarken, yalvaran bir ifadeyle medet umdu ama annesi bu fedakârlığı ona vermedi. Kızın bedeninden güç çekildi, demir bir pençe içindeki kelebek gibi ezildi kalbi. O adam duygusuzdu, vahşi bir barbardı Cirrus, kalbinin boşluğundaki karanlık sevmekten yoksundu. Onunla evli olma fikri tüylerini diken diken ediyordu. Nereden çıkmıştı şimdi bu saçmalık? Karanlık yılan kendi kafasında olumsuz düşünceler kurup, bunu babasına sanki ikisinin fikriymiş gibi mi; belirtmişti yoksa? Daha en başından beri ruhsuz vaziyetinden rahatsız olduğu ve sürekli öfkesini tetikleyen bu adamın, ona dokunduğunu düşündüğü an, titredi. Tiksindi, nefret etti. Sevgisizliği altında ölürdü, bundan emindi.

"Evet," dedi dişlerini sıkan babası, ayaklandı. Bu tavrı konunun kapandığını ve ona konuşma, seçme hakkı vermediğini belirtiyordu. Bu evde kanun oydu ve sözleri tüm davalı konuları kapatıyordu.

Otoriter duruşu baskındı. "Bu gerekli," dedi Cem sıkılmış halde.

"Neden gerekli, benden ne saklıyorsunuz?"

Cem karısına baktı manalı bir halde, bunu kızına nasıl anlatabilirdi ki? Ecem'in yüzü kızardı, yutkundu. O da anlatamazdı çünkü kızlarının hata yapmasına katlanamazdı. Ece bunu öğrenince kendi başına çaresine bakar, ömrü boyunca pişman olacağı bir hata yapardı.

"Onunla evlenmeyeceğim."

"Valizini hazırlamaya başlasan iyi olur." Babası tartışmaya kapadı konuyu ve tek bir kelime dahi etmeden arkasını dönüp, odadan çıktı. Anne kız arkasından bakakaldı. Üzerindeki şoku atlatamayan Ece ayakta durabilmek için koltuğun başına tutundu. Annesi devrilmiş çam ağacı gibi hâlâ ona dayanmış duruyordu. Başını çevirdiğinde, annesinin endişeli bakışlarıyla göz göze geldi. Nemli gözlerindeki merhameti görebiliyordu. İkisi de, babasının bazı sabit fikirlerinin değişmediğini, söz

verdiği zaman durdurmanın imkânsız olduğunu biliyordu. İyi de bu söz neye dayanarak verilmiş, bu karar neden alınmıştı ve kızının hayatını kararturken ona sunacağı saçma bahane neydi? Gecenin bir saatinde eve gelip, anlayışsız babalar gibi *'evleniyorsun'* diyemezdi. Ortamdaki gerginliğin dizginlendiğini düşünen diğer aile fertleri kendi evlerine gitmek için veda ederken, Cem kum torbasının başına gitmek için üzerini değiştirmeye çıktı. Ecem tüm bu karmaşaya susarken, Ece hırsından delirmiş halde salonun ortasında dolanıp duruyordu.

En son görüşmeleri, ruhsuz adamın taştan kalbinin zerrece kıpırdanmadığını hatırladığı görüntü aklına geldiği an, unutmaya çalıştı. Onun gibi bir hayvanı insana çevirmek yalnızca sihirli bir hayalden ibaretti. Babasına ne demeliydi. Onun gibi bir azmanla kızını evlendirmeye bir anda karar vermişti.

"Ben evlenmek istemiyorum, hem o ruhsuz herif de beni istemeyecektir eminim," dedi büyük bir umutla.

Annesinin merhamet dolu bakışları daha da derinleşti. "Pek sanmıyorum, umut vermek istemiyorum. Baban böyle bir meseleyi düşünmeden, kesinleştirmeden karşına çıkmazdı."

"Yani onlar kendi aralarında konuşup sonuca bağladı ve benim hayatıma beni dâhil etmediler, öyle mi?"

İçini çekerken huzursuzca duraksadı Ecem. "Hem senin baban gibi bir adama, hayır diyebilecek bir evlat olacağını sanmıyorum."

Kızın gözleri iri iri açıldı. "Yoksa teklifi babam mı yaptı?"

Ecem dudağının kenarını dişleyerek konuyu geçiştirmeye çalıştı. "Babanın makul sebepleri vardır emin ol, bu ani alınmış bir karar değildir bence."

Bu daha utanç vericiydi ya, tekrar aynı utançla onu yüzleşmek zorunda bıraktıklarını bilmeyeceklerdi. Kızın hırsından ve utancından yanakları kızardı. "Anne siz ne dediğinizi duymuyor musunuz? Ben sizin evladınızım ve siz bana sormadan, fikrimi almadan hakkımda hüküm veriyorsunuz. Hem de sebebini bilmeden."

"Kızım her genç kız zamanı gelince evlenir. Aileler bunun için vardır, onları korumak ve seçimleri konusunda yardımcı olmak için." Aslında kötü bir şey söylememişti ama ses tonundan sanki tam tersini kastettiği anlaşılıyordu. Ah annesi, şimdi Esme ablasını Rüzgâr enişteşine verirken ne durumda olduğunu ve çıkmazın nasıl da can yaktığını anlayabiliyordu. Rahmetle andığı annesini ve babasını ancak şimdi

kendi o zor sürecin içine çekildiği zaman anlayabiliyordu. Oysa geçmişte ne çok yargılamıştı onları, ne çok kızmıştı.

"Evet, istediği bir adamla evlenen kızlar için geçerli bu kural. Bana seçme hakkı vermediğiniz gibi, seçe seçe ruhsuz bir ayıyı seçtiniz. Hayatıma almayacağım, ömrümün hiçbir alanın da görmek istemediğim bir adamı, getirdiniz bahtımın tahtına zorla oturttunuz, öyle mi?"

Ecem'in kaşları çatıldı. "O iyi bir adam. Hem nişanlılık devresi bunun içindir, birbirinizi tanımış olursunuz. Gerçi kısa sürecek ama!" Yanakları bir ton daha kızıla boyandı, utandı. Kızıyla bu konuları konuşmak yerine başka bir şeyler yapmayı tercih eder gibi görünüyordu. Her ne kadar açık fikirli olsalar bile anne kız arasındaki o samimiyeti bir parça net tutan özsaygı burada da devreye giriyordu.

"O adam hayvanın teki, ilkel güdülerinin esiri olmuş."

"Baban ondan daha barbar inan bana, sadece sen o yüzüyle hiç karşılaşmadın."

Ecem kıkırdadı geçmiş aklına gelince. Yılların Deli Fişek'i baba olmasaydı, asla durulmazdı, kim inanabilirdi ki böyle bir mucizenin gerçekleşeceğine. Müzmin canavar artık ehlileşmiş, uysal bir kocaya dönüşmüştü. Yani yaralarını kimse dürtmediği sürece! Ece elindeki gücün farkında bile değildi, o babası gibi zalim bir adamı bile yola getirmişti, ruhsuz dediği adamı mı dize getirmeyecekti? Kızı keşke kendi varlığının farkına varabilseydi.

Ecem bıkkın bir ses çıkardı. Kızın gözleri kocaman açıldı. "Anne... Allah aşkına mantıklı bir şeyler söyle, ya da çimdikle beni bu kâbustan uyanayım."

Konuşmalarının arkasından gelen sessizlikte duyulan tek ses, annesinin elini ağzına kapatıp, hıçkırmasıydı. Onunla konuşması gerekiyordu, çocuk gibi köşesine sinip ağlaması değil. O anneydi, cesur ve net olmalıydı, korkak değil. Anne olan oydu, onu sakinleştirmesi gereken de ama birden görevler değişmiş gibiydi. Annesinin çaresizliğini anlamamakta diretiyordu. Kaçınılmazın dehşeti üstüne çökmüştü. Lanet olsun bu saçmalığı kabullenmeyecekti, hiç olmamış gibi davranmayacaktı. Ece ne yapması gerektiğini biliyordu.

Boğazında düğümlenen korkuyu yutkundu. Bu vahşi adamın karşısına çıkacak, onunla evlenmek istemediğini yüzüne haykırarak, hayatından sonsuza kadar çıkaracaktı. Pis ruhsuz, ondan koca falan olmazdı. Bahçedeki ağacın bile ruhu vardı en azından, senede bir defa

çiçek açıyordu ama bu ruhsuzda filizlenecek tek bir yaprak yoktu. Umutsuz vakaydı. Tescillemişti. Ece telefonuna uzanarak, "Ben Şükran Hanımı arayacağım yoksa bu işin sonunda kafayı sıyırabilirim, malum annem bana destek olacağına ağlıyor," dediğinde Ecem daha sesli gelen hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı.

Ece telefonun mesaj bölümüne girdi.

"Şükran Hanım müsait misiniz?" diye sordu.

"Evet Ece, bir sorun mu var?"

"Sorun mu? Bu pek sorun gibi durmuyor, bu hayatımın sorunlarla dolacağını gösteriyor."

"Biraz açar mısın konuyu?"

Ece olan biteni doktoruna anlatıp bu durumda nasıl bir tepki vermesi gerektiğini sorarken, Ecem üzgün bir ifadeyle kızını izliyor, yanaklarına süzülen yaşları engelleyemediği için kendine lanet ediyordu.

Ece çaresizliği konusunda bilgi verdiğinde, karşıdan gelen cevap şu olmuştu.

"Haklısın Ece, ancak sen de diğer insanlar gibi önyargınla hareket ediyorsun."

"Önyargılı değilim, netim bu konuda."

"Terzilerin şu huyunu çok severim: Sürekli müşterisi olsan bile, onlar için hiçbir şey fark etmez, yeni bir kıyafet için yanlarına her gittiğinde, tekrar tekrar ölçünü alır. Oysa insan önyargısı öyle mi, etiketlemeyi sever. Tek duygu yafta misali üstüne yapıştırılır, numara gibi o karakter varlığına metalanır. Kötü bir insan kazara bir iyilik yapsa hep iyiymiş gibi, iyi bir insan bilinçsizce kötü bir işe vesile olsa; hep kötüymüş gibi algılanır... Oysa insanlar, tekrar ve tekrar gözlenmesi gereken bir yapıya sahiptir... İnsan; değişimin kendisidir..."

"Prof. Dr. Şükran Bilir ve özlü sözleri," dedi Ecem kafası iyice karışmış halde.

Öfkeden tükenen Ece, doktoru ile görüşmek için evden çıkmak zorunda kaldı çünkü bu gibi konular telefonda konuşulamayacak kadar hassastı, ancak onu götürmesi için Cirrus görevlendirildiğinde, isyan etti. Kum torbasının başında bulduğu babasına rest çekerek, "Eğer beni Levent amca götürmezse, sana yemin ediyorum tek başıma gitmenin bir yolunu bulurum." diye tehdit etti.

Cem bugün çok fazla sorun yaşayan kızının daha fazla üzerine gitmemek için, bu uyarıya razı oldu. Alnındaki teri boynundaki havluya silerek, nefes nefese halde Levent'i aradı ve kızını hastaneye götürmesi için direktif verirken, kararını değiştirdiğini belirtti.

Ece dışarı çıktığında aracın başında bekleyen Levent telefonda Cirrus'la konuşuyordu. Genç kızı görünce derhal telefonu kapamış, yol boyunca da gerginliğin elle tutulur hale geldiğini gördüğü için ağzını açmamıştı.

Ece araçtan inip kliniğin kapısından girerken, bir kez olsun arkasını dönüp ona bakmamıştı çünkü senası bittiği zaman geleceğini biliyordu. Hastane girişinde bekleyen Levent ve korumalar, aracın başında dikilirken, dikkatini kapıya vermiş bekliyordu. Levent saatine baktı tekrar, normalden uzun süren seans biraz kaygılandırmıştı onu ama sonuçta burası hastaneydi, görüşme uzamış olabilirdi. O sırada kapının girişinde beliren ve Levent'in babasıyla konuştuğunu gören Ece, dikkati dağılan adamın arkasını döndüğü an güvenliğe selam vererek kapıdan çıktı.

Sanki kızının bir delilik yapacağını hissetmiş olan Cem arayıp sormuş, o da Ece'yi beklediklerini belirterek durumun stabil olduğunu belirtmişti. İçinde tuhaf bir his olan Levent'in paçaları tutuştu çünkü düşündüğü korku onu olduğu yere mıhlamıştı. Eğer bu gerçekleşirse, b*ku yerdi, Cem Aydınoğlu onun canına ot tıkardı.

Bu olaydan beş saat sonra, tüm ülkeyi yerle bir ederken babası, her taşın altına bakarken amcası, korkudan ölürken annesi ve teyzesi, onun hali de farksız olmazdı. Levent arkasında gördüğü genç kızla, alnında biriken teri sildi. Ece ona gülümsedi. İki yıl evvelki o anıyı hatırladığı o kadar belliydi ki? Onu bu hastanenin bahçesinde ekip kendi başına uzaklaştığında, caddede taksi beklerken dünyası kararmış, gerisini de hatırlayamamıştı. Tam iki gün boyunca kimsenin ondan haberi olmamıştı.

İKİ YIL EVVEL

Buraya nasıl geldiğini, ya da kimin getirdiğini bilmiyordu ama içinden bir ses, ona açıklama yapıyordu. Neyse ki onu kaçıran kişi telefonunu yanından almış olabilirdi ancak kolundaki yeni nesil saati bileğinde unutmuştu. Saatin dürtme özelliği vardı ve aynı saatten takan Gece'yi dürterek, başının belada olduğunu bildirmişti. Şimdi kendine

kızıyordu, keşke dürtmeseydi, kızın da başını belaya sokmuştu çünkü Gece yanına gelirken, ne babasına ne de amcasına haber vermemişti. Oysa Ece onun saatini dürterken ve başının belada olduğunun sinyalini verirken, ailesine haber vermesini beklemişti. Burada tek başlarına da, değillerdi. En azından o kadının katilinin elinden kaçmasına yardım etmişlerdi ama kendileri kapana kısılmıştı.

Ellerinde, irili ufaklı çizikler vardı. Kanlarla kaplanan işaret parmağını dudaklarına götürerek, "Sus!" işareti yaptı. Ece dudakları titreyen bir ifadeyle; göz kapaklarını yarıya kadar indirdi, ıslak gözlerini ellerine sabitledi.

"Kurtulacağız korkma, kurtaracağım seni," dedi Gece üzgün halde. "Sen yeter ki sakin kal..." Sarılırken, "Ece, korkarsan bizi yakalar, korkmayacaksın ondan."

"Korkuyorum." dedi genç kız. Çok korkuyorlardı. Daha evvelde yaşamışlardı böyle bir çıkmaz, o zaman kurtulmayı başarmışlardı ama ya şimdi başaramazlarsa? Yeteri kadar sessiz, yeteri kadar hareketsiz kalmayı başarabilirseler, onları asla bulamazdı. Hayır bulamazdı! Gece gelmişti onu kurtarmaya, izini nasıl bulduğunu bilmiyordu ama gelmişti işte, babasından, amcasından evvel bulmuştu yine. Önemli olan da bu değil miydi? Tıpkı çocukluklarındaki gibi, Gece onu terk etmemişti.

Gece etrafına bakındı. Onu tanıyordu, yapacağı her hamleyi biliyordu. Bütün saklanma yerlerini bildiğini sanıyor olabilirdi, ama hayır, O' bir yeri hiçbir zaman öğrenememişti. Kalbi hızlı atmaya başladı. Bodrumdaki kilere inen merdivenin altındaki bu boşluktaki duvar dibini bilmiyordu. Çocukken bulamazdı. Gece her zaman saklanırdı ondan, duvardaki bu gizli oyuğu hiç keşfedememişti. Gece'yi burada hiç bulamamıştı. Gece bulmasına izin vermemişti. Şimdi Ece'yi bulmasına da izin vermeyecekti. Ece'yi içine sokuşturdu, kendi de yanına geçti, ancak eskiden küçüktü, saklanırken zorlanmıyordu fakat artık büyümüştü ve şimdi bu ufak yere iki kişi birden giremiyorlardı. Ece iyice sıkıştı duvarın rutubetli yapısına, soluğunu tuttu ve yanına yerleşti sonunda Gece. Oyuğun içinde, merdivenin arasındaki aralıktan içeriye baktı.

Merdivenden inen ayak sesleri, iki genç kızın yüreğini ağzına getirmekteydi. Ece ağlamaya ve korkuyla inlemeye başlayınca, Gece buz tutan ellerini kızın ağzına kapatarak, onu susturdu. Küçük bir çocukken de sürekli buraya girerdi Gece, yine bulamayacaktı, korkmasına gerek yoktu. Ece'ye zarar gelmesine izin vermeyecekti. Ne zaman

cezalanacağını anlasa, buraya saklanırdı ve onun homurdana homurdana kendisini bulmaya çalışan haline keyifle gülerdi.

Bazı zamanlar öfkeli adamın ve hırsından deliren kadının onu bulması o kadar uzardı ki, kıvrıldığı yerde uyuyakalırdı Gece, birkaç saat sonra endişeyle kendisine seslenen kadınla uyanırdı. Ona bir şey yapmasından korkarmış gibi kocasına, "Hadi Gece çık, gitti. O gelmeden odana gir ve uyu, öfken dinsin," derdi. Şimdi de ikisini kurtaran o sözcükler gelsin istemişti. Yine bodrumdaki gizli yerinde saklanmışlardı ama ne Gece küçük bir çocuktu ne de bu evde onu koruyacak bir kadın vardı.

Yakalanırsa öleceklerini biliyordu. Üst katta, bağıra çağıra onları arayan adamın tok sesini duyabiliyordu. Durduğunu belirten her adımda, bir şeyleri yerle bir ediyordu. Öfkeyle bağırarak, küfürler savurarak, odadan odaya dalıyor, bulamadığı her saniye bir şeyleri kırıp döküyordu.

Ece göğsünün üzerinde yumruk yaptığı ellerini dizlerinin etrafına sardı. Bacaklarını iyice kendine çekerek, fısıldamaya başladı. Dua ediyordu. Hayır, dua etmiyordu, şarkı söylüyordu. Tıpkı eskiden olduğu gibi, küçük bir kız olduğu zamandaki gibi.

Yukarıdan onlara bağırdığını duydular.

"Gece..." diyordu adamın tok sesi. "Onu nereye sakladın? Eğer sizi bulursam..."

Ayak sesleri mutfağa geldiğini haber veriyordu. Tavanın tahta yapısı gıcırdayarak titrerken, arasındaki tozlar bodrumun zeminine aktı. Toz zerreleri tepelerinde yanan armut lambanın etrafında hareler oluşturarak; parlamaya başladı. Şimdi de misafir odasının kapısındaydı. İki kız, el ele tutuştu. Parmakları birbirini son gücüyle kavrıyor, kalpleri yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Bodrumun kapısı, arkasındaki duvara çarparak şiddetle açıldı.

"Gece... Burada mısınız? Biliyorsun, oyunun hoşuma gitmiyor. Onu benden kaçırarak kurtaramazsın, onun günahını bağışlatamazsın. Onu affetmeyeceğim ama seni severim bilirsin. Sen benim kızımsın, seni affederim."

Üst kattan süzülen altınımsı ışık hüzmeleri, merdivenlerin başında duran siluetini, kilerin zeminine doğru uzun bir gölge halinde düşürüyordu. Kızlar merdivenin aralığından bu gölgeyi görebiliyordu. İki kız bakıştı. Korkudan bağırmamak için dudaklarını ısırırken, merdivenleri

inmeye başladığını duyabiliyorlardı. Gıcırdayan merdiven tahtaları esnedi. Paslı çivinin gevşeyip sıklaşan gıcırtısı, kulak tırmalayıcı bir ses çıkarıyordu. Soluk alamaz hale getiriyordu onları. Basamaklardan çıkan her tiz ses, onu kızlara biraz daha yaklaştırıyordu. Ece bedenini duvara yapıştırarak, iyice büzüştü ve kollarıyla onu sarmalayan Gece, kendini kalkan gibi üzerine siper etmişti. Görünmez olabilmeyi o kadar istediler ki... Kalplerinin kulak tırmandıran sesine rağmen, merdivenin son basamaklarını inen adamın, onların soluklarını bile duymasından korkarak nefes almayı kestiler.

Ece yine gözlerini sımsıkı kapamış, içinden o şarkıyı fısıldıyor gibiydi. Adamın adımları boş rafların önünden geçerek dolaba yöneldi. Boş karton kutulardan birine tekme savurduğunda, içerideki yıllık toz kızların soluklarına kadar ilerledi. Ece'nin burnundan içeri süzülünce, Gece onun hapşıracağını anlayarak burnunu iki parmağıyla sıkarak, susturdu. Ece de dudaklarını birbirine kapayarak, bu hapşırmanın önünü kesti.

Etrafa iyice baktı adam. Köşedeki tozlu oyuncak sandığına bile baktı. Dolapları kurcaladı. Kızları bulamadı. Küfrederek merdivenlere yöneldi. Etraftaki tozdan dolayı hayvani hırıltılarla kesilip duran nefesini duyabiliyorlardı. Adam merdivenin basamağında durunca, kızların nefesi iyice hızlandı. Birbirinin ellerini öyle sıkıyorlardı ki, kemiklerinin kırılmasından korkuyorlardı.

Adam kıpırdamayınca, bir an onun eğilip, "İşte buradasınız," diyeceğini sanarak kaskatı kaldılar.

Korkuyla gözlerini iri iri açtılar. Adam eğilmiş ve etrafa son kez bakmaya çalışıyor gibiydi. Büzülerek, görüş hizasına kadar indirmişti. Onun görüş alanından, elinden geldiğince uzaklaşabilmek için, Gece siyah hırkasını ikisinin üzerine sererek karanlık bir gölgeye dönüştürdü ikisini de. Kocaman bedenleri küçük bir kız gibi, daha da küçülmeye çalışıyordu. Adam iyice eğildi... Eğildi.

Kızlar soluksuz halde titrerken, birden aklına daha iyi bir şey gelmiş halde doğruldu. Işığı kapatarak, üst kattan vuran ışığın izinde yukarı çıktı. Kapı gıcırdayarak kapandı. Ensesinden ayak parmaklarına kadar her bir kasın gerilerek buz kestiğini sandı Ece. Yeniden karanlığın güvenli kollarındaydılar ve onun varlığından kurtulmuşlardı.

Annesinin ve babasının ne kadar korktuğunu, belki de onları bir daha göremeyeceğini düşünen Ece, ağlamış olduğunu fark etti. Yüzü

ıslak, dudakları bir bebek gibi titriyordu. Konuşamıyor, fısıldayamıyordu. Teri ve gözyaşları birbirine karışıyordu ama en ufak bir inilti dahi çıkartmaya cesaret edemiyordu. Adam hâlâ evdeydi ve azimle onları aramaya devam ediyordu. Üst katta duyulan ayak sesleri evin çıkış kısmına doğru ilerliyordu. Gitmesi için dua ederken ikili, sanki onu görecekmiş gibi karanlığa bakıyordu.

"Gece..." diye fısıldadı Ece, "Bizi bulacak."

"Hayır, bulamayacak," diye fısıldadı genç kadın. Güzel yüzü, siyah sürmeli gözleriyle karanlığın içinde görünmüyordu ama Ece onun yüzünü hayalinde çizebiliyor, parlayan koyu gözlerinin etrafına bir suret beliriyordu. Kollarını arkadaşının –kurtarıcısının- boynuna doladı. O olmasaydı şimdiye kadar defalarca ölmüş olurdu. İkili birbirine sarılarak ne kadar o halde kaldılar, bilmiyorlardı. Etraf karanlıktı ve sessizdi.

"Gitti mi?" diye sordu sonunda Ece. Gerçekten gitmiş miydi?

"Bizi aramaya çıkmış olmalı,"

Hâlâ kaskatıydılar, parmaklarını oynatmaya bile cesaretleri yoktu. Bu düşüncesizliği nasıl yapmıştı Ece? Peşinde olduğunu bile bile yine kendini ve ailesini ateşe atmıştı. Başına gelecekleri düşündükçe soluksuz kaldı. Yarım saat boyunca kıpırdamadan beklediler. Dakikalar korkularına bir mil gibi saplandı. Ne kadar daha burada kalabilirlerdi, ne kadar uzaklaşmıştı psikopat. Saniyeleri aklında teker teker sayıp dakikaları hesaplamaya çalışıyordu ama her dakika sonrasında korkudan sayıları karıştırıp, tekrar başa sarmak zorunda kalıyordu.

Küçücük yerde kıvrılıp kalınca, her yerine kramplar girmeye başlamıştı. Kasılmalar o kadar acı veriyordu ki, bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Biraz daha tedbir amaçlı beklediler. Araç sesi gelmemişti ama adamın sesi de yoktu evde.

Onları aramak için evin etrafındaki ormana çıkmış olmalıydı. Üst kattan en ufak bir ses bile gelmiyordu. Çok yavaş bir şekilde saklandığı delikten çıkan Gece, genç kıza elini uzattı. Buz gibiydi elleri ve beyaz teni loş ortamda parlıyordu. İkili dışarı çıkınca bodrumun ufak camından dışarı baktılar. Ay ışığı içeriyi aydınlatıyordu. Dışarıdan geçen herhangi bir ses yoktu. Aynı anda kapıya döndüler. Sessizce el ele tutuştular, eskisi gibi yukarı çıkmaya cesaret edemediler. Karanlıkta dikilip duruyorlardı. Bacaklarını tekrar hissetmeyi, kan dolaşımlarının normal seyrine dönmesini bekliyorlardı. Zamanın tik takları gibi,

dışarının ya da evin sesini dinliyorlardı. Üst kattan gelecek en ufak sesi yakalayabilmek için dikkat kesilmişlerdi. Hiçbir şey yoktu.

Gece korkudan donan Ece'nin elini çekiştirdi. Merdivenlere ulaştıklarında, "Dikkatli ol, bana sıkıca tutun, düşme," diye fısıltıyla uyardı. Gıcırdayan basamakları teker teker ve yavaşça -arada duraksayıp- biri var mı diye dikkat kesilerek çıkmaya devam ettiler. Her adımdan sonra bir süre durup, yukarıyı dinlemeye koyuluyorlardı. Sonunda en üst basamağa varıp çıkış kapısına geldiklerinde, derin bir nefes aldılar. El yordamıyla Gece kapının tokmağını aradı. Elleri terden öyle kayganlaşmıştı ki, kapıyı açmadan evvel onları hırkasına sildi. Kapının tokmağını kavradı, dikkatle açtı. Karanlığa alışan gözlerine evin ışıkları vurunca, gözleri kısa bir an kamaştı. İkili hassaslaşan gözlerini kapama ihtiyacında kaldı.

Etrafa bakındılar, her şey normal gözüküyordu.

Gece yutkundu. Ece derin bir soluk alırken, neredeyse tüm olanların kötü bir rüya olduğunu düşünmeye başlayacaktı. Musluktan damlayan su soğuk ve sert olan seramik lavaboya çarpıyordu. Kapının önünde bağlı olan köpek hırlayarak bir yeri eşeliyordu. Duvardaki saat gürültülü bir şekilde çalışmaya devam ediyordu.

Tik! Tak!

Sesler kıvrılıp, uzuyor ve yavaşlıyordu. Ece'nin gözleri tıkırdayarak tüm huzursuzluğu içine çeken saate kaydı. Gecenin ikisiydi. İkili hiç ses yapmadan, parmak uçlarında yürümek denilecek bir tabirle girişe geçti. Kırılmış vazo kapının önündeydi, her yana saçılmış ve parlıyordu. Parçalanmış tablo kırık bir şekilde duvarda asılı duruyordu ve yamuktu. Duvardaki kan izlerini görür görmez, acı içinde yutkundular. Demek o kızı öldürmüştü, kaçmasına yardım ettikleri o kız da ölmüştü. Bir kişi daha canından olmuştu. Bacakları titrerken, sırtı üşüdü. Aynı lekeye bakan Gece'nin ise avuç içleri tekrar terlemeye başladığında, bacaklarını hareket ettirdi. Hızla gözlerini evde dolaştırdılar. Ortalıkta görünen kimse yoktu ve mutfak kapısı açık duruyordu. Burası müstakil bir evdi, kişiye özeldi. Bu evden hemen çıkmalıydılar. Etrafta sesi duyan bir komşu olduğunu sanmıyordu Ece, olsa ölen kadının çığlıklarını duyar ve yardıma gelirlerdi. Üstelik gözlemlediğine göre telefonda yoktu. Ama bir şekilde polisi bu durumdan haberdar etmeliydiler. Her bir adımla kurtuluşa yaklaştıklarını bilerek, kapıya doğru yürümeye başladılar.

"Sakin ol," dedi Gece elini okşayarak. Korku, duyularını öyle hassas kılmıştı ki, parçalanmış cam vazonun kaliteli döşemenin üzerine saçılmış olan her bir parçası, sanki etine girecekmiş gibi tenini karıncalandırıyordu. Bazı takıntıları olan ve korktuğu zamanlarda aşırı hassasiyet gösteren kız, saatten çıkan her sesle dişlerini kenetliyor, lavaboya vuran her damla ile tırnaklarını etine geçirirken tüm duyuları hassaslaşıyordu. Sesler adeta bedeninin içinde yankılanıyordu.

Kaygılı haldeydiler ama neredeyse dış kapıya varmışlardı. Birkaç adım kalmıştı ki, mutfak kapısından içeri gözleri kaydı. Yerde kan içinde yatan kadının başı yana dönmüş, sırtında bir bıçak duruyordu. Beyaz karonun üzerinde ki kızıl gölden gözlerini ayıramadı Ece. Midesi ağzına gelmiş halde dururken, elinden çekiştiren Gece onu yürümeye zorladı. Tekrar ön kapıya yöneldiler. Ve o anda arka kapı açılarak kapandı. İkili korku içinde kaldırdıkları adımlarını tekrar yerine koyarken, yutkunmadan arkalarını döndüler. Tekrar el ele tutuştular. İşte oradaydı. Yüzü hırsından ve öfkesinden kudurmuş halde duruyordu. Bacakları aralık, sarı botları çamur içindeydi. Elinde de bir balta vardı.

"Baba," dedi Gece dişleri takırdayarak.

"Sana bana asi olma, cezalandırırım demiştim."

Babasının karanlık gözlerinde bir hiçlik gören Gece arkadaşını merdivenlere doğru iterek "Koş!" diye bağırdı.

Ece tökezledi ama düşmeden evvel merdivenleri tırmanmaya başladı. O merdivenleri çıkarken Gece'nin hemen arkasından geldiğini duyabiliyordu. Normalde Gece ondan hızlı koşardı ama şimdi Ece ondan hızlı hareket ediyordu. Korkunun verdiği güç de hareketlerine katılınca mantığı düzgün çalışmaya başladı. Panik halinde olabilirdi ama seri bir kedinin çevikliğine kavuşmuştu. Nereye gideceğini bilemeyince "Odam," diye bağıran Gece'nin sesiyle yönünü merdivenin bittiği holün sonundaki odaya çevirdi. Koşar adım küçük odaya girdi ve Gece arkasından kendini içeri atarak, tam vaktinde kapıyı kapadı. Sırtını kapıya yasladı ve Ece bundan fırsat bularak kilidin üzerindeki anahtarı çevirdi. Katil dışarıda kalmıştı. Öfkeyle bağırarak, iri yumruklarını kapıya vuruyordu.

"Açın kapıyı, bana bu kapıyı kırdırmayın."

Gece sırtını kapıya yaslayarak, "Pencereye koş, aç onu," diye emretti.

Ece korku içinde pencereye koşarak onu açmaya çalıştı. Beyaz PVC pencere sıkışmıştı, zor açıldı. Terleyen kafasını dışarı çıkardığında,

teninden yükselen buhar geceye karıştı. Aşağı bakarak ne kadar yüksek olduğunu ölçtü. Atlarsa, sağ kalamayacağını anladı. Pencerenin etrafına bakındı, ayaklarının ya da ellerinin tutunacak bir yeri olup olmadığını gözlemledi. Yoktu. Atlamaktan başka bir yolu yoktu ve bu odadan çıkmanın tek yolu buydu. Adam kapıya iri bir tekme indirince, etrafına bakındı. Yatağın üzerindeki nevresimler gözüne çarptı. Katlanmış kumaşı açarak dişleriyle ikiye ve üçe ayırdı. Bir ip yapmalıydı ve ucunu bir yere bağlayıp aşağıya salmalıydılar.

Komodinin ayağını gözüne kestirdi, bu salak mobilya yerinden oynayana ve camı aşana kadar onlar aşağı inerdi. Bağladığı kumaşı camdan aşağı sarkıttı. Gece yanına geldi, önce onun inmesini belirtti. Tam o sırada kapıya güçlü bir darbe indi ama bu sefer inen darbe bir yumruk ya da tekme olmayacak kadar tok bir sese sahipti. Sesli bir çatırtıyla, metalin kulak tırmalayan sesi birleşti. Kapıdan tahta parçaları uçarak etrafa saçılırken, metal bir parlaklık kapının ortasında belirdi. Darbeler baltaya aitti. Dehşet içinde kapının kırılan yüzeyine bakınca, kapıyı delmekte olan baltanın başını, yeni bir darbe indirebilmek için kapıdan ayrılışını, nefesini tutarak izledi kızlar.

"Çabuk ol, içeri girecek," dedi Gece kızı cama iterken. Ece titreyen ellerle cama çıktı. Balta bir darbe daha indirdi. Kapıdaki delik genişlerken, iki kızın korkulu nefesleri sıklaştı. Her darbede delik büyüyor, etrafa daha çok mobilya parçası ve kıymık saçılıyordu. Ece kumaşa asılarak aşağıya inmek için bacaklarını sarkıttı. Kendini kumaşa sarılmış şekilde camdan asılı şekilde bulduğunda, artık çok geçti. Camın girişinde beliren baltalı adam kızını geriye savurmuş, asılmakta olduğu kumaşı yukarı çekiyordu.

"Ece bırak," diye bağırdı Gece kıza.

"Sen," diye bağırdı Ece, korkudan kulakları uğulduyor, gözlerinden akan yaşlar bedeninden evvel toprağa düşüyordu.

"O benim babam, bana bir şey yapmaz."

"Hayır, seni bırakmam."

İleriden siren sesleri geliyordu. Babası sonunda onu bulmuştu, çok şükür bulmuştu. "Ece bırak," diye bağıran kızı dinlemedi Ece ve Gece babasının bıraktığı baltayı alarak kumaşın üzerine savurduğunda, yırtılan kumaş gevşedi. Genç kız çığlıklar içerisinde yere çekilirken, kolları ve bacakları havada kuş gibi çırpınıyor, ıslak gözleri yalvararak bakarken yardım çağrısı yerine onun adını haykırıyordu.

"Gece..."

Ve sonrası bedenine aldığı sert darbenin zihnine armağan ettiği karanlıktı. Ucu bucağı gelmeyen bir karanlık... Gözlerinde son resim gibi kalan Gece'nin yüzü, içinde korkuları ve duaları... Hepsi karanlıkta kaybolmuştu.

Ece silkelenerek kendine geldi. O günler geçmişte kalmıştı. Babası onu kurtarmıştı. Ölmemişti. Ama o evde kaçırdığı iki kadın fena halde can vermişti. Keşke elinden daha fazlası gelebilseydi. Katilin yüzünü hatırlayabilseydi ama kaç zaman olmuştu hala zihnindeki görsel belirli görsellerden ileri gitmiyordu.

"Korkma Levent amca, bir daha aynı hatayı yapmam." dedi genç kız üzgün bir sesle ve onun için açılan kapıdan araca geçerken, Levent, "Teşekkürler," diyerek gülümsedi. Bir an cidden ecel teri dökmüştü yine aynı çocukluğu yaptı diye.

Onlar eve geçerken, Cirrus çoktan kendi evinin yolunu tutmuştu. Sıkıntılı bir halde arkadaşlarını beklemiş ve geldiklerinde ise huzursuzluğunun sebebini söylemesi öyle kolay olmamıştı.

Cirrus dalgın bir halde arkasına yaslanarak, masanın etrafında oturan iki adama baktı.

Ani bir haberle tüm arkadaşlarını bir araya toplamaya çalışmıştı ancak sadece ikisine ulaşabilmişti. Kararını onlara bildirmek için acil olduğunu belirtmişti fakat aradan geçen zamanda, herkes bir yerlere dağıldığı için, bir araya gelmeleri bazen zaman alabiliyordu. Çok büyük olmayan ama eski yapısıyla her an yıkılacak gibi duran, karanlık ve kasvetli binanın içinde herkes onun konuşmasını beklerken, o dalgın halde masada tıkırdayan parmaklarına bakıyordu. Evin içi zamanın en iyi ustalarının birinin elinden çıkmış olmalıydı. Kirişler ve kartonpiyerler el işçiliği taşıyordu. Üstelik yüksek camlarının kayışlarının tepesinde de el işçiliği görülüyordu. Eski kalın fon perdeleri, yıpranmış tülleri ve eşyalarıyla, ev harabenin görsel şeklini sunuyordu. Masanın karşısında oturan adamlar merakla evi incelerken, Cirrus suskun halde çayını yudumluyordu.

"Bu adaya taşınabilirim," dedi Kadir ortamdaki huzursuzluğu yırtmaya çalışarak. "Sessiz, sakin ve tam benlik bir yer."

"Sen burada iki gün kalsan, üçüncü gün bir olay çıkarırken, adanın da huzurunu bozarsın," dedi Ömer her zamanki gibi ona sataşarak. "Evet, ada sakin ve sakin kalmalı. Seni kaldıramaz bu ada, batar."

Cirrus'a baktı, "Burası tam adamına uygun yer," Cirrus'un sessizliğine ve her zamanki sakinliğine dem vurmuştu.

Artık sadede gelmesi gerektiğini fark eden dalgın adam, "Birbirimize yardımcı olmaya çalışacağımıza dair söz vermiştik," dedi duygusuz bir tonda. Sonu gelmek bilmeyen bir açıklamanın önüne geçerek, "Bir sorunum var," diye açıkladı.

Kadir huzursuzca kıpırdandı. "Zamanında bu takım sözler verildi."

"Sözün zamanı olmaz," dedi Kadir huysuz bir ifadeyle. "Şimdi sorun ne söyle!"

"Ben zamanına söz etmedim. Ben dağılan dostluğumuzun bir araya gelip gelemeyeceğini de sorgulamadım. Bu grup pek çok sebep için kullanıldı. En çetin karmaşaların içinden geçti ve keşif, istihbarat, strateji ve özel görevler konusunda uzman olduğunu asla göz ardı etmezler, bunu da biliyoruz. Eğer varlığımız bir kanıtlanırsa, asla peşimizi bırakmazlar. İşte sorun da bu, varlığımızın bilinmesi tehlike altında."

"Ben sanmıyorum, bunu yapacak birileri değiller."

"Kimseye kefil olamam. Bu bir ihtimal, ancak yine de sizi bilgilendirmek istedim. Eğer ben ifşa olursam, ucunun size dokunmasına izin vermem fakat yine de olasılıklar..."

"Olasılık olmaz, sen tehlikedeyken biz kenara çekilmeyiz. Üstelik senin hayatta olduğunu duyan bizim öldüğümüzü düşünmez... Hepimiz topun ağzındaysak, birlikte savaşmayı da biliriz." dedi Kadir.

"Ben sizi bu işe dâhil etmek için değil, uyarmak için çağırdım."

"Yoksa duygusuz Cirrus birden bizi düşünür mü oldu?" diye alay etti Ömer. Kederli ifadesine yakışmayan alaylı gözleri parlaktı. Yüzündeki yanık izi gülümsediğinde daha da derinleşti.

"Ayrılırken birbirimizi özgür bırakacağımızı belirtmiştik" dedi Cirrus, hakları vardı. Onlar böyle bir şey istemeyecekti elbette biliyordu, tanıyordu onları ama Cirrus da bu tür bir sıkıntının odağına da çekemezdi dostlarını.

"Sizin bu işten uzak durmanızı istiyorum,"

"O zaman bizim başımıza bir hal gelirse, sırf ayrı kaderlere savrulduk diye sen parmağının ucunu kıpırdatmayacaksın, öyle mi?"

Cirrus tek kaşını kaldırdı. Kızmış mıydı yoksa alınganlık mı etmişti? Yoksa umursamamış mıydı? O istemediği sürece duygularını göstermezdi. Şu ana kadar duygularını net bir şekilde gösterdiği çok kimse

olmamıştı. Namını tam olarak da bu sebeplerle kazanmıştı. Ruhsuz! Başını iki yana sallayarak, "Bu benim savaşım değil ve bunu değiştirmek gibi bir niyetim de yok ama ortada masum bir kızın hayatı söz konusu, verilmiş bir de sözüm var. Üstelik Ece kardeşimin görümcesi, ailemden kalan son kişinin huzurunu bozmak istemiyorum."

Cemre! Hepsinin kız kardeşiydi, Cirrus'un yaşama sebebi, onca acıya katlanma nedeniydi. Ailesinden hayatta kalan tek kişi oydu. Aslında dostlarının da ailesinden kimse hayatta kalmamıştı, o yüzden Cemre hepsinin ailesi yerine geçmişti. Kadir içini çekerek geriye yaslandı. Biliyorlardı, onun kendi savaşı olsa niyeti de olurdu ve o niyetin yanında kendileri de olurdu ama madem verilmiş bir sözü vardı, tutması için ona olanak sağlarlardı. Fakat anladıkları gerçek biraz tuhaftı çünkü Cirrus sözü tutmak için değil, bu sözü geçersiz kılmak için bir çıkar yol istiyor gibiydi. Çıkar yolu da belliydi, o psikopatı bulacak, sözü gereksiz kılacaktı. Peki ya o manyağı bulamazlarsa? Dünyanın peşinden koştuğu, ancak tek bir ize rastlamadığı bu kişiyi ifşa edemezlerse, o zaman ne olacaktı? Sözünü tutmak zorunda mı kalacaktı? Ece denen kızın geçen sefer bulunduğunda, hiçbir şey hatırlamadığı ortaya çıkmış, katil yine elini kolunu sallayarak ortalıklarda dolanmaya başlamıştı. Kızın yapılan terapilere ve hipnozlara cevap vermediğini de biliyordu.

"Ya katili bulamazsan... Onunla evlenince... Bu senin savaşın olacak." dedi çekinik bir konuşmayla. Evlenmeyi istemediği ifadesinden ve konuşma şeklinden o kadar belliydi ki.

"Evet," diye onayladı Cirrus. "Mecbur kalırsam, ne gerekiyorsa onu yaparım."

"Karalı ve Aydınoğlu... O Bitirim İkili dedikleri, normal insanlar değil. Hem sosyetik, hem karanlık bir geçmişleri var, üstelik sağlam yerlerde kimselerin erişemeyeceği dostları var. Kızları Masal'ın ünü ise malum... O kadın geldiğinden beri dağlar, mor sümbüllere büründü. Adamlar normal bir aile değil Cirrus, her anlamda farklılar! Başına bu işler gelmeseydi kızının, sen o kızın yürüdüğü sokaktan bile geçemezdin kabul et..." dedi dürüstçe, kendince düşüncesinde haklıydı. "Sürekli göz önünde olan hayatlarında korumaları olarak geride kalamazsın, damatları olduğunda, öne çıkacaksın. İlla bir yerde ifşa olacaksın. Bu uzun sürmeyecek. Seni gördükleri an Cevza'ya haber gidecek, peşimize düşecekler. Son zamanlarda gazeteciler ve polisler sürekli peşinde

bu kızın... Tüm ülke onu konuştu uzun bir süre. Daha iki yıl evvel kaçırıldığını ve babasının Türkiye'yi ayağa kaldırdığını sağır sultan bile duydu. Kız burnu bile kanamadan kurtulmuş, zarar görmemiş, sence bu normal mi? Bunu yapan psikopatın kendisi mi yoksa psikopattan intikam almak için hedefine el koyan başka bir manyak mıydı? Bu bile bulunamadı. Böylesine güçlü adamların bu gibi küçük bir olayı aydınlatmaması sana da komik gelmiyor mu?"

"İnsan denilen varlık; konu sevdiğine geldiğinde acizleşir," dedi Kadir.

"Abi sorun bu değil, benim aklım almıyor. Bu adamlar ve Masal denen gerçek varken -hele ki arkasındaki görünmez gücü es geçiyorum- bu konuyu aydınlığa kavuşturmamaları sana da garip gelmiyor mu? Çok karmaşık bir işin içine girdin. Hem o manyak neden ille de bu kızı istiyor, kimse bunu bilmiyor! Bu iş çözülsün ya da çözülmesin, medyatik olacaksın ve herkesin gözü, dili üzerinizde olacak. Cevza denen adam - eğer hayatta ise- maymunları susmayacak. Öldü ise, geride bıraktığı adamları, her geçen dakika daha da güçleniyorlar. Bence bu vesile ile saklanmaktan vazgeçmeli, birliği bir araya toplamalıyız ve yılanın inini başına yıkmalıyız. Gözlerimizi kapayarak ya da devekuşu gibi kafamızı kuma gömerek gerçeklerden kaçamıyoruz. Son zamanlarda koltuğumuza oturup, canı yanan masumlara dua etmekten başka ne yapıyoruz? Bir şey yapmazsak, pek yakında çakalın pençesine sıkışacağız. Çakal çok uzakta olabilir ama onun yardakçıları ininden çıktı." Ömer'in düşünceleri açık ve netti, bilgilendirdiği her kelime yerine oturan taş olup duvar örüyordu gerçeğe.

Kadir onlar ile aynı duyguları paylaşıyor olsa da, kendi akrabaları arasındaki kan davasında taraf olmamak konusunda temkinli davranmıştı. İçlerinden bir tek Kadir o pisliklerin soyundan gelmekteydi ve bunun bir taraf meselesi olmasını istememekteydi. Tam her şey geçmişte kalmışken, vicdan azabının nefesini ensesinde hissetmeye ihtiyacı yoktu; yeterince bedel ödemişti. Ödemişlerdi!

"Yapacak bir şey yok, eğer ifşa olursan..." dedi Ömer aynı sıkıntılı halde. "Biraz eğlence olur bize de, paslanmış mıyız görürüz."

"Kendi adına konuş," dedi Kadir her zamanki gibi negatifliğiyle. "Ben hâlâ parlıyorum, pis bir pasa bulanan sensin. Hurdacı çırağı seni,"

Ömer gülümsedi. "Gören de CEO sanır seni, sen nesin güvenlik şefi..." İkili kaşlarını kaldırarak vuruştu. "Karşılığını vereceğiz," diye ısrar etti Ömer, artan gerginliği dağıtmaya çalışıyordu belli ki ikisi de.

Cirrus suskun kalsa bile takdir eden bir minnetle onlara bakmaya devam ediyordu.

Kadir sert bir bakış attı ama Ömer yüzündeki umursamaz sırıtmayla yalnızca omuz silkmekle yetindi. Onu kimse tehditle, rüşvetle, çıkarları uğruna yem olarak kullanamaz, istemediği bir şeye zorla yönlendiremezdi. Evlilik önerisi en başından beri Cirrus'a cazip gelmemişti, bunu kendilerine de belirtmişti ama kendisiyle olan bir evlilik ona göre değildi. Bu evlilik başka bir erkek için uygun bir görevdi. Böyle ucuz oyunlara alet olacak bir kişiliğe de sahip değildi. Bu pazarlık onların refahı için - iki yaşlı kurdun çıkarı için- gerçekleşecekti ama kendi çıkarlarına tersti. Kızını korumak için Cirrus'u kurban etmekten hiç çekinmiyorlardı. Peki, Cirrus kendi kıçı için arkadaşlarının hayatını ortaya koyar mıydı? Hayır.

"Kız güzelmiş," dedi Kadir hınzır bir halde. "Belki fikrin değişir, görevin emelin olur."

"Evlenmeye niyetim yok,"

"Ama bu adamı bulamazsan, evleneceksin. El mahkûm," dedi Ömer alayla, bu fikrin gururlu ruhsuzu öfkelendirdiğini görebiliyordu. Keşke böyle bir olasılık olsa da, birini hayatına almaya mecbur olsaydı da bu ruhsuz öküzün kalbini kıpırdatacak o kadın, dünyanın en şanslı kadını olduğunu onlara öğretseydi. Bu evlilik kararında onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu, bunun kızla ya da ailesiyle alakası olmadığını, yalnız onlar görebiliyordu.

Üstelik Cirrus Cem'in gözlerinde görmüştü, amacı net değildi. Kızını ona teklif ederken evlilik demişti fakat sadece süresiz nişanlılık evresinden dem vurmuştu. Amacı neydi, kızının başının bağlı olduğunu kanıtlamak mıydı? Yoksa kızını rahatça korusun diye onu başına sarıp, eve elini kolunu sallayarak girerken, kızının dibinde rahatça gezerken, dikkat çekmemesi miydi? Bunu teklif ederken soğuk çam gözleri fazla parlak bakıyordu Cem'in. Sır dolu kafasının çarkı nasıl çalışıyordu çözememişti.

Bunun gibi duygular tehlikeli olurdu; savaş meydanında böyle bakan çok adam görmüştü, hepsi de avına odaklanmıştı ve ne olursa olsun, onu yakalardı. Akıllı bir adam sakinliğinden ve kendine olan hâkimiyetinden anlaşılırdı ama bu adamların aklı da, sakinliği de aldatıcı olabiliyordu. Rüzgâr Karalı ve Cem Aydınoğlu tanıdığı kimseye

benzemeyen ve ne düşündüklerini asla net bilemediği kişilerdi. Onlarla günün on beş saati birlikteydi ama hâlâ düşüncelerini okur hale gelmemişti.

Kadir arkasına yaslanıp *asla evlenmeyeceğim* naraları atan arkadaşına, eğlenen bir ifadeyle baktı. Bu düşüncenin iç ısıtan karşılayışı daha önceki sinirini az da olsa geçirmişti. "Belki evlenince fikrini değiştirirsin? Bilirsin, evlilikte keramet vardır."

"Evet, bunun kanıtı sensin," dedi Ömer aba altından sopa vurarak. "Umarım buraya gelirken iplerini kesmeyi unutmamışsındır."

Ömer elindeki bardağı Kadir'e fırlattı. Kadir eğilerek bardağın duvarla bütünleşmesini sağlarken kahkaha atıyordu. Cirrus'u evlendirmeye ısındırmadan katil olacak gibiydi ve Ömer hedefi asla ıskalamazdı... Cirrus içinden sırıttı, yine Kadir'in yılışık yüzüne kıyamamış olmalıydı.

Bir karısının olma fikri! Bu düşünce zihninde dönen Cirrus kafasını salladı. Kardeşinden başka hiçbir kadın - ne kadar güzel olursa olsun- amacının ve kurallarının bir kenara bırakılmasına neden olamazdı. Cirrus tek bir amaç için çalışıyordu: bir gün Cevza denen o şerefsizin ölmediğini kanıtlayacak ve onu tırnaklarıyla parçalarken, ölümü pahasına amacına ulaşacaktı. Eğer öldüyse, dostlarının yaşaması için sır hayatına devam edip, son nefesini verene kadar karanlığını kambur gibi omuzlarında taşıyacaktı.

"Kalkalım, karımı ailesine götüreceğime söz verdim," dedi Ömer paniklemiş halde saatine bakarken. Elini yüzünde dolaştıran Kadir kahkahayı patlatırken, Cirrus gülmedi ama yine başını sallayarak ayaklandı. Ömer dişlerini sıkınca, Kadir, "Diğerlerine ben haber veririm, bir araya gelmek için gün belirleriz." dedi sıkıntılı bir solukla ciğerlerini şişirirken. Tam o sırada gelen telefonla panikleyen yüzüne bakınca ikili, Ömer'in rengi kaçtı ve bocalayarak açıklama ihtiyacı duydu kendini.

"Kızı okuldan almayı unuttum," Yüzünde, suçlu bir çocuk profili vardı. Cirrus bir kez daha anlamıştı ki asla ama asla arkadaşlarının başını belaya sokmayacaktı. Haberdar etmiş, vaziyeti açıklamış ve hepsini sağlıklı bir şekilde sevdiklerinin yanına göndermekteydi. Bu kararı açıklaması, onları yanına çekeceği ve bu riske atacağı anlamına gelmezdi. Tedbir şarttı. Bu evlilik işine tez zamanda çare bulmalıydı ya da katilin kendini bularak, bu işe bir son vermeliydi.

Eğer; zayıf yanlarından güç ve haz alıyorsa birileri, onu çevrenden uzaklaştır. Buna gücün yetmiyorsa, sen o çevreden uzaklaş. Görüşmek istemiyorsan görüşme. Konuşmak istemiyorsan da, konuşma, çünkü konuşmak için kendini zorlamak daha sonra pişmanlığın olacak anların başlangıcı olur.

Prof. Dr. Şükran Bilir

Ece telefondaki mesaja bakarken, içindeki baskı daha da artmıştı. Çok haklıydı Şükran Hanım, her zamanki gibi. Hayır, gecenin bir yarısı odasının önüne gelip camına taş atarak durum hakkında açıklama bekleyecek bir adam değildi ruhsuz katil, o zaman neyi bekliyordu hâlâ, evlenip koynuna girmeyi mi?

Babasının amacını, annesinin sessizliğinin sebebini, o gün mutfağa saklanıp onlara katılmayan teyzesinin ve yengesinin hatta amcasının bu meseleden uzak duruşunu anlayamıyordu. Kimse onunla yüzleşmeye cesaret edemiyor muydu? Masal sabahın köründe arayıp iyi olduğunu sormasaydı, gece boyu yatağında dönüp duran kız, erkenden kalkamazdı. Evlerinin en uysal ama en manyak kuzeni operasyonda olduğu için yanına gelemediğini açıklarken, Ece çoktan ayaklanmış, karısının koynunda kış uykusuna devam eden Emre'nin devrelerini yakarak eve çağırmıştı. Üzerini giyip dışarı çıkarken korumaların endişeli bakışlarını görerek, yol vermeleri için bekledi ama adamlar önünde duvar kurup kıpırdamayınca, sıkıntıyla durumu açıklamaya çalıştı. Ancak adamlar onu dinliyor ama duymuyor gibi kıpırdamayınca, öfkelendi. Neyse ki bahçeye aracıyla giren kuzeni sayesinde bu mecburiyetten de yırtmıştı. Emre yanında kendinin olacağının garantisini vererek kızı evden almış, amcasının öfkesini ve babasının azarını üzerine çekeceğini bildiği halde ona uymuştu çünkü Ece aklına gitmeyi koyduğu zaman başına neler geliyordu herkes kadar o da biliyordu.

"Ben senin abinim," dedi Emre dişlerini gıcırdatarak. "Bir kerede benim sözümü dinlesen ölür müsün?"

"Benden sadece beş yaş büyüksün. Bana horozlanma, karına küçük sırrını anlatırım." dedi Ece camdan dışarı bakarken.

"Ondan korktuğum için gelmedim yanına, Cemre iki gün surat asar üçüncü gün affeder beni, asıl korktuğum aklına eseni yapacak potansiyelde olman. Akıllanmayacaksın değil mi? Neden benim

kardeşlerimde diğer kızlar gibi pembe hayaller kurup evleneceği erkek için çeyiz hazırlığı yapmıyor."

Ece kıkırdadı, "Cemre sana fazla köy hikâyesi anlatıyor zannımca, çeyiz yapan kız mı kaldı?"

Esneyen Emre başını sarsarak uykusunu dağıttı. "Amcamı üzerime sıçratma sıçan, babamda evlat vicdanı olabilir ama amcamın gözü döndüğü an vicdan olgusundan habersiz olduğunu hatırlatmak isterim."

Kuzenini azarlamasına ve sürekli öğütlerine kulak asmayan kız, Ada'ya doğru yaptıkları kısa yolculukta, her şeyin sandığı gibi kötü olmayacağına dair telkinlere, neredeyse kendini inandırmayı başarmıştı. Tabiî adamın şehir ortasında değil bir adada, bir inde yaşadığını düşünüp, ürperene kadar.

"Babamın verdiği karardan haberin var mı?"

Emre başını salladı. "Gece babam söyledi. Bir delilik yapma diye geldim."

"O salağa istenmemenin ne demek olduğunu göstereceğim ve bir daha etrafımda dolaşmaması gerektiğini hatırlatacağım."

Emre kaşlarını kaldırarak baktı kuzenine. "Ben peşinde koşan ve seni isteyen bir adam olduğunu hiç görmedim. Hep bir duvar kadar ilgiliydi sana! Gece kıçın açıkta mı kaldı kuzen, uyuyor musun hâlâ."

Ece dudaklarını ıslattı, evet adam tam da anlattığı gibiydi. İlgisiz değildi sadece aynı zamanda ruhsuzdu da. Emre aracını otoparka bırakıp gemiye binmek için bilet aldı. Ece huzursuz bir şekilde araçtan inerken, aklından söyleyeceği sözlerin fragmanı geçişiyordu ancak Ada'ya geldiklerinde, tüm hayalleri buhar olup uçtu. Adam ormanın ortasında, adanın tepesinde, herkesten ayrılmış bir evin içinde, insandan korkan cin gibi sessiz ve gölgelerde yaşıyor, ağaçların kale gibi sardığı, sakladığı evinin korkutucu söylemiyle etrafına ününü salıyordu.

Bu adam ruhsuzdu evet ama şimdi görüyordu ki, aynı zamanda barbardı. Hiç istemediği at arabası yolculuğuyla evin bahçesine geldiklerinde, ününden ziyade asıl endişelenmesi gereken şeyin onun sandığı gibi bir kişi olmadığını belirten sırrıyla yüzleşmesiydi. Bu korktuğundan daha kötüydü. Bahçede onları karşılayan, tuhaf görünümlü birkaç adam vardı. Hepsi de onlara merakla bakmış ve incelediğini saklamamıştı. Ece yutkundu, daha önce hiçbir yerde bu kadar korkunç adamlar görmemişti ve gözlerini üzerlerine dikmeleri hoşuna gitmemişti.

Hayır, adama değil, ruhsuz zebanilere benziyorlardı. Birinin yüzü yanıktı, bir diğerinin kolu yoktu. Her birinde bir hasar vardı. Ama onu ürküten savaştan çıkmış halleri değil, yüzlerindeki o meşum ifadeydi. Bu Adalıların yüzündeki ifade, can almaktan başka işleri yokmuş gibi bir izlenim veriyordu. Sanki insanlarla, hayatla ve düşünceleriyle savaşmak, kanlarında saklıydı. İfadelerinde yer edinen her çizginin bir hatırası var gibiydi. İliklerine işlemişti başkalaşımları, değişmişlerdi. Hayli vahşi duruyorlardı. Onları tartarken bakışları, biri öne çıktı. Kız yutkundu. Adamın yaralı yüzündeki görsel değil, dipsiz kuyuya dönen gözlerindeki bilinmezlik kızı ürkütmüştü.

Aynı hisleri paylaşan Emre kuzenini koluyla arkasına alarak, "Cirrus burada mı?" diye sordu.

"Kim soruyor?" dedi yüzü yanık olan.

"Eniştesi,"

Adamlar bir anda kaşlarını kaldırdı. Kadir, "Sen süt oğlan mısın?" diye sordu.

Emre kaşlarını çatınca, Ömer hemen toparlanma gereği duydu. "Kızın sütkardeşi demek istedi arkadaşım, kelime seçimleri hep kusurludur."

"Kendine bak, çıt kırıldım." dedi hırslanan Kadir.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Emre uyaran bir tonda. "Kayınbiraderimin evinde ne işiniz var?"

"Biz arkadaşlarıyız," dedi Ömer sakin bir sesle. Daha önce onun bir arkadaşı olduğunu ne görmüş ne de duymuştu Ece, bu tuhafına gitti. Emre ise karısından sürekli adlarını duyduğu Ömer ve Kadir denen adamları karşısında gördüğüne şaşkındı. Daha evvel tanışmak nasip olmamıştı, demek bu güneymiş kısmet.

"Şehre indi Cirrus? Acil bir konuydu. Niye geldiniz?" diye sordu içlerinden sıyrılan başka bir adam, peki bu kimdi.

Emre tehditkâr adama bakarken, "Buraya gelirken hesap mı vereceğim," dedi uyaran bir tonda.

Adamlar bir an bakışarak kaşlarını kaldırdı ve ikiliye irdeleyici bir tutumla baktı. Kızı baştan uca incelediklerinde, Emre kaşlarını çatarak kendini kuzeninin önüne siper etti. Onlara kaşlarını çatarken, sert bir ifadeyle göğüslerini kabartıp ayaklarını denk almaları gereken bir hal sergiledi. Kıskanç kuzeninin arkasında kalan Ece ayaklarının ucunda yükselerek, adamlara bakmaya çalıştı.

"Biz düşman değiliz," dedi adamlardan biri öne çıkarak. Dostça bir edayla elini uzattı. "Adım Kadir," derken biraz durdu ve saçlarını kaşıyarak bocaladı. "Gerçekten dostlarıyız."

Adamın dostları bile kendi gibi eşsizdi. Ece kendi çaresizliğini hissetti. Dosttan kastı, katillerin çete başıydı. "Buyurun, içeri gelin," dedi Kadir Emre'ye. "Biz de sizin gibi aynı amaç için buradayız,"

Emre kaşlarını çatarken, telefonu çalan kız cevap vermeden daha, annesinin delirmiş halde azarlayan sesini duydu. "Aklını mı kaçırdın sen, evden nasıl habersiz çıkarsın. Hem de baban ya da amcan olmadan?"

"Anne E..."

"Benim yüreğime mi indireceksin."

"Anne yanı..."

"Senin etlerini çitileyeceğim. Nasıl böyle bir tedbirsizlik yaparsın."

"Anne sakin olur musun? Tek başıma değilim,"

"O manyak Emre gözüme görünmesin, evli barklı demem koparırım kulaklarını," diye ona da bağırınca, bunu gayette rahat duyan Emre kaşlarını kaldırdı. Bu hiç iyi olmamıştı. Adamların karşısında resmen teyzesi tarafından çocuk gibi azarlanmıştı çünkü hiddetli sesi telefondan taşmıştı.

Ece telefonu kaparken, "Annemin sana selamı var," dedi çekinik bir halde.

"Herkes duydu kuş gibi şakımasını," dedi Emre içini çekerek. Daha şimdiden karizması çizilmiş, onların karşısında bir sıfır yenilgiyle sahalara dâhil olmuştu. Annesi telefonu kapayınca teyzesi, amcası sıraya girmiş gibi aramaya başladı. Ece biraz geriye giderek telefonları yanıtlarken, Emre kuzeninin huzursuzluğunu sezmiş olmalıydı. Yanına gelmiş, etrafa bakınan, kızın omzuna kolunu attı.

"Adamların burada olmasının sebebi senin psikopatı bulmak içinmiş. Sanırım Cirrus senden kurtulmaya çalışıyor,"

Kız gözlerini kıstı, bu kanıya nasıl varmıştı Emre. "Ben ona çok meraklıymışım gibi konuşma,"

Etrafa bakınan Emre tek kaşını kaldırınca, alaylı bir bakış attı ve böğrüne sert bir darbe vurarak, "Salak!" diye çıkıştı Ece.

"Kayınbiraderimi seviyorum sıçan, o Cemre'nin tek akrabası," dedi gerçekçi olarak. "Kaç senedir içimizde, bir kez olsun yanlış bir şey yaptığını görmedim." Ece tek kaşını kaldırınca, "Tamam sessiz ve içine

kapanık bir tip olabilir ama yine de iyi bir adam. Bunu aileme olan yaklaşımından görebiliyorum. Üstelik senin için canını tehlikeye attı, unuttun mu?" diye belirtti.

"Unutmama müsaade etseniz ne güzel olurdu," Emre keyifle bakınca, "Onunla kaç defa gerçek anlamda sohbet ettin?" diye sordu.

Emre düşündü. Evine geldiği zaman çay içiyorlar ve susuyorlardı. Bazen film izliyorlar ve yine susuyorlardı. Çok zamanda kitap okuyup satranç oynuyorlardı ve yine susuyorlardı. Sorduğu sorulara kısa ve öz cevap veriyor, sonrasında hep susuyorlardı!

İyi bir stratejikti. Zeki bir gözlemleyiciydi. Pratik bir mantığı vardı. İş bitirici yanını babasından defalarca dinlemişti. Güvenilirdi. Mertti. Övgüyle bahsediyorlar, güveniyorlar, saygı duyuyorlardı. Cemre bile çok zaman sadece onu izlemekle yetiniyordu. Ne geçmişi hakkında ne de geleceği hakkında ağzını bıçak açmıyordu. Çevresinde bir kez olsun bir kadın ya da arkadaş görmemişti. Sanki adamın ağzının içinde dili yoktu ya da geleceği kayıptı. Arkadaşlarını bile şimdi görmüş, henüz tanışmıştı. Kayınbiraderi olarak biraz tuhaf bir tipti kabul ediyordu ama iyi bir adam olduğunu karısına ve çocuklarına sarıldığı zaman görebiliyordu.

"Baban buraya geldiğimizi duyunca küplere binecek,"

"Annemden evvel duyduğuna eminim. Sorun çıkacağını sanmıyorum. Amcam bana kıyamaz, babamı dizginler. Ama amcan sana kıyabilir, seni koruyacak birinin olmaması ne kötü!" diye temenni etti. Emre ağzının içinde küfretti, hissettiğinden daha da fazla bir özgüvene sahipti bu kız ve bazen onu cidden korkutuyordu. Babasına karşı koyma fikri dehşete düşürüyor olabilirdi ama mantıklı düşündüğünde o da gerçeği kavrayacaktı. Yani öyle umuyordu. Cem Aydınoğlu zeki ve merhametli bir adamdı! Yani kısmen! Yerine göre!

Korkularını kuzenine söylemeye cesaret edemedi. Zaten Emre'ye yalan söyleyemezdi, bu hal ilişkilerinde hiçbir zaman yer edinmemişti. Evet, tedirgindi. Bunu hissediyor olmalıydı. Üstüne bir de korkuyu eklemek felaket olurdu. Hayır, onunla evlenmeyecekti. Sürekli bakışlarıyla emir veren ve onu itip kakacak bir adamla, hayatını çürütmek istemiyordu. İstediği zaman dertleşeceği, sohbet edeceği, kavga edeceği, seveceği bir adam istiyordu, sürekli susan, varlığında yokluğu kaybolan, kaba, düşüncesiz bir adamı hayatında istemiyordu. Gözleri aşkla kör

olan, ayakları yerden kesilen lise çağındaki ufak kız değildi. Bu eski köşkün içinde onun suratsızlığıyla çürümek istemiyordu.

Anne ve babasının, teyzesi ya da amcasının hatta dayısı ve yengesininki gibi bir evlilik hayal ediyordu. Ama babası ona hayatını zindan edecek bir baskıyla gelmişti. Bu düşüncenin içine saldığı korkudan nefret ediyordu. Bu korku yalnızca acıdan değil çaresizlikten de kaynaklanıyordu. Bir kadın olmanın kaderini daha acımasızca hissettiği bir an hiç olmamıştı. Babası, ona konuşması için bile fırsat vermemişti.

Emre önünde durarak, omuzlarından tutup, yüzünü kendine çevirdi. Çok sıkı tutmamaya çalıştı ancak gitmesine de izin vermeyecekti. Ece herkesin sandığı gibi sağlam görünse de, bir kelebek kadar kolay inciniyordu. Onun içini okuyan Emre ondan yirmi beş santim kadar daha uzundu ve kızın ellerinin arasında duran narin yapısı onu daha kırılgan ve korunası yapıyordu.

Ağaçların arasından sızan güneş gözlerinde dans ederken, "Seni götürebilirim, söylemen yeterli. İstemiyorsan, kimse sana istemediğin bir şeyi yaptıramaz, bu baban bile olsa, babam bile olsa." diye güvence verdi.

Kimse görmek istemiyordu ama Ece yaşadığı korkuyu hâlâ atlatamamıştı, sadece görüntüsü değil hayatı da kırılganlaşmıştı. Kâbusları, korkuları ve gerginliğini hep şımarık bir yaklaşımla bertaraf ediyordu.

Sütkardeşini kaybetme fikri Emre'nin göğsünü sıkıştırdı. O kuzeni değildi, canıydı ve kardeşiydi. Kendini bildi bileli ikisi birliktelerdi ve emdikleri memeden yattıkları yatağa kadar, çocukluk dönemleri de dahil hiç ayrılmamışlardı. Amerika'ya gittiği zaman hariç! Ece sahip olduğu en kıymetli hazinelerinden biriydi ve Emre kardeşini korumak için her şeyi yapardı. Onun da ailesi ve kendisi için aynısını yapacağını bildiğinden, çaresizliği boğazını düğümledi.

"Sence babamdan kaçabileceğimiz yer var mı?"

"Kaçmana gerek yok, bizimle yaşayabilirsin."

"Ah kızların bundan hoşlanacağını sanmıyorum Doktor, o cadılar daha şimdiden seni herkesten kıskanıyor. Annesinden sonra bir tane daha rakip geldiğini görmek istemezler." Kardeşinin bakışlarındaki tereddüdü gördü. Kendi korkularını dile getirmenin faydası olacağını düşünerek, yutkundu. Hafif bir kabullenmeyle, "Ben de en az senin kadar korkuyorum," diye belirtti. Parmak uçlarında yükselerek kardeşinin

yanağından öptü. " Ama endişelenmiyorum çünkü yanımda ailem var. Teşekkürler desteğin için Emre, sen her zaman iyi bir abi oldun."

İkisi de bakışlarını ağaçların sakladığı yere çevirdi. "Bence biraz tadilat olsa burası harika olurdu,"

Kız omuzlarını sarstı, sessizliği ve ıssızlığı seven bir tip değildi. Eğlenceyi ve kalabalığı, hatta İstanbul'un keşmekeşini seviyordu. Ya da hiç ailesinden ayrı kalmadığı için böyle düşünüyordu. Kıyıdan uzak, denize kuş bakışıyla tepeden bakan köşk, aslında hayli görkemli duruyordu. Beyaz sıvalı duvarları, kemerli pencereleri ve güzel kirişli tavanlarıyla göz dolduruyor olabilirdi ancak hiç de çekici gelmiyordu.

Adamların yanına kuzenini götürmedi. Cirrus'u aradı ve geldiklerini belirtmek istedi ancak telefonu hep meşguldü. O da mesaj yazdı. Biraz evin etrafında dolaştılar, sessizlik içinde kendi düşüncelerine saklandılar. Emre yönünü tekrar hedeflerine çevirdi.

Köşke yaklaştıklarında kalp atışları hızlandı kızın çünkü Cirrus gelmişti. Onları karşılayan adam: adı Kadir'di. İki adam tam girişin ortasında duruyordu. Yüzlerini göremiyordu ama her ikisi de ciddi bir konuda sessizce tartışıyor gibiydi. Birbirlerine ebatları dışında hiç benzemiyorlardı. Birinin kahve saçları varken diğeri siyah denecek kadar koyu renk saçlara sahipti, aralarındaki keskin farkı oluşturan saçlarının rengi değildi. Asıl farklılık duruşlarındaydı. İkisi de tehditkârdı. Kaç aydır görmemişti onu, soğuk nevalenin yüzünü neredeyse unutmuştu. Cirrus her zamanki gibi koyu saçlarını kısacık kesmiş, sert görüntüsü ve yırtıcı sakinliğiyle, bir kral kadar gururlu duruyordu. Buna karşılık, Kadir denen adamın duruşu umursamaz sayılırdı ama yine de ikisi de eşit derecede korkutucu görünüyorlardı.

Bu ikilideki bir şeyler kızı huzursuz etmişti, kollarındaki tüyleri dikeldi.

"Orada bir şeyler oluyor ve ben bu adamın sessizliğinden hiç hoşlanmadım."

Cirrus onların geldiğini fark etmişti. Bakışlarıyla sesini yükselten arkadaşını uyardı, tam onlara dönecekti ki içeride gerçekleşen bir şey dikkatini çekti. Ece de tıpkı onun gibi girişe baktı. Aniden, bir adamın vahşi bir küfür savurduğunu duydu ve hemen ardından yumrukların kemiğe çarpması sonucu çıkan o korkunç ses ormanlık alanı inletti. Ece daha tepki veremeden, sert bir yumrukla dışarı savrulan adam,

ayakta durmak için denge savaşına girdi. Yediği tekme onu hırslandırmış gibiydi, küfrederek öne atıldı.

Neden kavga ettiklerini anlamamıştı ama ikisi de birbirine acımasız yumruklar savuruyordu. İkili şiddetle birbirine saldırırken, Cirrus sakindi, onları ayırmak için hiçbir hareket yapmamıştı. Böyle bir şiddet durdurulmaz ise, tek bir sona gelebilirdi. Birinin diğerine merhameti yoktu, ölümüne kavga ediyorlardı. Gözleri dönmüş gibiydi. Korkunçtu. Vahşiydi. Zalim arkadaşları da onları ayırmak için yerinden kıpırdamıyordu.

İki adamda birbiri ardına ölümcül darbeler indiriyor, yorgunluk ibaresi göstermeden yüzlerine sert yumruklarını rahatlıkla savuruyorlardı. Dehşet verici her darbede kemikleri yerinden ayrılıyordu. Ece konuşacağı kelimeleri yutarken, tüm bu düşüncelerin seyri, yumrukların sesiyle uçup gitti.

Cirus ellerini ceplerine soktu, onların köpek gibi birbiriyle dalaşmasına izin verdi. Ama çenesinin sert hatlarını, geniş ağzını ve dehşet verici alnını fark ettiğinde, onun da bu vaziyetten hoşlanmadığını anladı. Sakince kavganın sonra ermesini bekliyordu. Etrafındaki havaya hükûm süren asil duruşuyla diğerlerine meydan okuyordu ruhsuzluğu. Kavga plansız bir şekilde çıkmış olduğundan şaşkındı Ece. Böylesi bir güç, normal şartlar altında onu korkuturdu ama bu kadar uzaktayken, içinde tuhaf bir merak hissetti. Neden böyle tuhaf bir tepki verdiğini anlamasına fırsat kalmadan, kavganın gidişatı değişti ve kaygı verici hâlleri, eğlenen seslere dönüştü.

Erkeklerin adrenalin salgılarkenki ilkel ruh halleri cidden aklıselim değildi. Değişim çok hafifti ama fark ediliyordu. İkili birbirine vurduğu zaman kızmıyor, aksine biri diğerini alt ettiği için eğleniyordu. Birbirlerine soğukkanlı bir niyet ve tutarlılıkla saldırıyorlardı. Ece yüzlerine bakınca, bu zamana kadar onların yalnızca oyalandığını anladı. Kavga etmiyor da sevinen iki arkadaşı andırıyorlardı.

Cirrus'un karanlık yüzüne baktığında, kanını donduran bir soğukluk hissetti. Kışkırtıcı meydan okumaya, gözleri boş bakıyordu. Ruhsuz herif. O anda Ece bir şey fark etti. Bu adamla konuşmanın, boş bir tenekeyle konuşmaktan öteye gitmeyeceğini anladı. O yanındayken ölse de yaşasa da bu adam için fark etmeyeceğinin bilincine vardı.

Panter gibi atılan yüzü yanık adam, diğer adamın çenesinin üstüne bir darbe indirdiğinde, kan fışkırdı ve adam geriye sendeleyip düştü.

Adamın yüzü derin, koyu bir kırmızıya büründüğünde Ece'nin midesi bulandı. Her darbeyle, yorgun bir sona doğru ilerliyorlardı. Esen meltemle bitkin düşmüş bedenlerinin ter kokusu havada dolaşıyordu. Sessiz duran ve taraf tutmayan arkadaşlarının yüzünü gerginlik ve karmaşık bir heyecan sardı.

Hiç kimse bu olanları durdurmak için bir şey yapmayacaktı, bekliyorlardı ama Ece neyi beklediklerini bilmiyordu. Ardı ardına çınlayan darbelerle, yanık yüzlü adam rakibini geriletti. Koyu saçlı adam fazla dayanamadı. Ece'nin kalbi öylesine hızlı atıyordu ki nefes alamadı. Yüzü yanık adamın attığı son yumrukla, arkadaşı sendeleyip yere düşünce, nefesini tekrar tuttu. Adamın ağzı bir tebessümle kıvrıldığında, gözleri irilen Ece dehşete düştü. Yüzü yanık adam yumruğunu başının üstüne kaldırıp, son darbeyi indirmek için hazırlandı.

"Yeter!" diye çınladı tiz bir ses ortalıkta.

Herkes gibi Cirrus'un gözleri de Ece'ye kaydı. "Malik," dedi Cirrus. Malik'in kıza dönen yüzü son derece güçlü ve sinsi hatlara sahipti. Bir düşünürün alnına ve bir şiddet düşkününün çenesine sahip olan bu adamın, hem doğruya hem de yanlışa sapma eğilimi var gibi görünüyordu. Gözü hiçbirini görmüyor, doğrudan Cirrus'un yüzüne bakıyordu. Yüzünden, nefret kadar şaşkınlık da okunuyordu. Asıl öfkesi Cirrus'a mıydı? İyi de neden sinirlenmişti ki ona?

Cirrus uzun zaman sonra karşılaştığı kızı süzdü. Suratı allak bullak olan Ece hayatında gördüğü en delici gözler karşısında donunca, olduğu yere çakılı kaldı. Kalbi kulaklarında atıyor, elleri terliyordu yine. Daha önce hiç yaşamadığı bir yoğunlukla ona bakan gözler kısılmıştı, sert, soğuk ve son derece acımasız duruyordu. Öfkeli duruyordu ona, iyi de bu sefer Ece bir şey yapmamıştı.

Korku her yanını kapladığında benzi attı. Ona hesap sorarcasına bakıyordu çünkü bu kanlı eyleme daha fazla dayanamayan ve bağıran kişi oydu, üstelik onu evliliğe mecbur bırakan kişinin de o olduğunu düşünüyor olmalıydı. Cirrus gözlerini ondan ayırıncaya kadar, sabit gözlerle birbirlerine baktılar. Ece hüsran içindeydi. Böyle bir adamdan nasıl merhamet beklemişti? Ona karşı hissettiği tuhaf hayranlığa rağmen, bu adam onun mantığına hak verecek anlayışlı bir adam değil, barbar bir katildi.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

Tenine yaslanan el değildi onu korkutan, sesin kendisiydi. Donakaldı, midesi burkuldu. Dudağını ısırarak arkasını dönerken, "Baba." diye fısıldadı.

Babasının parmakları kolunu kıskaç gibi tutuyordu. Yeşil gözleri öfkeden alev almış, yüzü kaskatıydı. "Ne yaptın sen?"

"Ben..." Nasıl açıklayacağını bilemeyerek sesi titredi. Biraz uzaktan onları dikizleyen Cirrus'a baktı, bir de babasının katıksız hiddetle kırışan yüzüne.

"Nasıl evden çıkarsın, üstelik yanında koruman olmadan."

"Amca..."

Cem ona yumruk atacak gibi hırslandı. "Sen sus, bozacının çırağı,"

Emre ellerini yukarı kaldırarak gerilediğinde, Levent'i gördü uzakta. Levent başıyla selam verdi Emre'ye, sessizce teşekkür ediyor gibiydi! Cem hırlayarak kızını kendine çekti. Omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı. "Yeter artık bu çocukluğun, başına neler gelebileceğini bildiğin halde yeniden aynı düşüncesizliği yaptın. Kızım ben sana kızmıyorum, başına bir şey gelmesinden korkuyorum anlamıyor musun? Seni kaybetmekten korkuyorum."

"O zaman neden saçma sapan emirler verip beni durduk yere zorbalıkla bu..." derken ileriden onlara bakan adama, dişlerinin arasından sesini yükseltti. "Bu ruhsuz herife zorluyorsun."

Arkadaşları kaşlarını kaldırırken, Cirrus'un ifadesinde hiçbir şey değişmedi. Ece'nin onu istemediğini belirten vaziyet umurunda değil gibiydi. Buzdan bir biblo gibi donuk duran yüzüne yumruğunu vurup, bu ifadeyi dağıtmak geldi içinden. "Bana bak baba, ne yaptığınıza bakın. İnsan ısındığını sandığı yürekte yalnız kalınca üşüyor, inandığı gözlerde yolunu yitirdiği zaman umutsuzlaşıyor ve tuttuğu eller onu bıraktığı zaman penceresi kirleniyordu ve sonra kimi görse flulaşıyordu." Babasının yüzü yalnızca birkaç santim uzağındaydı ve kızının yüzünü ellerinin arasına aldı. Kendine çevirmeden evvel votka kokulu nefesini yanağında hissetti.

"Kararımı verdim."

"Ben vermedim."

"Buraya gelmen neyi değiştirecek kızım, sözümden dönmeyeceğim?"

Ece kafasını salladı, değişeceğini ummuştu. Ona istemediğini söyleyecek, o da kendisini istemediğini belirtecekti ve bu iş kapanacaktı,

ancak görüyordu ki ruhsuz herif ileride onların neden bahsettiğini bildiği halde tepkisiz dururken, babasının fikrine saygı duyar gibiydi. Öfkeden hızlanan kalbi yerinden fırlayacak hale geldi. Çok büyük bir hata yaptığını biliyordu ancak yine de susamadı.

"Eğer beni bu adama zorlarsanız, kaçarım. Kaçamazsam kendime zarar veririm."

Cem isyan edecek hale geldi. Tüm dünyayı dize getiren adam, bir karısına bir de kızına neden söz geçiremiyordu. Tehdit eden bir sertlikle, "Çocukluğa ya son verirsin ya da ben zorbalık mı dersin, baba hakkı mı dersin bilmem... Eğer beni zorlarsan ben de seni zorlarım Ece. Benim istediğim gibi uysallığı seçmezsen, canının yanacağını bilsem bile hayatta kalman için her yolu denerim."

"Beni sen koru, ona ne gerek var baba."

"Ya bana bir şey olursa, kim bir kadını kocası ya da babası kadar yakından koruyabilir?"

"Sana bir şey olmayacak," dedi içi acıyan Ece, bu düşünce kirpiklerini titretmişti. "Amcam var, kuzenlerim var, sen varsın..."

"Ece..." diye sıkılmış bir halde kızının gözlerini kendine çevirmeye zorladı. "O adam senin için büyük bir riski göze alıyor, ona biraz saygı duyabilirsin. Daha önce canını kurtardı."

"Kurtarmasaydı, şimdi can borcu olarak bedelini ömrümle mi ödeyeceğim."

"Ece duy artık, gör artık, o senden daha fazla risk alıyor."

Ne demekti bu, şimdi ne demeye çalışıyordu? Açık açık neden konuşmuyordu? Babası onunla olan izdivacını ciddi bir durumla takıntı haline getirmişti. Güçlükle soludu. Her yanını dehşet kapladı.

"O seninle evlenmeyi kabul etti,"

Kabul mü etti? Yine aynı şey? Ne demekti bu? Cirrus değil miydi evlenmeyi isteyen! O adama evlenmeyi teklif eden kişi babası mıydı? İyi de neden? Tabiî, neden belliydi. Delinin kızı, zırdeliyi kimse almazdı. Babası da yaşlılık depresyonuna girmiş, kızının başını bağlayıp onu emanet edeceği bir yer arayışına başlamış ama belirlediği hedef hatalıydı. Vahşi, gözlere, alaycı göz kapaklarına, gaddar ve saldırgan burnuna ve tehdit edici ifadesine bakıp da, doğanın en belirgin tehlike sinyallerini görmemek imkânsızdı. Bu adam onun için tam bir felaket olurdu. Ve babası onu bu ruhsuza layık görüyordu. Şimdi dertleri bu

muydu? O kas yumağı devle asla evlenemezdi. Bir kayanın bile daha duygusal olduğunu söyleyebilirdi, en azından vurduğu zaman ses çıkarıyordu, bu adamdan ses bile çıkmıyordu.

"Eve gidiyoruz," dedi babası bileğinden yakalayarak çekiştirirken. "Annen kafayı yedi sayende. Evden kaçmak yerine bir dahakine kalbine bıçak sapla, en azından acısız ölür." diye sitem etti.

"Amacım sizi üzmek değildi."

"Üzdün, hem de bu kadar korkarken. Sen kaçırıldığında ne yerde ne gökte yaşadı o kadın, ağzına bir lokma koymadan, bir damla su içmeden, iğnelerle, ilaçlarla, hastane de yattı. Sen şımarıklık edip bunu unutabilirsin ancak ben ne karımın canlı cenazeye dönmesini ne de kızımın tek bir soluğu için her nefesimde dua ettiğim o işkenceyi unutmayacağım."

Kız suçluluk içinde başını eğdi, karnı acıyla kasıldı. Ürkek bakışları Cirrus'a kaydı, aynı soğukkanlı ifadeyle yüzüne bakıyordu. Bu adam evleneceği kadına değil de, bakıcılık yapacağı yaramaz veletle nasıl başa çıkabileceğini tartar gibi duruyordu ve Ece babasının yaşadığı korkuyu ilk kez iliklerine kadar hissediyordu.

Haklıydı. Onları korkutmaya, üzmeye ne gerek vardı. Babasını ikna edemeyecekse, o da bu öküzü canından bıktırarak kendinden uzaklaştırırdı.

3. BÖLÜM

*İnsanları, yaptıklarıyla yargılamak yerine, olağan durumlarının sonuçlarını düşünerek yardımcı olmayı deneseydik, bu kadar kırılmaz, kırmaz, üzülmezdik. Çünkü; eğer bir insan çok gülüyorsa, hatta saçma sapan şeylere bile gülüyorsa; o halde içten içe büyük yalnızlık çekiyordur. Eğer bir insan çok fazla uyuyorsa; büyük ihtimalle üzgündür, hüzünlüdür. Eğer bir insan az konuşuyorsa ve konuştuğunda hızlı konuşuyorsa; sır saklayacak birisidir, ona güvenilir... Eğer bir insan ağlayamıyorsa; çok zayıf bir kişiliği vardır. Eğer bir insan anormal bir şekilde yemek yiyorsa; büyük ihtimalle çok gergin ve stresli bir haldedir. Eğer bir insan ufacık şeyler için bile ağlıyorsa; ya çok yumuşak kalplidir, ya da masum olmasına rağmen suçlanıyordur. Eğer bir insan, her şeye çok çabuk sinirleniyorsa; o insanın sevgiye ihtiyacı vardır.**

Prof. Dr. Şükran Bilir

Yanına gelip selam vermek için omzuna dokunan Emre, "Buraya zorla getirilmiş gibisin," dedi kaşlarının altından bakarak.

"Emir demiri kesiyor." dedi Cirrus her zamanki gibi net ve vurucu sözleriyle.

Emre içeriye gülümseyerek giren eşine baktı, masaya yemek taşıyorlardı evin diğer kadınları gibi. Eğildi, "Yani karım diye demiyorum ama bazen inatçılığı can bezdiriyor," dediğinde, Cirrus tek kaşını kaldırdı. Genç adamın önündeki çatala uzanıp ortadaki mezeden bir parça ağzına attı. Elindeki çatalı sallayarak, "Cidden seni gelmeye nasıl ikna etti?" diye sordu merakla.

O yerine geçerken, Cirrus kardeşine baktı. Gülümsüyordu mutlulukla. "Sadece gözlerime baktı," dediğinde, henüz yerine oturan Utku ve Emre birden Cemre'ye baktı. Genç kadın yerine oturmuştu şimdi, gülümseyerek eltisiyle sohbet ediyordu. Emre elindeki boş tabağı karısına uzatırken, Emre geldiğinden beri sessiz duran Ece'ye sataştı. O günün ardından en azından birkaç gün sessiz kalmayı, herkesi kafasından

* Genel psikoloji tasvidir.

ve gözlerinin perdesinden çıkarmak istedi, ama yine herkes burnunun hizasında belirmişti. Kendi tabağındaki fazla yemeği onun boş tabağına doldurdu, huysuzlanan kıza göz kırptı.

"Korkma sütkardeş, ısırmıyoruz," dedi dolma tabağını uzatarak, "Hani bir yerlerin kapıdan sığmaz diye korkuyorsun ama dedim ya korkma. Cemre bizim hastaneye bir estetisyen aldı, on numara dokuz yıldız. Balon gibi geleni tığ gibi çıkarıyor hastaneden, adımız çıkacak yakında bilesin." diyerek zorladı.

Genç kız annesinin uzattığı tabağı alırken eline, dişlerini gıcırdatıyordu çünkü densiz Emre yüzünden masadaki herkes ona bakıyor ve muhtemelen koca kıçına bulunduğu atıfla, bıyık altından gülüyordu. Oysa kıçı büyük değildi ama her zaman Emre öyle olduğunu iddia ediyordu. "Kıçınla köy yıkıyorsun," diye adını çıkarıyordu. Ya da burnunun uzun ve çengel gibi olduğunu söyleyerek öfkelenmesine neden oluyordu. Tabağına iki tane dolma alıp çenesini sıkarken, tabağı geri uzattı teyzesine.

"Dilin diyorum, güneş görmemiş yerlerde çürümesin kuzen."

Utku ağız dolusu kahkaha atarken, herkes homurdanan Emre'ye Ece'nin laf soktuğunu tahmin edebiliyordu. Uzun zaman sonra hep birlikte aile yemeği yiyorlardı. Cemre'nin doğum günüydü bugün ve Emre tüm aileyi bir araya toplayarak, güzel bir akşam yemeği organize etmiş, karısına ufak çaplı sürpriz yaparak mutlu etmişti. Cemre mutluydu ancak buraya zorla sürüklenen Ece ve kardeşinin yalvaran gözlerine hayır diyemeyen Cirrus, pek mutlu görünmüyordu.

Ailenin tamamı sohbet ediyor, şakalaşıyor, çocuklar bir araya toplanmış oynuyordu. Cirrus her zamanki gibi kendini yabancı hissetti bu topluluğa. Sıkıntılı bir davranışla geriye yaslanıp camdan dışarı dalgınca bakmaya başladı.

Utku ve Emre Ece'ye sataşmaya devam edince, onları çocuk gibi azarlayan Esme yerlerini değiştirmelerini emretti. Yanından kalkan kuzeniyle dikkati dağılan Ece başını yana çevirdi. Bir an gözleri genç adama takılınca somurttu. Tek kaşını kaldırarak onu inceledi. Kesin şimdi yemek sonrasında gitmek için zaman kolluyordu. Her zamanki gibi kaçıyordu kalabalıktan ve ses kalabalığı yapan sorulardan, konuşmalardan uzak duruyordu. Dalgın yüzü asılmış, masaya dönen gözleri hüzünlenmişti.

Camdan gözlerini alan Cirrus başını çevirdiğinde, Ece babasının bir sözüne kızarak başını çevirmişti ve o anda göz göze geldiler. İkili kısa bir an bakıştı, ancak hangisinin daha karanlık, hangisinin daha karmaşık baktığı belirsizdi. Ece hızla çekti gözlerini başka yöne, Cirrus öfkeyle kaşlarını çatan kıza bakarken, ifadesi yüzünden hisleri gölgelendi. Ne düşündüğü ya da aklından ne geçtiği hiçbir zaman belirgin olmazdı. Duygularını çok nadir gösterirdi, o da nedense hep kardeşine karşı olurdu.

"Kırıldığında keskinleşen cam gibidir ve babası onu zorlayarak güvendiği yerden kırdı." dedi karşısındaki ses,Rüzgâr oğlunun yerine oturmuştu ama konuşan o değil büyük oğlu Utku'ydu. Cirrus bakışlarını hemen yanında oturan Utku'ya çevirdi.

Zamanında Utku ona, "Kuzenime dikkat et," demişti esrarengiz bir gülümsemeyle, "İstediği zaman, oldukça dikkat dağıtıcı olabilir. Hele ki istediği şey; özgürlüğü ise!"

Cirrus, düşünceli gözlerini kıstı. Şu anda Utku'nun uyarısının nedenini anlamıştı. Bu kızı hafife alarak hata etmişti. Ama kimsenin endişelenmesine gerek yoktu. Cirrus toy bir delikanlı değildi, şehvet ya da kurnaz oyunlar onu asla bir görevden alıkoyacak şeyler değildi. Islak bir köpek gibi silkelenerek aklındaki düşüncelerden kurtulmak istedi. Yeteri kadar sorunu vardı, boş işlerin peşinde koşmak hiç ona göre değildi. Her şeyin normal olmasını beklerken, şımarık bir kızın korumalığını alarak hayatını daha fazla çıkmaza sokmayacaktı. Hayal ettiği son şey seri bir katilin hedefi olmaktı. Gayet basit olan işleri, bir saat kadar önce ölen iki koruma yüzünden karmaşık bir hale gelmişti zaten, bir de manyak bir katilin peşinde dolaşıp kendini açık hedef edemezdi. Şimdi ciddi bir strateji değişikliği şarttı. Cesur planların her zaman yolunda gitmediğini en iyi kendisi biliyordu.

Bu kız, çok zaman kafa karıştırıcıydı ve istediğinde, peşlerindeki seri katilden daha tehlikeli olabiliyordu. Takıntısı mı yoksa oyunu mu olduğunu çözemediği yapısını bir kenara koyarsa, o sadece bir kadındı!

Kahretsin! Güzel bir kadındı! Zeki ve asi bir kadındı! Tüm uzak durulması gereken özellikler onda birleşmişti. Peki, ne ifade ediyordu? Düzinelerce güzel kadın görmüştü, tanımıştı, konu ona gelince ne değişmişti?

Hiçbir şey! Evet, hiçbir şey hissetmiyordu! Hissedemezdi.

Cirrus yemek boyunca üzerinde Sancaktar ailesinin didikleyen bakışlarını hissetti. Kadınların hepsi kurnaz ve zekiydi, gözlerinden de hiçbir şey kaçmıyordu. Ecem Hanım sürekli onu köşeye sıkıştıracak sorularla zorluyor, Esme Hanım didikleyici özelliğini işkence aleti gibi üzerinde kullanıyordu. Peri Hanım her zamanki gibi sinsice yaklaşıyordu avına ve her zaman istediği gibi büyük bir dilim koparıyordu cevaplardan. Sancaktar kadınları sandığından daha tehlikeli varlıklardı! Allah karşısında olana yardım etmeliydi. Görünüşe bakılırsa ev ahalisi, Cirrus'un alışıldık olmayan katılımını keyifli karşılamıştı ve onun dilini çözmek için yarışıyordu.

Bu bir kabul yemeği gibiydi, ona da aileden olduğunu gösteriyorlardı! Ama Cirrus bu aileden biri değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı. Sadece ailesinden biri olan kardeşi ve yeğenleri onun en değerli hazinesiydi, hepsi bu.

Buradaki bu samimi ortamın amacını ve nedenini tahmin edebiliyordu. Cirrus senelerdir yanlarındaydı ve birkaç kez dışında hiç onlarla böyle ailecek aynı ortamda olmamıştı. Bazen bir yerde karşılaşır merhabalaşırlar, karşılaştıklarında da onlar konuşurlar, Cirrus sadece baş selamı vererek yanlarından uzaklaşırdı. Buraya gelişinin bu garip kızla bir alakası yoktu - en azından onların düşündüğü şekilde alakası yoktu. Onun merhametle ya da mecburiyetle kabarmış bir göğsü yoktu. Geleceğe karşı hayalleri, geçmişe karşı umutları da yoktu. Tek derdi tutulması gereken bir sözü yerine getirmek ve borcunu öderken kendini bu işten en az zararla sıyırmaktı. Önceki sabah bu çılgın kız adaya geldiğinde, içinde hâlâ bir şüphe vardı ancak arkadaşları kavga ederken araya giren çığlığı, korktuğu an ifadesinde beliren o ürkek hali, gözlerinin önündeki perdenin düşmesini sağlamıştı.

Oyun oynayacak bir adam değildi Cirrus. İstemiyordu bunu. Cem Bey'e ve Rüzgâr Bey'e tekrar, daha net şekilde belirtecekti. Arada şüphe kalmayacak şekilde reddedecekti. Fikrini değiştiren, kızın iri gözlerindeki dehşet ifadesi değildi, hayatından asla çıkmayacak olan vahşete karşı gösterdiği aciz tepkiydi. Birbirlerinden o kadar farklıydılar ki, o kadar yabancılardı ki... Cem Aydınoğlu'nun el üstünde tuttuğu prensesi, ailesinin korumasını üzerine tente gibi çekmiş, herkesin ilgisiyle şımarmış, yokluk nedir görmemiş, açlık sefalet nedir bilmemiş, peşindeki psikopat dışında hiç dert keder çekmemiş bir kadındı!

Adaya gelirken ne düşünüyordu? Ne için gelmişti? İkisinin de tuzağa düşürüldüğünü fark etmiş olması mıydı onca saçmalığın tepkisi. Parmaklarını o psikopatın gırtlağına sarmaktan daha çok istediği bir şey yoktu ama yarı çıldırmış bir kadına bakıcılık yapma niyetinde değildi. Onların her ne amacı varsa, diledikleri şeye aracı olmayacaktı. Onunla evlenmeyecekti! Ya da nişanlılık devresi geçirmeyecekti.

Rüzgâr Karalı'nın yeğeni hakkında söylediklerinin tek amacı vardı, daha önce anlayamamıştı çünkü aniden karşısına çıkan bu sürpriz teklifle afallamıştı. Üstelik hazırlıksız yakalanmıştı ama şimdi bir şeyler netleştikçe anlıyordu ki, bu iki adam ondan daha önemli bir şey saklıyordu. Kimsenin bilmediği ya da tüm ailenin bildiği ancak aile dışına asla taşmayan bir sırları vardı. Ve bu sır Ece ile alakalıydı! Psikopatı ile alakalı değildi! Peki, bu sır neydi?

Ece annesinin ağzına zorla sokuşturduğu tavuktan bir parça koparark, yavaşça çiğnedi. İkinci çatalı uzatırken, elini dolu ağzına siper ederek tatlıca reddetti. Çocuk gibi beslemesi yetmemişti Ecem'in, kızının zayıflığından dem vurarak, ağzına yeni lokmalar tıkıştırmaya devam etti.

"Arkadaşların gelmiş," dedi Rüzgâr Karalı tabağındaki pilavdan bir çatal alırken.

Ona bakan Cirrus gözlerini kıstı, bakışları koyulaştı. Rüzgâr Karalı, altmış yaşına yaklaşmış olmasına rağmen, hâlâ çok dinç görünüyor, hâlâ yaşından genç durarak dehşet verici namını ve pek çoğu için karanlık yanını, gözlerine sokmaktan çekinmiyordu.

"Evet, yardıma geldiler." dedi sakin bir vurguyla.

Rüzgâr karşı çıkmadı. Onu itaatsizlikle suçlamadı. Bu beklediği bir tepkiydi. Sakin ve anlayışlıydı.

Rüzgâr yemeğinden yeni bir çatal alırken, gözlerini devirdi. Cirrus gibi adamlar asla savaşmadan teslim olmazdı. Fakat Cem'de haklıydı. Kızına, ondan iyi bir koca yoktu. Bekâr bir kız babasının çatısı altında olduğu zaman bile, kendi odasına geçtiği an yalnızdı. Kendi çatısının altında bile bir yere kadar koruyabilirdi yavrusunu ama kocası olursa, yanında nefes alan, onunla yürüyen, uyuyan ve uyanan bir adam, hemen yanında olursa, ölse bile gözü arkada kalmayacaktı. Aileler Azrail ile anlaşma yapamıyordu. Hayatta ne kadar kalacağını da kendi seçemiyordu. Cem kızının geleceğini güvene almak isterken, haksız sayılmazdı. Başta Rüzgâr da karşı çıkmıştı bu yaklaşımına ancak sonra

düşününce, kendi çocukları için çektiği cefalar aklına gelince, onun verdiği kararın yanında olmuştu.

Cirrus durgunlaşan Rüzgâr'a baktı. "Görmezden gelemeyeceğim bir şey yapmadan önce... Kız, sizin sabit fikrinizi engellemeyi seçtiği için şanslısınız," dedi buz gibi sesiyle.

"Ne kadar çabalarsan çabala, Cem'in fikri değişmeyecek."

"Benim fikrim de değişmeyecek. Unutmamanız gereken tek şey, bu konu için bana bir hafta süre vermiştiniz. Bu süreyi sonuna kadar değerlendireceğim."

Cirrus'un düşüncesine olan bu sadakati, Rüzgâr'ın içinden bir yerlere tanıdığı hissi hatırlattı. Bu gencin geçmişi düşünüldüğünden daha garip sonlanmış olmalıydı. Onun karakterini az çok tanımışlardı. Kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramazdı, sabit fikirliydi, ta ki verilmiş sözlere olan sadakatini görene kadar...

"Peki, bir planın var mı?"

"Plana ihtiyacım yok, sadece bir ipucuna ihtiyacım var."

Rüzgâr dediklerine inanmadığını gösteren bir bakış attı ama üzerinde çok durmamayı tercih ettiği belliydi. Omuzlarını silkti. "O şeytanın kafasında neler döndüğünü Allah bilir. İpucu bulsaydık şu anda sen karşımızda olmazdın."

"Cem Bey'in kafasında neler döndüğünü de Allah bilir, planları daima bir muamma olmuştur."

Rüzgâr sinsice gülümsedi. "Onun gibi zeki bir adamı kışkırtmaman gerektiğini söylememe gerek yok sanırım."

Cirrus bu düşünce karşısında başını hafiften saat yönüne kırdı ve ona kirpiklerinin arasından baktı. "Sizin sorununuz ne?"

"Sorun yok, tabiî teklifimize uyarsan."

Bu sinsi kurdun fikirlerini görmezden gelmesi ve zekâsını küçümseyen konuşması, zaten hararetli olan tartışmada bardağı taşıran son damla olmuştu. Böyle bir aptallığın peşinden gidecek ne zamanı ne de arzusu vardı. Ne bir kadınla oyun oynayacak düşüncesi ne de üzerine düzenek kurulan kumpasa düşecek takati vardı. Her gün gerçekleşen ve vakti gelmediği halde sonlandırılan hayatlar için ölümün sıradan bir olay olduğu bir dünyada, erkeklerin savaşta can vermesi, çocuk yaştaki kadınların çocuk doğururken ölmesi, çocukların sokaklarda hastalıktan heder olması ne kadar doğal gelmeye başlamıştı insanlara.

Cirrus savaş görmüş, savaş sonrası bir dönemde gerillanın eline esir düşmüştü. Hiç kimsenin tanık olmak istemeyeceği, görmeye bile cesaret edemeyeceği şeyler görmüş, yaşamış ve yaşatmıştı. Bir adamın baskı altında karar vermesi gerekiyorsa, duygularını kontrol etmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Cirrus duygularını öldürmüştü, ölüler dirilemezdi. O çok zaman önce ölmeyi de öldürülmeyi de göze almıştı. Asla kimseye boyun eğmeyecek, bir daha asla kimsenin ona istemediği bir şey yaptırmasına izin vermeyecekti. İtaati yalnız kendi hislerineydi. Bir abi olarak kardeşine karşı sorumluluğu olabilirdi. Kardeşinin düzenini alt üst etmeden, onu zora sokmadan bu işten bir çıkar yol bulup kurtulacaktı ve bu mesele kapandığı gün, bu aileden uzak duracaktı. Sadece kardeşi ile bağlantı kurup, bir daha yanına yaklaşmalarına izin vermeyecekti.

"Cem bu işi bitirdiğin gün gideceğine emin,"

"Bu sürpriz olmasa gerek."

"Olmadı, bunu bekliyorduk, şimdi de netleştirdin."

Ondan uzak duran ve otoritesinin sarsılmasına izin vermeyen Cem Aydınoğlu dikkatle onlara bakıyordu ve ne konuştuklarını duyuyormuş gibi netti bakışlarındaki parlama. Cirrus bakışlarının kızın olduğu tarafa kaydığını fark etti. Bu ilk kez olmuyordu. Aynı masada herkes sohbet ederken, sadece ikisi susuyor ve oldukları bölüme asla göz atmıyorlardı. Saçlarını, gergin bir ifadeyle durmadan kulaklarının arkasına atma, dudaklarını diliyle nemlendirme alışkanlığı olmasına rağmen, yüzü normalden daha sakin duruyordu. Ne düşündüğü belli değildi şımarık kızın ama onun da asi düşünceleri olduğu, bu evliliğe karşı bir yanı olduğu belliydi çünkü ne zaman o tarafa doğru baksa, başını başka yöne çevirerek onu görmezden geliyordu. Bunu bilinçli olarak yapıyordu. Ama ona bakmaması, adamın onun yüzünü zihninde canlandırmasına engel olmuyordu. Onun nasıl göründüğünü gayet iyi hatırlıyordu. Her ayrıntısıyla!

Güzeldi. Kuzeni Masal'ın sahip olduğu o eşsiz güzellikle kıyaslanamazdı ama onda da değişik bir şey vardı. Çekici bir karaktere sahipti. Kahverengine benzeyen koyu yeşil gözlerinde, akşam güneşine selam duran çam ağaçlarının gölgesi saklıydı. Her zaman içine kapanık olan ifadesinde içten hissedilen, hiçbir kadının ona hissettiremediği bir koruma dürtüsü uyandırıyordu. Başka bir şey daha hissettiriyordu

ona... Yaklaştığında, kazara bile olsa temas ettiğinde, erkek yanını uyaran bir sır.

Çok değişik bir kızdı, delidolu görünen olgun bir yapısı, herkesten sakladığı bir durgunluğu ve gülen ifadesinin altına sabitlediği bir olgunluğu vardı. Hiçbir zaman göze batmayan sakin bir yapısı, asi ifadesine ters olan bir duruma,ailesinin sözünden çıkmayan itaatkâr bir davranışla sabitti. Hatta üzerindeki mütevazı spor kıyafetinin içinde yaşından daha genç görünen görüntüsüyle; buradaki zoraki misafirliğe katlanırken, o kumaş yığınının altından bile belli olan dolgun, kıvrımlı bedeni ile gençliğinin zirvesine varmış tutkulu bir kadın duruyordu. Geniş, kırmızı ağzı ve koyu yeşil gözlerinin egzotik bakışları da, onu tuhaf şekilde rahatsız ediyordu. Ne zaman göz göze gelseler, onu görmezden gelme dürtüsü içinde müthiş bir isyan başlatıyordu.

Kız inatla ona çevirmediği bakışlarını, sıkıntılı bir vaziyette kucağında çekiştirdiği ellerine çevirince, Cirrus kaşlarını çattı. Yaşı çok gençti ama duruşu yaşından çok olgundu. Bu kızın bu kadar erken olgunlaşmasına, ne sebep olmuştu? Babasının onu herkesten, kendinden bile korumasına sebep olan, onun en asi olduğu anda bile ailesine sırt çeviremeyen, onları düşünen yanında ne saklanıyordu. Baştan çıkarıcı güzelliğine rağmen, hayatına bir erkeğin girmediğine emindi çünkü bunun babasının korumacı halinden değil, onun erkeklerden uzak duran yapısından kaynaklandığını gözlemlemişti. Bakir güzelliğine eşlik eden ifadesi, kapalı bir alanda yetişmiş ve erkeklerin ilgisine ilk kez maruz kalmış kızların iri gözlü, şaşkın bakışlarına sahipti.

Muhtemelen daha evvel bir erkeğin elini bile tutmamıştı. Genelde bu tür davranışlarla dikkatini çeken kadınlardan değildi. Özellikle bakirelerden, aklı beş karış havada kadınlardan uzak dururdu, ancak bu kızda bedeninin saflığından çok daha öte bir şey vardı. Bazen gözlerine dik dik bakmaya bile çekiniyordu, bazen de öyle bir bakıyordu ki ondan başka herkes utanıp başını çeviriyordu.

Ne zaman onunla kıran kırana çatışmaya hazır bir savaşçı gibi karşısına çıksa, bir kez gözlerine baktığı an o savaşçı kadın yerini ürkek bir kıza bırakıyordu. Dolayısıyla bu kız onu şaşırtıyordu. Herkesle başa çıkan o koca çenesi, neden kendisine gelince susuyor ve görmezden geliyordu? Ve neden onlar ne zaman göz göze gelse, bedenindeki bu farkındalık ortaya çıkıp onu gafil avlıyordu? Koruma güdüsüydü bu,

kesinlikle! Onda içindeki bir yere dokunan bu savunmasızlığa, kalkan olan erkek yanı baş gösteriyordu.

Bu tepkisi anlaşılabilirdi. Sonuçta o kardeşinin görümcesi sayılırdı. Üstelik her ne kadar bunu unutmak istese de, ısrarcı olsa bile, Cirrus bir erkekti. İhtiyaçları olan ve asla bir kadına elini sürmeyeceği konusunda kendisini senelerdir dizginleyen bir erkekti... Şimdi neden erkekliği konusunda düşünüyordu ki? Yemek masasında olacak iş miydi? Bu kadar zaman aldırış etmemesinin ceremesi çıkıyordu kesin! Lanet olsun, o ilaçları ikiye çıkarmalıydı ve bu dürtülerini tamamen ortadan kaldırmalıydı. Asla kendini koyvermemeliydi.

Yoksa bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı.

Bakışlarını kızdan aldığında, Cem'in derin yeşil gözlerinin onu izlemekte olduğunu gördü. Kızını izlediği onca zaman, gözlerinin hep üstünde gezindiğine emindi. Kahretsin!

"Babasının yanında böyle dik dik bakarsan yeğenime, ona kalmadan ben parçalarım seni," dedi Rüzgâr keyifli bir sesle, hiç kızgın bir teklif değildi bu, aksine cevap beklemeyen bir itiraftı. Üstelik sinsi gülümsemesi Cirrus'u çileden çıkarmaya başlamıştı.

"Bunu eğlenceli mi buluyorsun Rüzgâr Bey?"

Sanki eğlenceli bir şey söylemişti adama, onun soğuk sesine sıcak bir gülümsemeyle karşılık veren Rüzgâr kafasını salladı. "Hayır, eğlenceli bulduğum o değil."

Bu adam güldükçe, Cirrus'un kendine misafir olduğunu hatırlatması gittikçe zorlaşmaya başlamıştı. Onunla tanıştığı günden beri hiç saygısızlık etmemişti. Bu zorbalıklarında bile. Konu Rüzgâr ve Cem olduğunda, her daim onlara ve ailesine saygı göstermişti ama bazen bu adamda da, kardeşi Cem kadar kışkırtıcı bir aymazlık olabiliyordu. Oyun oynamaktan sıkılmıştı artık.

"Sen onun sakinliğine aldanma. Sancaktar Kızlarının en mazlumu bile seni suya götürür susuz getirir. Bunun için Nebahat donanımı almışlar. Eray babamı da yabana atmamalı, o hep sessiz kalan ama aileyi besleyen ana damardı. Üstelik onun bir yanı annesine, diğer yanı teyzesine, deli yanı da babasına benzerken, bence biraz endişelenmende fayda olur. Sonuçta bu karmaşık ve tehlikeli birleşmenin içinde, benim elimden de ekmek yedi. " Rüzgâr bu düşünceyle keyifle omuz silkti. "Fırsatın varken kabul etmediğine pişman olacaksın, çünkü sen

reddettikçe bilenecek Cem, istediğin zaman ise bunun intikamını alıp, burnundan getirecek. Kızını sana vermeyecek."

"Kimseyi istediğim yok." diyen Cirrus kaşlarını çattı. Onlara asla bu yaklaşımla bir ima etmemiş ya da hareketleriyle böyle bir çıkarım sunmamıştı. Bu iki kurdun düşüncesi göründüğü kadar masum olabilir miydi, yoksa bilmediği kadar planlarla mı sarmalanmıştı? Bakışları tekrar kıza kaydı. Hayır, başka bir şey olmalıydı. Bu kadar istekli olmalarını sağlayan, kızlarını altın tepside ona sunan, başka bir şey olmalıydı?

Ağzını sımsıkı kapadı.

Rüzgâr daha kısık sesle konuşmaya başladı. "Sadece evet demen yeterli."

Cirrus çenesini sıktı; bedeni, zihninden önce düşünceye karşılık veriyordu. "İnan bana, o bir ödül," dedi Rüzgâr. "Yalnızca güzel değil, aynı zamanda eşsiz. Daha iyisini bulman zor olur."

"Mal varlığından dem vuruyorsan, bu umurumda değil!"

"Bunu belirtmek aklımdan bile geçmedi." dedi Rüzgâr. "Tüm dünya teklif edilse bile elinin tersiyle iter, sadece beklediğini ister insan..."

Cirrus'un yüz hatları sertleşti. Sadece kıza olan ilgisini gösterdiği için değil, böyle yaparak Rüzgâr Karalı'ya zaafını belli ettiği için de sinirliydi. Aslında bu zaaf değildi, bir anlık gafletti. Güzel bir kadın gördüğünde her erkeğin aklından geçebilecek bir zayıflık. Ama bu kadar kolay elde edileceğini düşünüyorsa, bu iki kurt onu hiç de tanımıyor demekti.

"Bana verdiğiniz süre bittiğinde, herkes yoluna gidecek." dedi, uzun uzun gözlerine bakarak. "Size daha önce de söyledim, onunla evlenmeyeceğim. Yeterince derdim var. Sinsi planınız ne bilmiyorum ama güzel bir kızın, miras kalacak zenginliğin fikrimi değiştireceğini düşünüyorsanız, beni yeterince tanımıyorsunuz demektir."

"Seni sandığından daha iyi tanıyoruz." dedi Rüzgâr, evet onu sandığından çok daha iyi tanıyorlardı. Çünkü onu uzun zamandır izliyorlardı. Çok uzun zamandır...

"Yanılıyorsunuz." dedi Cirrus, kendisi bile kendini daha tanıyamazken. "Hayatımda bir kadın istemiyorum."

Rüzgâr arkasına yaslandı, kollarını geniş göğsünde birleştirdi. Derin kara gözleri, ağarmış saçları ve göz kenarlarında beliren derin

çizgileriyle gülümsedi. "Beni şaşırtıyorsun Cirrus. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu fırsatı havada karada kabul edeceğini düşünmüştüm."

"Bunu sana ne düşündürdü?"

Rüzgâr zihninde beliren kareleri aklından uzaklaştırdı. Yanılmayacak kadar çok görmüş geçirmiş, gerçekten sevmişti. "Neyse konu bu değil, konu yeğenimin hayatı. Öyle ya da böyle çözüm senin elinde, biz sana bir teklifte bulunduk, sen bize iki seçenek sundun. Seçeneklerin hangisi olacağına sen karar verirsin."

İşte zorlamamışlardı, seçeneğine saygı duymuşlardı ve tam da bu sebeplerle, ilgisini çekmeyi başarmıştı meseleye. Görevi belliydi, amacı da ve sonu da... Rüzgâr pes eder bir ifadeyle iç geçirdi. "Sen bilirsin, gözlerindeki perde düştüğünde pişman olacak olan sensin. O zaman şansın hiç olmayacak çünkü Cem de düşündüğünü saklayacak bir adam değil. Sen gerçekleri anladığında, bu sabit fikirlerinden caydığında, geriye dönemezsin çünkü Cem buna asla izin vermez. Bilmelisin. Cem tükürdüğünü yalamaz."

"Geri dönmeyeceğim, fikrim net." dedi Cirrus, boyun eğmez ses tonu tartışmaya yer bırakmamıştı.

Rüzgâr bıkkın bir sesle, "Cem hayal kırıklığına uğrayacak ama bu vaziyetten vazgeçmeyecek çünkü sen kabul etmezsen, başkası edecek. Kızını evlendirmeye kafasını taktı. Onu sadece bu şekilde koruyacağını biliyor ve kızının oyuncu bir evlilik yapmak yerine, kaliteli bir birleşmeyle yuva kurmasını istiyor."

Cirrus sessiz kaldı, ne ifadesi değişti ne de ses tonu.

"Hayırlısı olsun," dedi yine aynı sakinlikle, ancak Rüzgâr onun gözlerini bardağına çevirmeden evvel gözbebeklerinde minik bir ışık yandığına yemin edebilirdi. Ya da cidden bunu kafasında kuruyor olabilir miydi? O kadar çok istiyordu ki bu işin olurunu ve o kadar çok kafa yormuşlardı ki onu bu kadar sıkıştırmaya, asıl gerçekle yüzleşmemiş olabilirler miydi?

"Zengin, babasının tek mirasçısı, üstelik şeytanı bile baştan çıkaracak kadar güzel..." Cirrus başını hiç kaldırmadı ama Rüzgâr devam etti sözlerine. "Herkes böylesi bir teklifi piyango olarak görür. Evlenme teklifini kabul eden kişi, şansının keyfini sürecek ve sende biliyorsun ki," diye eğilerek sesini biraz daha kısarak devam etti. "Onun her halükarda evlenmesi gerekmekte. Mecburuz, vakit yok."

Rüzgâr'ın ifadesindeki ve sesindeki bir şeyler Cirrus'un içgüdülerini alevlendirdi. Bakışlarının yönünü takip ettiğinde, tüm bedeni kaskatı kesildi. Ece ona sataşan Emre'ye misilleme yapmak için başını kaldırmıştı ve nihayet tüm yüzünü ona doğru çevirmişti. Gözlerinin yeşili daha parlak duruyordu ışıl ışıl avizenin altında. Üstelik Emre onu utandırdığı için yanaklarına narin bir kırmızılık yayılmıştı, ısırmaktan berelenen kırmızı dudaklarına utangaç bir gülümseme yerleşmişti.

Dişlerini sıktı, çene kasları titredi. Dizindeki eli yumruk oldu. Cirrus'un kanını öfkeyle ısıtan, karşısındaki adam oldu. Geriye yaslanarak sinsice gülen ve onun aklını karıştırdığı için keyiflenen Rüzgâr Karalı... Evet, şeytanın ta kendisiydi bu adam.

Cem elini çenesine koymuş ona bakıyordu şimdi. Allak bullak olmuş zihnine rağmen yüzü hâlâ sakindi ama gözlerinin içinde artık o donuk karanlıklar yoktu. Hiddetinden sebep hayli parlak duruyordu. Öfkesinin sebebi belirgin bir parlaklıktı bu. Cem uzun bir an gözlerini ayırmadı. Genç adamın gözlerinden; kaya gibi ifadesini değil, içindeki yoğun karmaşayı saklamaya çalışan sakin tepkisini görebiliyordu. Ve onun gözlerinde bir şey daha görüyordu. Geçmişte kendinden hatırladığı bir şey... Hiç kimse ya da hiçbir şey, Cirrus'un sabit ve kendince haklı olarak gördüğü fikrini değiştirmeyecekti. İradesi demirdendi. Sert ve bükülmezdi. Tıpkı Cem'in gençliği gibi... Cirrus yerinden kalktı. Koyu bakışlarını kısa bir an kızına çevirdi ve masadan uzaklaşırken, "Afiyet olsun," diyerek kapıya yöneldi, bir daha arkasına bakmadı.

٢٨

Saat çok geçti ama herkes ayaktaydı çünkü katil uykusundan uyanmıştı.

"Ne bulduk?" diye sordu Harun Komiser elindeki telsizin anteniyle cesedin üzerindeki poşeti kaldırırken. Burası bir morgdu, başındaki doktor da çok yakından tanıdığı bir kişiydi: Utku Karalı. Adli Kriminal için özel olarak yardım teklif etmişti ve onun uzmanlık alanıyla destek vermesine adli merciler sevinmişti.

"Fail yirmili yaşların ortasında bir kadın." dedi başındaki adli tıp görevlisinin uzattığı bir cımbızı alırken eline. Cesedin çenesine dokunarak ağzını açtı. "Ağzının içinde yöresel otlara rastladık, yemek yerken ölmemiş çünkü midesinde bu otlardan yok. Üzerlik denilen geleneksel bir ot. Orta Karadeniz de nazar ve bazı büyülerde tütsüleme de

kullanılıyor." Genç adamın üzerinde beyaz, tek kullanımlık giy at tulumlarından vardı ve elindeki eldivenleri delillere zarar vermemek için iki tane giymişti. "Ne sistem de ne de kayıtlara geçecek bir delilde adı var... Kahverengi saçlar," derken kadının gözlerine uzandı. "Oyulmuş gözler... Gözleri yerinde yok. Renkleri bilinmiyor. Öleli iki gün olmuş."

Komiser diğer masanın üzerine saçılmış çantasına bakındı. Kimlik bilgisi dışında her şey vardı. Anahtarlık, kalem, çakmak, bir kitap... Burası adli tıp soruşturma binasıydı, aynı zamanda cinayet bürosunun bir kanadına bağlıydı. Bu hastanenin adli tıp birimi polisler için çalışıyordu ve işlerinde çok iyiydiler ama o birimin geçmişteki efsane ismi yanındaki adamdı. "Maktul ölmeden evvel şiddetle işkence çektirilmemiş ama elleri ve ayakları bağlanarak gergin bir zaman geçirmiş... Ne kadar tecrit edilmiş bilinmiyor. Ölmeden hemen önce de azaları tek tek doğranmış ve kanı akıtılmış, tek bir damlası bile kalmayana kadar..."

"Bir ayin gibi." Harun mide bulandıran bir tıslamayla sormuştu.

"Evet, her zamanki gibi. Bu kadının da diğerlerinden bir farkı olmamış. Ekstra bir şey yapılmamış" dedi adli tıp uzmanı Sefa. Ve Utku Karalı farklı olan şeyi göstermek için, cımbızı kadının göğsüne dokundurarak, "Bunun anlamını bulmamız lazım." diye belirtti. Kızın üzerindeki örtüyü kaldırarak rengi değişmiş bedenini gösterdi. "Bacaklarına ve kollarına kazınan Arapça harfleri gösterdi. "Burada yine aynı yazılar mevcut, gördünüz mü?"

Harun komiser eğilerek bıçakla kadının göğsüne kazınan Arapça yazıları okumaya çalıştı ancak yazılar çürümeye başlayan kasların yüzeyinden okunmuyordu. Yazılar okunmasın diye her zamanki gibi deforme edilmiş, derisi kazınmıştı." Adli Tıp uzmanı resimlediği yazıyı komisere uzattı. En azından maktulün kokmaya başlayan bedeninden, burnunu uzaklaştırdığına sevinen Harun Komiser, resme kaşlarını çatarak baktı. "Genelde öldükten sonra derisi yüzülüyordu ve yazı saklanıyordu. *Adli Grafoloji bakacaktı buna. Azaları doğrarken, bir sıralama vardı. Bu sefer aceleye gelmiş gibi, rastgele yapılmış. Yaralarının zamanına baktığımda bunu her zaman bir doğrultuda yapmaya çalıştığı belli oluyordu."

---

* (Graphologie, Graphology); "graphein", yazmak ve "logos", bilim'den meydana gelen 'elyazısını inceleyen bir bilim olarak ortaya çıkmıştır'. Elyazısından kişisel tahlil teorileri ile ortaya atılan bu tez kısa zaman kişi aidiyetini belirlemede parmak izi gibi özelliklere sahip olduğundan adli olaylarda kullanılmaya başlamıştır.

Elini çenesinde dolaştıran Harun, "Bu beşinci cinayet vakam ve her zamanki şekilde devam etmemiş, neden? Bu kız hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedi ama nasıl bulacaklarını bilemedi çünkü kızın kim olduğu bile meçhuldü çünkü parmakları koparılmıştı."

"Ben resimlerini tarattım," dedi Utku, "hastane kayıtlarından baktım ve birini buldum. Maktulün bir hastanede uzun süre yatılı kaldığını ve tedavi gördüğünü öğrendim. Eğer aynı kişiden bahsediyorsak -ki ailesi de kayıp ilanı vermiş- maktulün geçmişi hakkında bilgi alabiliriz."

İlk defa bir kurbanı çürümeden bulduklarına sevinen Harun Komiser ve ekibi, bu tür vahşi bir eyleme sevinmemesi gerektiğini biliyor ancak bulacakları delillerle heyecanlandıkça, daha fazla cinayetin önünü engellemek için mutlu oluyorlardı.

"Bu da aynı şekilde size emanet Utku Bey, inceleme bitince haber verirsiniz?" diyen adli tıp uzmanı Sefa Bey'e Utku başını salladı.

Elindeki yeni bilgiler ve delillerle birlikte dışarı çıktığında Harun komiser, Utku çoktan incelemeyi derinleştirmeye başlamıştı. Harun Komiser ise bu sefer basından bilgi saklanması ve gizli tutulan operasyonlarının selameti için, birkaç önlem almıştı. Kısa bir soruşturma gerçekleştirdi ve bu soruşturma iki gün sürdü. Ailesini ve tüm sevdiklerini tek tek karakolda ağırlamak zorunda kaldı. Bunu basına sızdırmadan yapmak hayli güç oldu çünkü katil işlediği suçlar açığa çıktıkça mutlu oluyor gibi duruyordu. Soruşturmanın sonucunda, tüm detaylar bir noktada buluştu.

Katilin inatla hâlâ peşinde olduğu kızlardan biri olan Gece için gerçekleştirilen tüm aramalar, sonuçsuz kaldı ancak diğer bir kız olan Ece için hâlâ durum parlak duruyordu çünkü Cem'in koruma çemberi kurduğu kızının durumu iyiydi. Katilin yanına yaklaşması şu an itibari ile biraz zor duruyordu. Yine de onlara aydınlatıcı birkaç haber vermek için, yanlarına gitmeyi düşündü.

Öğrendiğine göre maktul sakin ve heyecansız bir yapıya sahip olduğu için, genç kızın hayatı dar ve saygıdeğer bir çevrede devam ediyordu. Akıl hastanesinden çıktıktan sonra çevresinden dışlandığı için, tüm diğer hastalar gibi asosyal hayatıyla bağımsız bir sessizlikte, ömrünü sürdürmekteydi. Buna rağmen, bu genç ve hoş kızın 4.12.2020 gecesi saat bir ile dört arası evden neden çıkma gereği duyduğunu, garip ve beklenmedik bir şekilde katille buluşmaya neden gittiğini, öğrenmesi gerekiyordu.

Ailesinin raporlarda anlattığına göre, aşırı kitap okumayı seven biri olarak sürekli kendini eve kapatıp okuyarak zaman geçiriyor, hiçbir zaman kendisine zarar verebilecek bir konumda bulunmuyordu. Ama son zamanlarda gölgelerden çekiniyor, sürekli ışıkları yakıyor ve aynaya bakmıyordu. Bunun sebebini, hastalığından kalan bir hasar olarak kabul etmişlerdi.

Birçok sitenin kitap kulübünün online kütüphanesine üye olan kızın, kendine ait yorum blogları olduğu ortaya çıkmış, her okuduğu kitabı kendi tezlerine ve görüşlerine göre yorumlayarak kendi fikirlerini savunduğu, ufak bir fan kitlesi bile oluşmuştu. Genelde dini kitaplarla ve mitolojik araştırma kitaplarıyla kendini sorguladığı ise, sonradan ortaya çıkmıştı. Büyülere ve tılsımlara karşı bir ilgisinin olduğu aldığı kitaplardan fark edilmişti. Öldüğü günün akşamı, yemekten sonra okuduğu büyü kitabını yorumlayarak paylaştığı ve bir fanı tarafından uzun bir yorum sohbetine tabiî tutulduğu ortaya çıkmıştı. Ancak o kişinin mesajları, sonu açık bir şekilde ortadan yok olmuştu çünkü yazan kişi mesajlarını nasıl becerdiyse dönüşümsüz yok etmişti. Bu da, eğer katil o ise, bilişim alanında bilgisi olduğunu göstermekteydi.

Cinayet akşamı yine her zamanki gibi ilaçlarını aldığını ve yeni kitaplarının kutularını açmak için odasına çıktığını belirtmişti annesi.

Annesi ve babası o akşam arkadaşlarıyla dışarı çıkmak için haberleştiklerinde, böyle bir felaketin gerçekleşeceğine hiç olasılık vermediklerini belirtmişlerdi çünkü kızları kimseyle görüşmeyen asosyal bir kızdı. Onların bile bilmediği blogları ve yorumlaştığı kitap kulüpleri, aileyi şaşkına çevirmişti. Ya maktul artık sosyalleşmeye başlıyordu ya da bir araştırma içerisine girmiş, kafasına taktığı konuda kendince bilgi topluyordu. Bunu da ilerleyen zamanlarda araştırmaların ışığıyla göreceklerdi.

Annesine göre evden çıktıklarında keyfi yerindeydi, eve dönene kadar ondan bir ses gelmemişti, ne arama ne de mesaj... Korktuğunu belirten ya da tehlikede olduğunu gösteren hiçbir delil yoktu. Üstelik o gece dışarı çıkmak için ailesinden izin de almamıştı. Yaşı itibari ile buna gerek yoktu ancak tedavi gördüğü göz önüne alındığında, attığı her adımdan ailesinin haberdar olmak istediğini bildiği için, her şeyi onlara bildirmeden hareket etmiyormuş... Geç saatlerde kızından hiç ses gelmeyince merak eden Şeyda Hanım, kızına iyi geceler dileme isteğiyle odaya girmeye çalıştığında, kapının içeriden kilitlenmiş olduğunu

fark ederek paniklemişti. Korkuyla bütün vuruş ve bağırışlarına rağmen, içeriden bir cevap gelmemiş olması da, onun kötü senaryolara kapılmasına vesile olmuş. Devreye babasının otoritesinin girmesini istemiş, buna da tepki alamamışlar.

Kapıyı kıramadıkları için doktorunu ve polisi arayıp hemen yardım çağırarak kapıyı açtırmışlar. İçeri girdiklerinde oda boşmuş ve cam açık halde duruyormuş. Kızlarından o günden sonra hiç haber almamışlar. Odanın her yanında çeşitli kitaplar açık halde duruyormuş ve sanki aklına takılan bir konu hakkında araştırma yapan kız, bir ipucu arayışındaymış gibi tüm kitapları kurcalamış. Ayrıca, üzerine bazı isimlerin yazıldığı ve karşısına sayılandırma yapıldığı, bir düzine kâğıt parçası bulunmuştu ki, bu da ölmeden önce, bir konuda bilgi edindiğini gösteriyordu. Ama hangi konu da ve ne için olduğu meçhuldü.

Cinayet mahallinin ayrıntılı incelemesi, meseleyi daha da karmaşıklaştırıyordu.

Ölen bu kızcağız neyin peşindeydi ve aynı şekilde başka kızları öldürürken, nasıl kandırılmış ya da ne için evden çıkmaya ikna edilmişti? Zorlama ya da zorla götürüldüğüne dair bir delil yoktu, aksi kanıtlanana kadar izledikleri doğrultu da buydu. Kafası ifadelerle karışan Harun Komiser telefonuna gelen kısa mesajla başını sallayarak hemen bir arama gerçekleştirdi.

"Görev değişimi yaparken raporlara her ayrıntıyı yazın, çember fazlasıyla daralmaya başladı." dedi adamlarına. "Ben yarın olay yerine tekrar gidip bir daha inceleme yapacağım, gözden kaçan bir şey olduğuna eminim."

Telefonu kapadı ve aracına geçti. Elindeki dosyayı yanına attığında, telefonunda yanıp sönen mesajı gördü. "Ne yazdığını buldum," Utku'nun söylediği gibi resimde çıplak duran cesedin üzerinde yazan yazıya dikkatle baktı ancak hiçbir şey görmedi. Sonra resmi yan çevirdi, yine bir şey görmedi ve Utku'nun attığı resme baktı. Genç adam resmin üzerine işaretlemişti çizimi. İşte orada gördüğü şeyle hareket ettirmeye henüz başladığı aracını ani bir firenle durdurdu. Cidden dediği gibi, bu bir numaraya benzemekteydi. Kaşlarını çatarak resmi eline alıp dikkatle baktığında, bunun hangi sayı olduğunu gördü ve yanında da yarısı çürümüş gibi duran bir sayı daha olduğu belirginleşti.

Evet, Utku'nun dediği gibi, Arapça olarak "28!" yazıyordu. İyi de bu neyi işaret etmekteydi.

٢٨

Akşam olup herkes evine geldikten sonra etraftaki korumaları çoğaltan Cem içindeki huzursuzluğun sebebini biliyor ancak ilk defa bir adama hükmedememenin verdiği yorgunlukla başa çıkamıyordu. Rüzgâr üzerine gitmenin onu geri tepeceğini belirtirken, kafasındaki planın şeklinin bozulması Cem için olağan bir şey değildi. O her zaman B planına hazırlık olan bir tip olmuştu ancak, B planı olarak kızını hiç tanımadığı bir adamın merhametine bırakmak ve gözlerini başka yöne çevirdiği an, eziyet gördüğünü düşünmek istemiyordu. Fakat Utku'dan aldığı bilgilere göre buna mecbur kalacak gibiydi. Utku yeni deliller bulmuştu, hem de ciddi deliller. Ece tabiatı inatçı ve aşırı hırçın bir kız olduğu için, onu herkes dizginleyemezdi. Her ne kadar topluluk içinde içine kapanık dursa da, asiliğinin törpülenmesinin tek sebebinin ailesine verdiği acının artık daha da derine inmesine engel olmak olduğunu babası da gayet net biliyordu. Harun Komiser eve geleceğini ve birkaç bilgi vereceğini belirtmişti ancak Utku'dan zaten konunun bir kısmını öğrendiği için, iyice endişelenerek gerilmişti.

Bunun üzerine derhal kızının doktorunu arayarak uzun ve amacına hükmeden bir konuşma yapmıştı. Koray Bey yaklaşımını netleştirmişti, söylediği sözlerin hepsi mıh gibi saplanmıştı zihnine ve çıkmazı fazlalaşmıştı.

PRF. Dr. Koray Taşçı, "Cem Bey, bu ters tepebilir," demişti huzursuz bir halde.

"Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum, sevgisiyle sınamak bir yere kadar onu dizginleyecektir. Ne kadar korktuğumuzun farkında bile değil çünkü öleceğini düşünmüyor ya da ölüme hazır gibi. Ama her geçen gün gerçekleşen cinayetlerde görüyorum ki bu sona, kızımı kurban vermektense her şeyi göze alıp onu kapana kıstırabilirim."

"Cem Bey, zorlayarak hiçbir sonuca varamazsınız, aksine sadece onun güvenini kırarsınız."

"Konuşarak da bir yere varamıyoruz, hâlâ aynı şekilde devam ediyor."

"Yakınlarda bir atak geçirdi mi?"

"Hayır."

"Onu anlamanız gerekiyor. Yaşadıkları kolay şeyler değildi. Üstelik iç dünyasının dengesi nasıl değişti bilmiyoruz. Siz üstüne gittikçe kendini kapatıyor, sadece size karşı değil bize karşı da kapatıyor."

"Tekrar terapilere başladığınızdan beri bir ilerleme yok mu hiç?"

"Hastaların büyük çoğunluğu içtenlik alanında çatışma yaşar ve terapide yalnızca terapistle içten bir ilişki yaşadıkları zaman yardım alırlar...Ancak Ece Hanım ile bizim ilişkimiz son olaydan sonra biraz zedelendi. Ona, inanmadığımı ve güvenmediğimi düşünmeye başlayarak kendini bana bile kapadı, sadece bilmemi istediği kadarını anlatıyor. Bazıları bu olaylardan sonra gardını alır ve yeniden içtenlikten, dürüstlükten korkar çünkü temelde kabul edilmediklerini, iğrenç ve affedilmez hataların suçlusunun kendisi olabileceğini, hatta suçlanabilecekleri gibi bir yanılgıya düşerler. Kendi sabit düşüncelerine çember çizerek sadece buna inanır, kimsenin içeri girmesine ya da dışarı çıkmasına izin vermezler. Bir yanları bunun doğru olduğuna inanır. Bu durum göz önüne alınırsa, kendini bir başkasına tamamen açma ve buna rağmen yine de kabul edilmeme korkusu nüksederse, bu eylemimiz, terapötik yardımın en önemli doğrultusunu kırar... Duygusal olarak sömürülmekten, ya da başkasına gerçekleşecek bağımlılıktan ya da gerçekler ortaya çıktığı zaman, terk edilme duygusundan korkar... İşte o zaman içtenlikten kaçar. Kaçtıkları zaman, beklenen felaketin gerçekleşmediğini görürler ve ilgi gösteren terapötik ilişki tedavilerinin, onarıcı bir duygusal deneyim haline gelmediğine kanaat getirirler. Bunu ona yapmayalım, bu düşünceye inanmasına izin vermeyelim."

"Yani sözün özü Doktor, ona ulaşamıyor musunuz?"

"Şu anda ulaşmama izin vermiyor, çemberin kapısını kapamış, ne girmeme ne de çıkmasına izin vermiyor duygularının..."

"Ne öneriyorsunuz?"

"Bu çemberin kapısını açmaya hazır olana kadar beklememiz gerektiğini düşünüyorum. Onu yargılamadan, suçlamadan, ilişkimi sürdürmemin ve onunla ilgilenmemin önüne hiçbir şeyin geçemeyeceğini göstermeliyim. Birbirimize nasıl davrandığımızla ilgili her ayrıntıya büyük önem veriyor, ben de verdiğimi ona kanıtlamalıyım. O benim çocukluktan beri hastam, onu en iyi benim anlayacağımı ve ona yine benim yardım edebileceğime, tekrar inanması gerekiyor."

"Seni görmek istemediğini belirtti bugün bana,"

"Bu sorun değil, daha öncede belirtmişti ama sonra geri döndü, yine dönecektir. O zeki bir kız." Kısa bir an sustu ve sonra merak ettiği şeyleri sormaya başladı. "Ece Hanım beni istemediğini söylerken nasıldı, bugün sizden uzak mı görünüyordu? Rekabetçi miydi?

Yorumlarınıza ya da korkularınıza aldırmıyor muydu? Özel olarak söylediklerimi içten içe kullanıyor ama yardım tekliflerini açık açık reddediyor, değil mi? Aşırı derecede saygılı ama aynı zamanda bu saygının nedenini de size tavrıyla belirtiyor. Herhangi bir itirazını ya da uyuşmazlığını, nadiren mi dile getiriyor? Kayıtsız ya da şüpheci davrandığını belli ediyor mu? Son yaşadıkları hakkında konuşmayı reddediyor hâlâ sizinle değil mi?"

"Konu açıldığı zaman değiştiriyor," dedi Cem onca soruya tek bir cevapla.

"Yaşadıkları rüyalarına ya da hayallerine giriyor ve bunu bile sizden saklıyor değil mi? Yakında yağmurlar başlayacak..."

Biliyordu Cem, bu tüm dengesini alt üst edecekti yine. "Geceleri yanına gidiyorum, kâbus gördüğüne şahit olmadım henüz."

"Bu daha kötü, kendini iyice kapadığını ya da koruma kalkanını güçlendirdiğini gösteriyor. Kendinden bile kaçıyor."

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Cem."

"Hiçbir şey. Ona, güvenmeyi tekrar öğrenmesi için zaman vermeliyiz. Benimle yaptığı konuşmalarda kullandığı sözcükleri size kullanıyor mu?"

"Hayır."

"Ece hanım vazgeçmezse, yakın zamanda bana da dönüş sağlar."

"Koray Bey... Ben sizi ara ara arayacağım. Onunla terapiye girme konusunda konuşacağım ve zihnindeki o karanlık gerçekleri açığa çıkaracağım. Katilin yüzünü zihninden sildiği ana dönmeye hazır olduğunda, bu düğüm çözülecek unutmayın. Gidişatı izlemeliyim, benimle de paylaşıma kapanacak gibi, zaman alabilir bu durum. Bütün bunları ve daha fazla detayı bilmek isterim."

Cem telefonu kapadıktan iki dakika sonra, korumaları ev hattından aradı ve gelenin Harun Komiser olduğu belirtildi. Onlara genç komiseri içeri almalarını söyleyen Cem, salona inmek için hareketlendiğinde, merdivenlere gitmeden evvel kızının odasına girerek uyku ilacının etki edip etmediğine bakındı. Odasına geldiğinde yine o baş belası baş ağrısı ve mide bulantısı ile savaştığını görmek, bir baba için can sıkıcıydı. Şimdi belli ki baş ağrısı dinmişti. Uyuyordu meleği, en azından bu gece onu uyutmak için zorluk çekmemiş, ona ikram ettiği ılık sütü tıpkı çocukluğundaki gibi kabul ederek uyumuştu.

Ya da herkes gibi babasını da uyutmak artık Ece için kolay bir şey olmuştu. Harun Komiser evden çıktıktan yaklaşık bir saat sonra telefonuna sarılan Ece, "Bekliyor musun?" diye sordu karşı tarafa.

"Hâlâ burada?" diye cevap verdi karşıdaki naif ses.

"Sen gidebilirsin, ben geliyorum... Konum at. Yok, hatta gel beni al gece gece taksi aramayayım."

Telefonu kapattıktan sonra yataktan fırlayarak hazırlandı. Korumalara yakalanmadan bahçeden çıkması ve her zamanki gibi duvardaki o minik oyuğu çalılıklarla kapatan yerden geçmesi, tam bir işkence olmuştu. Neyse ki evden uzaklaştığında, onu bahçenin yüz metre ilerisinde bekleyen kadın aracının farlarını yakıp söndürerek uyarmıştı. Yarım saat sonra istediği yere gelmişti, araçtan inerken bileğine asılan el, onu durdurdu. Ece eğilerek genç kadına baktı.

"Dikkatli ol," dedi her zamanki gibi uyararak.

"Olurum, sen de dikkatli ol. Hadi dinlen biraz, yine yoruldun." diyerek kapıyı kapatıp onu bekleyen hedefe doğru yöneldi. Bakalım bu adam neler karıştırıyordu? Çok metruk bir yerdi burası. İzbe bir mahallenin terk edilmiş evlerinden biriydi. Cirrus burada ne arıyordu ki? Adam, ona burayı tarif etmişti. Harabe kalıntılarının üzerine basarak, yıkık dökük yapının içine girdi. Etraf loştu ve sessizdi. Ayaklarının altında ezilen cam parçaları ve molozlar rahatsız edici bir sese sahipti. Tavanın bile sıvası dökülmüş, etrafı küf kokusuna karışan çiş kokusu kaplamıştı. Korkmasına engel olmak istedi ancak aniden gelen ürpertiden korunmak için, kapüşonlusunun iki yakasını kavrayarak, önünde birleştirdi. Kollarını göğsünün altında bağlayarak sıkıca kendine bastırdı. İçini delen ürperti karşısında kapüşonlusunun kalın kumaşı, ince bir ipekten farksızdı. Her adımında ay ışığının nezaretinden kurtulan ve gittikçe kararan odalara bakıp, titreyerek, adımlarını hızlandırdı.

Yemekten sonra onunla konuşamamıştı, birkaç gündür babasının gözleri ve dikkati sürekli üzerinde olduğu için kuzenlerini başına sarıp, onu eve hapsetmişti. Cirrus telefonlarını açmamıştı, mesaj yazsa buna da cevap vermeyeceği kesindi. Daha önce yapmadığı şey değildi. Aşırı tedirgin halleri de can sıkıyordu. Neyse ki bugün babası onu rahat bırakmış, akşamki baş ağrıları yüzünden üzerine pek gelmemişti. Hızlı hızlı içeriyi taradı ama görünürde kimse yoktu. Acele etmezse babası yokluğunu fark edecek ve peşine düşerek, ona dünyayı dar edecekti.

Üstelik annesi her gece onu teftişe gelmekteydi, uyumadığını fark ettiğinde kriz geçirecekti.

Üzerinde siyah bir kot, siyah bir kapüşonlu, spor ayakkabı vardı. Duruşu, uzun boylu zayıf bir çocuk görünümündeydi. Beklenmedik bir şüphe uyandırmayacak kadar basit ve yıpranmış halde buralarda dikkat çekmeyeceğini ummuştu fakat sandığı gibi burada evsizler ya da sokak çocukları yoktu.

Üst kata çıkan küçük, kırık merdivenlerden geçti. Duvarlarında küfürlerin, çeşitli yazıların ara sıra parladığı duvar dibinden uzak duruyor, ancak kırık merdivenlerden de düşmemeye çalışıyordu. Bazen ayın merdivene vurması sonucunda gölgesi önünde uzanıyordu. Gittikçe ürkütesi duran yer karşısında huzursuzlanıyordu ama cesaretini elden bırakmayacaktı. Başarı hissi içinde büyüdükçe dudaklarına bir tebessüm yerleşti. Ne olursa olsun bu sefer onunla konuşmadan buradan ayrılmayacaktı. Hem gecenin bir saatinde buralarda ne arıyordu, merak ediyordu kız.

Ece kendini kandıramazdı. Planı tehlikelerle doluydu. Her ne kadar yemek boyunca bakışlarına yakalanmamak için dikkatli davranmış olsa da, ara sıra konunun üzerine değindiğini ve onu süzdüğünün farkındaydı. Koyu renk saçları yine kısacık kesilmişti, soğuk gözlerine rağmen yakışıklıydı. O gözlere ne zaman baksa onu korkutmuştu ve derin bir karanlığın içindeymiş gibi hissettirmişti.

Babası ondan saygıyla bahsederken iradesinden ve sakin mizacından sık sık dem vuruyordu. Aklına, giderayak göz göze geldikleri an geldi, bakışlarının yoğunluğunu hatırlayınca beklentiye yenildi. Muhtemelen o da, babasının inadı yüzünden kızgındı. Belki de ona da kızgındı, babasına itiraz etmiyor diye.

Neden onun yanındayken elleri ayakları buz kesiyor, bakışlarını kaçırmak için mücadele verirken aynı anda hiç kimseye karşı göstermediği mahcup yanıyla yanakları kızarıyordu. Evet, çok çekiciydi, hem de kadın olarak gördüğü en yakışıklı adamdı. "Yakışıklı olması kalbimi bu kadar hızlı çarptıramaz," diye hayıflandı. Kendi kendini azarladı. "Çok yakışıklı," Bu dizginsiz düşünce dudaklarının arasından çıkmışçasına eliyle ağzını kapadı. Sanki biri onu duyacakmış gibi etrafına bakındı. Bu neydi şimdi, insan onun gibi ruhsuzu bu şekilde eşsiz düşünür müydü? Saçma bir düşünceydi. Kıyas kabul edilemezdi.

Ece hırsla kafasını salladı. İşte yine yapmış, hayallere kapılmıştı. Onun gibi hissiz bir adamın itici bakışlarındaki soğuk vahşeti, unutturmuş muydu gerçekleri? Oysa evden giderken yalnızca bir anlığına bakmış ve ifadesi hiç değişmemişti. Onun gibi duygusuz bir adamdan sıcak bir gelecek bekleyemezdi.

Bu düşünceyle titredi. Ne zaman yan yana gelseler Ece iki kelime etmeye bile korkardı! Çünkü kabaydı ve hoşgörüsüzdü. Açık sözlüydü. Ona iki kelime etmeyi çok gören bir andavaldı.

Uzun merdivenden hırslı hırslı çıktıktan sonra, sesler duymaya başladı. Yoksa onun sesi miydi bu? Durum tespiti yapmaya çalıştı. Daha dikkatli oldu. Varış noktasına ulaşmasına, az kaldığı için rahatlamıştı. Ece karanlıkta yalnız olmaktan hoşlanmıyordu. Çok nadir tek başına karanlıkta kalırdı ve bu nadir durumları da hep bu adam için heba etmişti.

Merdivenin son üç basamağı kalmıştı ki, duvarlara çarpan şiddet içeren sesler duyuldu. Etrafına bakındığında, seslerin aşağıdan gelmekte olduğunu idrak etti. Ayak sesleri yaklaştığında gerçeği anlamıştı. Kalbi durdu. Onu takip etmişlerdi, babası onu bulmuştu! Hem de kuzenleri ve korumalarıyla birlikteydi! Babası ve Utku yanında en az yarım düzine adamla birlikte merdivenleri tırmanırken, adamlara etrafı aramalarını işaret ediyordu. Yine yakalanmıştı. Onlara durumu nasıl açıklayabilirdi?

Bu sefer yakalandığında babasının elinden kurtulması kolay olmayacaktı. Enselenmesine yalnızca dakikalar kaldığını fark ederek, saklanacak bir yer aradı. Ama ne kaçacak zamanı ne de koşacağı kapısı olan bir alan vardı. Bir harabedeydi, kahretsin! Tepki vermesi için yalnızca saniyeler kala, yapabileceği tek şeyi yapıp, kırık dökük harabenin balkon boşluğuna doğru koşarak kısa duvarın arkasına saklandı. Ellerini yıkık duvarın buz gibi yapısına yaslayarak, kıpırdamadan sindi. Adamlar hemen önündeki merdivenden çıkarken, burnundan bile nefes almadı. İki koruma harabe odayı hızla tararken, onun balkon çıkıntısında saklandığı alana doğru yaklaştılar.

Kalbi kulaklarında atıyordu. İyice büzüldü kısa duvarın dibine. "Lütfen, buraya bakmayın."

Korumalara seslenen Utku sayesinde adamlar hızla etrafa bakınıp çıktılar. Adım sesleri uzaklaşmaya başladı ve kız o ana kadar soluksuz kaldığını fark ederek, ancak nefesini bırakabildi. Tamamen

sessizlik çökünceye kadar beklemek için kendini tutarak, gölgelerden çıktı. Hızla merdivenlere koşarken, dikkati elden bıraktı. Rehavete kapıldı. Rahatlaması onun felaketi olmuştu. Birisi arkadan kolunu tutup canını yakasıya kendine çevirdi. Bedeni kocaman göğsüne çarptığında, nefesi kesildi.

"Bakın burada ne var?" dedi adam, içki nefesine olduğu kadar sesine de işlemişti. "Babasının kovaladığı şımarık bir velet..."

Bir anda kendini adamın kollarında dönerken ve kendinden en az beş santim uzun olan gaddar görünüşlü bir adamın kara gözlerine bakarken buldu. Görünüşe bakılırsa bir evsiz değildi. Bir ayı kadar iri, yüz hatları kaba ve sert bir adam da değildi. Başında eski örgü bir şapka, uzamış kapkara sakalları vardı. İçgüdüsel olarak adamı ittirirken, dertop olup kapüşonunun içine gömülen yüzünü kaldırdı.

"Harbi delisin, buraya gelmişsin!" dedi dişlerini göstererek.

"Sen kimsin?" dedi Ece panik dolu bir sesle.

"Seni avlayan kişiyim."

"Anlamadım!"

"Katilin seni getirene ödül verdiğini duyan bir adamım."

Bunu duyduğu zaman, bir an cevap veremeyecek kadar afalladı. Bu da ne demekti şimdi, bir katil nasıl olurda avı için ödül kullanırdı. Üstelik onu buraya bu adam mı çağırmıştı? Hayır, Cirrus için gelmişti! Babasının adamları ve kuzenleri hâlâ etraftaydı. Ona hak ettiği şekilde davranarak, "Eğer ellerini üzerimden çekmezsen, parmaklarını dokuz yerinden kırar, ağzına tıkarım." dedi en kibirli ses tonuyla. "Bırak beni." Kendini çekmeye çalıştı ama bu başarısız girişim adamın onu kendine daha fazla yaslamasıyla son buldu. Kolunu tutan el mengene gibiydi. Tekmesini dizine savurdu fakat adam buna hazırlıklıydı. Hırçın davranışları adamın cesaretini kırmadı; hatta öfkelendirmedi bile.

"Babam adamlarıyla burada, şimdi seni parçalayacaklar."

"Hayır, burada değiller artık." Kız ona merakla bakarken adam keyifle kahkaha attı. "Evet, az evvel gittiler, onları yanlış yönlendirmiş olabilirim. Telefonlar bunun için icat edilmiş."

İyi ama burada saklandığını nereden bilebilirdi bu adam? "Babam birazdan sesime gelir, çok uzaklaşmamışlardır." dediğinde ağzını açtı ancak yüzüne kapanan elle adam alaylı bir kahkaha atarak etrafa dikkat kesildi. Kısık sesle, "Küstah bir kaltaksın, öyle mi?" diye hırladı.

"Buraya oyun oynamaya gelmedim," Kızı merdivenlere doğru sürüklemeye başladı. Ece direnince kendine çekti, o kadar yakınındaydı ki bağırırken tükürükler saçan ağzının kenarından süzülen ve sakalını ıslatan salyasını görebiliyordu. Yüzüne sıçrayan tükürüklerle midesi bulandı. "Sakinleş," dedi dişlerinin arasından.

Burada kollarının arasındayken nasıl sakinleşebilirdi ki. Adam çok sarhoş değildi ama bir şeyler kullandığı her halinden belliydi. Gözbebekleri iri ve dumanlıydı. Gözaltlarında derin gölgeler mevcuttu. İçki kokan sesi yayık değildi. Gittikçe telaşlandı ama kendine hâkim olmaya çalıştı. Fakat başına saplanan o lanet ağrı ve karnına giren kasılmayla baş gösteren mide bulantısı, buna izin vermedi. Bu adamın mantıklı açıklamasını dinleyecek biri olmadığı belliydi, en azından şu halde. Hayır, sakin olmalıydı. Şimdi bayılamazdı. Hayır. Direndi.

Geriye yapacak bir şey kalmamıştı. Onu geriye doğru itti ancak sendeleyen adamın kolunu bırakmasını beklerken, yaptığı hamle kızı büsbütün afallattı. Saçının bir tutamını yumruğuna dolayıp, zalim bir hamleyle yüzünü kendine çevirdi. Ayakucunda yükselen Ece, kafasının arkasında duyduğu acıyla çığlık attı. Adam kirli ellerini ağzına kaparken dişlerini sıktı.

"Şişttt, sürtük," diye hırladı.

Gözleri, yüzünü incelerken cam gibi ve dikkatliydi. Kızı çekiştirerek balkonun çıkıntısına götürerek, aşağıya baktı. Gülümsemesinden, gördüklerinin hoşuna gittiği anlaşılıyordu. Yoksa babası onu bulamayınca vazgeçip gitmeye mi kalkmıştı? Kız iri gözlerle ona bakarken, adam elini ağzından çekmek yerine dudaklarını avuçlayarak okşadı. Kız elinin altında küfredince, kahkaha attı.

"Şu koca küfürleri savuran minik ağza bak hele. Nasıl kullanacağını biliyorsun değil mi?"

Öfke ve korku, buz gibi bir paniğe dönüştüğünde, yüzündeki kanı çekildi. Onun burada olacağını biliyordu? Ona tuzak kurulmuştu? Cirrus burada değildi, en başından beri hem de.Asıl hedef şaşırtılmış, zeki bir yönlendirilmeyle Ece onların eline düşmüştü. Hem de kendi ayaklarıyla tıpış tıpış gelerek. Lanet olsun, nasıl kanardı buna?

Bu ihtimali hiç düşünmemişti. Babası haklıydı, Ece masumluğunun ve deneyimsizliğinin başına bela olduğunu, bu şekilde bir gün fark edecekti. Babası onu defalarca uyarmıştı, her ihtimali düşünmesi

gerektiğini belirtmişti. Hevesle çıktığı bu kısa macerası, aptalca ve tehlikeliydi... Sandığından çok tehlikeli bir hal almıştı.

Babası ve adamları gitmiş olamazdı değil mi, henüz bir araç sesi falan duymamıştı. Ama araçların geldiğini belirten sesi de duymamıştı. Gözleriyle yardım isteyebileceği birilerini aradı, etrafta kimsecikler yoktu. Az evvel kaçtığı ve saklandığı kuzenini şimdi mumla arıyordu. Çığlık atsa birileri duyar mıydı? Babası ve adamları gittiyse, burada olan biri onu umursar mıydı?

Yüzünü kendine çevirdi adam. "Teslim etmeden evvel biraz eğlenebilir miyiz? Onca zahmetin bir karşılığı olmalı." Dudaklarını yalayarak kızın belini çimdirdi. Adamın iğrenç bakışları tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Niyetini tahmin edebiliyordu. Elinin altında boğulan sesi, "Bırak beni!" diye haykırdı ama adam elini ağzına biraz daha bastırarak, midesinin bulanmasını sağladı. Tekme atarken serbest olan eliyle yüzünü tırnaklamaya çalıştı ama adam hareketini sezip, bedenini bedenine dolayarak kollarını işlevsiz bıraktı.

Ece, başını iki yana sallayarak kurtulmaya çalıştı ama çabası adamı daha da eğlendirmişe benziyordu. Kız elini ısırınca, elinin tersi yüzünde şakladı. Kızın yüzü yana savruldu.

"Seni lanet sürtük!" dedi öfkeyle. "Sert seviyorsun, öyle mi?"

Kızın ısırdığı kanlı eli yalayarak saçından yakaladı. Karanlık bir alana doğru sürükleyip, sırtını harabenin duvarına doğru ittirdi. Omzu duvara çarpan Ece nefessiz kaldı. Bir eli kızın boğazına sarılırken, diğeri belinin etrafında turluyor, bedeniyle onu duvara yapıştırmış şekilde -kıpırdanmak bir kenara- nefes almasına bile imkân sağlamıyordu.

"Sakin ol, alıcın birazdan gelecek. O gelene kadar iyi vakit geçirmek ikimizin de hakkı."

Alıcısı mı? Kimdi o? Adamın sözleri kıza yeniden enerji verdi. Ece içindeki korkularını bastırdı, bağırmayı durdurdu. Ağır bir ifadeyle başını kaldırdı. Adama garip bir şekilde baktı. Adam korkudan delirmiş olduğunu sandı. Çünkü kız gülümsedi ve tam o anda tekmesini bacak arasına gömerek, soluksuz kalmasını sağladı. Elinden kurtardığı yumruğunu sırtına geçirdi. "Piç kurusu," dedi soluk soluğa fakat adam bir eliyle ağzını kapayarak üzerine atıldı.

"Kız haklı."

Saldırgan, hareketsiz kaldı. Geleni gördü. Dudakları titrerken gözlerini sımsıkı kapatan Ece'nin yanaklarından yaşlar süzüldü. Bu kâbusun biraz sonra sona erecek olması onu rahatlatmıştı.

"Acele etsene dostum!" dedi arkadan gelen bir adamın sesi. "Kız çok ses çıkarıyor, babasının adamları çok fazla uzaklaşmadı."

Saldırgan güldü. "Kedi biraz hırçın çıktı dostum, tırmalıyor,"

Keyiflenen adam kahkaha atıp arkasını döndü ve yardım için çırpınan kızı afallamış bir halde geride bıraktı. Onu nasıl öylece bırakabilirlerdi? Umursamamıştı. Bu adamda onlardandı. Her şey genç kıza kalmıştı. Kimse ona yardım etmeyecekti. Adam ağzındaki elini çekip, saçlarındaki elini daha da yukarı kaldırarak, yüzünü yüzüne çevirdi. Dişlerini göstererek sırıtırken, rahatsız edilmeden önce ne yapmaya çalıştığını hatırlamaya çalıştı. Elinin birini saçlarından çözdü, işaret parmağını dudağına götürerek, "Şişttt," dediğinde, eli aşağılara indi.

Ece çığlık atmak istedi. Ondan kurtulmak zorundaydı. Gözlerinden yaşlar boşanırken, başını yana çevirdi. Tüm saçı adamın elinde kalsa da umurunda değildi. Adamın gücü sandığından daha fazlaydı. Ece çabaladıkça, adam onu daha sıkı tutmaya başladı. Çenesini sımsıkı kavradı ve ağzı ezici bir güçle çığlık atmak için açılan ağzını bulduğunda, dişleri çarpıştı. Adam öfkeyle küfrederken, acıdan beyni uyuşan Ece diş etlerinde korkunç bir sızı hissetti. Ağzında kendi kanının tadı vardı. Adamın acı ter kokusu üzerine sinmişti. Midesi boşalacak gibi olunca, boğazında yükselen safrayı durdurmadı. Adam dilini, dudaklarının arasına sokmaya çalıştığı anda yüzüne kustu.

Bunun şaşkınlığıyla bir adım geriledi adam. Kızı bırakmadı, öfkeyle homurdandı. Çenesini elinin tersiyle sıkarak yüzünü kendine çekiştirdi. Kız niyetini anlayınca, çenesini sımsıkı kapadı. Adamın sakallarında hâlâ safrası vardı ama bu onun umurunda gibi durmuyordu. Adam kızı belinden kendine çekerek, bedenini ona sert bir biçimde sürttü.

"Acıyı ve zoru severim," diyen adam, yüzüyle ilgilenmeyi bıraktığında, kazandığını sanmıştı ama adam ağzını açtığı an, zaferinin ömrü kısa olmuştu. Pençelerinin boynuna gittiğini, tırnaklarının çıplak tenine battığını hissetti. İki kolunu bileğinden yakalayarak kızın arkasına, tek eliyle sabitledi. O sırada boş kalan eliyle kapüşonlusunun altına giydiği tişörtün yakasını tutup, çekti. Önce kumaşın yırtılma sesini, ardından da çıplak göğsüne değen soğuk havayı hissetti. Bileğini kurtarıp üzerini kapamak istedi ama buna müsaade etmeyen adam inledi

ve uzanıp göğsünü sıktı. Acımasızdı, sertti. Ece dehşete kapılarak bu zalim işgal karşısında çığlık attı.

"Yardım edin..."

"Bunları saklamak suç olmalı," dedi adam ağzının kenarında pis bir gülüşle. "Şu memelerin güzelliği akıl kârı değil!" Sanki gördüğü ilk memeymiş gibi heyecanlanıyordu. Adamın iğrenç ellerini üzerinde hissettikçe, bedeni tüm gücüyle başkaldırdı. Kasıldı, taş kesti.

"Dokunma bana!" diye bağırdı dişlerinin arasından, histeri krizi geçirmek üzereydi. "İmdat!"

"Bağırma, başım ağrıyor."

"İmdat!"

Çıldırmışçasına saldırıp, kollarından birini kurtardı. Tırnaklarını adamın şakağından aşağı indirmek için savaşmak zorunda kaldı. Uzun ve bakımlı tırnakları adamın tenine geçti ve tırnak arasına derisi dolarken, adam acı içinde kükreyerek, içgüdüsel olarak geri çekildi. Ama yaşadığı şok çabuk geçti ve kötü bakışları insanın kanını donduran bir soğuklukla, kızın yanağına ikinci bir tokadı savurdu. Kız dudağından süzülen kanın tadını alırken, adam elini yüzüne götürüp parmaklarına bulaşan kana baktı.

"O psikopat değil, seni ben öldüreceğim. Yüzümün haline bak."

Üzerine saldıran adamın bir anlık gafletinden yararlanan kız, ondan kaçmak için yana doğru kaydı. Ama adam çok hızlıydı. Üstelik ondan çevikti. Saçlarını tutup, kendine doğru çekmeye başladı. Uzaklaşmak için elinden gelen her şeyi, dönmeyi, vurmayı ve tekmelemeyi denerken, kalbi delicesine çarpıyordu. Ensesinden yakalanmış yeni doğmuş kedi yavrusu gibiydi ellerinde. Tüm hamlelerini artık önceden biliyordu. Hazırlıklıydı. Onu hareketsiz bırakmak üzere olan çaresizlik hissine karşı savaşmaya çalıştı, umudunu yitirmemek için direndi. Ellerini omuzlarına yumruk olarak koyup, bir kez daha itti.

"Yardım edin," diye bağırırken bir kez daha ittirdi ve sanki ipleri çekilmiş gibi havada uçtuğunu görünce, afalladı.

Elleri havada asılı kalırken, hızla geriye çekilen adamın havalanmasının sorumlusunun kendi gücü olduğunu düşündü. Babasının kum torbasıyla oynaması işe yaramış gibiydi. Üzerine düşen başka bir gölgeyle, afalladı. Siyah, iri gölge eğildi. Yerdeki adamı boynundan vahşi

bir sokak köpeği gibi yakalayarak, kaldırdı. Gölgenin durduğu yer karanlıktı ve kız adamın yüzünü görmek için bir adım öne çıktı.

"Bir daha, kimseye bu şekilde dokunamayacaksın." dedi kurtarıcı sakin bir sesle. Eğildi, adamın parmaklarını kraker gibi kırdı. Her parmağının kemik sesine, adamın acı çığlıkları karıştı. Tek tek tüm parmaklarını itinayla kırdı. Kızın kanı gibi bedeni de dondu o anda, kıpırdayamadı. "Asla," Sesi derin ve bıçak gibi keskindi koruyucusunun, ayrıca otoriterdi. Konuşma biçimi ve sesinin tanıdık tılsımı kızın içini gıdıkladı.

"Bir şey yapmadım," dedi saldırgan korkuyla. Ağlıyor ve yamulan kırık parmaklarına bakıyordu. "Kız benim sevgilim, siz yanlış anladınız."

Ağzı açık kalan Ece şaşkınlıktan konuşamazken, bir öküz kadar güçlü görünen adam, ellerinden kurtulmaya çalışan kişinin çenesini tuttu. Başını ve çenesini birbirinden ayırırcasına çekince, kemiklerin birbirinden ayrılmasını sağlayan ses karanlığın içinde çınladı. Adamın ağzı önce esnedi, ardından dudaklarının yanlarındaki derisinin gerilerek yırtılmaya başladığını gören Ece, korkuyla yutkundu.

Kurtarıcısı, soluk soluğa kalan ve acı içinde çırpınan kötü adama merhamet etmiyordu. Vahşiydi. İlkeldi. Merhamet göstermeyecekti. Çenesini başından ayırmaya niyetli duruyordu.

"Dur, çenesini koparacaksın," diye bağırdı Ece korkuyla. Adamın ağzının kenarından kan sızıyordu ve bağırışları, çırpınışları fayda etmiyordu. Kızı ürperten sesler geliyordu çenesinden. Durmadı.

"Lütfen dur, cezasını adalet versin. Ben iyiyim. Yapma!" dedi Ece hüzünlü bir sesle, onu durduran sesi miydi yoksa adalet sözcükleri miydi bilmiyordu ama durdurmuştu Cirrus'u. Saldırganı sakalından yakalayıp duvara dayadı, tıpkı az evvel onun kendine yaptığı gibi elini gırtlağına sardı. Hiç istifini bozmadan, insanın midesini kaldıran bir sesle başını duvara çarptı. Ardından dişlerinin birbirine çarpma sesine, kemiklerinin sesi yayılana kadar duvara başını sürttü. Sonra elini boğazına doladı adamın yeniden, ayaklarını yerden keserek havalandırdı. Adamın ayakları havada kıpırdanıp dururken, ellerini kurtarıcının eline sardı ama tüm çekiştirmesine rağmen kurtulamadı. Boynundan asılı kalmış halde soluk almak için zorlarken, "Cirrus dur?" diyen bir ses ortalığı inletti.

Bu adamı tanıyordu, daha önce duymuştu sesini. Ece başını yana çevirdiğinde, yüzü yanık adam oradaydı. Saldırganın gözleri dehşetle

açılmıştı. Onu kurtaran Cirrus'tu. Kız hızla soluk alırken, adam ona bir kez bile bakmadan, "Önünü kapa," diye buyurdu. Ece anlayamadı, kaşlarını çattı. Ömer genç kıza hiç bakmadan boğazını temizleyerek, "Şey... Yenge, önün," diye geveledi ağzının içinde.

Yenge mi?

Kız yine kaşlarını çatarak ona bakınca, Ömer ona hiç bakmadan yanına geldi. Ürkerek bir adım gerileyen kızın şaşkın bakışları altında başını yana çevirerek, bir kez olsun ona bakmadan sırtını döndü. Önüne resmen kalkan oldu, sırtı da kıza duvar.

"Önün yenge," dedi sadece.

"Kim için çalışıyorsun?" diye sordu Cirrus sakin ama soğuk sesiyle havada asılı tuttuğu adama. O hâlâ adamla ilgileniyordu. Kız titreyen ellerini kapüşonlusunun fermuarına götürdü ama bir türlü fermuarı bulup takamadı yerine. Önünde durup kendini ona siper eden Ömer, "Cirrus, o bize sağlam lazım," diye uyardı yeniden.

"Seni o mu yolladı?" diye sordu Cirrus aldırmadan. Saldırgan başıyla onaylamaya çalıştı ama başını yeterince hareket ettiremedi. Üstelik az evvel ağzını ortadan ikiye ayırmaya kalktığı için çenesini hareket ettiremiyordu. "Yüzünü tanıyor musun?"

Saldırgan başını iki yana salladı. Öksürdü ve son nefesini verircesine yutkundu.

"Elini boğazından çekersen, konuşabilir," dedi Ömer uyararak.

Cirrus adamın ayaklarını yere bastırıp boğazındaki elini gevşettiğinde, adam acı içinde soluk aldı ve öksürerek ağzının kenarından süzülen kanı koluna silerken, ağlayan bir sesle yüzüne baktı. Korktuğu her halinden belliydi. Titriyordu. Konuşmak için acıyan ağzını da açamıyor gibiydi.

"Nasıl biri?"

"Telefon..." dedi adam cebindeki telefonu çıkararak. "Bununla irtibata geçtik."

Cirrus telefonu aldı. "Yüzünü görmedin mi?" diye sordu. Ömer'e gözüyle telefonu almasını belirtti.

"Hayır, ben tetikçiyim. İlk defa böyle bir teklif geldi, kolay olduğunu düşünmüştüm. Paramı peşin aldım."

"Yalan söylüyorsan, aşağıdaki adam seninle miydi? O kim?"

"Arkadaşım yardım ediyor."

"Yalan söyleme, bir daha konuşacak çenen olmaz." diye önerdi, ciddiydi.

Ağzının kenarındaki acı ve taze kan hâlâ yerinde duruyordu, üstelik çenesindeki baskın acı konuşmasına engel oluyordu. "Yemin ederim, telefonla görüştük, yüzünü görmedim. Paramı ödedi ve planı anlattı."

"Paranı nasıl ödedi?"

"Buraya bıraktı bir çanta içinde."

"Ne zaman?"

"Dün gece."

"Sonra?"

"Arayacağını söyledi. Bugün aradı. Onu burada beklememi ve kızı teslim etmemi söylemişti."

"Doğru konuşmuyorsan seni onun elinden almam," dedi Ömer soğuk bir sesle. Saldırgan bir tepesinde dikilen zebani kılıklı adama, bir de yüzünde yanık bulunan bu ürkütesi adama baktı. Hangisi daha korkunç duruyordu karar veremedi. Başıyla onayladı, konuşamayacak kadar korkmuş olduğu belliydi. Herkesin Azrail'i olan kendi ilk defa gerçek bir Azrail'i görmüş gibiydi.

Ömer adamın yanına gelip ellerini arkasında birleştirerek plastik kelepçelerden taktı. Saldırgan fazlasıyla güçlü görünen Cirrus'a korkmuş bir fare gibi baktı. Ömer onu ayaklandırırken, Cirrus yüzünü ona döndüğünde, Ece kesilen soluğunu eliyle saklamaya çalışır gibi parmaklarını göğsüne koydu. Az evvel o saldırganın neden dehşete kapıldığını anlamıştı. Cirrus daha evvel hiç görmediği bir karanlıkla ona bakıyordu. Soğuk. Üşüttü. Üzerine doğru sert bir adım atınca, kız korkuyla geriye çekildi. Sırtı duvara yaslanana kadar geriledi ve teni duvarın pürüzlü yapısıyla bütünleştiğinde, adam iki uzun adımla önünde bitti. Ellerini kaldırdığında, elinin altında korkuyla sinen Ece kolunu yüzüne siper ederek, nefesini tuttu. Cirrus ona uzandığı an, "Yapma," diye fısıldadı.

Kaşlarını çatan Cirrus aldırmadı, uzandı. Tişörtünün yakası biraz yırtılmıştı. Beyaz teninin sağ kısmı, siyah iç çamaşırının içinde hızla inip kalkıyordu. Minik fermuarı yakalayan parmakları, pratik bir şekilde kapüşonlusunun iki ucunu yakalayarak birleştirdi ve fermuarını usulca yukarı çektiğinde, kız yüzündeki ellerini çekti. Ağzı açık

koruyucusuna bakarken, Cirrus gözlerini devirerek yana dönmüş, ondan haber bekleyen Ömer'e, "Götür onu, geliyorum." demişti.

Ömer başını salladı ve adama daha şimdiden acıdı çünkü Cirrus her suça insaf gösterebilirdi ancak tecavüze ve tacize asla. Kadınlara, çocuklara, hayvanlara ve oğlanlara kötü davranılmasından hoşlanmazdı. Kardeşine olanları duyduktan sonra bu konudaki düşünceleri onun için apayrı bir öneme sahip olmuştu. Emri altındaki adamlar, çevresindeki dostları, onun kadınlara yöneltilen şiddeti, hadsizliği, böylesi bir istismarı affetmeyeceğini ve buna yeltenenlere karşı hoşgörüsü olmadığını bilirdi! Ömer adamı alıp uzaklaşırken, Ece ikilinin arkasından bakakaldı. Her şey öyle hızlı gelişmişti ki, şaşkındı.

Ömer gecenin karanlığındaki harabede kaybolduğunda, Cirrus kıza geri döndü. Ece korkuyla önce yana kayıp sonra geri geri gitmiş, ay ışığının ulaşamayacağı bir yerde durmuş, ondan saklanmak istercesine karanlığa karışmıştı. Ufak tefek bir şey değildi ama korku insanı gerçekten görünmez kılabiliyordu.

"İyi misin?" diye sordu buz gibi sesiyle.

Sanki, "Canını ver," demişçesine yutkunan kız, titredi. "As...Aslında..." dedi kekeleyerek. Titremesini durdurmak için büyük çaba gösteriyordu. Şaşkın ve ürkmüş görünüyordu. Pek çok kadının savaşta bu tür durumlara katlandığını görmüş ve sonrasında böyle bir tepki verdiğine tanık olmuştu. Şu hali olağandı.

Yutkunan Ece, "Teşekkür ederim," dedi biraz olsun kendini toparlayarak.

Cirrus kaşlarını çattı. "Ne işin var burada?"

Hâlâ sakindi. Az evvel adamın gırtlağına elini dolarken de sakindi. Bu adamda normal olmayan bir şeyler vardı. İnsan birini soğukkanlılıkla demek böyle katletmekteydi.

"Ben..." dedi ama gerçeği açıklayıp açıklamama konusunda birden paniğe kapıldı. Belli ki tuzağa düşürülmüştü, hem de onun adını kullanan ve onunla konuşmak için buralara kadar gelmek isteyeceğini bilen biri tarafından. İyi de onun aklını okuyacak kadar kim iyi tanıyordu ki benliğini?

Gölgenin içinde titreyen kıza baktı, ensesine ürperti çökertecek bir huzursuzluk içine çöreklendi. "Korkuyor musun?" diye sordu. Kız başını iki yana salladı yalan söyleyerek. Adam kaşlarını daha derin çatarken elini uzattı. "Sana zarar vermem."

Az evvel bir adamı soğukkanlı şekilde öldürecek biri mi diyordu bunu. Ece tereddüt etse de, hiç düşünmeden elini havada duran iri avucun içine koydu. Bu tutumu hem kendinden hem de ondan beklemeyen Cirrus tuhaf bir şok hissetti. Bunun, parmakları temas ettiği an tenlerinden yayılan sarsıcı bir histen mi yoksa kızın korktuğu belli olmasına rağmen ürkekçe ona yaklaşmasından mı kaynaklandığını bilemedi? Yutkunan kızın parmakları buz gibi soğuktu ama teni pamuk kadar yumuşaktı. *Elleri fazla yumuşak*, diye düşündü Cirrus mantıksız bir öfkeyle. Çok narindi. Savunmasız. Üstelik elleri adama vurmaktan hırpalanmış ve ufak kızarıklarla, çiziklerle dolmuştu. Tırnakları kırılmıştı. Kızın yüzü ay ışığına çıkınca, çenesi kasıldı, dişleri sıklaştı. Yüzündeki darbe izlerini görmek hiç hoşuna gitmemiş olacaktı ki, kızın elini tutan parmakları birden kaskatı kesilmişti. Ona vurduğu ellerini, parmaklarını koparmak istedi.

Onu, o adamın elinde hırpalanırken görünce, sakinliğinde kocaman bir gedik açılmıştı. Pürüzsüz, oval yüzü belirginleştiğinde, mükemmel yüz hatlarını okşayan gölgeler içinde gördüğü korkmuş ifade, nemlenmiş yeşil gözlerinin koyusuna sinmiş hüzün, içinde başka bir keskin duygu uyandırdı. Çam koyusu gözleri unutmak mümkün değildi. Her zaman kusursuz bir yay gibi gerilen kara kaşlar ve uzun sık kirpikler, ona kibirle bakardı hep ama şimdi ürkmüş gözlerindeki nemli tabaka, adamın içinde dünyanın en büyük ateşini yakmıştı. İntikam ateşini. Ölümün soğuk nefesi, ona bunu yapan adamın ensesine doğru yola çıkmaktaydı.

Elini bıraktı. Eli havada kalan Ece şaşkınca eline bakmaktaydı. Ez evvel bir hayalete dokunmuş gibiydi. İfadesiz adam, kaba bir davranışla dişlerini gıcırdattı; verdiği tek tepkide bu olmuştu. Oysa kıza baktığı her an, dişleri kırılma tehlikesi geçirmekteydi adamın.

Yüzüne dökülen uzun saçları karışmış, günahkâr dudakları hoyrat dokunuşlar yüzünden şişmiş ve berelenmiş, pürüzsüz teni saldırganın sakalıyla çizilmişti. Dudağının kenarında kan damlası vardı. Onu silmek isteyen parmağı karıncalandı. Kız titreyerek etrafına bakınırken, neredeyse kontrol edilemeyecek öfke dalgasıyla gözleri kararardı. İşi bittiğinde o adam, toprakla ödüllendirilecekti.

Ağzını o kadar sıkı kapattı ki, çenesindeki kasların seğirdiğini kız bile gördü ve bu öfkenin kendisine olduğunu sanarak bir adım gerileyerek ondan uzaklaşma güdüsüne engel olamadı. Bedeni ilkel bir

güçle tepki verirken adamın, seğiren tek şey çenesindeki kaslar değildi artık. Bakışları yer yer parçalanan ve bacağına doğru sarkan tişörtüne takılınca, içinde bir şeyler alevlendi. Gözleri teninde yalnızca bir an takılı kaldı ama fark edilmişti. Kız nefesini tutup, kendini koruma içgüdüsüyle kollarını göğsünün üzerine sardı. Her ne kadar teni karanlıktan sebep gözükmese de, utandı. Sanki bir şey saklar gibi kolunu bedenine sardı.

Yine aynı şey oldu. İşte bu tepkiyle, adamın gözlerindeki o öfkeli yangınlar, sert yüzündeki histerik ifadeler, sanki sanrıymış gibi anında silindi. Zihni karşısındaki insanın bilgisine bir kapan gibi kapandı. Soğuk ve hissiz bakışları tekrar yüzüne kaydı. Karanlıkta bile utançtan kızaran yanaklarını görebiliyordu. Ya da belki de fırtınaya dönen kendi öfkesinin verdiği sıcaklıktandı bu kızılın belirginleşmesi.

"Burada ne işin var?" diye sordu yeniden. "Neyin peşindesin?"

Ses tonu o kadar otoriterdi ki, kızın gözleri kocaman açıldı. Adam cevap almadan duramayacak kadar delişmendi. Bir adım daha yaklaşıp, kızın üzerine düşen gölgesiyle devleşti. Hafif parfüm kokusu havada süzülüyordu. Bunu soluyan Cirrus kasıldı, şu anda bile aniden gelen derin derin soluma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. Bu pisliğin içinde bile, orman gibi kokuyordu. Aklındakileri daha da dayanılmaz bir hale getiriyordu. Yumruklarını sıktı, kızı sarsıp kendine getirme isteğini bastırmak için, sakinliğini kendine kamufle etti.

"Ben sadece..."

"Sadece ne?" dedi kız yeniden susunca. "Nasıl bir tehlikenin içine sürüklendiğinin farkında mısın?"

"Ben sadece seninle konuşmak için..."

"Benimle ne alakası var?" dedi adam dişlerinin arasından. "Aklını başına ne zaman toplayacaksın, ne yaptığının farkında mısın? Buraya, böyle korumasız ve yanında seni koruyacak bir alet olmadan geldiğinde, neler olabilirdi biliyor musun?"

"Ben silah kullanmam," dedi kız öfke içinde, ondan korkmaya başlamıştı. Adam kıpırdanınca kız ürkek bir vaziyette bir adım daha geriledi.

Bunu fark eden adam, kahretti! Onu korkutuyordu. Hırslandı ve içi öfkeyle karardı. Fakat bu öfke kimeydi kendi de çözemedi.

Nesi vardı böyle? Daha önce bir kadına –erkeğe- karşı kontrolünü kaybettiğini hatırlamıyordu. Kız kardeşi Cemre ve o şirret kayınvalidesi

Esme bile çelikten sabrını delememişti. Ve kızın bu hali şimdi tüm serinliğini, alevlere terk ettirmişti.

Kızın yüzüne sert sert bakan adam, onun titrediğini fark edince geriye doğru bir adım atıp, parmaklarını sıkıntıyla saçlarından geçirdi. Bu ilkti. İlk bocalaması, öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. Bu öfkenin bir anlamı yoktu! Sebebi de yoktu! Cem arayıp kızın evden kaçtığını bildirmeseydi, burada da olmayacaktı. Onu telefonundaki yer iminden bulmuşlardı, bazı telefonların birbirini takip etme özelliği bu alanda çok işe yarıyordu. İşte bulmuşlardı. Kız, onu ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendiren tek şey, kardeşinin huzuruydu. Görevini bitirdiğine göre gidebilirdi! Peki,hâlâ neyi bekliyordu!

Yüzündeki öfke yerini normal, soğukkanlı ve aldırmaz bir ifadeye bıraktı. "Seni buraya çağıranın, kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu zeki bir manevrayla. Kızın konuşamadığını, bir şeylerden çekindiğini anlamıştı. Kendi anladığı şeyle tahmin yürüterek, baskın bir halde üzerine gitmişti ama kızdan yanıt gelmedi. Çok daha ifadesiz bir ses tonuyla tekrarladı. "Seni buraya kim çağırdı?"

Onu birinin çağırdığını nasıl anladığını bilemeyen ama şaşıran kız, "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bu adam olabilir, ya da başkası mı bilmiyorum?" Uzun kirpiklerinin altından hızlı bir bakış attı. Sebebini sormasından ve cevabını almasından ürktü. Bu utanç vericiydi, buraya onun için geldiğini söylemeyecekti. Kibirlenmesine, azarlamasına izin vermeyecekti. Dudaklarını ıslattı. Hızlanan kalbi, kafese kapanmış bir serçe gibi ürkerek çırpındı. Kadınsı ifadesi masumiyetle birleşince, çok daha tahrik edici olmuştu dudak ısırma işlemi. Adam ona dik dik baktıkça, kızın yanakları daha da kızardı. Lanet olsun! Hep böyle yapıyordu!Dudaklarını yalıyordu, kızarıyordu ve gözlerini kaçırıyordu, tüm dikkatini dağıtıyordu.

"Neden tek başına geldin diye sordum?"

Kız da aynısını onun için sorabilirdi. Neden babası gittikten sonra, o burayı terk etmemişti? Ne dikkatini çekmişti? Neden hala buradaydı?

"Korumalarına ya da kuzenlerine neden haber vermedin?"

"Be... Ben..." Kıvırmaya çalıştı konuyu. "Haber verme dedi... Onu bulmak istedim." Elleri gerginliğini gösterircesine kıvrılarak pantolonunu kavradı. "Sadece... Artık bu beladan kurtulmak istedim."

Yalan söylüyordu ve adam bu sözlere inanmamıştı.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Kız başını kaldırdı, adam kollarını göğsünde birleştirip, uzun, delici bir bakış atarak, bekledi. Neyi beklediğini ikisi de gayet iyi biliyordu. Babasına neden haber vermiyordu? Gerçi Ömer denen yüzü yanık adam vermiş olabilirdi. Babası bunu duyunca onu bu sefer, bir temiz dövecekti. Suçlulukla kıpırdandı ama kabullenmedi. Daha az baskı altında bile, susan adamın fıtratını biliyordu.

"Hesap vermek zorunda mıyım? Sen kimsin ki?" dedi az evvel onu kurtaran adam o değilmiş gibi iyilik bilmez bir küstahlıkla. Biraz önce duyduğu korku kaybolmuş gibiydi.

Adam sessiz kaldı, kız gözlerini bakışlarından kaçırdı. Böyle derin derin baktığı için gerginliği artmıştı. Korkunç bir yalancıydı. "Babama haber vermeyecek misin? Ya da beni eve götürmeyecek misin?"

"Cevap almadan mı?" dedi adam.

"Bu şahsi bir mesele." dedi kız inatçılıkla. Densizlik etti. Alay eden bir edayla bakan adam biraz daha inceledi, daha fazla sorgulamak istedi. Anladığı kadarıyla ya bir ipucu bulmuştu ya da bir şeylerin peşindeydi ve Cirrus ilk defa o şeyin ne olduğunu cidden merak ediyordu. Sonra, "Sana ne?" diye hatırlattı kendi kendine, bu onu ilgilendirmezdi. Kızın ne haltlar karıştırdığını öğrenmek de, şımarık tutumuna da bulaşmak istemiyordu. Bu gece yaptıkları zaten bildiği bir şeyi, bir kez daha kanıtlamıştı. Bu kadar düşüncesiz ve kibirli bir kız, kısa süreli bir evlilik için bile başına bela olurdu.

Cesur görüntüsüne rağmen, saf ve kırılgandı. Cahil değildi ama çok akıllı hareket ettiği de söylenemezdi. Hâlâ on beş yaşındaki ergenler gibi aklı havada davranıyordu. Asiydi, başına buyruk ve düşüncesizdi. Bir erkeğin daima gözünün üstünde olması gereken kadınlardandı. Bu kızın, onun sorumluluğu altında olmadığına memnundu, ama birileri onu daha dikkatle izlemeliydi! Birileri onu gözünün önünden ayırmamalıydı ki, bu geceki gibi başı belaya girdiği zaman, bir dahaki sefer kurtulma şansı olmayabilirdi.

"Babanın ne kadar korktuğunu, seni o psikopatın yakaladığını düşünüp kalbine ineceğini hiç düşünmedin mi?"

"Babamı tanımıyorsun?"

"Senden daha iyi tanıdığım kesin. Konu sen olunca kalbinin teklediğini görmeyecek kadar bencilsin. Aileni soluksuz bıraktığını görmeyecek kadar körsün." Bu sert ve dürüst sözlerle kızın rengi soldu, narin yüz hatlarını korku bürüdü.

"Bu seni ilgilendirmez,"

Çok genç, çok masum ve çok korkmuş görünüyordu ama hâlâ inatçıydı, kuyruğunu dimdik tutmaya devam ediyordu. Şaşırtıcı derecede güçlü bir birleşimdi, saflık ve pür bir cesaret.

Kızın ay ışığında parlayan bakışlarını sevmedi, ciğerlerine yakın bir yerlerde tuhaf bir huzursuzluk hissetti. Bir an yemeği fazla kaçırdığını düşündü. Mide hazımsızlığı hiç olmamıştı ama sanırım yaşlanıyordu.

"Hadi ara babamı, gelsin alsın beni," diye belirtti tekrar. Adam oralı olmayınca kız uzandı ve koluna dokundu. Adam bir anda elektrik çarpmış gibi irkildi. Kız farkında olmadan kolunu hafifçe sıktığında dikleşti. Bedenindeki her kas, her sinir ucu bu nazik dokunuşa tepki verdi. Bir merminin delip geçmesi bile daha az hissedilirdi. Adamın kasları seğirdi ve kız ne yaptığını daha yeni fark etmiş olarak, telaşla elini çekip, bakışlarını parmak uçlarına indirdi.

Belli ki ona bu kadar yakından dokunduğu için kendine şaşırmış ve utanmıştı. Aslına bakılırsa, ikisi de o anda ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Kız çok yakındı, zihnini bulandıracak kadar yakın, bu da hoşuna gitmedi. Midesindeki o takla atan his, yeniden rahatsız etti bedenini. Boğazını temizleyip, "Baban konu sen olduğunda gözü dönmüş oluyor, önce adamlarım onu sorguya çeksin." diye belirtti.

"Ne yapacaksınız o adama...İşiniz bitince,"

"Öldüreceğim," dedi Cirrus hiç çekinmeden ve beklemeden, zalimdi ve bunu saklamıyordu. Yapacağı şey buydu cidden.

Kanı donan kız duyduklarıyla sarsılsa bile, bunu yapmaktan çekinmeyeceğini bildiği için, "Hayır, lütfen." diye yakardı. Sesindeki telaşı adamın canını sıkmıştı. Üstelik o adam kendisine saldırmıştı, eğer gelmeseydiler belki de daha ileri gidecekti. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi.

"Ben olanları unutmak istiyorum."

"Bu unutulacak bir şey değil. Babanın da aynı fikirde olacağına eminim. O adam sana saldırdı."

Düşüncesi bile kızı dehşete düşürüyordu. Nedenini düşündüğünde ifadesi kararadı. Bu düşünceyle bedenindeki tüm güdüler alt üst oldu.

"Babam bunu bilmeyecek," diye diretti, o zaman adamı elleriyle parçalardı.

Cirrus zihnine tekrar ket vurdu. Onu ilgilendirmezdi. Bu kız onun sorumluluğunda değildi. Tek amacı katili yakalamaktı. Üstelik kızı başına sararak sorunlarına, daha fazla sorun eklemek istemiyordu.

"Tek bir şartla," diye açtı tekrar ağzını. Kız rahatlamış halde, içini çekerken adam devam etti. "Bu sırrı saklayacağım, ama bana söz vermen gerekecek. Ve bu söz babana verdiğin gibi çocuksu bir söz olmayacak. Bunu yapabilir misin?"

Kız soluksuz halde parlayan gözleriyle başını salladı. "Söz,"

"Daha ne diyeceğimi bilmiyorsun bile,"

"Söz," dedi kız yine sorgulamadan."

Adam başını salladı bu sonsuz güvene kızarak. "Bir daha korumaların ya da aileden biri olmadan evi terk etmeyeceksin. En azından bu olay çözülene kadar..."

Kızın ifadesini gördüğünde dediklerini bir daha gözden geçirmek istedi. Sanki kız az önce bir hayaleti yenmiş gibi heyecanlı ve içten bakıyordu; gözleri minnettarlıkla parlıyor, muhteşem dudaklarında kocaman bir tebessümle gülümsüyordu. Ona gülümsüyordu. Hem de bu haldeyken. İçten ve gerçekten cömertçe gülümsüyordu. Bu kız cidden normal değildi. Adamın kaşları kalktı, gözleri garip bir muameleyle renk değiştirdi. Bu gülüşün etkisi çarpıcıydı. Yalnızca güzel değildi, ışık saçıyordu. Ama gözlerindeki o parlak bakış, Cirrus'u huzursuzlandırdı.

"Söz mü?" diye sordu yeniden.

Adam hükmedercesine bakınca, utandı. "Hiçbir şey söylemeyeceksin gerçekten değil mi?"

"Kabul edersen söylemeyeceğim." dedi Cirrus.

Tekrar gülümsedi Ece ve adam kaburgalarının arasında bir ağrı hissetti.

"Ediyorum, söz. Unutma aramızda kalacak,"

Birden öne çıktı, ne yaptığını bile fark etmeden heyecanla kollarını açtı, çocuksu bir kucaklamayla adamın iri gövdesinin etrafına sardı. Kızarmış yanağını adamın göğsüne yasladı. "Teşekkür ederim." Kaskatı kesilen adam az önce şiddetli bir darbe almış gibi sarsıldı ve göğsünü delip geçen yakıcı bir mermiyle baş başa kalmış gibi, soluksuz kaldı. Bu ani hareket onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Onca badire atlatmış, savaşlarda can alıp can vermiş bir adam için, bu yabancı bir hisli. Ece daha çok sarıldı ona ve adam bir an kızı kendine doğru çekerek,

içgüdüsel bir şekilde kolunu beline dolamanın eşiğinden döndü. Aklını karıştıran kokusunu içine çekmemek için başını yana çevirerek, karanlığa baktı. Kahretsin! Soluk aldığı ilk anda koku ciğerlerine yayıldı. Çok güzel kokuyordu. Soluk almayı durdurdu.

Kızın derin bir nefes aldığını duydu. Kolları titredi ve ürkek bakışlarını yukarı kaldırdığında, kimin daha çok şaşırdığını bilemedi. Yüzü allak bulmak olmuştu, ona sarıldığını anladığı andan beri titriyordu. Ece ona ahtapot gibi sarılırken, Cirrus kılını kıpırdatmamıştı. Üzüldü. Yalnızca onu o korkunç adamdan kurtardığı için değil, üstüne bir de sırrını saklamayı kabul ettiği için minnetin büyüsü altında düşünmeden tepki vermişti. Bir an tüyler ürpertici bir korku hissetti.

Kollarının arasına sıkışan iri bedeni taş gibi sertti. Yanağı karıncalanıyordu sıcaklığıyla, kalp ritmi sakin ve netti ama tuhaf olan aklı başına duvara çarpmış bir hızla gelmişti. Koyu, baharatlı ve kesinlikle erkeksi bir parfümle sarmalanmış sıcak bir kokuyla dikilen taş duvardı. Sessizliği ve baş döndürücü kokusu, tüm duyularını sardı. Nefes alamadı, hayatında gördüğü en hayranlık verici koyu kahve gözlerin derinliklerinde kayboldu. Bedeni sıcaklık ve farkındalık dalgasıyla kaplandığında, korkusu azaldı.

Cirrus donmuş gibi duruyordu. Kollarına alıp yakınında tuttuğunda, ne kadar ufak kaldığını anladı. Vücudunun sert düzlüğünde ezilen yumuşak göğüslerinin, onu tutan zayıf kolların ve belindeki minik elin farkındalığıyla, ikisi de sarsıldı. Hiç düşünmeden onu bir böcek gibi ezebilirdi ama onu öylesi bir nezaketle sarıyordu ki kız, kırılacak bir gelincik gibi nefesiyle yapraklarını dökmekten bile çekindi.

Başlangıçta Cirrus da en az onun kadar afallamış görünüyordu ama sonra bakışları kızı telaşlandırması gereken bir şekilde keskinleşti ve yoğunlaştı. Sanki gözlerinin karanlığında parlak bir delik açıyordu. Ece gözlerini koyu kahvelerden alamadı. Aralarındaki bağ o kadar kuvvetliydi ki, onu denizin derinliklerine çeken bir akıntıya kapılmış da, sadece onun elleri kurtarabilirmiş gibi sımsıkı tutunuyordu.

Vahşi bir görünüm, bronzdan yaratılmış korkutucu ve yok etmek için af beklemeyen ifadesiyle ona meydan okuyordu. Çok tuhaftı. Gaddarlığına rağmen, kız ona uzanıp, parmağını yanağının ve çenesinin sert hatlarında şefkatle gezdirmek için karşı konulmaz bir dürtü hissediyordu. Yüzü öylesine ustalıkla yontulmuş bir heykel gibi ifadesiz duruyordu ki, neredeyse gerçek değilmiş gibi görünüyordu.

Yüz hatlarında mükemmel ya da zarif olan bir şey yoktu. Sık, koyu kaşların altındaki derin kahve gözlerden, muhtemelen daha önce kırılmış kemerli burnuna, keskin bir açıyla köşeli bir çeneye inen çıkık elmacık kemiklerine, yumuşak hatlı geniş ağza kadar her ayrıntıyı dikkatle inceledi. Böylesi bir ruhsuzun oluşturduğu etki saf, erkeksi, kusursuz bir tılsım yayıyordu.

Ece oldum olası böyle kirli sakallı erkekleri çekici bulurdu. Onun da nispeten temiz bir tıraşı vardı, bir günlük sakalın koyu gölgesi sert, kusursuz çenesini vurguluyor, kısa saçları yumuşak ve düzensiz dalgalar halinde dağınık duruyordu. Muhteşemdi. Hayatında gördüğü ve fiziksel olarak kimseyle kıyaslamadığı en çarpıcı erkekti.

Fakat bu yakışıklı bir zalimden etkilenmeyecek kadar çok acı görmüştü. Adamın yüzündeki ifadesizlikten anladığı kadarıyla düşünceleri hâlâ tek taraflıydı. Cirrus'un bakışları, bir şey söyleyecek gibi açılan dudaklarına kaydı. Yumuşak bir şekilde nefes aldığında, adamın gözleri yine koyu bir girdaba dönüştü. Başını eğdi, şimdi soluğu yüzüne vuruyordu. Kızın kalbi, dışarı çıkmak isteyen bir kuşun, kafesinde çırpınışı gibi delice takla attı. Duyduğu şey hem korkuydu, hem değildi. İradesi, zihniyle çatışıyordu. Sırtı terliyor, aynı zamanda tüyleri dikleniyordu. Gerçekten onu öpmesini istiyor olabilir miydi?

Daha önce hiç öpüşmemişti. Yani bu geceki tecrübesini saymazsa...

Tek düşünebildiği buydu. Bilinçsizce, daha da yaklaştı, sırtı beklentiyle titreşti. Göğüs uçları adamın göğsüne değiyordu. Solukları artık soluklarına karışıyordu ve adamın bakışları önceden görmediği bir ifadeyle kararda.

"Daha ne kadar sarılacaksın bana?" diye hesap sordu.

Kız algılayamaz bir halde durdu ve o anda öylesine hızlı bıraktı ki adamı, bir an, az evvelki yakınlaşmanın hayal olduğunu sandı.

"Gidelim," dedi hırıltılı bir sesle. "Bu gece başına yeterince bela açtın, *bir de benim dengemi bozma.*"

Bir anda geriye doğru sendeleyen kız ne yaptığını fark etti. Bedeni titrerken, yüzü, ölümcül bir sıcaklıkla yandı ve utançla gözleri parladı. Ona sarılmıştı! Olanlardan sonra, nasıl bu kadar kendini kaybedebilmişti? Gurursuzluğun dibine vurmuştu yine. Zamanı, mekânı, unutmuştu. *Salak!* Yılların ruhsuzuna sarılmış hatta onu öpse sesini çıkarmaz halde beklentiye girmişti. O ise her zamanki ruhsuzluğuyla duygularını alt etmişti.

Bu davranışı, yaşadığı saldırıdan daha fazla canını acıttı. Ona saldıran adamdan daha çok bu adamdan korkmuş olması gerekirdi. Onun parmaklarını dal gibi kırmış, gırtlağını sıkmıştı. Yüzüne tek bir kez bakmak bile ona saldıran adamın, arkasına bakmadan kaçmasına neden olurdu.

Durumun imkânsızlığına ve ruhsuz herifin az evvel yaptıklarına rağmen, onun yanında kendini güvende hissetmiş olduğuna, inanamadı. Sadece onu kurtardığı için değildi bu şaşkınlığı, sesinde ve duruşunda onu etkileyen bir şeyler vardı. Derinlerde, ağzından çıkan her kelimeye yansıyan erkeksi ses tonu ve gururundaki sakin otoritesi, içgüdüsel bir şekilde onu alaşağı ediyordu. Ona kimseye olmadığı kadar çok mu güveniyordu da, burada korkmadan kollarına kendini atıyordu? Az önce yaptıklarını başka türlü nasıl açıklayabilirdi?

Ona sokulmuştu ve Cirrus yine onu öpmek istememiş, nazikçe uzaklaştırıp haddini bildirmişti. Ondan faydalanmayacak kadar ruhsuzdu. Hissizdi. Onun hakkında ne düşünmüştü de böyle bir şeye kalkışmıştı? Aşağılanmışlık hissi içini titretti. Öfkesini tetikledi.

Burada onun müstakbel gelini olarak bulunmayacağını haykırmak için durması ve konuşması gerekiyordu. Ama onun yerine ne yapmıştı, istekle kollarına atılmıştı. Onunla evlenmek gibi bir niyeti yokken, bu çekim nereden çıkmıştı?

"Affedersin," dedi dehşete düşmüş bir şekilde. "Adrenalin sanırım, bir an saçmaladım." diye geçiştirmeye çalıştı.

"Korktun normal. Takma kafana," dedi adam yine aynı sakin sesiyle kestirip atarak.

Ece kafası karışmış halde, başını yana eğdi. Sadece tevazu gösteriyordu. Babasının adamı olması ve Cemre'nin medeni hali onu kibar olmaya her zaman zorlamıştı, yine buna uygun davranıyordu.

"Teşekkürler," dedi utangaç bir tebessümle yeniden.

"Aklını başına alacak mısın? Bu gece sana ders olsun."

Vaziyet bu kadar korkunç olmasa, başına gelen, en ikaz edilir şey olabilirdi. Artık her habere balıklama atlamaması gerektiğini öğrenmişti. Her gece yakışıklı bir koruma tarafından psikopatların pençelerinden kurtarılmayacaktı.

Cirrus'un yüzü sertleşti. "Gidelim, baban merak etmesin daha fazla."

Kabalığına aldırmadan arkasını döndü, onun arkasından geldiğini bilerek merdivenlerden hızla inmeye başladı. Dışarı çıktığında, asıl meseleyi hatırlayarak arkasını döndü. Ona evlenmek istemediğini söylemeliydi.

"Ben evlenmek istemiyorum," diyerek söylendi ve sesi karanlığın içinde yankılandı.

Arkasında kimse yoktu ama onun merdivenlerden onu takip ettiğine yemin edebilirdi. Ayak sesini duymuştu.

"Ece, lanet olsun aklımızı oynattık, ne halt etmeye habersiz çıktın yine evden?"

Azarlayan Utku'nun sesi ile arkasını döndüğünde, Cirrus denen adamın çoktan onu teslim ettiği için gittiğini anladı. İyi de, geldiklerini ne ara fark etmişti ya da kim haber vermişti geri gelmeleri için. Ömer denen adam! Ece yine eli böğründe kalmış, istediği şeyi başaramamış halde kuzeninin yanına giderken, içinden ona ve kendine binlerce lanet yağdırdı.

Yine yan yana geldikleri anda aklı başından gitmiş, asıl sebepler ortadan kaybolmuştu.

Kahretsin!

Daha eve gitmeden, yer yerinden oynamıştı. Eve geldiğinde, etraftaki polis araçlarını gördü.

Renkli ışıkların tepesinde döndüğü resmi araçlar, bahçelerine çekilmişti. Üç beş polis de görevi gereği etrafa saçılmıştı. Bu kadar ortalığı birbirine kattığı için utandı. Tüm ailenin ayaklandığına artık emindi. Eve geldiğinde annesini girişte, endişe içinde bulunca, gelecek olan azarın bu sefer hakkını vereceğini biliyordu. Çekinerek, bir çocuk ürkekliğinde annesine yaklaşırken, annesinin onu kollarına alıp ağlayan yüzünü boynuna gömmesiyle afalladı. Ne olmuştu ki bu kadar endişelenmişti? Tamam, sağ salim gelmişti işte, bir sorun yaşamamıştı.

Kollarında hıçkıran kadına sarılıp, "İyiyim, üzülme," diyebildi sadece, bir anneyi bu durumda teselli etmek ne kadar güçtü. Ancak annesinin ne susmaya ne de hıçkırıklarını durdurmaya niyeti var gibiydi. İşin tuhaf yanı ise bahçedeki korumaları sorguya çeken Cirrus'tu. O soğukkanlı manyak, ne ara gelmişti eve? Tüm aile neden buradaydı? Eymen dayısı hararetli bir yaklaşımla telefonla konuşuyor, birilerinden bilgi almaya çalışıyordu. Amcası Utku ile kafa kafaya vermişti ve babası kapının girişinde durmuş ona sert ve öfkeli bir tavırla bakıyordu.

Eee erkekler buradaysa, aileyi ayağa kaldıran kadınlar neredeydi? Onlarda şimdi içeriden elinde cımbızla çıkıp, etlerini koparmazsa iyiydi. Peşindeki psikopattan bu ailenin kadınlarından korktuğu kadar korkmuyordu? Ecem kızını bırakınca, yapması gerekeni bilen Ece babasının karşısına geçti. Ayaklarını sürüyerek ona gerçekleri açıklamanın ne kadar zor olabileceğini düşünürken, içeriden bir artist edasıyla çıkan Harun Komiser ile işlerin boyutu değişti.

"Ece Hanım," dedi genç komiser kızın yanına yaklaşırken. Her zamanki gibi üzerinde siyah kıyafetler vardı ve saçlarını köpek yalamış gibi jölelemiş, geriye taramıştı. Bu adam yakışıklı olma uğruna bu eziyete nasıl katlanıyordu. Üstelik çekilecek işkence değildi.

"Bir sıkıntı mı var Harun Bey?" diye sordu ona yaklaşarak.

Adam dibine normalden daha samimi bir vaziyette sokulunca irkildi, hemen araya mesafe koydu ama adam o mesafeyi yine aşarak dibine girdi. Ne oluyordu bu adama, yaptığı hamleyi mi fark etmiyordu yoksa bu yakınlık onun için doğal mıydı? Peki ya babası için? Ürkek gözleri babasına kaydı, adamda tık yoktu, artık *dünya batıyor yarın* deseler şaşırmazdı. Babası onun yanına samimiyetle sokulan bir adama ayar vermemişti.

"Odanızdaki kutudan haberiniz var mı?"

Algılamayan bakışlarını babasından çeken kız, "Ne kutusu?" diye sordu şaşkınca. Yüzünde polis sirenlerinin renkleri oynaşıyor, mavi, kırmızı renkleri sırayla yer değiştiriyordu. O sırada evden elinde çantalarıyla bir ekip çıktı ve yeni bir ekip özel kıyafetleriyle eve girdi. Bunları biliyordu, delil işlerine bakan adli kriminal, kriminaloji ekipleriydi. İyi de, bu adamların evinde ne işi vardı? Neler olmuştu o burada yokken, altı üstü birkaç saatliğine ortadan kaybolmuş ve eve döndüğünde karşılaşacağı manzarayı hiç böyle düşünmemişti.

Ece şaşkın bir halde eve giren komiserin peşinden giderken, babası hemen arkasından geliyordu. Ona sıkıntıyla bakan adama, "Baba neler oluyor?" diye sordu.

Cem neden ona kızmıyordu, neden öfkesini herkesin içinde kusmuyor, azarlamıyor, cezalandırmıyordu? Evden izinsiz çıkmıştı, hem de yanında biri olmadan, bunun bir bedeli olmalıydı.

Ne azarladı ne de tehditler savurdu. Sadece, "Birazdan anlarsın," dedi soğuk bir tonda.

Ece odasına girdiğinde, hiçbir değişiklik göremedi, ta ki yatağının üzerinde gördüğü kutuya kadar. Onun orada ne işi vardı bilmiyordu ama içinden bir ses, sahibi olmadığı bu kutunun başını belaya sokacağını fısıldıyordu.

"Seni odada göremeyen annen meraklanarak açmış kutuyu," dedi arkasındaki babası.

"Ne kutusu baba? Bu kutu nereden çıktı?"

"Bu kutu siz gittikten sonra odanıza konulmuş sanırım," dedi Harun Komiser, delillere zarar vermeden kutunun içini gösterdi. Kaşlarını çatan ve açıkçası tüyleri diken diken olan Ece, kutuya yaklaştı. Kare ve orta büyüklükteki desensiz kutu, hemen yatağının ayakucunda duruyordu. Rengi beyazdı, eski bir kumaşa sarılmıştı. İçine baktığında nefesi kesildi. Bir an sendeleyerek, elini ayağını nereye koyacağını bilemedi ve onu arkasından tutan babası, yere kapaklanmadan evvel yakaladı. Soluğunu tutarak onu tutan babasına, sonra da bir canavara bakar gibi kutuya baktı. Kutunun içinde kendi resimleri vardı. Boy boy ve çeşit çeşit! Bir sürü resim, işkence çektiği resimler! Çocukluğundan beri yaşadığı her işkencenin izleri oradaydı, bir de göğsünde. Tüm kötü anılar oradaydı ama kızın zihni boştu, yabancıydı, sadece görsellerdeki vahşet onu ürkütmüştü. Bu ayrıntıların hiçbirini hatırlamıyordu.

"Baba bu ne?" dedi elleri titreyerek kutuyu gösterirken. "Bu ben miyim?"

"Size söylemiştim, kızımın bir ilgisi yok bu kutuyla. Doktorunu beklemeden böyle bir şey yapmaya hakkınız yoktu," dedi içeri giren Ecem öfkeli bir ifadeyle Komiseri azarlarken. "Kızım için bu yaptığınız büyük bir yıkım olabilirdi, haddinizi aştınız Komiser Bey."

"Emin olmalıydık Ecem Hanım, sonuçta biz de emir kuluyuz," dedi genç adam saygılı vaziyette.

"Olduğunuza göre, artık delilleri de alıp gidebilirsiniz," Kızını kendine çekip uzaklaştırmak istedi kutudan.

Ama Ece gitmek istemiyordu. Merakla kutuya uzanınca, Cem kızını kendine çekip, saçlarını okşayarak yüzünü göğsüne bastırdı. Ece titreyerek kutuya bakmaya devam ediyordu. Harun Komiser ise gözlerini kısmış, kızı irdeliyordu. Ece nemli gözlerini babasına çevirdi. Dudakları titrerken, "Baba o çocuk ben değilim, shop hepsi değil mi?" diye sordu yeniden.

Cem ne diyeceğini bilemedi. Doktorun sözlerini hatırladı. Kızının yüzünü okşayarak avuç içleriyle sorularını geçiştirdi. "Komiser ne zaman gelir kriminal sonuçlar?" diye sordu.

"Eğer katil parmak izini saklamadıysa, iki güne çıkar ama her zamanki titizliği ile devam ediyorsa işine, bu zaman alır." Komiser asıl merak ettiği konuyu dile getirmek için zaman harcamadı. "Ece Hanım, evden neden ayrıldınız?"

Her an bayılacak gibi duran ve gözlerinin önünden kanlı halleri gitmeyen kız, ne diyeceğini bilemedi. Gerçekleri saklayacağına kendine söz vermişti, ama durumun bu hale geleceğini hiç düşünmemişti. Cem gözlerinin içine bakıyordu, babasının gözünün içine baka baka nasıl yalan söylerdi.

"Eğer seni bulamasaydık..." derken hırsından titriyordu babasının elleri.

Ece babasının ellerine atılarak öptü. "Özür dilerim baba, seni üzmek istememiştim, çocukluk ettim yine. Korkutmak değildi niyetim."

Adam kızını omuzlarından yakaladı. "Ya uyuyor olsaydın Ece? O manyak benim çatımın altında elini kolunu sallayarak gezdi. Senin odana kadar girdi ve buraya bunları koydu. Bana ve herkese meydan okudu. Ece uyuyor olsaydın, ya hemen üst katımda sana bir şey yapıyor olsaydı?"

Babasının bu düşünceye dayanamayan vicdanı ve suçluluk duyuyor olması, kızı mahvetti. Bu onun suçu değildi. Nereden bilecekti, insan en çok güven hissettiği evinde böyle bir şeyle karşılaşsın. O yüzden bu kadar içine kapanıktı. Gittiği için kızgın değildi çünkü kalsaydı yaşanacakların daha kötü olacağını biliyordu. Ece istemeyerek de olsa çocukluğu bırakmalıydı. Gerçekleri anlatması ve delilleri saklamaması hayati önem taşımaktaydı ama o zaman Cirrus'un başı belaya girebilirdi. O adamı götüren kişi Cirrus'tu. Onu öldüresiye dövmüştü...Hatta o kadar ileri gitmişti ki, ağzını ikiye ayırırım sözlerini üzerinde teşhise sokmuştu.

"Ece Hanım, neler oluyor? Bizden sakladığınız ne var?"

Geriden gelen ses, "Adamı polislere teslim ettim," dediğinde, Ece hızla arkasını döndü. Ona buz gibi bakan Cirrus, başını hafifçe sallayarak konuşması gerektiğini belirtti. Kız dudaklarını ısırarak onun imdadına yetişen adamdan onay aldı, komisere döndü. Elindeki telefonu komisere uzatarak, "Bir mesaj aldım," dedi ürkek bir sesle.

"Ne mesajı?"

Ece kıvrandı ve ne cevap vereceğini bilmez halde, hemen arkasında duran adamdan ifadesini kaçırdı. Olaya Gece'yi karıştırmadan bu işten nasıl yırtacağını düşündü. Ama artık yalan söylememesi gerektiğini anlamıştı, sadece biraz çarpıtabilir ve bazı detayları kendine saklayabilirdi. "Ben..."Babasına döndü. "Beni zorluyordun? Ben de gidip konuşmak istedim."

Cem kaşlarını kaldırırken, Komiser hiçbir şey anlamamış halde merakla ikisini dinliyor, birinin onu da hatırlayıp açıklama yapıp yapmayacağını merak ediyordu. "Eve gelen pizza kuryesine para verip Cirrus'u takip etmesini söyledim." Cirrus kaşlarını kaldırdı, ifadesiz yüzünün tepkisini bozan tek hareketi buydu. "Gittiği yeri bana haber vermesini belirttim. O akşam kurye mesaj attı, onun gittiği yeri bildirdi. Ben de konuşmak için oraya gittim." Cirrus ilgisiz bir hareketle başını sarstı. "Valla başka bir amacım yoktu, nereden bilecektim beni kandırdıklarını." derken genç adamın ifadesiz yüzüne bakarak, "Evlenmek istemiyorum, onun da evlenmek istemediği belli. Neden zorluyorsunuz ki?" diye huysuzlandı.

Komiser garip sesler çıkararak varlığını hatırlatırken, "Ece Hanım, telefonunu almak zorunda kalacağım," diye bildirdi.

Ece başına gelenleri kısmen anlattı ve onu kurtaranın Cirrus olduğunu, katilin başına ödül koyduğunu belirtti. Cem zaten bunların hepsini biliyormuş gibi sakindi. Neden tepki göstermemişti, belliydi! Ece gözlerini kısarak arkasındaki adama baktı. Söylemeyeceğini belirtmişti, söz vermişti. Yalancı! Demek babasına ondan evvel ötmüştü!

Ama Cirrus onu konunun içine karıştıracak tek kelime etmemiş, sadece adamın niyetini ve amacını belirtmişti. Kız bunu bilmediği için kinlendi, öfkelendi, onu yanlış anladı. Polis delilleri alarak evden ayrılırken, o gece ailenin geriye kalan tüm bireyleri eve hücum etmek isteyince, Eymen buna müdahale etti ve ailesini toparlayarak evlerine bıraktı. Herkesin dinlenmeye ve biraz toparlanmaya ihtiyacı vardı. Özellikle de Ece'nin; hazmetmesi gereken bir gecesi vardı. Yaşadıkları hiç kolay değildi.

Rüzgâr ve Esme dışında herkes evden gönderildi. Dışarı çıkan Cirrus korumalara yeni emirler yağdırırken, Ece'nin duvardan kaçtığı deliği onartıp, başına da köpek bağlamıştı. Arkasını dönüp genç kızın camına baktığında, kaşlarını çattı. Katilin kutuyu eve bıraktıktan sonra,

pencereden kaçmış olma ihtimali vardı. Fakat yükseklik en az on metreydi ve aşağıda da çiçek açmış bir çiçek tarlası bulunuyordu. Üstelik çiçeklerin dalı kırılmamış, nemli toprağın da üzerinde ayak izine dair bir ezilmeye rastlanmamıştı. Ayrıca evle yol arasındaki bahçeye, taze çimler ekilmişti, etraf nemli toprakla kaplıydı. Buradan uçarak gidemeyeceğine göre, ayak izi de bulunamamıştı. Görünüşe göre bu kutuyu bırakan kişi, ya korumalardan biri ya da eve girip çıkanlardan biriydi çünkü aksi mümkün durmuyordu. Kimse o pencereye iz bırakmadan tırmanmış olamazdı, ya da atlarken geride delil kalmaması imkânsızdı. Cirrus kendince düşüncelere dalarken, evdeki gerginlik tırmanmaktaydı.

Hem sonra evleri hiç de ıssız bir sokakta değildi; evin beş yüz metre kadar ötesinde bir ev daha vardı. Bunlara rağmen ortada sır dolu bir fail ve bir kutu resim vardı. Bu geceki kutunun esrarı bu şekilde aydınlanmayacaktı. Üstelik bu resimleri odaya bırakanın, özgüvenli mi şapşal mı olduğunu kestiremedi. Psikopatın odasından değerli herhangi bir eşya veya para almamış olması, amacının ve nedeninin karanlıkta kalmasıyla, iş daha da karmaşıklaşıyordu.

Yanına gelen Cem elleri ceplerinde onun düşünceli yüzüne bakınca, Cirrus başını kaldırdı. "Etrafı dolaşırken tüm bu bulguları kafamda evirip çevirdim. Hepsinin bir arada barınabildiği bir teorisi yok. Her seferinde, tam bulduğum dediğim an değişiyor davranışı. Onun düşüncesinin başlangıç noktasını oluşturan yeri bulmaya çalışıyorum, ama itiraf etmeliyim ki yaptığı dengesiz hareketlerle fazla bir ilerleme kaydedemedim. Amacının artık ne olduğunu çözmek, o kadar zor ki. Sürekli cinayet işlerken nasıl oluyor da kendini yakalatmak için böyle çocukça oyunlara kapılıyor? Dün gece akşam olunca evin etrafında biraz dolaştım ve öğleden sonra dört sularında yerde gördüğüm ayak izlerini takip ederken buldum kendimi. Yedi yüz metre ileriye gittim. Nemli toprağa kazınan taze izler bittiğinde, kaldırımda durdum. Yakınlardaki bir evin penceresine pür dikkat bakan bir kadın gördüm. Önce ondan ciddi şekilde kuşkulandım. Gözlüklü, uzun ve zayıf bir kadındı. Kadına mümkün olduğu kadar yaklaştım ama yaptığım bana o kadar saçma geldi ki, neredeyse kendime kızarak geri çekildim. Bir an kafayı sıyırdığımı sandım. O kadın... Ne alaka dedim?"

Cem sessizce dinliyordu onu ve konunun nereye bağlanacağını merak ediyordu.

Cirrus adama döndü. "Sonra bugün Ece Hanım'ı o harabede bulmadan hemen evvel, bir aracın içinde, yanımdan hızla geçen bir kadın gördüm. Bir anlık dikkatsiz bir bakıştı ama gördüm.O kadının, o gün kaldırımda duran aynı kadın olduğunu fark ettim. Sence de bu kadarı tesadüf mü? Biz hep psikopatın bir erkek olduğunu varsaydık, peki ya bu kişi bir kadınsa? Ya da tek kişi değillerse, birden fazla kişi olduğu için bu kadar kusursuz iş çıkarıyorlarsa..."

Onun sözleriyle kafası iyice allak bullak olan Cem, ne diyeceğini bilemedi. "Bundan polise bahsettin mi?"

"Elbette, eşkâlini bile verdim ancak pek ciddiye aldıklarını sanmıyorum, onların elindeki deliller, uzun boylu iri ve büyük ayaklı bir adamı göstermekte."

Genç adamın omzuna dokunan Cem, eve girdiğinde kızını annesiyle birlikte sessizce kanepede otururken buldu. Herkes suskundu, artık ne düşüneceğini bilmiyor gibiydi. Kızının kaçtığına sevineceği aklına gelmezdi. Tabiî detayları bilmediğinden sebep, o odaya konulan şeye odaklanmış, kafası karışmış bir tutumla ne yapması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Peki ya Cirrus'un anlattıkları, bunlar ne anlama geliyordu? Genç adam düşüncelerinde haklı mıydı? Olaya hiç bu yönden bakmadıklarını fark etti. Ya katil bir kadınsa? Ya birden fazla kişi varsa? O zaman dertleri neydi, neden kızını hedef almıştı? Geçmişte, canını yaktığı birilerini sanmıştı başlarda, ondan intikam almak için uğraşan birilerinin olduğunu sanmıştı, ama değildi? Olay sandığından daha karmaşık ve aynı anda daha aydınlıktı, sadece nereye nasıl bakması gerektiğini bilmemekteydiler.

Sessizce koltuğa oturan Cem, içinden sayıyordu. Öfkeden kızarmış yüzünü, dizlerine yasladığı ellerinin üzerine eğildi. Rüzgâr amcası hiç sesini çıkarmadan babasının kendine gelmesini bekliyordu, sabırlıydı. Ama Cem'in sakinleşmesi mümkün değildi. Düşündükçe olabilecekleri, kalbi yerinden fırlayacak kadar hızlanıyordu.

"Ben yatıyorum," dedi Ece yerinden kalkarken, "Yorucu bir gün oldu."

Başını kaldıran Cem, dişlerini sıkarak saymaya başladı. *Bir. İki. Üç!*Sakinleşemeden, "Otur yerine," dedi sert bir şekilde.

"Cem?" diye uyardı Rüzgâr ama Cem aldırmadı. "Sana otur dedim yerine."

Kız şaşkınca babasına bakarken, kaşlarını biraz daha çatmıştı. Babası ona uzun zaman sonra ilk defa sert davranıyordu. Ecem ortamın

gerileceğini ve şu anda hiç zamanı olmadığını fark etmesi için, "Cem sonra mı konuşsak!" diye belirtti; hali kaygılıydı.

"Sonra bir daha saçmalasın diye mi?" Karısına sert bir bakış atan adam, gözlerini kızına çevirdi. Yeşil gözleri alev almış, kan çanağına dönmüştü. Öfkesi bir yanardağ gibiydi. "Derdin ne senin, bu çocukça yaklaşım nereden çıktı yine? Amacın dikkat çekmek mi? O zaman bravo, çektin. Hem katillerin hem de bizim korkularımızın dikkatini çektin. Başına bir ödül bile konmuş."

Ecem gözlerini açarak elini göğsüne koydu, duyduklarına inanamaz gibiydi. Her an bayılacak gibi duruyordu. Kız annesinin yüzünü görünce ürktü. "Kimsenin dikkatini çektiğim yok. Sana anlattım, anneme anlattım, hatta amcama bile anlattım. İstemiyorum, o ruhsuz herifle beni..." derken içeri sessizce giren Cirrus'a kayınca gözleri, konuşması kısa bir an yarıda kesildi. Ancak duracağı yoktu. Adamın karanlık gözlerine bakarak, çenesini havalandırdı. "Ben evlenmek istemiyorum, o da istemiyor, bu halinden ve tavrından o kadar belli ki."

"Bırak buna o karar versin?" dedi içinden saymaya başlayan Cem.

Bir. İki. Üç!

"Ya ben..." diye çıkıştı kız. "Ben ne zaman kendi hayatım için konuşma hakkına kavuşacağım."

Yerinden kalkan Cem, "Bu konu kapandı. Sana ya da ona bu konuda bir cevap hakkı tanımadık Ece,"

"Neden, onun koynuna siz mi gireceksiniz?" diye dengesiz bir vaziyette çıkışan kıza, öfkeyle bakan annesi şok geçiren gözlerini kırpıştırdı. "Ece," diye uyarırken, panikledi.Rüzgâr elini dudaklarının üzerine kamufle etmiş kıs kıs gülüyor, duydukları karşısında utanan Cem bocalayan bir babanın halini görsele sokuyordu. Kızının edepsiz lakırdılarını nasıl bastırması gerektiğini bilmiyordu. Cirrus ise hâlâ tepkisiz, ilgisiz ve sessizdi. Ondan gelen tek tepki varlığını belirten sesiydi.

"Dışarısı temiz Cem Bey," dedi sanki ondan bahsetmiyorlarmış gibi sakince.

Arkasını dönen Ece ona nefretle bakarak, "Bir şey söylesene, istemiyorum desene," diye çıkıştı adama ama Cirrus kaya gibi hissiz ve sert kalmaya devam etti. Bu da kızı çileden çıkardı. "Seninle konuşmak duvarla konuşmak gibi, ruhsuz, hissiz, zalim bir adamsın sen." diyen kız öfkeyle salonun kapısına yönelirken, arkasından seslenen babası, "Konuşmamız bitmedi henüz," diye uyardı.

"Benim konuşma hakkımı elimden aldığınız gün, bu konuşma zaten sonlanmıştı." diyerek devam etti yürümeye. Yanından geçerken dişlerini sıkan adama, "Kessem kanın akar mı? Vursam canın acır mı? Küfretsem gururun incinir mi diye merak bile etmiyorum. Teneke bile senden daha samimi, en azından vurunca ses veriyor. Sen, ruhsuz bir gölgesin. Sürekli peşimde dolaşan karanlık bir gölge." diye bağırdı.

Kızın sözlerini herkes duymuştu. Rüzgâr ağzını şapırdatan bir ses çıkardı, Esme kocasına sert bir kaş çatış fırlattı. Ecem şaşkınlık içinde nemli gözlerini kızının arkasına çevirip ayaklanırken, hâlâ kapının girişinde tepkisiz duran adama utangaç bir yaklaşımla baktı. Gururunun incindiğini fark eden sadece o muydu? "Öfkeli ama biraz zaman geçince söylediklerinden pişman olacak." diye bocaladı Ecem. "O böyle bir kız değil, onun adına ben özür dilerim Cirrus," diyerek kızının yerine açıklama yapmaya çalışırken, ne diyeceğini bilemiyordu.

Cirrus hiç oralı olmadı, sanki az evvel kızının sözlerini haklı çıkarır gibi omuzlarını ilgisizlikle sarstı. Ecem kaşlarını kaldırdı. Tıpkı kızının dediği gibiydi, adamda yaşama dair hiçbir belirti yoktu. Cirrus bakışlarını yeniden Cem'e çevirdi. "Adamların birkaçını dışarıya bıraktım. Farklı şekillerde evi gözlemlemeye devam edecekler. Evin tepesinde sürekli uçuş yapan bir dron olacak, Ece Hanım nereye giderse onu bir nefes gibi gözlemleyecek."

Rüzgâr elini çenesinde gezdirirken, sessizliğini bozdu. "Bunu bizden saklamayı düşünüyordun değil mi?"

"Sizden bir şey saklamayı düşünmüyordum Rüzgâr Bey, gerektiği kadarını zaten anlatmıştım."

"Ama onun seninle konuşmaya geldiğini bize söylemedin."

Omuzlarını yeniden sarsan adam, "Bunu bende bilmiyordum, az evvel sizinle birlikte öğrendim. Benimle konuşması için böyle maceralar yaşamasına da gerek yoktu, çağırsaydı gelirdim."

"Peki, o adamı neden tedavülden kaldırdın. Ellerini kırdığını, ağzını yırttığını da söylemedin!"

Cirrus tepkisiz ve sessiz kaldı. İki kurt sessiz kalınca, "İzniniz olursa ben gideyim, sabah erkenden gelirim." dedi derin bir uyarıyla.

"Odanı hazırlattı Ecem," dedi Cem, yine içinden saymaya başlamıştı. Bir. İki. Üç! Sessizliğini bozmuştu sonunda. "Bu geceden sonra kızımı gözünün önünden ayırmayacaksın, nefesini her an ensesinde hissedecek," diye buyurdu.

"Benden nefret ediyor, kaçmak için bir yol illaki bulur."

"Gözlerini üzerinden çekmeyeceksin," diye emredince Cem. Rüzgâr kardeşinin dizine elini koyarak, onu sakinleştirdi. "Odan hazır," dedi ama Cirrus'un burada kalmak gibi bir niyeti yoktu.

"Burada siz varken..." diye başladığı sözlerine, Cem öfkelendi ve bir anda gürleyen sesi evde yankılandı.

"Burada ben varken psikopatın biri kızımın odasına girip, yatağına bir mesaj bırakıyor. Onu hep elinden aldım, yine alırım ve sen bunu fark edemezsin diyor ve sen bana nasıl aciz bir baba olduğumu göstererek, intikam mı alıyorsun?"

Cirrus bu çıkışı beklemediği için donup kalmıştı.

"Cem sakin," dedi Rüzgâr yerinden kalkarak, ama sakin kalacak hali kalmayan Cem delirmiş haldeydi. Ne gücü ne de kudreti, ne de zekâsı kızını korumaya yetmiyordu. Bu da onu aciz hissettiriyordu. Onun meleğinin kanlı resimleri gözlerinin önünden gitmiyordu. Ece belki o anları net hatırlamıyordu ancak Cem her anını net bir şekilde hatırlıyordu. Rüzgâr elini omzuna koyup sıktı, telkin ederek gözlerine baktı.

"Abi resimleri gördün mü? Ben onu bulduğumda yaralıydı, iyileşmesi için her şeyi yaptım ama onca acıyı benim minik kızım yaşadı... O eziyetlerin her anını resimleyen psikopatın elinde yaşadı günlerce ve o kişi bana şimdi o günleri hatırlatarak işkencenin en büyüğünü yapıyor..."

"Cem sakin ol, unuttuğun bir şey var! Ece henüz hatırlamıyor, hafızası sildi unuttun mu o günleri? Böyle yaparak onu korkutacaksın."

"Olamıyorum abi, her an etrafında ölüm, acı kol gezerken rahat olamıyorum. Kendi çatımın altında bile koruyamıyorum yavrumu."

Kardeşinin iyi bir konuşmaya ihtiyacı olduğunu anlayınca, yönünü onlara bakan genç adama çevirdi. "Git odana dinlen biraz," dedi Cirrus'a.

Odasına gitmek yerine dış kapıya yönelen Cirrus'la, bakışları sertleşen Rüzgâr ağzını açtı, ancak genç adam onu sustururcasına, "Bahçeyi kolaçan edeceğim," dedi, kapıdan dışarı çıktığını belirten klik sesiyle onları baş başa bıraktı.

Onlar aşağıda gergin bir konuşma yaparken, henüz duş alan Ece aynasının önüne oturmuş saçlarını tarıyordu. Kapıyı tıklatan annesi ürkek bir halde içeri girerek, "Gelebilir miyim?" diye sordu.

"Geldin zaten," dedi Ece canı sıkkın bir edayla.

"Biraz konuşabiliriz istersen. Dilersen doktorunu da arayabiliriz."

"Hayatımın ne kadarı gerçek, ne kadarı yalan benim?" dedi dişlerinin arasından genç kız. "O resimlerdeki kız bendim ama..." Elindeki tarağı önündeki masaya vurduğunda, annesi ürktü. Vuruşunun şiddetiyle içinde, parfümlerinin olduğu narin cam şişeler, makyaj malzemeleri ve mücevherlerinin olduğu tahta kutular titredi. Gözleri nemlenen kız zihninden o görselleri silmek istedi. Hayır, bu kötü bir şakaydı. Psikopat her kimse, onunla oyun oynamaktaydı. Sonra aklına gelen şeyle öfkesi boyut değiştirdi. Kalbi tekrar hızla çarpmaya başladığında, babasının az önce dediklerini algıladı. Kaşlarını çattı.

"Ben ne yaşadım anne? Neyi sildim hafızamdan? Ben hep bilinç kaybı sanıyordum ama değil gibi..."

Ecem çaresizlik içinde ellerini dudaklarına kapatarak hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. "Doktorunla konuşmak ister misin?"

"Konuşacağım elbette ama önce sizinle konuşmak istiyorum. Neden kimse bana neler olduğunu anlatmıyor?"

"Çünkü bu senin iyiliğin için, doktorun sonucunu kestiremiyor." Yanına geldi. "Ece, annem bu konuyu doktorunla konuş, benim bile cevaplarım tıkanıp kalıyor."

Kız bu konuyu sonraya ertelemeye karar verdi çünkü annesinin çaresizliği onu üzüyordu. "O adamın bana eş olabileceğine nasıl inanıyorlar?" derken aklına gelen sahne kanını dondurdu. Az evvel yumruk gibi sözleriyle nakavt etmişti ama adamın kılı kıpırdamamıştı. Bu gece onu öpecekti ve o yine durdurmuştu. Daha önce olduğu gibi... Kahretsin, onun gözünde sürekli dibinde gezinen, ondan bir şeyler dilenen, salak bir kız profiline bürünmüş olmalıydı. Hayır, Ece'de tıpkı onun gibi istemiyordu bu evliliği. Gururunu ona bir daha kurban etmeyecekti. "Onu hayatıma siz sokamazsınız," dedi iğrenerek, sanki bu, onların suçuymuş gibi.

"Babanın senin için yaptığı teklifi reddetti, hem de iki gün evvel..."

Ret mi etmişti? Babası ona teklif sunmuştu işte, hissettiği doğruydu. Bunu duymak kızın canını daha da acıttı. Gururu kırıldı. O zaman babası neden ısrar ediyordu ki? Amacı neydi? Annesinin bakışlarındaki bariz rahatlamayı, aynı zamanda şaşkınlığı gördü. Duyguları dağılmış bir halde aynaya baktı. Annesi babasının teklifinin nedenini anlatmak zorunda kalmıştı. Üzücü ayrıntıları atlayarak...Ama bu onu ikna etmemişti. Ece dehşete düşmüş ve kendini bir hediye gibi sunan babası yüzünden, midesi kasılmıştı. Eğer o gün evden çıkmak

için ısrar etmeseydi, hastaneden kaçmasaydı, kaçırılmayacaktı ve bunlar başına gelmeyecekti. Onu dizginlemesi için bir koca arıyordu demek! İnsanın iradesini ne dizginleyebilirdi ki? Olanların bir suçlusu varsa, o da kendisiydi. Ama şimdi annesinin ifadesinden, bu gece kurtarıcısı olan ruhsuz herifin asil ve kahramanca tavırlarını abartmış olabileceğini düşündü.

Belki kendi bile gözünde abartmıştı. O yüzden ona sokulmuş, sarılmıştı. Geceye dair düşünceler zihnine dolanmaya başlayınca, yutkundu. Fermuarını çekerken, küçük bir çocuğu azarlayan abi edasındaydı. Ona dokunmamak için azami bir çaba harcadığını, bir kez olsun bedenine bakmadığını, şimdi fark ediyordu. Onu bir kardeş gibi mi görüyordu? Cemre'den farksız değildi onun gözünde, öyle mi? Midesi bulandı. Hangisinin daha acı verici olduğunu çözemedi, kardeşi gibi sevmesi mi, yoksa hiç sevmemesi mi?

Onu reddettiği için rahatlamış olması gerekirdi ama göğsündeki ani sıkışıklık daha çok hüsrana uğramış olduğunun işaretiydi. Başlangıçtaki korkusunun ve önyargısının gereksiz olduğunu fark etmişti. İçten içe hep az bile olsa, zihninde yer edinip edinmediğini merak etmişti ama şimdi görüyordu ki, onun duygusuzluğunun duvarlarına çarpmaktan yorulan kendi duygularıydı. Onu kurtarmıştı. Evet, çünkü merhametli yakarışlarını önemsemişti ama onu teselli etmek için kollarının arasına almamış ve neredeyse öpmek için uzandığında, umursamaz bir vaziyette reddetmişti. Hem de daha evvel yaptığı gibi, duygusuz ve ruhsuz bir davranışla.

O anda, onu engelleyen şeyin duyarsızlığı olduğunu düşünmüştü, oysa kardeşinden öte görmediği için ona karşı hiç ilgisi yoktu. Cüretkârlığı pişmanlık sebebiydi. Onu kendinden uzağa püskürtmesine vesile olmuştu. Aralarındaki bağı yalnızca hayal etmişti. Her zamanki gibi... Oysa o anda, ifadesindeki bir şey, az kalsın tecavüze uğrayacak aptal bir kızdan başka bir şey olduğunu belirtiyordu ama onu teselli etmesine o kadar kafa yormuştu ki, onun gözlerindeki küçümsemeyi gözden kaçırmıştı. Hatta tekrar düşündüğünde, merhamet bile duymayacak kadar hiçti onun için çünkü ona da herkese baktığı duygusuz ifadeyle bile bakmamıştı. Dışarıdan bakıldığında kimseye aman vermeyen, hiddetli bir görünümü vardı, ama bir an onunda içinde bir yere dokunduğu an değişeceğini sanmıştı. Hayal kurmuştu.

Ne hali varsa görebilirdi artık, bu saatten sonra umurunda olmayacaktı. Nasılsa artık bir önemi de kalmamıştı. Hatta onun da kendisini istemediğini duymak, alabileceği en iyi haberlerden biriydi. Cirrus onunla evlenmek istemiyordu! Ece de onu istemiyordu nasılsa! Bu iş burada kapanmıştı. Babası da nasılsa yakında kabullenirdi.

Ecem sessizleşen ve kendi düşünceleri arasında kaybolan kızına bakarken, "Tabiî bu fikir babanın düşüncesini değiştirmedi, ona farklı bir teklif sundu. Ya katilini bulacak ya da seninle evlenecek." diye tamamladı sözlerini.

Birden annesine döndü. Kaşları çatılmıştı. "Bunu nasıl şart koyar?"

"Eğer bir babanın evladına olan sorumluluğuysa bu noktaya getiren onu, her şartı öne sürer."

"Peki, o ne demiş?"

"Kabul etmiş, ondan belirli bir gün istemiş..."

"Kaç gün?" diye sordu merakla.

"Birkaç gün işte ve..."

"Ve?" diye sordu kız merakla.

"... ve o gün bu gece doldu."

Ece ağzı açık annesine baktı. "Ne?"

"Birkaç gün dedim ya... İşte babanda kabul etmiş ve birkaç günlük süresinin dolduğunu bu gece onun yüzüne haykırdı, o da sustu."

"Ne?"

"Kabul etmedi ama garip bir çocuk o, verdiği sözleri tutmak için tuhaf bir çabası var. Sanırım kabullendi."

"Babamda bundan yararlandı mı? Kızını, sözünden dönmek istemeyen bir adamın merhametsiz yüreğine sürgün etti, oraya hapsetmeyi göze aldı. Bana biçtiği bedel bu mu? Mutsuz bir hayat... Sevmeyecek ki beni, kabullenmeyecek."

"Bunu nasıl düşünürsün. Her evlilikte bir keramet vardır. Hem sevmese seni neden kurtarsın."

Evet, belki de kendince seviyordu ama kardeşi Cemre gibi. Bu daha üzücüydü ya, hiç sevmemesi daha iyiydi. Gözleri sulandı yine.

"O senin baban, geleceğini güvence altına almak istiyor. Üstelik o duygusuz biri değil Ece, öyle olsa kardeşine ve yeğenine karşı da taş gibi duyarsız olurdu ama konu Cemre olunca, onun için akan sular duruyor. Buna defalarca şahit olmadık mı?"

Ece hırsla dudaklarını sıktı. "Bu daha kötü ya, adam beni çevresinde istemeyecek kadar duygusuz ve şimdi istemediği kadınla mecburen evlenmeye kalkıyor."

Babasının ve annesinin bu geceki tacizli saldırıdan haberinin olmadığını fark etmenin verdiği rahatlığı gizledi. Dikkatini elindeki gümüş taraktan uzak tutmaya çalıştı. Demek bu kadar da olsa sözünü tutmuş, ona saldıran adamın niyetinden bahsetmemişti kimseye. Eğer kendini tehlikeye atmasaydı şimdi bunlar olmayacaktı. Ailesini hayal kırıklığına uğratmıştı yine ve haklı olarak babası da onu böyle cezalandırıyordu. Oysa planları çaresizlikten ortaya çıkmamıştı. Hepsi onlara göre mantık ürünüydü. Bu, ailesine göre en iyisiydi.

Ama "Neden?" diye sormadan edemedi Ece. Neden onu istemiyordu? Güzel mi değildi? Tutkusunu mu kabartamıyor, kadın olarak mı göremiyordu? Yoksa onun gibi aciz, güçsüz bir kızı kendine layık mı görmüyordu? Güzel yüzü öfkeyle asıldı. Nedeni ne fark ederdi? Kendi düşüncelerine kızdı. Annesi kaşlarını kaldırınca, "Neden katlanıyor babama?" diye sordu. "Onun gibi güçlü bir adam neden babamın sözünü dinliyor hâlâ?"

"Nedenini bilmem ben. Teklifi reddetti ve bunun olmasına da baban izin vermezdi, bunu da belli etti."

"Ben istemiyorum, bunu da görmüyor babam," diye çıkıştı kız ağlayarak.

"Ona ihtiyacımız var."

"Benim, sizden başka kimseye ihtiyacım yok," Sonra annesine dönerek, "Ama neden bu ruhsuz adam bu kadar önemli babam için?" diye merakını yeniden dile vurdu.

Omzunu sarsan annesi gözlerini kıstı. "Baban bir şeyi düşünmeden asla işleme koymaz, gördüğü ya da hissettiği bir şey mutlaka vardır. Onun senin için iyi bir seçim olduğunu düşünüyor."

Bu bir ima mıydı, yoksa açık bir zarf mıydı? Evet, gördüğü ve hissettiği şey gayet açıktı ki, kızını bir başka adamın insafına bırakmak istiyordu. Babası açık yüreklilikle, onun bir aptal olduğunu düşünebilirdi ama aptal bir kız bile olsa, onu sevmeyen bir adama kadın olmak istemezdi. Babasının hareketlerinin hepsinin temelinde, o psikopatın, kana susamış korkuları yatıyordu. Babasının ona düşkünlüğünü ve unuttuğu zamanlarda yaşadıklarının korkusunu, iyi bilirdi Ece. Babasında

fanatik bir dürtü vardı, koruma dürtüsü. Bazen kimi neden ve niçin korumaya çalıştığını bile sorgulamasına izin vermezdi. Şimdiki gibi!

Görünüşe bakılırsa babası bir şey planlıyordu ve Cirrus denen adam, bunun neresindeyse, desteğine ihtiyaç duyduklarına kanaat getirmişlerdi. Adamlarının arasında en zeki ve en iyi silah kullanan adamı oydu ve lanet adamın ağzı bir kerpeten gibi de sıkıydı.

Bu muydu? Kızına sonsuz bir koruma bulma umudunda mıydı? Öyle olmadığını bilmek istiyordu. Tehlikeli bir düşünceydi. Cirrus ve onun kaderini belirlerken, hakkındaki söylentiler tüm medyaya daha şimdiden yayılmıştı. Medya onların nişanlandığını bildirmişti bu gece. Babasından korksa da, başını bu ruhsuz adamın göğsünün üzerinde dinlenirken düşünmek istemiyordu. Kulağının altında bir boşluk olmasını istemiyordu, yanağını sıcak bir kalbin üzerine yaslamak istiyordu. Onun için atan bir kalbin üzerinde başını unutmak istiyordu.

Annesi, bir şey söylemesini beklerken, düşüncelerle kırışan yüzünü izliyordu. Kız ise hâlâ onu düşünüyordu.

"Babamın korumacı davranışı sayesinde kadınlar bir erkekten hoşlandığı zaman ne hisseder bilmiyorum, ama bir erkeğin bir kadından hoşlandığı zaman ne yaptığını çok iyi biliyorum anne. Şurasındaki organ atmayı unutuyor... Bakir bir kız olabilirim ama saf ya da salak biri değilim. Flört etmeyi de, kur yapıldığında verilen tepkileri de anlayacak yaştayım. Bu adam, tüm insancıl duygulardan muaf... Sırf cinsellik ya da tatmin olma duygusu için, bir erkeğin şişme bebeği olmayacağım ya da peşimdeki katilden kurtulmak için, bir adamın korumasına muhtaç kalmayacağım. Ben aşk istiyorum, seviştiğim insanın beni seks objesi olarak görmesini istemiyorum. Olumlu ya da olumsuz her anlamda beni sevsin istiyorum ve bu isteklerimin hiç birini, bu ruhsuz herif bana veremez!"

Bakışları, utancından kıvranan ve yatağın ucunda eriyip gözden kaybolmak için elinden gelen sessizliği yapan annesine döndü. Son söyledikleriyle adeta kadının ağzı yarım santim açık kalmıştı. Rengi bile atmıştı. Omuzlarına dökülen uzun saçları ve üzerindeki penye gecelikle, bir melek kadar ruhani görünüyordu. Kazara dokunsa, yatağa yığılacak gibiydi.

"Anne çocukça tepkiler verme, beş yaşında değilim. Yirmi üç yaşındayım. Lütfen ağzını kapatır mısın, bu halin çok komik."

Ecem ağzını birden kapadı ve kendine çeki düzen verdi. "Artık bir önemi yok, baban kararını verdi ve Cirrus da sözünü tutacak gibi duruyor."

"Ben henüz pes etmeden, son sözü etkisizdir." dedi Ece yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle. "Bu konuda onu çaresiz bırakacağım!"

Sesindeki bir şeyler annesinin kollarındaki tüyleri diken diken etti. Kalbi kaygıyla attı. Kaşlarını çatan Ecem, "Ne demek istiyorsun? Kimi çaresiz bırakacaksın?" diye sordu.

Kızın yüzü hayli rahat duruyordu. Cirrus daima kendi kararlarını kendi veren bir adam olmuştu; onu bir şey yapmaya zorlamayı hayal bile edemezdi ama damarına basarsa, inadını ve sözünü tutma konusundaki vaziyete baskı yaparsa, ne yapardı biliyordu. Onun sözünü değiştiremezdi ama yeniden bir söz vermesine sebep olabilirdi? Bu düşünce içinde bir yerlerin kilidini kırdı ve mutlu etti kızı.

Ecem'in sessiz kalan kızının ne planladığını anlaması zaman aldı. Yüzü üzerindeki gecelik gibi bembeyaz oldu. "Cirrus'a ne yapacaksın?"

"Ona bir şey yapmayacağım." dedi Ece.

Ecem'in dudaklarından garip bir ses çıktı. Büyük kahve gözleri, iri altın sikkeler kadar açılarak, sarsılmış yüzünü doldurdu. Yüzündeki ifadeyi derhal toparlayarak, "Ne yapacaksın?" dedi zar zor çıkan bir fısıltıyla.

"Her tünelin bir girişi, bir de çıkışı vardır."

"Ciddi olamazsın," dedi annesi afallamış bir halde, tamamen kendini unutmuş kızının zihninden geçenleri okumak istiyordu. Bir adamı onunla evlenmekten vazgeçirmek için, kendi hayatını mı mahvedecekti? Ece bunu umarım yapmazdı?

"Benden sakın böyle bir şey isteme yapmam, babana bu konuda karşı gelmem." diye kendini açıkladı.

Ece güldü. "Senden bir şey istemeyeceğim korkma."

Korkma mı? Şu anda ciddi anlamda korkuyordu. Hayır, yine şeytanların dans ettiği kafasından ne geçiyordu bilmiyordu ama bu işin sonunda babası hiç mutlu olmayacaktı. Rengi solarken kayalar kadar sertleşen gözleriyle, annesine döndü.

"Onu bir söz vermeye daha zorlarsam..."

Ecem duyduklarına inanamıyordu. Kızı aklını mı kayıp etmişti? Tam da düşündüğü gibi işi inada bindirmişti. "Ama bu düzenbazlık,"

dedi öfkeyle. "Bir adamı bu şekilde köşeye sıkıştırmak tehlikeli, sonucu kötü olabilir." Kendi tecrübesinden biliyordu, bu hiç akıl kârı değildi. Kızı kendi gençliğine ve tecrübesizliğine ne kadar benzemekteydi, yeni fark etmişti. Lise çağlarından beri Cirrus'un burnundan getirmiş, sonra vazgeçtiğini göstermişti ama şimdi yeniden savaş başlatıyor gibiydi. Yumruğunu sıktığında, Ece bir an fazla ileri gittiğini düşündü. Ürktü.

"Aptal kız! Başını daha büyük bir belaya sokmadan dur artık!"

"Ben geçmişimi silmişken ve yaşadıklarım hakkında hiçbir fikrim yokken, beni daha neyle korkutabilirsiniz ki? Aptal olan saçma düşüncelere sabit kalmış o adam... Sevmeye korkuyor, sevilmeyi hazmedemiyor..."

Bu asiliğinin biletini onlara kesemezdi Ece? Onun için ellerinden gelenin fazlasını yapmaya çalışıyorlardı, neden anlamak istemiyordu? Neden durulmuyordu?

Annesine hırsla dönen kız, "Sen acı ve fedakârlık hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Babamı sevmiş sevilmişsin. Sevmediğin bir adama mecbur olmamışsın." derken, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Öfkesi kontrolden çıkmış olan Ecem, dişlerini sıkarak kızını kolundan tutup, yüzüne bakması için çekti. "Asıl sen hiçbir şey bilmiyorsun. Bizim ne kadar çetin yollardan geçtiğimizi aklından bile geçiremezsin. Babanın neden bu kadar inat ettiğini ve senin için daha doğmadan korktuğunu, kendiyle nasıl çatıştığını bilmiyorsun. Onu haklı çıkarmaya hakkın yok. Onu en büyük kâbusuyla korkutmaya hakkın yok."

"Anlat o zaman?" dedi Ece, annesinin babasının, hatta tüm ailenin ondan sakladığı o şeyi anlatsın istedi. Neydi? Babası neyden korkuyordu?

"Aptal itirazlarını bir daha duymayayım. Baban senin için doğru olanı düşünüyor." Kızının kolunu bıraktı. Sanki biraz daha fazla yakınında durursa, onun anlamayan kafasına vurmaktan ve incitmekten korkar gibi geriye çekildi. "Cirrus senin için iyi bir eş olacak. Yakında bunu ikiniz de fark edecek ve babana teşekkür edeceksiniz."

Artık daha fazla konuşmanın manası yoktu, sabit fikirli babası annesinin beynini de yıkamıştı. Kız cevabını almıştı. Babasını, amacına giden yolda, hiçbir şey durduramazdı. Bu düşünce tüylerini diken diken etti. İçinde bir şeyler korkudan dertop oldu, titriyordu. "Yapamam," dedi, sesi gözyaşlarında boğulurken. "Yapmayacağım."

"Yapmak zorundasın,"

Kızının meydan okuyuşu karşısında gururlandı ama sonra olacakları düşünüp pişmanlıkla kıvrandı.

Ece annesinin büyük adımlarla bir sağa bir sola doğru gitmesini izledi. Bocalıyordu. Anlatmadıkları bir şeyler vardı ama ne olduğunu bir türlü belirtmiyorlardı. "Yapacaksın," diye sayıklıyordu. "Evleneceksin." diye neredeyse tehdit etti

Kızı onu biraz daha inceledi. "Emin misin anne?"

Abartısı karşısında yanaklarının yanmaya başladığını hissetti Ecem. Ama az evvel aşağıda... Bakışında, ilgilendiğine dair hiçbir belirti olmasa da, onu izlemişti Ecem, hatta onu istemediğini söylediğinde, arkasında duran Cirrus kızgın görünüyordu. Bunu gören sadece kendisi olamazdı. Cem de görmüştü.

"Kadınlar, bir adam ondan hoşlanıyorsa bunu fark eder ve bu adam benden zerrece hoşlanmıyor anne."

Söylediği sözler karşısında kızardığını fark etti, annesinin bunun gücenmekten olduğunu düşünmesini umut etti. Bir bağ hissettiğini düşünmüştü ama reddi karşısında artık hiçbir şeyden emin değildi. Bu adam ona işkence olurdu, sadakatle ısınan bir çatı değildi...

Ama bu saatten sonra babasının istediği şeyi asla yapamazdı ve yaparsa da sonuçlarına katlanamazdı. Sağlam gururuna inen bir darbe daha, içini buz gibi bir korkuyla doldurdu. Yaptıklarıyla, zorla evlenmek zorunda kalmayacağı fikriyle, kendini teselli etti. Umutsuz planlarını eyleme dökmek zorunda kalacak gibi görünüyordu. Ne de olsa, babasının zorba isteğini yerine getirmeden adamdan bir söz alacağına emindi. Bu gece verdiği sözü kısmen tutmuştu, ona saldırıldığını bildirmemiş, neden oraya gittiğini de saklamıştı Cirrus. Saklamıştı değil mi?

Bir an tüm hayalleri uçup gitmiş olabilirdi ama reddi onu diğer tüm seçenekler karşısında çaresiz bırakmamıştı."Pekâlâ," dedi annesine, sanki muhteşem bir ödül veriyormuş gibi. "Biraz düşüneceğim bu seçeneği."

Sonunda dercesine rahatlayan Ecem gülümsedi. Öyle ki, gergin omuzları çöktü ve o anda Ece annesinin baştan beri niyetinin bu olduğunu anladı. Onu ikna etmek için odasına gelmişti. Tam da babasının işlediği gibi hareket etmişti!

Ece itiraz etmek istermiş gibi bir ses çıkardı ama annesi bir bakışıyla onu durdurdu. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Ama annesinin bilmediği, asla evlilik noktasına gelmeyecekleriydi.

"Bu gece yanında uyuyabilir miyim?" diye sordu Ecem. Bu kadın ne kurnazdı! Kafasındaki tilkileri görmüş müydü? Bu gece olmazdı, planları vardı! Kalbi duracak gibi panikledi. "A-ama," diye kekeledi, "Yalnız kalmak iyi gelir diye düşünmüştüm,"

Annesi kafasını salladı. "Bu gece tek kalman hem beni hem de babasını rahatsız edecekti. Koynumda yattığını bilmek istiyorum."

"Şey," dedi, ertelemek için bir bahane bulmaya çalışarak. "Bu gece olmaz. Yalnız kalmam daha iyi anne, sonuçta bazı şeyleri netleştirmem lazım. Hem, biraz kitap okurum belki. Ben iyiyim, sizin kadar etkilenmedim, malum beynim kötü anıları silmiş."

Annesi bir şeylerden şüphelenir gibi gözlerini kıstı, "Burada kalıyorum, beyninden saçma şeyler geçtiğini hissediyorum."

"Ama anne?" diye çıkıştı çaresizce, aklından deli gibi sorular geçiyordu. Odadan zorla gönderse, onu incitirdi. Annesi omuzlarını silkti. "Dikkatimi dağıtacak bir şey bulmaya çalışma, gitmeyeceğim. Bu gece seninle, sana sarılarak uyuyacağım." Yatağa giderken kızını baştan ayağa süzdü. "Yatmıyor musun? Hayli geç oldu." Kızın rengi attı.

Tek yapabildiği, annesinin girdiği yatağı dehşet ve çaresizlik içinde izlemek oldu. Kazanmıştı. Her ne kadar büyük bir savaş olmamış olsa da, annesi ve babası başından beri onun bu evliliğe engel olmak için her şeyi yapacağını biliyordu. Onu istemeyen bir adamı, kendisiyle evlenmesi için oyuna getirmek kadar onursuzca bir şeyi bile düşünmüşlerdi. Kız, en az annesi kadar inatçıydı.

Bu düşünceyle titredi. Babası nasıl bu kadar sığ ve düşüncesiz olmuş, onu istemeyen bir adama kızını zorla kakalamaya çalışırken, kendi onurunu bile umursamaz olmuştu. Kendi onurunu göz ardı ederken, kızının gururunu da düşünmemişti! Üzerini giyip yatağa geçti, hemen yanına uzanmış annesi omzuna başını koyduğunda, saçlarını öpüp okşadı. Hissettiği öfkeden uyuştuğunda, onu ne kadar çok özlediğini ancak düşünebildi. Annesinin kokusunu da, varlığını da yanında seviyordu.

"Neyse yatalım, gün ola harman ola," dedi anneannesi gibi.

Yapmak zorunda olduğu evlilik düşüncesiyle midesi bulandı ve neredeyse kusacaktı. Bedenindeki her bir hücresi, böylesi onursuz bir şey yapma fikrine karşı ayaklanmıştı. İsteksiz dokunuşlar, sürekli kavga eden iki azgın birey ve evde kırılmayan tek bir eşya kalmamış yuva... Adam onu kurtarmıştı evet ama aynı zamanda istememişti! İşte mesele o gün kapanmıştı.

"İnadından gözü dönmüş," dedi hırsla söylenerek yatağa uzanırken. Annesi ona döndüğünde, üzerini örtüyordu. "Bir adamı, bu şekilde bir evliliğe zorlamak, çok yanlış... Böyle bir evlilikten, ne hayır gelir. Biri ruhsuz, diğeri deli! Evlenince evde saklambaç oynarız."

"Evlenince oynayacak çok daha güzel ve ilgi çekici oyunlar var..."

"Anne iğrençleşme, sesinizi duymayan sokak köpeği bile kalmamıştır." Şok geçiren Ecem utanç içinde sessiz kaldı. "Nefes al anne, ben kocaman bir kadınım."

Evet, onunla alay edebilecek kadar cüretkâr ama cinsellik konusunda hiçbir bilgisi olmayan gözü kapalı bir kuzucuktu.

Annesi sanki bir şeyler biliyor ve saklıyor gibiydi. Cirrus yarın ve sonraki ömrü boyunca ondan nefret edecekti - haklı olarak. Sanki onunla evlenmek yeterince korkunç değilmiş gibi, bir de vereceği tepkiden korkuyordu. O adamla konuşurken kendini hayal etti. Bir duvarın önüne oturup eline çekirdek alıp derdini anlatsa, belki duvar insafa gelip çatlayarak tepki verirdi ama o adam bunu bile ona çok görürdü. Neyse ki annesi birazdan uyurdu ve yarın kalıcı bir zarar olmadan, bu badireyi de atlatırdı. Bu oyun, evliliğe kadar gitmeyecekti.

Annesi cidden birkaç saat içinde uyuyakaldığında, Ece odasının içinde dolaşmaya ve yarın yapacağı konuşma için hangi konuları öne süreceğini irdelemeye başladı. Camdan dışarıya sıkıntıyla baktığında, onu gördü. Hızlı adımlarla arka bahçeye doğru yürüyordu, yanında da köpeklerden biri vardı. Gecenin bir yarısı bahçede ne arıyordu ki? Uyumamış mıydı? Havlayan köpeğin zincirini sımsıkı tutuyor, söylenerek gidiyordu.

Huzursuz köpeğin dili dışarıdaydı ve adımları öyle hızlıydı ki, zincirini çekiştiren Cirrus onu tutmakta zorlanıyordu. Köpeğin duyuları hareketlenmiş, bir şey dikkatini çekmişti. Korumalar sakindi ve kimse bir şey görmemişti ama köpek normalden daha huzursuzdu. Karanlık bahçeyi, loş bahçe direkleri aydınlatıyordu.

Ayın gölgelikleri ağaçların arasından sızıp, yüzünün yarısına düşen gümüşi ışıklar bırakıyordu. Serin akşam havasının tenindeki hissi hoştu. Terlemişti. Kış bitiyordu, hâlâ ara sıra yağmurlar devam etse bile bu sene kış bile normal geçmemişti. Barajlar susuz kalmıştı çünkü kar yağmamıştı. Kafasını güncel sorularla doldurmaya çalıştı ama olmadı çünkü huzursuzdu. Bedeninin verdiği tepkiden, kalbinin sabırsız atışından da huzursuzdu. Belki de deli kızın meselesi kafasını o kadar

çok meşgul ediyordu ki, huzursuzluğu yüzünden böyle saçma hislere kapılıyordu. İlacını içmeli ve kadın ırkını hormonlarından uzaklaştırmalıydı. Onunla evlenmek istemediğini haykıran kızın sesi kulaklarında çınlıyordu. İyi de onu ilk reddeden kişi Cirrus'tu, neden o an içine oturmuştu. Babasının teklifini reddettiğine bir kez daha minnet duymuştu. Bir an bu işin olabileceğini düşünürken, aklından neler geçiyordu?

Çenesi sertleşti, cevabı biliyordu. Yatağında bir kız istiyorsa, herhangi biri olabilirdi ama bu, asla onu küçümseyen ve değer vermeyen bir kadın olmayacaktı. Ona iç güveysi muamelesi yapan ve sanki her sözlerine minnet etmesi için ayaklarını yalamasını bekleyen, bir ailede de olmak istemiyordu. Onun gücü de, zekâsı da yerindeydi çok şükür, kimsenin minnetine ihtiyacı yoktu. Üstelik bu kız onun dünyasını alt üst ederdi. Hem gününü hem de gecesini onunla düşündüğü an... Ne saçmalıyordu, yatağında asla bir kadına yer olmayacak diye hatırlattı, kendi kendine. Bahçede dolaşırken, cömert misafirperverliği için küfretti Cem Bey'e yeniden. Köpekle dolaşmak iyi gelmişti. İki kere tur attıktan sonra bahçede, köpekte sakinleşmişti. Kısa süre sonra da huzursuzluk hissini bastırarak tüm uzuvlarını esnetmişti.

Bakışları kısa bir an ışıkları sönen odaya döndü. Kendine küfretti, düşüncelerinden tiksinmişti. Ne oluyordu ona böyle? Yeni yetmeler gibi, ne saçmalıyordu? Mantıklı düşünceleri ve telkinleri severdi Cirrus, duygularını köreltmek için arzularını kullanmazdı. O cadıya karşı zihninde inşa ettiği duvarın şaşırtıcı bir şekilde zayıflamaya başladığını gördüğü an, öfkesi katlanmıştı.

Bu gece yine... O geceki gibi yakınlaşmıştı... Çekinmeden, düşünmeden ona sarılmıştı.

Onu öpmeye çok yaklaşmıştı Cirrus, tüm duyularıyla bunun farkındaydı. Kendini kontrol edebilmesiyle tanınmış bir adam için, bu kadar iradesiz olmak, keyfini kaçırmıştı. Hata bu affedilmez bir hataydı. Aklı ne ara şeyine kaymıştı?

Tüm düşüncelerini o psikopata yöneltmiş olmalıydı. Ama yine başına bir şey geleceği fikri tüm zihnini işgal eden sorularla yer değiştirmişti. Hırslandı kendine, erkekliğini sertleştiren ve ona kendini ufacık bir kafeste sıkışıp kalmış devasa bir aslan gibi hissettiren sığ düşüncelerinin seyrini değiştirdi. Düşüncelerinin psikopattan çok farklı olması,

öfkesini tetikledi. Eğer kendini cezalandırabilseydi, *Şia'lar gibi nefsini kırbaçlardı.

Dikkati dağılmıştı. Bir kadın tarafından -hayır bir kadın bile değildi- şımarık bir kız tarafından tüm dengesi sarsılmıştı. Kafasını salladı. Kadınların ona eşlik etmelerinden hoşlanmıyordu. Kadınlara dokunmaktan, onların dokunmasından da hoşlanmıyordu. Ama gerçekten ihtiyacı olduğu zamanlarda onlarla yatakta şiir de okumayacaktı. Aslına bakılırsa, hiçbir zaman birkaç dakikalık el sporunun fazlasını düşünmemişti. Gerektiğinde sıkı bir yumruk ona yeterliydi! Onlara ayıracak ne vakti ne de ilgisi vardı. Tüm duygularını kaybettiğinden bu yana, tek bir hedefe kilitlenmişti; arkadaşlarının canı, kardeşinin mutluluğu...

Son yirmi yılın büyük bir kısmını savaşlarda, dövüşlerde, tecrit alanında geçirmişti. Hem erkekliğini hem de duygularını bir daha filizlenmeyecek şekilde toprağa gömmüştü. Kaşlarını çattı. Bu tuhaf düşüncenin, geçirdiği geceden kaynaklandığını düşünerek, sırtını bir ağaca yasladı, gözlerini kapadı. Kendini karanlığa bırakarak gergin kaslarını rahatlattı. Ama bu rahatlama işe yaramadı. Zihnini yakan görüntüleri unutmak o kadar kolay değildi. Gözlerini kapatır kapatmaz hepsi geri dönüyordu. Senelerdir savaştığı ve kaçtığı her şey, ona koşar adım dönüyordu. Güzel yüzü, keskin sözleri, nefretle parlayan gözleri... Yalnızca birkaç santim uzağında duran ve kaç seferdir tüm direnmesini alt üst eden, günahkâr dudakları... Kibirli dudakları...

Ve kadınsı hatları...

O görüntüyü tüm hızıyla aklından savurmaya çalıştı, ancak sertleşen erkekliği bunun tam tersini kanıtlıyordu. Hayatında gördüğü en muhteşem şeydi. Bir erkeğin zevki için yaratılmıştı. Dişlerinden gelen ses köpeğini de huzursuz etti. "Saçma," diye hırladı geceye, köpek de onun gibi hırladı. "Bu düşünceler çok saçma. İlgilenmiyorum."

Saçmaydı, ilacın etkisi azalmış olmalıydı çünkü bir demircinin çekici kadar sertleşmişti. "Bu hepsinden saçma," Bu şekilde uyuyamayacağını bildiğinden, gidip kendini rahatlatması gerektiğini bilecek kadar aklı başındaydı. Sıkı yumruğuyla rahatlarken, hafızasındaki görüntüleri yok sayıp, sadece duyularına odaklanıp, heyecanını dipsiz karanlıklara boşaltmalı ve bir daha aklına böyle saçmalıklar getirmemeliydi.

* İslam ile ilgili bir dizindir. Şiilik veya Şialık (Arapça: الشيعة eş-Şia, Farsça: شیعه Şia), bir İslam mezhebi olarak bilgi veriliyor.

Bu tutum tatmin edici olmasa da, kendine dokunulmasından hoşlanmayan erkeklerin pratik çözümüydü.

Cebinden çıkardığı ilacı ikinci defa ağzına attı ve acı tadına aldırmadan çiğneyerek yuttu. Bu gece rahat uyumak istiyordu. Düşünmeden ve uyarılmadan, uyumalıydı. Odasına gideceği zaman duyduğu sesle, arkasını döndü. Rüzgârı delip geçen hızlı bir şeyin, göğsüne saplandığını hissetti. Elini sinesine dokundurmak, sadece saniyeler sürdü. Görünürde bir şey yoktu ama göğsünde bir acı vardı. Vurulmuş muydu? Siyah tişörtünde ıslaklık ya da bir delik yoktu. Gözleri kısa bir an sislendi, genzine doğru elektriklenen bir his yayıldı. Korumalardan biri onun sarsak halde eve doğru yürüdüğünü görünce, endişelenerek yanına koştu.

"İyi misiniz efendim?"

"İyiyim," dedi Cirrus elini önüne siper ederek. Bayılmadan evvel odasına gitmeliydi, ilaç fazla gelmiş olabilirdi.

"Arkanı dön ve bacaklarını aç," diyordu zihnindeki ses... Hafızasında havaya uçan bir mağara vardı, kulaklarında çınlayan acı dolu çığlıklar kalbini sıkıştırdı. Başını elleri arasına alarak, seslerden ve geçmişteki anılardan kurtulmaya çalıştı. İlacı susuz içtiği için olmuştu, başını sarsarak görüntüsünü netleştirmeye çalıştı. Kısa süre sonra görüntü netleşti, ama bedeninde tuhaf ısınma, teninde karıncalanma vardı. Odasına giderken, "Dikkatli olun, gözünüzü kırpmayın," diye uyardı adamlarını. Köpeği saldı,o bahçeyi dolaşırken eve girdi. Ama bir garipti, yürürken gözleri sisleniyor, zihninde gelip giden görseller hiç hoşuna gitmiyordu. Ona ayrılan odaya gitmek için birkaç defa durması gerekti, adımları da sarsaktı.

"O adamı normal bir insan kılıfına koymak, uzayda canlıya rastlamak kadar uçuk düşünce." diyordu zihnindeki kadın. *"O kadar siliksin ki, seni görmezden gelmek için çaba sarf etmeme gerek kalmıyor Cirrus."* Başını sarstı. *"Hayatında öncelik olmadığın kişinin seçeneği de olma."*

Dişlerini sıkan Cirrus'un başının içinde bu sesler çınlıyordu. Onun odasına gittiğini gören Ece'nin, dışarı çıkmak için biraz cesaret toplaması gerekti. Sonunda aldığı kararla kapıya yöneldi. Sanki hırsızlık yapacakmış gibi ürkekçe ayaklarının üzerinde yürüyor, titreyen bedeninin sarsılmasına engel olamıyor, kontrol edilemez bir şekilde korkudan hızlı soluyordu. Koridordan ilerleyip, merdivenlerden yavaşça

indi. Babası kapısını açacak ve arkasından, "Nereye?" diye bağıracakmış gibi, atılan her adımı ürkekti.

Bunu yaptığına inanamıyordu. Sürekli ilerlemesini sağlayan tek şey, babasının inadını ve sabit düşüncelerini yerine getirmezse, neler olacağını bilmesiydi. Düşündükçe, planının ters gidebilecek ihtimallerle dolu olduğunu fark ediyordu ama elinden ne gelirdi?

Dua etmekten başka yapabileceği ne vardı?

Titremeyi kesmeli ve odasına girdiği an, yapması gereken tek şey onu uyandırıp konuşmak için zaman kazanması olmalıydı. Bir an ayakları donup kaldı merdivende. Bu o kadar fazlaydı ki, bunu hangi cesaretle yapacaktı? Yukarı çıkmak ve vazgeçmek istedi ama artık çok geçti. Alt kattaki koridorun sonundaki kapıya yaklaştığında, geceliğinin eteğini sımsıkı kavrayan parmaklarının eklemleri beyazlamıştı. Gergin bir cesaretle kapıyı tıkladı, titreyen elini kapı koluna götürüp, derin bir nefes alarak aşağı indirdi. Güçlü olmak için dua etti.

Ondan cevap beklemeden soluğunu sesli bir şekilde dışarı verdi, kapıyı açtı çünkü babasına ya da annesine yakalanma riskini göze alamazdı. Bu çok utanç verici olurdu. Cesaretini kaybetmeden içeri girip, ardından kapıyı kapadı. "Cirrus?" diye fısıldadı. "Uyuyor musun?"

Kapının önünde taş gibi hareketsiz durarak, bir ses var mı diye içeriyi dinledi, ama yalnızca kulaklarında atan kalbinin ritmi belirgindi. Perdeler kapalı olduğu için, içeri hayli loştu. Etrafa bakınmak için, birkaç adım attı. Yatağa yaklaştığında, dağınık yatak örtüsünün ayaklarının ucunda olduğunu fark etti. Sanki yataktan çekilerek yere fırlatılmıştı. Sadece nefes alıp vermesi gerekiyordu. Sakin olmalıydı. Rahatlayarak nefesini bıraktı.

Odanın karanlığına gözlerinin alışması zaman aldı. O zaman bile, gölgelerden başka bir şey algılamak güçtü. Neden perdeleri bu kadar sıkı kapamıştı ki? Dışarının ışığı odayı pek aydınlatmıyordu. Perdenin bir kanadını hafiften çekerek açtı. Onu görmeliydi. Uyuyor muydu? Yatağa yaklaştı, yan dönüp yatmıştı. Uyuyan adamın göründüğü kadarıyla üzeri çıplaktı. Sırtı hafiften parlıyordu ama sadece varlığını gösterecek kadar, bedeni net görünmüyordu. Yatak büyük olmasına rağmen haşmetli yapısı yatağın orta kısmını kaplamıştı.

Bu delilikti, burada ne işi vardı? Adam uyuyordu! Ritmik nefeslerini duyuyordu. Karnına bıçaklar saplanıyordu, zaten gergin olan sinirleri,

düğüm düğüm olmuş gibiydi. "Sakin ol, sadece konuşacaksınız." Bu koşullar altında bu düşünce, pek kuvvetsiz bir teselliydi.

Ayaklarını sürüyerek, yatağa gitti. Adımları neredeyse ses çıkarmıyordu, bu da evde uyuyamadığı zamanlarda babasının huzurunu bozmamak için geliştirdiği bir yetenekti. Yoksa Cem ne zaman evde dolaşsa, ürkek bir halde evi turluyor, hemen odasının kapısında bitiyordu. Babası senelerdir uykusunda bile kulağını kızına emanet ediyordu. Her ne kadar bakışlarını yatağın üzerindeki adamdan güvenli derecede uzak tutsa da, attığı her adımla onun farkında olmanın verdiği baskı, her an patlayacakmış gibi atan kalbini zorluyordu. O kadar gerilmişti ki, omzuna saçları dokunsa çığlık atacak gibiydi.

Oda bunaltıcı derecede havasızdı. Hafif kahve ve erkeksi bir kokuyla ağırlaşmıştı. Bedeni anlam veremediği bir şekilde titredi. Temiz, baharatlı koku, ciğerlerinin tüm gözeneklerinden sızıyor, içine bir sıcaklık yayıyordu.

Yatağın yanına ulaştı.

Nefesini tuttu, uyuyan adama yakından bakma cesaretini gösterdi. Karanlıktı ama pikesi olmayan üzerinde, boxeri hariç hiçbir şey yoktu. Yüzükoyundu. Kolunun birini yastığın altına almış, yanağını yastığın yumuşak yapısına bastırmıştı. Kaslarla kaplı ve yaralarla izlenmiş güçlü sırtının ve geniş omuzlarının, kollarındaki kaslarının, sıkı ve kaslı bacaklarının sert hatlarını, poposunun biçimli kıvrımını seçebiliyordu. Böyle yakından görmek garipti, her bakışında nefesi kesiliyordu. Her yanı dehşet verici izlerle doluydu. Savaş sırasında mı olmuştu? Yoksa sonradan mı edinmişti bu izleri? Sırtında parçalanmış etlerin, kırbaç kadar uzun kesiklerin izleri vardı. Sağ kalçasının üzerinde, neredeyse bir yanağını kaplayacak kadar derin bir yanık izi vardı. Baldırından kalçasına doğru uzanan uzun ve iğrenç büzüklerle kapanmış derin bir yara izi daha vardı. Bu adama ne olmuştu? Kim ona bu kadar derin işkenceler çektirmişti, ya da ne yaşamıştı? Bomba yüklü bir araçtan sağ mı çıkmıştı? Ateşler içinde yanan bir ormana yolu mu düşmüştü? Omzundan koluna kadar çirkin bir yanık izi vardı. Yüzünde tek bir iz, leke olmayan adamın, neden sürekli kapalı giydiğini şimdi anlıyordu. Bedeni yüzüne ait değil gibiydi, haraptı. Sert kaslar bile bu yaraların şeklini kamufle edememişti.

Üzülen kız korkuyla kasılmıştı. Uzun, ince ve kaslı bedeni antik Yunan savaşçılarının harap bedenleri gibiydi. Nefesini tuttu. Elini

uzatmak istedi ona, acılarını almak ve huzursuz görüntüsünü şefkatle sarmak istedi. Yüreği alevlendi. Utanmış ve şaşırmıştı ama başka bir şeyler daha vardı. Merak? Hayır, göğüslerinin arasındaki tuhaf, sıcak kıpırdanma bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu. Merhamet. Vicdan. Acımak. Hızla, bakışlarını indirdi, bedeninin verdiği tepkiden utandı, yüreğinin hisleri ona ağır geldi. Nesi vardı böyle? Tüm o yaralar, saf güç, onu dehşete düşürmeliydi. Böylesi bir vahşet karşısında çaresiz hissetmeliydi ama hissettiği tek şey, ona karşı olan bu aciz tavrı.

Şefkatti!

Gözlerini kapatıp, bir kez daha cesur olmak için dua etti. Dikkatle yatağa eğildi. Onu uyandırmak için uzandı. O anda onun varlığından haberdar olmuş gibi başı hareketlendi Cirrus'un ve döndü. Yanağına gölgeler oluşturarak düşen kirpikleri aralandı, kısa bir an gözlerini açtı. Hayal mi gerçek mi olduğunu anlayamadığı kısa bir an gülümsemişti. Karnı ağrıyıp donarken bu gülüşle, kolunu uzatarak onu yakaladı. Kızın şaşkınlığı altında, sert bir şekilde yanına düşmesini sağladı. Ece eğer tam zamanında dudaklarını ısırmasaydı, çığlık atabilirdi. Bedeni yatakta, yanında, boylu boyunca uzanmaktaydı. Belinin üzerinde ağır kolu varken, kıpırdanmak istediğinde, yatak ağırlığıyla sallandı.

"Cirrus?" dedi kısık sesiyle.

"Hım..." dedi adam kıpırdamadan. Uyuyor muydu hâlâ? Uykusu ağır mıydı? Normalde onu hep babası gibi hemen uyanan biri sanmıştı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Düzenli nefes alıp verişini dinledi ama kalbi kulaklarında attığından, başka bir şey duyamadı. Ona sarıldığını birazdan fark edip tekmeyle yataktan kovarken küçük sesiyle onu azarlayacaktı kesin. Ancak hâlâ hareket etmiyordu; bu iyiye işaret değildi. Kolunu üzerinden kaldırıp yataktan çıkmalıydı.

Olduğu yerden uzaklaşmaya çalıştı. Yatağın ucuna kaydı, yana dönüp, aralarında elinden geldiğince mesafe bırakmaya çalıştı. Birbirlerine daha tam anlamıyla dokunmamalarına rağmen, onun varlığının ezici gücünü hissedebiliyordu. Geniş bedeni tüylerini ürpertirken, aynı anda bir alev gibi sıcaklık saçıyordu.

Huzursuz duruyordu. Uykusunun arasında sıçrıyor, inliyor ve tuhaf sesler çıkarıyordu. Ece korktu. Kâbus mu görüyordu? Daha çok kendiyle savaşıyor gibiydi. Tam kalkacakken havaya kaldırdığı büyük kolu üzerine düşüp, tam göğüslerinin altından belini sararak, kendine doğru çekince, nefesini tuttu. Garip bir ses çıktı ağzından, derhal korkuyla

elini ağzına kapadı. Ona doğru çekilirken yatak sarsılmıştı ve gıcırdamıştı yine. Şaşkınlık ve farkındalık tüm duyularına karşı savaş açmış ve dona kalmıştı. Adam uyurken yüzünü çevirmiş, burnunu saçlarına gömmüştü. Artık daha çok onu saran sıcaklığın farkındaydı. Sırtı tamamen onun göğsüne yaslanmıştı. Hemen arkasındaki sert bedeninin gücünü hissediyordu.

Ne yapacaktı?

"Cirrus!" diye fısıldadı yine.

İstese bile kıpırdayamadı. Sanki sıcak bir çeliğin içine sarılmıştı. Kolları koza gibi onu kuşatmıştı. Normalde rahatsızlık hissiyle isyan etmesi lazımdı ama sıcak bedeni alt eden ve açıklanamaz bir şekilde rahattı.

Kolu çok ağırdı, nefes alıp verirken zorluyordu. Kolunu çekmek istedi bedeninden, ama kolları çok güçlüydü. Beli ve göğüsleri üstünde gerilmiş, büyük kaslarının gizli gücünü hissedebiliyordu. Tenindeki yara izleri daha belirgin şekilde seyrine sunulunca, telaşlanmamaya çalıştı. Başka bir şeyin daha farkına vardığında, telaşlanmaması artık neredeyse imkânsız bir hale geldi çünkü ikisinin de sığ solukları odanın karanlığına karışmıştı.

Biliyordu ki, Cirrus artık uyumuyordu.

Kafasının içinde sesler olan, terleyen ve titreyen adam, bir an rüya gördüğünü sandı. Yanında bir kadının varlığı, gerçek olmayacak kadar hayaldi. Benliği nerede olduğunu hatırlatsa da, zihni yanındaki kadınsılıkla bunu yalanlamaktaydı. Yumuşak, tatlı kokusu zihninde kendini hissettiriyordu. Bu kokuyu hatırlıyordu. *Orman!* Ve solukları hızlandıkça, içine çektiği kokuyla düzgün düşünemiyordu; sanki kafasının içine taş doldurulmuştu. Ağır ve karmaşıktı.

Homurdanarak kendine gelmeye çalıştı. En son odaya geldiğini ve üzerini çıkarmak için hamle yaptığını hatırlıyordu. İlacı mı fazla kaçırmıştı, yoksa ilaç mı yan etki sağlamıştı, halüsinasyonlar görüyordu. Bu çatının altında kimi kollarına alabilirdi ki? Bu saçmaydı? Ama bedeni, varlığına tepki verince, öfkesini hızla unuttu.

Hem bu öyle böyle bir tepki değildi. Onu sanki gerçekten kollarıyla sarıyormuş gibi hissediyordu. Bedenindeki her kas, farkındalıkla titredi. Bu tam da ihtiyaç duyduğu şeydi. Düşüncelerini dindirebilmek için hayali ve unutulacak bir düş görecekti, kumaşlara saklayacaktı boşalan arzusunu ve ertesi gün normale dönecekti...

Hissettiği kokuyla rüyada olduğuna sevindi. Miskin miskin gülümsedi. Kendi ile o kadar çok savaşmıştı ki, bu sefer boş verecekti her şeyi. Bir kere onu hissedecekti. Kızı kendine doğru çekti. Yumuşaklığı bedeninde eridi. Ufak tefek bir şey değildi Ece ama kollarında inanılmaz bir his bırakıyordu. Daha evvel ona hiç özgürce sarılmamıştı, ama sarılsaydı kesin aynı hissi verirdi. Fazlasıyla kadınsı kıvrımları, yumuşak ve dolgundu. Bir rüya için bunca ayrıntı fazla değil miydi? Kokusu. Burnunu, ipek saçlarına gömerek içine çekti. Yastıklara sarıldığına emindi, uyandığında kendine küfredecekti. Ama bu his her şeye değerdi, inanılmazdı.

Dudakları kulağına dokunduğunda, kollarında titremesi mükemmeldi. Aldığı sığ nefes, doğrudan sertliğine arzu dalgası gönderiyordu. Yumuşak poposunun kasıklarına yaslandığını bilmek, tuhaftı, tatlı kıvrımında sertleştiğini hissetti ve o anda hiç almadığı bir zevkin, suçluluk duymayacağı gecesine hazır olduğunu anladı.

"Cirrus, uyanık mısın?" diye sordu Ece korku dolu bir solukla. Bedeni başkalaşımla titremişti. Hızlı hızlı soluduğu için, göğsü yükselip alçalıyordu. Adam onu duymamış gibi homurdandı. Kız nefesini tuttuğunda, bedeninin nasıl da sarsıldığını hissetti. Bu alışık olduğu bir tepki değildi.

"Uyanınca gideceksin," diye mırıldandı kulağının dibine. Dudakları boynunun kadifemsi teninden aşağı süzülüp, geceliğini çekiştiren elleri omzunun ve kolunun birleştiği hassas noktaya ilerledi. "Suçluluk yok,"

Kızın geceliğinin yakasını çekiştirerek genişletti. Omuz başlarına öpücükler kondurduğunda karnı ağrıyan Ece, gözlerini kapatarak kuruyan dudaklarını yaladı. "Ne için suçluluk yok?" diye sordu, meraklanmıştı. Daha önce hiç bu şekilde dokunulmamıştı. Bedeni onun sert hatlarında şekil almıştı.

"Suçluluk yok," dedi adam tekrar, daha çok kendine direktif verir gibiydi. "Uyanınca unutacağım."

Tutabileceğinden emin olmadığı bir sözdü. Dudakları yeniden boynuna değdi. Kızın teninin tadı onu çıldırtmıştı. O kadar yumuşak ve tatlıydı ki... Burnunu ensesine ve omzuna bastırdı. Burnunun ucunun soğuk yapısı, kızı ürpertti. Adam ısrarcı bir homurdanmayla yakasını çekiştirdi, boynunu emdi.

Böylesine dokunuşlara alışık olmayan Ece soluksuz kaldı. Gözleri kendiliğinden kapanmıştı. Beklediği bir tepki değildi bu. Doyumsuz bir

açlık hissediyordu adam ve kız bu açlığın onları yok etmesinden korkmuştu. Uzun saçları burnunun dibindeydi, ipekten bir tül gibi yastığını sarmış, çıplak göğsünü gıdıklıyordu. Öyle çok hayal eder olmuştu ki bu saçları, artık hayallerine bile sınır koymaktan yorulmuştu. Bu sefer sınırsız olmak istiyordu. Düşüncelerine yasakladığı gibi çıplak istiyordu, teni tenine değsin istiyordu ama bekleyebileceğini sanmıyordu. Ona duyduğu açlık çok güçlüydü. Uzun zamandır da böyleydi. Gram değişmemişti, onun yüzünden ilaçlarını daha fazla almaya başlamıştı.

Yumuşak, düzensiz nefes alıp verişi adamı daha da tahrik ediyordu. Sanki ürkmüş gibiydi. Bu bir rüyaydı, ne saçmalıyordu. Bu tür zekâ oyunları şu anda umurunda bile değildi. Arzu, ağır ve eritici bir sıcaklıkla kasıklarına dolmuştu. Tutkusu, kapağı açık soba gibiydi. Teni alev alevdi. Çifte suyla dövülmüş bir çelik kadar sertleşmişti.

Normalde bu kadar sabırsız değildi ama şu anda aklından tek geçen, onun içine dalmak ve ikisini de saran şuursuzluğa ulaşana kadar, yıldızları saydırmaktı. Kasıkları bu baş döndürücü arzuyla titriyordu, içinde gidip gelmek istiyordu.

"Cirrus," diye uyardı kısık sesle. "Ben konuşmaya geldim," Yutkundu. Kollarında olmak soluksuz kalmaktı. "Uyanıksan eğer..."

"Uyanmak yok," dedi adam zaten zihni hayli karmaşıktı. Bir ara gözleri kapandı ve tekrar kendine gelir gibi oldu. Ne oluyordu çözemiyordu ama ne dürtülerini ne de hislerini kontrol edemiyordu. Kollarındaki kızın kaybolmasından korktu. Kasıklarını biraz daha sert hareketlerle sürttü, aklından geçen bu fikre gittikçe ısınmıştı, sabırsızlığı acı verici şekilde artıyordu. En son ne zaman bu kadar uyarıldığını hatırlayamıyordu. Bedeni saf bir arzuyla karşılık veriyordu.

Bu tür eylemleri aşmıştı, öyle olduğunu sanıyordu.

Ece ona yaslanan erkekliğini fark edince irkildi. Tuhaf bir şekilde suçluluk ve korkuyla sarsıldı ama aynı zamanda garip bir şekilde merakla, vereceği tepkiyi tartmak istedi. Cidden ona karşı duygusuz muydu? Cirrus kalçalarının yuvarlak kıvrımlarını tüm şiddetliyle hissedebiliyordu. Elini belinden yukarı kaydırdı, parmakları kumaşın üzerinden tenini okşayarak göğsüne kaydı. Karıncalanan avcunun içinde hissettikleriyle inledi, zihninde çok evvel hayal ettiği arsız düşünceler canlandı. Dolgun eti elinin içinde sıkarak, göğüs ucunu işaret parmağıyla başparmağı arasında sertleşinceye kadar ovdu.

Buna hazırlıksız yakalanan kız korkuyla ve tuhaf bir merakla sarsıldı. Yatarken sutyen giymeyi sevmiyordu ve şimdi tüm hazinesi onun avuçlarındaydı. Gırtlağını yaran garip bir ses çıkardı. Okşayışla gözleri geriye kayınca, farkında olmadan kalçalarını ona doğru itti.

Elinin altında hızla çarpan kalbini hissediyordu adam ve bu onu daha da heyecanlandırıyordu. Yüzünü saçlarının arasında hareket ettirdi, kulak memesini dudaklarının arasına alarak emerken, kulağına, kızın karanlıkta bile yüzünü kızartacak sözler fısıldadı. Bu erotik sözler onu korkutacağına daha da tahrik etti ve adam bu tepkisini ödüllendirir gibi, kulak memesini dişlerinin arasına aldı. Hafiften ısırdı.

"Hayal kurmak güzel de... Ya sonra yokluğuna düşerse umutlarım." diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Ne dediğini tam olarak algılayamayan kız, cevap vermedi. Nasıl düşündüğünü bilmek istemiyordu çünkü dokunuşları akıl karıştırıcıydı. Şimdi ikisinin de aklı başında değil gibiydi. Hâlâ uyuyor olabilir miydi? Ya da uyumadan evvel bir şey kullanmış olabilir miydi? Ona söylediği yüz kızartıcı sözler fazla samimiydi. Sanki kollarında yattığı adam, Cirrus değildi. Onun gibi konuşmuyordu. Normalde şu anda ona buz gibi bakıp, kolundan tuttuğu gibi odasından dışarı atması gerekirken, o kollarını daha da sıklaştırıp, gitmemesi için aklını karıştırıyordu.

"Sen uyanamamışsın, ne çektin? Kafan mı kıyak?" diye fısıldadı kız. Adam göğsünü sert bir halde sıktı. Karanlıkta, herhangi biri olabilirdi kollarında, bunu düşünemiyor muydu? Bu kadar dengesiz olmasının sebebini merak etti. Ama arkasındaki adam Cirrus değildi, yani en azından onun sezgilerine ve algılarına uymayan biriydi.

"İstemiyorum seni," diye bir ses yankılandı adamın zihninde. "O ruhsuz, hissiz adama mı layık görüyorsunuz beni, aşk olsun." diyordu başka bir ses."Gece karşıma çıksa korkudan bayılırdım, gözleri öyle karanlık ki, aklı olan hiçbir kadın onunla aynı evde kalmazdı."

Beyninin içindeki seslere hırslanan adam, dişlerini sıktı. Kollarını öfkeyle sıklaştırdığında, kız bir an soluksuz kaldı. Nefes alamıyordu. Önce şoktan, sonra da bedenini saran arzunun sıcak dalgasından kasıldı. İnanılmaz bir histi. Damarlarından sıvı bir ateş akar gibiydi. Kalbi kanını pompalayamıyor gibiydi, deli gibi atıyordu. Onun korkusunun da, tutkusunun da farkında değildi adam hâlâ, bir şey kullandığına artık neredeyse emindi. Kafası kıyaktı ya da öyle bir şeydi. Bu düşünce

kızı ürküttü. Uyuşturucu kullanıyor olabilir miydi? Nefesindeki kahve kokusunu alabiliyordu. Ama içki içmediği kesindi. Şimdi ona sarılıp kokluyordu, sabah bunun için de onu suçlamasından çekindi.

"Ne içtin?"

"Ben içmem," dedi adam ve homurdandı, "Hayallerim bana yeterince mutluluk veriyor." Böylesi vahşi bir adamın bu kadar tahrik edici konuşabileceğini kim tahmin edebilirdi? Ondaki değişimin yoğunluğunu aldığı kadar, sezgilerini de köreltmişti. Yatağında olduğu düşünülürse, bu anlaşılır bir hataydı. Bağırmalı mıydı? Ona kim olduğunu söylemeli miydi? Uyumadığını, yaşadığının hayal ya da kâbus olmadığını belirtmeli miydi? Onu tekme tokat uyandırmalı mıydı?En azından şimdilik güvendeydi. Ona uyanması ya da ayıkması için zaman verebilirdi, en azından Cirrus arkasında olduğu sürece dokunmasına izin verebilirdi...

"Beni istemiyorsun?" dedi kız.

"Üşütüyorsun sen," dedi adam hırlayarak. "Yakıyorsun da."

Kızı kendine çekti hırsla. O kadar da saf değildi; erkeklerin ve kadınların nasıl seviştiğini biliyordu ama Cirrus ona dokunmaya başlayınca, korkmayı, babasının planını, onu istemeyen adamı hatta Cirrus'un ona söylediklerini unuttu. Tek düşünebildiği poposuna yaslanmış olan sertlik, boynunda ve kulağında dolanan dildi. Tenine yaslanan sıcak ağız, ürpermesine sebep olan nefesinin baskısını sıklaştırıyordu. Göğüslerini avuçlayan, sıkan ve zevkle göğüs uçlarına baskı yapan elleri, onun aklını başından alıyordu.

Onun gibi soğuk bir adamın dokunuşunun böylesi sıcak ve akıl yakan hisler yaşatacağını, hayal bile edemezdi. Sanki evvelinde ve ahirinde bedeni ona aitmiş gibi tepkiler veriyordu. Kitaplar da yazanlardan bile daha iyiydi! İzlediği filmlerin hiç birisinde böyle hisler yaşamamıştı. Elleri göğüslerini yoğururken, içi yanıyordu ve teni ovuldukça acıyordu. Fakat bu arzuyla baştan çıkarılmış bedenine, hiç hayal etmediği yerlere, sıcak toplanmasını sağlıyordu. Bacaklarının arasının, damar damar atmasına neden oluyordu.

Normalde bedeninin tepkisi onu utandırırdı ama şimdi bunu düşünemeyecek kadar zevk içindeydi. Ellerinin hissi çok güzeldi. Baştan çıkarıcı, sahiplenici, ateşliydi. Baskısı nefes kesiciydi. Daha fazlasına ihtiyaç duymasına neden oluyordu. İnledi, bedenini baştan çıkaran ellerin altında sırtı yay gibi gerildi. Adamın böylece hareketleri daha da

talepkâr bir hal aldı. Boynuna inen öpücüğü daha da sertleşti, ağzı ve sakalının sertliği boynunun yumuşak kıvrımlarını hırpalıyordu. Homurdanırken soluk soluğaydı, kollarındaki ve göğsündeki kaslar sıkı ve gergindi. Tutkusu ise en az kendi kadar vahşiydi

"Seni bu denli harekete geçiren ne?" diye fısıldadı kız.

"Küçük hayaller bir insanın yüreğini harekete geçiremez." dedi adam hırıltılı bir sesle. Kulağına soluğunu verdi. "Vazgeçmiştim," Bedeni boyunca, göğsünden kalçasına ve baldırına inip, sonra tekrar yukarı çıkan eli, kızı sarhoş edercesine okşadı. "Vazgeçtim inadımdan."

Kız gözlerini kapadı, başını geriye yasladı. İri elleri bacaklarına indi tekrar ve yukarı çıkarken kumaşı da toparladı parmakları."İnsan hayalinden bile kaçmak istiyor... Şimdi neden kaçamıyorum senden?"

Neden kaçıyordu ki? Kaba, nasırlı eli çıplak tenine değdiğinde, nefesini tuttu. Yaşattığı his inanılmazdı ama aynı zamanda tehlikeli hissettiriyordu. Teni, bu günahkâr dokunuş altında kavruluyordu. Adamın yaramaz parmakları bacaklarının arasına daldı, baldırının hassas kıvrımından içeri kaydı. Bu kadar ileri gidebileceğini düşünmeyen Ece, utanç içinde donakaldı. Parmak uçları ıslaklığının en hassas yerine kaydı, iç çamaşırını gerdi. Onu teninde bir engel olarak gördüğünü homurdanan sözlerle fısıldıyordu. Şoktan mı, yoksa arzudan mı titrediğini kendisi de bilmiyordu. Dokunuşuyla tüm bedeni parçalara ayrılmıştı ama etrafını saran hülyalı buğu yok olmaya başlamıştı.

"Benden esirgediklerini almalıyım,"

"Ben senden bir şey esirgemedim," dedi kız şaşkın bir fısıltıyla.

Adam gülümsedi, "Senin bana verdiğin tek şey hiçlik."

Kız hırslı bir şekilde gerildiğinde, adamın parmağı öyle bir yere temas etti ki, gözleri kapandı ve dişlerinin arasından firar eden solukları ıslık sesi çıkardı.

"Yakıyorsun," diye fısıldadı. Kız söylediklerini değil, tutkulu ses tonu karşısında, darmadağın oldu.

Bir anda cesaretlenen eli kalçalarını kavrayıp, onu kendine doğru çekti. Hazır değildi? Hayır değildi. Ama istiyordu, hiç istemediği kadar çok istiyordu. Bedeni dünden hazır halde titremekteydi.

Onun uzantısını kalçasının üzerinde çıplak halde hissedince Ece, gerçeklik tüm hızıyla geri döndü bedenine. Bu odada doğru olmayan

şeyler vardı. Düşüncelerinde doğru olmayan bir şeyler vardı. Onunla konuşmalıydı, kollarında sarsılmamalı, yanmamalıydı.

"Ben konuşmak için gel..." Uzaklaşmaya çalıştı ama poposu adamın sert tutkusunun kanıtına çarptığında, durmak zorunda kaldı.

"Cirrus... Olmaz... Ne yaptığını bilmiyorsun... Dur."

"Duramam," dedi gergin bir ses tonuyla adam, hızlı soluyordu. Kesik kesik solukları saçlarına vuruyordu. Hayır duramazdı.

Kalçasını tutan elleri onu daha da sıkı kavradı. Kaçmasından, yok olmasından korkarcasına kendine sakladı. Bu kadarına hazırlıksız olan Ece, erkekliğinin şehvetli hareketlerle iç çamaşırına yaslandığını fark etti ve telaşla geri çekilmeye çalıştı. "Dur!" diye fısıldadı. "Cirrus... Dur. Pişman olacaksın."

"Bu sefer olmaz," diyen adam onu kalçalarından yakalayarak, kendine çekti. Başını yana çeviren kızın çenesini kaba bir kavrayışla yakaladı. "Durdurma artık," diye hırlayarak dudaklarını dudaklarıyla kapadığında, aklı karışan kız için artık çok geçti. İç çamaşırının çekiştirilmesine bile mani olmadı. Sert bir hareketle ona çekildi. İçine işleyen sertliğiyle, ağzının içine çığlık attı. Kasıklarına vuran keskin acıyla gözleri kocaman açıldı, soluğu kesildi. Kasıldı. Kaba, ilkel ve uyarmaksızın içini talan etmişti. İçindeydi. Ece sanki ikiye ayrılmış gibi acıyla kasıldı ve donup kaldı.

Sıcaklık ve gerçekçi ıslaklıkla sarsılan adam, zorladığı bekâretin hissiyle dikleşti. Hırlayan bir solukla küfretti. Az evvel uyanmak istemediği hayalinden, şimdi dehşetle uyandırılmıştı. Yaptıklarından sonra yeni bir anlam kazanan kaba bir küfürle ellerini kızın kalçalarından ayırdı. Ece'nin kasılmış bedenini kendinden geriye itti. Sanki karnına kılıç saplanmış gibi, hızla yataktan indi.

Bacaklarının arasına süzülen ıslaklıkla uyuşan kız, kasılıp kalmıştı. Adamın tenindeki her gözenek şişti, sanki buz gibi bir göle dalmıştı, ciğerleri aldığı derin nefes yüzünden acıdı. Rüyanın ve ilacın verdiği arzulu bulanıklık bir anda yok olmuştu. Neler oluyordu böyle? Az evvel... Hayal değildi. Az evvel onun bekâretini almıştı! Bakışları dimdik duran arzusunun üzerine kaydığında, bekâretinin kanıtının parladığını gördü.

Yatağın üzerindeki pijamasının altına uzandı ve bacaklarına geçirdi. Bu ne ara çıkmıştı üzerinden? Hırsla titreyen bedeni kasılırken, pencereye doğru büyük adımlarla yöneldi. Önünde duran ve görmediği

için ayağını vurarak canını yakan koltuğa küfretti. Perdeleri ve tülleri sesli biçimde açtı. Karanlık odanın içinde yankılanan ses, kızın titremesine neden oldu. Ay ışığı odayı doldurdu. Ece hâlâ bıraktığı pozisyondaydı. Kaskatıydı. Yatağın üzerindeydi ve şaşkınlık içinde ona bakarken, adamın tüm kanı bedeninden çekildi.

Eli göğsüne gitti, acıyordu hâlâ. Aldığı ilacın etkisi neden olmamıştı, neden kontrolünü kaybetmişti? Her şeyin gerçek olduğunu, onu hayal etmediğini anlatacak kadar, aklını başına toplaması da zaman aldı.

Tüm yaşadıkları, gerçekti. Az önce bekâretini bozduğu kadın; Ece'ydi. Hayal ettiği her şey gerçekti.

Titreyen elleriyle toparlanmaya çalışan kız, utanç içinde kıvranıyordu. Nemli gözlerinde pişmanlık dolu yaşlar parlarken, yatağın üzerinde duruyordu. Dudaklarından hıçkırıkları kaçmasın diye sanki iyice küçülüp, yok olmak istercesine ellerini kollarının etrafına dolamıştı. Uzun, yumuşak saçları ipekten bir şal gibi omuzlarına dökülmüş ve adamın hırpani davranışlarıyla darmadağın olmuştu. Hiç böyle hayal etmemişti ama şimdi karşısında dururken, ne yapacağını bilemiyordu. Kalabalıkta kalmış, şaşkın ürkek bir kediye benziyordu. Yanaklarından akan yaşlar ve kocaman açtığı gözleriyle, çok korkmuş görünüyordu.

Ona yaptıkları için kendini asla affetmeyecekti. Onu nasıl öptüğünü, ona nasıl dokunduğunu, durdurmak istediği halde inatla arkasından sokularak, zorla bekâretini bozduğunu düşündüğü an, midesi bulandı. İlk defa pişmanlıkla kavruldu içi, kendini kötü hissetti.

Ona doğru bir adım atıp, ne diyeceğini bilemediği için durdu. Onu teselli etmeye gerek duymadı – aksine- kızın ona bir açıklama borcu vardı. Burası ona verilmiş bir odaydı, burada ne işi vardı? Neden kollarındaydı, neden yarı çıplak koynundaydı. Dahası neden ona karşı koymamış, itiraz etmemişti. Kendini ona neden sunmuştu?

"Burada ne işin var?" diye sordu gürleyen bir vaziyette. "Neden kollarımdaydın?"

Bu soruyu beklemeyen ve ürken kızın yüzünün rengi attı, nemli gözleri telaş içinde parlıyordu. "Ben..."

"Lanet aklından ne geçiyordu yine? Hastasın sen!" diye hesap sordu hırlayarak. "Ne için geldin yatağıma?"

Sesini yükselttiğini idrak edemedi. O anda aniden kapı sonuna kadar açıldı ve odaya dalan paniklemiş Ecem ve Cem, salondan gelen

ışıkla karanlığı dağıttı. Ve loş odaya dalan ışıkla gözleri kamaşan ikilinin de, vehameti ortadaydı. Gerçekler gözler önüne serildi.

Cirrus kapının girişinde donup kalan Cem ve Ecem'e, hatta az evvelki kükreyen sesini duyup merakla kapının önüne gelmiş olan orta yaşlı hizmetlilerine baktı. Panik içinde soluk soluğa kalan Cem önce yatağın üzerinde tamamen dağılmış halde oturan kızına, sonra da yarı çıplak halde camın önünde duran adama baktı. Ne düşüneceğini, ne tepki vereceğini bilemedi. Ağzı önce şaşkınlıkla aralandı, sonra öfkeyle kapandı. Bir baba için ne haysiyet kırıcı bir sahneydi.

Şaşkın Ecem, utançtan ve korkudan titriyordu. Uyanıp da kızını koynunda bulamayınca telaşlanıp kocasını kaldırmış, daha korkularını dile vuramadan da genç adamın kükreyen sesini işitmişlerdi. Bir terslik olduğunu anlamışlardı. Odaya daldıklarında ise, gördükleri sahneye hazır değillerdi. Hiçbir anne baba hazır olamazdı. Bedeninden tüm kan çekildi, çünkü uyarılmış halde ortada duran adamın karşısındaki kızlarının perişanlığı, onlara ters olan şeylerin ne olduğunu gösteriyordu. Cem'in bakışları kızının üzerine kaydığında, geceliğine bulaşan kan lekelerini gördü. Bu delil, az evvel neler olduğunu net şekilde ortaya koydu. Onun çatısının altında, kızına...

Konuşamadı, düşünemedi, hazmedemedi...

Cem hırsla öne atıldığında, gözlerinde gördüğü vahşet Ecem'in kanını dondurdu. "Seni adi piç," Gürleyerek ilk yumruğunu şaşkın adamın yüzüne savurdu.

Normalde bu tür hamleleri önceden sezen Cirrus, algıları sersem halde dururken, yüzüne aldığı darbeyle sendeleyerek geriye gitti. Toparlayamadığı kafasını pencerenin kayışına vurdu. Zaten dumanlı olan başı iyice leyla oldu. Yer sarsıldı, bedeni güçsüzleşti. Cem yeniden üzerine atıldı ve adamı kollarından tutarak kaldırdı. Kafasını burnuna gömerek, ağzından burnundan kan boşalmasını sağladı.

Ecem korku içinde çığlıklar atarak öne atılırken, Cirrus toparlanmaya çalışıyordu. Burnundan süzülen kanı elinin tersiyle sildi. Kendine gelirken gerçek çok acı gelmişti. Kandırılmıştı. Oyuna gelmişti. Bakışları yatakta sessizce duran kıza kaydı. Gözleri nefretle kısıldı. Bu durumda onun da bir payının olduğuna inanmak istemedi. Onu bilerek mi kandırmıştı? Bilerek mi yatağına gelmiş, onu evlenmeye mecbur etmişti? Ona bekâretini sunmuştu ki sırf evlenmekten vazgeçemesin diye, bu nasıl bir oyundu. Ne aşağılıktı.

Suçlayıcı bakışının yoğunluğu karşısında Ece afalladı ve ne düşündüğü anladığı an, utanç içinde başını iki yana salladı. Ama Cirrus görmüştü, bakışlarında suçluluk vardı. Ne için olduğunu anlamayacak kadar kendi derdine yoğunlaşmıştı ve her şeyi yanlış anlamıştı.

Kız onun yanlış anladığını görünce dondu kaldı. Şaşkınlıktan, korkudan da öteydi bu, bedeni uyuşuyordu. Ona ulaşamayacağını anladığında, kaybolmuş hissetti kendini. Sanki korkunç bir kâbusun karanlık tünelinde koşuyor ve çıkışı bulamıyordu.

Adam başını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı."Bu bir rüya," dedi hırsla. "Bu bir kâbus."

"Asıl kâbus senin kızıma yaptığın," dedi Cem hırlayarak.

Nasıl sakin kalabiliyor, nasıl boynunu kırmıyor kendine şaşıyordu. Kız başını iki yana salladı. Keşke kâbus olsaydı. Ama bu bir rüya değildi; bacaklarının arasındaki berbat acı da bunun gerçek olduğunu gösteriyordu. Bu nasıl olabilirdi? Bir dakika önce tutku içinde, en muhteşem duygularla sarmalanmıştı. Asla tahayyül etmediği bir şekilde ona kendini teslim ederken, bir dakika sonra her şey nasıl bu kadar korkunç olmuştu. İçine o kadar hızlı girmişti ki, durduramamıştı ve niyetini fark ettiğinde, her şey için geç kalmıştı. Bir kadının ve erkeğin o şekilde sevişebileceklerini biliyordu ama bu kadar hızla birleşebileceklerini, bilmiyordu.

O an aklına gelince, bedeni alev alev oldu ve gözlerine kadar her yanı utançla kızardı.

Babasından, annesinden hatta kapının eşiğinden şaşkın nazarlarla bakan hizmetliden utanarak, yüzüne bakamadı. Utancına şahitlik eden annesi, nemli gözlerini kaçırdı. Sessizce ağlıyordu. Kızına yaklaştı ve ellerinden tutarak kaldırdı onu yataktan.

"Kızıma ne yaptın?" diye sordu Cem hiddetle yeniden. Odada dalgalanan sesi öfkeli çıkıyordu.

Babasının ifadesinde daha önce hiç görmediği kadar zalim bir hava vardı. Gözlerinde soğuk bir öfkeyle bakıyordu. Onu durdurmak ve gerçekleri anlatmak istedi, ancak utancı omuzlarını düşürdü, yüzünü eğdi.

"Onu odama ben almadım, kimseyi zorlamadım. Her ne olduysa kendisi istedi." diye kendini savundu Cirrus.

Ece bu net açıklama karşısında nefesini tuttu. Şaşkınlıktan göğsü sıkıştı. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Birkaç dakika önce sanki ona

doyamıyormuş gibi dokunuyordu, öpüyor, sarılıyordu. Sanki onu dünyadaki her şeyden çok isteyen kendi değil miydi? Özelmiş gibi konuşuyordu. Göğüslerini okşarken, parmaklarının göğüs uçlarını sıkıştırdığı yerlerde dokunuşları saklı kalmıştı, ağzı ve çenesinin ensesinde bıraktığı izlerde tutkunun izleri vardı, hâlâ bedeni dokunuşlarıyla karıncalanıyordu.

Konuşmayan ve kendine gelmek için uğraşan genç adamın üzerine gitmek için hareketlendiğinde Cem, araya giren Ecem ellerini kocasının göğsüne koyarak onu durdurdu. Titriyordu Ecem, korkudan kekeliyordu.

"Ce... Cem ne olur...Dur."

İşaret parmağını havalandıran Cem, "Sana güvenmiştim," dedi hırlayarak, bu kez öfkesini kontrol altına alma minnetine girmeden. "Onu korumalıydın ama sen onu kendinden bile koruyamadın."

Ecem sırtını kocasına dönerek önünde bent kurup durdurmaya çalışırken, genç adamın çıplaklığına bakmamak için elinden geleni yapsa da, ifadesindeki değişkenlik ve ayakta durmakta zorlanan vaziyeti, gözlerini kendiliğinden bedenine kaydırdı. Elini koyduğu yerle, gözleri kocaman açıldı.

"Cem dur, bir terslik var," dedi kocasını geriye ittirerek.

"Evet, terslik bu piçin ev..."

"Dur dedim sana," diye bağıran Ecem, kocasının şaşkın bakışları altında Cirrus'un yanına gitti. Camın önünde duran adama dokunmadan abajuru açtı. Hâlâ kimse ışıkları açmayı düşünemediği için oda loştu. Hemen önünde durarak gözlerini göğsüne sabitledi. Göğsünün üzerinde bir delik vardı, ufak bir delik, kızıl bir çukur oluşturmuştu ve hemen etrafında mor damarlar kabarmıştı. Titreyen parmağını kaldırarak o yaraya uzandı. Dokunamadı ama şişliği inceledi. Kan yoktu fakat bir sorun vardı. Başını kaldırıp yüzüne baktığında, burnundan akan kanı silen Cirrus, gözlerinin baygınlığına aldırmadan ona baktı.

"Bu ne?"

Cirrus göğsüne baktı, gözleri bulanık görüyordu. Zihninde sesler çınlıyordu. Sanırım az evvel başına aldığı darbeydi buna sebep, ya da hâlâ kendine gelmeyen zihni kapanmaktaydı. Eli belli belirsiz gördüğü kızarıklığa gitti.

"Bu var mıydı?" diye sordu Ecem.

Adam başını salladı. Zihnini açmaya çalışırken, "Bahçede göğsüm acımıştı, umursamadım." dedi dalgın bir ifadeyle.

"Cem, bir şeyler olmuş. Garip bir durum var burada?"

Cem durdu ama hiç istifini bozmadı, tek garip durum onun kızına... Konuşamıyordu. Düşüncesi bile hırsını körüklüyordu. Hâlâ öldürmek için zaman kolluyordu ancak kızının bu hassas durumu ve karısının gözleri önünde olmayacaktı bu işlem...

"Kimseyi zorlamadım," dedi Cirrus kendinden emin sesiyle. "Odama geldiğini bile hatırlamıyorum, neler olduğunu tam hatırlamıyorum. Ben yalnızca bana verileni aldım," Sesi sakin olsa da duruşundan sinirli olduğu anlaşılıyordu. Kollarındaki kızın hayal olduğunu, bunu istediğini düşünmüştü. Onu tahrik etmeye çalıştığını sanmıştı. Ayakta durmak da, zihnini ayık tutmakta da zorlanıyordu.

"Hazırlan," dedi Cem sakinleşmek için sayarak. Bir. İki. Üç!

"Nereye?" diye sordu Ecem korkuyla. "Cem saçmalama, Cemre'yi düşün. Rüzgâr eniştem..."

"Hazırlan dedim sana..." dedi karısını umursamayan adam.

Kızına dokunmuştu ve şimdi de bedelini ödeyecekti.

O kadar duygusuzdu ki babası, Ece her şeyi o anda anladı. Onu öldürecekti ama gözlerinden uzak bir yerde. Bir an bayılacak gibi oldu, neyse ki kendini toparladı.

Cirrus kendine gelemeye çalıştı ama bu artık her saniye biraz daha zordu. İhaneti, göğsünde öyle bir ağrı oluşturdu ki, vurulmuş olsa canı ancak bu kadar yanardı. Ece onu kandırmıştı. Belki babasıyla planlamıştı bu işi, belki kendisi tek başına düşünmüştü ama en başından beri amacı buydu. Artık onunla evlenmeyi reddedemez hale getirmişti. Ailesinin gözünde meşrulaştırmıştı durumlarını. Nasıl olduğu önemli değildi. Yapılacak tek onurlu davranış, buydu onlara göre ama Cirrus daha son sözünü söylememişti.

Ece babasının ve annesinin karşısında bu duruma düştüğü için utançtan yerin dibine geçti. Ne konuşabildi ne de kendini açıklayacak tek kelime edebildi. Ona sarılırken niyetini anlayamayacak kadar aptalca davranmıştı. Hedefine ulaşmak için mantığını silecek kadar gözleri kör olmuştu.

"Bunun çözümü bu değil, Cem sakin ol. Konuşarak halledebiliriz." dedi Ecem ortamın gerginliğinden sebep.

"Hiçbir şey halletmeyeceğim. Bana karşılıksız sunulan şeyler için bedel ödemem." dedi dik kafalık yapan Cirrus.

"Ben bu piçi gebertirim," diyen Cem öne atılınca, ellerini kocasının göğsüne yaslayan Ecem "Cem sakin ol, kendinde değil görmüyor musun?" diye bağırdı.

"Gayet kendinde piç, her zamanki küstahlığıyla konuşmasına devam ediyor!"

Kızın şaşkın bakışları Cirrus'un yüzüne kaydı. Ona sunduğu falan yoktu, o bekâretini izinsiz almıştı ve bir fahişe gibi davranıyordu şimdi de. Gerçekten böyle bir şey demek istememişti, değil mi? Ama söylemişti. Bu düşünceyle karşısına çıkacak zihniyle, savaşamazdı. Onunla, ne olursa olsun asla evlenmek istemiyordu. Bekâretini bozması umurunda değildi. Bu onun suçuymuş gibi, tüm paylaştıklarından sonra bile, sadece onu suçlayamazdı. İfadesi sert ve boyun eğmezdi. Kızın yüzüne bakmıyordu. Onun da bu planın bir parçası olduğunu düşünüyor olmalıydı. Öyle bir plan yoktu ki, amacı sadece konuşmaktı ama sonra olanlar tamamen iradesini köreltmişti. Saflığına yenilmişti.

"Giyin." diye hırlayan babasının yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

"Buradan tek başıma gideceğim," dedi Cirrus yatağın yanındaki koltuktan tişörtünü alırken. Hâlâ burnu kanıyordu ve umurunda değildi.

"Ne dedin sen?" diye hırladı Cem.

"Çocuk mu sanıyorsun beni? Öyle ahkâm keserek, zorbalık ederek pes edeceğimi, korkup boyun eğeceğimi mi sanıyorsun. Kızını odama gönderdiğinde, ne olacağını sanıyordun?"

Ağzı açık kalan Ecem ve Cem, afallamıştı. Ece, böyle bir şey yapabileceğine inanmasına izin veremezdi. Ağlamaklı bir sesle, "Sana dur dedim," dedi dişlerini sıkarak. "Sus artık."

"Kollarımın arasına girdikten sonra mı? Ne onurlu davranış!"

"Piç kurusu," diye bağırdı. "Adi piç."

"Yeter," diye araya girdi Ecem utanç içinde. Öfkeli bir ifadeyle kızına döndü. "Odana çık, geliyorum." Kapının önünde beliren çalışanına, başıyla içeri gelmesini işaret etti. "Onu odasına götür," Tekrar kocasına baktı. "Her şey hallolduktan sonra, yanına geleceğim. Baban sakinleştikten sonra."

Ece Cirrus'a baktı öfkeyle, bir teselli bekledi. Hata ettiğini, sorumluluğunu alacağını ve bunu konuşarak ya da ikisinin kendi aralarında

halledeceklerini belirten tek bir söz... Ya da en azından kısa bir özür bekledi. Ama yüzü buz gibi soğuktu, hiçbir ifadesi yoktu hatta aksine sert yapılı çenesi, öfkesine işaret ediyordu. Zaten onun duygusuz bir adam olduğunu bilmiyor muydu? Babasının karşısında az evvel sevişiği kişinin kızı olduğunu saklamadığı gibi, telaffuz ettiği incitici sözlerinden hiç rahatsız olmuyordu. Sanki ona medyan okurken,hâlâ aynı şekilde gururlu ve güçlü duruyordu. Yenilmezdi.

Ece titreyen bedeniyle, ona yardım eden yardımcının eline uzandı. İçi ağır kayalarla doldurulmuş torba gibi çökerken, yataktan indi. Sendeledi ve o anda çarşafın üstündeki her şeyin kanıtı olan lekeyi gördü. Gözleri irice açıldı. Hızla bakışlarını kaçırdı. Yanakları utançtan kavruluyordu. Gözlerinden akan yaşlar yere damladı ve hıçkırdı.

Babasını yok sayarak, Cirrus'a döndü. Bir an gerçeği, bir daha kendine kanıtlaması hayati önem taşıyormuş gibi göründü. En azından ufak bir teselliyi hak ediyordu. "Senden nefret ediyorum. Ruhsuz, duygusuz bir pisliksin." diye dişlerinin arasından hırladı. "Beni ailemin gözünde düşürdüğün bu vaziyeti unutma, çünkü ayaklarıma kapansan bile ben de bu geceyi unutmayacağım."

"Beni mi suçluyorsun?" diye bağırdı adam. "Gerçek yüzünü gösteren sen... Beni suçlayamazsın. Uyuyan bir adamın koynuna girerken ne bekliyordun?" Çenesi sıklaşmıştı.

Babası buna dayanamayıp öne atılınca, araya girerek, "Lütfen," diye yalvardı ağlayan bir halde, biraz anlayış için yüzüne bakmadı ama seslendi. "Düşündüğün gibi değil baba... Hiçbir şey. Bilmiyordum. Hataydı... Bu...Ben sadece konuşmak için..."

"Zorladı mı seni?" diye sordu tepesinde dikilen babası.

Kız utanç içinde başını iki yana salladı. Yanağından süzülen yaşlar etrafa saçıldı. Konuşacak da, yüzüne bakacak da cesareti bulamadı. "Ama hataydı,"

"Evet, öyleydi," diye kestirip attı Cirrus, soğuk bir ifadeyle bakıyordu. Kızdığını biliyordu, yanlış anladığını da biliyordu, kendince haklıydı da ama onu kandırmaya çalıştığını sanması kadar canını hiçbir şey yakmamıştı. Ona en şehvetli şekillerde dokunmuş, bir anda sahip olmuştu; bunların bir şeyler ifade ettiğine inanmak istedi. En azından masumluğunu görmeliydi. Fakat Ece ona bakmadı.

Babasının karşısında yaptığı şeyin çirkinliğine rağmen, yaşadıklarının ikisi için bir şey ifade etmesini istemişti Ece. Ruhsuz adama baktı.

Ona bakmasını ve biraz olsun rahatlatmasını - ne kadar önemsiz olsa da - söylediklerinden pişman olmasını istedi ama o bakışlarını babasından ayırmadı. Öfkeliydi, tuzağa düşürülmüş yaralı bir aslan gibiydi, her an babasına pençesini geçirmek için zaman kolluyordu. Ve babası bir avcıydı, onu öldüreceğini artık herkes biliyordu.

"Git..." diye buyurdu babası kızına.

Cirrus hiç istifini bozmadı.

Kızın yanaklarına yeni yaşlar sıralandı. Onun için önemsizdi. Bir hataydı. Kalbi göğsünde sıkıştı. Başını öne eğip, hizmetçi kadınla odadan çıktı. Çığlık çığlığa bağırmak ve yüzünü yumruklamak isterken, boğazında düğümlenen hıçkırıklarını yanaklarında demlenen sıcak gözyaşlarıyla ıslattı.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilemedi. Babasının karşısında utanç içinde kıvranmasının mı, yoksa onun kendini baştan çıkardığını ve kandırdığını düşünen adam için, önemsiz olduğunun mu? Artık saf değildi, her anlamda... Babasının gözünde de saf değildi, annesinin kalbinde de.

Gözleri çukur gibi kararan Cirrus, çenesi sıklaşırken kızın güçsüz bir ayak sürüyüşle çıkışını izledi. Onun babasını durdurmak için gerçekleştirdiği zavallı yakarışları karşısında, dikkatinin dağılmasına izin vermeyi reddediyordu. Bunu neden yapmıştı, neden sevmediği, istemediği, aşağıladığı bir adama en değerli hediyesini vermişti?

Bu kadar kibirli ve şımarık bir kızı hayatında istemiyordu. Hayır, hiç kimseyi hayatında istemiyordu, istemediği için evliliğe böyle mi zorlanacaktı? Hatıralar, teklifsizce geri döndü zihnine. Ellerinde tuttuğu dolgun göğüslerini, sıcaklığına yasladığı kasıklarını hatırladı. İpeksi saçları bir şal gibi üstüne dökülürken, yumuşacık teninde ağzını gezdirmenin keyfini, zevkle nefes alıp verişlerini, ıslaklığına dokunduğunda titreyişinin huzurunu, içine girdiğinde bedenini saran satensi tutkunun yakıcılığının bedenini ısıtmasını ve aynı anda kaskatı kesilmesine sebep oluşunu...

Bedeninin tepkisine lanet okuyarak, üzerini giyindi. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Arzudan gözü dönmemişti. Neredeyse kontrolünü kaybetmişti. İlaç yan etki yapmış olmalıydı, zihni bulanmıştı. Aklından geçenleri unutmaya çalıştı. Kızın gerilemesine karşın verdiği bu olağanüstü azgın tepki, ilk kararını değiştirmeyecekti. Onunla evlenmeyecekti.Şehvette, en az aşk kadar saçma bir sebepti ve bunun

için evlenmeyecekti. Sakin olmak için büyük çaba harcayan Cem, kızı odadan gidene kadar bekleyip, sustu. Yine içinden saydığı yumruklarını sıkıp açmasından belli oluyordu. Sonra genç adama, "Düş önüme," diye emretti.

"Saçmalama Cem, bu konuları konuşarak halledebiliriz," derken kocasının gözlerine baktı Ecem. "Kızının halini görmedin mi, utançtan nasıl kıvranıyordu? Ona zarar verirsen, Ece seni affeder mi? Cem lütfen telafisi imkânsız sorunlar açma."

"Ne yapayım, ellerimle kızımı bu pisliğe mi teslim edeyim."

"Doğru olan bu, evlenmeleri için mantık çerçevesinde görüşmelisiniz. Zaten evlenmelerini istemiyor muydun?"

"Öyle mi?" dedi arkasından sesi gelen Cirrus hırsla. "Beni, sizin çıkarlarınız ilgilendirmiyor, kimse istemediğim halde evlenmeye zorlayamaz. Kızınızın onuru umurumda değil, herkes kendi suçunun cezasını çekmeli. Gecenin bir yarısı odama gelirken sonuçlarına katlanacağını düşünmeliydi."

Cem'in öfkesine hâkim olmasını sağlayan tek şey, kızının odada olmasıydı ama artık onu tutacak hiçbir sebep yoktu. Öne atıldı, ancak en az Ecem'de onlar kadar iyi biliyordu ki, bu iki deli birbirini çıplak elle öldürebilirdi.

"Durun, yeter," diye gürledi.

Kapının önünde beliren hizmetli, "Ece Hanım odasında," dediğinde, Ecem, "Ne bakıyorsun, Rüzgâr Bey'i arasana, bir de kapıdaki korumaları çağır buraya," diye bağırdı.

Kadın arkasını döndüğünde panikle, "Dur," diye emretti Cem, birden aklını başına almıştı. "Kimseye bir şey söyleme," Kızının itibarının daha fazla zarar görmesini ve bir de bu sebepten üzülmesini istemiyordu. Korumalar bir şey duymayacaktı. Genç adamın yüzünden duyguları okunmuyordu ama kızının itibarını düşünen Cem ile canı sıkılmıştı. Sahneyi tekrar kafasında canlandırdığında ve ne kadar istese de, öyle bir iddiada bulunmayacağını biliyordu. Yoksa cidden bu da zorlama değil miydi? İyice kafası karışmıştı.

Ama kız karşılık vermişti. O anı düşünmeye başlamadan önce, zihnine kalın duvarlar ördü. Durdurmak için bir çaba göstermemişti, yoksa göstermiş miydi? Çığlık atmamıştı, onu itmemişti. Engellememişti. Onu durdurmak istemiş miydi? Hatırlayamıyordu? Yine de her şey için çok geç oluncaya kadar, ona *'dur'* dememişti. Bu onun suçu

değildi. Zihninde dönen soruları bir kenara bıraktı. Kandırıldığı için kendini suçlu hissetmeyecekti. Arkadaşları ve kardeşinin iyiliği için kararını vermişti ve değişen bir şey yoktu.

"Kendine yeni bir maşa ya da damat bul," dedi kin kusarak. "Daha fazla zarara uğramadan önce hizmetçilerini ve adamlarını susturmanı tavsiye ederim." Kapıya doğru tehditkâr bir adım attı. "İstemediğim hiçbir şey için beni zorlayamazsınız, siz ya da kızınız... Ödeyeceğim bedelleri bir tek ben seçerim."

Dişlerini sıkarak sakinleşmek için içinden sayan Cem, ona bir kez baktı.*Bir. İki. Üç!* Sert bakışları genç adamın beynine saplandı. "Yalvarsan bile onu sana vermeyeceğim,"

"Bunu isteyen kim," dedi, sesinde kin ve öfke olan Cirrus.

Hala içinden sayan Cem ona aşağılayıcı bir bakış attı. Cirrus hiddetle kapıya yanaştı. İkisi de konuşmanın bittiğini biliyordu. Ona göre Cem Aydınoğlu kızının erdemiyle kumar oynamış ve kaybetmişti, Cem'e göre bu pislik kızının tırnağını bile hak etmiyordu.

4. BÖLÜM

"

"Onu nasıl görüyorsun?" dedi Şükran Doktor.

"Haksız görüyorum?" dedi Ece üzgünce. "Peki, sen nasıl görüyorsun Doktor Hanım?"

"Ben yerde yatan bir sayı görüyorum şu anda..."

Genç kız anlamadı. "Ne sayısı görüyorsun?"

*"Sana göre 9 ona göre 6 sayısını görüyorum. Her ikinizde kendi bakış açınızdan baktığınızda, herkes kendince haklı. Sadece gördüğünüz soruna, hangi bakış açısından bakacağınıza bağlı."**

Prof. Dr. Şükran Bilir

Şiddetli baş ağrıları ve yine mide bulantılarıyla uğraşan kız, yatağının üzerinde cenin pozisyonu almış, olanların hayal meyal farkında halde pişmanlıktan kıvranıyordu. O kadar ani olmuştu ki her şey, ilk birleşmenin bu kadar acılı, bu kadar sığ, bu kadar can sıkıcı ve duygudan yoksun olması değildi onun canını sıkan... onu üzen, bu iğrenç sahnenin ailesinin çatısı altında olması ve bu utanca ailesinin maruz kalmasıydı. O ruhsuz herif, sanki onu baştan çıkarmaya odasına gitmiş gibi rest çekmiş, kendi pişmanlıklarını da onun omzuna bırakmıştı. O kadar tecrübesizdi ki, onun sadece okşayacağına ve ileriye götürmeyeceğine olan inancı tamdı ama bir erkeğin anatomisini bilmesi, erkeklik hormonlarının düzeyini bilmesiyle eş değer değildi. Bunu da en acılı şekilde öğrenmişti. Keşke şimdi Masal yanında olsaydı, ona sarılsaydı ve her şeyin geçeceğini söyleseydi. Tüm kemikleri kırılmış, tüm etleri lime lime olmuş, içindeki tüm kanı akıtılmış gibi hissediyordu.

Cirrus evden giderken, odasına giren annesini görür görmez, tuttuğu gözyaşları daha hızlı akmaya ve pişmanlığı göğsünü daha sert yumruklamaya başladı. Yatağının üzerinde doğrulurken, tuttuğu hıçkırıkları tüm bedenini sarsarak ortalığa saçıldı. Ecem tek kelime etmeden hızla yatağa koştu, ona kollarını açtı. Tıpkı çocukluğunda olduğu gibi şefkatini bekleyen bebeğine sarılıp, yaşanan tüm bu kargaşa sırasında, hasret duyduğu teselliyi verdi. Elleri saçlarında, sırtında, yüzünde

* Genel psikoloji tasvidir.

dolaştı ve ona teselli olacak şefkatli sözleri kulağına fısıldadı. Bir annenin en büyük yıkımı, evladının pişmanlık ve utanç altında kaldığı zamandı çünkü insan her zorlukla savaşır, ancak vicdanıyla savaşamazdı.

Kızı da kendi vicdanından kocaman bir ordu kurmuştu ve tek başına o savaştan galip çıkmak için uzun badireler atlatacak gibi duruyordu. Üstelik cinsellik deneyimi olmayan ve daha önce hiç erkek arkadaşı olmayan, okşanmayı, öpülmeyi bile bugün tecrübe eden Ece, şaşkındı. Ne diyeceğini, yaptığı hatayı nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu. Bunun telafisi de affı da yoktu. Hem güvenlerini, hem umutlarını, hem de şereflerini ayaklar altına almıştı. İffetsiz bir kız değildi ama yaptığının hoş görülecek yanı da yoktu. Hem de bir hiç için. Tek bildiği birkaç korkunç dakika içinde cennetten cehenneme gittiği ve artık ne zaman bu gece aklına gelse, cehennemde kalacağıydı.

Kızına sarılan ve sessizce ağlayarak gözyaşlarını içine akıtan, dışarıdan metanetli duran Ecem saçlarını okşadı.Hesap sormadan, cezalandırmadan, "Şişttt," diye teselli ederken, kollarında ufalan kızın dilinin kilidi kendiliğinden çözülüyor, annesinin merak ettiği şeyleri kendi iradesiyle anlatıyordu. O odaya girerken amacının bu olmadığını, onun böyle bir şeye kalkışmayacağını umduğunu ve saflık denen şeyin masumiyet değil, tecrübesizlik olduğunu belirtiyordu. Hıçkırıklar arasında pişmanlıkları su yüzüne çıkıyor, "Anne böyle olsun istememiştim," diye belirtirken, utancından yüzüne bakamıyordu. Belki en şehvetli ayrıntıları vermemişti ama annesi gibi tutkuyu bilen kadınların, anlayacağı kadarını anlatmıştı. Nasıl afalladığını, elinin kolunun nasıl bağlandığını ve bu tecrübeyi yaşamamak istediğini...

"Anne isteyerek yapmadım. Ben şaşkınlaştım, buraya kadar gitmez diye düşünmüştüm." Annesi son sözleriyle ciddi bir biçimde gerilmişti.

"Sakin ol, geçecek," dedi Ecem ağlayan bir ses tonuyla. Her ne kadar zihni kalkanlarla dolu olsa bile, doktoru kalkanların en savunmasız anında çökebileceğini ve geçmişteki tüm kirli sırların hiç beklemedikleri anda su yüzüne çıkabileceğini belirtmişti. Eğer doktoruyla konuşmaya ikna edebilseydi şimdi onu, tesellisinin yanında doktorunun tecrübeli bilgilerinin de faydasını görecekti ama kız inatla reddedip, "Anne bu konuyu kimseyle konuşmak istemiyorum," diyerek kestirip atmıştı. Ecem'de fikrine saygı duymaktan ileri gidemiyordu. Nasılsa zamanı geldiğinde doktoruyla bu konuları görüşecekti. Bu olanlar kızını geri döndürülemez bir değişime uğratmıştı çünkü artık bir erkeğin

dokunuşunun insana biçtiği etkisini tanıyordu. Bir kadının tatlı sözlerle, dokunuşlarla, arzu ve tutkuyla, nasıl zayıf kaldığını biliyordu. Bir erkek ve bir kadının arasındaki o karşı konulmaz çekimin öyle sanıldığı gibi masum olmadığını ve şehvetle yanan tenlerin, nasılda geleceği düşünmeden hareket ettiğini, birleştirici olduğu kadar ayırıcı bir özelliği de olduğunu çözmüştü.

Bu geceye dair bir anne olarak haklı azarları, gönül koyan kırgınlıkları, verilmesi gereken öğütleri vardı, ancak onun kızı diğer genç kızlarla aynı kategori de değildi. Onun bebeği kendi yaralarını saramayan, saramadığı için inkârcı olan, acıların en korundan yalın ayak yürüyen bir kızdı. Geçmişte yaşadıklarını Ece hatırlamıyor olabilirdi ama onun her parçasını ayrı bir yerde bıraktıklarını, saçının telini öpmeye kıyamazken işkencelerin en ağırlarına maruz kaldığını, tüm ailesi biliyordu. Hayır, diğer annelerin babaların gönül koyan haklı tepkileri, onlar için normal bir vaziyet olamazdı. İçinde volkanları taşıyan ve susmak zorunda kalan Ecem, hiçbir şey söylemedi. Ona umut da vermedi, o ana geri de götürmedi zihnini. Pişmanlıksa da, acıysa da, utançsa da bunu birlikte çekeceklerdi ama asla suçlamayacaktı! Yaptığı düşüncesizlikle nelere sebep olabileceğini öğrenmesi gerekmekteydi ama bunu zorlukla, kanırtarak, canını yakarak değil, mantık çerçevesinde öğrenecekti. Ona bir annenin tüm sevgisini, şefkatini verecekti. O yüzden onu eleştirmeden, suçunu örtbas etmeden, hatasını yüzüne vurmadan ama unutturmadan konuşacaktı. Yalnızca rahatlatıcı sözler sıralayıp, başını okşadı ve kızının başını yasladığı göğsünü sırılsıklam edene kadar ağlamasına izin verdi. En sonunda yaşlar biraz dindiğinde, Ece derin bir nefes alıp, şiş ve yaşlı gözlerle annesine baktı.

"Sizi çok utandırdım, babamın yüzüne nasıl bakarım ben."

"Evet, bizi çok utandırdın, ama sen daha çok utandın." dedi annesi sakin bir sesle. "Babanın yüzüne bakma konusuna gelince... Yaptığın şey normal bir şey değildi, bundan utanmalısın, suçluluk duymalısın.Bu hatayı tek başına yapmadın ama hata ettiğini görmelisin... O odaya tek başına, gecenin bir yarısı giderken, sonuçlarının ne olacağını düşünmeliydin. Fakat yine de babanın yüzüne bakmalısın, çünkü evlatlar ve babalar, ne olursa olsun birbirinin yüzüne bakmalıdır ve ne olursa olsun her sorunu birlikte aşmalıdır. Bu bizim ailevi görevimiz. Eğer sorunlarımızı konuşarak halletmezsek, hayvanlardan

ne farkımız kalır. Güvenimizi kırdın Ece, ahlak anlayışımızı sen çok yanlış yargılamışsın..."

Titreyen dudaklarını ısıran kız yanağına süzülen birkaç damlayı elinin tersiyle sildi. Utangaç bir korkuyla, "Babam ona bir şey yapmaz değil mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama az evvel amcanı aradım... O gelene kadar yapmadıysa, geldikten sonra yapamaz. Amcan izin vermez, en azından böyle umuyorum."

Ecem utanç içinde yüzünü eğdi. "O da öğrendi demek!"

"Ona net bir şey söylemedim ama tahmin etmiş olmalı. Bilirsin onunla konuşmaya gerek kalmaz, hemen anlar."

"Çok utanç verici," diyen kız hıçkırarak, "Ne yapacağım ben?" diye sayıkladı.

"Sakin olacaksın," diyen annesi parmağının nazik bir hareketiyle gözlerini kuruladı. Islak yüzüne yapışan saçlarını kulağının arkasına çekti. Yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerinin kendine bakmasını sağladı. "Bu gece olanlar hiçbir şeyi değiştirmedi Ece, sen hâlâ bizim kızımızsın ve hâlâ ilk doğduğun gibi seviyoruz seni."

"Ama artık masum değilim."

"Ece insanların masumiyeti bir bekârete yüklemesi ne utanç verici bir düşüncedir. Sen hâlâ masumsun, sadece artık genç bir kız değil, genç bir kadın oldun! Evet, bu bizim evladımız için görmek istemeyeceğimiz bir sahneydi, utanç verici olan bu ana tanık olmak değil, evlenmeden olduğunu görmekti. Biz seni yargılayamayız, suçlayamayız da, bu beden senin ama bu tür eylemlerin bekârken olması yaşam biçimimize ters geliyor. Her ne kadar Avrupai büyüsek de biz adetlerine bağlı toplumlarız. Evli ya da bekâr, evlatlarımızı bu şekilde düşünmek bizi rahatsız eder."

"Utanıyorum."

Ne utanç verici bir andı bu, hele ki konuştuğun kişi annen olunca. Ama Ece her derdini sıkıntısını ilk annesiyle konuşurdu, ilk onunla kavga eder barışır ve onunla acılarını sarardı çünkü bir kızın annesinden daha yakın kimsesi olamazdı. Onun derdiyle dertlenir, onun acısıyla ağrı çeker, onun kederiyle dua nöbetlerine giderdi. Annesi onu kendine çekip sinesine sardı.

"Hayır, sen hâlâ masumsun, hâlâ benim bebeğimsin..."

"Babam beni affetmeyecek," dediğinde annesi suskun bir halde kızının elini tutup yataktan çekiştirerek indi, onu duşa yönlendirdi. "Hadi sen duşunu al, ben temiz kıyafetler vereyim sana."

Annesinin gözlerine ürkek bir halde bakan kız, hıçkırarak kollarını boynuna dolayıp teşekkür etti. Sırtında elini gezdiren Ecem, kızını geriye çekerek, düşünceli gözlerle yüzüne baktı. "Olan oldu, artık hayıflanmanın gereği yok. Bu geceyi sana zarar vermeden nasıl atlatırız ona bakacağız."

Nasıl bu kadar sakin olabiliyorlardı, nasıl ona kızmıyor ve hatası yüzünden suçlamıyorlardı. Sanırım anne olmadığı sürece onu anlayamayacaktı, tıpkı annesinin dediği gibi;

'Beni yalnız anne olunca anlarsın!'

Kız hayretle geri çekildi. "Nasıl böyle söylersin anne, babamın namus ve onura kırmızı çizgisi var, bilmiyor musun ve ben ikisini de ihlal ettim."

"Bunu bilinçli olarak, babanı aşağılamak için mi yaptın?"

"Namus ne senin için Ece, peki ahlak duygusu?" Genç kız dudaklarını ısırdı. "Namus iki bacağın arasında değil annem, ahlakta senin bildiğin gibi bir olgu değil. Biz sana namus ve ahlak anlayışını bu şekilde aşıladıysak öncelikle bize yazıklar olsun... Hata yaptın ve bu hatayı neden yaptığını en az senin kadar iyi biliyoruz," *çünkü biz de sevdik!* "Söyle şimdi, amacın babanı üzmek miydi?"

"Hayır, ben konuşmak için gittim odaya ama sonra..." Dudaklarını dişledi. "Zaten kendinde değildi, bir terslik olduğunu anladığımda ise iş işten geçmişti."

Ecem de bir terslik olduğunu fark etmişti, göğsündeki o açık yara neyin nesiydi. Üstelik bir tuhaflık vardı, ayakta durmakta zorlanıyor, konuşurken kelimeleri yayık ve kesik kesikti. Bunu Rüzgâr da belirtmişti. Cem'in şu anda öfkesinden gözü dönmüş olabilirdi ama Rüzgâr eniştesi bu konuyla ilgilenirdi. Sorun bu konuyu Eymen'e nasıl anlatacaklarıydı. Eymen ne eniştesine ne de kocasına benzemekteydi, bu konularda aşırı tutucuydu. Bir süre at gözlüklerini takıp Cirrus'un canına okuyacağı belliydi.

Ece banyonun kapısının önünde durmuş, titriyordu. Hâlâ bacaklarının arasında hayal kırıklığının sızısı mevcuttu. Cirrus onun için yanlış adamdı... İnatla bunu görmezden gelmişti. Savaştan katılaşmış kalbiyle, hissiz tutumuyla ve ruhsuz sözlerine rağmen, onu kendine çekmişti.

Ya da Ece başından beri görmek istediği gibi görmüştü onu, değersiz karakterine çok fazla anlam yüklemişti. Aslında ilk defa yüzünü gören için çok korkutucu bir tipti. Ece hastalıklı beyniyle, ne düşünmüştü ki? Bu geceye kadar hiç ona karşı bir ilgi kırıntısı göstermemişti, her zaman onurluydu, kontrollü olmuştu ve onu kendinden uzak tutmuştu. Peki, bu gece ne değişmişti de Ece'ye öyle tutkulu dokunmuştu?

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Artık tek önemli bir şey vardı! Babasının onurunu ve şerefini iki paralık etmişti, geriye dönüp bu hatasını değiştiremezdi. "Babamın gururunu yerle bir ettim... Benimle evlenmeyecek bir adam için!" Omuzları çökmüştü kapıyı açarken.

Banyoya onunla birlikte giren Ecem kızının yanağını avcuna aldı. Açık gönüllülükle gülümsedi. "O da en az baban gibi olanları yanlış anlamış görünüyor, babanın onu tuzağa düşürdüğünü sanmış olmalı. Çok kızgındı. Onlara düşünmesi için zaman tanı. Bunu sonra konuşuruz."

Kız onun ifadesini ve gözlerindeki aşağılamayı hatırlayınca, titredi. Böylesi ağır bir aşağılanmayla daha önce hiç karşılaşmamıştı. O hep uzak duran taraftı ve Ece her zaman ısrarla ona yaklaşmanın bahanelerine başvurmuştu ama Cirrus hiçbir zaman onu bu kadar kırmamış, parçalarını da bir karanlığa savurmamıştı.

Onun hakkında ne biliyordu ki? Savaş gazisi, sevgisiz bir adam! Kimsesiz! Ona bu kadar şehvetle dokunan, tutkularını alevlendiren, baştan çıkaran ve mantığını ekarte eden, tek bir günahkâr hareketle bekâretini alan adam hakkında, ne düşünmüştü?

Orada hâlâ kuyruğunu dik tutup onun duygularını zerrece önemsememişti. Otoriter bir havayla konuşmuş, bir kral gibi herkese hükmeden zalim davranışla rest çekmişti. Onu nazikçe ve defalarca tehlikeden kurtaran merhametli adam, o değilmiş gibiydi. Şimdiye kadar onun hakkında bildiği her şey, onurlu biri olduğunu gösteriyordu ama bugün görmüştü ki, onun onur anlayışı bile, kendine hastı. Düşündüğü gibi başkalarının ne düşündüğü ile değil, kendi düşünceleriyle hareket ediyordu.

Banyonun kapısını kapatıp çıkan annesiyle bakışları kapıya kaydı. Üzerindeki geceliği çıkardığında, kumaşa yapışan kan lekesini görünce, kirpiklerine takılan yaşlar kumaşın üzerine aktı. Silse çıkar mıydı yaşadıklarının acısı... Yıkasa akar mıydı namus dedikleri kanın lekesi... Geceliğini çöpe attı, tıpkı bu geceyi zihninden atmak istediği gibi... Duşa girerken kendi düşüncelerine kafasını salladı. İçinde bir yerlerde

onun hakkında yanılmadığına emindi. Bu kadar vicdansız olamazdı. Öyle olsun istiyordu. Ama insanların duygularına yön verilemez, fikirleri değiştirilemezdi. Bunu, zamanla öğrenecekti.

Duş aldıktan sonra annesi yanında kalmış, tek kelime etmeden odasını toparlamıştı. "Hadi yat," dediğinde kızın uyuyamayacağını görmüş, ona uyuması için bitki çayı getirmeyi teklif etmişti. Odadan istemese bile çıkıp mutfağa gittiğinde Ecem, kapısı çok hızlı tıklanmıştı. Annesinin ne çabuk geldiğini düşünürken, kapıyı teklifsiz açan kişiyi görünce, soluğunu tuttu Ece.

Cem ifadesiz bir halde kapının aralığından ona bakıyordu. İlk defa babası mahcup bir kızılla ürkekçe yüzüne bakıyordu. Kocaman adam bile onun yüzünden mahcupluğu yaşıyordu.

"Gelebilir miyim?"

Ece utanç içinde yatağının üzerinde toparlandı, sırtını yatak başına yasladı. Nemli bakışlarını ellerine çevirip, yüzünü eğerken, sessiz kaldı. *'Gel'* demedi, *'git'* de demedi. Cem içeri girdi, içine çektiği soluğunu kısa bir an tuttu. Kuzusu gibi kokuyordu burası, onun kızının herkesten başka bir kokusu vardı. Rahatlatıcı, sakinleştirici bir etki sunuyordu. Yeni duş aldığında, bu koku daha keskin oluyordu. Yüreğini ısıtan, göğsünü sarsan bir sıcaklık yayıyordu. Kızının şaşkın bakışları altında banyoya giden Cem, elinde küçük bir havluyla geri döndü. "Saçlarını kurulamazsan başın tutar yine," dedi sakinlikle. Ece dudaklarını dişlerken, Cem kızının yanına oturdu. Hiç konuşmadan uzandı, ıslak saçlarını kurulamaya başladı.

"Çocukken de hep böyle yapardın, duştan sonra saçlarını kurulamayı unuturdun."

"Çünkü senin kurulamanı isterdim," dedi Ece yanağına iri bir damla düşerken. Burnunu çekti, sesi boğuk genzi ise hıçkırıklarla boğuklaşmıştı.

"Sen hâlâ küçüksün gözümde, hiç büyümedin ki. Sanırım, babalar kızlarını gözlerinde büyütmeyi hiç beceremeyecek. On tane çocuğun bile olsa, gözlerimin önünde kısa etekli, ağzı çikolata lekeli o minik prensesim belirecek."

Cem kızının saçlarını kurularken ilgiyle, yanağından süzülen yaş eline damladı. İrkilen Ece, "Böyle sakin konuşma, çok utanıyorum." dedi kırgın bir sesle. Başını omuzlarının arasına saklamak istercesine kamburunu çıkardı.

"Utanmalısın," dedi Cem dürüst bir vaziyette. Havluyu indirdi, yüzüne dökülen saçlarını kulağının arkasına çekti. Ece yüzünü daha da eğdiğinde, çenesine dokunan Cem yüzünü kendine çevirdi. Islak gözlerine kan oturmuş, melek yüzü kızıl bir utançla kaplanmıştı. Gözlerini babasından kaçırıyordu meleği. Cem kızının saçlarını okşayarak, "Çok öfkeliyim Ece, tüm dünyayı yakmak, herkesin kemiklerini kırmak istiyorum. Öyle acıttın ki içimi, öyle kırdın ki güvenimi, ne yaparsam yapayım bunu telafi edemeyeceğimi biliyorum. Ama..." dedi kızının yüzüne bakmasını isteyerek, "Bu durum sevgimizde hiçbir şey değiştirmedi. Sen hâlâ benim prensesimsin ve ben seni hâlâ çok seviyorum. Baba ve evlat arasında gerçekleşen bağımızda, hiçbir zedelenme yok, olamaz da. Kırgınlığım, küskünlüğüm sana, Ece'ye... Kızıma değil, babalığıma değil..."

Kız gözlerini o anda kaldırdı ve babasının şefkatli yeşillerine baktı. Onun da gözleri kızarmıştı, yoksa babası gizliden ağlamış mıydı? Bu daha çok acıttı içini, sırtına bir hançer saplanmış gibi nefesi yarıda kesildi. Dudakları büküldü titreyerek ve hıçkırdı.

"Bu olanların telafisi yok..." dedi adam her zamanki dürüstlüğüyle.

"Özür dilerim," dedi hıçkırarak Ece.

"Ama sana olan sevgimde hiç eksilme olamaz, sadece kızgınım sana. Kırgınım. Öfkeliyim Ece, hem sana hem ona..." Babası başını göğsüne çekerek yüzünü avucuna gömdü. Yanağını yasladığı an sıcacık teniyle bütünleşen teninin altında atan kırgın kalp, öyle hızlı atıyordu ki. Ona sımsıkı sarılmak istiyordu ancak cesaret edemiyordu Ece. "Böyle olsun istemedim baba, yemin ederim. Ben..." dedi hıçkırıktan kesilen sesiyle. "Ben sadece konuşmak için gittim..."

"Tamam," dedi Cem daha fazla dinlemek istemeyerek. Detayları duymak, midesini alt üst ediyordu. Bu ayrıntıları hazmetmesi kolay değildi. Sadece ne yaşanırsa yaşansın, kızından asla vazgeçmeyeceğini ve aralarındaki aile ilişkisini hiçbir şeyin zedeleyemeyeceğini, sevgisinin de, şefkatinin de azalmayacağını belirtmek istemişti.

Ece yüzünü kaldırdı. Utansa bile, "Baba o tuhaftı..." dedi sonunda biraz sakinleşerek. "Kendi gibi değildi."

Cem kaskatı kesildi. Aklına yaslanan düşünceler kursağına bir portakal büyüklüğünde dizildi. "Seni zorladı mı?"

"Hayır," diye atıldı Ecem ıslak gözlerle. Dudaklarını ısırdı utançla çünkü babasının irdeleyici gözleri yüzünü arşınlıyordu. Utanmanın

ilerisi neyse, ondan yaşıyordu. İlk defa göz göze geldiklerinde, içinde dolaşan o tuhaf farkındalık dalgasını hissetmişti. Kaç defa hayatını kurtardığını unutmuştu. O akşam, adamı üzerinden aldığında ve yakınlaştıkların da, onunla çatışmanın kader olduğunu düşünmüştü. Bu gece dokunduğunda ise, onu gerçekten istemişti ama dokunduğu adam Cirrus değil gibiydi.

Ama Cirrus onu istemiş ve almıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu gece yaşadıklarından sonra ve söylediklerinden itibaren, bir daha yüzüne bakacağını sanmıyordu ama bu gece ona hissettirdiklerinden sonra, bir erkeğin kadına neler yapabileceğini öğrenen kızın, erkekler konusunda düşünceleri sonuna kadar değişmişti.

Nefreti ve öfkesi kadar arzuları da uyanmıştı. Artık bakire değildi. Böyle şeyleri düşünmek kesinlikle yanlış olsa da, gerçek buydu. Cirrus dokunduğunda hissettikleri hoşuna gitmişti. Ve onca olandan sonra bile bunun değişmemesine, lanet etti. Kendine olan öfkesi katlandı. İç savaşı derinleşti, daha çetin bir hal aldı. Utancı arttıkça, dudağını ısırdı. "Sadece... Normal değildi... O... O tanıdığım gibi değildi."

Kızının düşüncelerinden habersiz olan Cem, saymaya başladı. *Bir. İki. Üç!* Bu daha çok canını sıkmıştı. Kızının istemediği bir şeye zorlandığını düşünmüştü. Üstelik onun kızı saftı, o ise olgun bir adamdı, kızının itibarını ve şerefini düşünmediği gibi, duygularını da göz ardı etmişti. Hiç mi kendi kardeşi gözlerinin önüne gelmemiş, ne hissedeceklerini düşünmemişti?

"Tamam, kapatalım konuyu," dedi Cem saçlarını okşayarak, midesi bulanıyordu düşündükçe. Kızını omuzlarından tutup kendinden öteye çevirdi ve arkasına geçerek saçlarına uzandı. Ece mahcupça gülümsedi, Cem eskisi gibi saçlarını örmeye çalıştı.

Kızının saçlarını ören adamı kapının aralığından izleyen Ecem, elindeki tepsiyle donup kalmıştı. Ondaki güzel değişim bazen hayal gibi geliyordu. Cem onun hayallerinin de ötesinde bir adam olmuştu. Onca acıyı hiç çektirmemiş, sanki bu günlere kolay gelmişler gibiydi. Özverili, samimi, tutkulu, şefkatli ve ilgili bir eşti. Ailesi herkesten, her şeyden, her düşünceden öteydi. Söz konusu ailesi olduğunda, kimseyi umursamaz, kimsenin düşüncesini kafaya takmazdı. Ne yaşarsalar yaşasınlar, onun için bir tek mutlulukları ön plandaydı!

Ece onlara çok şeyin değerini öğretmişti. Sevginin saklanmaması gerektiğini, aile bağlarını hiçbir şeyin zedeleyemeyeceğini göstermişti. Cem, bir aile içinde büyümemişti, hatta çok acılar ve zorluklar çekmişti ama kendi kurduğu ailesine zarar verecek her vaziyetten uzak durmayı zor yollardan öğrenmişti.

Hıçkırıklarını içine çeken Ecem, elindeki tepsiyle içeri girdi. "Kıskanıyorum ama benim saçlarımı bir kez olsun örmedin," Nazlı bir şikâyette bulundu.

"Senin saçlarını açık seviyorum," dedi Cem sohbet konusunun değişmesini isteyerek.

Nemli gözlerini gülüşleriyle saklayan Ecem, elindeki çayı sehpaya bıraktı. Cem yatağa çıkarak sırtını yatak başına yasladı, kolunu açtı. Anne kız kısa bir an bakıştı. Ece dizlerinin üzerinde emekleyerek babasının göğsüne başını yasladı, kolunu beline sardı. Cem karısına baktı, Ecem terliklerini çıkarıp yatağa çıktı ve tıpkı kızı gibi başını kocasının göğsüne yasladı. Kocasının göğsü, onların vatanı, devleti, toprakları kadar huzurluydu. Kızının yüzünü okşarken, ikisi de sessizce ağlıyordu. İki kadını da saçlarını okşayarak, teselli etti. Yutkunamadığı acıları yüzünden karnında şiddetli bir kasılma hissediyordu. Hiç kimsenin onun ailesini üzmesine izin vermeyecekti. Cem saçlarını okşayarak ona eskiden olduğu gibi masallar anlatmaya başladığında, Ecem kızına sataşarak rahatlatmaya çalışıyordu. Kısa bir süre sonra hâlâ sessizce hıçkıran kızın bedeni gevşedi, tamamen babasının göğsüne yığıldı gövdesi.

"Uyudu," dedi Ecem nemli gözlerle yavrusunun yüzünü okşarken. Başını sevdiği adamın göğsünden kaldırarak, yataktan indi. Cem toparlanarak, kızının başını dikkatle yastığa yerleştirip, üzerini örttü. Alnından öperek doğrulurken, Ecem'in karnı acıdı. Kapıya yönelen kocasının kolundan tutarak, onu durdurdu.

"Cem," diye fısıldadı korkuyla. "Bir saçmalık yapmayacaksın değil mi?"

"Ben kızımı üzecek hiçbir şey yapmam."

"Ama bazen sinirlendiğinde..." dudaklarını dişledi korkuyla.

Cem döndü ve karısının yüzünü avuçları arasına aldı. Bu beklenmeyen gelişmede, kendisi kadar, hatta kendisinden daha fazla sarsıldığı belliydi. "Üzülme cadı, söz verdim sana. Bir daha gözlerindeki yaşın sebebi ben olmayacağım."

"Mutluluktan ağladığım zamanları sayayım mı sana," diye sıcak bir hamle yaptı ama gözlerinden akan kederleri durduramadı. Cem dudaklarından öperken, "Korkma," diye belirtti yeniden.

Kocasının yüzünde şekil alan ellerinin üzerine ellerini koydu. "Onu öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Öldürmeyeceğim," dedi Cem içinden saymaya başlayarak. *Bir. İki. Üç!* "Ama öldür beni dedirtebilirim. Büyük lokma ye ama büyük söz konuşma demiş atalarımız, bunu öğrenecek."

Ecem kolunu çimdirince, "Koalisyon mu?" diye sataştı

Cem ona yeşil yeşil baktı. Karısının içini rahatlatıp evden çıkarken, Ecem kızının yanına yatarak, rüyasında bile hâlâ hıçkırarak ağlayan bedenine sarıldı ve varlığıyla rahatlatırken, bu sorunun nasıl çözüleceğine kafa yormaktan sabaha kadar gözünü kırpmayacağı belli oldu.

Cem evden çıkarken Levent'e telefon açarak, "İyi mi?" diye sordu.

"Serum verdiler, hâlâ baygın."

"Gözlerini bile kırpma, geliyorum," dedi telefonu kapatıp korumaların kapısını açtığı araçtan içeri binerken. Cem daha yolu yarılamıştı ki, Levent telefon açtı. "Abi,"

"Ah Levo Ah!" dedi Cem saymaya başlayarak. Levent o sayıları duyunca yutkundu."Sana gözlerini bile kırpma, demedim mi?"

"Abi Cirrus'tan bahsediyoruz," diyen adam sıkıntıyla ofladı. Cem sayıyordu ve o sayının son rakamında ne olduğunu en iyi bilenlerden biri Levent oluyordu. "Tahlilleri çıktı ama."

"Ne varmış?"

"Göğsündeki iz ufak bir kapsüle aitmiş. Mermi tene saplandığı an eriyor ve kana karışıyormuş. Bilinç bulandırıp halüsinasyon gördürüyormuş ama asıl tuhaf olan, bedeninde farklı bir maddeye daha rastlanması."

"Neymiş o?"

"Doktor onun uzun süredir bir ilaç kullandığını belirtti, bu ilaçta ona verilen ilacın etkisini azaltmış. Abi çocuğa biri ilaç vermiş, nasıl ya da neden bilmiyoruz ama biri bunu planlı yapmış."

"Ne kullanıyormuş?" diye sordu Cem, uyuşturucu ya da uyarıcı kullandığına hiç şahit olmadığı gibi, bedensel etkilerine maruz kaldığını da görmemişti.

"Dürtüsellik ilacıymış abi. Dur doktora vereyim, o daha iyi anlatır sana."

Cem doktorun telefonu almasını bekledi, merhabalaştıktan sonra "İlaç ne işe yarıyor?" diye sordu.

"İçgüdüsel dürtülerin artması veya bu dürtülere karşı koyacak benlik gücünün azalması sonucunda ortaya çıkan ve giderek yükselen gerilimi azaltmak amacıyla, kişinin olumsuz sonuçlarını gözetmeksizin bir eylem yapma eğilimini ortadan kaldırmak için kullanılan bir ilaç. Bipolar bozukluk, şizofreni, duygulanım bozuklukları, bağımlılık ve dikkat eksikliği, hiperaktivite bozukluğu gibi pek çok psikiyatrik bozukluğun bir belirtisi olan kişilerde ve klinik uygulamalarda, bu ilaçla çözüm karşılanabilmektedir."

"Peki, bu adamda, hangisi var?"

"Bunu bilemeyiz, geldiğinde baygındı. Bu bozukluklarla açıklanamayan bir kısım dürtü bozukluğu, DSM-IV-TR olarak gruplandırılmıştır. DSM-IV-TR'ye göre bu grupta yer alan bozukluklar; piromani, aralıklı patlayıcı bozukluk olabilir."

"Doktor anladığım dilden konuş,"

"Patolojik kumar oynama, kleptomani ve trikotillomani gibi rahatsızlıklar. Bu beş bozukluk dışında yer alan ve dürtüsellik gösteren diğer bozukluklar, başka türlü adlandırılamayan dürtü kontrol bozuklukları başlığı altında da birleştirilmiştir."

"Bu adam hangi dürtüsünü kontrol etmek istiyor?"

"Dürtü kontrol bozuklukları oldukça karmaşık hastalıklar olduğu için, bunu ancak terapiden sonra öğrenebiliriz. Kesin bir tedavi henüz ortaya konabilmiş değildir, biliyorsunuz. Buna paralel olarak, araştırdığım da hastanın dürtü kontrol bozukluklarının tedavisinde uygulanabilecek onaylanmış kesin bir ilaç tedavi protokolü ve ortak bir kararla ortaya konmuş bilişsel ve davranışçı klavuzda bulunmamaktadır. Yani bir hastaneye ya da bir doktora giderek edinmiyor bu ilacı, illegal bir kullanım gibi duruyor."

"İlaç bağımlısı mı bu adam, bunu mu demek istiyorsun?"

"Düzenli olarak kullandığı kesin. Ama hangi doktor, ne amaçla veriyor bilemedim. Farmakoterapi açısından görülen bu kısıtlılık, bazı hastalıkların tedavisine yönelik olarak yürütülmüş ya da yürütülmekte olan, az sayıda klinik araştırması bulunan yerlerde yapılıyor."

"Levent'e isimlerini yaz kliniklerin, bakalım ne için kullanıyormuş."

"Kumar bağımlılığı var mıdır hastanın?" diye sordu Doktor.

"Neden sordun?" dedi Cem merakla, çünkü onu daha evvel hiç kumar oynarken görmemiş ya da mekânlardan öyle bir geri dönüş almamıştı.

"Bu ilaçla yapılan çalışmaların büyük bir kısmı patolojik kumar oynama bozukluğu olan hastalar üzerinde yürütülmüştür de ondan, diğer bozukluklarla yürütülen ilaç çalışmaları nispeten daha az sayıdadır ya da hiç yoktur. Bu bölümde DSM_IV-TR'de Başka Yerde Sınıflandırılmamış, "Dürtü Kontrol Bozuklukları" başlığı altında yer alan beş temel bozuklukla ilgili yapılmış bir ilaç çalışmasıdır."

Telefonu kapatan Cem elini alnında gezdirdi. Bu demek oluyordu ki, Cirrus cidden kendinde değildi. İyi de bu çocuk ne kullanıyordu? Ne amaçla kullanıyordu? Uyuşturucu ya da uyarıcı bir şey kullansa, kendi fark etmese Rüzgâr, Eymen, Levent, illa biri fark ederdi. Kumar dese yine öyle... Bu çocuk hangi dürtülerini ekarte ediyordu? Ece de söylemişti zaten, kendi değil gibi demişti. Cidden kendinde değil miydi? Olasıydı çünkü daha kapıya çıktığı an, adrenalin vücudundan çekildiği an, ensesine aldığı darbeyle yere kapaklanmıştı. Normalde böyle bir hamleyi ondan beklemesi gerekirdi ancak Cirrus iyi olmadığı için, hamlesini kestirememişti. Zaten direnci az olan bedeni de kendini salmıştı. Levent onu ayıltamayınca, hastaneye götürmek zorunda kalmıştı. Salak çocuk, şimdi her şeyi yanlış anlayacak, onu kendinin bu hale getirdiğini sanacaktı! Tuzak kurduğunu düşünecekti. Gururlu aptal! Bir bu eksikti!

Neye inanıyorsa inansın, yine de bu yaptığı hatanın cezasını önlemeyecekti. Hak ettiğini alacaktı! Kızının her damla gözyaşının vebalini ödeyecekti.Levent onu aramak için eve adam gönderecekken, Cem aramış, adamları Cirrus'un peşinden çekmelerini belirtmişti. Levent şaşkın halde itiraz edince de, resmen kükremişti. Cirrus ise peşinde kimin olup olmadığını önemseyecek durumda değildi. Hastaneden çıktığı gibi evine gitmek istemişti ama hâlâ sanrılar görüyordu ve doğru ile yanlışı ayırt edemiyordu. Bu yüzden onu almaya Kadir geldi. Anladığı kadarıyla kendine gelmesi biraz zaman alacaktı ve kafasını toplaması için, uzun bir uyku ya da ciddi bir dövüş gerekmekteydi.

Odasına nasıl geldiğini ya da yatağına nasıl uzandığını hatırlamıyordu. Kendine gelmesi yarım gününü aldı. Bedeninin tamamen ilaçtan

arınması zaman almıştı. Adayı terk etmek için hareket etmeden evvel, kardeşiyle uzun bir konuşma yapması gerekecekti. Öfkesini biraz olsun yatıştırmak için her yolu denemiş, ancak düşürüldüğü tuzağı hazmedememişti. Kız kardeşiyle görüştükten sonra bir an önce buralardan gitmek istiyordu. İçinde kabaran duygudan hiç hazzetmiyordu. Aklına genç kızın ürkek ve perişan hali geldiğinde, dünya cehennem oluyor, içinde kabaran pasif hisler dişlerinin gıcırdamasına sebep oluyordu. Suçluluk. Hayır, bu hissin ona yaklaşmaya hakkı yoktu. Allah biliyordu ya, masum duruşuyla onu kandırmıştı. Suçlu hissetmesini gerektirecek bir şey yapmamıştı. Kendisi gelmiş odasına ve kollarına süzülen yine kendisiydi. Onun varlığını hissettiğinde bile, gerçekleri algılaması uzun sürmüştü.

Odasından salona indiğinde, gördüğü kişilerle kaşlarını kaldırdı. Kadir ve Ömer salonuna yayılmış, birbirini yiyerek televizyon izliyordu.

"Hayrola, akşam buluşacağımızı sanıyordum," dedi her zamanki nezaketsiz davranışıyla.

"İstersen gidip akşam gelelim," dedi Kadir suratsız bir huysuzlukla.

"Oturmuşsun, zahmet etme kıçını kaldırmaya," dedi Ömer damarına basarak. Bakışlarını genç adama çevirdi. "Sabah Cemre aradı, bir şeyler anlattı. Tabiî bu öküz çenesini açsaydı da, ona gerek kalmasaydı keşke."

"Sen de doğruluğunu test etmek için üşenmeden buraya mı geldin Ömer?" dedi Cirrus çenesi sıklaşırken.

"Yok valla, keyfimi bozmadım da, bacım pek sıkıntılı konuştu. İçime öküz oturdu onun üzgün sesiyle." Çok mu üzülmüştü Cemre, küsmüş müydü yoksa ona, kırılmış mıydı? Ne düşünüyordu yaptıkları hakkında? Huzuru bozulur diye korkuyor muydu bacısı? Onun canını sıkmıştı durduk yere, kardeşinin huzurunu bozmuştu. Kendine olan öfkesi, nefreti, iki kat fazlalaştı.

"Sana ne dedi?"

"*Abi git bak şu delibozuğa* deyince, dayanamadım."

"Cemre öyle bir şey söylemez," diye çıkıştı Kadir.

"Ne yani, azıcık da olsa kendi yorumumuzu ekleyemez miyiz? O zaman nerede kalacak dedikodunun hakkı." diye huysuzlandı kaşlarını çatan Ömer.

"Cemre dedikodu da yapmaz," dedi Cirrus aynı sertlikle.

"Kahvaltı yok mu bu evde?" diye sordu Ömer sıkılmış bir halde. Etrafa bakındı, her yer toz içindeydi. Sahi bu eve temizliğe falan da mı bir kadın gelmiyordu artık. Ruhsuz herif, yaşadığı yerde bile yok gibiydi. Hayatı da kafasının içindeki örümcekler yüzünden ağ bağlamıştı.

"Kahve içecekseniz gidin alın," dedi buz gibi misafirperverliğiyle Cirrus, sırtını koltuğa yaslayıp elini çenesine koydu ve kardeşinin duygusallığını düşündü.

İçini çeken Ömer ayaklanırken, "Sana da yapıyorum, duyduklarıma göre uzun bir gece geçirmişsin." diye iğneledi onu.

Görünüşe bakılırsa, herkes her şeyi, karga b*kunu yemeden duymuştu. Hoş, bir fark yaratacak değildi. Kimsenin onun iradesinin ya da düşüncesinin üstünde, söz hakkı yoktu.Bir süre sessizce oturdu ikili, Kadir tek kelime etmedi. Ömer elinde kahve fincanlarıyla geldiğinde, Cirrus ağrıyan şakaklarında parmaklarını gezdiriyordu. Bir tane daha ağrı kesici alması şarttı, başı çatlıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kahveyi uzatırken Ömer.

"Cem Aydınoğlu'nun, sağ taşağından mı, yoksa sol taşağından mı asacağını düşünüyordur." dedi Kadir hırslı bir sesle.

"Akıntıya göre kürek çekeceğim," dedi sert kahvesinden bir yudum alırken, onu duymazdan geldi Cirrus.

"Sanki umursamadığın ya da ciddiye almadığın bir konuyu, gözden kaçırdın!" diye sordu Ömer üstüne gitmeden.

"Sorun kalmadı," dedi Cirrus.

"Öyle mi?" dedi Kadir merak eden bir edayla.

Cirrus bakışlarını yüzünden ayırmadı, çenesini sıktı. Ancak Ömer nasıl hallettiği konusunda bir açıklama bekliyor gibiydi. Duymadan da susmayacak gibiydi.

"Bence durum açık ve net, üzerine düşeni yapmalı." dedi Ömer hiç lafı evirip çevirmeden.

Cirrus, sakin ve meydan okuyan bir bakışla ona döndü. "Düşünceni kendine sakla. Fikrimi değiştirecek hiçbir şey olmadı."

Ömer bir kız babasıydı, mantığından daha fazla yüreğiyle bakardı olaya, şu anda ona konuyu söylemeyecekti. O yüzden öfkesine hâkim olmaya çalıştı ama mantığına hâkim olamadı. "Masum bir kızı koynuna alman dışında, hem de babasının çatısı altında." diye çıkıştı. "Hiç sorun yok."

Kahvesini dışarı püskürten Kadir kaşlarını çattı. "Doğru mu bu?"

Cirrus Ömer'e sert bir bakış attı, bu durumlarda bir açıklama yapılması gerektiğini bilse de sorgulanmaya alışık değildi - ya da savunmaya geçmeye hiç niyeti yoktu. Hiçbir zaman buna izin vermemişti. Bu, hoşlanmadığı bir tavırdı. "Evet, bekâretini aldım ama bunun nedeni ben değildim."

Kadir bile dudaklarını birbirine kenetledi. "Kimdi peki, bakire bir kızın kendini senin kollarına attığını söyleme bana." Öyle ürkütesi bir duruşu vardı ki, hiçbir aklı başında kız onun yakışıklı yüzüne kanıp kendi canını yaktırmazdı. Gerçi bu kızın da akıllı olduğu pek söylenmiyordu ya neyse! Delinin kızı zırdeli diyorlardı.

"Bana tuzak kuruldu," dedi Cirrus öfkeyle.

"Saçmalama abi, masum bir kız senin gibi kurda nasıl tuzak kurabilir? Biraz mantıklı konuş, aldığın ilaçlar ağır geldi sanırım." dedi Ömer kızgınca.

Ona dişlerini sıkarak bakan Cirrus, "Tuzağı kuran kız değildi, babasıydı." diye belirtti.

Kadir ve Ömer aynı anda şaşkınca bakakaldı ona. "Bahçede dolaşırken göğsümde bir acı hissettim, önemli bir şey olduğunu düşünmedim çünkü ne kan vardı ne de kurşun olduğuna dair bir delil. Odaya gittiğimde, aklım bulandı ve sonrasını hatırlarken zorlandım. Ara sıra huzursuz bir kâbustan uyanmış gibi gelip giden sanrıların arasında, kızın odama geldiğini ve yatağıma girdiğini..." Kısa bir an sustu. "Tüm bunlar bölük pörçük yağıyor zihnime..."

"Olum nasıl olur ultra korumaların olduğu bir evde bu dediğin?"

"Ultra koruduğumuz eve dün bir paket geldi. Ne giren var ne çıkan eve. Hayalet gibi bu kişi çözemiyoruz... Korumalar, hizmetli kadın sorguya çekildi ama bir şey çıkmadı."

"Kafam karıştı, kim ki bu elini kolunu sallayarak eve giren. Tanıdık biri mi? Evi çok iyi bilen biri olmasın? Bak ben şu komiserden bile şüpheleniyorum abi artık."

"Yok ya doktoru sorguya çekmeliyiz bence, adam sürekli delilerle uğraşmaktan rot balans sıyırmıştır, bence psikopat o. Adı neydi; PRF. DR. Koray Taşçı."

"Abi yengenin hayali..." dediğinde Cirrus dişlerini gıcırdatınca, "Yani Ece Hanımın, şu Gece adındaki hayali ne âlemde? Benim kafam

karıştı, o kadın gerçek mi hayal mi? Kadın karabatak gibi, ne duyan var ne gören?"

"Bence o kadın gerçek, Ece Hanım artık adını anmıyor çünkü kız gerçek demiş hayal görüyorsun demişler, hayal demiş gerçekten var demişler... Tabiî onun kafa da eror vermiş zamanla, artık hiçbir halt hatırlamıyormuş gibi davranıyor... Bence Ece yen..." Boğazını temizledi. "Yani Ece Hanım haklı, herkes kızı dinliyormuş gibi yaptığı sürece kimseye fikrini söylememeli."

Cirrus kendi arasında durum tespiti yapan iki arkadaşına kaşlarını çatarak ve beyni yanarak baktı. Bu adamlar cidden onun en sadık, en sevdiği adamlar mıydı? Bir ara doktora gidip kendine test yaptırmalıydı, akıllarında bir sıkıntı olduğu aşikârdı.

"Boş ver şimdi sen psikopatı, onu nasılsa çözeceğiz. Şimdi sorun daha büyük," dedi Ömer elini sıkıntıyla çenesinde dolaştırarak. "Abi babası neden kumpas kurar kızını vereceği adama?"

"Mal mal konuşma, hiçbir baba kızını bir adamın kollarına böyle iterek itibarını zedelemez... Hele ki bu adam Cem Aydınoğlu gibi bir adamsa. Onun kızının üzerine nasıl titrediğini düşmanı bile bilir, sınırını bilir de kıza yaklaşmaz. Zaten hem kızı sana vermedi mi, psikopatı bulman için gün de verdi, bulamayınca evleneceksin demedi mi?"

"Bende reddettim," dedi Cirrus yeniden.

"Yok abi ya, aklım almıyor." dedi Kadir. Kız babasının bu onursuzluğu göze alabileceğine inanmadığı için öfke içinde kızardı.

Ömer duyduklarından sonra kafası karışmış bir ifadeyle arkadaşına baktı. "Neden bahsediyorsun sen Cirrus? Seni vurduran kişinin babası olduğunu mu düşünüyorsun? İyi ama neden?"

"O gece yeniden reddetmiştim. Tam ilaçlı silahla vurulduktan sonra, kızının odama gelmesini, nasıl açıklıyorsunuz?"

"Seni vurduranın babası olduğunu nereden biliyorsun? Kızla konuştun mu?" diye sordu Ömer.

Cirrus başını iki yana salladı. Kızın konuşacak hali kalmamıştı ki, gerçi bunu da şimdi fark ediyordu. "Gerek yok, kendisi de itiraf etti zaten. İsteyerek geldiğini." Öyle demişti, kendi geldiğini belirtmişti.

Ömer gözlerini kısarak baktı. "Beni kimse bu plana inandıramaz. Hiçbir baba kızına bu kötülüğü yapmaz. Eğer gerçekten babası değilse, o başka?"

"Kızla konuş Cirrus?" dedi Kadir tekrardan.

"Gerek yok,"

"Var, sana gerçekleri açıklayabilir. Ya sandığın gibi değilse hiçbir şey. Yanılıyorsan. Sen cahil biri değilsin, duygularınla ya da hırsınla hareket etmezsin. Nasıl atlarsın bu ihtimali?"

Cirrus kaşlarını çattı. Cidden, neden duygularına yön vermiş, mantıklı olduğunu düşündüğü şeyi yapmamış, sorgulamamıştı.

Ömer üzülen bir sesle, "Zavallı kız, babasının gözlerinin önünde bu iğrenç durumda kalmış. Nasıl utanmış, nasıl da dehşete düşmüştür. Allah hiçbir kıza ve ailesine, bu utancı yaşatmasın."

Cirrus'un zihninde beliren görsel, tam da Ömer'in tarif ettiği gibi cereyan ediyordu. Ece utancından babasının yüzüne bakamamıştı. Hatta kimsenin yüzüne bakamamıştı. Cirrus dişlerini sıktı, elindeki kupayı daha da sıktı. Onun ne kadar kırılgan ve utanç içinde olduğunu düşünmemişti. Eğer Ömer'in söylediği gibiyse, babası ona kim bilir nasıl davranmıştı? Belki de kendi yüzünden, kız katlandığı utanç dışında... Yok, şiddet göstereceğini sanmıyordu. Cem'in kızına düşkünlüğünü biliyordu. Ama yine de bazı sözler tokattan daha fazla can yakıyordu, bunu herkes bilirdi. Cirrus da bunu duymaktan en az Ece kadar hoşlanmazdı.

"Kapatalım şimdi konuyu," dedi Cirrus sıkıntılı bir vaziyette. "Bunların hiçbirinin önemi kalmadı, ben son sözümü söyledim. Zaten biletimi de aldım, gidiyorum."

Hiddeti ifadesinden taşan Ömer, "Kaçıyorsun yani." diye hırladı ona meydan okuyarak. "Biraz onurlu olsana... Kızın bekâretini almışsın ama evlenmekten korktuğun için bahanelere sarılıyorsun," diye bağırdı.

Yerinden ne ara kalktığını anlayamadığı Cirrus, öne uzanıp koltukta oturan adamın boğazına yapıştı. Ömer'in gırtlağından tuhaf bir ses yayılırken, yüzü kızardı. "Haddini aşıyorsun Ömer?" dedi öldürücü bir ses tonuyla. "Geri bas,"

Boğuk bir sesle arkadaşının boğazındaki elini çözmeye çalışırken Ömer, "Haddini aşan sensin, kendinden vazgeçebilirsin ancak ne kardeşinin onurunu zedelemeye hakkın var ne de o masum kızın şerefini ortada bırakabilirsin. O senin yatağına geldiyse bile, sen de ona istekle dokundun. Sana tecavüz edip adını literatüre altın varaklarla yazdırma niyetinde değildi. Dokunmasaydın. Sanki bekâreti alınan o değil de senmiş gibi davranıyorsun." diye bağırdı.

"Aklım başımda değildi." dedi Cirrus, Ömer ellerini çekiştirince.

Öksüren Ömer kızararak boğuk bir yutkunma sesi çıkarınca, Cirrus daha çok sıktı boğazını. "Neyi değiştirir? Olan oldu sonuçta!" dedi hiç lafını çekinmeden. Ölecekti ama susmuyordu Ömer, arkadaşının gözündeki perdeyi çekemediği için o karanlık kumaşa asılmış, düğmelerini tek tek koparmaya çalışıyordu ve perde koptukça, Cirrus'un karanlık zihninin duvarlarına ışık vuruyordu.

Endişeden katılan Kadir, Cirrus'un elini çözmek istedi ancak genç adamın buna niyeti yok gibiydi.

"Bırak abi ya, biri doğruyu koştuğu için mi öldürecek?" diye öksürdü Ömer. Meydan okuyordu. "Biri onun karanlık kafasına ışık tutmazsa, ne yaptığını asla fark etmeyecek. Gerçeklere gözü kör olmuş. O görmüyorsa dostu olarak bunu biz yaparız. Cemre bunu hak etmiyor Cirrus, o yeterince acı çekti. Hem de en kötü şekilde. O insanlar, o kızın kırılan kolunu kanadını sarmış, sen ise o iyi insanların kolunu kanadını kırdın... Ama kabul etmiyorsun. O kızın huzuru senin iki dudağının arasına sıkışmış... Bırak huzuru bozulmasın."

Cemre onun hassas yanıydı. Adını duyduğu an elini gevşeten Cirrus, "Ben kimsenin huzurunu bozmadım," diye hırladı.

"Bozdun, o kız onun görümcesi neticede. Ne olacak şimdi, aferin diye madalya mı takacaklar kıza... Sen Cem Aydınoğlu'na bu yüzden sırt çevirirken, kardeşin mutlu mu olur sanıyorsun?"

Cirrus bocaladı. Ona sırt falan çevirmezlerdi, seviyorlardı. Ama Ece onların canından; kanındandı. Cemre'de onların canlarının annesiydi, yapmazlardı değil mi?

"Bana teklif ederken bir şeyler düşünüyorlardı... Bir planları zaten vardı."

"Bu kadar şüphe adamı delirtir." diye isyan etti sonunda Kadir. Hâlâ Ömer'in boğazına sardığı parmaklarını çözmeye çalışıyordu. "Sana teklif sunmalarının tek nedeni vardı, çöpsüz üzümsün. Adı deliye çıkmış kızlarını kimse almazdı, yani aklı başında kimse... Ha bu arada sen bir ayrıntıyı gözden kaçırdın, ya da o sinsi Harun Komiser senden sakladı. Katilin öldürdüğü tüm kadınlar bakireymiş... Cem'in kızını seninle evlendirmek için bu kadar zorlamasının sebebi buydu muhtemelen."

Kadir'e bakan Cirrus kaşlarını çattı, ne diyordu bu adamın ağzı. Harun Komiser ona hiçbir şey söylememişti, hatta Cem ve Rüzgâr Bey'de. "Bu bir ihtimal ama bu ihtimale karşı bile tedbir almak istedikleri belli..."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sorgulattı Kadir. "Şu komiseri araştır demedin mi? Ben de bilgisayarını hack'ledim gece, sabah sana rapor verecektim ama buna gerek kalmadı." Cirrus ağzı açık şekilde arkadaşının gözlerinin içine bakıyor, zihninde dolaşan sorulara bir yanıt arıyordu. "Kendine gel, adam sadece kızına bir koca arıyordu, ortalıkta senden daha iyi bir koca adayı göremedi sanırım. Nereden bilsin senin beyninin içinde akıl değil, karanlıkla dolaştığını."

Ömer boğazındaki eli ittirerek çekerken, Cirrus dişlerini sıkıyordu. "Bunu biliyordu, onları uyardım. Ben kurallara uymam. Dayatmalara boyun eğmem. Kendi doğruma göre ölür ya da öldürürüm. İşine gelirse, benim kanunum buydu ve o bu kanuna başkaldırdı."

"Asıl başkaldıran sensin Cirrus, güzel olan her şeye başkaldırıyorsun." diye kızdı Ömer, öksürdü acıyla. Hâlâ boğazı acıyordu. "İyi... Devam et böyle, yaşamaktan vazgeç. Nefes alıp veren bir bitkiye dön. Senin yaşadıklarını bizlerde yaşadık, farklı acılardan geçtik. Bak Kadir'in haline, benim halime bak. Cirrus, bir tek sen kaybetmedin her şeyini ama biz umut etmenin bir yolunu bulduk. Yaşamak için hayata dört elle tutunduk."

Cirrus Ömer'in yüzüne baktı, ona ne karşılık vermiş ne de tek kelime daha etmişti. Elini yanına indirip yumruk yaptı. Uzun bir süre boyunca boğazı tutulan Ömer, huzursuzluk dolu bir homurtuyla öksürmeye çalıştı. Sessizliği tek bozan boğazı sıkılan arkadaşının öksürmesi oldu.

"Boğazım acıdı, karşılık vermediğime dua et." dedi ona sataşarak. Sanki karşılık verse yenebilecekmiş gibi babalanıyordu.

"Aman kuyruğunu indirme," dedi Kadir sataşarak. "Dua et bıraktı, ya bırakmasaydı boğazını, kim vurduya gidecektin salak!"

Ömer küfretti Kadir'e, boğazında Cirrus'un beş parmağının izi duruyordu. Cirrus'un içi acıdı bir anda, bunu yapmak istememişti ama bazen dürtülerini kontrol edemiyordu. Ömer'in çocuk gibi saçlarını kurcalayarak başını kendine çekti ve ayaklanmasını sağlayarak ona sarıldı. Ömer de derin bir solukla ona sarıldı. Doğruyu söylüyordu ve hepsi de bunu biliyordu.

Kadir arkadaşını değerlendirir gibi bir ifadeyle yüzünü inceledi ve buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Birinin dürüst olması gerekiyor Cirrus, benim kıçım Ömer kadar geniş değil, bu işi ona bıraktım. Kızıp

kükremeni göze alarak konuştu. Kimseyi savunduğu yok ama ortada bir gerçek var."

Kadir Cirrus'un gözlerine baktı ama bir şey söylemedi, ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Cirrus ne kadar nefret etse de boğazının etrafında gittikçe daralan bir çember varmış gibi hissetmekten, kurtulamıyordu. İyice kafası çorbaya dönmüştü. Teorik olarak dün gece yaşadıklarından sonra teklifi reddetmekte haklı olduğunu biliyordu ama bilmek, vicdanındaki ağırlığı hafifletmiyordu. Ona sahip olmuştu. İlkelce, vahşice, onursuzca... Solgun yüzü ve dargın bakan gözleri zihninden silinmiyordu. Ama bu kadar kırılgan görünmek, zorunda mıydı? Onunla çatışan, sürekli laf sokan kız, nereye gitmişti? Gözleri ne zaman kapansa, kokusu benliğini sardığında çenesi kilitleniyordu. Utanmıştı. Korkmuştu. Onunla evlenmeye niyeti olmadığını anladığında, hayal kırıklığına düşmüştü ve reddedildiğinde ise, gururuna sarılıp ona son sözünü belirtmişti.

İçindeki öfke ve kızgınlık, önündekileri içine katan kabarmış bir nehir gibiydi. Onu bu konuma düşürdüğü için kıza lanet etti. Ona verdiği düşüncesiz tepki için, kendine lanet etti. Ona gerçekleri söylemediği için Cem'e lanet etti. Gece bir rüya gibi kollarına gelmişti. Bu düşünce zihninden çıkmıyordu? Ne diye odasına gelmişti ki? Amacı belliydi işte!

"Cirrus, mantıklı düşününce, sende hak vereceksin. Babasının yöntemlerini onaylamıyor olabilirsin ama kızı kabul etmen için kimse seni zorlamadı. İstemeseydin ona dokunmazdın, değil mi?"

Cirrus dişlerini gıcırdattı. "Kafam bulanıktı dedim ya..."

"Bu bahaneye ben bile inanmam. Senin iradeni en iyi biz biliriz. Üstelik şu ilaçlardan kullanıyorsun..." Bunu bir bahane olarak değil, bir açıklama olarak sunmuştu. Cidden kafası bulanıktı, eğer gerçekleri görebilseydi ona asla dokunmazdı. Asla! Üstelik ilaçlar işe yaramamıştı işte, dürtülerini kontrol altına alamamıştı.

Ömer başıyla onayladı. "Merak ettim. Eve geldikten sonra kız seni aradı mı?"

O inatçı dün son sözlerini söylemişti, bundan sonra sesinin ona ulaşacağını sanmıyordu. Göğsünün arasında bir yer suçlulukla sıkıştı, sanırım ilaçlar ağır gelmişti. Hazımsızlık! Cirrus kafasını salladı. Zihninde beliren görsel yüzünden bir sağa bir sola volta atmaya başladı. İçinde biriken hiddetin kime olduğu belli değildi ama orada bir

saniye daha durursa, bir şeyler kıracağını biliyordu. En sonunda, arkasına dönüp Ömer'in gözlerine baktı. "Ben kendime bir söz verdim, evlenmeyeceğim diye."

"Bu o zamanki düşünceydi, o zamanın şartlarıyla verilmişti ama şimdi şartlar değişti. Kızla evlenmeyi reddedersen, kardeşinin yeni ailesi sana düşman olur!"

Kadir'e hak veren Ömer içini çekti.

"Dolayısıyla bir süre sonra kardeşin ve yeğeninde, sana düşman olacak diyorsun."

Ömer başını salladı. Cemre asla böyle bir şey yapmazdı, ama kendisi de *asla* dediği bir kuralını o gece çiğnememiş miydi? Taraf seçmek, tam da kaçınmaya çalıştığı şeydi.

"Her ne kadar devletlerimiz farklı olsa bile, dinimiz ve ahlak anlayışımız, adetlerimiz bile bir. Kızının bekâretini aldın, evlenmezsen sonucunun ne olacağını sanıyordun ki?"

Kadir'i destekleyen Ömer, "Kardeşinin hayatına girdin madem - tekrardan- o zaman alt üst etmemeye çalış. Huzurunu bozma." diye uyardı.

Cirrus kollarını göğsünde bağladı. "Önerin?" diye sordu gönülsüzce.

"Aydınoğlu en başından beri fikrini açık etmiş olabilirdi, ancak biz onun kızını kullanacak bir adam olmadığını düşünüyoruz. Biz düşünüyoruz ama eminiz ki sen bu konuda netsindir, çünkü onu bizden daha yakından tanıyorsun."

"İnsanlar değişir." dedi Cirrus, bunun en iyi kanıtı kendileriydi.

"Kızla evlen, eğer istediğin gibi ilerlemezse ilişkiniz, kısa bir süre sonra anlaşamadığınızı söyler, ayrılırsınız."

"Oyunlar için yaşım hayli büyük." Kimsenin itibarı için oyun oynayacak hali yoktu, bu düşünce yeterli değildi, yalnızca bir sorun gidecek yerine bir diğeri gelecekti. Üstelik boşandığı zamanda Cemre üzülecek, yine sorun çıkacaktı. Ne değişecekti? Ömer'in öfkeli gözleri kurnazca parladı. Ne demek istediğini anladı, hayır, aptal âşık gibi gözükme fikri hoşuna gitmemişti.

"Cem ona zaten koca arıyor, normalde onun mutluluğunu da düşünmüştü ancak şimdi bu gerekli... Bakire olmadığını biz biliyoruz, psikopat hâlâ bilmiyor! Cem bu işi netleştirmeden durmaz. Bu kız eşsiz güzellikte, mirası ise ağız sulandıracak ve sözüm ona, her erkek aşk yüzünden aptallaşabilir-miş gibi davranabilir. Babasına bir şey olursa,

tüm miras kıza kalır, bence zeki adamlar kuyruk olacak peşinde. Babayı öldürür, kızı bir tımarhaneye kapatır, mirasını afiyetle yerler... Kendini zeki sanan mirasyediler her yerde... Bir düşün..."

Ömer resmen beynini deliyordu komplo üreten sözleriyle. Ona neydi ki? Küçük düşmeyi göze alabilecek biri hiç olmamıştı. Tükürdüğünü yalayamazdı. Üstelik asıl sorun, daha büyüktü!Kızın gözlerinde görmüştü dün gece...

"Kız bunu kabul etmez."

"Senden böyle klişe şeyler duyabileceğime inanmazdım." diye gülümsedi Kadir keyifle.

"Yaşananlardan sonra inan bana babası simitçiye verse, sesi çıkmaz..." dedi Ömer, "Yaşadığı utancı düşününce... Kızı ikna etme sende, git babasını ikna et."

Cirrus'un gözlerinden acı dolu bir parıltı geçti. İçinde garip bir hüzün belirdi. Bu evlilik düşüncesini yine ve daima reddetmeliydi. Kabullenmek, ona yalnızca sorun getirecekti.Cem Aydınoğlu ona reddedemeyeceği bir teklif sunmuştu ama bu, durumu kendi lehine çevirmek yerine, ona hakaret etmişti. Hem de edebileceği en büyük hatayla! Uzun ve yavaş bir gülümseme yayıldı yüzüne. Hayat resmen onunla dalga geçiyordu. İçini çekerek bir an düşündü. Ömer'in söylediği her şey mantıklı gelse de, kızla evlenmek konusunda hâlâ içine sinmeyen bir şeyler vardı. Ama onu belirsiz bir kadere bırakmak da, aynı hissi uyandırıyordu. Suçluluk hissi yakasından sıyrılmayacaktı.

"Cemre nereden vuracağını iyi biliyor," dedi dudaklarını sıkarak, arkadaşlarına baktı öfkeyle.

"Kimin kardeşi," dedi Ömer gülümseyerek. "Gidip arayayım, kabul ettiğini söyleyeyim de içi rahat etsin bacımın."

Cirrus'un dudağının bir köşesi kıvrıldı. Kadir keyifli bir kahkaha atıp sırtına vurdu. "Her şeyin bir ilki vardır. İlk adımdan sonrası da gelir zamanla."

Cirrus'un yüzü yine sertleşti, kızı düşündükçe gerçekleşen, ensesinden aşağı süzülen ürperti geçmedi. Kararından pişman olmamayı umdu. Bu kardeşinin huzurunu garantileyecekti evlenmesi belki ama bedeli neydi?

Etekleri zil çalan Cemre aldığı haberle, Ömer'e minnetler yağdırdı. Telefonu kapattığı gibi annesine koştu. İçeriye paldır küldür dalınca,

kitap okuyan Esme korkuyla koltuktan kalktı. Cemre heyecandan lafları birbirine dolaştırdı. Ne yapacağını bilemiyordu. Eli ayağı buz kesmiş halde, "İstemeye gitmek lazım. Çiçek yaptırmalı, çikolata da lazım. Başka ne yaptırılıyordu anne?" diye sordu.

Konuyu az çok tahmin eden Esme, ortalıkta deli danalar gibi gezinen gelininin elini tuttu. "Sakin ol annem, hallederiz birazdan." diye teskin etti. "Sen anlat bakalım ne oldu?"

Cemre Ömer abisinin arayıp güzel haberi verdiğini söylerken, Cem amcasının belirlediği günün bu akşam olduğunu belirterek bocalamıştı. "Anne bu kadar aceleci olması şart mıydı? Günler torbaya mı girdi, neden yarın istemiyoruz? Daha geniş bir zamanda iyi olmaz mı, hem ortalık sakinleşmiş olur. Cem amcam hâlâ öfkeli olmalı, ya bu gece abimin kemiklerini kırarsa..."

Kahkaha atan Esme gelinini sakinleştirmek için biraz zorlandı ama sonunda onu bir köşeye oturtup olacakları hazırlattı. "Çiçeğimizi çikolatamızı alıp gidip isteyeceğiz ve kızımızı alıp döneceğiz, eğer başka bir şey olsaydı, Cem neden tüm aileyi çağırsın ki."

"Ya,hâlâ inanamıyorum anne, abim evlenmeyi kabul etti."

"Bunun tersi olmalıydı, biz Ece etti diye sevinmeliydik. Hey Allah'ım, dünya nereye gidiyor, önceden kızlar nazlanırdı şimdi erkekler." diye şakalaşan Esme ayaklandı. "Git hadi hazırlan da, geç kalmayalım."

Cemre annesinin sipariş verdiği çiçeklerin ve çikolataların gelmesini beklerken, hızla hazırlanmış, merakla kocasının eve gelmesini bekliyordu. Emre eve geldiğinde, elinden çekiştirerek odaya götürüp yatağın üzerine ayarladığı kıyafetleri gösterdi. "Çok vaktin yok," dediği gibi çocukları hazırlamak için odasına gitti. Üç çocuklu bir kadın olunca, haliyle evde terör esiyordu her gün. Tutku da çocukları hazırlamış, Utku'yu beklediğini yazmıştı. Peri yengesi arayıp, hazır olduklarını, yola çıkmak için haber beklediklerini belirtmişti.

Bir saat sonra iki arabayla Cem'in evinin bahçesine giren kız isteme konvoyuyla, korumalar hazır ola geçti. Eymen ve Peri çoktan gelmişti belli ki, araçları garaja çekilmişti. Utku karısının kucağındaki çocuğunu almak için araca eğilirken, Cemre arkasına bakındı. Abisi nerede kalmıştı? Yoldayım demişti. Tutku ve Utku abisi içeri girerken, çocuklar koşturarak eve geçmişti bile. Cemre'nin yüzü asıldı, yanına gelen Esme, "Hadi kızım içeri girelim," dedi onları kapıda bekleyen kardeşine bakarak.

"Abim gelmedi anne?" dedi Cemre korku dolu bir sesle yola bakarken. "Ya vazgeçerse?"

"Geçmez merak etme," dediğinde, kapıda beliren araba sesiyle kızın içi titredi. Cirrus aracını korumalara teslim ederek yanlarına gelirken, her zamanki gibi siyah takımlarından birini giymiş, özel olarak bir hazırlık yapmamış duruyordu. Cemre tuttuğu nefesini dışarı saldı. Bu da bir şeydi, en azından inadını kırmıştı. Abisi yanına gelince, her zamanki gibi eğilip şakağından öptü. Cemre kollarını beline dolayıp yanağını göğsüne yaslayarak, "Korkuttun beni, bir an vazgeçtiğini sandım." diye hayıflandı.

"Geldim," dedi Cirrus sıkıntıyla. "Hadi içeri girelim de bu tiyatro bitsin."

Geriye çekilen genç kadın, "İçeride böyle dik dik konuşmazsın, değil mi?" diye azarladı.

"Konuşacağım kelimeler için kimseden icazet almam."

Esme gelinine bakıp, "Hadi," dediğinde, Cemre korumanın uzattığı çikolatayı eline aldı. Cirrus kardeşinin eline bakarken, kaşlarını çatmıştı. Cemre omzunu sarstı. "Adettendir, tatlı yiyip tatlı konuşmak için."

Annesi de çiçekleri alınca, heyecanla kapıya yöneldiler. Ecem teyzesi onları kapının girişinde karşılamıştı. Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirgindi. Esme ablasına sarıldı sımsıkı ve geldiği için teşekkür etti. Cemre teyzesine sarılırken, biraz mahcuptu. "Özür dilerim teyze, böyle olsun istemezdim," diye kulağına fısıldadı.

Ecem ona gülümseyerek yanağından öpüp, elindekileri aldı ve yanındaki yardımcı kıza teslim etti. Cirrus'un yüzüne hiç bakmadı, hoş geldin de demedi. Arkasını dönerek onu yok saydı. Genç adam da bunu pek umursamadı. Herkesin arkasından salona girdi. Cem erkeklerle birlikte camın önünde oturuyordu, ifadesi sert, gözleri rest çekiyordu. Her zamanki gibi yanında abisi vardı. Onun salona girdiğini görünce, hiç istifini bozmadı. Baldızına hoş geldin dedi, Cemre'ye sarılmak için yerinden kalktı. Eymen gelinlerine sarıldı ama Cemre bu sessiz bekleyişten, hiçbir şey anlamadı. Peri'ye sarılırken, "Neler oluyor?" diye sordu tedirginlikle. Orta yaşlı kadın omzunu sarstı. O da anlamamıştı. Bir tuhaflık vardı evde, sessiz ve gergindi herkes ama sebebini kimse bilmiyordu. Tutku çocukları mutfağa toparlayarak, ayakaltından çekmiş oyalıyordu. Emre ve Utku camın önünde ayakta dikiliyordu.

Herkes bir köşeye oturdu, erkekler aralarında sohbet ederken, kadınlar merakla bu gergin bekleyişin sona ermesini istiyordu. Yardımcı kız kapının girişine gelerek, herkese tekrardan hoş geldiniz dedi. Ecem kahveleri yapması için uyarıda bulundu, orta yaşlı kadın hızla mutfağa gitti. Kahveler ikram edilirken misafirlere, daha fazla ortamı germek istemeyen Rüzgâr, sadede geldi!

"Buraya geliş sebebimiz belli," dedi konuyu dağıtmadan. Bakışlarını etrafta dolaştırdı o da herkes gibi, Ece ortalıklarda görünmüyordu. Cem hayli gergindi, Ecem ise huzursuzdu. Nedenini utanç olarak algıladığından kimse sesini çıkarmıyordu. "Konuyu uzatmayayım, Allah'ım emri Peygamberin kavli ile kızımız Ece'yi, oğlumuz Cirrus'a istiyoruz."

Herkes nefesini tutmuş Cem'e bakıyordu merakla ve adamdan çıt çıkmıyordu. Rüzgâr boğazını temizleyerek uyardı onu. "Kızı istiyoruz, veriyor musun?"

Cem geriye yaslandı, işkence eden bir sakinlikle genç adama baktı. "Vermiyorum." dedi çenesini havalandırarak. Rüzgâr genzine kaçan kahveyle yutkundu. Cirrus gözlerini kısarak baktı orta yaşlı adamın yüzüne, gözleri çakıştı. Cem'in açık kini ifadesinden okunuyordu ve açıkçası Cem'den böyle bir tepkiyi içten içte bekliyordu.

"Ne demek vermiyorum?" dedi Rüzgâr kaşlarını çatarak.

"Vermiyorum," dedi Cem sakin olmaya çalışarak. Yine saydığını tüm aile biliyordu çünkü tilkileri hizaya durmuştu. "Kimseye zorla verilecek kızım yok benim. Hakkını kaybetti."

"Cem," dedi Esme şaşkın bir halde, bu tepkisini herkes bekliyordu ama gururunu kızı için bir kenara bırakacağını düşünüyordu. Peri kocaman açılmış gözlerle bakan Eymen'e ne oluyor dercesine başını salladı, Cemre'nin eline uzandı. Genç kadını kendine çekti çünkü kanı çekilmiş gibiydi. Omzuna dokundu. Kaskatı kesilmişti.

"Vermiyorum. Kahvesini içince gidebilir."

Rüzgâr'ın burnunun kenarındaki kas seğirirken, Esme ortamın gerginliğini nasıl yumuşatacağını düşünüyordu. Odaya giren Ece gülümseyerek, her zamanki tatlılığıyla önce dayısının yanına gitti, yanağından öptü. "Hoş geldin kaçak," dedi sanki her şey normalmiş gibi. Sonra amcasının yanına gitti, yanağından öpüp göz kırptı. "Seninle sonra görüşeceğim komutanım," dedi huysuz bir yaklaşımla.

Ece'yi yok sayan Rüzgâr, "Cem," diye dişlerinin arasından sordu, anlayamamıştı. Sakin duran Ece teyzesinin yanına otururken, "Boşuna

babamı sorgulama amca, o yapması gerekeni yapıyor." dedi kız kırgın bir sesle. Babasının tepkisinden rahatsız değildi.

"Ece sen ne diyorsun?" dedi Esme garip bir azarla.

"Olması gerekeni... Babamın da haberi yoktu," dedi Ece sakin bir sesle.

"Neden haberi yoktu?" diye sordu Rüzgâr kaşlarını çatarak. Cem de kızına bakmıştı o anda. Ece elini yukarı kaldırdı, yüzük parmağında küçük bir pırlanta yüzük duruyordu. Herkes gözlerini kısarak eline bakarken, "Nişanlandığımdan." diye açıkladı genç kız.

Herkes küçük dilini yutmuş halde kıza bakıyordu. Eymen boğazını temizleyerek, "Anlamadık," dediğinde, Ece sanki bulutların üzerinde dolaşıyormuş gibi, "Anlamayacak bir şey yok dayı. Ben nişanlandım, buraya toparlanmanız iyi oldu, herkes öğrenmiş oldu." diye belirtti.

"Nasıl? Kimle? Ne zaman?" diye sordu Cemre şaşkınca bakarken.

"Bugün, öğleden sonra... Aslında hepiniz yakından tanıyorsunuz bir süredir onu." dedi kız gülümseyerek yine. "Harun Komiser bana evlenme teklif etti bugün, ben de kabul ettim."

Meydan okuyan bakışlarını Cirrus'a çevirdi. "Kusura bakmayın haber vermek için geç kaldım, malum İstanbul trafiği, şarjım da bitmişti." dedi buz gibi sesiyle. Hiç kimseye aldırmadan, "Zoraki misafirliğin bittiğine göre, gidebilirsin," diye buyurdu. Yerinden kalkıp hızla salondan çıktığında, yanakları yanıyor, kalbi sırtında atıyordu. Her zamanki gibi dudaklarını yemeye başladı.

Çenesi seğiren Cirrus ayaklandı. İzinsiz yerinden kalktığında, onun kızının peşinden gideceğini fark eden Cem, hareketlendi. Eymen Cem'in koluna dokununca, adam bakışlarını ona çevirdi. Verilen uyarıyla, olduğu yerde kaldı.

Ece merdivenlere yöneldiğinde, bileğine dokunan kaba elle geriye doğru savrulunca, bir an ayağı kaydı ve sendeledi. Bedeni genç adamın göğsüne şiddetle çarparak durdu. Bedenleri birbirine dokunduğu an, ikisinin de hissettiği ürperme hissi aynıydı ve solukları sıklaşmıştı. Tepesinden ona bakan adam dişlerini sıkıyordu, yüzüne saçları savrulan kız titrek gözlerle bakıyordu. Ağlamayacaktı, hayır gururunu bir kez daha ayaklarının altına almasına izin vermeyecekti.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

"Bir şey yaptığım yok," dedi kız bileğini elinden çekiştirmeye çalışarak ama adam bırakmadı.

"Bu neydi şimdi?"

"Olması gerektiği gibi her şey!"

"Olması gereken bu muydu?"

"Buydu," dedi bileğini çekiştirerek yine. Onun bu kadar yakınında durması dirayetini kırıyor, içindeki kırgınlığı su olup gözlerine taşıyordu. "Elimi bırak, canımı yakıyorsun."

Cirrus aldırmadı, elini bırakmayınca, Ece eğilip elini ısırdı. Genç adam yine bırakmayınca, "Çığlık atarım, herkes içeride bırak," diye tehdit etti. Cirrus'u bu zerrece ilgilendirmedi. Gözleri zalimliğin karanlığıyla perdelenmişti.

"Abi," dedi arkasından sesi gelen Cemre, ürkmüştü. "Bırak,"

"İçeri geç," diye buyurdu kardeşine.

"Lütfen, herkes burada, bırakır mısın kızın kolunu." diye fısıldadı Cemre yine, bir olay çıkmasından korkuyordu. Abisine zarar vermelerinden korkuyordu. Cem gözü döndüğünde delirirdi, buna defalarca şahit olmuştu ve Rüzgâr babası evlatları konu olduğunda, gözünü budaktan sakınmazdı. Abisi ateş olmaya devam ederse, bu barut ambarından asla sağ çıkamazdı.

"Lütfen abim... Lütfen..."

Kardeşinin ağlamaklı fısıltısıyla, kısacık bir an gözlerini sımsıkı kapadı, parmaklarını gevşetti. Ece bileğindeki uyuşmayı geçiştirmek için parmaklarını bileğinde dolaştırdı.

"İntikam aldığını mı sanıyorsun, salaksın sen." dedi adam dişlerinin arasından.

"Vicdana mı geldin, acıyor musun bana?" diye sordu kız kırgın bir sesle. "Seni ikna edenin Cemre olduğunu çocuklar bile biliyor. Sen son sözünü söylemiştin. Büyük lokma ye, bir daha sakın büyük konuşma. Değil çiçekle çikolatayla evime gelmek, ayaklarıma kapansan yine de seninle evlenmem. Sana bir borcum kalmadı, bana yaptığın iyiliklerin bedelini ben de *kanımla* ödedim! Söz ağızdan bir kere çıkar Cirrus, ben de tükürdüğümü asla yalamam. Giderken kapıyı arkadan çekersin."

Arkasını dönerek merdivenlerden çıkarken, çenesi seğiren adamın havada kalan eli yanına salındı. Parmakları yumruk oldu, gözleri

karardı. Bu sözler ona aitti. Söz ağızdan bir kere çıkardı! Ufacık bir kız ona haddini bildirmişti!

Kahretsin!

Ece odasına girip kapısını çarparak kaparken, onun arabasının motor sesini duydu. Gidiyordu işte uyuz, istediği gibi bekâr olarak gidiyordu. İyi de neden bu tavrı içini acıtıyordu. Yanaklarından süzülen yaşları silerek, cebindeki telefonu çıkardı.

"Şükran Hanım, gelebilir miyim yanınıza?" diye sordu.

"Şu anda bir seans için hazırlanıyorum Ece, ama dilersen seans sonrası gelebilirsin. Çay arasında görüşürüz."

"Olur," dedi genç kız odasından çıkarak aşağı inerken. Alt katta herkes şaşkınca olanları tartışırken Ece, "Baba beni hastaneye bırakabilir misin?" diye sordu.

"Neden?" dedi Cem ayaklanırken, kızın salona girmesiyle tüm sesler bıçak gibi kesilmişti.

"Şükran Hanımla görüşeceğim," dedi Ece gülümseyerek.

"S*ktir," dedi Utku ağzının içinde ama Rüzgâr duymuştu bunu, babasına yüzü kızarmış halde bakan genç adam, "Af edersin," diye mahcupça gözlerini kaçırdı.

"Ben bırakırım," dedi Utku ayaklanırken, Ece omzunu sarstı. İkisi evden dışarı çıktığı an hararetli tartışmanın boyutu farklı bir yol aldı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Utku aracını beklerken.

"Gayet iyiyim," dedi Ece korumaların açtığı kapıdan içeri girerken. Utku sesindeki uyarıdan sonra bir daha soru sormadı ona, dilediği gibi bir koruma konvoyu ile hastaneye götürdü onu. Korumalarla onu girişte beklerken, Ece doktoruyla görüşmek için acele ediyordu. Odasında onu bekleyen doktorla uzun bir seans geçirdi. Ece iyice durgunlaşınca Şükran Doktor, "Bu sana ne hissettirdi?" diye sordu.

"Acı," dedi Ece göğsündeki baskıdan bahsederek. "Sadece acı."

"Ece, bu yalnızlığı bugünkü kararınla sen seçtin ama. Unuttuğun şey ise, seçilmiş yalnızlık olgunlaştırır, içine düşülen yalnızlık ise çökertir."

"Belki bu yalnızlığa düşerken, tutunmak için kılını kıpırdatmamışımdır. Belki tükenmişimdir artık, bir kez daha uğraşacak çabayı kendimde bulamamışımdır. Bir kez olsun emek vermeden gelen güzel şeylere ihtiyaç duymuşumdur. O da benim için çabalasın istemişimdir.

Hep tek taraflı çabalamaktan yorulmuşumdur, inancımı yeniden tazelesin istiyorumdur."

Şükran Hanım dikkatle onu dinlerken kalemin kapağında tırnağını dolaştırıyordu. "Belki sen de onu anlamıyorsundur? Biliyorsun, anlamak meşakkatli iştir, emek, gayret, samimiyet ister. Yanlış anlamak kolay iştir, biraz sabırsızlık yeter."

"Hani bir söz söylemiştiniz bana: Senin değilse alma, doğru değilse yapma, gerçek değilse söyleme, bilmiyorsan sus."

"Çin atasözü," dedi Şükran Hanım gülümseyerek. " Aklında tuttuğunu bilmiyordum."

"Sizinle sohbet ettiğimiz zaman söylediğiniz hiçbir kelimeyi unutmuyorum."

"O zaman ben çok şanslıyım, senin gibi bir arkadaş edindiğim için."

"Şimdi ben ne yapacağım, bu çıkmaz karanlıkta yolumu nasıl bulacağım Şükran Hanım?"

"Köylerde çocuklar hayvancılık yapar Ece. Ellerinde incecik bir ip olan çocuklar, kocaman öküzleri dağlara alışana kadar otlatmaya götürürler. Sence kocaman öküz, ufacık çocuğun elinde tuttuğu incecik ipten mi korkmuştur? Hayır, özgür olamayacağına inandırılmıştır. Koparamayacağı ip değildir, inancıdır. Psikoloji de, öğretilmiş çaresizlik diye bir gerçek vardır. İnsan, inancı elinden alınınca, korkularını değiştiremeyeceğine, buna gücünün yetmeyeceğine ikna oluyor. Oysa her şeyin başı, hayaller ve inançla başlamaz mı?" Gülümsedi. "Düşün Ece, iki sene önce hayal edip inancını kaybetseydin, kurtulabilir miydin buradan?"

Ece iki yıl evvel olanları düşündü ürpererek...

2 Yıl evvel

O gün, sonunda kendine geldiğinde, bedeni soğuk bir zeminde kalmaktan taş kadar hissiz ve uyuşuk olmuştu. Kafasını oynatmadan gözlerini sağa sola çevirdiğinde, ağaçların dibinde olduğunu fark etti. Keskin güneş gözlerine parlak bir ok gibi batıyordu.

En son hatırladığı şey neydi, kafasını çalıştırmak için zorladı ancak zihnine hiçbir görsel gelmedi. Sanki biri başına elektro şok vermiş gibi, beyninin içi karıncalanmıştı. Hava serindi, otların üzerindeki gümüş görünümlü kırağı ve soğuk yüzünden, nefes alırken zorlanıyordu.

Kabarmış toprak nemlendiği için bedeni buz kesmişti. Eğer biraz daha böyle yatarsa, hipotermia girmesi an meselesiydi. Buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu, ya da ne için burada yattığını da bilmiyordu.

Başı ağrıyordu. Şiddetli ağrı midesini bulandırıyordu. Kriz sonrasında hep başı ağrırdı. Yine kriz geçirmiş olmalıydı. Elleri ve suratı soğuktan donmuştu. Eldivenleri falan da yoktu elinde. Parmaklarını biraz zorlasa, kraker gibi kırılabilirdi. Kalkmak istediğinde, başarılı olamadı.

"Yardım," dedi buz tutmuş bedenini kıpırdatamayınca. Korkunca ve endişelenince, bedeni ısınmaya, iğneler batan teni ona tepki vermeye başlamıştı. Soğuktan sonra sıcak tam bir işkenceydi, tüm bedenindeki karıncalanma hissi canını acıtmaktaydı. Olduğu yerden etrafını izleyip, çevreyi netleştirip, zihnine kanıtlaması ve her birinin önemini tartabilmesi, çok uzun bir zaman almıştı. Üşüyordu ama aynı zamanda uyuşuyordu da. Düşünceleri sanki çok uzaktan geliyormuş gibi parça parça olmuş, sesi büyük bir gayret sonucu karman çorman bir hale gelmişti. Ama Ece Aydınoğlu sabırlıydı. İnatçıydı. En sonunda her şeyi hatırlayabilecek, bir anlam verebilecekti. Ona ne olduğunu hatırlayacaktı? O anda kolunu kaldırmak istedi, başaramadı çünkü kolları iki yanından iplerle gerilerek ayrılmıştı. Aynı şey bacakları içinde gerçekleştirilmişti. Biri onu çarmıha gerercesine yere mıhlamıştı.

"İmdat!" diye bağırdı aynı korkuyla. Şimdi titriyordu. "Lütfen yardım edin."

Demek bu yüzden kıpırdayamıyordu. Kıyafetleri nemliydi. Nöbeti tuttuğunda genellikle olduğu gibi yine altını ıslatmıştı herhalde, o da buz gibi olarak tenine yapışmıştı. Başını hafiften kaldırdığında, üzerinde mavi bir hasta önlüğü olduğunu fark etti. Üstüne baktığında pantolonunun ağ bölgesinin ıslanmış olduğunu gördü. Üstelik üzerinde kan lekeleri vardı. Titriyordu çünkü bacaklarına değen ıslaklık onu üşütüyordu. Korkuyordu çünkü bu halde çaresiz kalmak onu ürkütüyordu. Başını yere yaslayarak gözlerini gökyüzüne dikti, ağlayarak yalvarmaya başladı.

"Yardım edin..."

O anda yüzüne bir gölge düştü, genç kız gözlerini kısarak gelene bakıp, minnetle yardım istemeyi düşünürken, yüzünde pis bir gülüş olan adam eğildi.

"Uyandın mı?"

"Kimsin sen?" diye sordu Ece korkuyla, hızlı aldığı nefesi gökyüzüne buhar olup taşınıyordu. Az evvel soğuktandı titremesi şimdi korkudandı. "Kimsin?" dedi titreyen sesiyle yeniden.

"Sen kimsin, hatırlıyor musun?"

Ece ne diyeceğini bilemedi. Dişleri takırdayarak, "Yardım et lütfen, üşüyorum." dediğinde ıslak gözlerle, adam doğruldu. Kız onun gideceğini sanırken, adam arkasına bakıp ıslık öttürdü ve ileriden birinin adım sesleri gelmeye başladı. Koşuyor gibiydi. Üzerinde onunda mavi bir kıyafet vardı, hastabakıcıya benziyordu bu adamlar. Üzerinde kalın şişme yelekleri vardı ve kız buz gibi yerde incecik kıyafetlerle yatıyordu.

"Lütfen..." dedi çaresizlik içinde.

"Bunun kafaya verilen elektrot fazla gelmiş gibi, baksana kendini bile silmiş," diye alay etti ilk gelen adam.

Diğer adam, "Bence sıcak havuz bozdu onun dengesini, biliyorsun o sıcak küvette yatmak bile insanı delirtir."

Adamlar eğildi, önce ellerinin iplerini çözdüler, sonra ayaklarının. Koluna giren adamlar sayesinde ayağa kalktı. Koluna girip, ağır ağır onu çekiştiren adamların arasında, sürüklendi. Ağaçlar açıldı, eski bir bina görseline girdi. Zihnini zorladı, burayı tanıyor gibiydi ama neresi olduğunu çıkaramamıştı.

"Neredeyim ben?" diye sordu.

Adamlar güldüler, "Malikânede,"

"Hangi malikânede?"

"Babanın malikânesindesin," diyen adamlar, alayla kahkaha attı. Kız korkudan titriyordu ama ayaklarının üzerine basıp yürüyecek gücü kendinde bulamıyordu. Onlar kolundan sürüklerken, ayağındaki spor ayakkabının ucu toprak zeminde bir çizgi oluşturuyordu. Sanki bacakları gibi zihnini de hissetmiyordu. Küçük bir kapıdan, eski yapının içine girdiklerinde, yanan merkezi sistemin ısısı, onu soluksuz bıraktı. Boğazı acımıştı, içerisi sıcak ve havasızdı. Bu ısı başının dönmesine sebep oluyordu, zaten karmaşık olan zihni iyice karışıyordu. Temiz ve parlak karoların üzerinde sürüklenen ayakkabının ucu, tuhaf bir ses çıkarıyordu. Onu banyoya sürüklediler, "Yardım edelim mi, halleder misin?" diye sordular.

Ece etrafına baktı. Burası neresiydi? Bu büyük, beyaz, eski karolarla döşeli banyoda ne yapacaktı? Adamlar onu içeri soktu, banyonun karosunun üzerine bir külçe gibi bıraktılar. Kız ellerinin üzerinde kaldı.

"Kalk ve kendine gel," dedi adamlardan biri emreden bir davranışla.

Sanki komutlanmış gibi ona itaat etmesi gerektiğini biliyordu. Ayaklanana kadar etrafındaki her şey dönmeye başlamıştı. Titremesini durdurmak için duvardan destek alarak, ağzı kapalı klozetin üstüne oturarak, ellerini başının arasına aldı ve kendine gelmeye çalıştı.

"Çok bekleyecek miyiz? İşini hallet," dedi adamlardan biri kızarak. Karşısında işemesini mi bekliyorlardı? Ne saçmalık. Mahremiyet sunmuyorlardı bu adamlar ona, kim olduklarını sanıyorlardı? Soğuktan donan suratı ısınmaya başlamıştı ve artık şakaklarında zonklayan acıyı hissedebiliyordu.

"Neredeyim ben?"

"Kalk hadi," dedi adam kolundan asılarak. Kız ondan destek almak amacıyla yükünü üzerine verdi. Adam onu lavabolara yönlendirdi, kız lavaboya tutunarak ayakta kalırken, aynadaki aksine baktı. Yüzü solgun, burnu ve yanakları ayazdan kızarmıştı. Hâlâ titriyordu ve dişleri birbirine vuruyordu. Sağ şakağında bir morluk vardı ve mor dairenin ortasında yüzülmüş bir yara vardı. Parmakları titreyerek o yaraya dokunurken, kulağının üstündeki uzun saçlarının birbirine yapışmış olduğunu fark etti, dokunduğunda kanların kuruduğunu gördü. Saçlarını kenara çektiğinde, bir şerit şeklinde kuruyan kan boynundan aşağı akarak donmuştu. Kafasına darbe mi almıştı? Aynada yansıyan suratına baktı. Yalnız, ürkmüş ve korkmuş bir genç kız vardı. Gözleri ise çaresizliğin derin izlerini taşıyordu.

Adamların onu yönlendirdiği geniş kabine girdi. Biraz kendine gelince,sarsak hareketlerle kıyafetini çıkardı. Kumaş bir perde onu bu adamlardan izole ediyordu, açıkçası perdeyi açma düşünceleri bile sıcak su düşüncesinin cazibesini geride bırakmıyordu.

"Kirlileri ver, bunları giy," diyen adam ona perdenin arkasından kıyafetlerini uzattı. En azından bu sefer mahremiyetine saygılı duruyorlardı. Kimdi bu adamlar, ondan ne istiyordu sorusuna sonra geçecekti. Önceliği kendine gelmesiydi. Elbiselerini çıkardı, kan lekeli gömlek ve ıslatmış olduğu pantolonunu yere atarak perdenin altından dışarı tekmeledi.

Musluğa dokundu, tepesinden aşağı ilk soğuk bir su aktı ve irkildi. Ardından suyun ısınmasını bekleyerek düşündü fakat beyni boş gibiydi, yıkanmaya başladı. Ilık suyun verdiği ani rahatsızlık zihnindeki kaygıların arasında bir hiçti. Saçlarındaki kanları temizledi. Ayaklarının dibine saçılan suyun rengi hayli kirliydi. Biri onu bağlamıştı, hem de soğuk havada, dışarıya. Kafası da kanamıştı. Ya düştüğü için ya da biri onun kafasını yardığı için bu halde olmalıydı. Fark etmezdi, bütün diğer yaraları gibi o da iyileşirdi nasıl olsa, ama zihnindeki bu boşluk nasıl iyileşecekti? Duşu bitince duvarda asılı olan havluyla kurulandı, üzerini değiştirdi. İç çamaşırı yoktu, kıyafetini üzerine geçirdi. Geniş duşa kabinden çıkınca, kapının girişinde sessizce bekleyen kişilerin karşısında buldu kendini.

Umutsuzluk dolu bir sesle, "Neler oluyor?" diye sordu."Neredeyim ben?"Sesi banyoda yankılandı ama cevap bulamadı. Kendini suçlu hissetmeden bu sesi dinleyebilmek mümkün değildi.

Konuşmayan adamlar onu dışarı çıkardığında, kapının girişinden geçmekte olan beyaz önlüklü bir adam durdu. Yaşı, elli yaşlarında gibiydi, gözlükleri burnunun üzerine düşmüştü ve ona dikkatle bakıyordu. "Doktor musunuz?" diye sordu Ece, etrafına bakındı. Burası çok soğuk bir yerdi. Islak saçları da onun ısınmasına hiç olanak sağlamıyordu. Üstelik yalın ayakları buz gibi taşa basıyordu.

"Ayağına terlik verin," dedi orta yaşlı adam.

Adamlardan biri utanarak yüzünü eğdi ve derhal banyoya girip elinde terlikle geri döndü. Kız ayakucuna konan terlikleri itiraz etmeden giydi. Zihnine bazı görseller yansımaya başladı. Kahve saçları düz bir kadın, gülen gözlerle ona bakıyordu. Bu kadını tanıyor muydu? Ömrünün her günü binlerce kez yüzünü görmüş gibiydi. "Tanıdık mı?" diye geçirdi aklından. Sonra uzun boylu, yakışıklı, yeşil gözlü bir adam zihninde canlandı. Ne kadar yakışıklıydı, sempatikti. Takım elbiseli ve kravatlıydı, gülümsüyordu, yanaklarında gamzeleri vardı. Bu güzel kadın ve yakışıklı adamın ortasında yatan, minik bir kız, saçları taranmış ve ortadan ayrılarak örülmüş halde, çok mutlu duruyordu. Şakalaşıyor, kahkahalar atıyordu. Yeşil gözleri adamın gözlerine ne kadar çok benziyordu. Bu çocuğu hatırlayamıyordu, kimdi bu kız?

Sonra zihnindeki görseller değişiyordu. Beyaz bir odada, üzerinde deli gömleği olan ve sürekli bağıran, kendini duvardan duvara savuran bir kadın, acılar içinde yalvarıyordu.

"Ben deli değilim," kimse onu duymuyor gibiydi. Sırtından aşağıya soğuk bir yel geçişirken, bir kadının bir sedyeye bağlanmış şekilde, ağzına gazlı bez tıkandığını gördü. Beyaz önlüklü bir doktor, başının iki yanından tuttuğu bir elektrokonvulsif (*EKT) ile ona elektro şok veriyordu. Nefesi kesildi, bir an neredeyse çığlık atacaktı. Sonra o kadını bir kez daha gördü, hiç kıpırdamadan bir yere bakıyordu, bu çok garipti çünkü sanki kadın heykel gibi gözünü bile kırpmıyordu.

Sonra görsel hızla değişti. Bir odadaydı, önünde macera kitapları ve pastel boyalar vardı. Bu evin içinde oyunlar oynayan, koşuşturan, kahkahalar atan ve anne, babasının arasında neşeyle konuşan bu çocuk birden duruyordu. Elindeki resim yere düşüyor, etraftaki neşeli renkler siyah beyaz oluyor ve zaman yavaşlıyordu. Sanki anne babası elinden alınıyor, odası ondan hızla uzaklaşıyordu. Onlara koşmak için müthiş bir istek duyuyordu ama yerinden kıpırdayamıyordu. Birden onlara dokunmak için inanılmaz bir hisse kapıldı. Arkalarından bağırmak ve çocuğunuzu bırakmayın demek için... Sonra ailesi kayboldu, mutlu kahkahaların atıldığı odası kayboldu ve karanlık bir yerde kendini bulurken, kafasının üzerinde sallanan ampulün yanıp söndüğü solgun ışığın altında, titremeye başladı. Dışarı da yağmur yağıyordu, hava serindi ve yağmurun cama vuran tıpırtılarını duyumsuyordu. Hiç sevmezdi yağmurları, bu kız da sevmiyordu.

Etrafına baktı, hiç kimse yoktu. Tepesindeki ampulden yansıyan ışık karanlıkta tek bir yeri aydınlatıyordu. Bir sandığı. Minik ayakları o sandığa gidiyordu istemsizce ve meraklı parmakları sandığın kapağını açıyordu. Sandığın içinde bir düzine oyuncak vardı. İki dizinin üzerine oturarak, hepsini dikkatle, teker teker çıkartarak tozlu zemine diziyordu. Yıpranmış minik metal arabalar, evcilik eşyaları ve çakıl taşları. En sonunda aradığı şeyi dibinde buluyordu minik kız. Elinde bir neşter vardı, kanla kaplı. O sırada kapı açılıyordu. Ufak bir kız merdivenleri inerek yanına geliyordu. Saçları uzun, siyahtı ve üzerinde çiçek desenli bir elbise, altında beyaz kilotlu çorap vardı. Saçlarına uğur böceği tokalar takılmış, iki yanından kulağının üzerine sabitlenmişti.

* Bir anestezi uzmanı ve bir psikiyatristin hazır bulunduğu acil müdahale imkânı veren bir tedavi odasında sedyede yatan hastada öncelikle kas gevşemesi ve uyku sağlayan anestezi ilaçları verilir. Daha sonra hastanın alnına yerleştirilen iki elektrottan birkaç saniye süre ile elektrik akımı verilir. Bu akım ile beyinde ritmik bir elektrik aktivitesi oluşur ve beyin kimyasalları salınır. İşlem yaklaşık 5 dakika sürer, işlemin bitmesi sonrasında tedavi ekibi yaklaşık 15-20 dakika süreyle hastanın tamamen uyanması sırasında yanında bulunurlar.

"Ece korkma olur mu?"

"Korkmuyorum, geleceğini biliyordum." dedi minik Ece, o kız kendisi miydi?

Gece sallana sallana yanına gelerek, karşısına iki dizinin üzerine oturdu. Elindeki neşteri ona uzatan Ece, "Bu senin mi?" diye soruyordu.

Gece başını iki yana sallayarak reddederken, "Koy onu hemen yerine, aldığını görürse seni cezalandırır." diye korkuyla uyarıyordu. O sırada dışarıdan bir ses geliyordu, bu bir araba sesiydi. İki çocukta korkuyla minik ve kirli tüllerin asılı olduğu cama bakıyordu. Dışarıda esen sert rüzgâr aralık pencereleri takırdatıyordu, tıpkı kızların yüreğini titrettiği gibi. Sonra üst katta onun ayak sesleri duyuluyordu.

"Gece, ben geldim."

Ayağının döşemeye sürtmesiyle çıkan hışırtıları duyabiliyordu. Gece işaret parmağını dudaklarına koyarak, "Şişttttt!" işareti yaparak ayaklanıyordu. Arkasını dönerek merdivenlere giderken, "Gitme," diye titreyen Ece, nemli gözlerle fısıldıyordu. "Çok korkuyorum Gece, gitme!"

"Hayır..." diye bağıran Ece'nin bu ani değişimiyle gözlerini hastabakıcılara çeviren Doktor, "Onu aşağıya götürün," diye emrediyordu. "Birazdan geleceğim."

"Koray Bey?" dedi hastabakıcılardan biri, "Onu EKT için hazırlayacak mıyız?"

"Yarın, bugün işim var," diyordu Koray Doktor.

Kızın çırpınmasına ve itiraz etmesine uymayan adamlar, ayağından çıkan terliğine aldırmadan onu asansöre sürükleyip, alt kata indirdiğinde, girişte kızı başka bir adam bekliyordu. Yüzünün yarısında yanık olan, sigara dumanıyla dişleri sararan bir adam, ona gülümsüyordu. Hiç kimseyi, hiçbir şeyi hatırlamasa bile bu adamı hatırlayan Ece, geriye kaçmak için hamle yaptığında, "Hayır," diye bağırdı. Burası karanlık bir bodrum katıydı, uzun koridoru asansörlerden ayıran yerde, parmaklıklar vardı ve hemen önünde bir hemşire masası duruyordu.

Kız korkuyla asansöre atılırken, hastabakıcıları onu diğer adama teslim edip asansöre yönelmişti bile. Adam kızın ince beline kalın kolunu sararak, ayağını yerden kesti. "Demek akıllanmadın," dedi öfkeyle, onu sürükleyerek götürdü. Ece tırnaklarını adamın koluna geçirdi ama kurtulamadı.

"Canımı çok acıttın kaçarken, ben de senin canını acıtacağım ki bir daha asla bunu deneme." diyerek onu ufak, sıra sıra dizilmiş tecritlerden birinin içine ittirdi. Kızı buz gibi yere savurdu. Düştüğü yerden acılar içinde doğruldu. Dağılan ıslak saçlarını geriye çekerek, "Buna cüret ettiğin an, gördüğün son yüz benimki olur." diye hırladı.

Beyaz önlüklü iri adam başını arkaya atarak güldü. "Sen küçük tatlı kafanı benim için yorma sürtük. Bu parmaklıkların ardından seni bir tek ben çıkarır, yine içine ben sokarım." Küçümseyen gözlerle bakarak biraz daha yaklaştı. "Burası babanın şatosu değil, kapatıldığın hapishane de değil, burası tımarhane... İstediğin kadar bağır, sana kimse inanmaz!"

Adam elini beline attı, arkasından bir şey çıkardı. Kız korkuyla başını iki yana salladı. Odanın diğer ucuna doğru hareket etti ama elinde şok aleti bulunan şeytan, bir anda yanında bitti. Saçından büyük bir tutam yakaladı. Başını tekrar duvara savururken, kanın metalik kokusu kızın burnunu doldurdu.

Mücadele etti, kıvrandı, çığlık atmaya çalıştı ama hiçbir faydası olmadı. Dediği gibi burası tımarhaneydi, burada kimse onun sesini duyamazdı. Katışıksız bir korku ciğerlerini doldurdu. Gerçekler adamın yumruklarından daha fazla canını yaktı.

"Ben deli değilim..."

"Ece?" dedi kaygılı ses kızın kendine gelmesi için.

İrkilen ve tırnaklarını etine geçiren Ece ürkek bakışlarını karşısındaki kadına çevirdi, korkudan gözleri iri iri açılmış sık sık soluk alıyordu. Doktorun gözleri kızın eline kaydı. Sımsıkı birbirine kenetlediği elinin üzerini, başparmağının tırnağıyla kazıyordu. Tırnağının arasına giren deri parçaları yüzünden eli şimdiden yüzülmüş ve kanamaya başlamıştı.

"Ece, canını acıtıyorsun yine,"

Kız yutkunarak eline baktı, tıpkı doktor gibi ve gördüğü şeyle dudaklarını ısırdı. Gözleri nemlenmişti. Doktor ona peçete uzattı, "İstersen bakabilirim,"

Kız başını iki yana sallayarak, "Giderken Asuman hemşireye pansuman yaptırırım," dedi sanki canı hiç acımamış gibi. "Özür dilerim, fark etmedim."

"Aklın yine bir yere gitmiş gibiydi?" dedi Şükran Doktor irdeleyen bakışlarını yüzünden çekmeden. "Anlatmak ister misin? Ne düşünüyordun?" Kız başını iki yana sallarken, yanağından süzülen yaşla hıçkırır gibi bir ses çıkardı.

"Tamam," dedi Doktor Hanım anlayışla. "O zaman, sen anlatana kadar biraz sohbet edelim. Şu andaki durumundan bahsedelim mi biraz?"Kız hevesle başını salladı. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Kız başını sallayarak yeniden, suya uzandı. Titreyen elleriyle zihnini sakinleştirmek için bardağa su doldurup içerken, doktora güncel konulardan bahsetmeye başladı. İnsanlar konuşmaktan, yazmaktan, kendini ifade etmekten vazgeçmemeli. Kendini ifade edeni dinlemekten yorulursa, uyuşuk davranırsa, eleştirilerin sıklaşmasına ve boş verme duygularına yol açılır.

Oysa, düşünceyi özgürleştirmeye üşenilmese, empati yapılsa, birine öfkelenildiği zaman bağırıp çağırmak yerine; neden öfkelenildiği anlatılsa ve iki olgun kişi oturup tatlı bir tartışma ile istişare edip, o soruna çözüm bulsa... Bu kalp kırmaktan daha kolay ve daha güven verici bir işlem olurdu.

Aileler bile evlatlarına en küçük hatada sırt çevirirken, çocukların güven duygusunu geliştirmesini nasıl beklerlerdi ki? Evet, bireyler hata yaparak öğrenecek tecrübe kazanmasını ve her hatasını bunu onu kırmadan söyleyen ama hata yaptığı için sevgisinin değişmediğini belirten, hata yapmanın da olağan olduğunu ve bir daha yapılmamak kaydıyla, tek seferlik affedilebileceğini öğretmeleri gerekirdi... Gençler neden ebeveynlerine sırlarını, korkularını, hayallerini, düşüncelerini açamıyor? Açmıyor değil, çekindikleri için açmıyordu!

Yargılanmaktan, eleştirilmekten, küçük düşürülmekten korkuyorlar çünkü şu hayatta en çok güvendiği aile bireylerinden birinin bile, ilk hatada bunu yüzüne vuracağından korkuyorlardı... Oysa aileler eğer hata tekrarlanmıyorsa unutmalı, unutmalı ki karşısındaki yeniden hata yaptığı zaman düzeltmek için ondan yardım istemeliydi. Unutuldu, oysa bu dünya bir okul, insanlar da birer öğrenciydi, sürekli öğrenmeye meyilliydi. Aritmetik gibi yaşamlarda, bir kere iki, elde var üç etmiyordu, bunu da çocuklar yaşayarak öğrenmeliydi.

Eğer çocukluk döneminde duygularını harabeler üzerine kurarsa kişi, büyüdüğünde dikilen anıtın ilk depremle yerle bir olacağını bilmeliydi.

Temeli sağlam olmayan kişiliklerin daha artçı sarsıntılara bile dayanmadığı kesindi. Bir ebeveyn ilk olarak çocuğuna empati yapmayı öğretmeli ama bunu anlatarak değil, göstererek belirtmeliydi çünkü çocuklar duyduklarını değil, gördüklerini uygulardı herkes bilmeliydi. Ece bu konuda çok şanslıydı, ailesinden öğrendiği ilk şey empati yapmayı keşfetmekti.

"Nasıl karşıladın bu durumu?" diye sordu dalgın düşüncelere dalan kıza tekrar.

Doktorun sorusuyla bakışlarını masadaki ajandanın üzerinden çeken kız, başını kaldırdı. "Utandım, çok utandım ama ailem bu konuda destek olduğu için hatamdan çıkarım yaptım. Hâlâ utanıyorum fakat yargılamalarından korkmuyorum. Aynı şeyin bir daha tekrarlanmayacağını onlarda en az benim kadar iyi biliyorlar."

Bu kadar cesur olurken ne düşündüğünü, o anda ne hissettiğini kendine sorduğunda cevap veremiyordu. Nasıl olsa artık bir önemi de kalmamıştı, onu sonsuza kadar hayatından çıkarmıştı, şimdi de somut varlığı uzaklara gidiyordu işte... Bir daha onu hiç görmeyecekti. İçini çekti, yüzü düştü. Gözlerinin içine yerleşen sisleri ve nemi dağıtmak için, gözlerini bile kırpmadı.

"Peki, verdiğin karar hakkında ne düşünüyorsun Ece? Sence bu doğru muydu?"

Ece omuzlarını sarstı, "Artık doğru ve yanlış yer değiştirdi benliğimde. Ben de akışına bıraktım hayatı, zorladığım hiçbir şey istediğim gibi olmuyor zaten. Ne demiş Şems; Bazen, akışına bırakmak gerekir; yaprakları, suyu, mevsimleri, olayları ve insanları."

Ece tekrar masanın üzerindeki ajandaya baktı görmeyen gözlerle, anlatmadığı bir şeyler vardı belliydi. Şükran Hanım bunu seziyordu, ama zorlamıyordu. Çünkü onun kilidine dokunduğu an nasıl da elektrik çarptığını kaç defa tecrübe etmişti. Şimdi kilide uygun anahtar elinde beklemeliydi, kalkanlarını elbet indirecekti. Ece biraz törpüleyerek hislerini, anlatmaya başladı...

Doktoru gülümsedi, ne kadar uygun bir tepki verilmiş ailesi tarafından, yoksa böyle yıkıcı bir çöküm altından, sağlam tepkiler ve duygular çıkamazdı. Eğer ailesi ona hatasını bildiklerini ama bu hatayı sevmedikleri halde, kızlarını çok sevdiklerini göstermeseydi, Ece yine içine kapanacak, kendi içinde yaşadığı duyguları bastırarak ruhunu

kanatacaktı. Kanadıkça güçsüzleşecekti güveni ve sonunda zayıf düşecekti insanlara olan umudu. Neyse ki bunlar olmamıştı. Mutlu oldu.

Doğru empati yalnızca terapistler için değildi, aileler için de önemli bir özellikti. Nasıl ki doktorlar hastalarının başkalarına karşı empati geliştirmesine yardımcı oluyorsa, anne ve babalar da evlatlarına karşı aynı sorumluluk doğrultusunda devam etmeliydi. Çocuklar, genellikle tatmin edici bireyler arası ilişkiler geliştiremedikleri veya sürdüremedikleri için, ailelerinin karşısına gelirlerdi. Aileler, onun yönlendirmesine ihtiyacı olduğunu unutmamalıydı. Çoğu birey, başkalarının duygu ve deneyimleriyle duygudaşlık kurmada başarısız oluyordu. Bu yüzden ailelerin çocuklarını iyi gözlemlemesi...Empati yeteneklerini geliştirmelerine yardımcı olmaları için, güçlü bir yol sağlamaları gerekmekteydi. Aslında strateji çok basitti! Çocukların duygularına ve kaygılarına karşı nazik olup, düşüncelerini paylaşmasına yardımcı olunması gerekiyordu. Konunun gidişatına göre hayatlarındaki diğer önemli kişiler için gerekli çıkarımları, kendiliğinden yapacaklardı nasılsa...

Ece içindeki sıkıntıları bir kenara bırakarak, doktorunun bir hareketini ya da yorumunu değerlendirircesine, "Beni görmekten bıkmış olmalısınız?" diye sordu.

"Neden bıkayım?"

"Sürekli sorunlarla geliyorum karşınıza. Benimle tanıştığınıza çok pişman olduğunuzu biliyorum,"

"Ben seninle görüştüğüm zamanlar konusunda hiç şikâyet ettim mi?" Soruya gelen soruyla kız başını iki yana salladı. "O zaman benim yerime fikir yürütme çünkü sen ben değilsin Ece."

"Empati yaptım," dedi Ece gülümseyerek. "Sonuçta ben olsaydım, günün en berbat saatini benimle geçiriyor olurdum." dediğinde bir gerçeklik testi yapmıştı.

"Bana sormak istediğin bir şey mi var Ece?"

Kız doğrudan gelen sorulara, yardımcı olacak tarzda yanıtlar vermeye çalıştı ve bu cevaplar doktorunu tatmin etmedi.

"Ben bir doktorum Ece, bu tür duygular hissetmiyorum. Çalışmamızdan memnunum. Sen içtenlikle bana geldiğin her zaman, mutlu oluyorum. Gurur duyuyorum. Büyük cesaret gösteriyorsun, büyük uğraş veriyorsun ve ben bunları görüyorum. Sana önerdiğim hiçbir seansı kaçırmadın, hiç geç kalmadın, çok sayıda mahrem sırrını riske girip, benimle paylaştın. Bunların senin için zor olduğunu biliyorum

ve sen buna rağmen üzerine düşeni fazlasıyla yapıyorsun. Ben sadece doktorun değilim, iyi bir arkadaşın da oldum aynı zamanda. Sana gerçekte hissettiğimden daha az önem verdiğimi sorgulama. Şimdi anlat bakalım, ne gördün rüyanda?"

Ece bocalayan bir ifadeyle gözlerini ellerine indirdi. "Yine gördüm..." Doktor sessiz kaldı. " Zihnimin labirentlerinde kayboldum. O korkuyu sonuna kadar yaşadım, her şey gerçek gibiydi. Yağmur, şimşekler, arabalar...Kokular, çığlıklar... Ben artık kâbus görmediğimi düşünüyorum. Bunları yaşayan kişi ben miyim?" Kız onun tepkisizliği yüzünden devam etti. Ona anlatırken zihni o anılara döndü, bilinçsizce tırnağı yine etini eşelemeye başladı. Mazoşist dürtüleri gün yüzüne çıkıyor gibiydi! Bu hiç iyiye işaret değildi!

5. BÖLÜM

Azim ile inat arasındaki fark akıldır, akıl ile eylem arasındaki fark ise ahlaktır. Aklını kullanıp çözüm üretmek ise değerdir. Unutma, sürekli alttan almak bir süre sonra yorar insanı. O yüzden, bir şey seni rahatsız ediyorsa söyle. Olduğun yerde huzursuz hissediyorsan git. Olmuyorsa zorlama. Başkasının çabalaması gerektiği yerde savaşma. Psikolojide ***ters çaba*** *diye bir şey vardır. Başına gelmesinden en çok korktuğun şeye odaklanırsan, gerçekleştirme ihtimalini arttırırsın. Pozitif ol, kendine değer ver, empati yap ama kimsenin savaşı için kılıç kuşanma.*

PRF. Dr. Şükran Bilir.

İki gün sonra, herkes normale dönmüş gibiydi ya da öyle duruyordu. Fırtına öncesi sessiz olurdu her yer, bu günler de ona benziyordu. Çalışma odasının geniş camından dışarı bakarken Cem, odasının kapısının açılıp kapanmasına aldırmadı. Elindeki kalemiyle hızla dosyaya imza atmaya devam etti. Hiç sesini çıkarmadan karşısında duran adama, "Evet?" diye sordu.

Cirrus onun umursamaz davranışını hak ettiğini biliyordu, ancak böylesi önemli bir meselenin geçiştirilemeyecek kadar sıkıntılı olduğunu da anlaması gerekiyordu. "Beni neden araştırıyorsun?"

Cem hiç istifini bozmadan bir dosyayı daha imzaladı ve imzasının yanına ufak bir not alıp, notun üzerine minik bir imza bırakarak, hatayı mühürledi.

"Çevremizde dolanan adamın kim olduğunu bilmek için,"

"Ben kimsenin çevresinde dolaşmıyorum," dedi Cirrus sakin sesiyle. "Adamlarını çevremden uzaklaştır,"

Cem geriye yaslandı. Kaşlarını kaldırdı. "Uzaklaştırmazsam ne olur?"

Cirrus hiç istifini bozmadı. "Sorun çıkarmaya gelmedim,"

"Sorun olsan çözmeye üşenirim seni," dedi garip bir aşağılamayla, sesindeki tiksinti barizdi. "Adamlarım işini yapacak. Çık," diye belirtti.

Görmezden gelmek, değersizlik hissiyatı ve şimdi de aşağılama! Cirrus birkaç uzun adımla yanına gelerek masanın hemen önünde durdu. Kafdağı gibiydi yine gururu, suçunu kabul edip, başını biraz olsun eğeceği yoktu, bu da Cem gibi adamları deli ediyordu. "Adamlarını çevremden uzaklaştır, bunun sonu iyi olmayacak."

Emir verilmesinden ve tehdit edilmesinden hiç hoşlanmayan Cem, sakin davranışıyla insanın kanını donduruyordu. "Ne olacak? Yoksa düşmanların yaşadığınızı keşfedip arkadaşlarının huzurunu mu bozacak. İyi de bundan bana ne,"

Cirrus kaşlarını çattı. İlk tepkisi bu oldu. "Bilinçli olarak yapıyorsun, intikamını mı alıyorsun?"

"Ben intikam için uğraşmam, üşenirim alengirli işlere. Kafasına sıkar, sonuca bağlarım."

"Bugün uçağım kalkıyor, giderayak ortalığı karıştırmanın âlemi yok..." diye bildirdi Cirrus.

"Çık dışarı," dedi Cem tekrar dosyalarına dönerek. Cirrus isyan ederek gelmişti ama hâlâ sakinliğini kontrol altında tutmaktaydı. "Masum insanlar ölecek, o adamların bir düzeni, bir ailesi var."

"Benim de bir düzenim ve ailem var, onları dışarıdan gelecek zararlara karşı korumalıyım."

"Ben kimseye zarar vermek niyetinde değilim, belamı da alıp gidiyorum. Ama adamların geçmişi eşelemeye devam ederse, canı yanacak kişi sadece ben olmayacağım, hiç hak etmedikleri halde onların da düzeni bozulacak."

"Git bunları onlara söyle, bana neden anlatıyorsun hikâyeni."

"Cem Bey, oyunun sırası değil. Onları tehlikenin içinde bırakıp gidemem..."

"Ne istiyorsun," dedi geriye yaslanan Cem, işte ilk ciddi tepkisini vermişti. Ona ilk hamleyi yapması için centilmen bir şans sunmuştu. "Bana ne teklif ediyorsun...Adamlarımı geçmişinden çekmem karşılığında?"

Kapana kısılmış gibi hisseden Cirrus, diline dolanan küfürleri tutmak için dişlerini sıktı.

Bir. İki. Üç!

Sakinleşmeye çalışan Cem vahşi bir avcıydı ve ilkel bir kavrayışla onu yarasından yakalamış, oynuyordu. "Size teklif edebileceğim hiçbir

şeyim yok, canımdan başka. Eğer amacınız hınç almaksa," dediği gibi belindeki silahı çıkardı. Mermiyi şarjöre sürerek, tek kaşını kaldıran Cem'in masasına seri bir hareketle koydu. "Sahip olduğum tek şeyi alabilirsin, onları rahat bırak."

"Cemre'nin amcasıyım ben, abisinin katili olmak istemiyorum. Kendi işini kendin gör, kanını masamdan da uzak tut." Cem umursamaz bir halde elindeki dosyayı okumaya devam etti. Eliyle sinek kovar gibi bir işaret yaptı. Buraya gelmenin bir hata olduğunu ve vereceği tepkinin ne olduğunu az çok bildiği halde, yine de gururunu ayaklar altına alıp geldiğini biliyordu Cirrus, bunun için kendine isyan etti. Arkasını dönerek kapıya uzandığında, "Evlat," dedi arkasından gelen ses. Cirrus bir an durdu, eli kapının kolunda donup kalmıştı. Ümitlenmeli miydi? Cem masasından kalktı, arkasından yaklaştı. Cirrus ona döndüğünde, aşağı yukarı aynı boyda ve ebatta olan adamların gözleri çakıştı. Cem, yanında salık duran eline uzandı. Cirrus tuhaf bir tavırla eline bakarken, Cem buz gibi silahı eline koydu.

"Silah namustur evlat ve namus ortada bırakılmaz,"

Kapıyı açıp, sabırla genç adamın çıkması için bekledi. Gözleri beynini delip geçiyordu. Onun namus anlayışı bu muydu? Cirrus onun sevdiğine dokunmuştu, Cem onun tüm sevdiklerinin sülalesine dokunmaktan, zerrece gocunmuyordu. Ve biliyordu ki, bunu yaparken bir damla vicdan göstermezdi. Onun canı acıdığında, ne tür bir deli olduğuna bir kez şahitlik etmişti. Cirrus gözlerine baktığında, saf nefreti ve ilkel açlığı gördü.

"Onların düzenini kimseye bozdurmam," dedi dişlerinin arasından koyulukla.

"Kızımın döktüğü her damla yaş için, bir can düşecek toprağa ve bu canlar benim zerrece umurumda olmayacak. Öldürtenler utansın. Beni sadece sevdiklerim ilgilendirir, dünyanın kalanı diri diri yanabilir."

Gözü kararan Deli Fişek'in hedefiyle, Cirrus ilk defa tanışıyordu. Genç adam dışarı çıktığında kapı sert bir şekilde arkasından kapandı. Cirrus saf nefretin ve öfkenin tokmağını kulaklarında hissederken, karşı odanın açılan kapısında beliren Rüzgâr, ona koyu gözlerinin nezaretinde baktı. Sakin, kendinden emin ve her zamanki gibi hükmeder bir yaklaşım sergiliyordu

"Sana söylemiştim, Deli Fişek'i ateşlersen, yaktığın yerden yanarsın diye."

"Bu ateşte tek başıma yanacağımı mı sanıyor?"

"O ne yangılar gördü de ölmedi. Senin emekleyerek gittiğin bu yolları, koşarak döneli çok oldu."

Omuzlarını dikleştiren Rüzgâr yanına geldi. Bir elini omzuna koydu. Bu adam entrikalarda ustaydı ve kurduğu şeytani planlardan haberdar olan baş şeytan bile destur çekerdi. Cirrus yaşlı adamın eline baktı. Rüzgâr elindeki zarfı genç adamın ceketinin cebine koyarak, göğsünün tam üzerine konan parmaklarını biraz sertçe vurdu. "Bunu vermeyi unutmuştur sana şimdi. Fikrini değiştirirsen, düğünümüze bekleriz," dedi gülümseyerek ve yanından salındı. Cirrus olduğu yerde sabit duruyordu, Rüzgâr durdu ve başını omzunun üzerinde saat yönünde kırdı. "Cemre'ye gideceğini söylemeyi unutma ve bir daha dönemeyeceğini de belirt. Yavrum üzülmesin sonra."

Cirrus arkasını döndü, ne demekti şimdi bu? Onu neyle tehdit ediyorlardı? Rüzgâr tek kaşını kaldırdı. "Ece benim de evladım, canım. Canımı yakanın, çevresinde dolaşmasına izin vereceğimi düşünmüş olamazsın. Cemre de kızım, kızımın bir daha üzülmesine de izin vermem. Ölünün arkasından bir kere ağlar, kaybın arkasından her gece. Bence sen ölmelisin. Ölüler geri dönmez, o da zamanla kabullenir. Acısı da zamanla diner. Bilirsin, eskimeyen tek şey, zamanın kendisidir. Acılara da alışılır, mutluluklar gibi."

Rüzgâr kardeşinin kapısını kısa bir an tıklattı ve teklif beklemeden içeri girdi. Öfkesi kulaklarında yankılanan adamın içindeki har hiddet, burnundan salınıyordu. Cirrus şaşkınlıkla kapıya bakarken, elini göğsüne götürdü. Cebindeki zarfı aldı. Bu bir düğün davetiyesiydi.

"Harun & Ece" yazıyordu sade zarfın üzerinde.

Düğün bir hafta sonra görünüyordu. Evlenmek için gün mü almışlardı? Elindeki zarfı sıkarak kapının girişinde dururken, sekreterleri Hülya Hanım ürkek bir tavırla onu izliyor, çıt bile çıkarmıyordu. Orta yaşlı kadın alışıktı bu sahnelere, senelerdir neler görmüştü. Cirrus derin bir soluk alarak arkasını döndü ve Cem'in odasına uyarısız dalarak, iş konuşan ikilinin bakışlarının kendine çevrilmesini sağladı. İlk defa onda öfke ve hiddet emaresine denk gelen iki kurt, kısa bir an bakıştı. Rüzgâr masadan geriye çekildi, Cem koltuğuna sırtını yaslayarak elini çenesine yasladı. Cirrus elinde sıktığı zarfa tırnaklarını geçirirken, boynunu esnetti. Kaskatı kesilmiş bedeniyle orada dururken, arkalarında şaşkınca duran Hülya sekretere, Rüzgâr kapıyı kapamasını

işaret etti. Kapı kapanırken, iki yaşlı kurdunda gözleri parlak bir şekilde avına odaklanmıştı.

٢٨

Ertesi gün hava biraz serindi. Bugün işe gitmeyi biraz erteleyen Cem odasından çıktı. Merdivenlerden inerken etrafına bakındı. Aşağıdaki adam sıkılmış olmalıydı. Haklıydı. Yaklaşık on dakikadır salonda onu bekliyordu. Sıkılmış halde kalkmış, içeride dolaşmaya başlamıştı. Önce şöminenin üzerindeki resimlere bakmış, sonra kitaplıktaki kitapları incelemiş ama zaman geçmek bilmemişti. Onun gibi hiperaktif kişilerin sürekli bir yerde durması zordu.

Salona inen Cem elindeki gazeteyi sehpaya atarak, "İnmedi mi hâlâ?" diye sordu genç adama.

Harun gülümseyerek arkasını döndü. "On dakika önce, on dakika sonra geliyorum demişti."

Cem gülümsedi, "Valla annesi de dakiktir, bu kız kime çekti bende bilmiyorum." dedi gülümseyerek, camın önünde dikilen adamın yanına geldi.

"Bence sana çekti," dedi Ecem kahve tepsisiyle arkalarından çıkışarak, kızarak yanlarına gelirken kaşları çatılmıştı.

Harun elindeki kahveye bakarak, "Zahmet etmeseydiniz?" diye kibarlık etti.

"Ne zahmeti. Hem bizim Meryem'in kahveleri meşhurdur, tadına bakmalısın." dedi kahveyi sehpaya bırakırken. Kimsenin oturmaya niyeti yok gibiydi. Harun Komiser oturmayınca, onlarda camın önünde dikilmeye devam ettiler. Ecem kaşlarını kaldırarak meraktan kıvrandığı soruyu sonunda kustu.

"Bir gelişme var mı?"

"Bu hafta bir cinayet vakası olmadı ama kayıp iki genç kadın var, inşaAllah onların sonu da, diğerleri gibi olmaz."

Ecem hüsranını saklamaya çalışıyordu ama yüzünden düşen bin parça olunca, Cem bunu hemen anlıyordu. Kolunu karısının omzuna atıp, dudaklarını şakağına yasladı. "Bir şey olmayacak, hem düğün için gün alındığını duyurduk."

"Bu daha kötü değil mi? Şimdi o manyak düğün olmadan, bir şeyler yapmaya çalışacak!"

"Bir sorun mu var?" dedi arkadan gelen ses.

"Her zamanki meseleler," dedi Harun koltuğa bıraktığı ceketini alarak. Başından aşırarak üzerine geçirirken, "Hazırsan çıkalım mı?" diye sordu.

"Hazırım," dedi kız çantasını boynuna çapraz takarak. Her zamanki gibi siyah bir dar paça pantolon yerine, pötikare, önü kapaklı kısa bir etek giymiş, altına da siyah file çoraplar geçirmişti. Kışkırtıcıydı. Ayağında kısa rugan postalları vardı. Asi ve hoyrattı seçimi. Üzerinde ise Harun Komiserin deri ceketine yakın bir modeli olan, kısa ceketi vardı. Siyah askılı bluzu ile hem yaşını göstermeyen isyancı kız hem de çekici bir kadına dönüşmüştü.

"Saçlarını da iki yandan uzaylı gibi bağlasaydın," dedi Harun yanına geldiğinde ona sataşarak. Kız yüzünü ekşiterek, "Komiser komedi, ha ha!" diye garip bir hareket yaptı.

Kızı kapıdan çıkarken, Ecem tedirgin halde, "Dikkatli olun," diye seslendi.

Harun gülümseyerek, "Korkmayın, kızınız kanuna teslim," diye espri yaptı.

Göz kırparken dirseğini genç adamın karnına geçiren ve uyaran Ece, babasının çatık kaşlarını gösterince Harun hemen toparlandı. Dışarı çıktıklarında korumaların aracı getirmediklerini gördü. Etrafa bakınırken gördüğü kişiyle dişleri sıklaştı, elleri yanında yumruk oldu. Hırsla arkasını dönerek babasına baktı. "Bunun ne işi var burada?" diye hesap sordu. O sırada korumalarıyla konuşmakta olan Cirrus bunu duyumsadı, ancak istifini bozmadan konuşmasını yapmaya devam etti.

Cem omuzlarını kaldırarak, "Şu anda korumaları hizada tutacak adam almak, riskli diye düşündük..." diye açıkladı.

"Düşündük?" dedi Ece hızlı bir karşılıkla.

"Levent amcanın yanında, biraz sorunlar var burayı da boş bırakamayız." Cem kaşlarını kaldırarak, "Bu senin için sorun olur mu?" diye sordu.

Ece ellerini yumruk yaparak "Tabiî ki sorun," diyecekti ki, adamın hâlâ istifini bozmadan korumalarla konuştuğunu yan gözlerle izleyince başını iki yana salladı. "Neden sorun olsun, istediğini yapabilirsin." Arkasını dönerek korumaların, Harun'un aracını getirmesini bekledi. Bir kez daha onun olduğu tarafa bakmadı. Araç geldiğinde, Harun korumanın indiği şoför koltuğuna geçerken, Cirrus'a bakarak, "Sen bizi takip edersin," diyerek direktif verdi. Ece annesine el sallayarak araca

binerken, Cirrus korumanın getirdiği araca geçmişti. Yanında da o vardı. Şu yüzü yanık olan adam: Ömer!

Tuhafına gitti, Harun ona bakarak, "Binecek misin?" diye sordu. Ece tekrar hüzünle bakan annesine el sallayarak, araca geçti. Harun gürültüyle açılan bahçe kapısından aracı çıkarırken, "Onun ne işi var etrafımızda?" diye sordu Ece.

"Adam işinde iyi," dedi Harun her zamanki sakinliğiyle. Aracı yola sokarken, ona yan bir bakış attı, "Senin için...Cidden sorun olmadığına emin misin?"

"Neden sorun olsun ki?" dedi kız arkasına yaslanıp kemerini takarken.

"Gazetelerde adınız birlikte anılmıştı,"

"Sen de diyorsun, onlar gazete." Lafı değiştirmek için, "Nereye gidiyoruz ilk olarak?" diye sordu.

"Ev bakmamız lazım, nerede oturacağımıza karar vermeliyiz değil mi?" diye sordu Harun.

"Ailemden çok uzakta oturmayı düşünmüyorum, ha küçük evlerde de sıkılırım, manzarası olursa sevinirim."

Harun kaşlarını kaldırarak baktı kıza, "Denize sıfır da olsun mu? Şöyle boğaz manzarası enfes olur," diye sordu.

Ece başını salladı. "İyi olur, uzun zamandır denizin kokusunu içime çekmemiştim."

Harun başını sallayarak önüne baktı, arada da dikiz aynasından arkasına bakıyordu tıpkı Ece gibi. Sahile yakın bir otoparka aracını park eden Harun, aracını durdurunca aşağı inip kaldırıma çıktı. Ece kapısını kaparken, "Nezaketen olsun kapımı açamaz mısın?" diye sordu.

"Ellerinin tuttuğuna eminim," dedi hiç istifini bozmadan sahile yönelirken.

Peşinden giden kız kısacık, arkasına baktı, Cirrus ve arkadaşı da aracını park etmiş arkalarından bakıyordu. Ece Harun'a yaklaşarak, "Asker arkadaşı gibi mi yürüyeceğiz?" diye sordu.

Harun ona baktı kaldırıma çıkarken, yola atlamadan evvel alışkanlık olarak elini kaldırıp araçları durdururken, koruma güdüsüyle elini kızın beline koyarak onu karşıya yönlendirdi. "Nasıl davranmamı bekliyorsun?"

"Senin hiç kız arkadaşın olmadı mı?"

"Oldu tabi," dedi Harun ona bakarak. "Niye sordun ki?"

"Ne zaman oldu?" dedi Ece durup kaşlarını çatarak. Harun düşünürken kaşlarını kaldırmıştı. Gülerek, "Ortaokul da," dedi, Ece şaşkınca ağzını açtı. Adam ona dik dik baktı, "Sen ciddisin," diye kahkaha attı.

"Çok mu komik," dedi genç adam suratını asarak. "Herkes senin gibi prenses doğmuyor. Annesi ev hanımı, babası vasıfsız işçi bir ailenin dördüncü çocuğuyum ben ve okumaya vakit ayırmaktan sevgili bulmaya zaman ayıramamış olabilirim."

Ece kaşlarını kaldırdı, "Şimdi sana âşık olmam lazım mı?" dedi koluna girerken.

"Genelde klişe hayatım kızları etkiler, başımı okşarlar," dedi Harun gülümseyerek.

Ece dudaklarını ısırdı sonra gülerek, "Eee hangi eve bakacağız?" diye sordu.

Harun onu banka yönlendirirken, "Bu evin manzarası mükemmel, üstelik mis gibi deniz kokusunu buradan daha yakın hiçbir yerde alamazsın. " diyerek onu belediyenin bankına oturttu. Ece kaşlarını kaldırdı, bir denize bir de genç adama baktı. Harun minik bir el aracında çay satan seyyar satıcıya giderek, iki kâğıt bardak çay alıp yanına geldi. Birini ona uzattı. Hâlâ üzerindeki şaşkınlığı atamayan Ece, "Sen ciddisin?" diye sayıkladı yine.

Harun çayından yudumlarken, "Ne sanıyorsun küçük hanım, babanın malikânesinden bakacağımızı falan düşünmedin her halde. Ben memur maaşıyla iki artı bir ev dayayıp döşersem sana, o gün havalara uçman gerekir. Yok, illa büyük ev istiyorum dersen, akşamları duvarları kazır yeriz yemek olarak."

"Hayallerimin içine ettin komiser?" dedi Ece kaşlarını çatarak, huysuz bir halde önüne dönerek denize baktı. Çayından yudumlarken, omzunu sarsan Harun, "Ben mi ettim? Bana hayal kurmayı yasaklayan asgari maaş etti. Ne sanıyorsun sen, sabah evden aç bilaç çıktığım zaman, simit çay için her gün para ayırmalıyım. Özel aracım yok, bu da devletin aracı özel işlerime kullanamıyorum, yol param, ev kiram, aileme gönderdiğim para derken, ay sonu cep delik cepken delik, el elde baş başta kalıyorum. Bir de bana kız arkadaş diyor, kelle koltukta, cüzdan delik adamı kim ne yapsın."

"Sen cidden beni vicdanımla etkileyerek sana acıyıp âşık olmam için inatçılık ediyorsun," dedi kız gülerek ve ikisi de sustu. Çaylarını

sessizce yudumlarken, aracına yaslanıp onları uzaktan izleyen Cirrus boş bakışlarını gülerek sohbet eden profillerine çevirmiş, ceplerine koyduğu ellerini ise yumruk yapmıştı.

Ömer etrafı kolaçan ederken, "Bana durum pek de numara gibi görünmedi. Hani başta komiserle psikopat adamı kandırmak istediği için...birlikte iş birliği yaptıklarını sanmıştım ama baksana hallerine."

"İşine bak," dedi Cirrus dişlerinin arasından.

"İşime bakıyorum zaten, hayli keyfi yerinde gibi."

İkili çay içince ayaklandı. Cirrus onların araca döneceğini sanırken, bardakları çöpe atan Harun bir şeyler anlatarak genç kızın eline uzandı ve el ele sahil boyu yürümeye başladılar. Cirrus'un gözleri iki gencin arasına sıkışan ele kaydı, dişlerinden çıkan sesle Ömer kaşlarını kaldırarak bir adım uzaklaştı. "Abi buna nasıl müsaade ediyorsun? Bugün elini tutan yarın dudağından öper." diye sordu.

Bir hırlamayla, "Yürü," dedi Cirrus, sakin bir nefes alıp ifadesiz yüzünü sabitledi ve peşlerine düştü.

Ece eline baktı tuhaf tuhaf."Sanki ilk defa elin tutuldu," diye çıkıştı Harun, "Garip garip bakıp durma millet seni zorladığımı düşünecek.

"Babamdan sonra ilk defa tutuldu elim tabiî, senin maddiyattan olmayan sevgilin, benim baba vetosuna takıldı." dedi genç kız önüne dönerek.

"Şakacı seni," dedi adam denize bakarak. Kızdan ses gelmeyince, "Sen şimdi bana, hiç erkek arkadaşının olmadığını mı söylüyorsun?!" diye sordu merakla.

"Ben öyle bir şey söylemedim, sürüyle erkek arkadaşım var, hepsinin de tokalaşmak için elini defalarca tuttum."

Harun kahkaha attı. Elini bırakıp kolunu omzuna atarak, "Garip kızsın, anam sana bayılırdı?" dedi keyiflenerek. "Eline erkek eli değmemiş bir kız bulmuşum, cidden duyunca bayılacak."

Onunla dalga geçen adama surat asan Ece, geriye ittirerek söylendi. Harun sataşmaya, Ece huysuzlanmaya devam etti. Kısa sahil molaları ev bakarak nihayete erdi. Ece ve Harun her baktıkları evde mutlaka bir kusur buluyorlardı. Ya çok büyük ya da çok küçüktü, ya manzarası ya da mutfak dolabı, hep kusurluydu. Yine baktıkları bir evden çıkarken, onları kapıda bekleyen Cirrus bakışlarını onlara çevirdi. Ece ona hiç bakmadı her zamanki gibi, sanki yok gibi davranıyordu.

"Bu kez, neyi hoşuna gitmedi?" diye çıkıştı Harun ciddiyetle.

"Bu ev bize büyük," dedi Ece yanlarındaki emlakçıya bakarak. "Beyefendi nişanlım polis memuru, Emniyet müdürü değil. Sana evleri sorarken bütçemiz konusunda gerçekleri biraz saptırmış olabilir. Daha samimi, iki oda bir salon tipi bir yer bakıyoruz. Ay sonu aç kalmamızı istemiyorsanız, bize mahalle arasında, edep sokağında bir yer bulsanız iyi olur," diye bildirdiğinde, emlakçı şaşkınlıkla, "Ama Cem Bey'in talimatı var." diye belirtti.

"Bu evde Cem Bey değil, ben oturacağım değil mi, eve bakan da biziz. Nişanlım doğru söylüyor, daha samimi bir yer olursa bizim için seçmesi daha kolay olur," diyerek netleştirdi. "Kayınpederimi dert etmeyin siz, biz ona mülayim bir dille gerçekleri anlatırız. Kendisi asgari ücretle geçinmediği için nereden bilsin geçim sıkıntısını," dediğinde, koluna vuran Ece, "Zengin olmak suç mu?" diye sordu.

"Fakir olmak suç mu?" diye çıkıştı Harun. "Bana bak," dedi kaşlarını kaldırarak. "Evlenince öyle her gün alışverişe çıkmak, zırt bırt kafelere gitmek yok. Maaşımı aldığımda ben gezdiririm seni, dışarıda yemek yer kafede kahve içeriz her ay sonu."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Ay sonu mu? Şaka mısın?"

"Yoo, gayet ciddi duruyor," dedi emlakçı da şaşkın bir tutumla ve adam araya girdiği için utanarak hemen kendine çeki düzen verdi. "Ben sizin için bir araştırma yapayım," Kapıyı çekerek onları bekleyen korumaların yanına geldiler. Harun orta yaşlı emlakçıyı gönderirken, aracının başında duran ve soğuk gözler, ifadesiz bir yüzle onları izleyen Cirrus'a baktı. "Gençler acıktınız mı?" diye sordu.

"Bitti mi?" diye sordu Cirrus aracının kapısını açarken kızın.

"Acıktım ben," dedi Ece Cirrus'un açtığı kapıdan içeri geçerken. Gözleri kısa bir an birbirine değdiğinde, adamın içindeki boşluğu gördü. Cirrus hiç istifini bozmadan kapıyı kapatıp kendi aracına giderken, Harun yerine oturmuş anahtarı kontağa takıyordu.

"Robot gibi bu adam, hiç duygu ibaresi göstermez mi?"

Lafı değiştiren Ece kemerini takarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Nereye götüreceksin yemeğe?" diye sordu.

"Boğazda müthiş bir yer biliyorum," dediğinde Harun, Ece kahkaha attı. "Bildiğine eminim,"

Evet, müthiş bir yere götürmüştü onu. Hayatında ilk defa boğaza karşı köfte ekmek yerken, keyifli bir sohbet geçirmişti. Onlar yemek yerken, Harun Cirrus ve Ömer'e aldığı ekmek arasını yanlarına getirmiş, Ömer poşete uzanırken, Cirrus kılını kıpırdatmadan yüzüne bakmaya devam etmişti.

"Korkma seni zehirlemek gibi bir niyetim yok, üstelik ben ısmarlıyorum." diyerek göz kırpmış, Cirrus aynı boş bakışlarla yüzüne bakmaya devam etmişti. Harun geriye döndüğünde, "Bu adamda acayip psikopat tipi var, biraz karanlığını deşsem, ikiyüz, üçyüz leşi olduğunu keşfederim, kesin." diyerek ekmeğinden büyük bir lokma aldı.

"Ona sataşma, görmezden gel," dedi Ece ayranına uzanıp pipetinden içerken. "O seni ilgilendirmiyor,"

Harun omuzlarını sarstı. Sıcak ekmeğini yemeye devam etti. Yemekten sonra yarım saat kadar sessizce yine denizi izlemek istedi Ece, biraz durgunlaşmıştı. Araca döndüklerinde Harun onu evinin kapısına bıraktı. Genç kızın omuzlarından tutup yanaklarından öperken, "Emlakçıdan haber gelsin, yenilerine de bakarız. Bu kadar surat asma," diyerek göz kırptı. "Sana hayallerinin evini bulacağım."

Ece gülümseyerek başını salladı. O sırada kapı açıldı, dışarı çıkan Ecem, "İçeri gelmeyecek misiniz?" diye sordu aynı mesafeli saygıyla.

"Göreve dönmem gerekiyor, teşekkürler başka zaman," derken, genç kıza döndü. "Bir sıkıntı olursa haber verirsin,"

Ece gülümsedi. "Teşekkür ederim," Onun ne için teşekkür ettiğini anlayan adam başını salladı. Onlar bakışırken, yukarı katın camından ikisini izleyen Cem'i gören ve elini kaldırıp *Allaha ısmarladık* hareketi yapan Harun'a Cem, başıyla selam verdi. Harun aracına geçerken, gözleri aracını korumalara teslim eden Cirrus'a kaydı. Genç adam arkasını dönmüş, adamlarıyla konuşuyordu ve Ece onun sırtına bakarken, ellerini yumruk yapmış, dişlerini sıkmış öfkesinden kuduruyordu. Ece eve girerken ona dönen Cirrus, kısa bir an ifadesiz bir yaklaşımla uzaklaşan kıza baktı ve tek verdiği tepki, başını sallayarak arka bahçeye doğru yürümek oldu.

Ece annesinin sorgusundan çıktıktan sonra, yorgun olduğunu belirterek ve karnının tok olduğunu söyleyerek odasına çıktı. Yaklaşık yarım saat sonra garip şeyler olmaya başladı. Evin etrafındaki korumalar iki katına çıktı. Ece yine kötü bir şey olduğunu anlayarak, aşağı indi. Harun'un geldiğini öğrendi annesinden, durum ciddi demekti.

"Anne konu ne?" dedi salonun camından dışarı bakan Ecem'e.

"Bilmiyorum, babanla görüşüyorlar." dedi Ecem tedirgin bir halde. Ece bahçeye açılan sürgü camı çekerek, dışarı çıkmaya kalktığında, Ecem koluna dokundu. "Bırak konuşsunlar, sonra bize anlatırlar."

"Sonra bizden her şeyi saklayarak, istediklerini anlatırlar," dedi Ece annesini dinlemeyerek, dışarı çıktı. Rüzgâr, Emre, Utku, Eymen, babası ve amcasının yanında duran Cirrus, Harun'un anlattığı şeyi dikkatle dinliyordu.

"Bu kadar kötü bir skandal sonsuza kadar hafızalardan silinmez," diyordu Emre sıkıntılı bir halde.

"Ne var ki gerekli noktalar tarafından saklı tutulduğu takdirde, vakanın incelemelerinin davaya ışık tutabileceğini düşünüyorum," dedi Utku her zamanki mantıksal açıklamasıyla.

"Utku doğru söylüyor, sonuçta bir hata yaptı, özel yeteneklerinin bazıları gözler önüne serildi." dedi Eymen aklındaki soruları yöneltmeden hemen evvel. Harun olağan konuşmasında, olayları belirli bir yere bağlayacak ya da alâkalı kişileri açıklayacak kelimeler kullanmamaya dikkat ediyor ancak netlik kazanan noktaları da eliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Harun Komisere Rüzgâr, "Bu adam bizi ona götürebilir mi?"

"Bilmiyorum, terazinin hangi tarafı baskın çıkar ve suçlu ya da suçsuz dengesi ne zaman değişir, bunu deliller gösterir." Harun Cirrus'a döndü. "Sen ne buldun?"

"Şu size bahsettiği adam bugün yardımcı kadını ziyarete geldi. Normalde heyecanlı bir karaktere sahip, uzun boylu, zayıf biriydi, bu yüzden onun tutumuna kimse dikkat etmezdi ama bugün normal ifadesi yoktu, sinirleri gergindi."

"Eve sık sık gelip gider mi?"

"Gerektiği zamanlarda, evin ihtiyaçlarını getirir genelde. Zaten her zaman telaşlı bir tip olmuştur, ama söz konusu bu ziyaretinde, öyle kontrolden çıkmış bir haldeydi ki, bocalıyordu, terliyordu ve paniklemişti. Bu birleşimler ortaya dökülünce, başına olağanüstü bir şeylerin gelmiş olduğunu anlamamak mümkün değildi."

"Gitmesine izin mi verdin?" dedi Harun komiser şaşkınlıkla. Küfreder gibi konuşmuştu,

Cirrus hiç umursamadan devam etti sözlerine. "Hayır, adamı korkutmadan ona neler olduğunu sordum?"

Cem ve Rüzgâr, onun tipini görenin bile elinin ayağının buz kestiğini bildiğinden, "Korkutmadan?" kelimesinin bir latife olduğunu düşündü ancak Cirrus ciddiydi. Adamı korkutmadığını gösteren sakin hali onları şaşırtmıştı. "Onun güvenini kazandım o da,"

"Peki, tam olarak ne dedi?"

Cirrus cebinden çıkardığı telefonu açtı ve her şeyi gizlice kaydeden Ömer'in ona attığı videoyu gösterdi.Adam elini ovuşturup sıkıntılı bir biçimde, yaşadığı son derece üzücü olaydan bahsederken, "Sizi burada göremeyeceğim diye endişelendim. Şans eseri burada bulunmasaydınız ne yapardım bilemiyorum. Gittiğinizi sanıyordum Cirrus Bey." diye konuşuyordu kaygıyla.

"Gitmedim, buradayım. Sorun ne?" diye sordu Cirrus.

"Bir adam geldi, beni tehdit etti ve açıkçası ne yapacağımı bilemiyorum."

"Polisin yardımına başvurmanız çok daha iyi olur, bu konuda ben ne yapabilirim ki?"

"Hayır, hayır, hayır efendim... Polise gidemem... Bu çok riskli. Hayır hayır, bu kesinlikle imkânsız. Kanunlar bir kere işe karıştı mı, onu bir daha durduramazsınız. Adam blöf yapmıyordu, ciddiydi. "Beyefendiciğim, kaç zamandır gelip gidiyorum bu eve... Yeteneklerinizle olduğunuz kadar, gizlilik konusundaki katılığınızla da disiplinli birisiniz ve bu dünyada yardımını isteyebileceğim başka hiç kimse yok."

"Cem Bey ile neden konuşmuyorsunuz?"

"Hayır, hayır," diye panikleyen adamın rengi soldu. "Beni yanlış anlamasını, kızmasını istemiyorum." dedi, korktuğu her halinden belirgindi. "Üstelik bu konuda ne kadar hassas olduğunu biliyorum. Elinizden geleni yapmanız için size yalvarırım Cirrus Bey, lütfen beni bu badireden kurtarın."

Videoyu dinleyen kimseden ses çıkmıyor, üstelik geride durmuş ve onların neyi bu kadar çok merakla izlediğini gözlemleyen Ece, huzurlarını bozup dikkatlerini dağıtmak istemiyordu.

"Bu adam şimdi nerede?" diye sordu Rüzgâr Cirrus'a bakarak.

"Arabada bizi bekliyor?" Hep birlikte aracın yanına yaklaştıklarında, Cirrus korumalara, adamı getirmelerini belirtti. Ellili yaşlarda,

beyaz saçlarının çevrelediği sert, kırışık yüzü olan, yaşından daha büyük duran adam, kaba bir şekilde omuzlarını silkti. Çekinerek baktığı adamlara, ürkekçe konuyu açtı. Hepsi de deve gibiydi, aralarında durup dikkatlerinin üzerinde olduğunu bilmek, onu rahatsız ediyor, kaygılandıkça el kol hareketleri eşliğinde hikâyesini hızla anlatmaya başlıyordu. Kimse onun sözünü kesmeden sessizce dinliyordu.

Ece onlara merakla bakarken, Cirrus korumalarına emir verdi. Araçlar çıkarılırken otoparktan, onların gideceğini anladı. Hızla yanlarına giderek, hareketlenmiş olan ailesinin arasına girdi. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. "Neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok, sen eve gir," dedi Cem kızını başından savarak. Aracına binmek üzereyken arkasından bağıran Ece, "Beni görün artık, bu şekilde beni korumuyorsunuz? Bana neler olduğunu anlatın?" diye söylendi.

Harun yanına giderek konuşmak isteyince, Emre onu durdurdu. Utku yanına gidip kızı kolları arasına alarak, kulağına bir şeyler fısıldadı. Ece ikna olmayınca, onu tatlılıkla azarladı ve geldiklerinde her şeyin anlatılacağına dair söz verdi. Ece ikna oldu, çünkü onlar birbirine asla yalan söylemez, asılsız sözler vermezdi.

Hep birlikte bu adamın peşinden yola koyuldular, Harun ekiplerine haber vererek onları da yönlendirdi istikametlerine. Ormanın içinde, ufak bir eve geldiler. İki artı bir evin dıştan görünümü de güzeldi. Sadece bulunduğu konum biraz riskliydi. Burada kuş uçmaz kervan geçmezdi.

"Biliyorsunuz ben size sürekli marketlik ihtiyaçlarınızı getiririm, bunun benim başıma geleceğini düşünmemiştim." diyen adam, evinin kapısını açtı ve onları orman evinin içine aldı. "Öncelikle şunu söylemeliyim ki Cem Bey, bu işle bir alakam yoktur, zaten sizden çekinmemin sebebi de budur."

"Çekinmeyin lütfen, sizin zarar görmenize izin vermem." dedi Harun Komiser.

"Bana anlattıklarının aynısını onlara da anlatabilirsin, sana inanacaklardır." dedi Cirrus güven vererek.

"Bugün saat bir civarında marketten çıktım. Biraz zaman aldı size gelmem, müşterilerimin siparişlerini dolaştım ama yanılmıyorsam, saat iki buçuğa gelirken görevimi henüz tamamlamamıştım. Geç kaldığımı fark edince, her zamanki gibi hemen arka kapıdan geçip mutfağa

bırakayım dedim siparişleri. Arka kapıya yöneldiğimde, bir adam gördüm. Daha önce hiç görmediğim bir adamdı. Sizin arka kapıdan çıkıyordu! Hem de elini kolunu sallayarak, şaşırdım. O da beni gördü. Önce üstünde durmadım ama sonra, sizin eve gelen şu malum paketin haberlerini duyunca, ürktüm. Katilin o olacağını ve konuşursam bana da zarar vereceğini düşündüm."

"Bunu neden düşündünüz? Pekâlâ, normal biri de olabilir gördüğün adam? Bu kanıya nasıl vardınız?" Harun Komiser tek kaşını kaldırmıştı.

"İçgüdü, nitekim kaygılarımda haklıydım."

"Nasıl haklıydın?" diye sordu Harun Komiser merakla.

"Eve geldiğimde," derken evini gösteriyordu. Burası onun eviydi. "Ormanda yaşadığım için kapılarımız çifttir, içerideki kapı çelik ve meşeden yapılmıştır, dış kapı da demir parmaklıktır ve kalın bir kılıfla kaplıdır. Dış kapıma yaklaştığım sırada, kilidine bir anahtarın takılı olduğunu görerek şaşırdım. Açıkçası evde benden başka yaşayan olmayınca, paniklememe sebep oldu. Bir an için kendi anahtarım olduğunu ve giderken kilitlemeyi unuttuğumu sandım, ama cebime bakarak vaziyetin öyle olmadığını gördüm. Anahtar bana ait değildi, ama benim kapımın üstündeydi."

Harun ve Cirrus bakıştı. İçeriyi göstererek, "Eve girdiğimde, eşyalarımın karıştırılmış olduğunu bilmiyordum. Çok zengin biri değilimdir, hırsızların da uğrak yeri olmam, o yüzden büyük bir miktar para söz konusu değildi. İşte o anda panikledim. O adam geldi aklıma... Vicdansız birinin, sırlarını saklama karşısında bir avantaj elde etmek için her türlü riski göze alması şaşırtıcı olmayacaktı. Hızla evden çıktım, o ana kadar etrafa bakmak aklıma gelmedi."

Adam sanki o dehşet anını yeniden yaşıyor gibiydi. Olay karşısında çok heyecanlanmıştı. Evde oyalanmış olduğunu anlatırken, neredeyse kendinden geçiyordu.

"Hızla dışarı çıktıktan sonra aklıma dank etti, dikkatlice etrafı araştırmaya giriştim. Çok geçmeden bir iz buldum. Evime giren davetsiz misafir, arkasında başka işaretler de bırakmıştı. Ağaçların gölgesine bir pikap çekilmişti. Beyaz bir pikap, üzeri çamur içindeydi. İçinde de bir adam vardı."

Herkes orta yaşlı adamı merakla dinliyordu. "Bulgularım bununla da bitmiyor, ama adamın yüzünü göremiyordum. Üzerinde sarı bir yağmurluk vardı. Üstelik yerde, derin, büyük, en az kırk üç numara

ayakkabılara ait ayak izleri vardı! Ama gördüğüm ve dikkat ettiğim tek şey bunlardı. Kimliğini tespit etmeme yarayacak başka bir şey yoktu. O kadar paniklemiştim ki, yakalanmaktan korkuyordum." Ellerini havaya kaldırarak, sanki delili elinde tutuyormuş gibi, "Söylüyorum size, çıldırmak üzereydim. Adam aracını çalıştırıp uzaklaşmaya başlayınca, bir delilik yaptım." dedi.

"Ne yaptınız?" Bunu soran Harun'du.

"Benim eski bir motorum var, elektrikli, sesi de çok çıkmaz. Onu takip ettim. Beni görmedi, o yoldan gitti ben de ormandan, ağaçların arasından gittim."

"Elektrikli bir motorla mı takip ettiniz bir arabayı? İlginç!"

"Size yemin ederim onları ben öldürmedim..."

Herkes, kaşlarını kaldırarak adamın terle kaplanan yüzüne ve korkudan titreyen ellerine baktı.

"Kimleri sen öldürmedin?"

"O çukurda olan kadınları?"

Hepsi bir ağızdan, "Hangi çukur?" diye sorunca, birbiriyle bakıştılar ve birden sustular. Savcıya daha detaylı bilgi vermek isteyen Harun komiser yeniden sorularını sormaya başladı. Adam eve son defa bakarak, "Delil için bir şey lazım olur diye hiçbir şeye dokunmadım. Yemin ederim bir şeyin yerini değiştirmedim. Her yer onun dağıttığı gibi. Önce polise gitmek istedim ama o kadınları benim öldürdüğümü düşünürler diye korktum. Benim aklıma da Cirrus Bey geldi. Daha evvel beni birkaç defa sorguya çekmişti. Ona güvendim, sorunu doğrudan ellerine bırakmak için hemen yanına geldim. Lütfen yardım edin, içinde bulunduğum ikilemi görüyorsunuz. Ben kimseyi öldürmedim, o insanları ben öldürmedim yemin ederim."

"Bizi o çukurun yanına götürebilir misin?"

"Evi benim dağıtıp, o kadınları benim öldürdüğümü düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu yaşlı adam, korktuğu her halinden belliydi. Cirrus omzuna elini koyarak, "Biz sana güveniyoruz Celal Bey, sen bizi çukurun yanına götür, bırakalım gerisini polis halleder zaten."

"Bu vakayı ben üstleneceğim ve korkmayın, sizi korumak için elimden geleni yapmaktan çekinmeyeceğim," dedi Harun Komiser adamın içini rahatlatarak. Hep birlikte evinden bir kilometre ötedeki yere gittiler. Ormanın ortasında, büyük kayaların olduğu bir yerde taze bir

toprak birikintisi vardı. Adli polisler ve olay yeri ekibi geldiğinde, her yer mavi kırmızı ışıklarla, siren sesleriyle aydınlandı. Akşam olmak üzereyken, taze çukurun içinden iki kadın cesedi çıkarıldı. Bu kadınlar Harun komiserin aradığı yeni, kayıplardı.

Utku cesetleri ölüm nedenleri için incelerken, Harun Komiser polislere çevreyi araştırması ve delil aramaları için bilgi veriyordu. Rüzgâr ve Cem şaşkındı. Evlerine bu kadar yakında bir vakanın daha gerçekleşmesi onları ürkütmüştü.

Cirrus Celal denen adamın yanına gelip, elindeki suyu uzatırken, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu."Bu olayın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini tahmin edebiliyor musunuz?"

"Hemen sizin yanınıza geldim, sonra da birlikte buraya geldik. O kuyuyu kazarken hiç görünmedim, kadınları gömerken de. Korktum ve biraz tereddüt ettim. Ben salak biri değilim Cirrus Bey, evde kutu bulundu. Sizin evinize elini kolunu sallayarak giren kaç kişiyiz, üstüne bir de bu olaylar olunca, korktum işte. Davanın üzerime kalmasından korktum. Zaten suçlu da bunun için uğraşmamış mı sizce? Neden evimi kurcaladı ve arabasının kasasında taşıdığı cesetleri, bir anda evimin yakınına gömmeye karar verdi?"

Cirrus kafasını karıştırmasına izin vermedi, bu işte aklına yatmayan bir şeyler mevcuttu. "Saat tam iki buçukta eve geldiniz, öyle mi?"

"Evet."

"Ve sonradan dükkâna mı gittiniz?"

"Hatırladığım kadarıyla evet."

"Peki, katil neden bu kadar gün bekledi?"

"Bunu ben de bilmiyorum."

"Evde hiç yalnız kaldınız mı?"

Aklına bir şey gelen adam gözlerini kıstı. "Kalmadım, ilk defa bugün yalnız kalmıştım. Avlanmaya gelen arkadaşlarım bende kalıyordu, bir haftadan biraz fazladır."

"Onu gören başka kimse olmuş muydu?"

"Sanmıyorum, ama sizin evin kamera sisteminde kayıtlıdır değil midir?"

Cem dikkatle Cirrus'a baktı, istifini bozmayan Cirrus kamera kayıtlarını incelemişti. Kayıtlarda öyle birini görmemişti. Bunu sonra anlatacağını belirtircesine kaşıyla bir uyarı yaptı Cem'e, o da tedbirli davrandı.

"Bugün tek kalacağını bilenler var mıydı?"

"Çalışanımdan başka hiç kimse yoktu..."

"Ya av arkadaşların, onlar biliyor muydu?"

"Onlar evine gitti. Onlar gider bir başkası gelebilir, ormanda olduğu için evim, sık sık dağcılar ya da ormancılar gelirler. Tek kaldığımı hiç kimse bilmiyordu."

Cirrus gizemli bir şekilde başını salladı. "Pekâlâ," dedi orta yaşlı adamı tek bırakarak. Kafasının içinde oturmayan şeyler olduğu o kadar belliydi Cirrus'un. Arkasını dönüp Utku'nun işinin bitmesini beklerken elindeki telefona bir şeyler yazıp durdu. Genç adam üstünkörü incelediği cesetlerin yanından ayrılırken, elindeki beyaz plastik eldivenleri çıkararak Adli Kriminalden bir ekibe bilgi verdi ve yapması gerekenleri anlattı. Yanlarına geldiğinde, hepsi merakla onu dinlemeye koyulmuştu.

"Cesetlerdeki çürümeyi göze alırsak, öleli iki günden fazla olmuşlar. Aynı işkence izlerine rastlamadık! Üzerlerine ne yazılardan çizilmiş ne de yazıları kazımak için derileri yüzülmüş. Üstelik işkence izleri de yok denecek kadar az, bağlama, darbe ve birkaç bulgu dışında, bu kadınlar diğerleri gibi öldürülmemiş."

"Katil panikledi mi?" diye sordu Cem merakla.

"Bu muhtemel, ya da?" dedi Utku düşünerek.

"Ya da?"

"Önce kızları ayin ya da her ne için götürüyorsa, bunun için kaçırdı, fakat eve kutuyu bıraktığında görüldüğünü düşünerek kızları öldürme işini erteledi. Sonra standardın dışında –ki bu olasılık çok az- öldürüp buraya getirdi ve yaşlı adamın evine zorla girdi. Amacı evde bir arbede hissi yaratmaktı. Kızları eve bırakıp adama da intihar süsü vermek miydi? Sapık ya da kadın düşkünü bir imaj çizmek olabilir!"

"Sanki şüpheli gibisin,"

"Ben otopsi uzmanıyım, kriminolog değilim ya da savcı, sadece düşüncemi belirttim." dedi Utku. "Bilmiyorum, her hâlükârda kızlar bu adamın başını yıkacaktı. Belki sonra da adamı da ortadan kaldıracaktı ama ne şekilde düşündü bunu çözmek için zaman gerekecek."

"Yani diyorsun ki, bu adamcağızın onu izleyeceğini ve gizlice bize geleceğini düşünemedi. Hata yaptı hem de öyle zeki cinayetleri tertip

eden biri. Bana geçen sefer, her cinayette, bir öncekinden ders alarak daha kusursuz olduklarını söylemiştin, yanılıyor muyum?"

"Öyle. Benim kafamı da bu karıştırdı ama bir de şöyle bir gerçek var, katil bir kişi mi? Tabiî bu katil bizim katilimizse, iki cinayette birbirinden tamamen bağımsız. Taklit cinayetlerde olabilir."

"Her ne olursa olsun, ikisi de benim kızımla bağlantılı," diye söylendi Cem. "Savcı Hanımla geldi az evvel, işini bitirince onunla da konuşmalıyız. Yakında gerçekleşen ihbar, şikayet ya da farklı bir kanal aracılığı ile kanuna aykırı bir durum tespit ettiği zaman, konuyu hukuk çerçevesinde inceleyip, araştırma ve soruşturma yapan kişi o nede olsa. Bizim Savcı çok fazka ortalıkta dolaşıyor bu ara," dedi ileride ciddi bir tutumla Adli Tıpçılarla konuşan Savcı Melek Ayaz'a bakarken. "Baksanıza duruşuna, her zamankinden farklı tutumu! Demek ki bir şey sezdi ya da gördü. Bilirsin kanunlarda kamu davası açılmasının gerekli olduğu durumlarda, şikâyet olmasa dahi araştırma ve soruşturma yetkileri mevcut, burada gelmeden evvel bir şey duymuş ya da öğrenmiş olabilir. Bence Savcı Hanım kanıt toplasın da öyle netleştirelim, kasten adam öldürmek ya da taksirle adam öldürmek, hangisi olduğunu çözecek mi bakalım. Adli muayenesini takip edecek nasılsa."

"Yok, daha iddianame hazırlanmadı."

"Neden biliyorsun?"

"Harun konuşurken duydum."

"Haruna'a soralım, Savcı ile bir görüşsün bakalım ikri neymiş?"

Harun ekibinin yanından ayrılarak yanlarına geldi, "Ne bulduNuz?" diye sordu. Utku ve Cirrus fikirlerini söylerken, Harun elini çenesinde dolaştırarak dinledi.

"Çember daralıyor, ancak o çemberin içinde bir tane mi katilimiz var yoksa birden fazla mı, bunu kimse bilmiyor!" dedi Harun sıkıntıyla. "Sadece şu gerçek var. Kaç kişi olursa olsunlar, bu çemberin kapısını da tutan kişi Ece, kilit onun elinde." Cem ona bakınca, "Zihninde, gerçekleri bir tek o biliyor ama o da gerçekleri hatırlamıyor! Doktoru ile konuşsak, seansları bir..."

"Benim kızım sizin medyumunuz değil, doktoru onun için hâlâ erken olduğunu söyledi, duydun. Zihnini koruma altına aldığına göre, hâlâ güvende hissetmiyor demekti. Biz varsayım yapıyoruz ama benim yavrum bu işkenceleri yaşadı. Harun, haddini aşarsan sana bu

dünyayı dar ederim." diye hırladı. Cem ve Harun ilk defa yüz yüze bu şekilde gelmiş oldular.

"Sakin ol, sadece bir çıkarım yaptım," dedi genç adam geri adım atarak.

Cem buna sevinse mi üzülse mi bilemedi. Kızının beyni geçmişin acılarını sildiği için bu kadar diken üstündeydiler ama hatırladığı anda onu bir daha toparlayamayacaklarının da bilincindeydiler. Utku cesetlerle birlikte gitti, Harun ve Emre birlikte ayrıldı yanlarından. Rüzgâr, Cem, Cirrus eve dönerken, Levent etrafı araştırmış, çevredeki evlerin güvenlik kamerasına kadar tüm bilgileri toplamıştı. Yaşlı adamın bahsettiği kişi, o saatlerde arka kapılarından çıkmıyordu. Hatta günün başka saatlerinde de çıkmıyordu...

Cirrus fena halde bocaladı. Soruları nereden tutsa elinde kalıyordu. Ya bu adam kızları öldürüp suçu Ece'nin durumunu göz önüne alarak, hayali bir katille kendi suçunu örtbas ediyordu ya da katil sandıklarından daha titiz çalışıyordu ki, kafalarını karıştırmayı amaçlıyordu. Resmen onun bir hayalet olduğuna inanmaya devam ediliyordu. Ofise kadar herkes kendi içindeki sorulara boğuldu. Ofise geldiklerinde sessizlerdi, tabiî Cirrus bilgileri netleştirene kadar.

"Kameralarda bir şey çıkmadı, çevredeki evlerin güvenlik kamerası da ne öyle bir adam kayda almış ne de öyle bir araba?"

"Yine elde var sıfır?" dedi Cem küfrederek elini masaya vururken.

Cirrus yanına yaklaştı, masanın üzerine bir şey koydu. Sarı bir kumaş parçasıydı bu. Cem kaşlarını çatarak kumaşı eline alırken, Cirrus, "Hayaletle değil, hayal edemeyeceğimiz kadar zeki bir katille savaşıyoruz." dedi soğuk bir sesle.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu Cem merakla.

"Bahçedeki ağacın dalında?"

"Ne zaman?" diye sordu gözlerini kısan adam.

"O gece, beni ilaçla vurduğu gece?" Gözlerindeki karanlık yine yerine gelmişti. "Ağaçtaymış, beni oradan vurmuş. Evden çıkmadan evvel ağacın yanına gitmiştim, delil arıyordum. Tam onu bulduğum zaman, biri enseme vurdu, bayıldım. Malum kimin vurduğu,"

Levent onu bayıltmasaydı delili de göstermiş olacaktı.

Cem şaşkın bir biçimde ona bakarken, Cirrus bir şey daha söyledi. "Bir şey yaparken, başka bir şeyi atladınız Cem Bey?"

Bu bir suçlama değildi ama bu çocuk neyden bahsediyordu bilemedi.

"Neyi?" dedi adam hiddetlenerek, elindeki delile hiddetle baktı. Şu anda kafası bu delilden başkasına kapalı gibiydi.

"Katilin amacını?"

Cem gözlerini devirerek, "Amacı?" dediğinde, Cirrus elindeki telefonu tekrar masaya bıraktı. Ekranda Cem'in evinin görüntüsü vardı. Onlar hızla evden çıktıktan yaklaşık on dakika sonra, üzerinde siyah bir kapüşon bulunan ve yüzü tamamen seçilmeyen ama beyaz sakalları olduğu anlaşılan bir adam, evin hemen karşısında duruyordu.

"Hepimizin olay yerine gideceğini biliyordu?"

Soluksuz kalan Cem ekrana bakıyordu. Nefesi kesilmişti adeta. Bu nasıl bir plandı. Onlar katili bulma umuduyla akıllarını evden uzaklaştırdığında,ev ıssız kalacaktı. Onlar uzaktayken ailesine göz koyulmuştu, en savunmasız anlarını kolluyorlardı. Bu düşünce tüm bedenine şok etkisi sundu. Adam onların evden çıkışını sakince izlemiş, sonrada harekete geçmişti ve tam o anda, önünde beliren bir araç adamı enselemişti. Cem videoyu durdurdu ve yakınlaştırdı. Adamı yakalayan kişiye baktı. Bu Cirrus'un arkadaşı Yanık Ömer'di, adamı derdest ederek araca bindiriyordu.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Cem.

"Bu şu demek oluyor, her hareketimiz izleniyor. Bizi olay mahalline çekerken, evi korumalarla yalnız bırakacağımızı düşündü."

Cem de öyle düşünmüştü, korumaları arttırıp yola düşmüştü. Yerinden bir hışım kalkarak, "Nerede şimdi o?" diye kükredi.

"Çocukların yanında, sorguya çekiliyor," dedi Cirrus kapıya atılan Cem'in peşinden giderken, ilk defa yüzünde garip bir keyif emaresi vardı. Cem, Rüzgâr abisinin odasına yönelerek durumdan haberdar ederken, aklında olan işkence çeşitlerini, henüz hiçbir düşmanının üzerinde denenmemiş olduğunu idrak etti. Rüzgâr ve Cem genç adamın peşine düştü. Cirrus sorguya çekecekleri eve götürürken onları, evin içinde tırnaklarını dişleyerek dolanan Ece, onlardan bir haber beklemekteydi.

Ece camın önünde dikilirken, gözünü kırpmadı. Babasını beklemesine rağmen o gece eve gelmedi. Annesi babasıyla konuştuktan sonra telefonu kızına vermiş, Cem de bu gece beklememesini ama yarın geldiğinde uzun uzun konuşacağını belirterek, ondan kısa bir özür

dilemişti. Babasının eve gelmemesi ve tüm gün süren tedirginlikten sonra, artık bir açıklamanın yapılmasını deli gibi isteyen kız, eve sığamadı. Sanki duvarlar üzerine geliyor, çelikten bir pençe gırtlağına yapışıyordu. Bedeni iradesiz bir titremeyle karşı karşıya kalınca, kendini bahçenin en kuytu köşesine attı. Beyninin içinde bir kaos vardı. Zihnindeki sesler, görseller, düşünceler birbirine girmişti. Dakikalarca yolunu bilmeden dolanırken bahçede, görmeyen gözlerle karanlığa baktı. En son bir ağacın önüne geldi ve sanki onunla sohbet eder gibi önünde durup, dikilmeye devam etti. Kızın bu tuhaf hali dikkat çekti. Korumalar kaşlarını kaldırarak bakıştılar, ona yaklaşmaya çekiniyorlardı ama bu halde de bırakamazlardı. Ece Hanım yarım saattir ağaca bakıyordu, hem de soluk bir yüz, donuk bir gözle. Korumalar ne tepki vereceğini bilmiyorlardı çünkü kulaktan dolma bile olsa, onun normal olmadığı gibi yaygın bir dedikodu etrafı dolaşmıştı.

"Ağaçlar cevap veremez, sen susunca onlarda susar. Yaprakları susar, dalları susar."İrkilen kız arkasını döndüğünde gördüğü kişiyle, bir an afalladı. Neyse ki dalgınlığını çabuk bertaraf etti. "Varlığından şüphe ettiğin ağacın gölgesine oturmayacaksın," Kız arkasını döndüğünde adam, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Belamı arıyordum, o da geldi," dedi Ece huysuzlukla.

"Bulduğuna göre," dedi adam uzun bir adımla yaklaşarak, "Asıl konuya dönebilir miyiz?"

Kız gözlerini kıstı, *konu*? Adam sorusuna cevap oldu. "Konuşabilir miyiz?"

Yüzü şaşkın bir ışıltıyla parlayan kız etrafına bakındı. Huysuz bir merakla etrafını dikizledi. Adam gözlerini kıstı, ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Yüzünde alaylı bir ifade bulunan Ece tekrar ona bakarak, "Biri mi konuştu?" diye fısıldadı. Sonra ağaca döndü, "Çıplak dalların kırılmış. Seni en iyi ben anlıyorum. Yaprakların da küstü sana değil mi? Öyle olur, insan en çabuk değer verdikleri tarafından terk edilir. Sonra biri çıkar der ki, sonbaharın oyunu bu. Oysa sonbahara kanıp dalından düşen yaprak, rüzgârın oyuncağı olur. O yüzden, havalar soğuduğu zaman, kendine gölge veren ağaçları herkes unutur."

"Bana laf sokman bitti mi?"

"Az evvel bir odun mu konuştu?" dedi Ece gözlerini kısan bir alayla.

Adam yine ifadesiz ve katı vaziyetiyle bu kinayeyi yok saydı.

"İyi misin?"

İyi mi? Bu soruyu sormak için geç kalmamış mıydı? Saatlerce savaşmış, günler gecelerin peşinde koşmaktan yorulmamış ama kız ondan gelecek ufacık bir ilginin peşine düşmekten yorulmuştu. Bu soruyu sormak için, çok geç kalmıştı. Üstelik şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

"İyi misin?" diye tekrarladı adam yeniden.

Bu iyilik bedenen olansa, artık o geceye ait acının izi silikleşmişti, tek hatırladığı olmaması gereken utanç ve cinselliğin sevilmeyen soğuk yüzüydü. Ruhen nasıl olduğunu soruyorsa, bunu kız da bilmiyordu ki! Tıpkı onca zaman,onun sessizliğini geri püskürtüp, ağzını açmasını beklediği zamanlardaki gibi, kaşlarını sabırla kaldırdı. Bu merakın arkasındaki ikiyüzlülük karşısında dişleri sıklaştı. Samimiyetsizliği Ece kadar o da görüyordu ve cüretle sormaya devam ediyordu.

"Ece Hanım," diyerek resmi bir tavırla başını eğip "Biraz konuşabilir miyiz?" dedi yeniden.

Resmiyet! Hanım! Çok iyi ya!

Hayli resmi olarak geçmişlerdi iç içe. Koynundan geçirdiği kıza *Hanım* olarak saygı duyan adam, kadın olarak zerrece merhamet göstermemişti.

Demek Hanım! Hanımmış!

O kadar kibar, o kadar cömert ve o kadar nazik bir adamdı ki, doğal olarak bu ayrıcalığın kendisine verilmesini bekliyordu, öyle mi? Ona soru sorduğunda cevap hakkını kendinde hissedecek kadar ukalaydı! O gece zerrece ne hissettiğini düşünmeden, herkesin önünde ahkâm kesmiş, ahlak anlayışını yerle bir etmişti. Ne hissedeceğini, ne düşüneceğini, ne kadar korktuğunu, aşağılık duygusuyla kendini yıprattığını, utancından kaç gecedir sürekli ağladığını, bir kez olsun pişmanlığını dudaklarından duymak için, saatlerce camın önünde tek bir bakışını beklediğini, ya da kapısının tıklaması için dua ettiğini hiçe sayıp... Ondan cevap beklemekteydi, öyle mi?

Onun kendini ne kadar değersiz hissettiğini, nereden bilecekti? İlk deneyimini asla unutmazdı kızlar, ona öyle bir deneyim yaşatmıştı ki, ne vicdanen ne bedenen ne de mantıken asla unutmayacaktı. İçindeki nefretin ve o açıklanamaz nedenlerden dolayı harlanan öfkenin bu gece patlamasına izin vermeyecekti. Cirrus'tan uzak durma kararına rağmen, o bu gece sessizliğini bozmak ihtiyacı duymayacaktı.

Belki kaç uzun gün sonra yaptığının onu çok mutsuz ettiği dikkatini çektiği için ya da belki böylece o küçümsediği kızın, daha perişan

olup olmadığını görmek için, belki de işini kaybetmemek için umursuyordu bu sorunun cevabını. Nedeni ne olursa olsun, kısa bir süre için bile olsa, aynı göğün altında ona eşlik ederek, mahvettiği istikbali hakkında sohbet edip, vicdanını temizlemesine izin vermeyecekti. Kadınlık sürecinin ne âlemde olduğu ile alakalı merakını, onurlandırmayacaktı.

Felakete uğramış yüz ifadesi ve ona odaklanmış öfkeyle parlayan yeşil gözlerle yüzüne bakarken bile, içinden bir his, ona böyle bir soru belirtmenin yanlış bir şey olduğunu düşünmeyecek kadar bencil olduğunu fısıldıyordu.

Bu hissin devamı uzun sürmedi, Cirrus tarafından doğrulandı.

"Sadece iyi misin, merak ettim?"

Merak etmek için kocaman günlerin devrilmesi gerekmekteydi, demek ki? Hatta başka diyarlara gideceğini duyurması, onu zerrece umursamadığını göstermesi gerekmekteydi. Ona tek kelime etmeyecek, vicdanını ve suçluluk duygusunu temizlemesine izin vermeyecekti. Uçak biletlerini alıp, dünyanın bir ucuna kaçarak vicdanından kurtulacağını düşünecek kadar sefil biriydi.

"İyiyim ben, kötü olacak ne oldu ki?"

Kızın soğuk ifadesi ile kafası karışan Cirrus, ona derin bir bakış attığında, kızın yanakları yanmaya başladı. Ece teninin solduğunun farkındaydı ama yanaklarının neredeyse batan güneş gibi kızıla yaklaşmakta olduğunu da hissediyordu. Bu davranışın öfkeden mi yoksa utançtan mı gerçekleştiğini anlayamadı. Zaten ne zaman yan yana kalsalar, gözlerine böyle dik dik baktığı her zaman kızarırdı. Bakışlarını karanlık bahçeye çevirdi.

"Bugünkü olayı diyorsan, alıştım ben. Yakında nasılsa bulunur o katil."

Kızın onu ve o geceyi yok sayması anlaşılır bir hal değildi. Ece, bu tür bir olay yaşasa, muhtemel olarak gerekeni yapacak diğer kadınların aksine, onun ilgisini üzerine çekmek istemiyordu. Hatta o geceyi hatırlatmasını dahi istemiyor gibiydi. Aslında o yeşil gözler, bunu yapmaması için onu sessizce ikaz ediyordu.

"Neden sorduğumu biliyorsun,"

"Bilmiyorum," dedi kız dişlerinin arasından garip bir sesle, "Bir şey mi oldu? Sen söyle?"

Dudaklarındaki kibar cümle buz gibi gözlerine ulaşmıyordu. Dikkatle ifadesini seyretti adamın. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu ve sanki bu sesi, vicdanına duyurmak için sakinliğine intikam vaat eden bir hırsla vuruyordu. Bir an elini kalbinin üzerine koymamak için kendiyle savaştı Cirrus. Hayır, aciz olmayacaktı, hele bu haliyle karşısında...

"Biraz konuşalım,"

"Sen son sözünü söyledin."

"Bu konunun sözümle alakası yok, izin ver sözümü bitireyim."

Nasıl izin verebilirdi? İçinden, kahkahalarla güleceğini bilerek, sonrasında düşünüp aşağılayacağını hissederek, bu kabul edilemez durumu nasıl onaylayabilirdi. Sanki her zaman böyle sohbet ederlermiş gibi, onunla sıradan bir konuymuşçasına iletişim kuruyordu. O öyle güçlü, kibirli ve öylesine çekiciydi ki, şu anda bile içi tuhaflaşıyor, hırsı ve tanımlayamadığı o garip duygu içerisinde bocalarken, tekme atmakla sarılıp omzunda ağlamak arasında gidip geliyordu. Bu tatmini ona yaşatmayacak, daha sonra onun büyüleyici yüzünü, affını sonuçlandırmış ruhsuz sesini, rüyalarında kâbus olarak görmeyecekti.

"Böyle bir oyun oynayarak, ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu Cirrus her zamanki gibi lafı dolandırmadan. "Ortalığı karıştıran sendin, ben kendimde bile değildim."

"O gece son sözlerini söylerken, hayli kendinde duruyordun! Ne baskı altındaydın ne de hür iradeni dizginliyordun. Her anlamda..."

Adamın sadece çenesinde kısa bir kas seğirmesi oldu, sonra ifadesiz bakışlarını yana çevirerek ondan kaçırdı. Ece tek kaşını asabi tavırla kaldırdı. Kabul mü ediyordu suçsuz olduğunu, tüm suçu onun omuzlarına mı bırakıyordu yine? Hayır, suçluyordu sessizliğiyle yine. Davranışın adaletsizliği karşısında soluğu kesildi. Çekip gitmekle, çığlık çığlığa bağırmak arasında gidip gelirken, yanından salınarak odasına gidip birkaç yastığı yumruklayıp, birkaç bardağı duvara savurarak parçalamak istedi. Daha attığı ilk adımla, adamın sorusu yüzünden olduğu yerde durmak zorunda kaldı.

"Bu oyun çok aptalca,"

"Oyun oynayacak yaşı geride bıraktım." dedi kız hırsını yenmeye çalışarak.

"Onunla flört ederek kendini aptal yerine koymanı seyretmek üzücü."

"Seyretme o zaman," dedi hırsından titrerken. "Ayrıca aptal sensin."

Hakareti adamın ifadesinde hiçbir değişim sağlamadı. Aksine, sakin konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Bu oyun senin canını acıtacak, kimsenin değil." Ne kadar düşünceliydi, uyarmayı da ihmal etmemişti. Sanki çok umurundaydı! Onu görmezden gelen adamla Ece'nin kederi daha da artmıştı, bu umursamazlığı başını ağrıtıyordu.

"Önümden çekilir misin?" dedi sakinlikle.

"Konuşuyorduk."

"Sen konuşuyordun, ben dinlemek istemiyordum."

"Çocukluğu bırakırsan..."

"Ne bekliyorsun?" diye döndü ona öfkeyle."Her şeyi bıraktığın gibi dolmayı beklemekten vazgeç, değişen sadece takvim yaprakları değil."

Kızın yüksek çıkan sözü müydü, yoksa kelimelerin baskın ağırlığı mıydı soluğunu gırtlağına tıkayan.

"Olmamasına razıydım, oluyormuş gibi olmasaydı."

Yanından salınarak yürüdü Ece ve onun konuşmasına izin vermeden ön bahçeye ilerlemeye başladı. Ön bahçede bir masa takımı, havuzun önünde bir oturma grubu ve ağaçların arasında sadece Ece'nin kullandığı büyük bir salıncak vardı. Bu halde eve girmek, annesine yakalanıp babasına ispitlenmek istemiyordu. Fakat içindeki ağlama isteğini yastıklara bastırmak için odasına gitmek, bütün bedenini ovalayarak yıkayıp, üzerindeki bu hüzünden ve kalbindeki bu ağrıdan kurtulmayı, her şeyden fazla istiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi günler sonra karşısına çıkıp, nasıl olduğunu sorma cüretinde bulunan adamın duygusuzluğu yüzünden, kalbindeki hisleri gibi yüzü de soldu.

İçindeki saçmalık bulaşıcı bir suçluluk zinciriydi. O gece içine attığı acı göğsüne çapa gibi tutunmuş, zinciri gerildikçe içini kanırtarak kanatmaya başlamıştı. Bu adam zaten yaralamıştı yüreğini, içinden söküp almak için neden bu kadar çok uğraşıyordu. Gözleri nemlenirken, bütün ömrü boyunca o geceden daha acı verici bir an, geçirmediğini fark etti. Hiçbir acı onun sözleri kadar ağır ve yıkıcı gelmemişti. O geceyi, yaşadıkları acıyı yok saymış ama işine dört elle sarılmaya devam etmişti. Bu adamın benmerkezci dar kafası, statü atlama meraklısı olduğunu gösteriyordu!

Onun bunu bilinçli yapmadığı konusunda ikna edeceğini düşünürken, ne kadar da aptallaşmıştı. Farkında değil miydi, o geceki gariplikler

ruhunda unutulmaz bir yara açmıştı. Bekâr bir kızın itibarı öyle ya da böyle lekelenmişti -hem de ailesinin gözü önünde- ama o ne yapmıştı, onu suçlamıştı. Utanmasa baştan çıkardığını söyleyecekti babasına, bu haysiyet kırıcı geceyi zihninden hiçbir güzel hatıra silemeyecekti.

Ece ayağındaki terliklerini çıkardı, bacaklarını kendine çekerek çenesini dizlerine yasladı. Havuzun berrak yüzündeki hafif dalgalanmaya bakarken, bedeni hafiften titriyordu. Bu adam etrafında neden hâlâ dolanıyor, ailesi buna neden izin veriyordu? Ece bu evde kalacağı altı gün daha, onun varlığına nasıl dayanacağını bilmiyordu. Derin bir nefes alır almaz, omzuna çöken hüznünün ağırlığını daha fazla hissetti. Şimdi kafasında tek bir düşünce olmalıydı, Harun Komiser ile yapmak istediği evlilik ama nedense geleceğini birleştireceği adamı değil de,hâlâ onu düşünmekten kendini alamıyordu. Dikkati sol tarafındaki ay ışığı ile aydınlatılmış bahçedeki gölgenin hareket etmesiyle dağıldı. Bu kadar çok korumanın ve onun bulunduğu bir bahçenin güvensizliği, komik bir tesadüf olurdu. Peşinden gelen o gölge, sessiz köşesinden onu rahatsız eden saldırgandan daha fazla canını sıkıyor, kesinlikle düşüncelerini alt üst ediyordu.

Cirrus gölgelerin arasından çıktı. Babasının koruması altındaki bu kızın, ondan daha iyilerini hak ettiğini biliyordu, avantajlı bir evlilik yapması gerektiğini düşünüyordu ama o çocukça bir hırsla oyun oynuyordu. Bunu kabul etmemesinin asıl sebebi işte buydu! İhtiraslarına kapılıp evcilik oynamaya kalkması mantıksızdı. İlerisini hiç düşünmüyor muydu? En azından zamanını bekleyip istediği kişiyle evlenebilirdi. Acelesi yoktu ki, zaten koruma altındaydı. Evlilik, çocuk oyuncağı değildi. Bir ömür sevmediği bir adama katlanmak istediğine cidden razı mıydı?

Arkasından yaklaşırken, kızın irkildiğini gördüğünde, varlığını hissettiğini anlamıştı. Cirrus kendi kendine, peşinden gitmeyeceğini ve ne düşündüğünün onu ilgilendirmeyeceğini anımsattı, fakat kalbi beynine çoktan rest çekmişti. Lanet kalbi neden anlamıyordu? Ona neydi? Bu sorun onun derdi değildi! O, Ece Aydınoğlu için hiçbir şeydi. O gece gerçekleşen bazı yanlış anlaşılmalar yüzünden, kendini suçluluk içinde bir nikâh memurunun karşısında bulup, kapana kısılmış hissetmeye niyeti yoktu.

Zamanı geldiğinde Ece kendi yolunu çizecek, peşindeki psikopat yakalanacak ve Cirrus da kendi yoluna gidecekti. Bu işe duygularını

karıştırmayacaktı. Zaten bu akşam karakterinin tamamen tersini yaparak, onu merak edip yanına yaklaşmak gibi bir hata yapmıştı. Ece Aydınoğlu kesinlikle akıllıca bir tercih olamazdı ve onun ne düşündüğü, umurunda olmamalıydı. En iyisi geri dönüp, korumalara katılmak ve sıcak çayını yudumlarken, peşindeki tehlikeleri düşünüp onun varlığını unutmaktı.

Ama içindeki dürtüye uyup, yaptığının çılgınlık olduğunu bile bile yanına gelmişti. Korumaların sohbeti yerine, kendini onu izlerken bulup, bahçede sessizce dolaşan kızın itirazına rağmen yanına gelirken zihnini sorularla yormuştu.

Neden?

"Bu gözyaşlarına değmem,"

Kız hiç arkasını dönmeden, burnunu çekerek elinin tersiyle yanağını kuruladı. Onun ağladığını nasıl anlamıştı ki, yüzünü görmüyordu bile. "Hiç değmem," Adamın derin ve biraz bıkkın sesi yüzünden gerildi.

"Kişi insan olmayı ne zaman unutur biliyor musun? Gözyaşlarına sebep olduğu kişiye, hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya başladığı zaman."

Cirrus tevazuyu içine gömdü çünkü bu ağır sözün altında kalmayı hak etmediğini düşünüyordu. Bu oyunda tek suçlu kendi değildi. Herkes ona yüklenebilirdi ama onu odasına zorla götürüp ırzına geçmemişti. Fakat yine de hatalı diğer taraf kendisiydi, durmamıştı da. Ece hâlâ salıncakta oturuyordu, çenesini dizlerine dayamış, saçları rüzgârdan vahşice dağılmış ve sessizce ağlayarak havuza bakıyordu. Kaçmamıştı yine yanından, üzgün ve dalgındı. Tutmayı başaramadığı gözyaşları yanaklarından süzülünce, kendine kızar gibi homurdandı.

"İnsanlar çocukların ağladığı dünyaya kahkaha attığı zaman, anladım... Zalim bir hırs, insanlığımızı dağıtmıştı. Artık kiminin kalbi, kiminin ruhu, kiminin beyni kayıptı. Ve o gün bir şeyi daha iyi anladım ki, susanlar iyi anlaşıyor bu dünyayla."

"Senin için üzüldüm, kendinden başka her şeyini kaybetmişsin. Keşke o günde sussaydın, kaybettiğin son şey, elinde kalan tek şey olmazdı." dedi kız. Elleri yanında yumruk olan adam göğe baktı. Dişleri sıklaşmıştı. Ece susmadı."Sen konuştuğun zaman, insanın içini öldürüyorsun ve ben içimdeki öleni nereye gömeceğimi bilmiyorum."

"Ben ölümüm, hiç reddetmedim. Cam gibi olmayı öğrettiler bana, beni kıranlar yüzünden istemsiz keskinleştim," demek yerine, "Ağlayarak,

kimsenin vicdanını okşamıyorsun?" dedi aynı bencillikle. Ağlamasına katlanamıyordu!

Genç kız cevap vermeden önce hırkasına sıkıca sarıldı. Bu sözler durduk yere üşütmüştü ruhunu. "Görevinizin başına gidin. Gözyaşlarım sizi ilgilendirmez... Koruma!"

Koruma!

"Ya ben ilgilendirdiğini düşünüyorsam?"

"Düşünme, tek düşüncen benden uzak durmak olsun. Şimdi git."

Genç kız o an kibar olamayacak kadar perişandı ve ağladığı için sesi titremiş, bu halini görmesini istememişti. Ondan teselli istemiyordu fakat yarasını kanatmasını da istemiyordu. Özellikle de hayatını bir gecede alt üst eden bu adama karşı, bu kadar zayıflamışken kalkanları konuşmak istemiyordu.

"Yine mi seni rahat bırakmamı emrediyorsun?" dedi genç adam hafif bir alayla.

"Emrediyorum," dedi kız burnunu kibirle havalandırarak. "Korumamız değil misin, o zaman işinin başına dön."

Eskiden olduğu gibi, çocuksu bir hırçınlıkla acıtmaya çalışıyordu canını adamın ama ne Ece ergen bir kızdı, ne de Cirrus o zamanların toy adamı olmayacaktı. Onun belli belirsiz hareket ederek yanına doğru geldiğini ve hemen arkasında durduğunu fark ettiğinde gerildi, hızla yüzünü kuruladı.

"Geç oldu, yatsan iyi olur."

Kaç gecedir uyumadığını, mutsuzluktan sürekli ağladığını ve utancından ailesinin yüzüne bakamadığını, işi arsızlığa ya da şımarıklığa vurup kendini sakladığını, nereden bilecekti? O bir erkekti ve yaşanan o gece zerrece umurunda olmamıştı. Ne ahlaki yönden sorgulanmış ne de vicdani yönden kendini suçlu hissetmemişti çünkü erkekler hata yapınca elinin kiri, kadınlar yapınca namus fukarası olurdu. İnsanlığın sığ zihniyeti bu kadar budalaydı.

"Geceyi dinlemek istiyorum... Başımdan gidecek misin?"

"Geç oldu, sen gitmeden olmaz!"

Ece ona bakmak için başını çevirdiğinde, Cirrus hiçbir itiraza zaman tanımadan yanına oturup, sırtını salıncağın arkasına yerleştirdi. Kızı şok içinde bırakarak, gökyüzüne bakarken içini çekti. Yıldızlar bir sürüydü ve hepsi de parlak şekilde ona göz kırpıyordu. Karanlık

gözlerinin içinde yıldızlar parlıyordu.Onun kokusunu içine taşıyan rüzgâra sitem eden bir tavırla nefesini tuttu. "Cömertlik maskesini giyinmişsin bu gece. Hayrola, iyi insan rolüne mi giriyorsun?" Adam ona hiç bakmadı. "Hangi yüzünü takarsan tak, altındaki ruhsuzluğunu kapatamayacaksın."

Kız yerinden kalkmak isteyince, adam ayaklarının direncini yerden keserek salıncağı salladı ve Ecem sert bir şekilde geriye yaslanıp, düşmemek için salıncağın kenarına tutunmak zorunda kaldı. Karanlıkta kaşlarını çatarak ona baktı. Hiddetinin çabucak gözyaşlarıyla yer değiştirmeye kalktığını fark edince, genç adam görmeden başını başka yöne çevirdi.

"Bu kadar duygusuz olamazsın, en azından istenmediğini hissetmelisin." dedi kız.

Sesindeki artan sabırsızlık ve kendine olan küçümsemeyle devam etti adam."Duygularım anestezi altına alınalı çok oldu, her şeyi görüyor, duyuyor ama hissetmiyorum. Yani ne söylersen söyle, acımıyorum."

Ama kızın içi hâlâ acıyordu, hem de ilk günkü gibi.

Ece hıçkırıkla kahkaha arası boğuk bir ses çıkardı. "Ne sanıyorsun, buraya gelip benimle konuşarak bir şeyleri netleştirmeyi mi? Peşinden koşacağımı falan sanmıyorsun değil mi?" Adam umursamaz bir duruş sergileyerek başını geriye attı. Kız ona bir küfür gibi gülümsedi. "Sen insan olsaydın, biz bu acıdan beraber yürüyor olurduk."

Kızın içtenliği yüzünden Cirrus tuttuğu nefesini verdi. "Buraya geldiğimden beri mekanik olmakta sorun yaşıyorum." dedi. Bu bir suçlama mıydı?

Ece ona ıslak bir bakış attı. Ne demek istediğini anlayamadı ama robot gibi duygusuz davrandığını sanırım az evvel itiraf etmişti. Bahçenin direğindeki loş ışık adamın ifadesiz profilindeki çıkık elmacık kemiklerine, güçlü ve kararlı çenesine vurmuştu. Bu gün de yine titizlikle seçilmiş siyah takıma, yüksek yakalı siyah gömleği kombinlemiş, düzgünce bağlanmış kravatıyla kendini çok medeni bir şekle bürümüştü. İşini her zaman ciddiye alıp önemsiyor, kuralcı tutumu otoriterlikte sınıf atlıyordu. Ama o söylediği gibi mekanik değildi, çok zaman tekrar eden insancıl davranışları yüzünden dikkatini kendine çekmişti. O ömrü boyunca gördüğü en duyarsız, en güzel, en kötümser serseriydi. Bu akşamki güçlü rüzgâr koyu renk saçlarını karıştırmış, ona bir hovarda görünümü vermişti. Kızın karnında sıcak bir baskı oluştu. Hâlâ

nasıl olur da ona karşı savunmasız olurdu, baştan çıkan saplantılı düşüncelerine isyan etti. Yüzü ne kadar yakışıklı olursa olsun, ruhu bir o kadar çirkindi.

Ece onun kim olduğunu unutmamak için, sıkı sıkı kendine hatırlattı. Üzerinden bunca zaman geçtikten sonra teselli etmesi ne kadar sempatik görünürse görünsün, o ayrıcalığı o gece kaybetmişti. Bu neden bile öfkeli gözyaşlarının tekrar akması için yeterliydi ama neyse ki tutmuştu.

"Seni acıttım, yaraladım." dedi adam ona dönerek.

Ece ona alaylı bir biçimde güldü, bu gülüş yumruktan daha etkiliydi. "Evet yaraladın." Cirrus hiç soluk almadan gözlerinin içine bakıyordu ve kızın gözlerindeki alay, yerini saf nefrete bırakıyordu. "Ben de o yarayı kazıdım. Kendi yaralarını tırnaklarıyla kazıyan gözü kara kadınlar, kendi elleriyle göğüs kafesinden içeri aldığı acıları, yine kendi elleriyle içinden çıkarıp atarlar."

"Çok mu acıttım?" dedi adam sakin bir sesle, bu söz birden çok soru barındırmaktaydı.

"Sen kalbimin ne kadar yandığını nereden bileceksin, hiç acıtılmadın ki. Ama haklısın, haddimizi bilmeliyiz değil mi? Ben senin hiçbir şeyinim, sen ise bu evin korumasısın."

Cirrus ilk defa kaderin polyanna yüzüne gülmek istedi. "Bir insan kin tutmaya başladıysa, nöbet tuttuğu acıları vardır. Bir insan ruhsuzluğuna sığınıyorsa, ruhunda durulmayan fırtınaları vardır ve bu fırtınalarda tekrar savrulmak istemiyordur." Ayaklandı Cirrus. "Yanlış düşünebilirsin. Yanlış anlayabilirsin. Yanlış yapabilirsin ama asla yanlış hissedemezsin Ece. Hissettiğin her acının nöbetini devralmaya geldim."

"Geç kaldın," dedi kız da ayaklanırken. "Ben kimsenin varlığıyla var olmadım, yokluğuyla da yok olmam. Her kadın saçma sapan bir adamla, en berbat tecrübeyi yaşamadan olgunlaşamazmış... Ben de olgunlaştım çünkü en güzel duygularımı, ruhsuz bir adamla öldürdüm." Ayağına terliklerini giydi. "İyi geceler... Koruma! Karanlığın bol olsun, ben aydınlığa yürüyeceğim."

Cirrus tam önünde duruyordu, çekilmedi ve kız keskin bir umutsuzlukla başını kaldırıp ona bakmaya cesaret etti. İstenmeyen biri olmanın ve bunu bilmenin ne demek olduğunu kimse anlayamazdı, başkasının gözlerinde görmediği sürece... O da bunu görecekti.

Gözlerinde bunu gören Cirrus, bakakaldı. İstenmediğini mi düşünmüştü? Ay bulutların arasından kaydı, asi saçlarının parlak yüzeyinden süzülüp, yeşil gözlerinin ve duygusallığından sebep somurtkan duran dudaklarının üzerine durdu ve yüzü bir yakamoz kadar parladı.

İlk defa, acıdığı yerden iyi olmak istedi adam. Acıttığı dudakları öperek iyileştirmek istedi. Sanki öptüğü an şifa bulacaktı dermansız hastalığı, ruhunun en kanayan bölgesi iyi olacak gibi hissetti. İnsanlığına, ruhsuzluğu giydiği onca yıldan sonra, ilk defa böyle kontrolsüz bir özlemle yaşam belirtisi vermekteydi. Duygusuz olduğundan beri, tüm kelime ve hareketlerini iyice tartmadan tek adım atmayan biri için, bu ağır bir şoktu. Bu ani dürtülerin verdiği korkuyla, ondan uzaklaştı.

"Seni yalnız bırakayım,"

"Daima Koruma!" dedi Ece tükürür gibi. "Sonsuza kadar. Amin."

Sağa doğru adım attığında Cirrus tek adımla önünü tıkayarak gözlerini kıstı. Sesindeki o tını içine kılıç gibi batmıştı. Ece dudaklarını birbirine kenetleyerek durdu. Hırkasına sarılmıştı ama rüzgâr pijamasının ayıcık desenli kumaşını tenine yapıştırmış, ince bacaklarının bütün uzunluğunu ortaya sermişti. Saçları omzundan geriye savrulup, hafifçe omzunu dövüyordu. Hiç kırılmayan adamın gergin çenesinde bir sinir atıyordu. Gözlerini başka bir yöne çevirmiş, kontrolünü sağlamaya çalışıyordu.

"Konuşmamız bitti, çekil önümden."

"Ben sadece bu... O gecenin... Lanet olsun..." dedi Cirrus kendini açıklamayı beceremeyerek. Daha evvel hiç kendini açıklamak zorunda kalmamış, hissetmemişti ki onca yıl, o yüzden acemi halde ne diyeceğini bilemiyordu.

"O gecenin ne?" dedi Ece ona doğru bir adım atarak, dik dik gözlerine bakıyordu yeşil çamları.

"Daha yakına gelme!" diye sıkılı dişlerinin arasından uyardı. Bu yakınlık çok fazlaydı. Normalde dengesini bozan varlığı, kokusunu soluklarına taşıdığı an daha fazla çaresiz bırakıyordu. İşte o zaman düşünceleri ile çelişiyordu. Sırtından aşağı sarsıcı bir ürperti geçiyordu. Bu yabancısı olduğu tekinsiz hal yüzünden ürktü. Durum daha da tehlikeli hale gelmeden, onu kendinden bir kol boyu uzakta tutmak istiyordu çünkü savunmasız ve korumasız bir genç kızın dikkatini böylesine tehlikeli bir şekilde üzerine çekmekten, nefret ediyordu. Ama onun narin varlığının ısısı daha temas etmeden tenine nüfuz ediyordu. Savaş

sonrasında gelen zorunlu yalnızlık ve kısıtlamalarla dolu geçen yılların getirisi miydi içinde belirsiz bir yerlerde başkaldıran arsız tutku? Eğer öyleyse, Dubai'ye döner dönmez, kısa süre içinde kendine bir doktor bulacak ve bu değişken duygulardan kafasını kurtaracaktı. Sonucu erkekliğine mal olsa bile!

Genç kız onun uyarısını dikkate almadan, iyice yaklaştı. Aralarındaki iki metrelik mesafeyi aştı. Yarım metre kala duraksadığında, üzgün bir şekilde karanlığın içinden ona baktı. Yıllardır onu gizliden gözetleyen ve yakalandığı zamanlarda mahcuplukla kıvranan deli bir kızın duygularının...değersiz olduğunu düşünen adam, şimdi ona karşı olan tepkilerinden mi utanıyordu? Kudretli ve ulaşılmaz Cirrus, nezaket bile gösteremeyeceği kadar, ruhsuz biri olduğunu mu düşünüyordu? O zaman o geceki tepkileri veren de başka adamdı, çünkü ona dokunan adam hiç de ruhsuz ya da duygusuz bir tavır sergilememişti.

"Sen geldin..." dedi kız burnunun dibine sokularak. "Madem geldin konuş... Konuşmayacaksan gelme, karşılaşırsak görme, mecbur kalırsak duyma..." Gururlu başını meydan okuyarak geriye doğru atmıştı. "Sen benim acılarıma yoldaş olacak kadar iyi bir yol arkadaşı olamazsın Koruma, ben senin karakteri eksik bedenine çok büyük kalırım." Adamın dişlerini sıktığını, yanak kaslarındaki titremeden görebiliyordu. "Ben tutkulu bir kadınım, sen buz kadar soğuksun, ne kalbimi ne de bedenimi ısıtamazsın... Ben cömert bir aşığım, sen duygular bakımından yoksulsun. Zaten olmazdık biz, cidden. O gece dediğin gibi hataydı. Kazaydı. Neyse ki ikimizde hatamızı çabuk fark ettik, yolumuzu seçtik, öyle değil mi?" dedi gözlerinin içine bakarak. "Birbirimize karşı hiçbir sözümüz ya da sorumluluğumuz yok, öyle söylemiştin."

Nereye tırnaklarını geçireceğini ve canını yaktığı kişiden nasıl tepki alacağını bilen kızın yüzüne bakarken, ilk defa bocaladı adam. Kravatı boğazını sıktı, ceketi tenini yaktı. "Ben... Burada kaldığım süre içinde değersiz varlığımla sizi rahatsız etmemeye çalışacağım Ece Hanım," dedi aynı kibirli soğukluğuyla, geri adım mı atmıştı yine. Kız içini çekti, ne geri gitmek ne de üzerine koşmak hiçbir fayda sağlamıyordu bu adamda, hâlâ tanıdığı ilk günkü kadar ruhsuzdu.

"Uygundur Koruma!"

"Bana böyle aşağılayıcı şekilde 'Koruma' demeye son ver," diye hırladı kısa bir an, bu ani ve hırslı tepkisine kendi bile şaşırdı. Dişlerinin arasından süzülen bu sözlerin öfkesi, ikisini de şaşırtmıştı. Ama

en çok Cirrus şaşırmıştı çünkü onca sözü değil ama aşağılayan tek bir söz, içindeki direnci kırmıştı.

"Kesinlikle yapmayacağım Koruma," dedi kız alaylı sesiyle damarına basarak. Genç adamın gözlerinde gördüğü ateşi harlamak istedi, öyle yansın ki içi bir daha soğumasın istiyordu. Ona Harun'un kendisine nasıl dokunacağını, sevişirken nasıl tutkuyla karşılık vereceğini söylemek, onu kıskançlıktan ya da öfkeden deliye çevirmek istedi, ama sonra bu düşünceleri kendi midesinin dahi kaldıramayacağını düşündü. Kesin konuşurken sesi titrer, yüzü kızarır, içi acır kendi duygularını bir kez daha ele verirdi. İçi acıdıkça nefreti harlandı. "Bu evden ya sen ya da ben gittiğim güne kadar, Koruma olarak kalacaksın... Merak etme, uzun sürmeyecek, haftaya evlenerek bu şansı sana ben vermiş oluyorum."

İçi kinle kabaran genç kız sağduyu ve tedbirin ötesinde, onun kendisini kırdığı kadar adamı incitmek istiyor ancak incittiği her sözle kendi de incindiği için güçsüzleşiyordu.

"Ateşle oynuyorsun," diyerek sertçe uyardı Cirrus.

"Ateş?" dedi genç kız. "Asıl ateş onun kollarında yandığım gece senin içine düşecek Koruma! Onun kadını olduğum gün, ikimizde yanacağız ama iki farklı şekilde... Birimiz zevkle, diğerimiz pişmanlıkla." Cirrus ona uzanmak isteyince bir adım geriye çekilerek temasına izin vermedi. "Ağlamanı beklediğin o mendille halay çekmezsem şerefsizim. O gün, ateş neymiş göreceksin." dedi nefretini kusarak.

Adam öfkesini dizginlerken ellerini de yumruk yaptı ve parmaklarından gelen ses kızın tüylerini havalandırdı. Ama bu umurunda değildi. Çok yorgundu. Bin yıldır dikenli yollardan, harlanmış yellerden, kaynayan sulardan içiyormuş kadar içi kavruluyor, bedeni acıdan yorgun düşüyordu. Son yirmi yıldır, her zaman uysal ve itaatkâr bir evlat, arkadaş, her ne bekleniyorsa o olmuştu. Asla kendi aklını ve iradesini kullanamamıştı. Bu defa onun duygularına ve düşüncelerine yüz çeviren bu adamı bağışlamayacak, içindeki her şeyi yüzüne haykıracak, tüm dünyasını yerle bir edecekti. Tıpkı kendi içinin olduğu gibi...

"Öfkeyle kalkan zararla oturur," dedi adam kısık, koyu bir sesle. Hâlâ kendine hâkim olması büyük bir başarıydı. "Ateş aynı ateş, yanış aynı yanış."

"Sen ateşten ne anlarsın," dedi hırlayan bir tavırla. "Soğuk, duygusuz, ruhsuz ve kibirlisin. Ahkâm kesmeyi maske yapmış, hayatın

geçmişine biçtiği konumundan yararlanıp, herkesi küçümseyip hor görmüşsün. Asıl ateş ne biliyor musun? Özür dileyeceği yerde canla başla haklı çıkmaya çalışan adamı, hakkıyla baş başa bırakmak. Ben gidiyorum Koruma, sen haklı olduğun yerde sayabilirsin."

"İleri gidiyorsun?"

"Çok ileri gittiği halde, görmezden gelen biri mi diyor bunu bana? Kişinin kalitesini, kendisinin belirlemesi ne muazzam bir adalet!" Kızın hissettiği şeye tepkisi hızlı gerçekleşti ve gözleri kısıldı. "Çek ellerini üzerimden."Adamın kollarından kavrayıp onu kendine çekmeye başladığını anladığında, buna tepki vermekte geç kalmıştı. Üstelik onun böyle bir tepki vereceğine inanamayarak donup kalmıştı.

"Sen aptalın tekisin," dedi genç adam yeniden. Dişlerinin arasından salınan ıslık sesi, şimdi çok yakınındaydı. Soluğu tenine vuruyor, saçlarını havalandırıyordu. Ay ışığına kafa tutan mağrur ve yırtıcı görüntüsüne karşın, nefesi sıcaktı. İnsanı ürpertirken, aynı anda yakıyordu.

"Koruma..." diye hırladı. "Haddini bil."

"Benim adım Cirrus," diye sertçe tekrarladı adam. "Cirrus."

Umursamayan Ece ona hesap sorarcasına baktı. "Sen bir korumasın, ben de patronunun kızıyım, koruman gereken biri. Ne oldu, gemileri yakarak gidiyordun, şimdi yüzerek geri mi dönmeyi düşünüyorsun?"

"Sen bile bile ateşte yanmanın acısını hiçbir zaman yaşamayacaksın."

"Ben küllerden gül yetiştirmeye kalkarken, yanmayı göze almıştım."

"Sen dünyayı, mutlu mesut kafesinden seyreden, dışarının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikre sahip olmayan müzmin bir ergensin. Altın kafesinin dışında keskin dişli aslanların volta atarak nöbet tutuyor... Sana kimsenin dokunmasına izin vermediği için ahkâm kesiyorsun. Ama o kafesin dışında dünya yangın yeri, ben de ateşte yanmaya mahkûm biri. Görsün artık kör gözlerin, benim gibi adamlar cehennemi içinde taşıyor. Benim yangınıma çekilmemen için daha ne yapmalıyım? Kaç defa geriye itip, kaç defa o ateşe düşmemen için tutmalıyım? Belaya koştuğun kaç sefer peşinden koşup kurtarmalıyım, kaç defa senden kaçmalıyım? Büyü artık, laf cambazlığıyla damarıma bastığında hiçbir şey değişmiyor. Ben aynı adamım. Dünya hâlâ kötü bir yer. İnsanlar hâlâ çocuklar ağlarken gülüyor. Adaleti batan dünyaya, menfaat dışında başka bir gün doğmuyor."

Hırsından titriyor, öfkeli bir şekilde bakarken, iradesi dışında genç kızı kolayca kendi sert vücuduna bastırıyor, geriye itmekle, kollarına alıp teselli etmek arasında bocalıyordu.

Tüm sözler bir kulağından girip diğerinden çıkan Ece şu anda, ne cehennemi ne de cenneti umursuyordu. Ona dokunan, elinin baskısını tenine yaslayan adamın, kocaman evrenin karanlığını ufacık gözlerinin içine nasıl sığdırdığıyla ilgileniyordu. O içinde volkanlar taşıyan adamın, dışının nasıl bu kadar buzdan kalabildiğini düşünüyordu? Tüm duygulardan muafmış gibi duran, hissiz, küstah, mağrur, kendini beğenmiş ruhsuzun, nasıl olurda onu kollarına aldığında bu kadar nazik olabileceğini anlamıyordu. Buz gibi sözlerin, soğuk bakışların sahibinin nasıl bu kadar sıcak olabileceğini anlamıyordu. Adamın alev alan gözleri, yumuşak ve aralık dudakları, yüzüne savrulan solukları aklını karıştırıyordu. İçinde harlanan cehennemler, yeşil çam gölgesi gözleri ve aralık duran dudakları arasında gidip geldikçe, soluk alamıyordu.

Aslında kurumlu ruhsuzun duruşundaki her şey, onun kendini öpeceği hakkında yeterli ipucunu veriyordu. Bir deprem gibi üzerine yağdırdığı sözlerin hiddeti dindiğinde, artçı şoklarla inip kalkan göğsü bedenine çarpıyordu. Çok yakındı, çok sıcaktı, soluğu ve tutuşu çok samimiydi. Bunu gören tek kişi Ece miydi, yoksa ikisi de bu çekimin içinde miydi?

Kalbi hızlanıyordu.

Beklentisi artıyordu.

Ama Cirrus gerçeği gördüğü an durdu. Bir mengene gibi sıklaşan ellerini kollarından çekmeden evvel, bir adım geriledi. Sanki ateşte yanmış gibi irkildi, kocaman bir soluğu havadan koparan ciğerleri şişti.

"Tabutunu sırtında taşıyan adamlardan uzak dur deli kız, ölmezden gelirler."

Arkasını dönüp giden adamın sırtına bakarken, hâlâ titriyordu. Ilık nefesi teninden çekilmişti ama bedenindeki karıncalanma hissi hâlâ yerli yerinde duruyordu. Ne ona söyleyeceklerini diline vurmuştu ne de içine attıklarını yüzüne savurmuştu. Ne olduğunu anlayamayacak kadar şaşkın, kendi düşüncelerinden dehşete kapılacak kadar yorgundu.

Yumruk yapıp açtığı ellerini yanında sabit tutan Cirrus ise kendini bir ağaçtan baş aşağı asmak, aklı başına gelene kadar beynini kanatmak istiyordu. Bu kız dengesini alt üst ediyordu. Hâlâ bu kadar cesur nasıl olabiliyordu? Hâlâ onun durumunu nasıl göz ardı edebiliyordu. Cem'i,

Rüzgâr'ı, Emre'si, Utku'su, Masal'ı, Eymen'i, Levent'i ve Sancaktar Kadınları üzerine kılıçlarını kuşanmış gelirken, hâlâ nasıl olurda ondan ayakta kalmasını bekliyordu.İçinde gömdüğü hangi acılara, sahipsizliğe, kimsesizliğe, çaresizliğe parmak bastığını bilmeden, daha derine inen tırnakları nasıl kanadığını neden görmüyordu? Cebindeki telefonu çıkarıp acil aramaya bastı.

"Alo," dedi Cemre hevesle, kısa bir sessizlikten sonra duyduğu şeyle dünya başına yıkıldı.

"Toz toprak içinde kalsa pantolonum, yakamın düğmeleri çekiştirilmekten kopsa, ter su içinde kalsam, acıksam, susasam... Koşa koşa eve gelsem, zili çalsam... Annem açsa kapıyı, gülümsese ve babamın geriden gelen sesi, *'Bizim hayta mı gelmiş Hanım,'* dese... Sizi bulsam, çocuk olsam, acımamış, üzülmemiş, kaybolmamış olsak..."

Sesinde acının ağır prangaları olan Cirrus, fırtınaları ektiği yüreğin kulağına telefonu kapadı. Elleri titreyen Cemre, kulağındaki telefonu göğsünün üzerine bastırarak, yanağından süzülen yaşları özgür bıraktı. Tutmadı dizleri, sırtını salonun duvarına yasladı. Haykırmamak için dudaklarını ısırdı ve kimseye sezdirmeden hıçkırarak ağlarken, zihninde uzun bir yolculuğa çıktı.

Ertesi gün kimse için kolay olmayacaktı. Olmadı.

Tüm geceyi ağlayarak geçiren kız, Harun ile kısa bir konuşma yaparak düğün hakkında konuştuğunda, onun sözleriyle eylemleri yarıda kalmıştı. Çünkü Harun ona bu konuda biraz sıkıntı olabileceğini belirtmişti. Konuyu babası eve geldiğinde konuşmasını önermiş, işi olduğunu öne sürerek telefonu kapamıştı. Şimdi bu neydi? Evlenmekten, vaz mı geçmişti? O da mı onu yarı yolda terk etmişti? Kızın tüm duyuları, duyguları elinden bilyeleri dökülen çocuk gibi bedeninin dışına saçılmıştı.

Ertesi gün seans günüydü. Normalde, Şükran Hanımın yanına koşarak giderdi Ece ancak bu sefer durgun, dalgın bir tavırla gitmişti. Hastane ilk kez ıssız, seans odası üzerine devrilen duvarları yüzünden dar geliyordu. Duvarda dikkatini dağıtacak tek bir resim bile yoktu. Yine masası karşısında, saati göremeyeceği doğrultuda oturtulmuş, dikkatini dağıtacak tek şey bir paket peçete olmuştu. Klişe bir doktor hasta buluşma mekânıydı, rahatlaması lazımdı ancak aksine daha da rahatsız oluyordu.

Şükran Hanım odaya girmiş, susmuş kıza dikkatlice bakmış, yaşadığı problemle yüzleşmesi için sabırla beklemişti.

"Bana tecrübe iyi demiştiniz," dedi Ece sonunda konuşmaya karar vererek. Şükran Hanım sessizce beklerken konuşmanın devamını, Ece başını kaldırdı. Onun gözlerine bir cevap yalvarışıyla baktı.

"Tecrübeler olgunlaştırır insanı," dedi sonunda Şükran Hanım.

"Tecrübe insanı olgun falan yapmıyor. Tecrübe insanların güvenini kırıyor. İnanmayı zorlaştırıyor. Gülümsemeyi unutturuyor. Hayal kurmaya korkutuyor. Yeniden denemeye üşendiriyor. Tecrübe mutlu etmiyor. Eğer yediğim kazıkların toplamı olan tecrübelerim beni mutlu bir insan yapmıyorsa, o zaman ne işe yarıyor bu tecrübe. Yere batsın, ben istemiyorum. Tecrübesizken daha çok gülerdim, sorgulamadan inanırdım, mutlu olurdum. Şimdi attığım her adımı sorguluyorum, sorgulamak, ürkmek, tereddüt etmek yoruyor insanı."

"Sen tecrübe sözünü yanlış anlamışsın Ece, tecrübe güzeldir. Bir daha aynı yerden kırılmamak, üzülmemektir. Ama sen, tecrübe ile korkuyu, tevekkülle aptallığı birbirine karıştırırsan olmaz. Hırsıza, hırsızlığını unutturursan, hırsız sana ahlak dersi verir."

Seans Ece için kötü geçti. Eve yorgun halde geldi. Odasına çıkıp dinlenmek isterken, annesinin huzursuzluğu yüzünden salonda ona eşlik etme kararı aldı. Ece farkında değildi ama annesi son zamanlarda içine kapanmış, eskisi gibi kimseyle görüşmez olmuştu. Eli sürekli kalbinde geziyor, evladının başına bir şey gelmesinden korkuyordu. Ece annesine sarılarak yanağından öperken, Ecem kızını kollarının arasına alarak saçlarını kokladı.

"İyi insanlar kırıldıkları zaman sevmeyi bırakmazlar, göstermeyi bırakırlar. Ama sen bana sevgini göstermeyi de bırakma olur mu?"

Annesi genç kıza sımsıkı sarılırken, "Ece," diye fısıldadı. "Nefes almaktan nasıl vazgeçerim."

"Annem," dedi Ece yüzünü annesinin saçlarına gömerken. "Bu öyle bir his ki, ev kocaman ama sığamıyorum, kapı karşımda ama çıkamıyorum, dünya kocaman ama nefes alamıyorum."

Ne güzel anlatmıştı Ece hislerini, kızının başına bir şey gelecek korkusu yüzünden Ecem'de uzun zamandır böyle hissediyordu. Sığamıyordu dünyaya.

"İyi misin annem?" diye sordu kızını geriye çekip yüzüne bakarken.

"İyi niyetimin son kullanma tarihi bitti," dedi genç kız, "Seninki hâlâ var mı, biraz kullanabilir miyim?"

"Gel buraya şebek," dedi Ecem gülerek kızını göğsüne çekerken. "Burası huzur kokuyor anne."

"Bugün seans kötü mü geçti?"

"İyiydi. Biraz da düşündürücü!"

"Ne düşündün?" dedi Ecem kızının saçlarını okşayıp öperken.

"Seni düşündüm. Ona da söyledim, dedim ki beni en güzel annem sevdi."

"Kıvırma şımarık, ne düşündürdü sana? Tabiî anlatmak istemezsen anlarım."

Ece kanepeye çıktı, dizlerini karnına doğru çekerek başını annesinin dizlerine koydu. Elini saçlarına çekerek okşamasını istedi. Ecem nemlenen gözlerindeki hüznü kırpıştırarak savuştururken, Ece içini çekti.

"Her gece daha yorgun, her sabah daha kırgınım. Anne yoruldum dedikçe, yokuş oluyor hayat,"

Ecem eğilip saçlarını okşadığı kızının yanağından öperken nemli gözlerle gülümsedi. Sana bir hikâye anlatacağım..."

Ece annesine baktı, "Gerçek bir hikâye mi?"

"Gerçek bir hikâye, henüz liseye giden genç bir kızın hikâyesi." Güldü. "**Karanlıkla savaşabilir misin? Korkularını saklına astığın gibi, vicdanının sesini susturabilir misin? Sınırların ne kadar? Ne kadar ileri gidebilirsin? Peki, bir DELİ'yi sevebilir misin? Aşk için nelerden vazgeçersin? Yüreğin gibi, geleceğini feda edebilir misin?*

O EDERDİ, ÇÜNKÜ O... DELİNİN DELİSİYDİ!

Geçmişini bir çöp torbasına koyup kaderin derin sırlarına atarken, nereden bilecekti ki tekrar gün yüzüne çıkacağını? Çocukken âşık olduğu adamın şimdilerde kaçtığı tehlikeli kişi olması ne ironiydi... Birbirine taban tabana zıt; iki deli! Biri dediğim dedik, umursamaz, sakar, pasaklı, çocuksu, masum, saf ve ukala bir cadıyken...Diğerinin amaçları, hedefleri olan, onurlu, kuralcı, kurnaz bir işadamı olduğuna aldanmayın! Aslında o gündüzleri işadamı Cem Aydınoğlu kimliğinden, geceleri Delifişek namıyla sıyrılan bir mafya adamıydı. Kurallarını yalnız kendisi koyduğu hayatında kimseyi istemeyen Delifişek, bir zamanlar kaçtığı baş belasının peşine bu sefer kendisi düşerse, dünyayı dize getiren

* Ecem serisinin ilk kitabı "Adı Bende Saklı" kitabının arka kapak yazısı

gücüne ve herkesi korkutan yapısına rağmen, ona ve yüreğine tek sözünü bile geçiremezse, sizce ne olur? İnadın dibine vuran, aşkın tutkuya yelken açtığı harika bir romantik komedi olur."

Ece annesinin dizlerinden başını heyecanla kaldırarak gözlerinin içine bakarken Ecem gülüyordu. "Anne, bu sizin hikâyeniz mi?"

Başını sallayan Ecem kızının başını tekrar dizlerine yatırarak, "Dinliyor musun? Yoksa susayım mı?" diye uyardı.

"Sustum, valla sustum," dedi kız heyecanla annesinin ağzına bakarken. Daha önce ufak tefek anılarından bahsetmişlerdi ama hikâyelerini başından sonuna anlatmamış, ikisi de bundan her zaman kaçınmıştı.

Ece hâlâ annesinin anlattıklarının etkisindeydi, şaşkın ve garip bir şekilde hüzünlüydü. Onların hikâyesini hiç böyle düşünmemişti. Sonra kendi hikâyesi gelince aklına, çaresizliği ve yakında gerçekleşecek düğünü, gözyaşlarını durduramamıştı. Lanet adam için döktüğü son gözyaşları olsun istiyordu. O adam umurunda bile olmayacaktı, annesi ve babası şanslıydı sonları mutlu bitmişti ama onunkisi dramı bol Dallas dizilerine dönmüştü. Gözlerinin içi ateş gibi yanıyordu. Bir şeyler yapmalıydı, kimse onun ağladığını bilsin istemiyordu.

O gün boyu babasının ve diğerlerinin eve gelmelerini dört gözle camda beklemişti. Annesi eve gelen ailenin diğer üyelerinin yüzündeki tuhaf hali görünce, kızı ortamdan uzak tutmuştu. Babasının ve amcasının yüzünde garip bir hal vardı. Moralleri bozulmuştu belli ki, yerine gelen morali yerle bir oldu. Ne olmuş olabilirdi ki?

Ece babasının yanına gidip ne olduğunu sormak istediğinde annesinin engeline takılmıştı. Konuşmak için onlara biraz zaman vermesi gerektiğini, açıklama için babasının yanına çağıracağını belirtip durdurmuştu. Babası ona neyi açıklayacaktı ki? Neyse ki çalışma odasında gerçekleşen gizli sohbetleri ya da tartışmaları, çok uzun bekletmemişti. Yardımcı kız babasının onu görmek istediğini, müsaitse çalışma odasına gelmesini belirttiğinde zaten kulağı kapıda olan kız derhal ayaklanmıştı.

Ecem kızının ellerinden tutup öptü. "Kahve yollayacağım onlara, sen de sakin ol." diyerek gülümsedi.

"Sakin olmayacak ne oldu ki?"

"Bir şey olmadı, hepsi bizim selametimiz için iyi iş çıkarıyor."

Annesi de bilmece gibi konuşup duruyordu. Kısa bir an annesinin gözlerine bakan kız hızla babasının yanına gitmek istedi, sonra içinde kötü bir his belirdi. Bunlar neden hepsi bir aradayken onu yanlarına çağırıyorlardı ki. Duyacaklarından korktuğu için merdivenlerden inerken, biraz tedirgin olmaya başladı. Beklediği konuşma hakkında tereddütleri vardı. Şimdi tüm aile onunla cinayetler hakkında mı konuşacaktı yoksa başka bir niyetleri mi vardı? Hissediyordu işte, dayısı Harun'u kabullenmekte sorun yaşıyor, ailesi sorguluyordu. Gerçi kendisi de sorguluyordu ama bu şu anda düşünmek istediği bir şey değildi. Zamana bırakmıştı. Dolayısıyla da odanın kapısına geldiğinde, midesine oturan hisler sinir yumağı halini aldı.

Kapının önünde kısa bir an kendine gelmek için bekledi. Beyaz 'v'yaka tişörtünün geniş açısını küçültmek için yakasını biraz geriye atarak dekoltesini ufalttı. Derin bir nefes alarak, kapıyı çaldı. İçeri girmesi söylendiğinde, omuzlarını geri attı. Başını dik tutmak için gözlerini karşıya hedefledi. Kapının kolunu kavrayarak odaya girdi.

Amacı bu ani toplanmayı sormakken, cesareti odaya girer girmez kırıldı. Tüm gözler üzerine çekilince, ilgi ve alaka manevi ifadesine odaklanınca, zaten gergin olan sinirleri biraz daha gerildi. Ferah odaloştu, babasının maun cilalı masanın etrafında toplanmış, onu izleyen kuzenleri, amcası ve dayısı gerginliğini arttırmıştı.

Merakla babasına baktı ama ciddi ifadesi neler olacağına dair hiçbir ipucu vermiyordu. Kimseden ses çıkmadı. Kıpırdanmamayı ya da huzursuzluğunu belli etmemeyi başardı ama bugün her ne olduysa, onu duymaya korkmamak imkânsızdı. Neler olduğu hakkında ona hiçbir şey söylenmiyordu. Cidden düşününce, onu altın bir kafese kapatmışlardı ama içindeki korkuları da kafesin içinde kalmış, elini kolunu sallayarak geziyordu ve o korkularından Ece kaçamıyordu.

"Gel kızım," dedi Cem sakin bir sesle.

Cezalandırılmak için babasının önüne çıkarılan yaramaz bir çocuk gibi hissediyordu kendini ama buraya ceza yemeye değil, onlara hesap sormaya gelmişti. Burada söz konusu olan geleceğiydi. Ondan ne saklıyorlardı. Polis konuya ne kadar hâkim olmuş, son gelişme ne durumdaydı?

Hem bu Cirrus neden konuşmaya dâhil olmuştu ki? Bir de gelmiş başköşeye oturmuş, uyuz suratını, karanlık gözlerini utanmadan üzerine dikip, sabırla konuşmanın başlamasını bekliyordu. Babasının yanı

sıra maaile arkasından iş çeviriyordu zaten, o da kusur kalsaydı. Varlığı iyiye mi işaretti, kötüye mi bilemiyordu ama onun odada olan durumu fena halde geriyor, öfkelendiriyor, hırslandırıyordu. Ne zaman yüzüne baksa, kulağında o sözler çınlıyordu.

"Kimseyi zorlamadım, odama gelmeseydi. Kendi girdi koynuma. Ben ağlamaya değmem!"

Pislik, sanki işi buraya kadar götüreceğini tahmin etmişti. Cinselliği aşk romanlarındaki, filmlerdeki gibi kontrol altında bir temas sanıyordu, nereden bilsin erkeklerin şeyinin kızların romantik aklından daha delici olduğunu.

Göz göze gelmekten kaçınsa da, kendini incelediğinin ne yazık ki farkındaydı. Genelde görülmezden gelinen bir kız değildi ama şu anda kendini değersiz hissediyordu. Hissetmiyor, hissettiriliyordu. Onun yüzünden, hâlâ utançtan kıvranıyordu. Ailesinin karşısında, onun varlığıyla kalmak da utanç meselesiydi. Bu yüzden allak bullak olan yüzünün korkunç göründüğünün de farkındaydı. Onun gitmediğini duyduğunda bir tepki verememişti ailesine, çünkü ailesi onu gözlemliyordu ama ilk yalnız kaldıkları anda, gözlerinden süzülen yaşlara engel olamıyordu.

Şimdi de yüzüne baktıklarında, utancının ve pişmanlığın derin izleri açık ve netti. Bu seans sonrası çok ağlamıştı. Onca yüzüne çarptığı soğuk suya rağmen, gözyaşlarının yarattığı tahribat geçmemişti. Bir ara patates bile koymuştu ama, tüm gün ağladığı için şişen, kızaran gözlerinde hiçbir değişim olmamıştı.

Aman onlara neydi ki, insanlar ağlardı da, gülerdi de, kime neydi? Ama herkesin gözü üzerindeyken, perişan göründüğünün farkında olmak, şu anda en çok ihtiyacı olan özgüveni yerinde tutma konusunda pek yardımcı olmuyordu. Odadaki ölüm sessizliğini yırtarcasına, "Herkes bana gözünü dikip neden böyle bakıyor? Yoksa katil ben miyim?" diye sordu buz gibi esprisiyle.

"Senin de zamanında birkaç karınca ezmişliğini gördüm, arka bahçeye gömdüğümüz cesetlerini kimsenin bilmesine gerek yoktu," dedi Emre göz kırparak.

Ortam biraz ısınmış olabilirdi genç adam sayesinde. Eymen yüzüne dik dik bakmaya devam edince, kız nereye bakacağını bilemeden gözlerini ayak parmaklarına kenetledi. Babasının konuya bir an evvel gelmesini bekledi. Amcası ve dayısı karşısındayken, dik dik babasına bakmak utanç meselesiydi.

"Otursana kızım?" dedi Cem kızının sararan yüzüne bakarak. Etrafına bakınmaya gerek yoktu, dört sandalye masanın hemen karşısındaydı. Cam önüne oturan Cirrus'un yanındaki koltuktan başka, boş yer yoktu.

"Böyle iyi, ne buldunuz merak ediyorum. Bir de siz böyle koro takımı gibi gezince, insan alacağı cevaptan ürküyor açıkçası."

Bıyık altından gülen Rüzgâr, "Annesinin damarı daha baskın demiştim," diye çıkıştı Cem'e.

"Ben onda sık sık bir Esme gölgesi görüyorum oysa...malum kız teyzeye oğlan amcaya çeker," diye çıkıştı Cem.

"Ben o sözü başka hatırlıyorum ama neyse..." diyen Rüzgâr, sonra kaşlarını çattı. "Aslında doğru söylüyorsun, huyundan ya da suyundan mı bilmem ama amcalarının kopyasından iki tane velet büyüttüm ben."

Utku geriye yaslandı. "Bende kabak ne zaman bizim başımıza patlayacak diye bekliyordum. Burada sorun biz değiliz, her zaman mülayim olan kuzenimiz Ece..." dedi huysuzca.

"Eee," dedi Ece merakla babasına bakarak. "Katil kimmiş?"

"Bilmiyoruz?" dedi Cem üzgün halde. Demek bunca şebeklik onu yatıştırmak içindi.

"İyi de adam geldi, sizinle konuştu gördüm. Sonra siz gittiniz. Bir iz bulamadıysanız, iki gündür neredeydiniz?"

"Utku ve Harun bakıyor bu meseleye. Üstelik birkaç kişi sorguya çekildi ama netlik yok daha. Utku cinayetler konusunda biraz şüpheli, diğerlerine hiç benzemiyor. Harun da adamdan şüpheli, sanki kendi pisliğini örtbas etmek için bizim psikopatı kullanıyor olduğunu düşünüyor. Ömer Bey birini yakaladı, ama adam maşa gibi duruyor. Ne yaptığının farkında değil, ya da farkında olduğu tek şey kıç korkusu."

"Harun nerede?" diye sordu Ece masumane. Herkes buradayken onun yokluğu göz alıyordu.

"Görevdedir herhalde," dedi Emre tek kaşını kaldırarak. "Nişanlının bekçisi miyiz biz, ara sor."

"Zevzekleşme," dedi Ece babasına dönerek. "Kutuyu getiren adam kimmiş, onu buldunuz mu?"

"Öyle biri yok," dedi Cem sıkıntıyla saçlarında ellerini gezdirirken.

"Nasıl yani?"

"Yok işte, adam hayali mi gerçek mi bilemedik. Kamera kayıtlarından bir sonuç çıkmadı. Harun'dan bilgi bekliyoruz işte. Diğer işi Cirrus araştırıyor."

Ece adını bile duymamış gibi konuşmaya ve sorular sormaya devam etti, adamı resmen görmezden geldiğini herkese ilan ediyordu. Gözleri kazara bile onun olduğu tarafa kaymıyordu.Rüzgâr ve Eymen masanın iki farklı ucunda oturuyordu. Aralarına mümkün olacak en uzak mesafeyi koymuşlardı. Emre ve Utku da karşılıklı oturmuş geyiğin dibine vuruyordu. Cirrus köşedeki koltukta oturmuştu ve ona bakan Eymen gözlerini kısmış, onaylamaz bir ikazla onu dikizliyordu. Hazmedemediği bir şeyler olduğu o kadar barizdi ki, birazdan genç adamı yakasından kavradığı gibi camdan dışarı savuracakmış gibi durması, herkesin merak konusuydu.

"Dayı sen neden hiç konuşmuyorsun?" diye sordu Ece, "Yoksa sen çözdün mü olayı?"

"Çözdüm," dedi Eymen gözlerini kısarak. "İki kurt bir şeyler karıştırıyor, yazıyor, çiziyor, oynatıyor." derken Cem ve Rüzgâr'a baktı.

"Hangi kurt?" diye sordu Ece anlamayarak. Yakalanan adamlardan mı bahsediyordu? Adamlar kafasında senaryo mu yazıyordu! Uf, neden bahsediyordu?

"Merak kuzum merak," dedi kasılmış bir sesle. "Sinsi yılanı bile deliğinden çıkarır," Hiçbir şey anlamayan Ece, ona iri gözlerle bakınca, konuyu saptırdığını anladı. "Yani bu psikopatta bizim neler bulduğumuzu merak ettiğine göre, bunu öğrenmek için bizi yoklayacak. Buna hazır olmalıyız, bunu diyorum." dedi Eymen huzursuzca.

"Utku ile konuştuğumu biliyorsunuz. Sonuç olarak ben evleniyorum, sonrasında bize yaklaşacağını sanmam." dedi Ece saf saf.

"Bir de bu mesele var, değil mi?" dedi Eymen hiç hoşlanmayarak. "Yarın gece seninle bir el tavla atmanın vakti geldi küçük hanım," dedi ona gözdağı vererek.

"Olmaz," dedi Ece hemen atılarak.

"Nedenmiş o?" diye kaşlarını çattı Eymen.

"Yarın sözüm var, başka zaman oynarız."

"Söz verdiğin kişi de gelsin, hiç değilse rekabeti görür."

"Onun tavlaya vakti yok dayı, yarın gelinlik bakacağız. Ama sonraki gün olabilir." dedi Ece heyecanla ve ekledi yeniden. "Yani bir işimiz çıkmazsa, malum düğüne az kaldı."

"Ece senden bir ricamız olacak," dedi Cem dikkatle.

İşte asıl konuya geliyorlardı. Ece babasına bakarken, Cem kısa bir an Cirrus'a bakarak devam etti sözlerine. "Artık çember daraldı, kapının önüne çıkarken bile yanında Cirrus ya da Levent amcan olacak, olur mu? Bu konuda sorun çıkarma."

Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki, babasının uyaran gözleriyle karşılaşınca, itaatle başıyla onayladı. Kalbi beklenti içinde atıyordu, konunun onun istediği gibi ilerleme zamanının geldiğini biliyordu. Babasının konuşmasını beklerken, konuşmak bir yana nefes alamadı.

"Baban ve Cirrus bazı konularda anlaştılar ve bu koşullar altında biz de babanın düşüncelerine hak veriyoruz." Rüzgâr amcası bu konuda netti ama kız onların anlaştığı konu hakkında muallaktaydı.

"Eğer mümkünse, Levent amcanın bana refakat etmesini istiyorum baba."

Herkes ona bakarken, nefesini tuttu. Bu adam onunla evlenmeyi kabul etmemişti, şimdi neden korumayı kabul ediyordu ki? Üstelik babası ve amcası buna nasıl izin verebilirdi? Levent bu iş için idealdi. Mide bulandırıcı bir komplonun içine çekildiğini hissetti. Bu işin sonunda çok sinirleneceğini hissediyordu. Hissettiği rahatsızlık dalgası şaşırtıcı derecede güçlüydü. Onun hayatından gitmesini istiyordu, evet bunu tahmin ettiğinden daha çok istiyordu.

Masal her zaman ki gibi haklı çıkmıştı, bu adam saf karanlıktı, içine düşeni yutuyordu. Onun hakkında yanılmamıştı ama bir şeyi net öğrenmişti, bir daha asla aynı hatayı yapmayacaktı. Bir an pis tecavüzcünün elinden onu kurtarınca, hayallere kapılmıştı. O soğuk görüntüsünün ardında kahraman bir adamın yüreğine sahip olduğunu sanmıştı ama o en utanç verici anına bile, kayıtsız kalarak ailesi önünde onu aşağılayacak kadar hissizdi.

Bin parçaya bölünen kalbi, yerinden fırlayacak gibiydi.

"Her anında yanında olacak kişi Cirrus," dedi babası tek tek kelimenin üzerine baskı yaparak.

"Ya kabul etmezsem..."

"Edeceksin, edeceksiniz..." dedi Cem aynı koyu yeşil gözlerinde ateş çıngılarını beslerken.

Kız dişlerini sıkarak Cirrus'a bakmaya cesaret ettiğinde, karşılaştığı ifade tüm çılgın hayal gücünü sekteye uğrattı. Gözleri yine donuk, ifadesi yine kilitli bir sandıktı. Ona nasıl bu kadar kendini kaptırabilmişti. Ne kitaplardaki romantik adamlara ne de filmlerdeki karizmatik insanlara benziyordu. Duruşu, bakışları ve tavrıyla vahşi, barbar bir adamdı. Onda, büyüleyicilikten eser yoktu. Bu adamda onun kırılan gururunu tamir edecek zerrece özveri yoktu. Peki, gözlerini kör eden neydi?

"Bir şey söylesene, uzak durmamı istiyordun, şimdi birden *Korumam* olmayı neden istiyorsun?" diye bağırmak isterken, bunun kendini aşağılamasına izin vermedi.

Zaten Harun ile olan nişanına da tepkisizdi, buna hiç tepki vermeyeceği kesindi. Bu evlilikle ilgili ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Oysa duyduğunda, en azından bir tepki verir sanmıştı. O boş vermişlikle ona cevap vermiş, bırak şehri, ülkeyi terk edeceğini duyurarak ne kadar değersiz olduğunu yüzüne vurmuştu. Bu saatten sonra, ufak da olsa bir duygu belirtisi almayı bekliyorsa Ece'den, böyle bir şeyi asla göremeyecekti.Umutları sönmüş, nefretle parlayan bakışları tekrar babasına çevrilmişti. Sadece, "Anlıyorum," dedi tereddütle. Aslında hiçbir şey anlamıyordu, babası bu adamı nasıl olur da dibine sokar, gözünün önünde tutardı, anlaması mümkün değildi.

Cesaret verici bir gülümsemeyle ona dönen Utku oldu. "Korkmana gerek yok kuzen, artık tek başına değilsin. Biz hepimiz senin yanındayız." Ece gülümsedi, evet korkmasına gerek yoktu artık, ailesi yanındaydı. Onlara güveniyordu. Bu cömertliğe bir halat gibi tutundu.

"Düğün gününe kadar çok daha dikkatli olman gerekiyor," dedi Rüzgâr konuyu dağıtarak, "Her an tetikte olacağız."

"Olurum," dedi Ece parmaklarını çekiştirerek.

"Yarınki randevu listesini verirsiniz," dedi Cirrus ifadesiz bir ses tonuyla. Sırtı ürperen Ece odaya girdiğinden beri onun ağzından çıkan ilk sözü duyunca, görülür şekilde titredi. "Önceden bir ekip gönderip ortamı kolaçan ettirmem gerekebilir."

"Harun bunu hallediyor," diyen kıza sert bir halde, "Bu, benim görevim," diye çıkıştı.

Kızın rengi attı ama öfkeden mi yoksa utançtan mıydı, kimse anlamadı. "Buna gerek olacağını sanmıyorum." dedi tekrar, sesi kısıktı. Eli ayağı, birbirine dolaştı. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Fazla hızlı. Herkes gözünü dikip ikisine bakarken, konuşmak; kör kuyudan iğneyle su taşımak gibiydi.

"Her şey bir nizam içinde kararlaştırıldı," dedi babası kaba bir şekilde. İkisine duyduğu kırgınlık ve öfke hâlâ barizdi. "Harun'un ekstra bir şey yapmasına gerek yok. Siz sadece önünüzdeki düğüne odaklanın, gerisi bizim gözetimimizde olacak."

Cirrus sert bir ifadeyle babasına baktı, Rüzgâr kızın tedirginliğini görerek oturduğu yerde öne eğildi. Eline uzanarak kendine çekti bedenini. Elinin üzerini öptü. "Korkma minik cadım, bir sıkıntı olursa beni ara hallederiz." dedi göz kırparak, minik elini iri avuçlarının arasına alıp sıktı.

"Sağ ol amca."

"Ona söyleneni yapacak," dedi Cem hiç taviz vermeden. "Yüz bulmak yok cadı, duydun mu? Kaçmaca kovalamaca olmayacak. Çocukça kaprislerin hiç zamanı değil. Durum sandığından daha ciddi ve karmaşık... At izi it izine karıştı, çözemiyoruz."

"Yine de canı ne zaman isterse beni arayabilir Cem, ben onun amcasıyım." dedi Rüzgâr herkese posta koyarak, kızın elini bırakmıştı. "Eğer canı sıkılırsa, ona ben refakat edebilirim." Bunu derken gözleri Cirrus'a kaymıştı. Bu bir gözdağı mıydı yoksa tehdit mi?

"Sen mi?" dedi Emre kaşlarını kaldırarak. "Gelinlik bakmaya gidecekler baba! Sanırım tam konunun orasında, uyuya kaldın,"

Ona sert bir bakış atan Rüzgâr, "Ne var bunda, ilk gören ben olacağım o anını, fena mı?" diye çıkıştı. "Prensesime çok yakışacağına da eminim."

"Senin kızlarına olan bu aşkının ucundan birazına sürtünmüş olsaydık, şimdi abimde ben de böyle arkalarından nal to..." derken Emre, babası ona ters ters bakınca, ağzının fermuarını çekiyor gibi yaptı.

Ece minnet duysa mı, duymasa mı bilemedi ama amcasının sözleri içini rahatlattı. Babasının bakışları çok gizemliydi. Bu konuda söz hakkı olacağına hiç ihtimal vermediğinden, bu beklenmedik fırsat aklına gözü kara bir fikir getirdi ve düşüncesiz kelimeleri ortalığa saçıldığında, çok geç kalmıştı.

"O zaman kızlarla kına gecesi yapabilir miyim? Dışarıda!" diye sordu.

"Hayır," dedi Cem hiç düşünmeden, sonra kestirip attığını fark edince, "Yani bu hiç akıllıca olmaz. Dışarıda eğlenemezsin," diye çıkıştı.

"Korumam ve Harun yanımda olacak, kuzenlerim de yanımda olursa eğleniriz. Baba ben on kere evlenmeyeceğim değil mi? Kına gecesi istiyorum."

"Doğru söylüyor, kuzenleri yanında olursa neden olmasın?" dedi Rüzgâr, bunda cidden bir sıkıntı görmüyordu. "Hadi ama Cem, kızı sonsuza kadar fanusa kapatamazsın. Öyle ya da böyle dışarı çıkacak. Üstelik bu onun bu evde geçirdiği son günleri,"

"Ece bu evden gidiyormuş gibi konuşma abi," dedi Cem kızgın bir çıkışmayla.

Kaşlarını çatan kız, "Ne demek bu?" dedi merakla.

"Bu şu demek küçük hanım, Harun iç güveysinden hallice..." dedi Emre alayla ve Utku ensesine vurunca susmak zorunda kaldı.

"Biz ev bakıyoruz," dedi Ece isyanla. "Burada yaşamak uygun olmaz."

"Gördüm baktığınız evleri, hepsi mahalle arasında daireler. Asıl bu sizin için uygun olmaz."

"Memur maaşıyla konak kiralayacak hali yok adamın... Ne yapsın, senin paşa gönlün olsun diye banka mı soysun?" diye çıkıştı Ece, "Hem, ben çok beğendim emlakçının attığı evleri, yarın bir ara onlara da bakacağız."

"Ben sevmedim, kızımı iki oda bir salonda bırakmam. Üstelik arkanda bunca sorun varken, senin korumasız bir yerde kalmana razı gelemem."

"Ama baba..."

Cem elini kaldırdı, "Bu konu kapandı. Harun da benim fikrime saygı duyacaktır eminim. Burada kalıyorsunuz,"

Kız, gözleri dolu dolu ona baktı. Hırsından kudurduğunu, sadece ayağını yere sert bir şekilde vurduğu zaman görüldü. İçi kasılan ve yüreği sızlayan Cem, yutkundu. Bu konuda taviz vermeyecekti. "Hem Harun'un gözümün önünde olmasını istiyorum, öyle bir anda karşıma çıkıp evleniyorum derken bunu düşünmüş olmalıydın."

Ece Cirrus'un yanında bu konuları babasıyla tartışmak istemiyordu. O yüzden büyütmedi ama zamanı geldiğinde, büyük bir sorun halinde babasının önüne koyacağına ant içti.Cem'in kafası şu anda başka bir

yerdeydi. Kızını daha evvel hiç gece vakti yalnız dışarı göndermemişti. Ece hep onun gözetimi altında nefes alan balık gibiydi, okul hayatı zaten malum sebepten yarıda kalmış, eğlence hayatı ise çekirdek ailesinin dışına hiç taşmamıştı. Şimdi akvaryumdan okyanusa çıkmak için her koşulu zorluyordu, ancak tehlikelerle dolu okyanusta zararın nereden geleceğini bilmiyordu.

Neyse ki bir şey demedi. "Tamam," dedi huysuz bir halde. "Kına gecesi yapabilirsin." Herkesin rahatladığı görülebiliyordu. Ece kısa bir an derin bir nefes alarak, Cirrus'a döndü ve gözlerini kısarak tekrar babasına baktı. İnatçı bir tavırla, "Bu evde kalmamız konusundaki baskın karşılığında, bir şey isteyeceğim." dedi.

Babası devam etmesi için başıyla işaret etti. Cesaretini kaybetmekten korkarken, gülümseyerek bunu kamufle etti. Nefes almaya bile cüret edemeden, "Harun ile daha fazla zaman geçirmek istiyorum, sonuçta haftaya evleneceğiz. Tatile çıkamayız, yani hem senin baba yanın yüzünden hem de peşimdeki kuyruklar yüzünden... O zaman o bu evde kalabilir mi? Nasılsa düğünden sonra kalacak diyorsun?" diye sordu.

Odada afallamış bir sessizlik hâkim oldu. Bu teklifin ardından kızın kalbi duracak gibi büyüdü, herkes dikkatle ona bakınca, bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Bu fazla mı olmuştu? Babası bu konu hakkında ne düşünüyordu. Sorgulamadan bu teklifi sunmak abartılı olmuştu.

İlk defa Cirrus'un bakışlarında bir şaşkınlık parıltısı belirdi. Kimse fark etmese de çene kasları gerginleşti. Belki de daha fazla içsel tepki verdi. Cem'in gözleri parladı. Gururla omuzları kalktı. Hayranlık. Küçük isyankâr hareketi, bilmeden de olsa babası gibi ailesinin diğer erkeklerini de etkilemiş, ekmeklerine yağ sürmüştü.

Cem sanki aldırmıyormuş gibi, "Elbette, hayatını geçireceğin insanı tanımak kadar doğal ne olabilir," dedi.

Kabul etmişti. Hem de hiç sorun çıkarmadan, Ece inanamadı. Gerçekten kabul edeceğini düşünmemişti. Onca olaydan sonra, hem de böyle dünden razı bir şekilde, hiç tereddüt etmeden. Ona nasıl bir hediye verdiğinden, gururundaki okşamadan haberi var mıydı? Küçük bir saygı göstergesi olabilirdi yaptığı ama onun için paha biçilemez bir armağandı. Onca olandan sonra, ona bir mal olmadığını belirten, söz hakkının olduğunu hissettiren bir tepkiydi.

Mutlulukla parlayan gözleri kenetlendi. Babasının onu sandığından daha iyi anladığını fark etti. Mutlulukla başını yana çevirdiğinde,

Cirrus'la gözleri çakıştı. Bakışlarında yanıp sönen şaşkınlığı yakalamıştı. Bu sefer sanrı değildi bu, o bile afallamıştı. Babasının bu teklifi kabul etmeyeceğini sanıyor olmalıydı. Aralarından garip bir duygu geçişti. Göğsündeki ufak organı acıtan yerde, garip bir fidanın yeşermesine neden olan bir şeydi bu... Daha önce de hissettiği o yoğun bağ, kafasında çok derin şeyler kurmasına yol açan uyarı, şimdi yine gözlerindeydi... Kışın kasvetine bürünen ifadesinde, hiç yazın esintisi belirecek miydi? Bu adamın ruhu sonbaharın yorgunluğu, kışın karamsarlığıyla mı geçecekti? İlkbaharın heyecanını, yazın coşkusunu hiç görmeyecek miydi?

Babasına bakarak, "Teşekkür ederim," dedi, ilk defa yargılanmadan, dinlendiği yerdeki bağı bozmaktan korkmuştu.

Cirrus bir süre kirpiklerini kırpmadan yüzüne baktı. Cem gülümsedi kızına, başıyla çıkmasını onayladı. Cirrus hâlâ kıza bakıyordu, bunu ensesinin ürpermesinden biliyordu Ece ve çok sinirli duruyordu. Soğuk. Mesafeli. Neden hep başka olmasını istiyordu ki tutumunun, daha fazlasını ummaktan bıkmıştı.

Geleceğine karar vermişti, değiştirmek istemiyordu.

Şimdi düşünmesi gereken yalnızca bir şey kalmıştı: Bu evliliğe kendini nasıl hazırlayacağıydı. Bedenini, ruhunu, düşüncelerini, dün geceki konuşmadan sonra nasıl sakinleştirecekti?

Aynı evin içinde Harun ve Cirrus'la nasıl nefes almayı başarabilecekti?

6. BÖLÜM

Herşey yaşanması gerektiği için yaşandı. Sana gelen her sorun, bir sınavın ve deneyimin parçasıydı. Bunu kabul ettiğin zaman, ancak gerçeği görebilirsin. Bunlar gerçekte senin kişiliğini oluşturan, olgunlaştıran en önemli etkenlerdir. Kendi gelişimindeki sınavları başarıyla geçtiğin zaman netleşeceksin. Bu seviyeye geldiğin zaman, öfkeliyken bile düşüneceksin. Kendini yetiştirememiş, ikiyüzlü bir kişiliğe sahip olmuş insanlardan, üzülmeden ayrılacaksın. Kaybetmediğini, aslında onları hayatından çıkararak kazandığını göreceksin. Öfke yönetimi ve kriz yönetimine sahip olduğunda, seni hasta eden insanlardan sakince uzaklaşacaksın, çünkü bu seviyeye geldiğinde, kendine değer vermeyi öğreneceksin.

Prof. Dr. Şükran Bilir

Herkes dağıldı, annesi ve babası uyumaya çekildi ancak genç kızın gözüne uyku girmedi. Kısa süre sonra annesiyle babasının odasından kısık sesli müzik duyuldu. Bu gece onların romantik bir duyguya kapılacağını sanmıyordu, annesi ağlıyordu kesin sesi duyulmasın diye duygularını müzikle kamufle ediyordu.

O gece geç saate kadar salonda oturdu ve müzik sesi kesilmedi. Belli ki dinlerken uyuyakalmışlardı. Elindeki kahve biteli çok olmuştu ancak yine de odasına çıkmak içinden gelmiyordu. Bakışları camdan dışarı kaydı, Cirrus yeni bir tur için evin etrafında dolaşıyordu. Kısa bir an bakışları çakıştı ancak adam umursamadan yoluna devam etti. Uykusu gelsin diye film izlemek istedi fakat o da kesmedi. Sehpadaki kitabını okurken, yüzünü aydınlatan beyaz ışığı fark edene kadar, yağmurun yağacağını düşünmemişti. Başını kitabından ürkek bir vaziyette kaldırdığında, ilk şimşek sesi duyuldu. Çok dikkat çekici değildi ama yine de kızın kaskatı kesilmesine sebep olmuştu.

Bir tane daha ufak bir şimşek evi aydınlattı, sonra gür sesi havayı sarstı. Ece sanki donmuştu, kaskatı kesilmiş halde gökyüzüne bakmaya korkarak, gözlerini kapamıştı. Dizlerindeki kitap yere düştü, kanepenin

üzerindeki bacaklarını kendine çekti. Dizlerinin üzerindeki örgü battaniyeye sıkı sıkı sarıldı. Sehpanın üzerindeki telefonuna uzandı. Elleri titriyordu. Akşama doğru sehpanın üzerinde unuttuğu kulaklıklarını kulağına takarak, telefonundan rastgele müzik açtı. Şimşek tekrar yüzünü aydınlattığında, sesini sonuna kadar yükseltti. Dizlerini kendine çekerek, battaniyeyi de biraz daha üzerine çekti. Sonra başından aşırarak gözlerini sımsıkı kapadı. Ne ses ne de gözlerini kapamasına ve başına örgü battaniye çekmesine rağmen, yıldırımın yankısı silinmedi. Gözkapaklarının altına yansıyan beyazımsı ışık, ona yıldırımın birazdan çakacağını gösteriyordu. Bir ileri iki geri sallanan Ece, kendine telkin edici sözler sıraladı.

Cirrus eve girdiğinde duyduğu sesle bir an duraksadı. Bakışlarını etrafta dolaştırdı. Ece köpeklerden birinin girdiğini düşünürken, salonun koltuğuna yaklaştığında, gördüğü şeyle bir an donup kaldı. Biri örtünün altına girmiş, ileri geri sallanarak bir şeyler sayıklıyordu. Cirrus'un içinden bir ses, onun kim olduğunu biliyordu.

Genç kızın yanına gitti. Kısa bir an ileri geri sallanan kızın bu tuhaf halini izledi, sonra üzerindeki örtüyü yavaşça çekti. Korkuyla sıçrayan Ece, hızla yerinden kalkınca, ayakları sendeledi ve onu düşmeden evvel yakalayan adam, tekrar kanepeye yerleştirdi.

"Ece Hanım?" dedi saygıyla, "İyi misiniz?"

Ece dehşete kapılmış bir halde ona baktı ancak cevap vermedi çünkü tam o anda ikisinin de yüzünü ışıldatan o beyaz yıldırım, odayı aydınlattı. Kız dehşet içinde gökyüzüne bakma gafletinde bulundu. Yeri ve göğü sarsan yıldırımla birlikte, ellerini kulağına kapatarak olduğu yere sindi. Kulağındaki müziğe rağmen, ellerini kapaması bir şey ifade etmemişti. İleri geri sallanarak yağmurun bir an evvel başlamasını ve lanet yıldırımların ortadan kaybolmasını diledi. Ancak yağmur başlamadığı halde, yıldırımlar salonu aydınlatmaya devam ediyordu. Sonunda cama vuran iri damlalarla, genç adamın bakışları dışarı kaydı. Kız korku dolu bir ifadeyle ufaldıkça ufaldı ve başını dizlerinin arasına gömerek, yok olmak istercesine bir şeyler sayıklamaya başladı. Onun çocuksu bir şarkı mırıldandığını duyabiliyordu genç adam ama ne dediğini hıçkırıklarından ve boğuk soluklarından anlamıyordu.

Korktuğu yağmur muydu? Oysa Cirrus en çok yağmurları severdi çünkü insana yaşadığını hissettirirdi. Ne yapacağını bilemedi. Genç kıza uzanmak istediğinde, Ece irkilerek ondan uzaklaştı ve ilk defa

yağmurdan korktuğunu, her yağmur yağdığında neden evin ışıklarının hepsini açık bıraktığını anladı. Bu ilk değildi, demek bu yüzdendi. Loş odada çakan şimşek bu anı daha da dramatikleştirdi. Hızla düğmenin yanına gitti, tüm ışıkları açtı. Sonra yanına gelerek koltuğa oturdu. Artık her yer aydınlıktı, korkmazdı. Genç kıza bakarak, "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sormak istediğinde, ondan az da olsa yükselen müzik sesini duyunca, kulağında kulaklık olduğunu fark etti.

Sessizce oturdu yanında. Yağmurdan korkan bir kadını nasıl teselli edebilirdi ki? Ece transa geçmiş halde ileri geri sallanıp gözlerini sımsıkı kapayarak, bir şeyler mırıldanmaya devam etti. Yıldırım çaktı ama bu sefer yıldırımla gelen sesin, arasındaki mesafe kısalmıştı. Bir şimşek daha çaktığında kısık bir çığlık attı. Bacaklarının etrafına sardığı kollarının arasına, irkilerek büzüldü. Sanki dokunsa parçalara ayrılacak ve bir daha toparlanamayacaktı.

Artık iyice şiddetlenmişti korkusu, titremesi kanepeyi bile sarsıyordu. Cirrus onun bu hale geldiğini bilmiyordu. Cem Bey'in neden ısrarla yağmurlu havalarda evde olduğunu ve yağmur yağdığı günlerde eve kimsenin alınmadığını hatta herkesin özellikle evde olduğunu, şimdi biraz kavramıştı. Ece yağmurdan korkuyordu? Yoksa asıl korktuğu yağmur değil miydi? Bir insanı yağmurdan bu kadar korkutan travması ne olabilirdi ki? Ece korkularından kaçabilecekmiş gibi kendini sesiyle inzivaya çekip, gözkapaklarının karanlığıyla izole etmişti.

"Benim hayallerim uyudu...

Benim kâbuslarım uyudu.

Benim korkularım uyudu.

Gözlerimi kapatacağım.

Sesleri unutacağım..."

Bunlar ne demekti? Cirrus onu nasıl teselli edeceğini bilemedi. Dokunsa dokunamıyor, hem dokunmak istese nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Konuşkan bir insan da değildi, sessizce oturdu yanında. Yağmur bitip sakinleşene kadar bekledi. Ne zamanki Ece kendine geldi, o zaman ayaklandı. Gözlerinin altı nemlenen ve sessizce ağlamaktan burnu tıkanan Ece kulaklığını çıkardı, bakıştılar. Sanki genç adamın orada olduğunu yeni fark ediyormuş gibi şaşkındı ama tek kelime konuşamadılar. Utandı, hızla ayaklandı. Yanından geçerken sadece, "İyi geceler," demişti. Cirrus arkasından bakakaldı. O gece yatağında bir sağa bir sola dönerek onu düşündü? Yağmur damlaları camı dövdükçe,

huzursuzluğu arttı ve şimşek çakmasın diye dua etti. Neyse ki sakin yağan yağmura yıldırımlar eşlik etmemişti. Huzursuz olduğu anda ayaklanmıştı ki, üstün katın girişinde Ecem Hanım'ı görmüştü. Belli ki yağmur sesine uyanmıştı anne yanı, kızının kontrol ediyordu. İçi rahatlayıp odasına dönen ve yatağına uzanan Cirrus uykuya henüz dalmıştı ki, telefonun çalmasıyla yatağından fırladı ve yola koyuldu.

Cirrus'un, suç mahalline kendinden önce geldiğini gören Harun Komiser, şaşkındı. Gecenin her yanını, mavi, kırmızı ışıkları kaplayan polis araçlarının yansıması aydınlatıyordu. İnsanların birikip resim çektiği, merakla dedikodu ettiği olay mahallindeki kalabalığı yaran ikili, koruma şeridi çekilmiş alana geldiler. Görevli polise cebinden çıkardığı kimliğini gösterdi Harun Komiser, görevli polisin kaldırdığı şeridin altına eğildi. Genç adama meydan okuyan bir muameleyle bakarken, şeridin altından geçen Harun komiser, "Nereden duydun?" diye sordu.

Cirrus'ta eğilerek geçti şeridin altından. Omzunu sarsarken, "Kadın kaç yaşında?" diye sordu.

Harun Komiser başını salladı. "Yirmili yaşların sonunda sanırım."

İkili de daha detaylı bilgi için olay mahalline yaklaşırken, sessizleşti ve işine odaklandı.

Ertesi sabah gece gerçekleşen hafif yağıştan sonra hava huzur veren parlaklığına layık bir şekilde güneşli ve berraktı ama günün geri kalanı nasıl geçerdi bilinmiyordu. Etrafındaki insanların koşuşturmacasını ve Cirrus'un korumalara verdiği emirlere bakılırsa, birileri gece uyumamıştı. Şeytanla koyun koyuna yatınca, haliyle böyle suratsız ve huysuz kalkıyor olmalıydı. Ama ifadesine bakılırsa, durum hayli ciddiydi. Bir sorun mu olmuştu? Cirrus onlara emir verdikçe, genç adamların telaşlı halleri oradan oraya koşturmakla sonlanıyordu.

Cirrus adamlarından birine işaret parmağıyla kızarak emir verirken, genç koruma korkmuş ve tedirgin olmuş halde, elini önünde bağlayıp başını eğdi. Sanki onu hissetmişti. Cirrus başını kaldırdı ve camdan onu izleyen kızla bakışları çakıştı. Ece hiç istifini bozmadan gözlerini kıstı. Cirrus onu yok sayarak konuşmasına devam etti ama elleri kolları hareket etmiyordu. Şimdi daha sakindi. Koruma koşarak uzaklaştı. Cirrus ona bir daha bakmadan bahçeyi turladı. Ece hâlâ bir önceki gece duyduklarının ve konuştuklarının etkisinde kalmış, kaygıları yüzünden zihni sisle kaplanmıştı.

Ruhsuz. Huysuz. Duygusuz.

İsmi ne olursa olsun, babasının en korkulan korumasıydı. İstediği zaman o psikopattan bile daha korkunç olabiliyordu. Bu adam kalbini duygularla kirletmezdi ama eli kanla kaplıydı. Gözünde hayat belirtisi yoktu ama yaşıyordu. Onun için hiçbir şey hissetmediğini söylemişti fakat ne zaman baksa, kızın kalbini hızlandırmaya devam ediyordu.

Ve Ece, kalbi, ruhu, hayali olmayan bir adamın olmuştu. Her anlamda, şimdi bu hatasından vazgeçmek istiyordu.

Babası ve kuzenleri onun yanında düşmanlarını ya da psikopatın politikasını nadiren konuşurlardı. Bu tür konular genellikle ondan sakınılırdı ama ilk kez o odaya girdiğinde, konuşmalarını kesmemeleri hoşuna gitmişti. Ara sıra televizyondan bilgi alır, korumalardan bazı şeyler duyardı. Cirrus'un korkunç namını daha önce de duymuştu. O ruhsuzun, daha önce hiçbir kavgada yenilmediğini ve kendisine karşı koyanlara karşı da, çok acımasız olduğu söyleniyordu. Eğer biri onun canını sıkarsa, bedelini öderdi. Onun karşısına çıkan kişinin kendini ölmüş bilmesi gerekirdi. Kimse ona emir veremezdi, hükmedemezdi. İşinde iyiydi. Bazen, babasının mekânında, babasından bile daha güçlü duruyordu; çünkü Cem Aydınoğlu'nun gözdesiydi ve babası onun istediği gibi at koşturmasına koşulsuz izin veriyordu.

Yine de hep onun beklediği gibi bir canavar olmadığını; her zaman sessiz ve medeni olacağını sanmıştı. O geceye kadar, aklına o adama yaptıkları gelince, kanı dondu. Acımasız ve kana susamış bir canavardı. Zekâsıyla bir savaş meydanında yer alabileceği gibi, bir devleti de yönetebilecek sakinliğe sahipti ama insafsızlığıyla insancıl ilişkileri yönetecek biri değildi. Ondan belki de inine çekilmiş ayı gibi yalnızdı. Sakin hâkimiyeti, zalim ünüyle çelişiyordu. Bazen söyledikleri, tutumuyla karşı karşıya geliyordu. Zihninde cereyan eden ile, kalbinde filiz veren adam iki ayrı babadan olan, aynı annenin evladı gibiydi. Buna rağmen Ece onun yenilmez bir duygusuz olduğundan şüphe etmiyordu. Sadece düşünceleri ve davranışlarıyla bile bunun kanıtıydı. Kesinlikle kas gücünden daha fazlasına sahipti Cirrus fakat bunu herkesten saklıyordu.

Kabul etmesi gerekirdi ki, kardeşi dışında herkese acımasız bir yanı vardı. Ece daha önce hiç bu kadar kontrollü, ne düşündüğünü belli etmeyen, ne hissettiğini asla açığa çıkartmayan bir adamla tanışmamıştı.

Kaç defa, sabit bakışlarını üzerinde hissetmişti. Sakin, karanlık, ne düşündüğü anlaşılmaz yaklaşımı, kafasını sürekli karıştırıyordu. Artık düşünceleriyle nasıl başa çıkabileceğini bilemeyen Ece, çok gergindi.

Onu görmezden gelmesi mümkün değildi ama onun kendini görmezden gelmesine katlanmak, kaldırabileceği bir davranış biçimi değildi. Cirrus, her hareketinin farkındaydı. Birbirlerine bir şekilde bağlanmış gibiydiler ama aynı zamanda kilometrelerce uzaklıktaydılar, bunu kabullenmişti.

Ruhsuz olabilirdi, ancak ne zaman yanına gelse, onu heyecanlandırıyordu. Bunun korku olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu çok zaman fakat gerçek çok daha huzursuz ediciydi. Artık biliyordu. Bu alçak canavar, parmağını bile kıpırdatmadan, duygusuzlukla ve sessizlikle, onu kendisine köle ediyordu. Tüm hayallerini parmağında oynatıyordu.

O kadar yakışıklıydı ki, her zaman kusursuz olduğunu düşünen Ece'nin nefesinin kesilmesine neden olmuştu. Fakat o gece yaralarının sadece ruhunda değil, bedeninde de olduğunu görmüştü. Lanet olsun. Koca ülkede, etkilendiği tek adam, ruhsuz herif mi olmak zorundaydı? Onun kendine yaptığı gibi, onu mümkün oldukça yok saymak dışında, elinden başka bir şey gelmiyordu. Keşke Harun gibi bir adama aşık olabilseydi. O zaman hayatı ne mükemmel olurdu.

Odasından çıktığında, söyleniyordu. Aşağı inerken, merdivenlerde durdu. Aşağıdan, sohbet sesi geliyordu. Hızla salona geçerek, "Harun?" diye seslendi. "Hoş geldin," Genç adamın suratı sirke satıyordu. Gözlerinin altında da yorgunluk halkaları vardı. Uykusuz duruyordu.

"Bir sorun mu var?"

"Sen gelsene biraz dışarı benimle," dedi genç adam kızgınlıkla. Suratı huzursuz, kaşları çatıktı. Annesi genç adama tuhaf tuhaf bakarken, Harun, "Kusura bakmayın Ecem Hanım, bizim konuşmamız gerekiyor," diyerek kızın önünden kapıya yürüdü. Harun ilk defa öfkeli duruyordu. Ece şaşkınca adamın peşinden yürürken, annesine gözlerini devirdi. "Ne oluyor?" dercesine başını salladı. Ecem dudaklarını büktü, omuzlarını silkeledi. O da merak etmişti, sabahın köründe, huysuz bir yaklaşımla evine gelen adamın derdi neydi?

Harun dışarı çıkınca, kızı kolundan tutarak ön bahçeye sürüklemeye başladı. Nazik değildi ama kabada değildi. Etrafı kolaçan eden Cirrus ile göz göze geldiler. Harun hırsla küfrederek yürürken, Cirrus sakin adımlarla yanlarına geldi. Gözlerine dik dik bakarak, "Bırak," dedi sadece.

Ece arkasını dönerken, Harun durdu. Cirrus'un ne dediğini anlayamadı. Kaşlarını çatan genç adama bakarken, Cirrus gözlerine

bakmaya devam etti. Harun tam ağzını açıyordu ki, kız huysuzca kolundaki elini düşürmeye çalıştı. Onun ne demek istediğini anlamıştı. İşin garibi tuhaf bir fevrilikle itaat etmişti. Harun da anlayınca, elini kızın kolundan çekti.

"Sorun ne?" diye sordu Cirrus.

"Şahsi," dedi Harun dişlerinin arasından. "Müsaade edersen konuşacağız."

"Edemem," dedi adam aynı soğuk tavrına rağmen fakat sesi sakindi.

Harun'un burnunun kenarındaki kas seğiriyordu artık. Kendini dizginlemeye çalıştı.

"Nedenmiş o?"

"Sinirli duruyorsun."

Sinirliydi tabii, ama bunu ona söylemeyi düşünmüyordu. "Şimdi sakinim, izin verir misin?" diye sordu.

Cirrus genç kıza baktı. Ece, başıyla gitmesini belirttiği için, onaylayan bir baş jestiyle geriye çekildi. Ama uzaklaşmadı. Birkaç metre ötede durup, onları göz hapsine almaya ve bunu çekinmeden belli etmeye devam etti.

Harun etrafına bakınarak, "Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu huysuzlukla. Sesinin fazla yükseldiğini fark edince, derhal alçaltı çünkü Cirrus tek kaşını kaldırarak ona tepki vermişti. "Kafayı mı yedin."

Ece adamı kolundan tutarak biraz daha geriye çekti. Cirrus'un duyamayacağı bir mesafeye ulaştı ve genç adamla hararetli bir biçimde konuşmaya başladı. Elini kolunu sallayarak bir şeyler anlatan kıza kaşlarını kaldıran Harun, gözlerini devirerek bakıyordu. Arada da kaşlarını çatarak itirazlarda bulunuyor, bazen kızı dinlemeyeceğini belirten el hareketiyle, konuyu kapamaya çalışıyordu. Ecem camdan kızının ve nişanlısının sohbetini dinlerken, onları geriden gözlemleyen Cirrus gözlerini kısmış, iki nişanlının kavgasını hırsını saklayarak izliyordu.

Onun asıl hırslandığı konu farklıydı. Cirrus neler konuşulduğunu bilmiyordu ama neler döndüğü konusunda bir fikir yürütebiliyordu. Sanırım Harun mecbur bırakıldığı konu hakkında öfkelenmiş, evde kalmak istemediğini belirtiyordu. Ece ise ısrarla bunun iyi bir fikir olduğunu savunup duruyordu. Sonunda konuşma bitti. Harun öfkeli bir halde çıkışa yönelirken, Ece kızgın bir vaziyette bahçedeki ağaçların dibine yöneldi.

Canı hayli sıkkındı. Kendini bir kapana kısılmış gibi hissediyordu. Öfkesinde öyle boğulmuştu ki, kendi kendine söylenip duruyordu. Hava serinlemeye başlamıştı. Üstelik gece yağmur yağdığı için keskin toprak kokusu tuhaf bir şekilde içini daraltıyordu. Üzerindeki hırkasını çekiştirdi. Şehrin manzarasını gösteren banklardan birine oturarak, öfkeyle manzaraya baktı. Ne gözleri görüyor ne de zihninin içinde dönüp duran sesler susuyordu. Yanında bir hareketlilik oldu, dibine yanaşan sokak kedisine kaşlarını kaldırarak baktı. Kedi şefkatine muhtaç halde elinin altına girerken, genç kız şımarık bir yaklaşımla gözlerine bakan ve kendisini sevmesi için yalvaran kedi yavrusunu dizlerine aldı.

"Sen bile benden daha özgür durumdasın? En azından kimseye eyvallahın yok. Ben hayatım boyunca sokaklarda tek başıma dolaşmadım ya da özgürce sinemaya gidip tatile çıkmadım. Ne komik değil mi? Benim gibi bir kız için trajikomik."

Sıkıntılı bir nefes alıp kedinin tüylerini okşarken, o da tüylerini kabartıp burnunu eline sürtüyor, karnını parmaklarının altına sokarak bu şefkatin tadını çıkarıyordu. Ece canı sıkıldığında, genellikle bu bankta otururdu. Korumalar için yaptırılan demir banklar, manzaraya karşı duruyordu. Sisli bir İstanbul sabahıydı ve içi çorbaya dönen kız, bu görseli izlerken kendini çok huzursuz, yalnız ve mutsuz hissediyordu. Birkaç dakika sonra huzursuzluğu daha da arttı.

"Bu oyun fazla ileri gitmedi mi?"

Kız derinden gelen bu sert ses tonuyla irkilince, elinin altındaki kedi huysuzlandı.

Cirrus arkasındaydı ve buz gibi sesiyle, ateşler içinde kaynayan suyu bile dondurabilirdi. Üstelik şimdi ona öfkelenip kalksa buradan, hatasını kabul etmiş görünecekti. Hal böyleyken, ondan kaçamazdı. Üstelik ne hakla iki de bir onu bu konuda uyarıp, suçluyordu. Başını kaldırdığında, Cirrus'un yan tarafa geçtiğini gördü.

"Oyunlar konusunda üstüme yoktur, en iyi sen bilirsin."

Cirrus'un gözleri parladı. O gece onun planlı olarak koynuna girdiğini söylediğinden beri, kız ona karşı olan duvarını kalınlaştırmıştı. Suçlulukla sustu. Ece'nin kalbi hızlandı. Koyu gözlerindeki bu parlaklıklar, onun gibi karanlık adamlar için hiç uygun şeyler değildi. Onu tanımayan kadınsal yanını etkiliyordu. Bu ifadeyi yok etmek istedi. Kendisini rahatsız ettiğini belirterek, "Beni izlemekten başka yapacağın bir işin yok mu senin? Nereye baksam, gözlerin üzerimde. Gidip

birkaç zavallının ayağına sıkıp, birkaç çocuğu korkutsana," diyerek onu azarladı.

"Ben çocukları korkutmam," dedi Cirrus yanına yaklaşarak. "Ve tek işim sensin, gözlerimin üzerinde olmasına alışmalısın."

Önceden ne güzel görmezden geliyordu. En azından bu katlanılırdı ama şimdi hem gözlerine bakıp hem de yok saydığını belirtmek, canını sıkıyordu. Cirrus yaklaştıkça kızın midesi açık denizde savrulan bir yelkenli gibi çalkalandı. Bu adamın sesi buz, içi saf kötülükle kararabilirdi ama güzel yüzü bir meleğinkini andırıyordu. İnsanı günaha sevk ediyordu. O kadar çekiciydi ki, ne zaman ona kızmaya kalksa, bir kere yüzüne bakmak, tüm öfkesini yerle bir ediyordu. İstediği zaman hayli derin bakan gözleri, sivri burnu, belirgin elmacık kemikleri ve güçlü çenesinin üzerindeki geniş dudakları, ona dünyanın en acılı günlerini yaşatıyordu. Göğsü daralan kız, bakışlarını ondan uzaklaştırmıyordu.

Onun erkeksiliği, açıklayamayacağı bir şekilde kendine çekiyordu. Aslında o geceki vahşi tecrübesinden sonra, korkması, ürkmesi gerekmez miydi? Bunun aksini gösteren bedeninin her bir noktasında, her bir hücresinde, onun varlığını hissediyordu. Bedenindeki yaralar geldi aklına, üzüldü. Her yanı harabeye dönmüş bedeni, korkutucu ünü, aslında tehlikenin ana vatanıydı. Kızı heyecanlandıran bu korku değildi -ona karşı verdiği yoğun tepkiydi. Farkında olmadan sırtını dikleştirerek, kendi düşüncelerine galip geldi.

"Ne dikiliyorsun tepemde? Son lafını da soktuğuna göre, gidebilirsin." diye çıkıştı.

"Cevabını bekliyorum."

"Ne cevabı?" diye sordu kız şaşkınlıkla. Adam tek kaşını kaldırınca, delirdi. "Şifre çözecek halim yok Koruma, git bulmaca kelimelerini adamlarına saçıl!"

Cirrus kıza uzun ve düşünceli bir bakış attı. "Babanla başa çıkma yeteneğin takdire şayan, ancak konuşma tarzın hiç ustaca değil. Üstelik baban kandırabileceğin bir adam değil. O, oyunların içine oyun kuran biri. Sen ki onunla yaşamış birisin, kurnazlığını nasıl görmezsin. Dikkat etmelisin."

"Babamın bu konuyla ne alakası var?"

"Ben düşündüm de, çok alakası olmalı. Her taşın altından baban çıkıyor ya."

"Ne alakası var?" dedi kız ona dönerek tekrar.

"Bir sabah uyanıyor ve kızı nişanlandığını belirtiyor, Cem Aydınoğlu da bunu sorgulamadan hemen kabul ediyor. Sence, senin baban gibi biri için, bu vaziyette normal mi?"

"Sen neyi sorguluyorsun? Sana ne, haddini aşan işlere burnunu sokma. Çiçekleri döküldü diye ağaç dalından vazgeçer mi? Hata yaptım diye, babam da benden vazgeçmeyecek elbette. Senin işin beni korumak, beni sorgulamak değil." Adamın ifadesi aynı olabilirdi ama dişlerinin yayılan gıcırtısı düşünceleriyle aynı fikirde değil gibiydi. "Üstelik ikimizde sebebini gayet iyi biliyoruz, neden evlenmem gerektiğini de biliyoruz, değil mi?"

"Yani zoraki kocan bir oyuncu!"

"Oyuna gerek yok, herkes kartlarını açık oynadı. O bir eşe, ben de bir korumaya ihtiyaç duydum ve sonuç... Kimsenin peşinden koşacak halim yok, eğer insansa benimle acılarımdan yürür, sana ne bundan?"

"Ben senin iyiliğin için uyarıyorum."

"Herkesin niyeti iyilikse, ben kimden kötülük görüyorum. " Adama kafa tutarak, "Yakınlık...Uzak durmandan daha sıkıntılı Cirrus... Her yakınlıkta birleşme korkusu, her uzaklıkta unutma ümidi var. Uzak dur, olur mu?"

Adamın gözleri derin bir hal aldı yine. "Ben uzak duruyorum, sen beladan uzak durmuyorsun."

"Ne yapıyorum, üstüne mi atlıyorum. Fazla egolanma, bilirsin yükseğe çıkan balonun hükümdarlığı bir iğneye kadardır."

"Harun senin bildiğin adamlardan değil, şeyinin peşinde koşarken, aklını portmantoya asmaz. Sakın bir erkeğin gururunu yok sayma... O adam çocuksu oyunlarını başına yıkar."

Bunu şimdi hangi nedenle söylemişti, anlayamadı kız. Adamın yüz ifadesinden, gururunun fena halde incindiği ve bunun da kolay kolay düzelmeyeceği rahatlıkla anlaşılıyordu. Ne olmuştu, ondan vazgeçtiği için miydi bu kibri. Oysa Cirrus cidden ürküyor duruyordu artık. Harun ile olan gelecekleri onu endişelendiriyordu. Kız o kadar kendi düşünceleriyle boğuşuyordu ki, bunu gözlemlemeyi akıl edemiyordu. O kimsenin gururuyla oynamıyordu. Harun'unkiyle asla.

"Tavsiye isteyeceğim son kişi bile değilsin." Sinirli başını kaldırıp, gururlu burnundan soludu.

Sinir adam, sadece başını salladı iki yana. "Sana tavsiyede bulunmuyorum, doğruları söylüyorum."

Onun bu korumacı tutumuyla kızın ensesi gıdıklandı. Neydi şimdi, korumalık vasfını sahiplik ilkesine mi çekmişti. Nasıl unuturdu? Aralarına öyle bir buz dağı koymuştu ki, çarptıkça batacaklardı ve bu dağı küresel ısınma bile çözemezdi.

"Sabahları çenen yerine bacakların çalışsın. Git biraz bahçeyi turla, unuttuklarını hatırlayarak kendine gelirsin."

"Benim kazdığım mezarda sana yer yok, senin gezdiğin dünya da bana yer..."

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum, malum sürekli lafı dönüp dolaştırıp kendine getiriyorsun ama ben senden bahsetmeyi uzun zaman önce bitirdim." Manzaraya dönüp kucağında kıvranıp duran kediyi göğsüne çekti.

"Diyorum ki, inatla yola çıkanın adımları iki ileri bir geri gider. Bu oyun bile olsa, her erkeğin reddedemeyeceği bir şey vardır ve eğer oyunu biraz abartırsan, bundan sen zararlı çıkarsın!"

"Sen ne diyorsun be?" diye bağırınca kız, kucağında ki kedi korktu ve üzerinden yere zıplayarak kaçtı. Ayaklanarak genç adamın yanına yaklaştı. Tam önünde durarak, sanki gücü yetebilecekmiş gibi meydan okudu.

"Dürüst oluyorum. Bu oyunun sonu hüsran olacak çünkü her erkek şeyini sokacak bir de..." Dişlerini sıkarak kendini toparladı, arsız sözlerini yuttu ve kız yarım kalan cümlesini tamamlamasını sabırla beklerken, "Ateşle barut yan yana durmuyor, bunu ikimizde biliyoruz." diye tamamladı sözlerini Cirrus.

"Mesela senin gibi erkekler mi tehlikeli?" dedi kız alayla. "Üzülme o zaman, Harun sapına kadar adam, yarı yolda bırakmaz söz verip elinden tuttuğunu."

Kızın yüzünü süzen Cirrus, gergin omuzlarını yükselterek biraz yaklaştı. Kız başını havalandırarak ona bakarken, güneşin altında dolanıp duran adamın, teninden yükselen kokusunun o baharatlı tılsımını hissedebiliyordu. Bu ilkel koku tuhaf bir şekilde çekiciydi ve o gece onu etkisine almıştı, tıpkı şimdi olduğu gibi. Tüm duyularına adeta hücum ediyordu. Henüz tıraş olmuş sert çenesinde beliren sakal izlerini dahi seçebiliyordu. O gece gelince aklına, sırtından aşağı bir yel yayıldı. O gece öpüşmek bile sayılmayan bir eylemle dudaklarını ağzının içine

çektiğinde, bu sakalların henüz çıkmaya başlayan yapısı yumuşak yanaklarına değmişti ve tahrik etmişti. Çenesi tenine sürtündüğünde, kendini nasıl hissettirdiğini biliyordu. Nasırlı elleri bedeninde dolaştığında verdiği tepkiyi de, şu anda dokunmadığı halde hissediyordu. Karnında bir şeyler kıpırdadı. Gaz sancısı çekiyor olmalıydı.

"Benim gibi adamlar hakkında ne biliyorsun ki?" diye belirtti adam derinden gelen bir sesle, kız çenesini sımsıkı kapadı ama adam ne düşündüğünü biliyordu.

"Senin gibi adamlardan değil o, bunu biliyorum. Bir hata yaparsa bunu kabullenir. Arkasında durur. *Ağlayacak mısın? Ağlatan ben olsam bile, bir tek benim kollarımda ağlamalısın*, diyecek kadar da cesur."

Adam soluğunu yüzüne üfledi. Çok yaklaşmıştı ama teninden yayılan sıcaklığı, ona has o kokuyu içine solumak istemiyordu. "Haklısın, ben sana baktığım gibi başkasına bakmam deli kız... bakamam."

"Benden nefret ettirecek ne yaptım sana da, bu kadar zalimsin," dedi kız onu yanlış anlayarak.

"Sen yapmadın, ben yaptım." *Hak etmediğim bir bakışın hayalini kurdum.* "Ben hata yaptım, hatamdan ders aldım." dedi adam arkasını dönerek. "Ama sen hâlâ yapmaya devam ediyorsun."

Elleri yanında yumruk olmuş kız, hırsından deliriyordu. Sanki ona onurlu bir şekilde evlenme teklif etmiş ve reddedilmiş gibi gelmiş, burada ahkâm kesiyordu. Ona had bildirecek en son kişi bile olamayacakken, ders veriyordu. *Kibirli pislik.* Bu sefer kendisini sinir etmesine daha fazla izin vermek istemiyordu. Defolup gidebilirdi, tek kelime etmeyecekti ama adam gitmek yerine birden durdu. Kız hızla arkasını döndü. O gitmiyorsa kendi giderdi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Cehennemin dibine,"

Adam koluna dokununca, kız hızla arkasını döndü, gözlerini eline çevirdi. "Bu taraf olmaz. Çok tenha. Ön bahçede dolaş."

"Dibini gördüm," dedi Ece bıkkın bir sesle.

Gözlerini kısan adam anlayamadı. "Ne?"

"Cehennemin," dedi kız. "Gözlerinde." Kolunu çekiştirdi ama kurtaramadı. "Kor gibi yakan gözlerini artık kendine sakla, haddini aşma. Koruma!"

"Ağır geliyorsa konuştuklarım, boş değilmiş demektir." dedi adam buz gibi. "Sustukça büyüyor içimdeki kelimeler, çığlık çığlığa söyleyemediklerimden vurma beni... Eskisi gibi ol, yok say. Uysal ol. Kendini ateşe atmadan bu beladan kurtulmayı dene."

"Eskisi gibi olamayız, unuttun mu?" dedi dişlerini gıcırdatarak.

"Unutmadım, unutamam," dedi adam sıkıntıyla. "Unutturmuyorsun çünkü."

Bu onun suçu muydu? Unutamadığı için de mi onu suçluyordu? Adamın ne dediğini anlaması kızın biraz zamanını aldı. Bakışlarını hızla gözlerine çevirdi. Şaka yaptığını sanmıştı ama ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ciddi olamazdı. Cirrus. Az evvel kendisine doğru bir adım mı atmıştı? Hem de kendince büyük bir adım. Karnının içinde sarmaşıklar filizlendi ve kalbine sürgün olup sardı, sıktı, durdurdu.

Cirrus hiçbir şey demedi, ona baktı. Bakışlarının derinliği kızı sarsmıştı.

"Sen az evvel bana bir şey mi söylemeye çalıştın?"

"Açık açık söylediğimi düşünüyorum."

"Ne zaman?" diye sordu kız. "Ben böyle bir şey hatırlamıyorum."

"Gayet net hatırlıyorsun," dedi adam dişlerinin arasından. "Seni ararken kendimi kaybetmek istemiyorum."

"Sen ciddisin?" dedi kız ağzı bir karış açık kalarak. "Yanlış anladığımı söyleyeceksin kesin, alay edeceksin sonra değil mi?"

"Peki ya ciddiysem?"

Bir an bu mutluluğun boşvermişliğine kapılan kızın soluğu kesildi. Başı döndü. Ayaklarının altından kısa bir an yer çekildi. Birden hızlanan kalbini yok sayması kolay olmadı. Ondan ne kadar etkilenirse etkilensin, yaptığı affedilmez hatası böyle alelade bir söz, tek bir özür olmadan geçiştirilemezdi. Gerçi özür de dilese gerçek değişmezdi. Onu ailesinin önünde aşağılamasının affı da yoktu, telafisi de. Yine de onun kendine bunu teklif etmesi o kadar inanılmazdı ki, aklı karıştı. Nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Ona açık açık olmasa bile, imayla oyunu devralabileceğini belirtmişti. Ama Harun ile ilişkisi oyun değildi ki. O gece yaşadığı üzüntüleri asla unutmuyordu ve ne olursa olsun, böyle bir kaderi yaşamak istemiyordu.

"Eskiden ne güzeldi, sen susardın ben küserdim." diyerek kolunu silkeleyip kendini geriye çekti. Adam yanına düşen elini yumruk yaparak

sabit tuttu. "Şakasını düşünmek bile dehşet verici. Çok cömertsiniz Cirrus Bey, ancak sizin gibi bir korumanın benim gibi şımarık bir kızla, bu tür ciddi konulara girmesi komik değil mi? Aklım havada, klişe bir entrikacıyım ben. Zamanını boşa harcıyorsun..." Yaklaştı. "Koruma!"

İçinde fırtınalar baş gösterirken, sakin duruşuyla yanından geçip gitmek istedi. Cirrus iri bir adımla önüne geçti. Dalgın kızın omzu, adamın çelik gibi sert göğsüne çarptı. Elektrik çarpmış gibi titredi. Bu ani tepki ve fiziksel temas üzerine, derin bir nefes aldı. Bu hamleyi beklemiyordu. Karnı kasıldı. Onun, o gece kendisine yaşattığı tuhaf hisler, yeniden beliriyordu. Karnında kıvranan her neyse, sıcaktı ve kalbini hızlandırmıştı.

"Zamanım senin zaten," dedi adam kısık bir sesle. Çok yakındı. Tepesinden bakarken boynu bükülmüş, dudakları kulağına yaklaşmıştı. Nefesinin ılıklığı, kulağını gıdıklıyor, bedenini titretiyordu.

Varlığının yakıcılığıyla yutkunan kız, kısacık bir an gözlerini kapadı. Soluğunu tutarak hırkasının eteklerini sımsıkı kavradı. Elleri titriyordu. "Umurumda değilsin," dedi kendini kasarak.

Adam bilinçli olarak tekrar verince soluğunu kulağına, kız içini çekerek gözle görülür şekilde titredi.

"Hiç öyle düşünmüyor gibisin, nefesini tuttun yine. Kızardın."

Yutkunan Ece kızardı ama taviz vermeyecekti. Evet. Bu daha fazla sinirli bir kızarmaydı! "O gecenin konusunu nasıl açarsın! Ne cüretle."

O geceye dair bir ima bile etmeden,o andan bahsettiğini nasıl olurda dışa vururdu? Salak kız! Salak! Hızlı hızlı soluyordu ve kendisine, bu kadar yakın dururken aklından çıkaramadığı o geceyi, okşamalarını, kolları arasına sıkıştırmış olan sıcak bedenini düşünmek, istemiyordu.

"Ben çok kez tanık oldum, tek bir gecenin tüm hayatına hükmettiğine,"

"Bu konuyu açmaya hakkın yok," dedi titreyen kız. Ona bakmamaya çalıştı ama adam hâlâ çok yakınındaydı. Soluğu saçlarını havalandırıyordu. Titretiyordu.

"Nelere hakkım olduğunu biliyoruz Ece,"

"Evet, hiçbir şeye hakkın yok, bunu kendin itiraf etmiştin."

"O, o zamandı,"

"Fikrini ne değiştirdi?" Kız başını kaldırıp gözlerine baktı. Merak, utancını bastırmıştı.

"Hata yapma potansiyelin..."

Yani ona acıyor muydu? Bu yüzden miydi bu konuşma, bu saçma hali. Dişleri sıklaşırken, yumruğunu adamın karnına geçirdi. Bacağına da tekme attı. Hiç kıpırdamayan ve zerrece tepki vermeyen Cirrus, kızı kollarından tutup, olduğu yere sabitledi. "Ne düşünmüştün?" diye sordu kabaca. "Gelinlikle kefen aynı renktir Ece, seçtiğin kişi sana ya gelinliğini yaşatır, ya da cehennemini. Bu cehennemi sen seçtin." Gözleri bir an merakla parladı ve sonra yine aynı soğuklukla dondu.

"İnsanın en büyük cehennemi, kalbine gömdüklerini karşısında gördüğü an başlar. Öldürdüm seni, kör müsün?"

"Doğrudur... Konu sen olunca... kör olabiliyorum."

"Bunu en iyi gören benim, görmezden gelinen benim çünkü."

Yutkunan bir tavırla, "Sen benim içimdeki, benim bile ulaşamayacağım yerlere dokunmaya başladın." dedi adam.

Sanki birileri kızın ayağının altındaki dünyayı çekiyor gibi hissetmesine neden oluyordu. Yüzleri birbirine çok yakındı ve dudaklarının arasındaki mesafe bir karıştı. Üstelik elleri kollarındaydı, dokunuşu kaba olsa da parmaklarının vaziyeti içini yakıyordu. Soluğu yüzüne vuruyordu ve lanet olasıca aklı, ona küfretmek yerine, gerçekten öpse dudaklarının nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Adam onu yeniden öpecek gibi yakındı ve sık soluklarından sebep bunu yapacak gibi duruyordu.

Gözlerini kaçırsa korkak bilecekti. Başını çevirse dudaklarını yanağında hissedecekti. Üstüne gitse arsız, sataşsa huysuz, kaçsa korkak olacaktı. Kalbi hızlandı, şeytan kanına karıştı. Parmaklarının ucunda biraz yükselse, dudaklarının hafif baskısının sakallı çenesinden, dudaklarına kaymasına izin verse, neler olurdu? Allah'ım neler düşünüyordu. Düşüncesi bile kalbini deli gibi attırıyordu. Bu hali kontrol edemeyeceği kadar güçlü bir şeylerin içinde boğuluyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Uzaklaşmak için başını geriye attı. Karşısındakinin kim olduğunu unutmayacaktı. Bu adam onu, hayatının en karanlık yanıyla tanıştırmıştı.

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

Adam gözlerinin içine baktı. "Gereken buysa,"

Yeşil bakışlarını gözlerine dikti ve içinde harlanan nefretini adamın yüreğine püskürterek, "Seninle evlenmektense, sokak kedisiyle

evlenmeyi tercih ederim Koruma. Gereken konusuna gelince, benden aldığın şeyi gözünde bu kadar büyütme. Bir gün seninle ya da başkasıyla zaten olacaktı. Madem oldu, o zaman keyfini çıkarmamda sorun yok."

Bu sözler, yok sayış, ağır bir darbe vurdu adamın sinesine. Ne demek istediğini ikisi de açık ve net biliyordu. Kendini dizginleyen Cirrus eğilip, dudaklarını dudaklarına dayayarak, bu sözleri ona yedirebilirdi ve yanıldığını anlatana kadar, dudaklarıyla cezalandırabilirdi. Kahretsin! Bunu yapmayı çok istiyordu. Hem de fazlasıyla. Buraya gelirken, kendine bile yabancı gelen bu düşünceyi ona açmak gibi bir niyeti yoktu ama hem gururlu, hem de masum kızı yola getirmek, içindeki dizginlerin elinden salınmasına sebep oluyordu. Genellikle onun etrafında fazlaca bulunmamaya çalışırdı çünkü onu küçümsemesinden ya da korkutmaktan çekinirdi ama artık ne Ece eskisi gibi kibirli, ne de Cirrus eskisi gibi suskundu.

Kahretsin!

"Değil güneşin batıdan doğması, balıklar uçsa, kuşlar yüzse bile seninle asla evlenmem Cirrus. Asla!"

"Sana kocalık teklif etmedim," dedi adam aynı ukalalıkla, kız ezilmiş bir gururla yüzüne bakarken, kendi düşüncelerinden korkmaya başlamıştı. Ona yapacaklarından! Sırf bu sözü yüzünden dünyayı dar edebilirdi. "Sadece seni korumaksa amaç... ve bunu yapacak aptal bir imzaysa, bunu zaten yapıyorum, ha bir eksik ha bir fazla. Ne fark eder."

Ece zeki bir kızdı, Cirrus bunu kabul ediyordu. Dün gece de çok kez kanıtladığı gibi, ondan kurtulmak için tuhaf bir yöntem kullanıyordu -ama inadı tehlikeliydi. Ve bir gün bu deli cesareti başına dert açacaktı. Amacı evlilik cüzdanıysa ona verebilirdi ama kocası olamazdı. İkisi de vicdan azabı çekmezdi böylece. Bu düşüncesizlikle devam ederse, bu işin sonunda üzülen yalnız kendi olacaktı!

Öyle olacaktı, değil mi?

Ne zaman yakınında olsa düşüncelerini etkisi altına almak gibi bir özelliği vardı. Şu anda omzuna dökülen saçları, çam yeşili gözleri ve dağınık ifadesiyle bile büyüleyiciydi. Bu bakir güzelliğinin yanı sıra, umudu çağrıştıran bir yanı da vardı. O gece ikisine de dünyevi keyiflerin ipucunu veren bir yan ise açmaması gereken karanlıkların kapısını zorluyordu. Ece onun için koparılmayı bekleyen bir gül gibiydi. Ya Cirrus ellerine batmasına göze alıp onu kavrayacak, etine dikenlerinin

geçmesine ve kanamasına izin verecek, ya da soldurmamak için bırakması gerekecekti.

İkisi de cesaret işiydi, hangisini seçecekti?

Kız öfkeyle başını geriye atarken ve alev alev yanan gözlerle bakarken, ne kadar çekici olduğunun farkında değildi. Eğer böyle bakmaya devam ederse, onu yere yatırıp, kendinden geçene kadar öpmek tehlikesiyle karşı karşıyaydı ikisi de, görmüyor muydu? Lanet olsun, şu anda bile onu altına aldığını, ellerini yumuşak teninde gezdirdiğini, dudaklarını...

Hayır düşünmeyecekti!

Bu lanet ilaçlar neden artık dürtülerini kontrol edemiyordu? Tüm bunları hayal etmek bile adamın kanının kaynamasına yetiyordu. Bu tür acizlik, zayıflık belirtisiydi. Cirrus, sinirlenerek bu arzuya karşı koydu. Arzularını kontrol altına alma konusunda, çok yetenekli bir adamdı ama daha önce hiç kimse içinde böylesine ilkel dürtüler uyandıran bir durum sergilememişti. Daha önce kimse bu kadar canını sıkmamıştı.

"Harun'dan bir imzadan fazlasını alacağım, her anlamda."

Elleri sıklaşan adam kızı bırakarak geri çekildi. Kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Eve git."

"Gitmiyorum, bana emredemezsin." diyen kızın yüzü öfkeyle kızardı.

"Eve git," dedi adam dişlerinin arasından sakince! Aslında hiç sakin değildi. Kendini dizginleyememekten çekiniyor olduğunu, kendine bile itiraf edemez haldeydi.

"Ne sanıyorsun beni, süs bebeği mi? O adamın kadını olmak için evleniyorum, kol çantası değil. O bana istediğimi verecek ben de ona ken..."

Ani bir hareketle kızın çenesini avucunun içine aldı ve kendine çekti. Hızlı hızlı soluyor, gözleri dudaklarıyla gözleri arasında gidip geliyordu. "Ateşini söndür, çıngıların sıçrarsa irademe, ikimizde yok oluruz."

Kızın dişlerinin gıcırdayan sesi dudaklarının arasından sıyrıldı. Adamın başparmağı, istemsiz bir halde boynunda hızla atan damarın üzerine yöneldi. Sanki karmaşık bir düğüm varmış gibi onu ovarak açmayı amaçladı, yavaşça okşadı.

"İnsanların boynunu ikinci kez düşünmeden kırdığım çok oldu."

"Kırmakla tehdit ettiğin kişi paramparça..."

"O zaman eve git, sınırı geçme."

Kız gözlerini kocaman açtı. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun? O zaman benim deli olduğumu unutuyorsun. Ben hiçbir şeyden korkmuyorum."

Cirrus bunu unutmamıştı. "Sen bunu sık sık kanıtlarken, nasıl unuturum."

"Unutma, kimin ne düşündüğü ya da ne söylediği hiçbir zaman umurumda olmadı."

Onun peşinden buraya gelmesinin nedenini hatırlattı kendine. "Bir adamla oyun oynamak, içinde iki mermi bulunan tabancayı kafana yaslamak ve tetiğe dokunmak gibidir. Birinde denk gelmedi diye sevinme, diğerinde gelmeyeceğinin garantisi yok. Riske girme."

Kız gözlerini devirerek küstah bir şekilde dudaklarını büzdü. "Elimde patlamasını istiyorum belki. Yaktığı yerden yanmasını istiyordum, benim yerime düşünmek sana mı kaldı? Belki bana genç bir *kadın* olduğumu hatırlatmasını istiyorum. Belki kadınlığı onunla yaşayıp keyfini çıkarmak istiyorum. Nişanlım o benim, istediğim kadar ileri gidebilirim."

Elleri kasılan adam tekrar parmaklarını çenesine sardı. Farkında olmadan daha da sıktı. Öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu çünkü kızın cahilliğinden dolayı bunları söylediğini, yüz yüze olduğu sorunların karmaşıklığından saçmaladığını düşünüyordu.

"Git..." Elini hızla çekti.

Kız zorlukla nefes alarak öfkeli bakışlar attı. "Sakın bir daha bana dokunma... Haddini bil." Adamın bakışları daha da sertleşti. Dudaklarını sıktı. "Sen ne yapmaya çalışıyorsun? Korumasın sen."

"Korumak için çabalıyorum."

"Kendinden koruyamıyorsun sen beni, düşmanımdan nasıl koruyacaksın."

"Etrafta saldırıya uğrama riskiniz var. Bahçenin bu bölümünde gezinmenizi istemiyorum, eve gidin."

"Sen kendinden koruyamadın beni," dedi kız hırlayarak. "Korkutarak, güç kullanarak ve gözdağı vererek şimdi suç bastırıyorsun. Eğer beni korumak istiyorsan, kendi duygusuzluğundan koru. Uzak dur, çünkü ben sana yaklaşma ihtimalini bile ateşe verdim. Görmüyorsun."

Cirrus açılan mesafeyi kapatarak ona doğru bir adım attı. Kızı kollarına alıp saçma suçlamalarına bir son vermeyi çok istiyordu. O gece onun odasına gizlice giren Cirrus değildi. O, kendine sunulanı almıştı bilinçsizce. Nasıl tüm suçu ona yüklerdi? Bu utanmaz kızın öfkeli gözleri ve öpülmek için yalvaran kırmızı dudakları karşısında, sabrı iyiden iyiye taşmak üzereydi. Ece daha önce kimsenin söylemeye cesaret edemeyeceği şeyler söylemiş, kimsenin başkaldıramayacağı kadar asilik etmişti.

"Şimdi eve git... Yoksa..."

"Ne hakla bana emir verirsin hala?"

"Babanın bana verdiği yetkileri kullanarak," dedi gergin bir şekilde.

"Babam kaç para ödüyorsa sana, on katını teklif ediyorum, yeter ki havamı kirletme." Kız güzel çenesini kaldırdı ve gözlerine cesur bir bakış attı. Cirrus dudaklarını sıktı. Hayatındaki gerçekleri pek de anlayamayan fazla şımartılmış bu kıza, laf anlatmaya çalışmak çok zordu. Ona parasız bebek bakıcılığı yaptığını bilse, ne düşünürdü?

"Sen etrafındaki psikopat hakkında tam olarak ne biliyorsun? Camdan bir kalede, babası ve kuzenleri tarafından korunmuş şımarık bir kızsın. Baban bu kadar üzerine titremek yerine, o manyak herifin gerçek yüzünü biraz olsun gösterseydi, şimdi bu kadar deli cesaretin olmazdı. Aptal şeyler yapmazdın." Bu doğru gözlemler, kızın kızarmasına neden oldu. Adam çenesini sıkarak devam etti. "Asıl dünya bu fanusun dışında. Senin aklında canlandığı gibi hükmedilen bir yer değil burası. Masumu, acizi, korkağı yerle bir eden bir azap çukuru. Dua et, baban zengin ve güçlü, yoksa sonun diğer onca masum gibi toprağın altında, yeri bilinmeyen bir mezarlık olurdu."

Ondan uzaklaşan kız arkasını döndü. Zayıf omuzlarını inatçı bir şekilde dikleştirdi. Adamın cesur itirafları kızı etkilememeliydi ama etkiliyordu. "Bana hayat dersi verene bak, kendisi sınıfta kalmış."

Uzaklaşmaya çalışan kızın kolunu tuttu. Kaba bir tavırla onu kendisine çevirdi. Bacaklarına ve göğsüne doğru yaklaştırdı. Bedenine hem sıcaklık hem de öfke dalgaları yayılıyordu. Ona yumruk atmak için hamle yapan kız, yakalanmaya karşı koymaya çalıştı ama adam çok hızlıydı. Saçlarını yakalayarak yüzünü kendine yaklaştırdı. Alnını alnına yasladı. Karnında daha önce hiç böyle bir ağrı belirmemişti, bacaklarının bile gücünü kesmekteydi. İradesinin sonuna sarılan adam

gözlerini kısacık bir an kapadı. Öyle ya da böyle, onu dinleyecekti. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Cehenneme gitmeni?"

"Oradan geldim," dedi koyu bir pişmanlıkla. "Benden ne istiyorsun deli?" dedi kıza, "Çünkü akıllı olan hiç kimse bana yaklaşmaz. Ben ailendeki adamlara benzemem, iplerimi çektikçe hareket ettiremezsin beni."

Kız öfkeyle bir nefes aldı. "Sen ne söylediğinin farkında değilsin, ailemdeki herkes o iplerle boğar seni..."

"Babasının şımarık kızı... Cem Aydınoğlu'nun yumuşak karnı... Babanın sana asla itiraz edemediğini bilmeyen yok," Ateş alan bakışlarını dudaklarından uzaklaştırıp gözlerine çıkardı. "Bana meydan okuyorsun çünkü ben seni görmezden gelmiyorum."

Cirrus ona bir tokat atmış gibi irkildi. Yanılıyordu, en fazla o görmezden geliyordu. Üstelik daha önce kimse bu şekilde onunla konuşmaya cürret edememişti. "Ne düşündüğün zerrece ilgilendirmiyor beni," dedi öfke saçarak. Yanakları kıpkırmızıydı ve nefes alırken güzel göğüsleri inip kalkıyordu. Dudaklarını sıkarken, adamın ifadesine baktı, aslında bunun yalan olduğunu ikisi de biliyordu.

Cirrus yeterince konuştuğunu anlayıp onu kaba bir şekilde geriye savurarak bıraktı. Geriye doğru bir adım attı ve elini kendi saçlarına götürüp, bedeninin rahatlamasını sağlarken küfretti. Kız arkasında titreyerek ayakta kalmaya çalışırken, çok sert konuşmak istememişti ama kızın damarına basan sert sözleri –ki Cirrus kolay kolay çileden çıkmazdı- onu öfkelendirmişti.

O geceden beri ayarlarıyla oynamıştı, inatla oynamaya da devam etmekteydi. Kızın kendi ile ilgili önyargıları olması gayet sıradandı ama neden bu yargılarını zihninden atmak için müthiş bir istek duyuyordu. Cesur sözleri ve inatçı yaklaşımıyla, diğerlerinden farklı bir şekilde gözlerindeki oku kalbine hedeflemiş, zırhını delmiş, kalbine işlemeye devam ediyordu. Durmuyordu. Bilmiyor muydu ki barut fıçısına kibrit atılmazdı. Deli kadın, ikisini de patlatacaktı.

Bunu fark eden Cirrus kabullenemez şekilde kendine telkinler verdi ama onu umursamadı. "Şimdi eve git," diye gürlediğinde, kız korkuyla irkildi ve onun sesini duyan bir koruma koşarak yanlarına gelirken, "Efendim bir sorun mu var?" diye endişeyle sordu. Cirrus işaret parmağıyla, "Eve götür," diye emretti.

Ellerini yumruk yaparak arka bahçeye doğru uzun adımlarla ilerledi ve sonra bir kez daha bakmak için arkasını döndü. Kocaman olmuş gözleriyle ona bakan kızın bedeni kaskatı kesilmişti. Yüzü bembeyazdı ve ellerini yumruk yaparak, yanlarına indirmişti. Güçlü, gururlu ama şaşırtıcı bir şekilde kırılgandı. Lanet olsun, hızla yanına gidip kollarına alarak onu teselli etmek gibi saçma bir duygunun karnına yerleşmesine sebep oluyordu. Belli ki sözleri onu derinden etkilemişti. Soluk alamaz halde duruyordu ve gözlerinin içindeki kırılgan nem, onun ağlama isteğiyle kıvrandığını gösteriyordu.

Cirrus içinde bir suçluluk duygusu hissediyordu. Şimdi hızla yanına gitmek, bağırdığı ve korkuttuğu için rahatlatmak istemiyordu. Hayır, isteyemezdi. Bu isteği hemen unutmaya çalıştı. Artık aklını başına almalıydı. Doğruları söylemişti. Şımarık prensesin bunları duymasının vakti gelmişti. Babası, cam fanusa kapadığı kızını sorunlardan ve huzursuzluktan uzak tutarak, iyi bir şey yapmıyordu. Kız kendini cesur sanarak tehlikeye atıyorsa, bunda babasının koruma kalkanlarının da suçu vardı. Eğer Cirrus zihnindeki kişiler ile ilgili şüphelerini kanıtlarsa, gerçek dünya yakın zamanda yüzüne çarpacak ve bu güçlü sarsıntı onu yerle bir edecekti.

Ece öfkeyle eve girerken, mutfaktan çıkmakta olan ve elinde buharı tüten bir kupa bulunan Ecem şaşkınlıkla kızına baktı. Önünden mermi gibi geçen kıza, "Kızım kim bastı kuyruğuna," diye sordu.

"Akşama senin kıyafetlerinden kullanabilir miyim?"

"Nereye gidiyorsun ki?" diye sordu Ecem kızının arkasından bakarak. Merdivenlerde duralayan Ece, kısa bir an annesine döndü. "Eğlenmeye... Neyim ben, hapis miyim? Kafesinizden çıkamaz mıyım?"

"Kızım ne diyorsun sen?" diye sordu şaşkın halde bakarken.

"Bırak anne ya, tüm ömrüm boyunca sizi kırmamak adına hareket ettim, elde ettiğim tek şey görmezden gelinmek oldu. Babama söylersin, bu gece dışarı çıkmak istiyorum. Eğer beni engellemeye kalkarsa, bunu illegal yollardan yaparım."

Ecem ağzında sözü, kalbinde korkuları, zihninde felaket çanları ile kalakalmıştı. Ece ilk defa bu tür asilik sergilemişti. İlk defa ona kırıcı bir davranışla konuşmuştu. Kupasını sehpaya bırakıp yukarı çıktığında, kapısının önüne geldi. Tıkladı, açmak için kapının koluna asıldı ama kilitliydi. İlk defa kapısını kilitlemişti. "Ece, annem korkutuyorsun beni." diye sordu.

"İyiyim anne," diye bağıran kızının ağlama sesine, bir şeyleri kırma sesi karıştı. Ecem endişeyle, "Kapıyı açar mısın?" diye sordu yeniden.

"Anne iyiyim dedim, birazdan yanına gelirim. Lütfen beş dakika yalnız kalayım."

Ecem kapının önünden çekilirken, ne yapacağını bilemedi. Esme'yi aradı ve fikir almak için *Sancaktar Time* ile görüntülü konuşmaya Peri'de eklendi. Üç kadın kafa kafaya vererek konuştu, sonra da bu konuşmalar erkeklere açıldı. Netice de Ece, akşam dışarı çıkacaktı. El birliği ile buna karar verilmişti. Tek başına çıkmayacaktı. Kızlarının çok istediği bu gece, kına gecesi yerine veda gecesi olacaktı. Cemre ve Tutku da ona eşlik edecekti. Her zamanki gibi!

Saat tam onda, Ece hazırlanmış şekilde odasından çıktı. Emrivaki ile getirilen Harun, Cirrus ile salonda oturmuş, Cem'in bahsettiği bir şeyi dinliyordu. Ecem ise elindeki kitabı okurken kahvesini içiyordu ama aklı kitapta değil kızının hırçınlığında kayboluyordu. Sanki dışarı çıkmak için değil de, uzun süredir kararlaştırdıkları sohbeti konuşmak için buraya gelmiş gibiydi üçlü. Bugün başına geleceklerin farkında, değil miydi?

Merdivenlerde ses duyan Ecem, başını kaldırdı. Kızını gördüğü an kahvesini yutamadı. Ayağındaki sivri topuklu siyah stilettoları, elinde minik bir portföy çantası vardı. Dizlerinin bir karış üzerinde biten mini elbisesinin kumaşı hayli salaştı. Üzerinde tiril tiril bir görünüm vermekteydi. Elbisesinin göğüs kısmı da aynı şekilde bedenine yapışmıyordu. İçine, iç çamaşırı giyinmediğini vurgulayan kumaş, göğüs uçlarını ortaya çıkarmış, cesur bir dekolteden daha keskin dikkat çekmişti. Harun ağzı açık kıza bakarken, Cirrus oturduğu koltuğu gıcırdatan bir baskıyla kasıldı. Sanırım dişlerini sıkıyordu ki çenesindeki kas yine seğiriyordu.

Ece aşağı indiğinde, başını kaldırarak annesine baktı. Saçlarını dağınık ve salaş bir topuz yapmıştı. Birkaç bukle firar etmiş, asice yüzüne ve ensesine düşmüştü. Yüzünde daha önce yapmadığı kadar dikkat çekici ve özenli bir makyaj vardı. Bu makyaj abartıya kaçmadan, doğal güzelliğini vurgulamıştı.

"Hadi ne bekliyoruz," dedi Harun'un şaşkın yüzüne gülümseyerek.

"Dumur oldum, biraz soluklanabilir miyim?" diye takıldı Harun.

Ece gülümseyerek kapıya döndü. "Hadi geç kalıyoruz,"

Yerinden fırlayan Cem ağzını açtığı an, Ecem kocasının yanına giderek eliyle ağzını kapadı ve adamın küfreden küçük sesi karısının elinin içinde boğuldu. Kıyafetin önü ne kadar mütevaziyse, arkası bir o kadar cüretkârdı. Sırtındaki dekolte, belinin gamzesini gösterene kadar zarif sırtını açığa vurmuştu. Üstelik omzunun üzerinde bir dövme vardı ve öyle ufak bir dövme de değildi bu. Bir ağaç dövmesi vardı. Bir tarafında yaprakları, diğer tarafında çıplak dalları olan ve üzerinden kuşlar uçan bir dövmeydi. Harun keyifle kızın arkasından yürürken, Cirrus hızlı hızlı soluk almamak için kendine savaş veriyordu. Kız topuk seslerini kafasına çaka çaka salınıp kapıya giderken, onun da içinden sakinliği gidiyordu. Cem karısının elini ağzından ittirdi. Ateş alan bakışlarını Cirrus'a çevirdiğinde, burnunun yanındaki kas seğiriyordu. "O ceketin..." derken işaret parmağını sallıyordu. "O ceketin kızımın sırtına geçmezse..."

"Cem..."

"Ne Cem?" diye kükredi Cem. Küfreder bir tavırla salondan ayrılırken, "Ben aşağıdayım, gelme sakın sana patlarım." diye söylendi. Yine kum torbasının yanına gidiyor gibiydi. Ecem hiç bakmadı Cirrus'un yüzüne, "O ceket kızımın sırtına inerse, sana yapacaklarım geçmişini aratır." diyerek salondan ayrıldı.

Cirrus omzunu dikleştirdi. Kapıdan çıkmadan evvel portmantonun kapağını açtı ve içinden bir hırka alarak peşlerinden çıktı. Korumalar yerlerini almış, Ece Harun'un aracına binmiş, bir şeyler konuşuyordu. Cirrus elindeki hırkayı sıkarak aracına yönelirken, dişlerinden yayılan gıcırtı yüzünden korumalar ona yaklaşmaya çekiniyordu. Tüm araçlar bir tren gibi hareket etti, İstanbul'un dar sokaklarından su misali aktı geçti.

Ece heyecandan titreyen elleriyle çantasını sıkıca kavradığında, kapısını açan Cirrus'a bakmadan bacağını dışarı attı. Uzun bacağı cömert yırtmacı yüzünden soluğunu kesti. Dilini ısıran Cirrus etrafa bakınırken, araçtan çıktı. Yanına gelen Harun kolunu uzatınca, gülümseyerek uzandı.

"Valla biri sana asılırsa döverim, sonra çığlık atıp bayılma."

"Tamam bayılmam." dedi Ece kahkaha atarak. "Daha önce buraya geldin mi?" diye sordu genç adama.

"Birkaç defa baskına gelmiştim, birkaç kişiyi enselemek için de gözleme."

Girişinde izbandut gibi korumaların durduğu geniş ve ışıklı kapıdan içeri girdi. Ece her yandan insanların fırlayacağını ve yüksek seste sunulan müzikle kendilerini kaybedeceklerini düşünürken, içeri girdiği an yaşadığı hayal kırıklığı yüzüne şaşkınlık olarak yansımıştı. Ece boş masalara ve mekâna bakarken, hırsla Harun'a döndü. Harun teslim olur gibi ellerini kaldırdı. O sırada arkasından içeri giren Cirrus'la yüz yüze geldi. Adam hiç umursamayan bir tutumla elinde salladığı bir şeyle içeri ilerledi ve korumalarını sağa sola yollarken, onu göz ardı etti.

"Ece," dedi yanına gelen ses. Genç kız önüne döndüğünde, Cemre'yi gülen gözlerle ona bakarken gördü. İlk afalladı, sonra şaşkınlıkla, "Cemre?" diye sordu. "Senin gelmeyeceğini düşünüyordum."

Cemre yanaklarından öperken, "Aşk olsun neden gelmeyeyim," diye çıkıştı.

"Ne bileyim sen içmezsin, çok dikkatlisindir."

Ece yengesinin başına baktı, ilk defa Cemre şalını boğazından değil de bone şeklinde başına dolayarak, modern bir şekil vermişti. Üzerinde de şık bir gece elbisesi vardı, boğazlı bir elbiseydi ve boynu kapalıydı. Üstelik tırnaklarına oje bile sürmüştü. "Hayrola," diye sordu merakına yenilerek, yaklaştı ve fısıldadı. "Emre bir b*k mu yedi? Bak eğer böyle bir şey yaptıysa deşerim onu kör törpüyle,"

"Yok kuzum ne alaka. Hem ben içmeye değil eğlenmeye geldim, gelemez miyim?"

"Tabiî ki gelebilirsin," dedi Ece ona sarılarak. Özlemişti.

Düğünlere gidip, onca erkeğin içinde canı çıkana kadar oynayan insanlar, nedense *bar* denildiği zaman farklı düşünüyordu. İnsanlar kendileriyle çelişiyor, sanki eğlence anlayışı bir tek açıklara verilmiş gibi bir algı yaratılıyor, bunu açık kapalı kavgasına dönüştürüyorlardı. O zaman kapalılar düğünde oynarken, bu düşünce nereye gidiyordu? İkisi de aynı eğlence, aynı coşkuya farklı meclislerde gidiyordu. Cemre oldum olası insanların bağnaz düşünce yapısından nefret ediyordu. Alkol almıyordu ama alana da zorla engel olmuyordu. Herkes özgür iradesiyle hayatına dilediği gibi devam ediyordu. Ayrıca oynamaya değil, onları yalnız bırakmamaya gelmişti. Kaldı ki oynayabilirdi, kim ne karışabilirdi. Durum eğlenecek zaman değil, destek olunacak bir andı, ayrıydı. O da üzerine düşeni yapacaktı. Kapalılar tırnaklarına bakım yapmaz algısına da ayar oluyordu. Normalde Cemre beş vakit namaz

kılan bir insandı. O zamanlarda abdest aldığı için tırnağına oje kullanmıyordu ama ay dönümlerindeki bir haftalık zamanında, tırnaklarına bakım yapmayı ve renkli ojeler sürmeyi seviyordu. Öteleştirmek erkeklerden çok nedense kadınların zihnine geliyordu, zaten kadının en büyük düşmanı da kadın değil miydi? Neden eğlence anlayışını, kapalı açık diye ikiye bölüyorlardı? Bu konuda içi dolu olan Cemre, bir gün bu konuda blog sayfasına yazı yazmayı düşünüyordu. Özgür bir ülkede prangalı olmak istemiyordu.

Onun içindeki bu kırgın hissiyattan habersiz olan Ece kollarını Tutku'ya açtı. Karnı kendinden önce gelen Tutku, güzel gözleri parlayarak, "Bak bu gece olay çıkmasın valla eğlenmeden doğurmak istemiyorum," diyerek sataştı. Sımsıkı sarılırken ikili, arkadan gelen sesle, bir an hayal ettiğini sandı. Hızla arkasını döndüğünde kapıdan giren kişiyle çığlığı bastı.

"Masal..."

Genç Yüzbaşı sivil kıyafetiyle içeri girerken, Ece kollarını açmış çoktan ona doğru koşmaya başlamıştı. Kollarına koşan kızı yakalayan Masal, "Minik tavşanım," dedi her zamanki anne şefkatiyle kollarına alarak. Saçlarını kokladı. Kuzusunun yanaklarından hasretle öperken, "Oh nasıl özlemişim," dedi gülümseyerek geriye çıkarken.

"Sen...Nasıl?" diye sordu.

"Bir toplantımız vardı İstanbul'da, çok kalamayacağım ama dönmeden evvel sizi görmeden gitmek istemedim." Ece arkasına baktığında iki tane sivil askerin onu korumak için beklediğini görünce, cidden kalması için ısrar edemeyeceğini anladı. Belli ki yine başını belaya sokmuştu ki, sivilken bile korumasız dolaşmıyordu. "Olsun, çok mutlu oldum." dedi tekrar hasretle sarılarak. "Keşke Pelin ablamda burada olsaydı."

"Biri kulaklarımı çınlattı sanırım."

Kapıdan giren Pelin'in gözleri parlıyordu. Yanında Çiçek ve Ateş Dağlı'nın ikizleri vardı. Bulut Dağlı'nın gözbebeği Çiçek, "Bizi unuttun ama ablan unutmadı, alacağın olsun Ece." diye kırgın bir sesle çıkışırken, güzellikte birbiriyle yarışan ikizler çoktan diğerlerine sarılmak için adımlarını hızlandırmıştı.

"Valla bizim haberimiz vardı, Esme teyze sağ olsun," dedi ikizler. Pelin yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kollarını açmış, şaşkın Ece'ye yaklaşıyordu. Ece ablasının koluna girerken, bu geceyi milat olarak bir köşeye yazacağını düşünüyordu. Masal yeşil gözlerini kuzenlerine

çevirip, hepsiyle hasbihal giderirken, Pelin bir daha sarıldı kuzusuna ve hepsi sevgi yumağı halinde selamlaşmaya başladı. Kadınlar sarılıyor, erkekler tokalaşıyordu. Fahd, Dağlı kardeşlerin damatlarıyla ilk defa bugün tanışıyordu. Üç adamda ciddi ve onlara uyum sağlayacak kişiliklere benziyordu. Çiçek heyecanla kocasını yanına çağırırken, ikizler eşlerini Harun ile tanıştırmaya çekiştiriyorlardı. Müsaade isteyen beyler Fahd'ın yanından ayrılırken, Fahd elini Cirrus'a uzattı.

"Nasılsın?"

O ana kadar uzakta duran Cirrus, omuzlarını sarstı. Yanlarına gelen Harun elini uzatarak, "Rüzgâr Bey'in damadı değil mi?" diye gülümsedi.

"Sen de Cirrus'un mevtası," dedi Arapça olarak Fahd. Cirrus ve Fahd her zamanki gibi derin derin bakışırken, Harun, "Anlamadım," diye sordu.

"*Nasılsınız,* diye sordum," dedi gülümseyerek.

"İyiyim de, nasılsınız bu kadar uzunsa sizde, sohbet etmek baya yorucu olmalı." diye gözlerini devirdi. Emre omzunu sıkarak kendine çekerken Harun'u, Fahd gülerek, "Zeki adammış, yazık olacak." diye alay etti. Tüm sevdikleri bir aradaydı. Ece ciddi anlamda mutluluğun dibine vururken, ailesinin yanında kuş gibi şakıyan Pelin'in yanına ilerledi Fahd.

Sanki bara değil de, bir kafeye gelmiş gibiydi herkes. Uzun zamandır görüşmedikleri için, sohbetin dibine vurmuşlardı. Masal dediği gibi çok kalamadan kalkmış, ikizler ve Çiçek bugün Yağmur'un doğum günü olduğunu söyleyerek izin almış, tebriklerini sunarak uzaklaşmıştı. Diğerleri halinden mutlu şekilde sohbet edip kahkaha atmaya devam ederken, kadınların kahkahası mekânı inletiyordu. Garsonlar bile şaşkındı, bar açıldığından beri böyle zulüm görmemişti. Fonda slow bir müzik vardı çünkü kimsenin oynamak istediği yoktu. Herkes birbirine hasret halde gözlerinin içine bakıyordu.

Kuzenlerinden kısa bir an bakışlarını ayıran Ece, sonunda Harun'u hatırladı. Köşede maden suyunu yudumlayan Harun'un ifadesi sıkılgandı. Yanına giden Ece, "Sıkıldın değil mi?" diye sordu.

"Yok iyiyim ben, sen keyfine bak," dedi sakince ama yüzü hiç de keyifli durmuyordu. Ece ailesine baktı. "Onlar aslında sık bir araya geliyorlar ama bir araya geldiği zaman dünyayı unutuyorlar." diye açıkladı.

"Kırk yıl hasret kalmış gibiler birbirlerine."

Kız omzunu sarstı. Bakışları kısa bir an Cirrus'a kaydı. Herkes buradaydı, onun da ailesiydi ama o yine her zamanki gibi görevini bahane ederek, bir köşede tek kalmış, tetikte duruyordu. Oysa kuzenlerinin ve korumaların, hatta Harun'un yanında ona bir şey olacağı yoktu ama adam hep aynı kalkanlarla dolaşmaya bayılıyordu.

"Bunu babandan neden istedin? Aklını mı kaçırdın sen? Ne kadar tehlikeli olacağını biliyor musun?"

Kız kaşlarını çatarak genç adama döndü. "Daha ne kadar evin içinde hapis kalacağım, on beş, yirmi sene? Yoruldum. Bıktım anlıyor musun? Sen yanımdasın, korumalarım ve kuzenlerim var. Neden bu kadar tedirgin oluyorsun ki?" Bu öfke ona mıydı yoksa Cirrus'a mı çözememişti ama içinde taze dumanı tüten bir kin vardı.

"Tamam, sakin ol! Hemen alev alma. Senin psikolojini düşünemedim. Ama yine de akıl karı değil, bence bu geceyi hemen bitirip evlerimize gitmeliyiz."

"Hayır, eğlenmek istiyorum. Merak ediyorum." dedi kız etrafına bakarak. Gerçi etraf boştu, hiçbir şey hayal ettiği gibi olmamıştı.

"Neyi merak ediyorsun, sanki ilk defa bara geldin!"

Ece elindeki kadehi ağzına götürürken, sessizdi. Harun ona baktı merakla. "Cidden mi?"

Kız omzunu sarstı. "Bir kere babam getirdi. Merak ediyordum, kendim gelip başımı belaya sokarım diye korktu. Kendi getirdi ama babamı görenler bizden uzaklaştığı için, eğlenmekten hayli uzaktım. Pişman oldum ve hemen eve gittik."

"Şimdi de pek mutlu değil gibisin," dedi mekânın etrafını saran korumalara bakarak. "Kızının kınası için bar kapatan bir baban var," Harun kahkaha attı. "Ben bara gitsem iki kadehi nasıl öderim diye düşünürken, senin baban kızı şımarsın diye tomarla parayı etrafa saçıyor." Ece yine omzunu sarstı. "Çok şanslı bir damadım ben, zengin oldum kolay yoldan."

"Bence sen, şanssız bedevi olduğunu yakında anlayacaksın. Babam çekilmez bir kayınpeder olacak." dedi Ece asık suratla.

"Ev konusunu neden kabul ettin o zaman, bize hayatı zehretsin diye mi?"

"Babamın ısrarcı yaklaşımı yüzünden kabullenmek durumunda kaldım."

Harun çatık kaşlarıyla kıza bakıyor, azarlayan sesini sakınmıyordu. İkisi de bar taburesine oturmuştu. Kız onun gözlerine bakarken, içi karışmıyor, kokusunu solurken heyecanlanmıyordu. Lanet olsun, daha sabah Harun'un yerinde Cirrus vardı. Ece kendini hiç bu kadar normal hissetmiyordu.

"Benim o evde kalmam saçma değil mi?" diye sordu onları dikizleyen korumaları göstererek.

"Neden olsun, sonuçta biz nişanlıyız," dedi Ece doğal bir halde ve ekledi. "Evleneceğiz değil mi?"

"Tabiî... Tabiî." dedi adam aynı hızla. Cirrus hemen ileride duruyordu ama alçak sesli müzik yüzünden onları dinlediğine neredeyse emindi. Harun eğildi. Kızın kulağına bir şey fısıldadı ve gözleri parlayan Ece garip bir şekilde gülümsedi. Cirrus onlara bakmamasına rağmen, elleri yanında yumruk oldu. Başını sallayarak kahkaha atan kızın yine yüzü kızarmıştı.

"Evet biz nişanlıyız," dedi Harun iğneli bir bakışla. "Bu kadar utangaç olmana gerek yok."

"Haklısın." dedi kız gülümseyerek, "Alışmam zaman alacak."

Harun yine eğildi ve kulağına bir şey söyledi. Ece daha iyi duymak için dibine sokuldu. Artık Cirrus'un dişlerinin yanında elleri de ses çıkarıyordu. Anlattığı şeye inanamayan Ece, meraklı gözlerini genç adama çevirerek, "Nasıl yaptın?" diye sordu.

Harun şeytanca bir gülüşle, "Bilmek istemezsin." diye söylendi.

"İstiyorum." diye ısrar etti kız. "Hatta görmek istiyorum." Cirrus onlara bakmamak için deliriyordu. Bu adam neden bahsediyor, kız neyi görmek istiyordu anlamıyordu.

"O zaman yaklaş," dedi Harun. Kıza samimi bir fırsatçılıkla yakın olmak istediği için değildi, anlatacaklarından sonra kızın yüzündeki ifadeyi görmek istemediği içindi. Harun ona sigara ya da içki içmek için ailesinden gizli yaşadığı ilk tecrübelerini anlatırken, kız merakla onu dinliyordu. Annesinin, her şeyin kötü şans getireceğine inandığını, içki içtiğini duysa, günah diye yaşına başına bakmaz, kulaklarını kıvırıp tokatlayacağını... Hele hele bakir olmadığını bilse, ne yaparlarsa yapsınlar cehennemde yanacağına olan kalıp fikriyle ona dünyayı dar edeceğini kulağına anlatırken...Bu komik bahis yüzünden Ece büyük kahkahalar atıyordu.

"Peki, anneni alt etmeyi nasıl başarıyorsun?"

"Hiç kolay olmuyor, sorma. O ne hindir, o."

Harun kıza neden bunları anlatıyordu bilmiyordu ama o anlattıkça arkasında düdüklü tencere gibi fokurdayan adam, biraz daha dibine dibine giriyordu. Kızla konuştuğunu gördükçe, her an patlayacağını seziyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu kızın gözlerine bakarken, ciddi bir konuya geçmiş olması aradaki keyfi yıkmıştı. "Korkuyorum," demesini umuyordu çünkü Ece çok masumdu.

Kız onun aksine, "Korkmuyorum," dedi ciddiyetle.

"Neden?" dedi adam merakla.

"Çünkü etrafımdakilere baktığımda, korkmamam gerektiğini görüyorum. Kaç aydır işini gücünü bırakan ailem benimle ağlayıp, benimle gülüyor. Sence korkmak yakışır mı? Güçlü olmak, aksine onlara üzülmediğimi göstermek için her yolu deniyorum."

Ece sandığından daha güçlü, daha hayran olunası bir karaktere sahipti. Kim derdi ki onun yaşadıklarını yaşayan bir kız, bu kadar kuvvetle hayata tutunsun. Omzundaki dövmenin anlamını şimdi tüm ruhunda hissediyordu. Onun yerinde başka biri olsa, bırak ayakta kalmayı, nefes almayı bile beceremezdi.

Ece bir an Harun'un mahalle arası baskısına rağmen, dedikodu ve inanç dolu mahalle olgusunu anlattığı dünyaya daldı. Taburedeki oturuşunu düzeltip, bir bardak su istedi barmenden. Kendi kendine gülerken, Cirrus yüzüne baktı. Ne kadar mutlu ve huzurlu duruyordu bu adamın yanında. Canını neden bu kadar sıkıyordu, anlayamıyordu. Kızın yanakları kızarmış, gözleri parlamıştı. Diliyle dudaklarını yalayışını seyretmişti. Normal şartlar altında, tahrik edici bir hareket olmasa da, garip şekilde tüyleri dikilen Cirrus, her yaklaşımıyla tahrik olmuştu.

"Aslında göründüğün gibi değilsin. İçindeki kadın ve o ufak kız, çok başka biri. Bu yüzden mi hiçbir şey seni şaşırtmıyor?" diye sordu kıza.

Kuzenlerine bakan Ece, Harun'a döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu kadar olaydan sonra bile, gelen her haber beni şaşırtıyor. Belki de çok korunaklı büyüdüğün içindir ya da daha evvel bunlardan çok yaşayıp duyduğun içindir bilmiyorum ama senin hayata bakış açına hayranım. Umudunu hiç söndürmüyorsun..."

Cirrus yanlarına bir şey demek için geldiğinde, Ece hiç alakasız bir tavırla adamın sesini boğazına dizerek, "Seksten bahsediyoruz, değil mi? Bence geç bile kaldım, ne umudu." diye sordu.

Harun önce ağzı açık kaldı, kaşlarını çatarak, "Ne diyorsun sen, ne seksi? Ben cinayetlerden bahsediyorum," diyecekti ki, garip bir halde, "Evet, ölümle seviştiğini unuttum." dedi.

Cirrus olduğu yerde donup kalmıştı. Seksten bahsediyorlardı! Hem de böyle ulu orta. Bakışları onu görmeyen kızın yüzüne kaydı. Baştan ayağa kızarmıştı Ece ve bu durum Harun denen adamın çok hoşuna gidiyor gibi, sırıtıp duruyordu. Boğazına sıralanan nefesini öyle sesli yuttu ki, ortamdaki müziğe rağmen bu sesi Harun bile duydu. Ona dönerek, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Ne zaman gideceğiz, ona göre araçları hazırlatacaktım." diye sordu Cirrus garip bir ses tonuyla.

"Henüz değil," dedi Ece Harun'un kelimelerini yine ağzına tıkayarak. Cirrus'u göz hizasından çıkardı.

"Bazen düşünüyorum, nasıl olur da senin gibi bir kızı erkekler keşfedemez?" diye sordu Harun, bu konuda ciddiydi.

"Ettiler elbette, ama ettikleri her zaman babam karşılarında belirdi ve sonları ne yazık ki hiç de beklentilerini karşılamadı. Babamı gören zamanla tabanlarını yağladı."

"Ne şanslıyım, gerçekten seven bir adam karşına çıkmadı!"

"Beni gerçekten bir adamın beğendiğini sanmıyorum." Kız bu konuda ciddiydi. Tecrübeleri de bunu göstermişti.

"Yanılıyorsun. Ben seni çok beğeniyorum."

Kız omzunu silkti yine. "Beğenseler bile, benimle beraber görülmek istemiyorlar. Korkuyorlar."

Harun üzgün bir halde yanağına uzandı ve saçını kulağının arkasına koyarken, "Ece, o özel bir durumdu. Bir işin peşindeydim, seni görmezden gelirken bir amacım vardı." diye açıkladı.

"Öyle olsa bile, o zamanlar benimle..." dedi Ece üzgün bir ifadeyle, gözlerini devirdi. Harun çenesine dokununca, yanlarından geçmekte olan garsona çelme takan Cirrus adamın, Harun'un üzerine düşmesini sağladı. Genç adam sendeleyerek, "Dikkat etsene aslanım," diye çıkışınca, neye uğradığını anlayamayan garsona baktı.

Şaşkınlıkla, "Abi kusuruma bakma, ayağım bir şeye takıldı sanırım," diyerek etrafına bakınarak, toparlanmaya çalıştı. Harun kıza döndü yeniden ve omuzlarını silkeleyerek dudaklarını yaladı.

"Sen çok yanlış anlamışsın. O gün seninle görüşmeyi çok istedim ama bunun bir randevu olduğunu düşünmenden korktum. Sen öyle acil deyince..." diye açıkladı.

"Hayır düşünmezdim."

"Evet düşünürdün. İlk buluşma olduğunu düşünüp, hayal kırıklığına uğrardın, genç kızlar hayal kurar."

"Ben hayal kuranlardan değilim, sana bunu anlatmıştım." dedi kız suratını asarak. "Hayallerini yıktıklarında altından çıkamıyorsun."

Cirrus kaşlarını çattı. Bu ikisi neden bahsediyordu. Ne ilk buluşması, bir geçmişleri mi vardı? Ece ona aşık mıydı daha evvel? Ne zaman tanışmışlardı? Neredeyken, onu görmemezlikten gelmişti bu adam? İyice meraklı kadınlara dönmüş, yanlarından ayrılamıyordu.

"Affettin mi?" diye sordu Harun.

Ece omuzlarını kaldırarak gülümsedi. Bundan birkaç ay evvel onunla bir yerde karşılaşmışlardı ve o da diğer erkekler gibi ondan uzak durmuştu. Yani öyle olduğunu sanmıştı Ece, görmezden gelince bozulmuştu. Kendini çirkin, vebalı bir hasta gibi hissetmişti. Belki psikolojisinin baskınlığından, belki de başka bir arayış için sürekli kendini telkin ettiğindendi bu duygusallık. Şimdi anlıyordu ki, o gün Harun bir görevdeydi. Görevi riske atmamak için onunla konuşmamıştı. Cirrus gibi görmemezlikten gelmemişti.

"Kaç tane ciddi buluşman oldu?"

"Hiç buluşmam olmadı," diyen adam elini saçlarında gezdirirken, yanına yaklaşıp, "Yani bazı durumlar hariç," diye belirtti. Kız kahkaha attı ve onu kendinden uzaklaştırarak omzuna vurdu. "Ciddi ol, annen duymasın."

"Bir gün doğru olanın ne olduğunu bulacaksın Ece. Sadece, biraz özgüvene ve tecrübeye ihtiyacın var." dedi Harun içini çekerek.

Koruma bir şey demek için onlara doğru gelince, bunu gören ve hareketlenen Cirrus, yanından geçerken bir anda göz göze geldiler.

"Hayat zalim bir öğretmen... Derste kalanın notlarını değil, hayallerini kırıyor ki, bir daha hata yapmasın diye." Ece gözlerini Cirrus'tan çekmeden söylenince, Harun, "Hâlâ seksten mi bahsediyoruz?" diye

sordu. Alaylı bir kahkaha attı. "Çok derin sulara giriyorsun, bence hemen geri dön, Delifişek'in kızı."

Cirrus tekrar yanlarına gelerek, biraz mesafeli duruşunu kazandı. Harun arkasındaki adamın varlığını hissedince, başını sallayarak gülümsedi. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var senin?" diye tamamladı sözlerini. Boğulmasaydı bari bu işin sonunda.

"O zaman biraz yalnız kalabiliriz," dedi kız, "Hem bana söz vermiştin."

Harun'un cevap verebilmek için uzun süre düşünmesi gerekmişti. "Unutmadım ama... Bu görüşme sonrasında olacakları düşünüyorum..."

"Babam bunu duyunca..." dedi Ece kahkaha atarak. Harun son derece açık sözlü davranıyordu. Ece'nin de aynı şeyi yapması için bir engel yoktu. "O kadar da dürüst olmama gerek yok," dedi gülerek. "Söylemeyiz kimseye senin gösterdiğini."

"Genelde pek dürüst değilimdir ama endişelenmene gerek yok Ece... Konu sen olunca, asla yalanla işim olmayacak, şerefim üzerine yemin ettim."

"Sana âşık olmayı hiç düşünmemiştim, malum benim tipim değilsin." dedi kız gözlerini devirerek.

Adam alınganlık etti. "Neden? Yeterince zayıf ve ilgi çekici değil miyim?" Kolunu kaldırdı ve pazılarını gösterdi. "Bu kaslar için, kaç kız telef oldu sen biliyor musun?" diye sordu.

Kahkaha atan Ece, "Babamın kasları kadar çok değiller ama yine de aklımı başımdan aldığın şeyi görmek istiyorum." diye sataştı.

Cirrus dudağının kenarının seğirmesini durduramadı.

"Korkuyorum bazen zekândan Ece."

"Gerçekten mi?"Kızın yüzündeki gülümseme gittikçe büyüyordu. "Bu iş bittiğinde, eminim ortak zevklerimiz de olacak."

"Sanmıyorum." dedi Harun, "Aynı şeyden zevk alamayız."

"Kuzenim doktor, bana doğum kontrol hapı yazmaz zaten," dedi Ece başını iki yana sallayarak.

Harun yanına sokuldu, "Öncelikle, kim olursa olsun bir erkeğe bu konuyu sakın açma. İkincisi de, senin ihtiyacın olan şey; seni sevebilecek bir erkek. Bizim bahsettiğimiz tek konu ise, karanlık bir eylem." dedi tek gözünü kırparak.

"Anlıyorum." dedi kız kızararak. "Karanlıktan uzak duruyorum, daha bu sabah uyarıldım."

"Ağzım burnumla yer değiştirmeyecekse, seni her konuda asiste etmem gerekebilir." dedi adam ciddiyetle. Kızın cesur sözleri, adamın ne demek istediğini anlamadığını gösteriyordu. Harun şefkatli, sevecen bir insan değildi ki, sadece dualarını üzerinden çekmeyen bir anneye, hayaller kurduğu bir kız kardeşe sahip olan, dürüst bir adamdı.

"Hadi merak ediyorum." dedi kız.

"Burada mı?" diye sordu adam etrafına bakarak.

Ece elinden tutup çekiştirmeye başladı, onların bir yere gittiğini gören Emre ve Utku ayaklanınca, Harun, "Benimle," diye belirterek, kızın peşinden devam etti.

Sabrı taşmak için zaman kollayan Cirrus, sakin bir halde peşlerinden giderken, belli mesafeyi aşmıyordu. İkili lavaboların olduğu bölüme geldiklerinde, Ece onu kadınlar lavabosuna çekti. "Erkeklerinki pis kokuyor,"

Harun gülerek arkasını döndü, ölüm sessizliğine bürünen Cirrus onlara bakıyordu. Kapı kapanmadan evvel, onun gözlerindeki karanlığı görüp ürktü. Kapanan kapıya bakarken, tek tekmeyle o kapıyı yok etmeyi, aynı zamanda mantıklı yanıyla sakinleşmeyi kendine emredip duruyordu. Boynunu esnetmek için sağa sola yatırdığında, kütürdeme sesi boş alanda yankılandı. İçeriye neden girmişlerdi? Ne yapıyorlardı? Ne gösterecekti bu adam?

Emre ve Utku bir şeylerin ters gittiğini düşünerek arkalarından gelmişti. Genç adamı karanlık gözleri, taştan gövdesi ile heykel gibi ifadesiz bir tavırla kapının girişinde bulmuşlardı.

"Bir sıkıntı mı var?" diye sordu Utku ciddi bir tonda.

Cirrus başını dikleştirdi, "Hayır," dedi her zamanki buz gibi tok sesiyle.

Emre kaşlarını kaldırdı, abisine baktı manidar manidar. İkili sinsice sırıtırken, "Ece nerede?" diye sordu Emre.

"İçeride!"

Utku etrafına bakındı, sonra erkekler tuvaletini kaşıyla göstererek, "Harun?" demeye korktu. İçeriden tuhaf sesler gelmeye başlamıştı. Kahkaha sesleriydi ama aynı zamanda akla fitne fesat sokacak seslerdi bunlar. Ece kıkırdıyordu. Emre ve Utku bakışırken, ikisinin de yüzü

tuhaf bir şekilde gerilmişti. Ama sessizlik içinde, "Neler oluyor?" dercesine sorgulamaktan öteye gitmemişlerdi. Onlar Ece'yi çok iyi tanıyorlardı çünkü o yüzden rahattılar ama aklıyla hisleri yer değiştiren Cirrus, pek onlar kadar mantıklı düşünemiyor gibiydi.

Boğazını temizleyerek, içeriden gelen samimi sesleri duymamak için, "Birkaç koruma tekniği gösteriyor olmalı," diye belirtti Utku. "Sonuçta nişanlısı bir polis..."

"Tabiî canım. İçeride box ringi vardı nasılsa!" dedi Emre kahkahalarını boğazına gömerken. Her zamanki aymazlığıyla bakıyordu. Cirrus ona kafa atan bir vaziyette bakarken, kapıda bir arbede oldu. Emre ve Utku dudaklarını gerdi. Dikkati dağılan Cirrus kapıya baktığında, korumalardan biri endişeyle yanına geldi.

"Efendim bir grup silahlı adam, inatla içeri girmek istiyor. Sanırım mafyalar, haraca geldiler."

"Onlara burada bizim olduğumuzu söylemediniz mi?"

"Söyledik ama umursamadılar..." dediğinde yerinden fırlayan Cirrus kapıya yöneldi. İçeriden çıkanlar gülmekten kızarmış halde kapıdaki kişileri görünce, kuzenlerinin şaşkın ve utangaç yüzünü gören Ece kahkaha attı.

Harun dudaklarını ısırıyordu ama hâlâ tutamıyordu kendini, ikilinin yüzüne baktıkça kahkahayı basıyordu. Sanki içeride onların en utanmaz sırlarını öğrenmiş gibiydi. Birbirine bakan Utku ve Emre neden güldüklerini anlamamıştı ama Ece bir haltlar karıştırıyordu. Bu kesindi. Harun ile Ece bakıştı, Harun öyle bir güldü ki, sesi oktav oktav içeride yankılandı. Onun sesini bastıran sesler yüzündeki gülüşü soldurdu. Sanırım adamlar mekâna girmişti. Salak korumalar bir işi beceremeyişlerdi.

"Cemre?" dedi Emre korkuyla ve ondan evvel koşturan Utku, karısının burada doğurmasına sebep olan kişinin boynunu kıracağına yemin ederek, tabanları yağladı. İlkinin doğumunu sittin sene unutturmamıştı, yine aynısı olursa Tutku'nun dilinden kurtulamazdı.

Kadınlar şaşkınca durup, ürkek bir şekilde kapının girişinden gelen seslere bakarken, Fahd çoktan herkesi koruması altına almıştı.

Koşarak yanlarına gelen koruma, "Hayli kalabalıklar, içeride sorun çıkardılar ama neyse ki hallettik efendim." dediğinde Fahd'a, kızlar korumaların değil de, kendi kocalarının işe el attığını anlamıştı. Fahd korumayla birlikte kapıya yöneldiğinde, Pelin onu durduramamıştı.

Gelinlerine bakan Pelin, "Fahd'ın bozulmaması gereken bir mahkeme kararı var, valla birinin kılına zarar verirse, içeri girer." diyerek kapıya koştu.

Cemre, "Geçen gelişinde yine birkaç kişinin tozunu almış," diye açıklama yaptı şaşkın Tutku'ya. Herkes onun karısına bakanların tozunu alma davranışına alışık olduğundan, bu baskınlığını yadırgamazdı. Adam hâlâ kıskanç, hâlâ kendi kültürünün kafasını yaşarken karısını da el üstünde tutmayı başarmaktaydı. Kızlar oturdular yerlerine, bu tür durumlara alıştıkları rahatlıklarından belliydi. Endişeyle kapıya yığılan garsonların arasından, gelecek kocalarını sakince beklemeye başladılar. Yaklaşık beş dakika sonra, her şey kontrol altındaydı. Yalnız Fahd yine rahat durmamıştı. Arbedeyi duyan Cem ve Rüzgâr, endişeyle onları ararken, "Neler oluyor Utku, sorun ne?" diye açılan konferansla ortalığa sordular.

Telefon elinde kızların yanına gelen Emre, "Bir şey olduğu yok amca, bir grup genç mekâna baskına gelmiş, içeri alınmayınca da hır çıkarmış." dedi sakinlikle.

"Harun nerede?" diye sordu Cem endişeyle.

Emre telefonun konferansının sesini biraz daha açtı. "Harun hastaneye kaldırıldı," O ana kadar sessiz kalan Ece yerinden korkuyla ayaklandı.

"Ona ne oldu?" diye sordu Cem.

"Sanırım araya kaynamış, iki tane çenesine sıkı yumruk almış." dedi Emre bıyık altından gülerek.

"Kim vurmuş?"

"Bilinmiyor... dedim ya araya kaynamış."

"Burnu vahimdi, senin plastik cerrah bile düzeltemez Cemre," dedi keyifle karısına bakarak.

"Burnuna ne oldu?" diye sordu Rüzgâr bu sefer merakla.

"Birinin elinin tersi fena çarpmış," dedi Utku gülerek. Sonra gülmesini bastırarak, "Cirrus iyi çocuk yapmaz öyle aymazlıklar." diye açıkladı.

"Olur öyle pinpon topu gibi bazen... Eli çarptıkça geri döndü demek ki Harun yumruğuna," dedi Emre ve telefonu kapatırken, eğlenen kuzenlerine bakan Ece hırsla ikisini yolundan çekti. "Salaklar, o dayak yerken sizin eliniz armut mu topladı," diye bağırdı.

İkisi de elini havaya kaldırdı. "Biz böyle şeylere bulaşmıyoruz, sözümüz var," Emre böğrüne yediği sağlam yumruğun açıklamasını gece karısına nasıl yapacaktı onu düşünüyordu. Utku şimdiden kızaran ellerini cebine saklamıştı. Ece hırsla kapıya yöneldiğinde, girişteki korumaları azarlayan Cirrus'u görünce, küplere bindi. Adamlardan birinin, "Abi Emre Bey dedi ki," Adamı susturan Cirrus, korumalara eliyle uzaklaşmasını emrederken, "Nerede o?" diye sordu Ece.

"Yakalanan adamları korumalarla birlikte karakola götürdü." dedi Cirrus soğuklukla.

"Hastaneye gitmedi mi?"

"Ne hastanesi?" diye sordu Cirrus, kaşlarını çatmıştı.

Kız şaşkınca yüzüne bakarken, birden bakışları genç adamın eline döndü. Parmak boğumlarında kan vardı. Dışarı çıktığında, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Harun'un yanına,"

Genç kız hırsla yürürken, rüzgârda savrulan saçları, akşamın içinde parlayan gözleri alev alevdi. Kolunu tutan adam kendine çekerek, kızın öfkeli bakışları altında kollarını uzattı ve kızın hırkasını sırtına kapadı. "Geç oldu, yarın görürsün."

Ece şaşkınca yüzüne bakarken, ayağını öfkeyle yere vurdu. Üzerindeki hırkayı itmeye kalkınca, "Giy!" diye emretti Cirrus. Kız gözlerindeki karanlığı görünce, itiraz edemedi. Kollarını hırkaya soktu. Ayağını yere sert sert vurarak, onu kapıda bekleyen kuzenlerinin yanına yöneldi. Herkes sağa sola bakıyor, sanki az evvel gördükleri manzara doğalmış gibi ilgisiz duruyordu. Ece telefonu çalınca endişeyle açtı.

"İyi misin?" diye sordu.

Sesi boğuk gelen Harun, "İyiyim, kusura bakma seni eve bırakamayacağım," diye belirtti. Biri arkadan adını seslenince, "Kapamam lazım, görüşürüz," diyerek telefonu suratına kapadı.

Koluna dokunan Cirrus, "Aracınız geldi," diyerek bir korumanın arkada konvoy yaptığı aracı gösterdi. Diğerleri asayişle gitmişlerdi belli ki. Ece kuzenleriyle vedalaşırken, öfkeden kuduruyordu. Kızlardan kısa bir özür alarak, geceyi sonlandırırken, gençler eğlencelerine kaldığı yerden devam etmek için Cemre'ler de toplanmaya karar vermişti. Ece araca binerken, Cirrus arka kapıyı açmış onu bekliyordu. Ece ona hiç pas vermeden, ön kapıyı açtı. Muavin koltuğuna oturarak,

kapıyı kapadı. Cirrus şaşkın halde kapıyı kaparken, arkasından kıs kıs gülen gençler, hangisinin kazanacağı konusunda iddiaya girmiş, herkesin oyunu Ece'ye vermesi sonrasında ise, iddia bozulmuştu.

Aracı hızla yolda akıtan adam, gözlerini bir an olsun ona çevirmedi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bir şey yaptığım yok."

"Durdur arabayı," diye cırladı Ece. Adam onu umursamayınca, "Durdur dedim sana arabayı," diye bağırdı.

Cirrus ona işaret parmağını kaldırarak, "Sus," diye hırladı. "Tek kelime daha edersen, seni hatırlarım. Seni hatırlarsam öfkemi hatırlarım. Öfkemi hatırlayınca, gırtlağını sıkabilirim."

"Sen k..."

"Sus," diye bağırınca, aracın içinde dolanan hırlayan sesi, bir çığlık gibi kızın göğsüne indi ve bedenini titretti. Ece önüne döndü, oturduğu yerde öfkesinden titrerken Harun'a mesaj çekti.

Eve gelmişlerdi gelmesine ama Ece öfkesinden yerinde duramıyordu. Nasıl olur da ona el kaldırırdı? Neden ona zarar verirdi ki? Araç durduğu an öfkeyle indi, kızın arkasından bile bakmayan adam sert bir patinajla aracı otoparka götürürken, elinin içini iki defa direksiyona sert sert vurdu. Araçtan çıktığında, öfkesinden nasibini alan tek yer direksiyon değildi, sert kapanan kapı da haddini bilmişti. Bahçeye geçerken, telefonuna gelen mesajla bir an duraksayarak sakinleşmek için derin bir soluk aldı. Telefona baktığında yanılmamıştı.

"Konuşmamız gerekiyor, saat bir de bahçede bekleyeceğim."

Bu mesajın üzerine sıkıntıyla gökyüzüne bakan Cirrus, dalgın halde telefonu cebine koydu. Saat şu anda on ikiydi, işine odaklanmak için korumaların yanına yöneldi. Saat on iki de Cem onu aradı ve yapılması gereken önemli bir görev verdi. Cirrus kafasında bir hesap yaptı ve bire kadar işinin bitip bitmeyeceğini tarttı. Korumalara bahçeyi korumalarını ve Ece Hanım'ın gece dolaşabileceğini, gözlerini üzerinden ayırmamaları gerektiğini bildirdi. Hatta tatlıca, başına bir şey gelirse onlara dünyayı dar edeceğini belirtmiş olabilirdi. Cirrus işine odaklanırken, saat ikiye kadar bahçede tek başına oturan kız, öfkeyle banktan kalktı. Karanlık hava kasvetini daha da arttırmıştı. Lanet adam mesajını ciddiye almadığı için, öfkelendi. Nemli çimlerin üzerinden hızlı

adımlarla eve yönelirken, yoluna çıkan korumaya Cirrus'u sordu. Aldığı cevabın karşısında iyice öfkelendi.

Cirrus yorgun bir bedenle uyumak için odaya yöneldiğinde, telefonunun mesaj kutusuyla oyalanıyordu. Mesaj atmakla, atmamak arasında bocalıyordu. Beklediyse ne olmuştu, ona geleceğini söz vermemişti zaten. Odasının kapısını açarken, arkasından gelen adım sesleriyle duraladı. Yanılmamıştı. Yorgunluğu yüzünden okunan Cem, sıkıntılı bir tavırla yanına geliyordu.

"Mülakata gelenlerin CV duruyor mu?"

"Duruyor," dedi Cirrus kapıyı açıp odasına girdiğinde. Daha içeri adım attığı an, değişik bir koku genzini yoklayınca, duraksadı. Kaşlarını çattı. Farkında olmadan havadan iri parçalar koparark kokunun kaynağını anlamaya çalıştı.

"Sorun mu var?"

"Bir şey kafama takıldı." dedi Cem ağrıyan başında parmaklarını dolaştırarak.

"Sen hepsini inceledin değil mi, gözüne çarpan bir şey olmadı?"

"Olmadı, zaten onayladıklarımı eğitim için çağırmayı planlıyordum."

"Hangilerini onayladın?"

"Bir sorun mu var Cem Bey?" dedi komodinin yanına yönelirken. Cem de arkasından odanın girişine gelmişti. Bu adam bir şeyi kafasına takınca ne uyuyor, ne de yemek yiyordu. Cirrus komodinin kapısını açarken, koku daha da yoğunlaşmıştı. Bir daha derin derin kokladı. Yok yok, bu koku çok yakından gelmekteydi. Orman gibi kokuyordu oda, bu çok tuhaftı, aklını başına toplamalıydı. Temizlik falan yapılmıştı kesin, nevresimler değişmiş olmalıydı. Başını iki yana sallayarak, elindeki dosyaları Cem'e uzattı. Cem hemen orada ayaküstü kontrol etmeye başladı. Aradığı neydi bilmiyordu ama bir şeyi kafaya takmıştı. Ciddi bir ifadeyle kâğıtları inceleyen adamı izlerken, genzini dolduran kokunun kaynağını ararcasına havayı koklamaya başladı. Yana doğru bir adım atıp kokuyu içine çekerken, gözüne çarpan şeyle kaşlarını çattı. Ayağının ucuyla, yerdeki desenli kumaşı dürttü. Bir anda eğildi ve yatağın altına baktı. Küfretmemek için dilini ısırırken kaşlarını çattı. Kocaman açılmış iri yeşil gözler yüzüne bakıyordu. Sus işareti yapmıştı. İşaret parmağı büzük dudaklarına yaslanmış, ona sessizce yalvarıyordu.

"Buna bir bakalım," dedi Cem elindeki dosyayı yatağın üzerinden ona uzatırken. Genç adamı eğilmiş görünce kaşlarını kaldırdı.

"Bir sorun mu var?"

Cirrus bir anda doğruldu ve şaşkın bir ifadeyle Cem'e baktı. Şimdi kızını yatağın altında yakalasa, kesin ikisini de yakasından tuttuğu gibi nikâh masasına oturturdu. Lanet olsun, demez miydi, *"İlki hataydı, ikincisi de kutlama mı? Ben daha kaç defa basacağım kızımı bu odada? Kızımın yine senin odanda, senin yatağın da -yani yatağının altında- ne işi var?"*

Cirrus nefesini yutkunmak istedi ama sanki dili boğazının deliğine kaçmış gibi soluksuz kaldı. Ece onu konuşsun diye uyarmak için bacağına uzandığında, kızın eline bastı. Ece tırnaklarını bacağına batırarak, ayağını kaldırması için sarsarken, dudaklarını ısırıp acısından çığlık atmamaya çalıştı. Cirrus ayağını çektiğinde, derin bir solukla elini kendine çekip, okşadı. Parmakları yerinden kopmuş kadar acıyordu. Öküz adam kocaman ayağıyla onun minik parmaklarını ezmişti. Hem de acımadan. Hırsla. Uyararak. İntikam alarak. Cirrus gözlerini büyüterek, "Orada ne işin var?" bakışları atarken, Cem genç adama şaşkınca baktı.

"Bir sorun mu var?"

"Yok," dedi ama sırtından aşağı ürperme yürümüştü. "Aslında..."

Ece pantolonunu çekiştirerek, babasına söylemesin diye uyardı. Cirrus bacağını silkelemeye çalışarak kurtarmaya çalışıyordu. Kız bacağını daha sert sarsınca, Cem'in fark etmesinden endişelenen Cirrus bacağını silkeleyerek, kızın elinden kurtarmaya çalıştı. Ayağı genç kızın bir yerine sertçe vurdu, Ece acı içinde inleyerek elini bacağından çekti.

Cem başını kaldırıp, "O ses neydi?" diye sordu.

Boğazını temizleyen Cirrus, "Ne sesi?" diye sordu. İlk defa ecel terleri dökmüyordu ama ilk defa yanlış anlaşılmanın ucunda duruyordu.

"Bir ses duydum?" dedi etrafa bakınarak Cem. "Köpek inlemesi gibiydi?"

Kız şaşkınca acıdan burnunu tutarken, "Köpek?" dedi Cirrus afallayarak, Ece onu dürtüp uyarırken, "Ha! Köpek evet... evet köpek sesiydi, duydum." diye tekrarladı.

"İyi misin sen?" Cem dikkatle yüzüne bakıyordu artık.

Ece öfkeden titrerken, biraz ileri çıkarak genç adamın bacağını kavradı ve dişlerini etine geçirdi. Bir köpek demediği eksikti. Cirrus etine geçen dişlerle irkildi ve inlememek için yutkundu. Bacağını kurtarmaya çalışırken, acıdan kasılan bedenini sakinleştirmek için dudaklarını sıkı sıkı kapadı. Ellerini yanında yumruk yaptı, Cem bu tepkisini görmesin diye cebine koydu. Dosyaları inceleyen Cem işi bittiğinde, istediği dosyaları aldı. Gerisini genç adama vererek, "Bunlara bakalım," dedi. Soluksuzluktan kızaran Cirrus, diğerini komodinin üzerine koydu. Cem odadan çıkarken, sert bakışlarını yatağın altına çevirdi. Kıza öfkeli gözlerini dikti.

"Gelmiyor musun?"

Cirrus birden doğruldu ve gözlerine baktı. Bahane arayan bir tavırla, aklını yokladığında bir şey bulamadı. Eğer şimdi yumruğunu bir yere vurmuyorsa, bu sinirli olduğu için değil, bir kez daha yanlış anlaşılmaya maruz kalmamak içindi.

"Yorgun musun?"

"Yok," dedi yeniden. Gözlerine bakınca Cirrus, ayağının ucuyla kızın yerde duran eline bastı. Saniyelik bir kaş çatışla, "Bunun açıklamasını istiyorum," dercesine belirtti. Cem'in peşinden odadan çıktı. Cirrus ve babası odadan çıkınca, yerde sürünerek dışarı çıkan Ece, acıyan elini okşayıp öptü. Öküz adam parmaklarını püreye çevirmişti. Konuşamadığı için hırsından kuduruyordu. Esasında yapacak bir şey de yoktu. Uf eli çok acıyordu. *Hayvan!* O da başka birine yakalanma riskini almadan evvel, odadan çıkmalıydı.

Salona geçtiğinde,hâlâ öfkeden titriyordu. Bu nasıl bir manyaklıktı. Tam o sırada aracını park edip bahçeye giren Harun, burnunda sargısı, kolunda askısıyla girişe geldi. Tek kelime etmedi. Harun ve Cirrus aynı anda eve girdi. Ona buz gibi bakarken genç adam, Harun'un tek kaşı havaya kalkmıştı. Ece anlamıştı, o ana kadar emin olamadığı şey gerçek olmuştu. Adamın resmen şaftını kaydırmıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

Genç adam burnundaki sargıya dokunarak, "İş kazası, olur böyle," diye açıkladı. Sesi boğuk, burnundaki kırık yüzünden gözlerinin altında ise mor halkalar vardı. Harun iyi olduğunu belirtip, eğer uyumadıysa babasıyla konuşmak istediğini söylediğinde, genç kız ona iyi olup olmadığını tekrar sordu. "İyiyim, gerçekten." Çok yorgundu, işini

bitirip bir an evvel uyumak istiyordu artık. Kızın yanından ayrılırken, Cirrus'a öfkeyle bakan kız özür dileme işini daha sakin bir ana bıraktı.

Harun çok durmadı zaten, yarım saat sonra bir şey bahane ederek evden ayrıldı. Babası çalışma odasından gelerek, kızına uzandı ve kolları arasına alarak saçlarından öptü. "Sen daha yatmadın mı?"

"Yok, uyku tutmadı."

"Bu ne dalgınlık," diye sordu Cem.

"Siz neden hâlâ uyumadınız? Harun neden gelmiş bu saatte?"

"Bir sebebi yok, kontrol etmeye gelmiştir, malum işine aşık."

Kız inanamaz bir ifadeyle yüzüne bakınca, "Annen uyanmadan yanına gideyim." diye etrafa bakındı.

"Bir tek uyurken huzurlu kalsın. Hadi sen de git yat baba, seni yanında hissetmeyince uyanır."

Kapının girişinde bulunan Cirrus ile göz göze geldiler. Bu gece olanlar kızın zihninde cereyan edince, hemen gözlerini kaçırdı. Acıyan elleri yanında yumruk oldu. Odasına girmişti yine, adam manalı manalı bakınca, bedeni yine aynı şekilde titredi. "Ben yatıyorum," dedi babasına ve onlara bir daha dönüp bakmadan odasının yolunu tuttu.

Gece geç yatınca, haliyle sabah kalkması da biraz geç oldu. Uyandığında herkes kahvaltısını yapmıştı. Ece canının bir şey istemediğine karar verdiği için sandviç ve kahve ile günü aşırıp ilaçlarını aldı. Salona geçerken eve giren korumayı görünce durdu. Genç adam elindeki kutuyu Cirrus'a götürerek, "Efendim bu kutu Ece Hanım'a gelmiş," diye belirtti. Cirrus'a kutuyu teslim etti. Genç adam pakete gözlerini dikerek bakarken, arkasında beliren kız, "Paketimi alabilir miyim?" diye sordu.

Cirrus pakete uzandığını görünce, geriye çekti. "Kusura bakmayın, incelememiz gerekmekte," diye bilgilendirdi. Bu onlar için rutin bir görevdi. Önce X-ray cihazından geçer, sonra da paketin içi incelenirdi. Cirrus kargonun paketini açtığında, Ece panikleyerek eline atıldı. Yanakları kızarmıştı yine, gözleri de garip bir ifadeyle parlamaktaydı.

"Ya versene paketimi, bakman için izin vermedim,"

Cirrus koluyla onu geriye çekerek paketin poşetini yırtarken, kız itiraz eden bir muameleyle, "Özel ihtiyaçlarım var içerisinde. Açmanı istemiyorum. Derhal paketi bana vermeni emrediyorum." diyerek küstahlaştı.

"Bu ses ne?" dedi arkadan gelen kişi. Cem'in sesiyle ikisi de durdu, Cirrus kızı koluyla geriye çekerek patronuna döndü. "Bir paket gelmiş,"

Ecem kocasının arkasından girişe yaklaştı. "Hep gelir, özel ihtiyaçlarımızı çok zaman netten alırız,"

"Baba mahrem bir paket o, bakmasını istemiyorum." dedi Ece huysuzlukla. "Özel ihtiyaçlarımı aldım, söyler misin versin paketimi."

Ecem kocasının kulağına uzandı ve elini kamufle ederek bir şeyler fısıldadı. Cem başını sallayarak gözlerini Cirrus'a çevirdi. "Verebilirsin,"

"İncelenmedi," dedi Cirrus inatla.

"Annesi bakabilir,"

Cirrus önce tereddüt etti ama sonra kutuyu Ece'ye uzattı. Ece içi rahatlamış halde paketi annesine uzatırken, Cirrus'a sert bir bakış attı. Ecem arkasını dönerek paketin kutusunu açtı. İçindeki sutyen, külot ve pedlere, şöyle bir baktı. Kutunun kapağını kapatarak kızına uzatırken, "Bir sorun yok," diyerek kocasına baktı.

"Yine de benim bakmam daha uygun olurdu?" dedi Cirrus yeniden. "İçim rahat etmez."

Ece kutuyu annesinin elinden kaparak, "Sapık," diye fısıldayıp yanından geçti ama bunu duyan tek kişi sadece Cirrus değildi. Kaşlarını kaldıran Ecem ve hiç duymamış gibi ifadesiz kalan Cem'de, kızının hırslı kelimelerini duyumsamıştı. Cirrus tekrar itiraz edecekken, Cem onu susturdu ve başka bir şey hakkında soru sorarak, onunla dışarı çıktı. Ece paketiyle odasına girip söylenerek kutuyu yatağın üzerine döktü. İçinde olan bir paket pedi alarak banyoya yöneldi. Kızgın bir şekilde çekmecesine kaldırdı.

İç çamaşırlarını inceledi. Bir sorun olmadığını, bedenlerinin doğru olduğunu görünce, yıkanması için banyoya yöneldi. Telefonuna gelen mesajın ileti sesi, tam o sırada geldi. Telefonu eline alarak banyoya girdi. Mesajı açtı ve gördüğü resimle, elindeki iç çamaşırları ayaklarının dibine saçıldı. Bilinmeyen numaralara karşı telefonu korumalıydı ancak bu kişi nasıl becerdiyse, ona mesaj atmayı başarmıştı. Resimde az evvel çekmeceye kaldırdığı ped vardı ve altında "Aç!" yazıyordu.

Ece ürkek bir tavırla çekmeceyi açıp, paketi aldı. Telefonu tezgâhın üzerine koyarak, titreyen parmaklarıyla paketi açtı. Açtığı an paket parmaklarından kurtularak yere düştü. Kız minik bir çığlıkla aralanan ağzına elini kapamıştı. Yere yuvarlanan paketin içinden, bir adet

parmak çıkmıştı. Hâlâ taze duruyordu çünkü üzerindeki yara çürümemişti. Telefonuna bir mesaj daha geldi. Kız karnında beliren şiddetli acıyla kasılırken, telefona bakmaya korktu ama merakı ağır basıyordu. Telefonu tekrar titreyen eline aldığında, ekranda beliren resimle elini ağzına kapadı. Islak gözlerle resme bakıyordu.

Bir masanın üzerine yatırılmış çıplak bir kız vardı, sarışındı. Göğsüne Arapça ile 28 numarası kazınmış, bedeninin bazı bölümlerine Arapça yazılar işlenmişti. Korkuyla gözleri açılan Ece'nin yüzündeki dehşet, kanının bedeninden çekilmesini sağladı. Kızın ağzı dikilmiş, gözleri ise oyulmuştu. Başına ne geleceğini bilmez halde, dehşete kapılmış halde, masanın üzerinde soluksuz duruyor gibiydi. Bir video geldi ekrana, videoda ses yoktu. Sadece ona işkence eden kişinin, kızın diri diri parmağını kestiğini gösteriyordu. Ses olmayan videodaki kızın, acı içinde başını sağa sola çevirdiğini görebiliyordu. Bağırmak istediği her an, ağzından kanlar akıyordu çünkü dudaklarındaki dikişler gerildikçe, eti yırtılıyor ve kanıyordu.

İki dizinin üzerine yere oturan Ece, ekrana bakarken nefes dahi alamıyordu. O sırada telefonunda yine bir mesaj belirdi. Bir adres veriyordu ve altında, *"Sakın kimseye söyleme! Eğer peşinde bir kişinin dahi olduğunu bilirsem..."* (Yazıyı yarım bırakarak başka bir resim daha attı. Bu sefer masanın üzerinde henüz yakalanmış ve işkence görmemiş, elleri ve ayakları bağlı olduğu halde çırpınan küçük kızın resmi belirmişti.) *"Yazık olur ona, daha inceleyemedim bile..."* yazıyordu.

Ece korku içinde, alık alık ne kadar baktı o ekrana, bilmiyordu. Titriyordu, üşüyordu, korkuyordu ve aklı ile mantığı yer değiştiriyordu. Biri işkence görmüş, diğerinin yaşaması ise ona bağlı duruyordu. *"Fazla vaktin yok, zamanın başladı. Polise, ailene ve o manyak korumana söylemek yok. Uzatmalı nişanlın Harun Komiseri bu işten uzak tut. İki saatin var. TİK. TAK."* yazmıştı yine.

Ve daha ne olduğunu anlayamadan, telefondaki tüm resimler ve mesajlar silinmeye başladı. Ece panikle resimleri indirmeye çalışıyordu ama olmadı. Geride sadece bir tek adres kaldı. Ece ağzı açık telefona bakıyordu. Lanet telefona ne oluyordu. Babasına bu konuyu anlatsa, kanıtlayacak resim yoktu. Parmağı gösterse, ailesi iyice panik olacak ve onu koruma kalkanına alırken, o iki kızın hazin sonu gerçekleşecekti. Üstelik biri daha çocuktu. Ne yapacağını bilemez halde ağlamaya başladı.

Elleriyle başına vurarak, "Düşün, düşün," diye haykırdı. Resim yoktu, yine herkes ona uyduruyormuş gibi bakacaktı. Kanıt sunamayacaktı. Deli yaftası gerçekleşecek, herkes inanmış gibi telkin ederken, aslında delirdiğini düşünecekti. Parmağı gösterse, hikâye anlattığını düşünecekler, polis devreye girecek ve işler karışacaktı. Hızla telefonuna sarılıp banyodan çıktı. Korku içinde odada dolaşarak ne yapabileceğini düşünürken, telefonun rehberine girdi. Titreyen parmakları mesaj attı birine ve cevap bekledi. Sonra rehberde kayıtlı olmayan gizli bir numarayı aradı.

"Sorun ne?" diye sordu karşı taraftan gelen ince ses.

"Korkuyorum," dedi Ece titreyerek. "Ama bu sefer kendim için değil, onlar için korkuyorum."

Telefonda ani bir sessizlik oldu. Onun ne demek istediğini anlamıştı karşısındaki kadın. Uzun uzadıya konuyu anlatmasına gerek yoktu, hemen anlardı zaten.

"Nereye gelmemi istiyorsun?" diye sordu nedenini sormadan.

Telefondan gelen sesle dudaklarını dişledi Ece, ne yapacağını bilemedi. "Bu çok tehlikeli! Geçen sefer olanları biliyorsun, seni riske atamam. Ama..."

"Biliyorum Ece, ancak bu sefer gelmem gerekiyor. Onu gören tek kişi benim. Bir sorun çıkarsa yine tüyerim merak etme. Yakalanmam. Yerini biliyor musun?"

"Bana mesaj attı. İki tane daha kurban bulmuş kendine, her an ölebilirler."

"Ece bana yerini söyle. Bu sefer de öldürmesine izin mi vereceğiz?"

"Polise haber verebiliriz, Harun bu konuda bize yardım edebilir. Titiz davranırlar." diye bocaladı Ece, korkudan titriyordu hala.

"Telsizleri ya da iletişim araçlarını dinlediğinden şüpheleniyorum, bu kızların sonu olabilir."

"Babama söz verdim Gece, başımı belaya sokmayacağım diye yemin ettim. Bana bir şey olmasından zerrece korkmuyorum! Biliyorsun o beni öldürmüyor, en fazla işkence ediyor." Evet öldürmüyordu ama yaptığı işkence yerine öldürmesini yeğlerdi. Gerçi son olanlardan sonra fikrini değiştirdiğine emindi. Bu sefer sanki öldürmek için zaman kolluyor gibiydi.

"Senin başın beladayken ben de babama söz vermiştim ama her zaman senin arkanı kolladım." dedi Gece hırsından delirerek. "O kızların bir suçu yok,"

"Bizim de bir suçumuz yok, bize neden bu işkenceyi yapıyor?" Biraz düşündü yeniden. "Gece lütfen vicdan yapma, bu saklanacak bir konu değil."

"Sen bilirsin, ben kendim hallederim. Bana adresi ver yeter ve lanet adam ne dediyse yap. Bu sefer biri bizim yüzümüzden ölmesin."

"Tek başına yapamazsın,"

"Yaparım, görüşürüz..." dediğinde kız telefonu kapamadan hemen atıldı. "Gece dur. Seni almaya nereye geleceğimi söyle, birlikte gidelim."

Beş dakika sonra hazırdı. Eli ayağı buz kesen ve titreyen Ece, üzerini dikkat çekmeyecek şekilde giyip etrafı kolaçan etti ancak bu sefer evden öyle kolay kaçabileceğini sanmıyordu. Aşağı indiğinde annesini ve babasını ortalıkta göremedi. Yine odalarına çekilmiş olmalıydılar. Babasının silahı odadaydı, onu unutacaktı. Sanki yanına alsa kullanmayı biliyordu. Etrafa bakındı. Bir şey bulamayınca, şömine demirini aldı. Her zaman yaptığı gibi biraz salıncakta oyalandı, bahçede gezindi ve korumaların gözlerini üzerine dikmesine aldırmadan, sakin olmaya çalıştı. Cirrus bir iş için eve girdiğinde, vakit gelmişti. Korumalardan biri etrafına bakınarak bahçeyi dolanırken, gözlerini kısarak, "Kim var orada?" diye seslendi. Korumanın dikkati anında dağıldı. Kulak kesildi ve derhal tetikte olarak silahına davrandı. Genç kızın yanına gelerek, "Bir sıkıntı mı var Ece Hanım?" diye sordu.

"Şurada bir gölge gördüm,"

Uzun boylu zayıf koruma sorgulamadı bile sözlerini, öne atılırken telsizine anons etmiş, arkadaşlarına bilgi vermişti. Cirrus şimdi haberdar olurdu, ondan evvel kaçmalıydı. Kız korumanın arkasından yürüyerek, "Bak işte orada, ağaçların altında?" diye işaret parmağıyla gösterdi. Adamı yönlendirirken bahçedeki tüm korumalar endişe içinde, o ağaçların altına doğru koşmaya başladı. Onları gözlemleyen Ece, geri geri yürüyerek arka bahçedeki korumaların yokluğunu fırsat bilerek, koruma kulübesine yöneldi. Kulübedeki adam, ona verilecek haberi tedirgin halde beklemekteydi. Kızı karşısında görünce, endişelendi.

"Bir sıkıntı mı var Ece Hanım?" diye ayaklandı.

Ece işaret parmağını dudağına koyarak, sus işareti yaptı ve korumaya, arkasını göstererek dikkatini dağıttı. Adam silahına davranarak

arkasını döndüğü an, elindeki şömine demirini ensesine vurarak sersemletti. Dünyası hızla dönen adam elini ensesine koyarak arkasını döndü. "Ece Han..."

Kız korkuyla gözlerine bakarken bir adım gerilledi ve elindeki demir yere düştü. Adam, iri bir çam ağacı gibi yere devrildi. Ece tuttuğu soluğunu bıraktı, güvenlik kulübesine gidip araçların yedek anahtarını aldı. Kapının kilidini işlevden çıkarıp, kapının açılmasını sağladı. Serin havaya karışmadan evvel, kapüşonunu kapatarak korumaların aracını almak için otoparkın yolunu tuttu.

٢٨

O sırada hastasının yanında olan Emre, genç adamın boğazına bakıyordu. Adamın kabarmış dili, boğazı ve yutak kısımdan sallanmakta olan kızarık küçükdili, beyaz kabarıklıklarla dolmuştu. Yüzünde maskesi olmasına rağmen, adamın ağzından yayılan acı duman kokusu hiç hoş değildi. Şu anda içinde bulundukları oda da aynı kokuyla kaplıydı. Bugün günlerden Cuma'ydı. Cemre ve Emre'nin ev ziyaretleri günüydü. Gecekondu semtinde oturan ve kimsesi olmayan bu genç ama kötürüm adam yine hastasıydı. Gözlerini kontrol eden Emre, kalem şeklindeki ışıklı aletini kapattı.

"Sana verdiğim ilaçları kullanmadın mı?" diye sordu hastasına.

"Hepsini içtim fakat değişen bir şey olmadı. Hâlâ çok ağrıyor."

Cemre kocasına baktı merakla, Emre her zamanki sakinliğiyle, "İlaç tedavin olumlu sonuç vermiyor o zaman," diye açıkladı. "İlacı kesip yerine başka bir ilaca başlamalıyız,"

"Ağrı kesiciler iyi geliyordu ama..."

"Üzgünüm, daha fazla ağrı kesici yazamam. Penisilin de yok. Antibiyotik iğneler daha iyi gelecek."

"Onları vurduramam, gidemiyorum biliyorsunuz,"

"Ben aile hekimiyle görüşürüm, devlet destekli hasta nakil aracını yönlendirir sana..." Adam itiraz edecek gibi olunca, "Bir de şu alışkanlığından vazgeçmen gerekmekte." diye azarladı. Çantasını toparladı.

"Hangisinden?" dedi adam sigaradan dem vurarak.

"Her ikisinden de... Sana önerebileceğim en iyi tedavi kendini koruman." Gözleri ağzına kadar dolan kül tablasına kaydı. "Sigarayı bırakmanı önermiştim geçen hafta?"

"Sigara benim tek arkadaşım..."

Adamın sözlerini duymazdan gelerek, evin ortasında yanmakta olan sobayı işaret etti. "Bu soba hâlâ burada, senin boğazın için pekiyi değil. Astım krizlerinle bu hastalık birleşince tedavisini güçleştiriyorsun. Evde doğalgaz varken bunu kullanman uygun olmaz. Havayı kurutup tahriş edici dumanla, ciğerlerini mahvedemezsin."

"Doğalgaz çok pahalı, odun ve kömür bedava, devlet veriyor."

"Bu işle ilgilenmesi için birini göndereceğim sana, eminim senin gibi engelliler için devletimizin olanakları hayli geniştir." Adam pazarlık yapar gibi konuşmaya başlayınca, "Bu sorunu çözdüğüme göre, sigarayı bırakmaya ne diyorsun?" diye sordu yeniden.

"Nargile olacak, değil mi?"

"İyileştiğinde tekrar konuşuruz," dedi Emre, adam huysuzlandı yine.

İnce bir ipin üzerinde karşılaşan iki inatçı cambaz gibi birbirlerine baktılar. En sonunda teslim olan Mahmut oldu. Emre kadar dik kafalı biriyle, hele de hastalarının yarısına bakmamış olduğunu belirttiği günün bu saatinde, tartışacak gücü yoktu. Emre reçeteyi yazarken, "Bir dahaki gelişimde sigarayı bırakmazsan, seni Cemre'nin ellerine bırakırım." diye tehdit etti.

Cemre geride durup ikiliye bakıyordu ve kocasını tasdiklercesine başını sallıyordu.

"Beni onun eline bırakma, ne istersen yaparım." diye fısıldadı Mahmut. Tek göz odada her şey el altındaydı. Cemre salonun köşesindeki ocağa ilerleyerek altını kapadı. Çorbası ısınmıştı. Ocaktan indirdi. Taze buharı yükselmeye, bütün odayı kaplayan lezzetli kokusu iştah açmaya başlamıştı. Cemre adamın çorbasını ikram etti ve ilaçlarını içene kadar başında bekledi.

"Şu ölen kızlar hakkında ne düşünüyorsun Mahmut? Senin kulağına bir ses geldi mi?"

"Valla bir şeyler duydum ama doğruluğu konusunda net değilim. Ama ortalıkta dolaşan bir söylenti var, herkes bu yüzden olduğunu düşünmeye başladı."

Emre genç adamın sözlerine kulak kabartırken, kaşlarını çatıyor, mantıksız olasılığa ciddi ciddi kafa yoruyordu. İnsanlar bu tür asılsız işlere oldum olası bayılırlardı, bir de rahatsızlıkları için doktor yerine hacılardan hocalardan medet ummayı normalleştirirlerdi.

Konuşması bittiğinde edindiği bilgileri Harun'a gönderdi. Cemre Mahmut için ocağa çay koydu ve her zamanki gibi kocasıyla birlikte başka bir hastaya bakmak için evden çıktı. Bu mahalle gibi onlarca mahalleye gidip, maddi imkânsızlıklar içinde boğuşan kişilere ücretsiz destek oluyorlar, el ele onlar için çalışırken, sosyal anlamda da devletin desteğinden yararlanıyorlardı. Kaç kötürüm fizik tedavisiyle yürümüş, kaç çocuk iyileşip sağlığına kavuşmuş, kaç dermansız hasta son günlerini mutlu yaşamıştı, hatırlamıyorlardı. Ellerinden çok şey gelmiyordu ama hastanelerinin imkânlarını belirli ölçüde onlara sunarak, en azından onların çekilmez hayatlarına bir nefes ferahlık olmaya çalışıyorlardı.

Cemre geldiği yeri unutmayan yardımseverin biriydi. Kocasının hastalar üzerinde gerçekleştirdiği amacına yeniden yön vermiş, çok sevdiği mesleğinin idealini yeniden hatırlatmıştı. Bir insanın çaresizliğine çare olmak kadar güzel bir duygu yoktu. Emre onlara şifa olduğunda, mesleğine daha sıkı bağlanmaktaydı.

"Hastalarla ilgilenirken, şu manyak hakkında yeni bir şeyler duydum," diye konuştu Cemre. Dar ve kötü bir asfalt yoldan geçip, yokuş aşağı yürürken düşmemek için kocasının koluna girdi. Asfaltın kenarları topraktan fışkıran yabani otlarla kaplanmıştı. Bir elinde tıbbı çantası, diğer kolunda karısıyla yokuşu arşınlayan adam, etrafına bakındı. Cefaya, çileye, yaşamak için verilen zorlu sancıya baktı. Kırmızı kiremitli, soba bacalı, her yerden geçen elektrik telleriyle tehlikeye davet çıkaran bir konuma sahip, dar sokaklarında tuğlalardan, kırık briketlerden oluşan derme çatma evleriyle, burası gecekondu kentiydi. Lüks binaların gerisinde kalmış, şehrin içinde izole bir yer halini almıştı. Bahçeleri çamur deryası olsa bile değerlendirilmiş, kimileri ekmiş, kimileri eski kanepelerini dışarı çıkarıp kendine cennet etmişti. Her giriş dikenli çitlerle hizalanmış, komşusuna sınır çizmişti.

Yolda, eski kıyafetleriyle koşuşturan çocuklar vardı. Belki oyuncakları yoktu ama halleri hayli mutluydu. Kızlar kola kapaklarından yemek tabağı, konserve kapağından tencere yaptıkları evcilikleriyle bir köşeye çekilmiş, çamur ve ot pişirip birbirlerine ikram ediyorlardı. Cemre gülümseyerek yanından geçerken, top oynayan, misket dizen erkek çocuklarının çamur içindeki ellerine bakındı. Yolun sonunda bir ambulans ekibi duruyordu ve acil bir durum için tetikte bekliyordu.

"Abimlerin durumu hakkında bir şey söylemedin," dedi Cemre merakla, "Geçen geceden sonra umutlanabilir miyim?"

"Konu abin olunca, netlikler sisler arasında kalıyor Cemre, biliyorsun. Onun kapağını açan tek kişi sensin. Sen bilemezsen, biz hiç bilemeyiz."

Kız omzunu sarstı. "Ece'nin kırgın olduğu belli, inadına yapıyor her şeyi ama Cem amcam neyin peşinde çözemedim."

"Bence bir şeyin peşinde olduğu yok, kızının canı dışındaki telaşlarını oluruna bırakmış gibi."

"Oluru o adamla kızının evlenmesi mi? Bu evlilikte aşk olmayacak."

Omzunu sarsan Emre yola bakarken, kafasını kaldırdığında karısının sorgulayıcı bakışlarıyla karşılaştı. Cemre konu kardeşi olduğunda, çok yabani olabiliyordu. Cirrus ile Cemre arasında en belirgin özellikte buydu. İkisi de birbirine asla söz ettirmiyor, zarar verecek her şeyden, herkesi soyutluyordu.

"Ne olmasını bekliyordun, ikisi de kör ve kendi duygularını anlamayacak kadar aptal." diye çıkıştı Emre.

"Bana bu gözlem, birilerini hatırlatıyor."

Karısının sinsi gülüşüne parlayan gözlerle baktı. "Ben aptal değildim, sen fazla ürkektin..."

"Ben daha 17 yaşındaydım ve sen tıp okuyan kibirli bir pisliktin." dedi kız kaşlarını çatarak.

"Evet, bu doğru..."

"Gözlerimi yaşartıyorsun Emre, kendini bilmen beni şaşırtıyor."

"İstersen devam etme Cemre, daha gideceğimiz bir sürü ev var. Hem buradaki insanlar gazetelerin bile toplayamadığı kadar çok bilgi veriyor bana."

Cemre gülmemek için kendini zor tuttu. Kocasının yüzüne karşı gülmek şu anda pek akıllıca olmazdı. Emre ona bazen çocuk gibi küsebiliyordu. Ama kendini Doktor Sherlock Holmes sanması da hayli komikti.

"Bir şey yapmalı mıyız onlar için?"

"Şu anda gerek yok, ama bize ihtiyaç duyduklarında elbette yaparız."

Cemre kocasına baktı şaşkınlıkla. "Sen cidden bu ilişkiyi onaylıyor musun?"

"Bize onaylayacak bir durum mu bıraktılar, aslında şu anda onların düğününün hazırlığını yapıyor olman gerekirdi." Emre'nin bu meseleye abi yanıyla baktığını ilk defa fark ediyordu. Onun için cinsellik normalde pek adet ya da geleneklere bağlanmazdı ama sanki artık o da bir erkek olarak değil iki kız babası olan bir adam olarak değişim yaşıyordu. "Cirrus aklını başına almazsa, Eymen dayımın çok sabırlı davranacağını sanmıyorum. Biliyorsun, bu konudaki katılığını. Babam ve amcam kadar sakin olmaz. Yakalarsa ensesinden, oturtur nikâh masasına..."

"Sanki dayına bu konuda destek verecek kişinin de sen olacağın gibi bir duygu hissettirdi sözlerin." Karısına baktı dikkatle, "O benim kardeşim Cemre ve şerefini kirletti."

"Emre?"

"Yalan mı? Ona dokunduysa onurlu olanı yapıp evlenmeli."

"Yani sen dokunduğun üç bin on sekiz kızla evlenmelisin." Karısına kaşlarını çatarak baktı Emre, bocalayarak, "Ne alaka?" diye çıkıştı.

"Sanırım bu konuda ahkâm kesecek kişilerden değilsin kocacığım, o zaman adama bu ne perhiz bu ne lahana turşusu diye sorarlar."

"Tamam, kapatalım konuyu,"

"Tamam, kaçalım konudan!" dedi Cemre kıs kıs gülerek.

"Benim kızlarım var," diye savunmaya geçti.

"Bir zamanlar, o kızlar da birinin kızlarıydı. "Ağzının fermuarını çekti. "Tamam, sustum." dedi kocası ters ters bakınca, vicdanına ve baba yüreğine yeterince işkence etmişti. Elini kocasının göğsünde dolaştırdı. "Yani sen bir şey düşünmüyorsun, hem de konu Ece olduğu halde."

"Ne düşüneceğim o cadıyı, işim başımdan aşkın benim." dedi Emre her zamanki aymaz bir ifadeyle ama düşündüklerini karısının fark etmesinden çekinir halde, gözlerini ileri sabitledi. Mesela biraz Eymen dayısının kulağına kar suyu kaçırsa fena olmazdı, böylelikle iş sorunsuz halledilmiş olurdu. Hem eli de kirlenmezdi.

Sessizleşen kocasının tilkilerini bilen Cemre kocasının kolunu çimdikledi. "Bana bak, abime bir şey olursa..." Emre ona bakınca, gözleri parladı. "O benim abim, ikinizin arasında kalmak istemiyorum. Bunu bil yeter diyecektim." diye kıvırdı.

Emre gülümsedi. "Şaşkın," Her zamanki gibi burnuna işaret parmağıyla vurdu. Ambulansa yaklaştıklarında, yeni hedefleri için yola

çıkacaklardı, ancak ambulansta unuttuğu şahsi telefonunu ona uzatan ambulans hemşiresi Duygu, "Telefonunuzu unutmuşsunuz, mesaj geldi acil olabilir." diye bildirdi.

"Hastalarım diğer telefonumdan arıyor endişelenme," diyen Emre çantasını genç kadına verirken, telefonu eline aldı. Açılan mesajla da, rengi değişti. Üstelik geleli yarım saat olmuştu mesaj, işte şimdi başı dertteydi. Cemre gözlerini kocasının yüzüne dikerek, "Kötü bir haber mi?" diye sordu. Emre telefonu cebine atarak, "Yok! Yani aslında var..." derken karısına hiç bakmadan, "Siz devam edin, ben bir taksi çevirip gidip bakayım." dedi, Cemre arkasını dönen kocasının kolundan yakaladı.

"Emre?"

Karısına dönen Emre yatıştırıcı bir gülüşle, "Çok uzun sürmez, siz devam edin. Sana konu hakkında haber vereceğim." diyerek elini dudaklarına götürüp öptü ve onları arkasında bırakarak hızla çamurlu asfaltı aşarken, telefonun rehberine girdi.

"Hazırlan," dedi sadece. "Sana adres yolluyorum."

٢٨

Abant gölünün son kısmında yalnız başına yaşayan bir kadının adresini bulmak, bir katilin eşkâlini bulmaktan daha kolaydı. Bu işler oldum olası halkın merakını cezbederdi. Yalnız başına yaşayan kadınlardan, her zaman konuşulurdu. Başını önüne eğeninde, kahkahası gür çıkanında, otoritesi tam olanında, hiçbir ayrımı yoktu. Dul olması, haklarında dedikodu çıkarılması için yeterli bir sebepti. Bu küçük şehre göre de, bir gölün kıyısında tek başına yaşamak ayıp ve kural dışıydı. Dul kadınlar, halkın gözünde her zaman hedef tahtası haline getirilmişti. Elinde ok tutan evli kadınlar da, erdemli olan kocalarını baştan çıkarabileceğini düşündükleri kışkırtıcı kadınları etraflarında istemedikleri için, her zaman acımasız sözlerini o hedefin hayatına yöneltmekten çekinmezdi.

Kimse –oğluna- kocasına, "Ahlak sadece kadına verilmedi. Senin ahlakın da göz kapağında saklı, bakma." demediği sürece, bu iş böyle uzayıp gidecekti. Dul kadınlar evli kadınlar için potansiyel düşman, kocaları için ahlaki zaaf olarak düşünülecekti. Oysa kadının kadına biçtiği bedeli, erkekler kendine biçmemişti. Ne kadar inançlı olması, edepli ya da dürüst olması, çalışkanlığı kimse için önemli değildir. Hayatta

kalma azmini görmezden gelirler, yaftalarıyla, çamurlarıyla, eleştirileriyle, kıskançlık ve hasetleriyle, onu kötülemek için her türlü efsaneyi uydurur, bu zavallı dullara hayatı zehir ederlerdi. Çünkü kendi ayakları üzerinde duran kadının kimseye eyvallahı olmazdı. Hür, özgür ve alabildiğine kendi düşünceleriyle yaşaması... Çalışmayan, sosyal hayatı dedikodudan, temizlikten, çocuk bakmaktan, sosyal medyadan öteye gitmeyen, bastırılmış düşünceleri ve belirli bir forma girmiş ekolojik karakterleriyle, kocasının baskısı altında kalan, toplum normlarına sıkışan ve maddi ve manevi özgürlüğü kocasının iki dudağı arasında duran kadınların, hayal edebileceği, her lükse sahip olmasını hazmedemezler... Bu yüzden, hayata tırnaklarını geçiren akıllı, güzel, zeki dullar, her cins tarafından dikkat çeker...

Hatta hasetlik bazen öyle korkunç bir boyuta gelir ki, kendi küçük hayatında mutlu olan kadına çamur atılıp, hiç kimsenin evlenmek istememiş olduğu bir sürtük, yoldan çıkmış, ele düşmüş, anormal cinsel seçimleri olan bir kadınmış gibi, öcü kıvamına sokulurdu. Bir kadın peri gibi güzel, çekici, egzotik ve aynı zamanda zevklerine kulak veren, istediği zaman istediği şeyi yapmakta özgür olan zeki biriyse, dedikodulara hayal gücü de katılır ve ona en korkunç hikâyeler yazılırdı.

Anlaşılan bu küçük şehirde, evde oturup aklını kültür ve ahlaktan uzak tutan kadınlar, bu kadın hakkında hayal gücünü biraz fazla zorlamıştı! Anladığı kadarıyla adresine geldiği kadın, herkesin anlattığı gibi kolay biri değildi. Çok güzel, özgür, biraz da eksantrik bir kadındı. Bu yüzden Ece'nin, ormanın içindeki adresi bulunması da kolay olmuştu.

Ortalık henüz tamamen kararmadığı için, Ece aracını iri bir ağacın altına sakladı. Gece hâlâ ortalıkta yoktu. Verdiği adrese gelmemişti. Keşke onun ısrarlarına uymayıp, gidip alsaydı. Etrafına bakındı, sessizdi. Sık ağaçlı yolda, in cin top oynuyordu. Galiba yılın bu zamanlarına özgü bir şekilde etrafı saran bu nemli toprak kokusu yüzünden, içini saçma korkular kaplıyordu. Saatine bakan Ece, tedirgin oldu. Zaman yaklaşıyordu. Yetişememe korkusu giriyordu.

Bu mevsimde geceler uzayıp havalar erkenden kararmaya başlardı. Habersiz gelen yağmurlarda gittikçe şiddetlenebilirdi. Kış henüz bitmemişti. O zaman buradan Allah'ın tek kulu bile geçmezdi. İşte şimdi içi müthiş bir korkuyla kaplandı. Ya yakalanırsa, o zaman dünyadan soyutlanmış bu kasvetli ve ıssız yer, son gördüğü yer olursa? Eğer Gece gelmezse, ailesini amansız bir acının ortasında bırakacaktı. Ormanın

keskin kokusu, hem ciğerlerini oksijenle dolduran hekim, hem de fazla oksijenden zarar veren celladı olacak gibiydi. Ne tuhaftı...

Aracın camı tıklayınca, içeride sessizce oturan kız korkuyla irkildi. Bakışlarını cama çevirdiğinde, geleni görünce rahatladı. Gece cama vuruyordu kapıyı açması için. İşte film şimdi başlıyordu.

Aracı sessizlik içinde hareket ettirdi. Bir kilometre kadar ormanın içindeki asfalt yolda ilerledi. Aracın camına vuran ağaç gölgeleri, korkularını daha da baskınlaştırıyordu. Ormana girmeden evvel sorduğu köy kıraathanesinin tarifine göre, toprak bir yola sapması gerekecekti. Girişinde tıpkı Amerikan evlerinde olduğu gibi, büyük bir veranda bulunan evin, toprak zeminli yoluna girip, önünde durdu.

Göl manzarası olan, ormanın içinde saklı kalan sakin bir villaydı. Dışarıdan görüldüğüne göre dubleksti ama tripleks de olabilirdi çünkü çatı çıkıntısı vardı. Kocasından boşanmış, otuz beş yaşındaki Ahsen Hanım, kızı ve kız kardeşi ile birlikte yaşayan bir yazardı. Bu kadının katil olma ihtimali var mıydı? Peki, kızı veya kardeşi, resimdeki ufak kız mıydı? Ya da katilin burada olma ihtimali neydi? Neden bu adresi vermişti? Buraya gelene kadar evde yaşayanlar hakkında bilgisi yoktu Ece'nin, köy kıraathanesinden öğrenmişti. Etrafta bir tuzak olabilirdi. Aracın içinde sessizce duran ikili, arabasından indi. Birbirine bakarak korku içinde eve doğru ilerledi. Gece sırtına yerleştirdiği bıçağını yokladı, Ece genç kadının eline bakınca terledi. Gece yine hazırlıklı, yine silahlı gelmişti. Evin etrafını koruma altına alan, ne bir çit ne de bir duvar görünüyordu. Ön kapıya vardıklarında, yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anladılar. Dondurucu bir ürpertinin soluğunu kesmesine rağmen, ardına kadar açık olan kapıdan içeri bakındı Ece. Birkaç ürkek adımla başını hafifçe içeri sokarak, seslendi.

"Ahsen Hanım,"

Gece elini dudağına bastırarak evin etrafına bakacağını belirtti. Ece onu bekledi ve Gece bir şey bulamadan yanına gelince "Kimse yok mu?" diye seslendi yine.

İçeri girdiğinde açık olan pencereler yüzünden cereyan yapan camlardan birinin gürültüyle çarptığını duyunca, korkuyla üşüdü. Gece elini dudaklarına koyarak sus işareti yaptı, Ece başını salladı. İkisi de dikkat kesildi. "Kimse yok mu?"

Ev tamamen sessiz duruyordu. İkili girişe kapısı açılan mutfağa ve salona girmeden, kapıdan göz attı. Üst kattan ayak sesleri geliyordu.

Evin ışıkları yanmıyordu ve dışarıdan gelen ikindi ışığı da, girişi çok az aydınlatıyordu. İkili birbirini kollayarak koridorda ilerlemeye başladı. Ece korkuyla etrafa bakınırken, bir hayat belirtisi arıyordu. Son adımı attığında, ayağının altında bir şey ezildi. Korkuyla çığlık atmaktan son anda kurtuldu. Gece ona kaşlarını çatarak baktığında, Ece ayağını kaldırdı ve yerde duran şeye baktı. Bir bebek vardı yerde, beyninden aşağı bir şey süzüldü. Bu bebek, çok yakından tanıdığı bir oyuncaktı. Korkuyla arkasına bakındı. Kapıdan dışarıya uzanan manzara dışında bir şey yoktu. Lanet olsun, bu adam nerede kalmıştı? Hâlâ görünürde yoktu. Bebeği almak için yere eğildi.

"Ahsen Hanım," diye seslendi tedbirli bir şekilde.

Gece işaret parmağını dudağına koyarak sessiz olmasını söyleyerek merdivenin altına baktı. Eğer evde her kim varsa, zaten geldiklerini araba sesinden duymuş olmalıydı. Üstelik tek olmadığını da biliyor olmalıydı. Biraz erken gelmiş olabilirdi ama verilen adres burasıydı. Sanırım bir şeyler ters gitmişti, planlarında bir sorun olmuş gibiydi ya da öyle ustaca bir teori kurmuştu katil, kızlar tuzağa kendi ayakları ile gelecekti. Evde hâlâ ses yoktu. Elindeki çöp bebeğe baktığında, dallardan yapılan bu bebeğin üzerine, eski bir bezle sarılarak elbise yapılmıştı. Ece'nin zihni gidip gelirken, karanlığa sığınan ve ağlayan, yedi yaşındaki kızın elinde de, buna benzer bir bebek gördüğünü hatırlıyordu. Kız bebeğine sımsıkı sarılmıştı. Üzerinde yeşil bir pijama takımı vardı, uzun saçları dağılmış, yüzü ağlamaktan şişmişti. Bu kızı tanıyor muydu? Bir an için ensesindeki tüylerin, diken diken olduğunu hissetti. Koluna dokunan Gece, onun irkilmesine sebep olarak dikkatini kendine çekti. Ece başını kaldırdı, işte yine yukarıdan gelen ayak seslerini duydu.

Tıpır, tıpır!

"Nerede kaldı?" diye sordu Gece kısık bir sesle, "Haber vermedin mi?"

Ece başını salladı bilmiyormuş halde. Gece içini çekerek merdivenlerin başına doğru giderek, üst kata baktı. Evde biri vardı ama onlardan mı kaçıyordu, yoksa korkuyor muydu, onları mı bekliyordu, bilemiyordu. Evin içindeki sessizlik insanı buz gibi üşütüyordu. Hiçbir yerin lambası da yakılmamıştı hala, kızlar lambaya dokunmaya korkuyordu. Tuzağın nereden geleceğini bilmiyorlardı.

"Kedi olabilir mi?" diye sordu Ece. Üst kattan gelen sesler belki de ayak sesleri falan değil de, bir hayvanın çıkardığı gürültüydü. Kapı, açık unutulmuş olabilirdi. Henüz evde ne dağınıklık vardı, ne de zorlamaya uğradığını gösteren bulgu. Kadın bahçeye çıkmış, ya da ormanda gezintiye çıkmış olabilirdi. Katil onları zamansız yakalamak istese, niye ardına kadar kapıyı dayayıp ortadan yok olsundu ki.

"Haneye tecavüz diye başımız belaya girmesin, polisi arayalım." dedi Gece'ye. "Belki de bu ev bizim aradığımız ev değildir. Yanlış gelmişizdir."

"Polisler geldiklerinde hiçbir şey bulamayacak, çünkü hiçbir zaman arkasında delil bırakmadı. Ama bütün ülke yine deli kızın macerasını konuşuyor olacak yarın, gazeteler seni yazacak. Ünün zaten yeterince nam saldı. Bırak da bu işi biz çözelim."

Haklı olan Gece huysuzdu. Bu kız ne manyak, ne cesur oluyordu. Bazen Ece bile ondan çekinirken buluyordu kendini. Hâlâ tereddüt dolu halde merdivenleri, Gece'nin arkasından çıkarak üst kata kulak kabarttı. Artık, yukarıdan ses gelmiyordu. Tırabzana tutunarak, yavaşça yukarı çıkmaya başladı. Hayır bu sefer de Türkiye'nin maskarası olmak istemiyordu. Adını yeterince deliye çıkarmıştı, yeniden tescillemesine gerek yoktu.

İkinci kata vardıklarında, bir koridora çıktılar. Karşılarına çıkan ilk odanın kapısından içeri ürkek bir bakış attılar. Kadının yatak odasıydı burası. Odanın perdeleri açık, tülleri kapalıydı. Yatağın üzeri düzgündü. Odaya girilmemiş gibiydi. Sanki bu evde hayat sona ermişti ama ev yaşamaya devam etmişti.

Hızla koridora çıktığında, Gece peşinden gitti. Gözüne başka bir oda çarptı. Burası misafir odası olmalıydı. Yatağı dağınıktı, üstelik yatağın üzerindeki bir şey gözüne çarpmıştı. Açık renk nevresimin üzerinde, parlayan koyu bir şey vardı. Odaya girerek tülü kenara çekti, günün son demlerinin içeri süzülmesine izin verdi, yatağa baktı. Bu kızıl şey kan olamazdı, değil mi? Etrafına bakındı. Kitaplar ve kıyafetler yerlere saçılmıştı. Yatağa giderek yastığın üzerindeki lekeye dokundu. Soğuk ve kuruydu. Üzerine damlayalı hayli olmuştu. Belli ki burada bir arbede olmuştu. Biri yaralanmış ya da öldürülmüştü. Etrafına bakındığında, aynı lekenin duvarlara da sıçramış olduğunu fark etti. Sırtından aşağı soğuk bir yel geçti.

Kafasını kaldırdığında, yukarıdan gelen garip bir inleme sesi duydu. Yüksek sesle değil de, derinden, boğuk çıkan bir sesle yardım ister gibi duruyordu. Yine o ses geldi.

"Tavan arasından geliyor?"

Ece,onu uyaran Gece'yi onaylarcasına başını salladı. O kişi her kimse, tavan arasında olmalıydı. Aceleyle çıktılar odadan. Çatı katına çıkan merdivenlere geldiklerinde, ev iyice kararmıştı. Ev birden aydınlanınca, Ece şaşırdı. Lambayı yakan Gece, elini dudaklarına koymuştu. Gözleri kamaşan ve loş ışığa alışan Ece, başını salladı. Tavana çıkan merdivenler, tehlikeli derecede dar ve dikti. Tutunarak çıkmaları gerekmekteydi. Ece bütün cesaretini toplayıp, Gece'nin arkasından tavan arasına tırmandı. En son basamağı çıktığında, kafalarının üzerindeki kapağı zorlayan Gece, kendini yukarı çekti. Sonra elini Ece'ye uzattı ve yukarı çekti. Ece kendini katıksız bir karanlığın içinde buldu. Artık aşağı kattan sızan loş ışık haricinde, hiçbir şey gözükmüyordu. Karanlıklar hep ürkütesi gelmişti. İçeri süzülen ışık, giriş dışında hiçbir yeri aydınlatmıyordu. Bu karanlık örümcek ağları ve ağır küf kokusuyla kaplıydı.

İleri doğru adım attığında, kafası tavanın alçak kirişine çarpmasın diye orta çıkıntıya yaklaştı. En azından daha yüksekti. Gece cebinden bir fener çıkardı. Tavan arasının çatısı, ufak bir çember içinde kalan bir hare ile aydınlandı. Loş ışıkta, etraftaki birkaç parça eski mobilya seçildi. Köşeye, eski, tozlu, poşete sarılmış karton kutular dizilmişti. Ardiye olarak kullanıldığı belliydi. İleri gitti, eski bir mekân yatağın ve komodinin yanında, bir şeyin hareket ettiğini görünce, dudaklarını sıkarak çığlığını engelledi.

Gece etrafı kolaçan ederken, öne geçen Ece eğilerek yavaşça ilerledi. Duvara yaslı yatağın arkasına baktı. Üst üste atılmış eski kırlentlerin yanına kıvrılıp, yok olmak isteyen bir kadın gördü. Genç kadın buz gibi olmuştu ve korkudan mı yoksa soğuktan mı titrediği belli olmayan bir tutumla, ürkekçe onlara bakıyordu. Ne kadar zamandır buradaydı? Kadının yüzündeki yaralardan ve kirden uzun süredir eziyet gördüğü, açıkça okunuyordu. Dayak yemişti. İşkence izleri ellerine işlenmişti. Neyse ki hâlâ yaşıyordu. Her nefes alışıyla birlikte, ağzından iniltiye benzer bir şeyler çıkıyordu. Onlara güvenmiyordu, korkuyordu.

"Sakin ol, sana zarar vermem," dedi Ece öne eğilip kadını kaldırmak için, elini uzattığında. "Sana zarar vermem, yardıma geldim."

Kadın, dizlerini kendine çekti ve bacaklarından yükselen ekşi kokuyla geriye yaslandı. Ece, üzerindeki giysilerinin sırılsıklam olduğunu, işte o zaman fark etti.

Gece ışığı kadına doğru çevirdi. Kadının altına tuttuğunda, Ece dehşetle irkildi. Bir an korkudan ne yapacağını şaşırdı çünkü bu ıslaklık, idrar değildi: Kandı.

Dışarıdan sesler gelmeye başladı. Gece elindeki ışığı Ece'ye vererek, hızla merdivene koşarken, "Burada, onunla kal!" diye emretti. Ne yapacağını bilemeyen Ece, korkuyla kadının yanına sokulurken buldu kendini.

"Kalk," dedi kadına elini uzatarak. "Buradan hemen çıkalım,"

Kadın başını iki yana salladı. Sırtını, çatının çıkıntısına yasladı. Yanaklarından yaşlar süzülürken, susuyordu.

"Korkma, konuş benimle," dediğinde, başını iki yana sallayan kadın daha fazla titremeye başladı. Kız eğilince, ağzını açtı. Ece ağzına baktığında, onun dilinin kesildiğini gördü. Kadının dilini kesmişti adi şerefsiz ve bu yara henüz tazeydi. Birkaç günlük gibi duruyordu. Ece onun korkusunun sebebini kendi kafasında bir nedene bağladı. Tekrar kadına uzanarak, onu zorla tozun içinden kaldırmak istediğinde, arkasındaki yerin tahtasında gıcırdama duyumsadı. Olduğu yerde dondu kaldı.

"Gece?" diye fısıldadı.

Ama onun aşağı inen ayak seslerinin, tekrar yukarı çıkmadığını biliyordu.

Arkasında biri vardı!

Titrek nefesini korkuyla verirken, elindeki feneri parmakları arasında zor tuttu. Soluksuz halde arkasına dönmesiyle beraber, köşeden çıkan gölge üzerine atıldı. Kız daha soluk alamadan bedenine geçirilen pençeler ve üzerine verilen baskıyla afalladı. Gölge onu omuzlarından tutarak geriye itmiş, dengesini kaybeden kızı, tozlu zemine sert bir biçimde yapıştırmıştı. Ece daha çığlık bile atamadan, pençeleri boğazını kavradı. Gözleri iri iri açılan ve elindeki feneri düşüren Ece, onu iterek tekmelemeye başladı. Kıpırdandığı her an, yerden toz kalkıyor, boğazını sıkan el yüzünden soluk alması daha da zorlanıyordu. İlk donukluk üzerinden kalkınca, adrenalin salgılayan bedeni yumuşadı. Afallayan adamın yüzüne tırnaklarını geçirdi, itmeye, tırmalamaya başladı. Ondan hayli kalıplı ve büyük olan adamın karanlık gövdesiyle savaşırken, tırnaklarını gözüne soktuğu an, acı içinde hırlayan

adamın üzerinde doğrulmasını fırsat bilerek, tekmesini bacak arasına savurdu. Acı içinde hırlayan adamın yere düşmesine neden oldu. Fener, yuvarlanarak köşeye gitmiş, çember şeklindeki ışığı duvarı aydınlatıyordu. Loş çatının alçak tavan arasında, saldırganın yüzünü görmeye çalıştı. Göremedi.

"İmdat," diye bağırdı. "Yardım edin. Gece yardım et, biri var burada."

Kız bağırınca, adam hırlayarak silkelendi. Üzerine atılarak boğazını sıkmaya başladı. Tüm bu arbede boyunca, yatağın yanında titreyen kadın korkuyla büzülmüş halde durdu. Ece gölge gibi karanlık olan adamla boğuşmaya devam ederken öksürüyordu. Boğazındaki el öyle kuvvetliydi ki, sökmeyi başaramadı. Gırtlağından hırıltılı sesler geliyor, öksürük için kasılan yutak her ağzını açtığında, genzi tozla doluyor, beyni uğuldarken gözleri kararmaya başlıyordu. Bir ara hayal mi gerçek mi bilemiyordu ama dudağının üzerinden derin bir yara izi geçen adam, üzerinde yükseldi. Loş fenerin aydınlattığı teninde, keyiflenen dudaklarının kıvrıldığını görebildi. Korkuyla açılan gözlerinin, öfkeyle kısıldığını hissetti. Onu boğmaktan zevk alıyordu. Bu adam ölümü tırnaklarına kazımış, karanlıkla sarhoş olmuştu. Ölmek istemiyordu. Elini yerde dolaştırdı. Parmaklarının, işe yarayan bir şeylere denk gelmesi için dua etti. Hiçbir şey bulamayınca, yüzünü ve gözünü tırmalamaya çalıştı.

Saldırgan, hırladı, tısladı ve iri bedeniyle bacaklarını hareketsiz bırakırken, tekmelerinden kendini korudu. Son bir hamleyle uzanan kız, öfkeyle parmağını gözüne soktuğu sırada, acıyla inleyen adamdan kurtuldu ve tam ayağa kalkabilmişti ki, kapüşonundan yakalayan adamın itmesi üzerine, dizlerinin üzerine sert bir şekilde düştü. Dizleri ve elleri acıyan, toz yüzünden soluk alamayan kız öksürerek ayağa kalktı. Tekmesini toparlanmaya çalışan adamın üzerine savurdu. Adamın yüzü yana dönerken, acıyla inledi.

Etrafına bakınan Ece, onu etkisiz bırakacak bir şeyler aradı ve her ikisi de aynı anda yerdeki uzun, paslı demir parçasını fark ettiler. Ece panikledi, yüzü seçilmeyen adam tısladı. İkisi de aynı anda yerde duran demir parçasına atıldı, fakat kolları uzun adam çevik ve daha yakındı. Demir parçasını yakaladığı gibi, kollarını mümkün olduğu kadar yukarı kaldırarak, ayağa bile kalkamadan kızın üzerine doğru emeklemeye başladı. Dizlerinin üzerinde diklendi. Boyu uzun olduğu için alçak tavan arasında hareket etmesi güçleşti ve kamburunu çıkardı.

Ece geri geri gitmeye başladı. Onun ne yapacağını anlamıştı. Elindeki paslı demiri kızın göğsüne saplamaya hazırlanıyordu. Tam hamlesini yapmak için kollarını kaldırdığı zaman, Ece ona doğru koştu ve ellerini adamın geniş göğsüne yaslayıp geriye itti. Adam az bir kaykılmasının dışında, kıpırdamamıştı. Gücü karşısında etkisiz kaldığını görmek kızı şaşkına çevirdi.

Adam, dudağını kibirle gerdi. Elindeki demirle kızın başına doğru hamle yaparken, donup kalan Ece o elin ağır çekimde ilerlemesine kesinlikle engel olamıyordu. Gözlerini kapadı. Tam o sırada birinin hırladığını duydu. Ve gözlerini açtığında, kanlar içinde titreyen kadının yumruğunu adamın kafasına savurmasını gördü. Adam buna hazırlıksız yakalanmıştı.

Adam üzerindeki kadını bir palto gibi geriye savurdu. Kadın yere sertçe düşerek inledi. Ece ona dönen adamın öfkelendiğini anladı. Geri geri giderken, "Yardım edin! İmdat!" diye son gücüyle bağırdı. Şaşkınlaşan adamın elindeki demir parçasına atıldı. "İmdat!" Birisi hızla merdivenlerden çıkıyordu. Gece dönmüş olmalıydı, şimdi onu alt edebilirlerdi. Toparlanarak, tekrar üzerine atılan korkmuş kadın ve elindeki demiri tutan Ece şaşkınlığa uğratmıştı adamı.

Ece merdivenden gelen sese bakmak için başını yana çevirdiğinde, kendine doğru atılan Cirrus'u son anda gördü. Dalgın anından yaralanan adam, demiri ittirince, Ece omzuna çarpan paslı demirle ani bir şoka girdi. Şiddeti sebebiyle dengesini kaybederek yere kapaklandı. Cirrus uzun boyu sebebiyle tavan arasında eğilerek ilerlemek zorunda kalırken, onu yolundan çekmek isteyen siyah giyinen adam, etraflarındaki mekân yatağı ve eşyaları -tozlu poşetleri dahi- sağa sola saçarak, kendini kapıya doğru çekti. Korkudan dermanı kalmayan kadının önüne geçtiğinde, köşeye doğru savrulduğunu gördü. O anda fenerin üzerine bir kutu devrildi ve etraf karanlığa kesti. Ece düştüğü yerde soluk almak için savaş verirken, eli omzuna gitti. Gözlerini sımsıkı kapadı.

O sırada merdivenlerden inen adamı yakasından yakalayan Harun, iri adamı sert bir yumrukla yere yapıştırdı. Emekleyerek merdivenlerin olduğu girişe giden Ece, Harun'un bağırdığını ve küfrederek adamı patakladığını duyumsadı. Kelepçenin metalik sesi başında yankılandı. Bağırmak istedi. Başı dönüyordu. Kendini, soluk almaya zorladı.

Harun adama bağırırken, kız titrek ve kesik kesik soluklarla onları izliyordu. Elini uzatıp yardım istemeye çalıştı. Adam Harun'a karşı

koyup debeleniyor, etrafına körlemesine tekmeler savuruyordu. Harun öfkeli bir ifadeyle adamın elini arkasından kelepçeleyerek, odalardan birisine sürükledi. Daha sonra ona birkaç yumruk savurup, bir yere kelepçelemiş olmalıydı. Adamın sesi kesilmişti.

Cirrus üzerine devrilen eşya kalıntılarından yaralı kadını çıkarıp yardım ederek, endişeyle Ece'ye atıldı. En sonunda ona yaklaştığında, Ece'nin nefes almakta zorluk çektiğini fark etti. Cirrus'un gömleği, yaralı kadını taşıdığı için kan içindeydi. Ece sisli görüntü arasında kanlarla kaplanan kadını gördü. Ayağa kalmış, titreyerek ona bakmaktaydı. Işığa yaklaştığında fark etti. Üzerinde sarı bir gecelik vardı ve kızıla boyanmıştı. Elini karnına sarmış, acı içinde duruyordu. Karnından mı yaralanmıştı?

"Kan kaybediyor," dedi Cirrus.

Evet, kadın kan kaybediyordu, yardım edilmeliydi.

Ama Cirrus arkasında karnını tutan kadın yerine, ona uzandı. Başını kaldırıp dizlerine koydu. Soluk almak için çabalayan Ece, ne olduğunu anlayamadı. Neden kadına bakmıyordu? Şoka girmiş, çok kan kaybetmiş olmalıydı. Paniklemiş olan Cirrus, kaşlarını çattı. Bir şeyler homurdanırken, kızı kavramıştı. Merdivenden kafasını uzatan birine, "Yardım et de onu aşağı kata indirelim." demişti korkuyla.

Kızın zihnindeki olaylar bir film sahnesi gibi dönerken, hissizleşmeye başladı bedeni.

"Lanet olsun sana yoldayım dedim, neden beni beklemiyorsun?"

Ece öfkeli bu sesi tanıyordu. Başı yana döndüğünde, çatıya açılan minik kapıdan Emre'nin kafasını uzattığını gördü. Suçlulukla gülümsedi. "Ge...ç kalan sensin." Konuşmakta zorlandığını, o anda fark etti. Neler oluyordu?

Cirrus onu kucakladığında, sadece bir an yüzüne yaklaşarak ağzının içinde homurdanan adamın soluğunu teninde hissetti. Emre panik içinde uzatılan kızı kucağına aldı. Merdivenlerden dikkatle indirdi. Alt kata koştu çünkü üst katta o manyak herif vardı. Ece'yi mutfak tezgâhına taşıdığında, Ece onu gördü. Ufak bir kız mutfak masasında yatıyordu. Resimdeki kızdı bu. Uyuyor gibiydi. Rengi çok solgundu. Utku kızın başındaydı, etrafında dolanıp duran polislere nefes almadığını belirtiyordu. Polisler? Onlar ne ara gelmişti? O sadece Emre'ye haber vermişti, o da haliyle Utku'ya! Ece onlara haber vermemişti ki? Utku ve Emre bilecekti sadece yerini, Harun nasıl haber almıştı? Zihni

bulandı. Yoksa kendisi mi aramıştı? Emre eğilerek, Ece'nin kapüşonunun fermuarını açtığında, kızın bunu engellemeye mecali kalmamıştı.

"Du...dursana manyak," diye çıkıştı son gücüyle ama Emre kaşlarını çatmış halde durmuyordu. Cirrus hemen başında durmuş, elleri yanında yumruk olmuş, kuzeninin kızı incelemesini izliyordu. Siyah kapüşonun altındaki beyaz tişörtün omzu, göğsüne kadar kızıla boyanmıştı. O ana kadar ne acı ne de farklı bir şey hisseden Ece, işte o zaman ıslak kumaşın tenine değmesiyle titredi.

Başı yana döndü. O kız kimdi, nerede bulunmuştu? Katil gerçekten evde miydi? Onlara zarar mı vermişti? İyi ama o zaman neden Ece'yi çağırmıştı? Utku eğildi, çenesini açıp başını belli bir açıyla geriye yatırdığı minik kızın, ağzına hava yolladı. Elini kalbinin üzerine koyarak, ritim var mı diye yokladı. Nabzını kontrol etti. İncecik bilekleri hareket etmiyordu.

"Kahretsin!" diye hırladı Utku. Belli ki nabız atışı alamıyordu.

"Ambulans nerede kaldı?" diye bağırdı içeriye. Bir polis memuru ona bilgi verdi. Onlarda etrafta dolanıp duruyordu. Telsiz sesleri başında uğulduyordu. Her yerde ayak sesleri ve konuşmalar vardı. Utku'nun rengi soldu. Endişeyle kaşları çatıldı. Bir yandan da ellerini kızın göğüs kafesine yerleştirmişti, kalp atışı hâlâ yoktu. 2-8 yaş arası çocuklarda tek elle göğüs kemiği ortalama 2-3 cm çökecek kadar ve dakikada ortalama 100 defa bası yapılacak şekilde, masaj yapılırdı. Ama kızın kalp masajına cevap vermediği belliydi. Küçük kızın da geceliği kan içindeydi. Uykuda mı yakalanmışlardı katile, anne kız mıydılar yoksa? Utku dilini dışarıya çıkarmadığına göre, onun da dili kesilmiş olabilir miydi? Daha en fazla yedi yaşında olmalıydı. Bu kadar küçük bir çocuk, nasıl bu kadar kan kaybedebilirdi?

Utku canla başla savaşıyordu. Beyin hücrelerini canlı tutabilmek için zamanı kolluyordu. Bunu yaparken de, "Biri şu lanet ambulansa sorsun, tam olarak neredeymiş?" diye bağırıyordu.

Emre, kuzeninin yüzüne, "Sakin ol," diyerek eğildi. Sakindi, hatta bu kadar sakinlik normal değildi. Neden tepki veremiyordu? Herkes evde dolaşırken neden ayağa kalkamıyordu? Kızın tişörtünü yakasından tutarak ikiye ayıran Emre, göğsünü tamamen açtı. İç çamaşırıyla masada yatan kız, üşüyünce kaygılandı. Emre üzerine eğilmiş, omzundaki yaranın nerede olduğuna bakmaktaydı. Paslı demir parçası omuzundan girip, diğer taraftan çıkmış mı diye biraz çevirdi. Ece'nin içi çekildi.

"Çok şükür arkadan çıkmamış," dedi Emre. "Tampon için temiz bir bez bulmalıyım," diye etrafa bakınırken, Cirrus donuk bir ifadeyle yutkunarak yanına geldi. Açılmış olan yarasından kan adeta fışkırıyordu. İki parmağını resmen yaranın içine sokacak şekilde, yaraya bastırdı ve sinirlere baskı uygulayıp uyarırken, kopan damarları büzerek tampon yaptı. Elinde havluyla dona kalan Emre'ye dönerek, "Git çantanı getir," diye emretti.

"Çantam yok," dedi adam endişeyle. "O zaman dikiş iğnesi getir," diye buyurdu, sanki Emre değil de doktor olan Cirrus'tu. Emre bir şeyler bulmak için evin içine dalarken, Cirrus Ece'nin yüzüne bakıyor, Ece ise korku içinde masanın üzerinde yatan kızı seyrediyordu. Çok istemişti onları kurtarmayı. Yine başaramamıştı. Yanağına iri bir damla salınırken çenesi titredi. Utku sonunda mutlu bir halde kızı yan çevirdi, "Çok şükür," dedi. Şimdi kızın elbisesini çıkarıp yarasının nerede olduğunu bulmayı istiyordu. Kıyafeti kandan sırılsıklam olmuş haldeydi. Kızın kıyafetine uzandı.

"Kahretsin," dedi şok geçiren Utku acı acı inledi. "Allah kahretsin," diye yeniden fısıldadı. Kızın elbisesini yırttığında, gövdesinde gördüğü yazıları ve kalbinin üzerinde oyulmuş rakamı görmek, onu dehşete düşürdü. Henüz işkenceye başlanmamış olabilirdi ama minik bedenine verilen tahribat, bir ömür asla teninden silinmeyecekti.

Ece'nin yanağına bir damla yaş süzüldü. Demek buraya onu bu yüzden çağırmıştı. İşkence edeceği bir kadın değil, ufak bir çocuktu ve ona son defa gerçek yüzünü gösterirken, tatmin olmak istiyordu. Yanağına süzülen damlayı parmağıyla silen Cirrus, Ece'nin kendine bakması için başını çevirdi. Yanağı avucunda şekil alırken, "Yaşayacak," diye fısıldadı.

Gözleri birleştiği an, "Unutmayacak," diye hıçkırdı Ece.

Daha Emre üzerini yırttığı an görmüştü o izleri ve soluğu kesilmişti Cirrus'un ama şimdi nedenini düşününce, içi buz kesmişti. İzlerin nedenini öğrenmişti! Cirrus'un bakışları hemen kanayan yarasının altında duran ize kaydı. Yırtılan tişörtün açığa çıkardığı sinesinde, sadece iç çamaşırı vardı ve göğsünün üzerinde sivri ve keskin bir şeyle kazınmış, yıllanmış sayı yeni yaranın kanıyla kaplanmıştı. Bu sayı onun ana dilinde yazılmıştı: 28 Cirrus kızın üzerini kapamak için kapüşonlunun ucunu göğsüne çekti.Dudakları titreyen kız ona bakarken, ıslak gözlerini kısacık bir an kapadı.

Yutkunan adam yüzüne bakmak için bakışlarını kaldırdığında, kızın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Karanlığa dalarken zihni, yüzüne ferah nefesi vuran adamın sesi, göğsündeki acıyı bertaraf ediyordu.

"Yanındayım,"

Dudaklarına minik bir buse konuldu. Yüzünde şekil alan el, bedenini kendine çektiği için üşümüştü. Cirrus, çenesini sarsarak onu uyandırmaya çalışıyordu.

"Ece uyan, uyuma,"

Ece derin bir nefesle kendine gelirken, ona bakan adamı gördü. Sanki az evvel onu öptüğünü, kulağına bir şeyler fısıldadığını hayal etmişti. Bu gerçek olmayacak kadar güzel bir düştü. Uzaklardan, giderek yaklaşan bir siren sesi duyuluyordu. Ani bir frenle duran ambulans, evin önüne gelmişti. Arkasından destek ekiplerinin sirenleri ormanı inletti. Araçtan fırlayan iki acil servis görevlisi eve girdiklerinde, ne yapacağını bilemedi çünkü bir tane ambulans, üç tane yaralı vardı. Emre doktorun çantasını açmasını sabırsızlıkla bekleyip, dikiş aletlerini aldı. "Siz çocuğa bakın, vaziyeti daha ağır olan o, "Kıza bir göz atarak hemen acil çantalarını açan doktor, Utku'ya sorular sormaya başladı. Ellerini lavaboda yıkayan Emre, Ece'nin yanına gelmiş, kanı durdurmak için temiz gazlı bezi Cirrus'un eline vermişti.

Utku kalp masajı yaptığı kızın nabzını kontrol ederken, görevliler bir serum çıkarıp kıza taktıktan sonra EKG'ye bağladı.

"Kalbi atıyor mu?" diye sordu Utku'ya, "Kaç defa durdu?"

"İki kere."

"Kan basıncı nasıl?" diye sordu kadın doktora, küçük kızın bileğini eline almış damar yolu arıyor gibiydi. Minik parmağına aleti taktı. Basınç aletinin pompa sesini duydu. Ardından cevap da geldi. "Elli bile değil, kahretsin. Serumla hemen laktatlı çözelti vermeliyiz," Yanındaki yardımcısına hızla konuşmaya başladı.

"Ringer mi?" diye sordu Utku.

"Şansı varsa cevap verecek," dedi ambulans doktoru.

O sırada yanlarına gelen Harun, burnunun üzerindeki bandı çekiştirerek, kırık burnundan nefes almaya çalıştı. Kolundaki askıyı çıkardığı için, canının yandığı belliydi. Dayak yemenin şimdi sırası mıydı? Yorgun halde, "Durumu nasıl?" dedi elindeki cep telefonundaki resme bakarken.

"Sen ilgilenirken ben diğer kadına bakayım?" dedi Utku, kızı doktorun ellerine emanet ederken.

"Bakamazsın?" dedi Harun gözlerini devirerek, "Ama adama bakabilirsin?"

"Ona ne olmuş?"

"Baksan iyi olur, durumu iyi değil."

Utku Harun'un peşinden üst kata çıktığında, yeni gelen ambulans ekibinin adamın başında olduğunu gördü. "Onu camın parmaklığına kelepçelemiştim kaçmasın diye," Harun sıkıntılı bir tavırla içini çekti. Utku ona baktı merakla, "Camın önündeki çiçeklerden birinin içine dikilen uzun çubuğu defalarca göğsüne batırarak, intihar etmeye kalkmış."

Utku küfretti, adamın yanına gittiğinde, adamın göğsünü açan doktorun, ona müdahale ettiğini gördü. Kalp masajı yaptığı her an, basınç uyguladığı göğüsten oluk oluk kan boşanıyordu. Adam kırklı yaşlarında, dudağında dikiş izi olan biriydi. İri ve sporla desteklenen kasları kuvvetli duruyordu. Yumruklarını sıktı, tek tanıkları da ölmek üzereydi. Zaten elleri de kandan yapış yapış olmuştu, yumruklarının gergin derisinden ses geldi.

"Ne yaptınız?" diye sordu başındaki erkek doktora.

"Serum bağladık. Kan basıncı düşük,"

"Ne kadar düşük?"

"Kırk beş, sinüs atışı da bir-altmışta." Utku hemen yan tarafına konan monitöre baktı. İkinci çizgi hâlâ yoktu.

"Nefes alıyor mu?"

"Hayır. Kalp masajına yanıt vermedi,"

"Acil torakotomi gerekiyor o zaman." Alet çantasını kurcalamaya başladı. "Şimdi mi yapacaksınız?" dedi genç doktor şaşkınca.

"Kenara çekil," diye buyurdu Utku. Şimdi nasıl yapacaktı, burada göğüs kafesini keserek dışarı ile bağlantı sağlayamazdı. "Hastanedeki cerrahlara bilgi ver diye söyledim."

Utku adamla ilgilenirken, ölmemesi için zamanla savaşıyor, her şeyin çok yavaş hareket ettiğini düşünüyordu. Serumlar, EKG aleti ve arkalarından koşturan acil servis görevlileri de, bir çaba içindeydi. *Adaletin batsın dünya!* Bir katilin hayatta kalması için zamanla yarışan görevliler, sedyeyi hazırlıyordu. Ambulansa bindirmeliydiler ama zaman yoktu. Önce kalpten yanıt alması gerekiyordu. Adamın ciğerlerine

bastırmaya başlarken, bakışları ara sıra monitöre kayıyordu. Neyse ki çok uzun sürmedi. Adamın monitöründe, kalp atışı belirdi. Baskı yapmaya devam ettiğinde, Utku'nun yüzü güldü. İki prematüre taşikardi atışı sağladı ve sonra üç tane ve dahası gerçekleşti.

Derin bir nefes alarak teninden elini çektiğinde, "Lidokine verin." diye buyurdu acil servis görevlisine.

Acil servis görevlisi tam ilacı enjekte etmeye başlamıştı ki, monitör önce sakin, sonra çılgınlar gibi öterek tekrar delirmeye başladı.

"İç kanama. Kahretsin! Ölme lan, bana ne b*k yediğinizi anlatmadan ölme," diye bağırdı.

Monitörde çizgi yoktu, acil sinyali ötmeye başlamıştı. Hiçbir ritim göremeyince, tekrar kalp masajına başladı. Her yer kandı. Adama küfrederek, tehditler savurarak, "Daha amcamla tanışmadın! Babamın da sana selamı var. Bizi görmedin bile... Sabretmen gerekiyor." diye haykırdı.

Utku yerde iki dizi üzerinde canla başka savaşıyordu. Bu sefer adam onu zorluyordu. Adamın iri bedeni şoka girmiş, damarları büzüşmeye başlamıştı. Utku pes etmiyordu, masaja devam ediyordu. Her baskıda dışarı fışkıran kan, yüzüne sıçrıyor, elleri vıcık vıcık oluyordu. Ne kadar zorlarsa zorlasın, adam tepki vermiyordu. Sonunda monitörden yeni bir alarm sinyali daha duyulmaya başlandı. Masajı daha uzun yapmaya başladı ama hiçbir şey değişmiyordu.

"Lanet piç, bize çektirdiğin azabın hesabını vermeden ölemezsin. Kardeşimin ahını ödemeden ölemezsin." Son defa baskı uyguladığında, monitörde kalp şokunun çalışma sesi duyuldu. Alnından damlayan ter, kana karıştı. Heyecanla yana dönen Utku, çizgileri ve sayıları takip etti. Monitördeki atışlar bir anda en yüksek seviyeye çıktıktan sonra, normale dönerek zayıf bir ritimde devam etti. Kanlı elleri adamın göğsünde donan Utku, geriye çekilerek derin bir nefes aldı. Bir pisliğin hayatı için dua edeceğini hiç düşünmemişti ama bu adam onların hayatına yön verecekti, yaşamalıydı.

Yanına gelen doktora, "Bu ritim devam etmeyecektir, hemen ambulansa taşıyın," diye emretti. İki dakika sonra adam ambulansa taşınmıştı. Tam bu anda monitöre baktı. Ekranda beliren PVC'ler adamın kalp ritimlerinin yeniden bozulmaya başladığını gösteriyordu. Hastaneden ise oldukça uzaktaydılar. Ambulans onu yetiştirse bile, yaşayıp yaşamayacağı belli değildi.

7. BÖLÜM

Ağlamak...

İnsanlar, ağlamayı da, gülmek gibi özgürce yaşamayı bilmiyor... Nasıl ki sesini biri duyacak diye gülmeye çekiniyorsa, biri onu eleştirecek diye ağlamaya da korkuyor... Oysa ağlamak, gülmek kadar doğal bir eylem... Doğal bir duygu gösterisi...

Normalde kişiler, bir insan yanında ağladığında, telaşlanır. Normal olarak onu rahatlatmaya çalışır, kendince teselli de eder. Geçiştirerek, "Tamam, tamam... Geçti." der, kişinin ruhundaki fırtınayı kavrayamaz, bilmeden duygularını bastırmasına yardımcı olur... Ya da bazıları sarılır, susana kadar teskin eder. Bazıları da, bir koşu mendil getirir. Bazıları da uzak durur, kişi yeniden kontrolünü kazanana ve ağlamayı bırakana kadar, kendi içinde çaresiz bir yol arar ve bulamayınca susar...

Oysa birinin yanında ağlayacak kadar yakın hissediyorsa kişi kendini, kalbinin kapısını açmış, beklemektedir... Kendi bile neyi beklediğini bilmemektedir ama beklemektedir...

Oysa gülüşler nasıl etrafa sorgusuz saçılıyorsa, gözyaşları da bir o kadar saklanır herkesten çünkü insanlar üzülmenin gülmek kadar doğal olduğunu görmeyebilir. Çevrede, ağlayan insanlar olduğunda, vicdanen ya çaresiz kalınarak, ya da boş verilir, bu rahatsız edici bir eylemmiş gibi susturulur...

Oysa ağlamak, insanın daha derin bir duygu alanına girdiğini gösterdiği için, ona destek olacak kişinin sabırlı görevi susmak değildir. Tam tersine, eğer bir çıkmaz içinde ise ağlayan biliyor, hissediyor ve açılması bekleniyorsa, o hüzünden kurtulması için daha da derinlere dalmasına teşvik edilmesi gerekmektedir.

Ona destek olmak için, düşüncelerini paylaşmasına ısrar etmelidir: "Bu alanı terk etme. Orada kal. Lütfen benimle konuşmaya devam et. Seni sorgulamam, ya da yargılamam. Burada konuşulan burada kalacak. Duygularını sözcüklere dökmeye çalış. Gözyaşının lisanı acı olsa bile, kelimeler ferahlık getirir. Ne için bu kadar üzgünsün, bilmem sana yardımcı olmamı sağlayabilir."

"Eğer gözyaşlarının sesi olsaydı, ne söylerlerdi şu an için?"

PROF. Dr. Şükran Bilir

(Güven ve saygı verin. Hissettirdiğini sorgulamayın ve asla birinin gözyaşlarına ihanet etmeyin... Onaylamak ya da yargılamak size ait değildir. O an, sadece yanında olun...

İnsanları, birinin yanında ağlamaya da, gülmeye de pişman etmeyin...)

Hastane odasının camından bakıyordu, gözleri donuk, bedeni hissiz, düşünceleri kayıp gibiydi. Başında bekleyen Ecem gözyaşları içinde izlerken kızını, elini yumruk yapmış, hıçkırmamak için kendiyle mücadele ediyor, elini karısının omzuna koyan adam onu sakinleştirirken içinde cehennemi taşıyordu. İnsanın kendi canından öte tuttuğu varlığına sahip çıkamaması, ne yaparsa yapsın onu koruyamaması, o kadar zor, o kadar ezici bir güçtü ki. Artık bu konudaki baskın gerçek, Cem'i günden güne yoruyor, kalbinin üzerinde şiddetli ağrıların esmesine sebep oluyordu.

Cem'in telefonu titreyince, cebinden çıkarıp ekranına baktı. Karısının kulağına eğilip, Esme'nin yemek getirdiğini, ayakta kalabilmek için biraz yemesi gerektiğini belirtti. Ecem itiraz etti. Başını yana sallayarak sessizce reddetti ama Cem inatçıydı. Dünden beri ağzına lokma koymayan karısının hasta olmasını istemiyordu. Kızına bakabilmesi için ayakta kalması gerektiğini, Ece'nin de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu belirtti.

Gözlüyordu, kızı sabahtan beri cama bakıyor, gözünü kırpmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu. O haberi polislerden öğrendiği zaman, sinir krizi geçirmiş, sonrasında verilen iğneler ile canlı cenazeye çevrilmişti. Uyuyor, uyanıyor, bakıyor, susuyor ve yeniden uyuyordu.

Küçük kızı hayata döndürememişlerdi. Zanlı ambulansta hayatını kaybetmiş, hastaneye yaralı olarak kaldırılan zavallı teyzesi ise, sabahın erken saatlerinde odasında ölü bulunmuştu. Minik kızın annesi ise polisler eve gittiklerinde, çoktan ölmüştü. Biri işini yarım bırakmamış, arkasındaki tüm delilleri temizlemişti. Ece kurtaramadığı için onları, perişan halde çırpınmış, babasının kollarında haykırırken, hastaneyi ayağa kaldırmış, dolayısıyla da iğnelerle yatağa çivilenmişti.

Gün çoktan mesaisini bitirmiş, akşam şafağı yola çıkmış, gece görevini devralmaya niyetlenmişti. Karanlık camları gölgeleriyle sersemletirken, hafif rüzgâr ağaçlara sataşıyordu. Cem karısını zorlayarak

odadan çıkarırken, onların çıktığını duyumsayan Ece tepkisiz kalmış, dakikalarca görmeyen gözlerle yine cama bakmaya devam etmişti.

Oysa gözlerinin önünden gitmiyordu genç kızın acılı çırpınışları. Minik kızın gövdesindeki yazılar ömür boyu silinmeyecekti zihninden. Parmağını kestiği anne ormanda çırılçıplak, buz gibi taze toprağa yarısı gömülmüş halde ölü bulunmuştu. Kim bilir kardeşi ve kızı için ne acılara maruz kalmıştı. Kaçamamıştı, kurtulamamıştı, kurtulsa da o şekilde nasıl hayatta kalabilirdi ki, azaları kesilmiş, gözleri oyulmuştu. Bu kadınların günahı neydi? En güven duyduğu yerde, evinde katledilmişti. Öldürülen diğer kadınlar gibi, bu sefer Azrail babası, kocası, kardeşi değildi ama en güvendiği yerde canını teslim etmişti.

Peki, o masumun günahı neydi? Daha yedi yaşındaydı. Dizlerinin üzerine düşünce ağlardı çocuklar, ya da oyuncakları kırılınca, o zalim, o vahşi, kanırtarak ağlatmıştı onun minik dudaklarını... En büyük korkularla tanıştırmıştı, en şiddetli acılarla gözlerini kapamasını sağlamıştı. Kim bilir ne kadar korkmuştu. Anne diye ağlamış mıydı kendisi gibi. Babamı istiyorum diye korkmuş muydu? Yapma diye yalvarmış mıydı? Korktuğu zaman altını ıslatıp, gözlerini sımsıkı kapatarak, kurtulduğunu hayal etmiş miydi?

Gözleri doldukça görseli sislendi. Cama vuran ağacın gölgesi karardı, yanaklarına yaşlar akmaya başladı. Üzerindeki örtüyü kaldırdı. Yeşil hasta önlüğünün içindeki kabloları bedeninden çekip çıkardı. Kolundaki serumun iğnesini kanırtarak kopardı. Kolundan bileğine, kızıl bir kan süzülüyor, beyaz nevresimle kaplı hasta yatağı damla damla kızıla boyanıyordu. Titreyen, hissizleşen ve karıncalanmaya başlayan ayağını yere sarkıttı ama ayaklandığı ilk anda, dizleri tutmayınca yere çakıldı. Öyle sert vurdu ki dizleri zemine, odanın içinde çınlayan sesi duymadı kulakları. Hep böyle oluyordu, ne zaman bir çaresizi, ne zaman bir masumu uğurlasa bu dünyadan, onun dizleri tutmuyor, bedeni acıdan katılıyordu. Ece dizlerinin üzerinde düştüğü yere çakılıp kaldı. Sallana sallana, haykıra haykıra ağlamaya başladı. O ufak kızın tezgâhın üzerindeki soğuk yüzü, gözlerinin önünden gitmiyordu. Kanlar içindeki minik kıyafeti...

Kapının açıldığını duymadı, ona seslenen adama işitmeyen kulaklarla baktı. Nasıl hissetti onun varlığını bilmiyordu ama onu karşısında gördüğü an, omuzları daha fazla sarsılmaya, yaşlar daha hızlı akmaya başladı. Ufak bir çocuğun savunmasızlığında kollarını kaldırıp uzandı.

Cirrus ne yapacağını bilemedi. Korkuyla daldığı odanın içinde donup kalmış, hıçkırarak ağlayan kızı nasıl teselli edeceğini çözememişti. Ta ki Ece kollarını kaldırana kadar... Tereddütle ürkekleşen adımları ne ara hareketlendi, ne ara dizi yere istemsizce yaslandı da, çekti onu kollarına bilmiyordu. Ece sımsıkı sarılmıştı. Yüzünü boynunun köküne gömerek, sesinin sonu yokmuş gibi bağırarak, bedeni titreyerek, her kası sertleşmekten acıyarak, kalbi boğazında atarak, haykırarak ağladı.

Kapının girişinde bekleyen korumalar kapının önünde durmuş, gördüğü sahne karşısında donmuştu. Ecem koşarak odaya yöneldiğinde, kızının sesi kulaklarında, acısı vicdanında çınlıyordu. Yavrusunu acılar içinde gördüğü an, dünyası yıkıldı. Sanki deprem oldu. Durduramadı sarsılan hastaneyi, dizlerinin üzerine yere kapaklanarak, tıpkı kızı gibi haykırarak ağlamaya başladı. Ellerini buz gibi zemine yaslamış, başı eğilmiş, hıçkırıktan omuzları sarsılarak, gözyaşları yere ufak göletler oluşturarak ağlıyordu. Cem ne yapacağını bilmez halde kızına bakarken, onun sığındığı kolların her hıçkırışında daha çok kenetlediğini gördü. Ne kadar kaldı o kapının dibinde bilmiyordu. Ayaklarının dibinde karısının canhıraş bedeni, karşısında teselliye muhtaç çaresi... Çaresizliği her seferinde böyle hissettirmek zorunda mıydı? Ölümü yaşamak ama ölmemek, ağır ruhunu bedeninden ayırmaktaydı. Eğildi, karısını kucağına alarak, başını göğsüne çekti. Kapının girişindeki korumaya arkasından kapıyı kapamasını belirtti. Koridora çıktığında, Ecem kollarını boynuna dolamış, yüzünü boynuna gömmüş hıçkırarak ağlıyordu.

Cem adım adım yürürken, yeşil gözlerinin içindeki yağmurlar akmamak için çaba hazırlıyor, göğsünün arasına sıkışan acı, canını çıkarmak istercesine sinesine vuruyordu. Esme onların adım adım kendine yaklaşmasını izlerken, yıkılmamak için kendini zorluyordu. Rüzgâr elini karısının omzuna koymuş, birinin güçlü olması gerektiğini, onlar dağıldığı zaman toparlaması gerektiğini sessizce emrediyordu. Yan odadaki kapıya koşan koruma, kapıyı açtı. Cem içeri girdi, karısını hasta yatağına yatırıp, yanına uzandı. Kollarının arasına sığınan kadın feryat etti, ah etti, isyan etti. O ağlarken saçlarını okşamaktan ileri gidemedi Cem çünkü artık teselli edecek tek kelimesi, tek bir önerisi, gücü kalmamıştı.

Rüzgâr kapıyı çekerek çıkarken odadan, o gün hastane acının en verimli gününü geçirdi. Dakikalarca iki ayrı odada kanadı anne kız, iki ayrı koyunda, aynı acıda, aynı sancıda hıçkırdı...

Zaman ne ara bu kadar çabuk geçti, gece günü ne ara yendi de, siyah örtüsünü göğe çeken karanlık bağrına yıldızlar astı. Ecem kendine geldiğinde, gözleri kan çanağı ve şişti. Ateşler içinde acıyordu. Kocasının kolları buldu bedenini. Hatırlamıyordu. Ne ara buraya geldiğini, sakinleştirmek isteyen kocasının katılmış bedenine sarılıp, çaresizce teselli arandığını hatırlamıyordu. Ağlaya ağlaya uyuya kaldığını, o uyumaya devam etmesine rağmen, Cem'in saçlarını okşamaya devam etmesini, kulağına, "Geçecek," demesini de hatırlamıyordu. Islak gözleri, soğuk bir kışa dönen, içinde kışları barındıran kocasının yüzüne çıktığında, adamın ifadesinin kaskatı kesildiğini, dişlerini sıkmaktan çenesinin acıdığını fark etti. Titreyen elleriyle yanağına dokundu.

"Bugün... O aracın önünden yavaş yürürken... Vursun... Öldürsün istiyordun, değil mi?"

Cem bakmadı ona... Ece inatla çenesini tutup kendine çevirmek istedi gözlerini ama nafile. "Yapma bunu bize, yapma bunu kendine... Yapma..."

Cem yutkunarak ona baktı. Karısını kollarına alarak, sımsıkı sarıldı. İlk damla aktı gözlerinden. "Çözümüm yok... Koruyamıyorum onu... Görmüyor muyum ben karşımdaki enkazı, yıkıldım artık. Bomboş oldum, koruyamıyorum onu... Gücüm yetmiyor... Benim gücüm onu korumaya yetmiyor."

"Yetiyor Cem... Bitecek... Sen demiyor muydun bana; bitecek bu acı, onun da hata yaptığı bir yer olacak, yakalanacak..."

Cem'in artık umudu kalmamıştı. Senelerdir savaştığı amansız korkuları, üzerine yıkılmıştı. Ecem kollarından kalktı. Yataktan aşağı ayaklarını sarkıttı. Derin bir nefes aldı, kocasına elini uzattı. Her zaman onları toparlayan Cem'di, bu sefer yıkılmaması gereken kişi Ecem'di. Cem ayaklandı, Ecem yanına koşup kocasının gövdesine kollarını sarıp, sımsıkı sarıldı. Başını göğsüne gömdü, kulağını kalbinin üzerine koydu.

"Bu kalp susarsa, ben yaşamam... Yapma... Sakın bir daha... bir anlığına bile olsa, düşünme..."

Yüzünü elleri arasına alan Cem, alnından öptü... Islak kirpiklerinden öptü, gözyaşlarının nemlendirdiği yanaklarından öptü, korkularını fısıldayan dudaklarından öptü.

"Özür dilerim," dedi göğsünden gelen kısık, hırıltılı bir sesle. "Yapmadım, ölmeyi düşündüğüm çok oldu ama yapmadım. Dalgındım." Yalan söyledi. Kollarını karısının bedeninin etrafına sardı. Titreyerek hıçkıran kadının sırtında elini gezdirdi.

İkisi de kendine geldiğinde, kızının odasına yöneldiler. Esme ve Rüzgâr kapının karşısındaki koltuklarda oturmuş, iki odanın sakinlerinin de kendine gelmesini bekliyordu. Esme kızarmış ve nemlenmiş kirpiklerini kardeşine çevirdi. Ecem ablasına gülümsedi. Esme ve Rüzgâr ayaklanarak Ece'nin kapısına yöneldiğinde, Cem önde olduğu için kapıya uzandı. Oda karanlıktı, koridorun ışığı loş bir karşılayışla odaya vurmaktaydı. Pencerenin altında, yere oturmuş, bacaklarını uzatmış, başını duvara yaslamış Cirrus, donmuş halde gözlerini tavana dikmişti. Ölmüş gibiydi, hissiz, cansız ve ruhsuzdu. Şu halinin cesetten farkı yoktu ama değildi, hissediyordu işte... Hâlâ kollarında olan kızı teselli etmek için kucağına çekmiş, kolunu beline sarmış, eli bilinçsizce sırtında dolaşıp teselli vermekteydi. Sanki her an kaçmasından korkan Ece, kollarını sımsıkı boynuna sarmıştı. Yanağını kalbinin üzerine koyarak uykuya dalmıştı. Bedeni hâlâ hıçkırıklarıyla titriyor, huzursuz ruh halini yatıştıran kokuya bir vida gibi kenetleniyordu.

Rüzgâr boğazını temizleyince Cirrus irkildi, kendine geldi. Cem içeri girdiğinde, ne diyeceğini, nasıl tepki vereceğini bilemedi. Cem onun yüzüne bile bakmadı, gözleri kızına odaklanmıştı. Uzun adımlarla yanına geldi. Canparesini kollarından alarak, kendi sinesine çekti. Başı babasının göğsüne yaslanan Ece, irkilerek sıçradı. Korkuyla soluk alınca babasının yatıştırıcı sesiyle sakinleşti. Kızarmış gözlerini açarak, dudaklarını büzdü. "Babam," dedi sadece. "Babam..."

"Şişttt," yaptı Cem, eğildi, dudaklarını kızının nemli kirpiklerine bastırarak gözlerini kapamasını sağladı. "Buradayım, yanındayım."

Yatağa koymadı kızını, kendisi yatağa oturup, onu da dizlerine çekti. Ece yüzünü babasının boyun köküne çıkarıp, kokusunu içine çekti. Yüzünü tenine gömerek, tıpkı çocukluğundaki gibi boynundan öptü. Sonra gözyaşları ıslattı babasının tenini, sessizce ağlamaya devam etti. Cem hiç istifini bozmadı.

"Uzak ülkelerin birinde, kötü bir cadı yaşarmış. Bu kötü cadı öyle açgözlüymüş ki, kimsenin mutlu olmasına tahammül edemezmiş. Tüm krallıklar ondan korkar, her dediğini emir sayarmış, sadece iki krallık ona başkaldırırmış. Birbirine komşu olan bu iki krallığın arasını açmak

için, her şeyi yapmış. İki krallığı da kötü bir yalanla, sonsuza kadar mutsuz etmek için bir büyü yapmış. Ama her büyüyü bozan bir de iyi büyü olduğunu bildiği için, iki krallığı sonsuza kadar birbirinden ayırmış.

İşte o krallıklardan birinde, genç ve güzel bir prenses yaşarmış. Ona Hüzün Çiçeği derlermiş çünkü yüzü bir türlü gülmezmiş. Kral kızının bu haline çok üzülüyormuş. Ülkedeki bütün hekimleri saraya çağırıp, prensesi muayene ettiriyormuş. Ama bu doktorlar genç kızın derdine çare bulamıyormuş."

"Kızıyla konuşmamış mı babası? Belki derdi bedeninde değil, yüreğindedir?"

"Eminim defalarca konuşmuştur," dedi Cem boğuk bir sesle. *"Kral kızına derdinin ne olduğunu defalarca sormuş. Ama kız hep susmuş. Kral çok fazla düşünmüş. Kızının bedeni hasta değilse, yüzü neden gülmüyormuş. Ülkesi tarafından çok sevilen Kral,* ***'Herkesin derdine derman olan ben, kızımın derdine çare olamıyorum. Yavrumun yüzünü güldüremiyorum.'****diye kendi kendini yiyip bitiriyormuş. Kızı derdini hiç kimseyle paylaşmıyormuş. Hep suratını asıyor, bütün gün sarayın bahçesinde dolaşıyormuş. Bir tek bahçeye çıktığı zaman yüzü gülüyormuş, bu durum da kralın gözünden kaçmıyormuş. Sonuçta, sarayın bahçesi prenses için güvenli bir yermiş. Gece gündüz içinde dolaşmasına izin veriyormuş ki, kızı üzülmesin diye. Yıllar yıllar... Bu durum böyle sürüp gitmiş. Güzel prenses büyümüş, serpilmiş, muhteşem bir genç kız olmuş. Ama gülüşünü artık hiç kimse hatırlamıyormuş. Kral bıkmadan usanmadan, kızının bu derdine çare aramaya devam etmiş. Başka ülkelerden doktorlar, büyücüler, bilgili kişiler getirtmiş. Ama hiç birisi onun derdinin ne olduğunu anlayamamış. Yaşlanmaya başlayan kral, günden güne umudunu yitiriyormuş. Her gün kızının derdine çare bulacak ve onu güldürecek doktoru bulamadıkça, kahroluyormuş.*

Kızı evlilik çağına gelmiş ama hiçbir prens yüzünü güldürememiş. O da kızını yüzünü güldürmeyen hiçbir prense vermemiş. Yüzü gülmeyen Hüzün Çiçeğiyle artık hiçbir prens evlenmek istemiyormuş.

Kral bir gün tahtında ağlarken kraliçeye demiş ki, "Güzel kızımın yüzü gülmediği gibi, bir eşi, bir çocuğu da mı olmayacak. Biricik kızım hep tek başına mı kalacak?"

Rüzgâr herkesi dışarı çıkarırken, Cirrus ne yapacağını bilemedi. Cem gibi bir adamı, hiç böyle düşünmemişti. Fakat aile bireyleri onların bu haline alışık gibiydi. Cirrus bile merak etti hikâyenin devamını,

ancak Rüzgâr odadan çıkardığı için ne yazık ki sonunu bilemeyecekti. Onlar odadan çıktıklarında bile, Cem anlatmaya, kızına sarılmaya ve çocukluğundaki gibi hikâyeler uydurmaya devam etti.

"Benim kızım tek mi kalacak," düşüncesiyle, günler, haftalar, aylar geçmiş... Derken bir gün, ülke çalkalanmış. Çarşıya, nereden geldiği bilinmeyen bir adam yerleşmiş. Bu adamın yaşı çok gençmiş ama herkesi şaşırtacak kadar bilgiye sahipmiş. Kim ona bir şey sorsa, mutlaka cevap verirmiş. Adamın bu bilgili hali, halk arasında yayıla yayıla saraya kadar gitmiş. Kral bu adamı duyunca, "Tez getirin onu saraya," diye emretmiş. Askerler adamı bulup saraya getirmiş. Korkuyla kralın huzuruna çıkmış. Kral kızının halini anlatmış. Eğer onu iyi ederse, ondan istediği her şeyi yapacağını söylemiş. Bilge biraz düşünmüş, hemen kabul etmemiş. Ama prensesin hastalığını halktan duyduğundan beri de, onu merak etmekteymiş.

"Kızımı getirin," demiş Kral heyecanla.

Asker Hüzünlü Prensesi getirmiş. Genç kız karşısında gördüğü genç adamı merakla süzmeye başlamış. Sonra heyecanlanmış. "O sensin!" demiş, "Rüyalarıma giren koruyucu sensin."

Genç adam bu duruma hem şaşırmış hem de çok sevinmiş. Gülümsemiş. "Sen de benim rüyalarıma giren prensessin," demiş. O anda kayıp prensin ve hüzünlü prensesin üzerindeki büyü kalkmış. Genç prensesin yüzü mutlu bir gülümseme ile aydınlanmış. Kral tüm bu olanlara bir anlam veremese de, kızının yüzünün güldüğünü görmek onu çok mutlu etmiş.

Genç bilgin ve prenses büyülenmiş gibi bakışıyormuş. Kimseye aldırmadan gülüyormuş. Kral en sonunda dayanamayıp tatlı bir sesle sormuş. "Siz tanışıyor musunuz?"

Prenses babasının yanına yaklaşmış, ona her şeyi anlatmış. Bundan yıllar önce kötü kalpli bir büyücü, krala kızdığı için prensese büyü yapmış ve ona demiş ki; "Eğer kayıp prens seni bulmazsa asla gülemeyeceksin. Hiç mutlu olamayacaksın. Prenste kral olamayacak!"

Daha sonra genç bilgiç de durumunu anlatmış. O da bir başka ülkenin prensiymiş. Aynı büyücü krallıklarını elinden almış, onu da fakir bir köylüye vermiş. Bir daha asla kral olmasın diye de, hafızasını silmiş. Hafızasını yerine getirecek tek şey de, gerçek bir gülümsemeymiş. Güzel prensesinin üzgün olması genç bilgici de içten içe üzmüş. Eğer onu

güldüremezse, kendisi de bir daha gülemeyeceğini anlamış çünkü prensese ilk görüşte âşık olmuş.

İki gencin anlattıklarını duyan kral, kızının mutlu olması için tahtını kayıp prense bırakmaya karar vermiş. Hemen adamlarına düğün hazırlıklarına başlamasını emretmiş. Tüm halkı düğüne davet etmiş. Prens ve prenses için kırk gün kırk gece düğün yapılmış. Kral da, ülke halkı da güzel prensesin yüzünün gülmesine çok mutlu olmuş. O günden sonra da hayatları boyunca iki gencin yüzü hep gülmüş. Kral onlar gibi mutlu torunlarını sevmiş. Ülkede bir daha hiç kimse ağlamamış, çünkü bu ülkenin adı bile insanı güldürüyormuş. Ça, ça, ça!"

"Ça, ça, ça!" dedi Ece kaşlarını çatıp gülerken.

"Evet, ça, ça, ça,"

"İtiraf et baba, aklına ülke ismi gelmedi."

Ece burnunu çekerek boğuk sesle tebessüm ederken, Cem burnuna dokunarak onu sinesine çekmişti. Masal bitmişti, peki gerçekler masallardaki kadar mutlu ve huzurlu bitecek miydi? Ece başını kaldırdı, ıslak gözleriyle babasına baktı.

"Korktun mu?" diye sordu. Dudakları titriyor, gözleri dolu dolu parlıyordu.

"Korktum," dedi Cem hüzünlü bir sesle. "Nefesim kesildi, sen gittikten sonra nefes alamadım."

"Ben de korktum, çok korktum. Sen gelemeyeceksin sandım, nefes alamadım. Gelip beni bulmamandan, bir daha sana sarılmaktan korktum baba. Ama... Ama mecbur..."

"Şişttt." dedi yanaklarını avucuyla kurulayarak. "Bunu daha sakin bir zamanda konuşacağız seninle... Sakın bu düşüncesizliğini unuttuğumu sanma, bu davranışının nelere sebep olabileceğini, bizi nasıl korkuttuğunu da unutma. Ama şimdi... Şimdi sadece canparemi hissetmek istiyorum. Kollarımda olduğunu, nefes aldığını, bana yeniden, "Baba," dediğini hissetmek istiyorum."

"Seni çok seviyorum," dedi Ece babasına sarılıp yanağından öperken. "Babam."

"Benim kadar sevemezsin kızım... Kimse seni benim kadar sevemez, bir daha benden bir şey gizleme olur mu?"

Kız başını eğdi. Söz veremezdi, bunu daha önce yapmış ve tutamamıştı. Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Bu masal yeni, ne zaman ezberledin?" diye sordu.

"Ezberlemedim," dedi adam kızının yüzünü sinesine gömerken. "Doğaçlama..."

Babasının göğsünde sessizce ağladı. Babası da onu susturmadı, sadece yanında oldu. Yargılamadı. Suçlamadı.

Eve geldiler, sanki ev bile ağlıyordu. İçeride matem havası, yüreklerde korkuların bastırılmış yaklaşımı, zihinlerinde çınlayan acılı haykırışlar vardı. Ece omuzu sargılı halde odasına yöneldiğinde, aşağıdan gelen seslerle bir an durdu ve arkasına baktı. Korumalar sürükleyerek bir valiz getiriyordu. Ece başını sallayarak devam ederken, merdivenleri tırmanmaya başlayan Ecem korumaya, "Misafir odasına götür, kızlar yerleştirsin." diye uyardı.

"Kimin valizi o?" diye sordu Ece annesine, kapısına uzandı.

"Harun'un," Kızın eli kapının tokmağında donup kaldı. Hastanede yapılan ifadesinden sonra onu görmemişti bir daha, üstelik ailesi de bu konuyu açmamak için azami çaba harcamaktaydı. Hiç kolay şeyler yaşamamıştı. Başkası olsa, yıkılırdı ama o her zamanki gibi kendini toparlamış, yarasını içine gömmeyi başarmıştı. Hiç istifini bozmadan kapıyı açıp içeri girdi. Camın önündeki koltuğa oturmak için hamle yaptığında, annesi koluna dokundu.

"Yatsan daha iyi olur, çok kan kaybettin."

"İyiyim ben, yatmak istemiyorum. Biraz kitap okuyacağım." Annesi endişeyle bakınca, "Bana kahve yaptırır mısın?" diye sordu. İnadının tuttuğu belliydi. Hem yatmaktan sıkıldığını da anlayabiliyordu Ecem, üstüne gitmek istemedi.

Ecem odadan çıkarken, bir an durdu. Arkasına baktı, *'Sonra,'* diyerek kendini telkin etti. Şimdi zamanı değildi. Şimdi hiçbir şeyin zamanı değildi. Ne acıtmak istiyordu kızının yüreğini ne de olanları hatırlatıp işkence etmek istemiyordu. Annesi odadan çıkarken, Ece camın önünde durdu ve dışarıyı seyretti. Her zamanki gibi, kuzenleri bile onunla çok zaman Camgüzeli ya da Rapunzel diye dalga geçerdi. Ece evden çıkmaya çekinen bir kişiliğe sahip olduğu için, bu davranışı yadırganmıyordu. Asi duruyordu ama aslında kendisi de bu bahçeden çıkmaya çok zaman cesaret edemiyordu çünkü ne zaman evden ayrılsa başına bir iş geliyordu. Babası da bahçenin sınırlarında, çevresinde

muhafızlarıyla güvende olduğunu biliyordu. Kucağında uzun zamandır heyecanla beklediği kitabı vardı ancak değil kapağını açmak, satırlarına göz atmak bile içinden gelmedi.

Yatmak için hazırlandığında, önce duşa girdi. Üzerini çıkarıp sepete attı. Hastane kokusundan sıyrılmak istiyordu. Aynanın karşısında durdu. Sağ göğsünün üzerinde sargı vardı ama sol göğsünün üzerinde hiçbir zaman zihninden silemeyeceği, hiçbir zaman unutmayacağı ve unutturmayacak olan acının izleri kazınmıştı. O kadar uzun zaman olmuştu ki o ize bakmayalı, o kadar yok saymıştı ki... O masanın üzerindeki çocuğun damgasını görene kadar, hep geçtiğini, bittiğini, acısının dindiğini sanıyordu ama yanılmıştı. Hiçbir şey eskisi gibi olamayacaktı. Elleri tezgâhı kavradı, tırnakları sert zemini zorladı. Yanaklarından yaşlar süzülürken, "Kazanamayacaksın, bu sefer pes etmeyeceğim." diye fısıldadı. "Asla... Asla pes etmeyeceğim. Ne zihinsel oyunların ne vicdani planların ne psikopat tutumun beni yolumdan döndüremeyecek, bu sefer yenilen sen olacaksın. Duydun mu beni, seni alt edeceğim."

"Ece sorun var mı?"

Kapının ardından gelen tıklamayla yüzünü kurulayan kız, "İyiyim anne?" diye söylendi.

"Bir sorun yok değil mi? Yaran iyi mi?" Ece yarasına baktı. Üzerinde bant vardı. "Su aldırma annem, dikkat et. İstersen yardım edeyim,"

"Gerek yok anne, sen de git duşunu alıp dinlen, ben iyiyim. Evimdeyim, sizinleyim. Birazdan yatacağım. Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Duşunu aldıktan sonra üzerini değiştirdi. Saçlarını kuruladı. Ne annesi ne de babası yanına gelmedi. Anlamıştı ki, ona mahremiyet sağlamışlardı. Yatağa geçmesini bekliyorlardı, uyurken yine sessizce izleyecekleri kesindi. Ama kızı uyku tutmadı, nasıl tutsun ki. Camın önüne çekildi, bakışları her yerde onu aradı ama yoktu. Korumalar değişmişti. Eskileri belli ki yaptıkları hata yüzünden cezalandırılmıştı. Yine birilerinin huzuru kendisi yüzünden bozulmuştu. Babası eve gelirken, Cirrus'a evde kalmasını emretmişti. Başını gökyüzüne kaldırdı, buradan bakınca yıldız da yoktu. Hava sisliydi, rüzgâr yağmur kokuyordu.

İnsan bir gönle girince, neden çıkamıyordu. Neden zor oluyordu bir gülüşle girdiği gönülden, efkârlar sarsa da çıkamıyordu. Yine uyku yoktu gözünde, yine kaybolmuştu çıktığı düşünce yolunda. İyi değildi, bundan sonra da iyi olur muydu, bilemiyordu? Nefes alamıyordu. Kaç sene olmuştu bir gülüşle başlayan hikâyesinin düşe kalka sürüklenmesi

peşinde... Kimsenin bir kere olsun gülerken görmediği adamı, tek bir bakışıyla güldürmüştü oysa Ece, şimdi onca sözle tekrarını beceremiyordu. "Gelmeyecek, zor olsa da, zamanla alışacaksın," demişti defalarca kendine ama alışamamıştı. Onu görene kadar sevmeyi bilmiyormuş ama şimdi sevilmemeyi çok iyi biliyordu. İçi hala, "Hadi dur camımın önünde, çok özledim seni," diye feryat etmekteydi.

O bekledi, Cirrus gelmedi. Her zamanki gibi... Bazı insanlar neden sevdiklerinin değerini kaybedince anlıyordu? Onun için değerli olduğunu anlaması için, ölmesi mi gerekmekteydi? Camın önünde o kadar uzun zaman dikildi ki, kendine geldiğinde bacakları uyuşmuş, acıyordu. Göğsüne yüklenen ağrı, koluna saplanan ağrıdan daha fazla canını sıkıyordu. Ağrısı biraz fazlalaşınca, hiç iyi gelmeyeceğini bile bile ağrı kesici almak için aşağı indi. Belki göğsündeki ağrıya iyi gelmeyecekti ama kalbinde bir yeri olduğunu bilmeyen adamı unutmak için, uyuşacaktı bedeni. Hissizleşecek ve sonunda uykunun tesellisiyle, yeni acılara merhaba diyecekti. Bir değil, birkaç tane ilaç içti, ama hiçbiri göğsündeki ağrıyı kesmedi. Dalgın halde mutfaktan çıktığında, Harun'u gördü. Huzursuz, eğreti, isteksiz halde camın önünde durmuş, yabancısı olduğu manzarayı izliyordu.

Yanına yaklaştığını anlamıştı genç adam, loş salonun büyük camındaki yansımasında birleşince gözleri, gülümsedi. "İnsan, bu kocaman şehirde nasıl yalnız hisseder ki kendini?" dedi birden.

"Bana mı soruyorsun?" dedi genç kız gülümseyerek. "Ben hiç o kalabalığın içinde kaybolmadım ki yalnızlığını bileyim. İstanbul gibi sevdim, o beni boğazın karşı yakasına hasret bıraktı." Yanında durdu. "Hoş geldin." dedi her zamanki sakinliğiyle.

"Hoş görmek isterdim?" dedi yorgunluğu her halinden belli olan adam.

Ece hüzünlü bir ifadeyle yüzünü izledi. "Her an bayılacak gibi duruyorsun, kaç gündür uykusuzsun?"

"Sanırım üç," dedi elini saçlarında gezdiren adam. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Burnunun üzerindeki bandaj çıkmıştı ama ufak bir yarabandı kaplamıştı. Burnunun etrafı hâlâ çürüklerle doluydu, elmacık kemiğinin üzerinde de yumruk izi vardı. Kolundaki askıyı çıkarmıştı. Öyle tez canlıydı ki, kemiklerini kırsalar bile yatağa onu mahkûm edemezler gibiydi.

"Bu çürüklerin görevin için olduğunu düşünmek istiyorum," dedi çekinik bir sesle.

Harun ona baktı tebessüm ederek ve gülerek başını salladı. Ellerini cebine koyarak gözlerini yine İstanbul'un manzarasına çevirdi. "İstanbul'u sevmek de imkânsız, terk etmek de..." Sessiz kaldı.

Ece burnu hakkında cevap almayacağını fark edince, cama döndü. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu daha fazla dayanamayarak.

"Dünyanın en ağır yüküdür, gönlü sende olmayanı yüreğinde taşımak." dedi Harun garip bir sesle. "İnsan sevince gözü kör oluyor, sanki onun için yaşamış, bir tek o var diye hayattaymış gibi davranıyor."

"Sen aşkı nereden biliyorsun ki Komiser?"

"'*Ben aşkı bilmem... Ben sevmeyi bilirim.*' demiş bir şair. '*O kadar masumdum ki, kıyamazdım gülüşlerine, sevinçten ağladığı zaman bile üzülürdüm. Tırnağının ucuna, saçının teline kadar kıyamazdım. O kadar işte... Hiç istemezdim ağlamasını.*'" Omuzlarını sarstı. "O ne yaptı, gitti. Mübarek saçının telini bile bırakmadı geride... Tüm anıları toparlamış, terk etmişti. Ben onsuz yaşamayı öğrendim ama vazgeçmeyi öğrenemedim. O, buna da alışırım sanıyordu sanırım. Ona göre hiçbir şey kalmamıştı geride, oysa unutmuştu. Beni ardında unutmuştu. Ona defalarca söylemiştim, *gittiğin yere götür beni de* diye ama o beni unutmuştu. Yıllar sonra karşılaştık ıslak bir caddede, bir elinde çocuğu, diğer kolunda kocası vardı. Gözlerim bağımsız bir isyanla sordu '*Unuttun... Giderken beni unuttun. Oysa ben tepeden tırnağa seninle doluydum. Görmedin, ömrüm seni unutmaya yetmezdi. Sen beni bir gecede olmamışım gibi o hiçliğe savurdun, ben seni yıllardır geçmişe savuramadım.*" Genç kıza dönerek elini önünde bir tutam şeklinde salladı. "Hani derler ya, gözlerin lisanı her dilde aynı diye. Gözlerini kaçırdı, utandırmamak adına çevirdim başımı. Lanet olsun ki seneler sonra bile, üzülmesine kıyamadım. Yanından süzüldüm, hiç tanımıyor gibi davrandım. Oysa ben, o gittiği gün kimsesiz kalmıştım. Sadece bunu diliyorum o günden beri: Mutlu ol. Ben senin yerine de acı çekerim..."

Ece ağzı açık, elindeki bardak parmaklarının arasından düşecek gibi ona bakarken, hiç onu böyle duygusal biri olarak düşünmemişti. Harun hayatı alaya alan, hiç derdi yokmuş gibi tek aşkı görevi olan bir adamdı. Ama şimdi görüyordu ki, bu gece parçalara ayrılan tek kişi kendi değildi. Harun kızın elindeki bardağa uzandı. Suyu bir dikişte bitirdi. İçi yanmış gibiydi. İkisi de biliyordu ki, barajları içse bu yangını

söndüremezdi. Harun havadan büyük bir parça kopardı, kalbindeki acının üzerine serdi, boş bardağı da sehpaya bıraktı. "Neme lazım," diye göz kırptı, "Yeterince yaralandın, daha fazla acımanı istemiyorum."

"Harun..." diye fısıldadı Ece.

"Ne bakıyorsun kızım, polisler şiir yazamaz mı?" diye alaya aldı, gülüyordu ama gözlerindeki acıyı görüyordu Ece. Acı insanı böyle mi büyütüyordu? Ece de büyüyecek miydi?

"Şiir olduğuna emin misin?"

"İnan," dedi adam alayla.

"İnanmam, en çok inandığım yerlerden yere çakıldım ben," dedi kız.

Ona gülümseyen Harun, yine sustu. Kız önünü döndü. "Bizi sevenleri, bizi sevmeyenler için harcadık be Ece. Seven gitti, sevmeyen gitti... Sen bunu yapmakta kararlı mısın peki?"

"Neyi yapmakta?" diye kıvırdı Ece.

"Gitmekte..." Kız suratını astı.

"Başka çare mi bıraktı bize kader, yazdı, çizdi ve noktayı koydu."

"Eğer vazgeçersen, saniyenin kovaladığı dakikalar o anda bitecek. Sonrası pişmanlık, hatırasına bile zor dayanacaksın... Saplanırsın o ana Ece... Çakılırsın, kalırsın. Onun ciğerine dolmayan havayı soluklamak istemezsin. Ne zaman vazgeçerek boşa harcadığın anı düşünsen, hasretiyle bozulacak kalp ritmin. Acıya acıya soluk almaya alışırsın da, unutmayı öğrenemezsin. Elin ne zaman dokunsa sinene, vuslatı kırılmış dallarının közleri harlanır içinde. Unuttuğunu sanırsın, unutamama lanetiyle baş başa kalırsın ve yanarsın. Kül olursun."

"Çok mu acıttılar kalbini komiser, o yüzden mi bana olan omzun?"

"Biz omuzlarımıza apoletleri değil, şerefi, vicdanı, ahlakı doldurduk zenginin kızı. Eğer muhtaçsan yaslanmaya, koy başını omzuma, seni rahatsız edersem şerefsizim."

"Koydum başımı da... Senin omzun benim ağır başımı kaldırır mı komiser? O kadar çok acı var ki başımın içinde, yorulursun."

"İzin verirsen, bakarım yarana..."

"Hangisine bakacaksın?" dedi Ece elini kafasına koyarak. Güldü. Sonra işaret parmağını kalbine koydu. "Buna mı bakacaksın? Bunun tedavisi yok Komiser, can çekişiyor. Son zamanlarını yaşıyor, bir hafta sonra ölecek. Ölmek zorunda." Başını salladı. "Çok yorgunum. Elimden tutsan yığılır kalırım, kaldıramazsın gibi geliyor bana."

"Sen asıl yorgunluğu görmezden geliyorsun, bir ömür ölmüş bir kalbi nasıl taşıyacaksın? Hiç hesap sormayacak mı mazi senden, pişmanlıkların dağ olup yüklenmeyecek mi omuzlarına? Gözlerinin baktığı her yerde aramayacak, beynin hesap sormayacak mı dilinden? Geceleri yatağa çivilemeyecek mi keşkelerin seni?"

"Çivilemeyecek... İnsan karşılık bulduğu bir duygunun pişmanlığını yaşar Komiser. Ben reddedilendim, görülmeyen ve istenmeyendim. Ben reddedildiğim zaman acının içine çivilendim."

"Öyle olduğuna emin misin?" dedi genç adam başını sallayarak. "Sen hiç karşından gölgesi geçtiği zaman kendini görmemişsin, hatırlat yarın resmisini çekeyim yüzünün. Gözlerini kendin gör, gör de biraz vicdanın sızlasın."

"Harun... Beni böyle kabul edeceğini söylemiştin, ben değil ama sen pişman olmuş gibisin."

"Ah be zengin kızı, bu fakir senin dengin mi?"

"Bu deli akıllının kârı mı?" dedi kız hüzünle omuz atarak. "Ama işte, davul bile dengi dengine, senede bir defa derdi anneannem." Nemlenen gözlerini kırpıştırdı. "İç güveysi oldun Komiser, babamın tüm mirası senin."

"Babanın en büyük mirası sensin deli kız..." Adamın gözleri parlıyordu. "Ama çok cazip bir teklifsin, günümü şenlendiriyorsun." Harun kızın sırtına şefkatle dokunarak, şaşkın bedenini kendine getirdi. "Benim hayallerim ucuz değildi, baban öyle bir teklif sundu ki bana, reddetmek mümkün değildi. Bana tüm servetini teklif etti. Hangi adam bunu reddeder ki. Senin baban gibi cömerdini, daha evvel hiç görmedim."

"Zengin kız fakir edebiyatın bittiyse, ne bulduğun hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordu Ece, Harun kaşlarını kaldırdı. Kız kaçıyordu yine. Hatalar yapıyor, yanlışlara yürüyordu gururu yüzünden. Bunu sonra düşünecekti. Omuzlarını sarstı, gözlerini kaçırdı. Birkaç detay anlattı, sonra kızın yarasını göstererek, "Ben kalbime aldım darbeyi, siz çok yanlış yerde arıyorsunuz yarayı diyordun ya Ece, hangisi daha çok acıyor?" diye sordu.

Aşk acısı çekmeyen yürek ya deliye ya ölüye ait demişti Mevlana. Yüzü düşen Ece, "Kolum iyi komiserim, kalbim hâlâ kanıyor." dedi dürüstçe. "Gün geliyor, ne kadar lanet okursan oku, o duan kabul olmuyor."

Çenesine dokunan adam yüzünü kaldırdı. "Asma güzel yüzünü," Yanağına dokundu, parmağının tersiyle okşadı. "Bir gün gelecek, çok

mutlu olacaksın Ece. Geçip giden zamanı izleyen onlar, o zamana en güzel duygularla sahiplik eden sen olacaksın. Sana söz. Söz." dedi genç adam.

"Bana sarılabilirsin, senin nişanlınım," dedi Ece muzırlık ederek dibine sokulurken, şu anda en çok istediği birinin sorgusuz sarılmasıydı. Ama sarılmasını istediği kişi ne yazık ki Harun değildi, o da biliyordu ki avutmaya niyetli durmuyordu.

"Dişlerim hiç işlem görmedi," dedi Harun eğilerek, ona dişlerini gösterdi sırıtarak. Kız anlamadı. "Dişlerim diyorum Ece, yerinden gayet memnun, parlak, beyaz."

Ve arkadan duyulan ayak seslerinden dolayı, Ece geriye baktı. Cirrus'un sessizce odasına yöneldiğini gördü. Ne kadardır oradaydı, ne kadarını duydu sohbetlerinin bilmiyordu. Suratı yine ölüye kesmiş, cesedine toprak attırıyordu. Elinde ufak bir valiz vardı. Ece arkasından bakarken, Harun susamadı. "Sana da iyi geceler Cirrus Bey. Bir daha geldiğini haber ver, hırsız gibi sokulma dibimize," diye söylendi.

Cirrus kısa bir an durur gibi oldu ama hiç istifini bozmadan yola devam etti. Ece yüzünü eğdi, "Şimdi her şeye rağmen, özür dilese, hatasını kabullenmeden, tek bir umut vermeden, elini uzatsa, kollarını açsa, koşarak giderim yanına, biliyor musun? Ama dedim ya, ben hayal kurmaktan vazgeçeli çok oldu. Hayal kurmak, benim gibi delilere yakışmıyor."

"Keşke senin kadar deli olsaydım Ece, akıllı olanlar cesur olamıyor."

Kız arkasını dönerek odasına doğru yöneldiğinde, Harun'un elleri yanında yumruk oldu. Göğsü ağrıyla şişti. Bu gece onun için çok ağır geçmişti. Ellerini cebine koydu, donuk gözleri camın ardındaki pul tanelerine kenetlendi. Arkasından gelen ayak seslerinin, kime ait olabileceğini biliyordu. Bu saatte kim uyumazdı, iyi biliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Cirrus.

"Vuran mı soruyor bunu?" Cirrus sessiz kaldı, Harun huzursuzca etrafa bakınmaya devam etti. "Ben hayatta hep sevdiğim yerlerden vuruldum Cirrus, hep sevdiğim insanlardan yedim yumruğu." Çenesini ovuştururken yan yan ona baktı.

Başını sallayan Cirrus yanına doğru yürüdü. "Yeri gelir yan yana yürürsün, yeri gelir sırt sırta verirsin sorun olmaz, amaç belliyse sırtındaki hançerleri de, göğsündeki kurşunları da umursamazsın..."

Hedef diyordu, amaç diyordu, hepsi olduğu gibi kalsın, dokunma diyordu Harun'a, peki o bunu umursuyor muydu?

"Bu dünya da tek mutsuz aşık sen misin?" diye döndü genç adama, sesinin tonunun bir oktav yükseldiğini fark edememişti. "Bir yumrukla aldın mı hırsını? Taş mısın be adam? Duvar mısın? Lan evleniyorum... Onunla evleniyorum... Bakmaya kıyamadığın kadına uzanacak elim. Bir ömür soluğunu soluyacak ciğerim ve sen bunu bilerek, oturup bir koltuğa *'evet'* demesini mi izleyeceksin?"

Cirrus hiç tepki vermiyordu. Sırf hayata gıcıklık olsun diye dünyaya gelmiş gibiydi. Harun hırslandı çünkü Cirrus hiç sesini çıkarmadı. "Ne oldu lan bize, kör mü oldun. Et tırnak gibi olan biz, yerle gök kadar uzak düştük şimdi. Olmuyor biliyor musun, içine ata ata saklayamıyorsun hislerini. Gözyaşlarında çırpındıkça, daha çok umut ediyorsun. Kurtulmak için çırpındıkça, batırıyorsun. Sen ne mal bir adamsın, hayatım dediğin kadını hayatından çıkarıyorsun. Lan gideceksen niye sevdin, sevdin madem niye gitmek istiyorsun? Benim şansım olsaydı..." Dudakları titredi. Nemlenen mavi gözlerini iri iri açıp kapadı. Kalbi bugün durmadıysa bir sene daha yaşayacaktı. "Usta, insan onunla gezdiği yolların üzerinden tek başına geçtiği zaman anlıyor gerçekleri. Tıpkı gökyüzünün bir parçası gibiyiz şimdi, o gündüzün parlak hali, ben karanlığına sessiz kalan yanıyım. O gittiği günden beri ne zaman yaz, ne zaman kış unuttum. Mevsimin en güzel yanıydı sıcacık teni... En zor günüm olurdu onu başkasıyla gördüğüm an. Arkasından ismini anıp, *'Gitme,'* diye haykıramadığı an anlıyor insan... Saçının telini koklamaya kıyamadığım kadın, başka bir adamın yastığına dağıttığı gün saçlarını, ben hayal kuranlara bile düşman oldum..."

Elinin ucunu Cirrus'un göğsüne vurarak, hırsını, hıncını alamayarak bağırdı. "Şurada hiç mi vicdan yok? Ulan sen soldurduğun çiçekten güzel kokmasını bekleyecek kadar geri zekâlı mısın? Yana yana giyecek o kefeni, öle öle tutacak elimi..."

Cirrus'ta hâlâ tık yoktu, tek kelime etmeden durmaya ve donuk gözlerini manzaraya dikmeye devam ediyordu. Bu adamın elini ayağını bağlayan sırrı neydi, neden insan yaşamaktan vazgeçerdi ki anlamıyordu.

"Biliyor musun, en başından beri hep dedim ki, bu adam çok seviyor bu kızı. Biraz burnu sürtünce gerçekleri anlar, çeker alır sevdiği kadını ellerimden..." Dişlerini gıcırdatarak gözlerine baktı. "İnsan

sonsuza kadar kaybettiği zaman anlıyor ömür boyu kesilen cezanın sevmek, bedelinin imkânsızlık olduğunu. Sen bunu mu bekliyorsun?"

"Harun başlama yine,"

"Başlarım... Kafan almıyorsa çaka çaka anlatırım. Dört sene, beş ay, yedi gün oldu lan... Tam dört senedir... Ne yerdeyim, ne gökteyim... Bugün tanıştığımız gündü biliyor musun? Hatırlayan tek kişi benim. Öyle seviyordum ki onu, hani biri gelse dese ki,*'Ya kalbini ya Dila'yı alacağız,'* hiç düşünmeden *'Alın lan kalbimi,'* derdim. Ben onun saçının teline kıyamazdım. O nur yüzü gitmiyor aklımdan. Yatalak bir annesi vardı. Okul terkti ama çalışır, ona bakardı. Çok görüşemezdik, adı çıkmasın diye elini bile tutamazdım mahallede. Ayaküstü eve giderken ettiğimiz sohbetler, dünyalara bedeldi. Seneler oldu, elime değen teninin ısısı, sineme saçılan saçlarının kokusu, bana baktığı o deniz gözleri gitmiyor aklımdan."

"Benim yara izimin olmaması, yaralarımın kanamadığı anlamına gelmiyor... Ben ona bakınca, yağmurdan sonra gökkuşağı çıktığında, şaşıran çocuklara dönerdim. Benim içinde yaşattığım o dünyanın, gökyüzüydü gözleri... O ne yaptı, Karadeniz gibi hırçın bıraktı yalnızlığımı... Gözüm ondan başkasını gördü mü ki, beni başkalarına terk etti. Ben onunla doğdum, onunla büyüdüm, onunla evleneceğim gün için aç biilaç para biriktirdim. Ben onu yaşarken, o geleceğimi öldürdü. O gece birden dengesizleşmesini, hormonlarına verdim. Hani annemden bilirdim, kadınlar bazı dönemler dengesizleşir, huysuzlaşırdı. Nemden fırtına biçerdi. İnsan sevdiği kişiye bunu yapar mı? Durduk yere ufacık bir şeyden sorun çıkar mı, insan sevdiğini kırar mı? Sorgulamadım. Kırıp döktü, öyle şeyler söyledi ki, parçaladı mantık denen o enbesili. Altın dedi... *Şu kadar altın istiyorum, düğünüm burada olacak, evim şurada olacak, gelinliğim şu marka olacak* dedi. Şaşırdım. Sustum. Yapamayacağım sözleri mi verseydim... Yalan mı söyleseydim. Keşke söyleseydim, sakinleştirseydim. Dedim kız haklı, her genç kız gibi ister bunları ama sonra anlar beni... Ona sataştım, alaya aldım, kavga ettik ama o kavga öyle tatlı ortam yaratmıştı ki, ona sataştığım her an keyiflendim. Hep yapardım ben bunu. Kızdırmayı severdim, kızınca kısılan gözlerini, kızaran burnunu severdim. Öl deseler ölürdüm ama o, öldürmeden gitti. Ertesi gün defalarca aradım telefonunu. Çiçekçi dükkânına gittim... Laleleri çok severdi. Hani gariban adamız be abi, o zaman param yoktu. Ek işten gelen para, ne okula ne bana yetiyordu.

1 demet yerine, bir tane lale aldım. Bir laleye kocaman bir kâğıt yazdım... Özür diledim, seviyorum dedim, affet dedim... Sabah bekledim yollarını. İşe gelmedi o sabah, evinin camının önünde sabaha kadar bekledim, ışığı yanmadı. Perdeleri kıpırdardı ama ışığı yakmadı. Anlayamadım. Olsun dedim, kızgın...Ama bilirdim kıyamazdı bana. Üzgün yatsa da, sabaha mutlu uyansın diye kapısının önüne gittim. Ayakkabısının içine çiçeği koydum, okula gittim. Aramadı be abi, ne o gece ne de ondan sonraki geceler... Ben bıkmadan camının önünde nöbet tuttum, perdeleri kıpırdanan camın ışığını yakmadı. Sonra bir sabah, anamdan duydum, onların binasında düğün varmış. Kızlar sever böyle işleri, benimki de bayılırdı. Onu görme umuduyla gittim binaya..."

"Gördün mü?" diye sormuştu Cirrus, ilk sorusu bu oldu.

Harun yutkundu, dudaklarını ıslattı ve güldü. "Gördüm, öyle güzeldi ki... Ben hayatımda böyle güzel gelin görmedim."

Derin bir sessizlik düştü ortama, sanki düştüğü yeri değil, dokunduğu kişiyi yerle bir edecekti.

"Gitmedin mi yanına?" demesini bekledi Cirrus'dan, demedi. O da kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Gitmedim ama baktım gözlerine. Eğer yüz çevirmeseydi benden, anlardım fikrini, götürürdüm dünyanın en uç yerine. Tek bakışından anlardım ben onun üzüldüğünü, sevindiğini... Güldü be abi, bensiz nefes alamayacağını düşündüğüm kız, koluna takıldığı adama bakarak güldü. Eline uzandı ve gitti. Ne yapacaktım, daha ne kadar gururumu ayaklar altına alacaktım... Erkeklik onuru diyorlar işte, ben de tuttum elini, o onurun yoluna baş koyup, uzaklaştım. Ondan uzaklaştım. Kendimden uzaklaştım. İnsanlıktan uzaklaştım. İnsan alışıyor sanıyor, unutuyor sanıyor... Ben de öyle avuttum kendimi. Sonra seneler geçti. Islak bir İstanbul akşamı karşılaştık. Annesinin evinden kendi evine dönüyordu belli ki, göz göze geldik. Yanında kocası, elinde küçük bir oğlanın eli..."

Genzi dolu bir sesle güldü. Artık ıslak gözlerindeki yaşları durduramıyordu ama yine de inatla akıtmadı o yaşları, savaştı. "Oysa ben hep kızımız olsun isterdim. Onun gibi deniz gözlü bir kız. Yabancı gibi yanından geçip gittim." İçini çekerek elini yüzüne kapadı. Burnunu çekti. Kendine gelmek için biraz bekledi. "O gece bir ihbar aldık, sabaha doğruydu. Tam görev değişim saati. Bedenim eve gidip uyku çekme telaşında, hislerim *'son göreve de çık öyle git'* telaşında. Neyse gittim. Mahalleli güneş uyanmadan ayaklanmış, evin önü ana baba yeri. Mahşer

böyle mi deseler, böyle derdim. İncelemek için içeri girdim. Ufak bir daire, evin içi perişan... Belli ki arbede olmuş, zaten komşularda sormadan anlatıp duruyor, evlerinden hır gür eksik olmazmış. Bir kadın yatıyordu çocuk odasının kapısının girişinde. Kafasına bir poşet geçirilip, boğularak öldürülmüş. Hani derler ya, filmler de zaman donduğu zaman, dünya dururdu diye, işte dünyam durmuştu. Polisler evde koşturuyor, eline kelepçe takılan adam haykırıyordu. *'Namusumu temizledim.'* Zaman durdu, dünya dönmekten vazgeçti ama ben hâlâ hayattaydım ve nefes alıyordum."

Cirrus'a dönerek göğsüne vurdu sanki müdahale edebilirmiş gibi.

"Lan o gün birinin bedduasına denk gelseydim, tedbirini almayan bir inşaat alanından kafama tuğla düşseydi, önüme bakmadığım bir an kanalizasyona düşüp, boynumu kırsaydım. Bir suçlunun peşine düşseydim de, kör kurşunlarla vurulaydım... Orda biri beni ya öldürseydi, ya gelirken araba çarpsaydı da, o eve girmeseydim. Ben gözlerine bakmaya kıyamadığım kadını, son defa başına poşet geçirilmiş halde yerde yatarken gördüm. *Yaşıyor* dedim, *yaşamalı.* İçtiğim şaraptı hayali, nefes almak için sebepti nefreti, meğer onca seneye katlanmamın tek sebebiymiş gülüşleri... Uyandırmak için poşeti kafasından çıkardım. Belki bayılmıştır diye okşadım, yalvardım, uyansın istedim. Hiç yakışmamıştı lan ölüm ona, hiç yakışmamıştı... Beyaz tenliydi, pürüzsüz bir cildi vardı ama o gün yüzü yaralar, morluklar içinde, izlerden tanınmaz haldeydi ama ben tanıdım. Gözleri açıktı. Sevdiğim gözleri bana bakmaktaydı... Gözleri, dudakları, yanakları hep morarmıştı... Ben ona dokunmaya korkardım, o zalim canını almıştı..." Elleri titriyordu Harun'un. Kendine gelmesi zaman alacaktı. " Sonradan öğrendim, babası zorla vermiş... Kötürüm annesine kıyamadığı için, bana diyememiş... Biliyordu alır götürürdüm onu, vicdanıyla benim arama sıkışıp kalmış... Bilemedim. Suçladım, nefret ettiğimi sanarak binlerce kadınla aldattım, kendimce intikamımı aldım. Ben onu kimsesiz bıraktım, bir zalimin insafına bıraktım. Allah kahretsin şu gururu... İnsanın yüreği geniştir oysa, tüm dünyayı aldığım hayatıma bir onu sığdıramadım... Ben... Ben orda öldüm be abi..."

Yanaklarını kuruladı. Burnunu çekti. Elini göğsüne vurdu. "Şuramda kimseye yer yok artık... Allah mekânını cennet etsin. Önceden gittiği günü sayıyordum, şimdi kavuşacağımız günler azaldıkça, mutluluktan deliriyorum."

Cirrus ona bakıyordu. Gözleri artık donuk değildi, suratı allak bullak, dudakları kasılmış, çenesi kilitlenmişti. Harun başını iki yana salladı. "Vazgeç be abi, her ne bok yiyeceksen vazgeç. Gitme. Tut ellerinden." Cirrus çenesini sıktı, bir şey diyecek gibi oldu ama tek kelime edemedi. Ellerini yumruk yapmıştı.

"Ama sana yemin ederim... Ben bir kere yaptım o hatayı, bir daha terk etmem bana ihtiyacı olanı. Eğer o imzayı atarsam, alamazsın onu benden, izin vermem. İster ültimatom de, ister şerefsiz, düşün taşın, imzamın altına girdiği an sende yoksun benim için, Ece de yok olur senin için."

Bir gül kadar güzel olan teklifi, bir diken kadar zalimdi şimdi. Öyle bir yerden vurmuştu ki Harun onu, ne yaşatırdı bu acı onu ne de öldürürdü. Harun arkasını dönerek odasına giderken, öfkeden çenesi titriyordu. Cirrus kasılıyor, aynı sakinlikle, aynı sessizlikle camdan dışarıyı izliyordu. Kaç saat baktı ya da zaman mı dondu anlayamadı.

Sanki hissetmiş gibi telefonu çaldı. Hep hissederdi zaten, içinde kopan fırtınaları, dışı buz gibiyken kavrulan yanını o bilirdi. Telefonun ekranına baktı. Sessize aldı ama Cemre inatçıydı, belli ki telefonu açana kadar durmayacaktı.

"Neden açmıyorsun telefonu?"

"Ne var Cemre, git yat geç oldu."

"Sesine ne oldu senin? Niye öfkeli geliyor? Niye gelmedin buraya, tüm gün seni bekledik. Beş dakikanı da ayıramadın mı bize?"

'Tüm zamanlarım senin, ben sana ömrümü ayırırım,' demek yerine "İşim vardı," dedi her zamanki düz konuşmasıyla.

"Ne işin vardı? Kendini sorguya çekip, cezanı mı kesiyordun? Vicdansızlığın avukat, sadakatsizliğin hâkim mi oldu? Kendi içinde kurduğun mahkemede, kendini mi suçluyordun? Pişmanlığınla aklıyor muydun kendini?"

"İçimdeki bombalar üzerime değil içime yağıyor benim, bu gece sesinizle boğmayın beni..." dedi sesi titreyerek.

"Sen daha çok boğulacaksın abi. O kızı gelinlikle gördüğün gün öğreneceksin asıl boğulmak neymiş..."

"Bu dünyada bir tek bu mesele varmış gibi davranmayın. Benim saçlarını koklamaya doyamadığım annemi öldürdüler o gece, kurtaramadım, yarasını üflemeye kıyamadığım bacılarımı aldılar benden,

alamadım ellerinden. Kendi canına sahip çıkamayan adamım ben, elin canına nasıl sahip çıkayım yeniden."

"Benim de babamı, kardeşimi, abimi, annemi öldürdüler o gece Cirrus, beni öldürdüler o gece ama ben kendimi öldürmedim. Diri diri gömmedim mezara, yaşamak için zorladım, her yolu denedim. Herkes bırakıp gitti beni, sen de gitmek için zaman kolluyorsun. Git! Gelme bir daha, görme yüzümü o zaman."

"Ben sensiz nefes alamam." dedi Cirrus.

"Alırsın, sen sevdiklerini geride bırakmayı iyi bilirsin. Ne kadar korktuklarını, özlediklerini, endişelendiklerini umursamazsın! Yine gitme planları yaptığını anlamıyor muyum?"

"Ben senin kaybettiğin o çocuk değilim Cemre, neden inatla görmek istemiyorsun? Bile bile cehenneme yürüdüm. Bir lokma ekmek için, kardeşlerimin yerine koyduğum o çocukları korumak için, iğrenç isteklere, aşağılamalara kulaklarımı, vicdanımı, hislerimi tıkadım. Hiç kimsem yoktu, hiç kimse yoktu yanımda. Senin elinden biri tutmuştu ama ben elini tuttuklarım tarafından öldürüldüm. Sizin toprak altında yattığınızı, en azından artık üşümediğinizi, acıkmadığınızı düşünüyordum. Ama ben korkmuştum, açtım... Aç olan insanlar iyi bilir böceklerin tadını... Bir tek üşüyenler bilir köpeklere sarılıp ısınmak için ısırılmayı göze almayı. Yalın ayak gezdiğim yollar değil, içimde harlanan korlar yordu gücümü. Ben cehenneme kendim girmedim, kanatlarımı yoldukları gün, zebanileşmeyi ben istedim."

"Cirrus... Ben hâlâ hayattayım."

"Koruyamadım seni, onu da koruyamayacağım görmüyor musun? Gücüm yetmez..."

"Sen... Sen aptalın tekisin, ölmüş gibi davranmaktan vazgeç... Nefes alıyorsun gör artık... Kendini mahvediyorsun dur artık... Tek değilsin, biz varız."

"Kapatıyorum... bir şey demiyorsan," dedi duygusuz halde.

"Sen her şeyi mahvettin Cirrus... Eğer gerçekten beni korumak isteseydin, sevseydin..." Çığlık atar gibi soluk aldı. "Evet, koruyamadın ama bizi değil, kendini. Sen benim abimi mahvettin? Sahip çıkamadın ona. Oysa benim abim hayat doluydu. Hayalleri vardı. Düşlerini kurduğu bir şehir vardı. Bir gün ünlü bir sanatçı olacaktı, ezberlediği bir sürü şarkısı vardı."

"Daha fazla acımamak için, acıtmamak için seni, sırtımı duvara dönerek yürüyorum Cemre, benden ne istiyorsun? Ölmüyorum işte, yaşıyorum."

"Sırtını duvara değil, kendine döndün. Beni abimin geleceğinden, sesinden, hayallerinden mahrum ettin. Seni istiyorum ben, abimi istiyorum. Mutluluğundan mahrum ettiğin adamı... Ben yeni senden nefret ediyorum, ben bu adamdan nefret ediyorum. Benim abimi nereye gömdün? Git gömdüğün yerden çıkar, getir. Nerede benim abim? Sen bana demiştin ki, ben seni yaşatacağım... Senin için yaşayacağım, sen ölüme giderken ben yaşar mıyım?"

"Yaşıyorum... Söz verdiğim gibi, senin için yaşamaya tenezzül ediyorum."

"Evet, yaşıyorsun, abimi gömdüğün toprakların üzerinde, bir katil olarak yaşıyorsun. Umutlarını gömdüğün dünde, bir zebani olarak nöbet tutuyorsun."

"Benim derdim bana yeter Cemre, bir de sen vurma."

"Vururum, eğer anlamazsan, parçalarım bile. Yarına sırt çevirdiğin günden beri, kör bir ayyaş gibi yalpalayarak uçuruma yürüyorsun. *Herkes öldürür sevdiğini* demiştin bir gün bana? Evet, doğruymuş. Sen de öldürdün abi, sen de *vazgeçtim* diyerek öldürüyorsun içimdeki seni. Ben yurtsuzum, ben kimsesizdim, sensiz olmak istemiyorum neden görmüyorsun. Sen Cirrus Qasem, ben o topraklarda kim vurduya gitmiş olabilirim ama abimin katilini tanıyorum. Onu sen öldürdün."

Cirrus yüzüne kapanan telefonu cebine koydu. Gözleri donuk, yüzü ruhsuz, canı çekilmiş bir ölü kadar huzursuzdu. Ölmeyenler ölümü nereden bilecekti ki, ölüm kalanlar içindi. Cirrus içini çoktan öldürmüştü, Cemre'nin de dediği gibi, onun abisini öldürmüştü. Bu kılıfın altında yaşayan ölüydü.

Bu adam sadece korumaydı! Korumalıydı! O da işine odaklandı, sildi attı her zamanki gibi zihnindeki sözleri, kapama düğmesine basıp durdurdu duygularını.

Gizlilik son derece önemliydi, dışarı da göze batmak yerine, evin bahçesini ve kapalı otoparkı aklında şekillenen durum için hazır hale getirdi. Harun dün fikrini net şekilde belirtmişti. Cirrus'un bunu değiştirmek gibi bir niyeti yoktu. En başından, onunla konuştukları gibi devam edecekti. Harun fikrini farklı şekilde değiştirse bile.

Bir kadına güvenmek, bir adama güvenmek şöyle dursun, herhangi birine güvenmek, gerekli görmediği sürece yapmadığı bir şeydi. Kendi ölümüne neden olan ihanet, ona ketum olmanın önemini öğretmişti. Ece'nin korunması ve geleceği sadece ve sadece onun tekelindeydi. O zaman hata yapma lüksü yoktu. Korumaların bir kısmı bahçeye güvenlik çemberi kurarken, diğerleri gizlice eğitim alanına gelmişti. Psikopat her yerdeydi madem, hazırlamalıydı adamlarını, herkes görevini iyi bilmeliydi. Bunun, daha önce pek çok kez verdiği eğitimlerden bir farkı yoktu. Gerçi bu kadar seçkin ve çeşitli yeteneklere sahip bir ekip, eğitmenini fazladan zorlayacaktı. Bu iş sorunsuz bitecek, o adamı bulacak ve sonra gidecekti.

Dönmemecesine...

Pazarlıktaki payının bedeli ödenmiş olacaktı. Söze söz demişti Rüzgâr Karalı, onlar Cemre'yi, Cirrus Ece'nin geleceğini güvence altına alacaktı. En başından kararlaştırıldığı gibi... Karşılığında ise herkes yakasından düşmüş olacaktı. Sonuç olarak, kötü bir anlaşma değildi. Kalbinin, mantığına rest çekerek ortaya çıkardığı ihanet dolu koşullar haricinde! Duygularını öldürdüğü gibi, kalbinin sesini de susturmasını öğrenecekti. Nasılsa kız haftaya evlenmiş olacak, umudu kalmayacak ve böylece eskisi gibi duygusuz olacaktı. Harun dediğini yapan, harbi delikanlıydı. Hep, öyle olmuştu. Gözünü kararttığı zaman verdiği sözleri asla çiğnemezdi. Onu iyi tanıyordu ve Harun gözünü kararmıştı, Cirrus biliyordu.

Şimdi bunları düşünmeyecekti. Önceliği şu psikopatı bulmalıydı. Onun istediğini elde etmiş olması düşüncesinden, nefret ediyordu. Hile ile istedikleri yöne çekilmiş olmayı sindiremiyordu. Onca masumu öldürmesi ve Ece'ye yaptıkları yüzünden, onu zevkle öldürecekti. Önceki gün olanlar onun suçu değildi ama olanlardaki payını da görmezden gelemiyordu. Daha dikkatli olsaydı, kızın başına bunlar gelmeyecekti. Bir anlık gafleti, dünyasını başına yıkmayacaktı. O gün, kıl payı kaçırmıştı Ece'yi. Yolda da polis hız limiti yüzünden peşine düşüp çevirmiş, peşinden gitmesine engel olmuştu. Harun gelmeseydi, onu bulamayacaktı belki de. Çünkü kız telefonunu giderken yanına almamıştı. Allah'tan her zamanki disiplini işe yaramıştı, araca izleme cihazları bağlatmıştı da, onu bulması çok zaman almamıştı.

"İnsan ne zaman ölür biliyor musun? Yarım bıraktığı hayatı başkası tamamladığında," demişti Cemre, haklıydı ama kıyamıyordu,

herkes ona kıysa bile o sevdiklerine kıyamayacaktı. Telefonundaki mesaja baktı yine.

"Dağlarda bir şeyler oluyor Cirrus, burnuma hiç iyi kokular gelmiyor. Bir şeyler dönüyor gibi."

Bunu Mahir yazmıştı. Cirrus şimdi bu mesajı düşünmeyecekti. Harun'un ve Cemre'nin sesleri vicdanında yankılanırken, biraz bahçede dolaştı. Evin her yanını dolaştı ama ne zaman onun camının önüne gelse, bacaklarına prangalar sarılmış gibi, sarmaşıklar dolanmış gibi, adımları durdu. Bir defa, iki defa ve sonunda durduğunda, başını kaldırıp camına baktı.

Ece, camın önündeydi. Yorgun bir ifadeyle yüzüne bakıyordu. Kollarını göğsünün altına bağlamış, başı hafif yana kırılmıştı. Yutkundu Cirrus, boğazındaki soluğunu yutamayınca, gözlerini kaçırarak arkasını döndü. Aynı hızla evin etrafını turlamaya devam etti. Bir daha başını kaldırıp cama bakmadı ama biliyordu, oradaydı. O da uyumamıştı, kendisi yatana kadar uyumayacağı da belliydi.

Kalbindeki ağrıya küfrederek, zihnindeki o hastane sahnesini silmek için mücadele ederek, daha hızlı, daha hızlı yürüdü. O gece olanlar aklından çıkmıyordu. O gece utanç içinde babasına baktığında, gözlerindeki hüznü görmüştü.

Kalbindeki o baskın ağrı daha da arttı çünkü o gece kızın yaptıkları karşılığında, acı çektiğini düşününce, nefes alamıyordu. Hata olsun olmasın, bekâretini saf bir kıza değil de, ancak yıllanmış bir fahişeye uygun olacak bir zalimlikle almıştı. O gecenin vicdan azabını, aklından çıkarmasına onuru izin vermiyordu. Eğer normal bir adam olsaydı, evlenmeleri vicdanını rahatlatmaya yarayacaktı.

Ama ya sonra? Katilin elinden kurtaracaktı ama kendi pisliğinin elinden nasıl kurtarabilirdi? Kendini bile kurtaramadığı o kalleşlerin elinden, onu nasıl sakınırdı. Bir gün, bir yerde açık verecek, biri onu görecek ve gerçek ortalığa saçılacaktı. O zaman arkasında gözü yaşlı bir kadın ya da kazayla dünyaya gelmiş bir çocuk bırakmak istemiyordu. Hayır, aklını başına alacaktı. İşini bitirdiği an çekip gitmeliydi buralardan. Ne Cemre, ne de Ece asla zarar görmemeliydi. Hele onun yüzünden, asla.

Salak! Salak!

Kafasını iki elinin arasına alıp vurdu defalarca, "Çıkar at aklından, unut."

Her ne kadar istediği bir son olmasa da, elinden geleni yapacaktı. Ama bu anlaşmaya rağmen Harun ve onunla sürekli dip dibe geçen zamanlarını düşündüğünden fazla canını hiçbir şey yakmayacaktı. Zihnindeki huzursuz sesten kurtulamıyordu. Ne yaparsa yapsın, değişmiyordu duyguları. Ne zaman gözlerine baksa, içini ürperten o lanet hissi, göğsünden söküp atamıyordu. Ona duyduğu istek, arzu ya da adı her ne ise... Aşırıydı.

Bu aşırı duygular içinde eğitimini bitirip odasına gitti, buz gibi duş aldı. Uykusuzluktan başı çatlayacak gibiydi. Yarım saatlik uykunun ardından, yeniden duşa girdi. Yine sabah erkenden kalktığı için, kafasını boşaltmak için kilometrelerce koşmuştu. Eve geldi, her zamanki gibi ev ahalisi kalkmadan işine koyulmuştu. Deştiği yarayı daha fazla açmamak adına, Harun'la o sabah bir baş selamının ötesine geçmedi. O gece, o camın önünde sırtını yasladığı adamı kaybetmiş, senelerin dostluğuna veda etmişti. Çöplerden ekmek toplayan adama, ekmek arası ısmarlayan dostu gitmişti. Artık karşısına aldığı kişi, Ece'nin nişanlısı olmuştu. Harun dediğini yapacaktı. Bunu tavrından, gözlerinden görüyordu. Onunla evlendiği zaman, bu evlilik asla oyun olmayacaktı...

Birileri geldi düğün hazırlığı için eve, birileri gitti. Sanki o olaylar hiç yaşanmamış gibi, hayat devam etti. Ece iyileşmeye, polisler delil aramaya, devam etti. Şimdi de maaile toplanmış, düğün için hazırlık halindeydi.

"Dayı,"

Dalgınca göğe bakan Cirrus duyduğu sesle arkasını döndü. Hızla ona doğru koşan ufak ayaklarla gülümsedi. Kaşları kalktı. Üzerinde mini beyaz renkli, kelebeklerin olduğu elbisesi, altında kilotlu çorabı ve spor ayakkabılarıyla, öyle güzeldi ki. Saçları her zamanki gibi iki yandan bağlanmış ve ucuna dayısının aldığı ve onun çok sevdiği kirazlı tokaları takılmıştı. Her adımında birbirine değen taş boncuklar şıkırdıyordu.

"Türkü," dedi kollarına aldığı kızı kaldırıp göğsüne çekerken. Mis kokulu yanaklarına dudaklarını yaslarken, ufaklık keyif içinde kahkahalar atıyordu.

"Dayı uçalım ne olur, uzaklara, gökyüzüne uçalım."

Uçurdu onu Cirrus. Minnacık belini avucuna alıp, etrafında dolandırdıkça, kollarını açtı minik kelebeği. Her zamanki gibi kahkahalar

attı. Kolları ve ayakları şaha kalkmış uçak gibi duruyordu, tepesinin üzerinde hızla çeviriyordu.

Minik kızın ayakları tekrar yere bastığında, ikisinin de yüzü dönmekten kızarmıştı. Türkü ayakta durmak için dayısından destek alırken, başını çevirdi. Gördüğü kişiyle, "Dede, gördün mü ben uçtum?" diye sordu.

Rüzgâr'a doğru gitmeye çalışınca, çok fazla döndüğü için dengesini sağlayamadı. Yere sertçe düştü. Düştüğü yerde ufak bir taş parçası vardı, çorabını yırtarak etini kanattı. Rüzgâr ve Cem atıldı ama Cirrus çoktan ufaklığı kaldırmıştı. "İyi misin?" diye sordu. Kız konuşmayıp dudaklarını büzüp ağladıkça, "Dayıcığım, iyi misin?" diye ısrar ediyordu. Kollarına çekerek, "Tamam geçti, buradayım. Sararız şimdi yaranı, öperim geçer." dedi kucağına alarak. Cirrus minik kızın yüzünü avuçlarıyla kurulayıp, kollarına alarak eve doğru giderken, Cem ve Rüzgâr ikilinin arkasından bakıyordu. Türkü susmuştu. Islak gözleri endişeyle parlayarak dayısına bakıyor, yumruk yaptığı elleriyle gözlerini ovalıyordu.

Cirrus miniği mutfağa götürdü. Ecza kutusunu alarak onu tezgâha oturttu. Yarasını titizlikle temizledi. Minik bir yara bandı yapıştırarak dizine, tezgâhtan indirdi. Sohbet ederek içeri geçtiklerinde, kadınların kendi aralarında bir şeyler kurcaladıklarını gördü. Bir sürü dergi oraya buraya saçılmıştı, hepsi bir tane eline almış, model bakıyordu. Ece camın önünde durmuş, asık yüz, görmeyen gözlerle, camdan dışarı bakıyordu. Ecem Hanım, Esme Hanım ve gelinleri Peri Hanım bir araya gelmiş, ona oda takımı bakıyordu. Cemre ve Tutku ise kendi aralarında fısıldaşıyordu.

"Ece bak, bu harika," dedi Peri elindeki dergiyi göstererek. Ece hiç bakmadan, umursamadan, omzunu sarstı. Peri başka sayfaya baktı. Bu sefer Esme gösterdi bir sayfa. Gösterişli bir oda takımıydı. Cirrus dondu, gözlerini genç kıza dikmişti. Ece ise görmeyen gözlerini bahçeye çevirmiş onu umursamıyordu.

Türkü suratını asarak genç kızın yanına gitti. "Bak benim bacağım acıdı Ece hala, gördün mü?" diye sordu. O zaman dikkatini ufak kıza veren Ece şefkatle yanağına dokunarak, canının acıyıp acımadığını sordu. Kız omzunu sarstı, "Sen camda kimi bekliyorsun hep?"

Ece Cirrus'a baktı garip bir ifadeyle, buğulu sesi, "Gelmeyeceğini bildiğim birini," dedi gülümseyerek.

"Niye bekliyorsun o zaman? Gelmeyeceğini nereden biliyorsun? Gelmeyecekse neden bekliyorsun ki?" dedi Türkü çocukça tespitleriyle.

Omzunu sarsan Ece gülümseyerek, "Çünkü bazen, bildiğin gerçeklere sırtını dönüyor hayallerin..." diye açıkladı. Ufaklık anlamadı. Şimdi daha önemli bir meselesi vardı, yarasını herkese göstermeliydi.

Yengesiyle dünyadan kopmuş gibi fısıldaşan annesinin yanına gitti. "Anne bak, ne oldu?" Dudağını bükerek yarısını gösterdi. Az evvelki metaneti kaybolmuş gibi çenesi titriyordu. Cemre kızına uzanırken, Esme torununa yaklaştı ve bacağına bakış attı.

"Ufak bir yara kuzum, iyisin değil mi?"

"Babaanne... İyiyim ama... Dayım sardı bacağımı, öptü. Öpmeseydi eminim çok acırdı. Geçti acımıyor artık. Anne dayım dedi ki, teyzemin bacağını öptüğü zaman, acısı geçermiş. Benim acım hâlâ biraz var. Buğlem teyzem neden hiç gelmiyor bize? Hâlâ bacakları mı acıyor, yaraları mı iyi olmamış?"

Cemre gözünü bir anda kaldırdı, Ece arkasını döndü. Herkesin gözü Cirrus'taydı. Genç adam ifadesiz yüzünü yana çevirdi. Elleri yumruk olup açılırken, kapıya doğru yöneldi. Cemre'nin boğazına yine o keskin acı oturdu. Esme torununa yaklaşarak kendine çekti ve ona bir şeyler anlatıp dikkatini dağıtırken, Cemre abisinin peşinden dışarı çıktı. Ece gözlerini yine dışarıya çevirdi. Cemre abisini kolundan yakalayıp, kendine çevirdi, sonrada başını göğsüne yaslayıp sımsıkı sarıldı. Elleri yanında yumruk olan Cirrus, başını yana çevirip öylece durdu. Kardeşine sarılamadı, ama gözleri camdan ona bakan Ece ile çakıştığında, genç kız ilk defa onun gözlerinde acıyı gördü. Gözleri sislenmişti. Onun savaşı geçmişiyle değildi, kendisiydi, çaresizliğiyleydi, çocukluğuylaydı, güçsüzlüğüyleydi. Kendi hayaletiyle savaşmaktaydı.

Misafirler gitti. Bir ara annesi düğün listesi için yanına geldi, aldırmaz duran kızda söylenerek geri gitti. Harun yeni deliller peşinde koşturduğu için, eve geç geliyor, birkaç dakikalık babasıyla sohbet edip yatıyor, sabahta herkes uyurken görevine gidiyordu. Ece ile neredeyse akşamları kısacık görüşüyorlardı, bazen de hiç denk gelemiyorlardı.

İki gün sonra yeni mobilyalara, Ece dışında herkes karar verdi. Spor bir tarz seçtiler. Ece klasik şeyleri pek sevmezdi. Onun için rahatlık, her zaman ön planda olmuştu. Şıklıkta sadeliği tercih ederdi. Onun tarzını bilen Esme, mobilyayı sipariş verdi. Ertesi gün alt kattaki büyük misafir odası boşaltıldı. Yeni gelinin eşyaları geldi ve yerleştirildi.

Montaj hızla tamamlandı. Geriye aksesuarlar ve perdeler kalmıştı. Ne nevresim takımı umurundaydı Ece'nin, ne de düğün planı, detayı. Hatta Harun'un eve gelen eşyalarını bile, yardımcı kızlar odasına yerleştirmişti. O hâlâ minik kızın ölüm sahnesinde donup kalmış, zihninden ve gözlerinin önünden o resmi atamamıştı.

Düğün günü hızla yaklaştı, gelinliğini Peri yengesi seçmişti. Provaya eve göndermelerini rica etmişti. Ece ne kadar itiraz ettiyse, annesine söz dinletemedi. Yardıma gelen ve detaylar için beden provasını yapan kızlar, zorla gelinliği üzerine giydirdi. Ölçülerini aldı, potlukları giderdi. Koşuşturmacanın hiçbir sahnesine katılmayan Ece, istemese bile o gün sonunda geldi çattı. Eve gelen kuaförler, gelinlikçi kızlar, nikâh için hazırlanan masalar, ikramlıklar, ekstra katkı sağlayan yardımcılar... Ailesi dışında kimse yoktu düğünde, zaten gerek de duyulmuyordu şu halde, kalabalıktan ve karmaşadan uzak bir nikâh düşünülmüştü. Öyle balayı falan da olmayacaktı, gezme tozma da yoktu, evlenecek ve bu işkence bitecekti.

"Hadi Ece, çık da bakalım, merak ettik?" dedi Ecem kızının alt kattaki yeni odasına seslenerek. Ece'den daha fazla heyecanlı olduğu her halinden belliydi. Kendi ailesi bir araya geldiğinde, küçük bir orduya bedeldi. Ev kalabalıktı, herkes merakla kızın son halini beklemekteydi. Harun üzerindeki takım elbisesinin içinde boğuluyor gibi yakasını paçasını çekiştirip dururken, Cem sessiz, Rüzgâr düşünceli duruyordu. Eymen ise huysuzdu. Peri onu sakinleştirmek için koluna girmiş, yanından ayrılmasına izin vermiyordu.

Kapı açıldı, herkes nefesini tutarak gelini beklerken, önce etekleri süründü gelinliğin... Kabarık değildi, sade bir modeldi. Tam sade nikâha yakışan, zarif bir seçimdi. Üzeri bedenini iyice saran korsajla şekillenmiş, göğsünün oluğunda hafif bir dekolte de, tülle kaplanmıştı. Yarasını ve izlerini kapatmıştı. Omuzları açık, belinden sonra ise eteği geniş ve salaştı. Kolları gövdesini kaplayan Fransız danteliyle kapanmış, beline ufak fiyonklu bir kemer takılmıştı. Yüzünde tatlı bir makyaj, saçlarında papatyalardan gümüş bir taç vardı ve arkasında uzun bir duvak sürünmekteydi.

Ecem ellerini dudaklarına kapayarak hıçkırıklarını yok sayarken, Esme gülümseyerek kuzusuna baktı. Pelin içini çekerek, "Çok güzelsin," dedi. Masal nemli gözlerle kollarını açmış ve çoktan ona sarılmak için yolu yarılamıştı. Kadınlar tek tek güzelliğine dem vururken,

erkekler büyülenmiş halde onu izliyordu. Herkes birbirinden şıktı, sade bir nikâh olabilirdi ama bu nikâh sevdiklerinin en önemli günüydü.

Gözleri buğulanan Cem kızına yaklaştı. Elindeki kutuyu açıp, içinden çıkardığı zarif bir pırlanta kolyenin klipsini açmaya çalıştı. Kocaman adamın elleri titriyordu. İnce bir zincirin ucunda minik bir yusufçuk kuşu vardı. Kuşun minik gözleri, iki ufak pırlantadan yapılmıştı. Kolyeyi takmak için kollarını öne uzattı ama ne yaparsa yapsın, klipsini takamadı. Pelin amcasına yardım etmek için gelinin arkasına geçip, duvağını kenara aldı. O kolyesini boynuna takarken, Cem kızının yüzünü titreyen ellerinin arasına almış, kendine çekiyordu. Alnından öperek, geriye çekildi. İkisi de suskundu. Ne Cem mutluluk diliyor ne Ece tebrik bekliyordu. Babasına sarıldı. İşte bu seremoni de, böylece sonlanmıştı.

"Kahramanım," dedi gülümseyerek, "Hiç kimse senin kadar sevmeyecek beni."

"Hiç kimse," dedi Cem.

Babalar evlatlarını çok severdi. Çocukken dev adamı, genç kızken belası, kadınken kahramanı olurdu. Babalar evlatlarının günahını, sevabını, çilesini, cefasını ve mutluluğunu çekerdi. Babalar evlatlarının gözünün içine bir kez bakar, içinin nasıl yandığını da, ne istediğini bilirdi ama soramaz, "Hanım git sor şuna, ne istiyor? Ne derdi varmış?" derdi.

Nikâh Memuruyla telefonda konuşan Harun, yanlarına gelerek varlığını hissettirdi. "Biraz gecikecekmiş, kaza olmuş,"

Herkes salona geçti, Harun genç kızın yanına gelerek, yüzüne baktı. Gülümsedi. Ece eteklerini tutarak havalandırdı, nemli gözlerini kırpıştırarak yaşları geri göndermeye çalıştı.

"Çok yakışmış," dedi şefkatle adam.

"Sende çok şıksın," dedi Ece içini çekerek ve etrafa bakındı. "Ailen yok mu?"

"Çağırmadım," dedi Harun dürüstçe. Omuzlarını sarsmıştı. "Boşa umutlansın istemedim, hâlâ net değiliz..."

"Anladım," dedi Ece gözlerini kaçırarak.

Harun iyice yanına sokuldu, "Emin misin?" diye sordu içtenlikle. "Bu işin dönüşü olmayacak, biliyorsun değil mi?"

Kız başını iki yana salladı. "Ben..."

Telefonu çalınca Harun, işaret parmağını bir dakika dercesine kaldırıp gözleriyle özür dileyerek uzaklaştı. Ece etrafa bakındı, tüm aile buradaydı, hiçbir eksik yoktu. Kalbindeki hariç. Çocuklar ortalıkta koşturuyor, gençler bir kenara geçmiş, sohbet ediyor, büyükler kendi arasında içine gömülmüş, sessizlikleriyle bu günü protesto ediyordu. Herkes buradaydı. Tüm aile. O zaman karnı neden acıyor, kalbi neden sızlıyordu. Biraz deli cesareti lazımdı, biraz da hayal, hepsi cebinde vardı, peki ya umut? Ece eteklerini toparladı, hafiften boynunu uzatarak salonun camından dışarı baktı. Yine görünürde yoktu. Masal onu fark etti, bir şey yapacağını anladı. Ece başıyla geleceğim işareti yaparak kapıya yönelirken, kızların hepsi merakla arkasından baktı ama niyetini anladıklarından sebep, kimse onu durdurmadı. Bunu umduklarından dolayı da, kimse peşinden gitmedi.

Ece kapıdan çıktığında, onu gören koruma şaşkına dönünce, "Cirrus nerede?" diye sordu.

Koruma etrafına bakındı. Onu görmemişti bir yerde, aslında sabahtan beri karabatak gibiydi, bir görünüp bir kayboluyordu. Elindeki telsizle, diğer korumalara sordu. Bu hepsinin tuhafına gitmişti çünkü o asla görev alanından ayrılmazdı.

"Arka bahçedeymiş efendim, bankların orada."

Ece gelinliğinin eteğinin önünü kaldırdı ama arkası peşinden sürüklenerek çimlere sataştı. Hızlı adımlarla arka bahçeye geçti. Bankların olduğu manzara köşesine yöneldi. Cirrus banka oturmuş, sessizce şehre bakıyordu. Öyle yalnız, öyle hüzünlüydü ki şu görsel, kızın kalbini acıtıyordu. Oysa son ana kadar onun gelmesini beklemişti. Pişman olacağını söyleyecek, elinden tutup götürecekti. Ne aptaldı, gelmemişti.

"Ben kayboldum..."

Başını önüne eğen Cirrus yutkunmaktan başka tepki vermedi. Gözleri hâlâ durgun halde bakıyordu. Ne ağlayan, ne gülen bir ölü gibiydi.

"Benim gibi adamların yolu hiçliktir. Bataklıktır, karanlıktır, acıdır, gözyaşıdır. Senin yolun aydınlık, ben ise geceyim. Bana sorma Ece Hanım, ben senin yolunu nereden bileyim?"

Kız nemli gözleriyle, titreyen dudaklarını ısırdı. Beklediği cevap bu değildi, kaybolduğu onsuzlukta elinden tutmasıydı. Dönüp bakmamıştı bile, belki baksaydı içinden defalarca haykırdığı şeyi, yüzüne söyleyebilirdi. "Çok dürüstsün, belki madalya takarlar sana." dedi alaya alan

sesi titreyerek. "Teşekkürler, bir kez daha, masallara inanmamam gerektiğini öğrettin bana."

"Gerçekler acıdır prenses," dedi adam.

"Bu kadar mı?" diye sordu sesini yükselterek. "Söyleyebileceğin tek şey bu mu?"

"Mutluluklar,"

İşte bu ağır vurmuştu, yerle bir etmişti kızı. Dünyayı başına yıkmıştı. Omuzları çöktü, dilindeki kelimeler bir bir yere düştü. Eteğini toparlayarak arkasını döndü. Yanağından yaşlar süzülürken, karşısında gördükleriyle donup kaldı. Cem ve Ecem merakla peşinden gelmiş, endişeyle ona bakıyordu. Yirmi metre geride durmuşlardı ama hüzün yüzlerinden taşıyordu. Ailesinin gözünde daha kaç kere yerle bir olacaktı? Kaç kere küçük düşürecek, gursuz gösterecekti. Öfkelenen Ece, herkesi yok sayarak yeniden arkasını döndü.

"Lanet olsun... Dön bak bana, görmüyor musun? Geldim... Yine geldim." dedi haykırdı. "Geldim ve yerle bir ettin. Gelecek hayali falan var ya, hepsi büyüklerin çocuklarını kandırmak için uydurduğu bir masalmış."

Ecem'in eli ağzına kapanırken başı döndü, sendelediğinde Cem onu omuzlarından yakalayarak kendine çekti. Ece öfkesinden titriyordu. Cirrus kalktı, çenesi kasılırken ona baktı. Bir an dudakları aralandı, gözleri dünya güzeli gelinin üzerinde dolaşırken, soluk alamıyorcasına göğsünü kaldırdı. Nemlenen gözlerini kırpıştırarak geri yolladı. "Dışarıdan güçlü durmaya çalışıyorum, sağlam durmaya çalışıyorum gör artık... Benim içim paramparça, umut yok. Her bir parçamı bir acıyla sardım ve gömdüm. Benim yarına hayalim yok."

"Madem vazgeçecektin benden, niye kandırdın, niye inandırdın? Niye hayaller kurdurdun?"

"Ne yaptım sana, ne yaptım da hayal kurdun?" diye sordu.

"Güldün... O gün... Şurama sıktı gülüşün, o günden beri bu yarayla yaşatıyorsun. Ne iyileştiriyor, ne öldürüyorsun." Adam susunca, Ece ne ara koştu, ne ara yumruklarını göğsüne vurarak onu iterken, "Sen benim inancımı, sevincimi, umudumu elimden aldın." diye bağırdı.

"Özür dilerim," dedi Cirrus sadece. Hiç tepki vermeden, elini bile kaldırmadan, önünde duvar gibi durdu. "Özür dilerim. Güldüğüm için, baktığım için özür dilerim."

Onu geriye iten Ece, "Özür diliyorsun..." dedi hıçkırarak, geriye çekildi. Yanağındaki yaşı sildi. "Özür diliyorsun demek. Her şeye rağmen, affedilmek işine geliyor. Sen var ya, hayatımda gördüğüm en büyük korkaksın... Bu bedeni bu kafanın altında taşıma çünkü..." Bir adım geriye çekilen ve elleriyle yüzünü kapayan kız, "Lanet olsun!" diye fısıldadı. Biraz sakinleşmeye çalıştı. "Ya hâlâ susuyorsun... Hâlâ devam ediyorsun, delirtmek için mi yapıyorsun? Konuşuyorum susuyorsun. Bakıyorum görmüyorsun. Uzanıyorum tutmuyorsun." Cirrus yine sesini çıkarmadı. Kız başını iki yana salladı. "Pes!.." dedi derin bir nefes doldurarak ciğerlerine. "İşte bitti, mücadele etmekten yoruldum. Koşmaktan, varamamaktan yoruldum. Duvarlarına çarpmaktan yoruldum. Pes ettim. Bitirdim. İstediğin buydu değil mi? Başardın."

Arkasını döndüğünde, ilk defa adını seslendi adam. Kulakları uğuldadı, ayakları karıncalandı, bacakları titredi. "Ece?" Kızın sırtından aşağı bir ürperti salındı. Ayakları mıh oldu, yere kenetlendi. Arkasını döndü. Cirrus yutkundu ama her ne diyecekse sustu. Omzundan itip yerle bir etmek istedi Ece, o zaman belki düşünce nasıl acıyordu insanın canı, öğrenirdi. Hırslandı. "Gidiyorum, göndermiyorsun? Kalıyorum, istemiyorsun? Benden ne istiyorsun lanet olası... Ne? Ne istiyorsun?"

Bahçe, kızın hıçkırarak çınlayan sesiyle dolarken, isyan eden adam. "Benim ailemi öldürdüler, beni öldürdüler," diye bağırdı.

"Benim de çocukluğumu öldürdüler ama ben kimsenin hayallerini öldürmedim." dedi kız. Bu onları izleyen ikiliyi de yerle bir etmişti. Ece gelinliğin eteğini kaldırdı. "Acını bastırmak için sabit fikrini bas sinene, onunla mutsuz bir ömür yaşa." Geriye çekildi. "İnsan sözlerinden çok yaptıklarıyla belirler gerçeği. Sen bana gerçekleri, bir kez daha anlattın..."

"Neyi anladın?" diye sordu adam dudaklarını gererek.

"Senin elimi tutacak cesaretin yok." Yanağından süzülen yaşlar görüş alanını zorlarken, "Eğer... Senin için beslediğim ümitleri kuru bir ağacın dibine gömseydim, çiçek verirdi. Ama sen... Bir yaprak bile vermedin. Meğer senin kalbinin boşluğundaki hiçlik, bir taştan bile sertmiş... Vura vura çıkarıyormuşsun insanın içindeki duyguları. Sandım ki, taş gibi olsa bile tepki verirsin. Taşa bile defalarca vurulsaydı, dayanamaz çatlardı... Hiç bıkmadan, usanmadan umut etmek boşunaymış. Ne kadar çok koşarsam, o kadar sert vurup, parçalıyormuşsun. Valla..." Omuzlarını sarstı dudaklarını bükerek. Ağlarken ne kadar

güzel göründüğünü bilmiyordu. "Bak benim kalbimi, beynimi, ruhumu ilaçlarla, elektrikle, acıyla doldurdular ama hiç biri senin kadar acıtmadı. Benim göğsümde ömrümce silinmeyecek bir iz bıraktın... Tenime kazınan o yazıdan, daha fazla acıttın. Ben artık bunu anladım. Geç oldu ama anladım. Son defa kırdım gururumu, bir daha asla tekrarlamayacağım... Ben yine günlerce ağlayacağım, bir sürü ilaç alacağım, yine susacağım ve sonunda unutacağım. Çünkü ben beni acıtan herkesi unutmayı başardım. Yine başaracağım."

Adam titrek bir nefes aldı içine, göğsü şişti ama inmedi ciğerlerine. Genç kızın gözlerine hücum eden yaşların içindeki o umut, sinesindeki acı tarlalarını ıslatmasını, korku filizlerinin daha çok büyümesini izledi. Adam sustu, Ece pes etti. Gerçekten bittiğini kabullendi.

*"*Bu dünyada..." dedi yutkunarak, titreyen sesini toparlamaya çalışırken gözlerinden süzülen yaşı kabaca sildi. "Bu dünyadaki... en zor şey... ne diye sorsalar? Beklemek derim... Beklemek... Hissetmesini beklemek. Görmesini beklemek. Bir gün...gözlerimin taa içine bakmasını beklemek... Bir gün bakar mı bana? Bir gün anlar mı içimdekileri diye diye, yaşamak... Aşk bu mu, değil mi... bilmiyorum. Ama benim şuramda senden başka hiçbir şey yok. Ben yapmamam gereken bir şey yaptım: seni sevdim."*

Arkasını döndü, birkaç adım attı ama bu sefer dönmedi genç adama yüzünü. Gidecek, onu keşkeleriyle terk edecekti. "İnsan, acılarını da, sevinçlerini de, hayallerini de kurşun yarası gibi yüreğinde taşıyor..." demiştin bir keresinde. "Kurşun yarası gibi yüreğimde taşıyorum seni ve eziyetin izini görmeyen gözlerim, bu dövmeyi görecek... Beni, hep seven ama hiç ölmeyen biri yaptın, madalya tak kendine..."Eteklerini kaldırıp koşar adımlarla eve yönelirken kız, Cirrus elleri yanında yumruk olarak durdu. Cem öne atıldı ama sessizce ağlayan Ecem koluna dokunarak, onu durdurdu. Ece yanlarından bir rüzgâr gibi geçip gitti. Hıçkırarak ağlıyordu. Ecem kızının peşinden koşarken, Cem, "Artık özgürsün, burada sana ihtiyaç kalmadı." dedi dişlerinin arasından. "Onu artık kocası koruyacak. Git nerede gebertirsen, orada gebert kendini, benim yavrumun sinesinden uzak dur."

Bir. İki. Üç!

---

* Bu paragraf, bana ait değildir. Okurlarımın çok sevdiği bir repliktir ve TRT Şampiyon dizisi: Alphan Dikmen, Başak Angigün senaristlerine ait bir alıntıdır. Okurlarımın özel ricası ile buraya konmuştur, yazarının yüreğine sağlık.

Sakinleşmeliydi.

Arkasını döndü, işaret parmağını kaldırdı, dişlerini sıkarak bir şey söyleyecek oldu ama sonunda vazgeçti. Kızının ve eşinin peşinden eve yönelirken, genç adam kaskatı halde arkalarından baktı. Ece içeri girdiğinde, herkes bir anda ayaklandı. Ağladığı için makyajı akmıştı Ece'nin, yüzü allak bullaktı. Üstelik hâlâ hıçkırıklarla sarsılıyordu omuzları. Merakla ondan gelecek tepkiyi beklediler. O ise, Nikâh Memurunun geldiğini gördüğü an, kimseyi görmedi. Zaten Cem ve Ecem de onu, bunun için aramış ve buldukları yerde, duyduklarıyla donup kalmışlardı. Bu kadar derin, bu kadar içten ve bitmeyen bir aşkla sevdiğini, bundan utanmadan haykırmasını izlemişler, kızlarının cesaretine tanık olmuşlardı. Ece nikâh masasındaki yerini kimse ağzını açmadan alırken, bir terslik olduğunu bilen Harun kaşlarını kaldırdı. Nikâh Memuru şaşkınca suratsız geline bakarken, "Gelin Hanım da geldiğinde göre, o zaman başlayalım." dedi. Ne garip bir düğün, dercesine elindeki defteri masaya koydu. Cüppesini düzelterek yerine oturdu. Şahitler de yerini almıştı. Levent damadın şahidi, Fahd gelinin şahidi olmuştu. Salonda mutlak bir sessizlik hâkimdi.

Harun eğilerek, "İyi misin?" diye sordu.

Ece hiç kıpırdamadan, "Başlayalım," diye söylendi. Sesi boğuk, yüzü hâlâ ıslaktı. Cin çarpmış gibiydi ama umurunda değildi.

Nikâh Memuru ezbere konuşmasını gerçekleştirdi. Elindeki mikrofonu önce geline uzattı. "Hiç kimsenin tesiri altında kalmadan, iyi günde kötü günde, Harun Arıkan'ı, eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Ece yutkundu, ortam derin bir sessizliğe gömüldü. Gözleri dolu dolu kapıya bakıyordu. Ah bu umut, başı kopsa bile gövdeden ayrılmıyordu. Kapının girişinde duran Cirrus, aynı donuk ifadeyle salona geldi. Ölü gibiydi. Zaten ölmüştü az evvel, artık ne fark ederdi. Gözlerinin içine baka baka, "Evet," dedi.

Kimse alkışlamadı, kimseden ses gelmedi. Herkes sessiz şekilde beklemekteydi. Şaşkın Nikâh Memuru bu sefer Damat Bey'e sordu aynı şeyleri. Harun kravatını çekiştirdi. Ece kendinden o kadar emindi ki, kızın gözlerinin kilitlendiği yere baktığında, Cirrus'u gördü. Gözünü kırpmadan bakıyordu, susuyordu ve hâlâ müdahale etmiyordu. Öyle öfkeyle doldu ki Harun'un içi, anlattıklarından zerrece ders almadığını anladı ve tek kelimeyle onayını verdi.

"Evet."

Kimse alkışlamayınca, bu nikâhı iyice yadırgayan Memur alkışladı gelin ve damadı. Cirrus arkasını dönüp giderken, Nikâh Memuru, "Ben de İstanbul Belediyesinin bana verdiği yetkiye dayanarak, sizleri karı koca ilan ediyorum. Allah bir yastıkta kocatsın," dedi. Cirrus uzaklaşırken evden, ilk alkışlayan Rüzgâr oldu, sonra herkes gönülsüzce tebrik etmek için alkışlamaya devam etti.

"Bitti mi?" dedi Ömer üzgün bir sesle.

"Bittim," dedi Cirrus boğuk bir halde, titreyen dudaklarını dişlerinin arasına alarak, yanağına süzülen yaşı sildi.

"Uçak biletin hazır," dedi Ömer ve dayanamayarak sordu. "Abi bir saat içinde ne değişti. Hani alıp gelecektin kızı, umursamayacaktın sizden başka kimseyi... Cirrus ne değişti bir saatte?"

"Kaderim," dedi adam telefonu kapatırken.

Kaderini değiştirmişti bir mesaj, tam mutlu olduğu anda, koşarak ona gideceği anda telefonunda beliren bir mesaj, tüm hayatını değiştirmişti.

"Ben geldim Cirrus, buldum seni. Hazırlan, seni almaya geldim."

8. BÖLÜM

Başkalarını örnek alma, kendini tanı. Olduğun gibi görün, göründüğün gibi ol. Değilsen, bir sorun vardır. Ya başkaları için yaşıyorsundur ya da başka biri olmak için. Tembellik, en büyük hastalıktır. Başkasının bakış açısından bakmaya değil, kendi bakış açını genişletmeye çalış. Cesur ol. Bir insan miskinleştiği an,bedenen ve ruhen bittiği andır. Ne demiş atalarımız, işleyen demir pas tutmaz. Konforu değil, kendini ara, buldukça dinlen, dinlendikçe içinde yeni bir sen daha ara.

Prof. Dr. Şükran Bilir

"Koray Bey ne oldu?"

"Durum iyi değil Cem Bey, hiç iyi değil." Adamın telefondan gelen sesi hem titriyor hem de kısıktı. Cem'in olduğu ortam hem kalabalık hem de sohbet halindeydi. Bir elini kulağına kapatarak salonun girişine doğru yürüdü.

"Ne oldu Koray Bey, beni korkutuyorsunuz." Adam sesini daha da kısarak birkaç saniye bekledi. Hışırtılar duyuldu, sonra tıkırtılar. "Ece'yi almaya geliyor, onu evden çıkar." diye belirtti.

"Kim almaya geliyor?"

"Cem Bey, vakit yok. Her şeyi öğrendiğimi biliyor. Polisi arayacağımdan şüpheleniyor. Birazdan arayacağım ama önce sizi uyarmak istedim. Hastanedeki do..."

Bir gümleme sesi duyuldu. Sanki kapı gümbürdeyerek duvara çarpmıştı. Sanki bir yere bir şey düştü ama öyle kırılacak bir şey değildi. Bir kaç yumruk sesine çok benziyordu. Kemiklerin ete çarptığındaki sesi Cem iyi biliyordu. Birinin kemikleri kırılıyordu!

"Dur... Yapma..."

Patırtılar ve gürültüler duyuldu. Hırlama sesine, sık sık alınan nefesler karışırken kimse konuşmuyordu. "Koray Bey?" diye seslendi Cem, içinden bir ses başının belada olduğunu söylüyordu.

"Cem yar..."

Dıt. Dıt. Dıt.

Cem yüzüne kapanan telefonla neye uğradığını şaşırdı. Doktor Koray telaşlıydı ve sonra sanki biriyle arbede haline girmiş de, sesi zorla kesilmiş gibiydi. Düğün için toplanan herkes sohbet halindeyken, henüz içeri girmekte olan Harun kaşlarını çatarak, girişte durmuş ve rengi kaçmış Cem'e baktı. Polis güdüleri ona bir şeylerin ters gittiğini bağırıyordu.

"Ne oldu? Arayan kimdi?" diye sordu.

Cem dalgın gözlerini ona çevirdi. Yüzü allak bullak olmuştu. "Başhekim Koray, anlamadım ne demek istediğini?" Birazdan yemeğe geçecek olan aile hareketlendi. O anda aklına bir şey gelmiş olacak ki Cem'in, gözleri irice açıldı. Bakışlarını telaşla etrafta dolaştırdı. Herkes sohbet halindeydi ama Ece yoktu. Yüreği hızlandı, dişleri sıklaştı. Solukları ciğerinden sökülürcesine, "Ece nerede?" diye savurdu lafı ortalığa.

Harun endişeli vaziyetinden huzursuz olarak, "Şimdi yanından geliyorum, iyi o bir sıkıntı yok. Düğün biraz yordu onu." diye açıkladı. İmzalar atıldıktan sonra Ece susmuştu, kimseyle tek kelime konuşmamıştı.

"Nerede?"

"Dışarıda, bankta, biraz yalnız kalmak isteyebileceğini düşündüm."

Cem hızla dışarı koşarken, "Abi," diye bağırmıştı. Onun acılı feryadıyla, içtiği su boğazına dizilen Rüzgâr birden yerinden kalktı. Herkesin sesi bıçak gibi kesilmiş, meraklı bakışları girişe çevrilmişti. Cem'in sesi ortalığa bomba gibi düşerken, garip bir tedirginlik enselerini yokladı.

Ecem'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Cem?" diye cırtlak bir ses çıkardı, sesin yüksekliği tüm umursamaz havayı gölgede bıraktı. Harun da Cem'in peşinden koşunca, herkes ayaklanmış, koşar adım peşlerine düşmüşlerdi.

Dışarı çıkan Cem bahçe direklerinin ışıttığı bahçelerinin bir ucundan, diğer ucuna kadar gözlerini gezdirdi. Harun'a doğru bir adım daha attı, ifadesi artık öfkeli değil, korkutucuydu. "Kızım nerede?" diye kükredi, adamı kolundan kavrayarak. Güçlü parmakları çelik bir pense gibi sıkıyordu. Kocasına bakan Ecem'in kalbi çılgınca atıyordu. Korku boğazına düğümlenmişti. Göz ucuyla kocasının diğer elinin kalktığını görebiliyordu. Korkuyla öne çıkmıştı. Cem genç adamı bırakarak etrafa bakındı yeniden. Soluğu kesilmişçesine, "Ece?" diye bağırdı.Gür sesi titriyor, bahçenin içinde dağılarak geceye karışıyordu.

Korumaların birkaç tanesi onun sesinden ürkerek yanına koşarken, "Cem, ne oluyor?" diye soran Rüzgâr yanında bitmişti. Cem'in gözleri fırtınayla çalkalanan denizler gibi öfkeliydi.

"Arka bahçede, şu manzaraya karşı olan bankta oturuyor. Cem Bey, ne olduğunu bana da söyleyecek misiniz?"

Bir an bile yerinde durmayan Cem, neredeyse uçuyordu. Harun, telaş içinde koşarken peşinden, onu neyin bu kadar allak bullak ettiğini anlamaya çalışıyordu. İşte evlendiklerini tüm ülkeye duyurmuşlar, psikopatı peşlerinden düşürmüşler, sorun da ortadan kalkmıştı! Kalkmıştı değil mi? Bunca çaba boşa gitmemişti.

"Koray..." dedi Cem etrafa bakınırken, titreyen eli şakağında gezdi ve tekrar çimlerin üzerinde koşmaya başladı. Tedirginliği gözle görülecek şekildeydi. "Onu almaya geliyor dedi,"

"Kim?"

"Bilmiyorum,"

Bilmiyordu ama içindeki sesi artık iyi tanıyordu, bir şeyler oluyordu. Kötü bir şeyler. Kızının peşinden koşan, onu acıtmak isteyen bir şeyler. Çaresiz kalmak istemiyordu bu sefer. Hızlı adımlarla yürüyen Cem, banka geldiğinde yaklaşamadan dondu kaldı. Korkunun verdiği anlık şokun yerini kör bir öfke almıştı. Şüphe. Korku. İhanet düşüncesi... Farklı duygular yumak oldu, döndü, kıvrıldı ve sinesine yumruk gibi vurdu. Korkular içinde patlamayı bekleyen yıkıcı bir fırtınaya dönüştü. Bedenindeki her kas baskıyla gerildi. Kanı damarlarında son sürat dolaşıyor, teni alev gibi yanıyor, kalp atışları kulaklarında çınlıyordu. Kendine hâkim olmasını sağlayan tek şey, bu olasılığın olmamasını dilemekti.

Rüzgâr kulaklarında uğulduyor, bedeni kasıldığı için üzerinden süzülen ter damlaları bile üşütüyordu. Ece bankta yoktu. Kalbi dururken, bankın üzerinde duran duvağa uzanarak, titreyen parmaklarıyla kavradı. Rüzgâr da şimdi onun gibi etrafına bakınıyor, endişeyle korumaları çağırıyordu. Cem sendeleyince Rüzgâr uzandı ve kardeşini kendine doğru hızla çevirerek, omuzlarından tutup, derin bir nefes verdi. Gözlerinde dehşetin izlerini görmenin verdiği suçluluk duygusu ve bakışlarındaki korkuya aldırış etmemeye çalışarak, gece gibi karanlık duran göl yeşili gözlerinin içine baktı.

Korkmuş olmalıydı. Hem de çok.

Cem sanki onun suçuymuş gibi Harun'a döndü.

Yutkunamayan Harun, "Ağlıyordu. Ben de biraz yalnız kalmasının iyi olacağını düşündüm." derken endişeli gözleriyle genç kızı arıyordu. Üzerinde gelinlik vardı, fazla uzaklaşacağını ummuyordu. İlerideki ağaçların arasına bıraktığı gözlemci korumalara bakındı. Giderken onlara, gözlerini üzerinden ayırmamalarını emretmişti.

Bir anda, "Korumalar," dedi Harun katı bir sesle. "Korumaları onu izlesin diye bırakmıştım."

Hızla ağaçlık alana koştuğunda, korumaları yarı ölü halde yerde yatarken gördü. İki iri adamda ciddi bir kesikle yerde yatıyor, beyaz gömlekleri kızıla boyanmış halde duruyordu. Cem endişeyle birinin başına koşarken, Harun da bir diğerinin yanına eğilmişti. Arkalarından koşan aile şaşkınca yerde yatan korumalara bakarken, "Biri ambulans çağırsın," diye bağırdı Harun. Korumasının biri ciddi halde yaralıydı, yarası derindi ama hayatı için savaşıyordu. Diğeri yarı baygındı. Cem onu yeğenlerine emanet etmiş, onunla da gençler ilgileniyordu. Harun genç korumaya hüzünle baktı. Kan kusuyordu ama bilinci yerindeydi. Üzerindeki ceketi çıkardı, genç adamın başının altına ceketini koyarak boğazındaki yaraya baskı uyguladı. Kanın durmasını sağlarken, "İyi olacaksın koçum, korkma," diye teskin etti.

Adam öksürerek genç adamın koluna uzandı. Gözleri yalvararak bakarken, kan öksürdü. "Ece Hanım," dedi boğulurcasına. "Onu götürdü."

"Tamam," dedi Harun cebindeki telefonu çıkarırken. Hızla acil arama tuşuna bastı, telefon ikinci çalışında açıldı. "Devrem, buraya acil ekip lazım, bir de ambulans..." Karşı taraf sorgulamamıştı.

"Bir. İki. Üç!" diye hırladı Cem, sımsıkı kavradığı duvakla bir sağa bir sola yürüyerek, elini alnına vurdu. *Bir. İki. Üç!* Dişlerini sıktı ve bakışları keskinleşti. Yüzündeki rengi çekilen Rüzgâr yanına gelirken, kardeşinin şakaklarındaki damarların nasıl seğirdiğini gördü. Utku ve Emre, "Hemen kamera kayıtlarına bakıyoruz," diye belirtti korumalara. Korumalar ailenin etraflarını sarmış, hem ürkek hem de şaşkın bir tutumla yerde yatan arkadaşlarına bakıyorlardı. Bütün aile buradaydı ve bir kıza sahip çıkamamışlardı, bu da herkesi suçlu bir vicdan azabına çekmişti. Hiçbir şey duymamışlardı. Bu korkudan çok daha fazlasıydı. Kalbini çıkarıp, parçalara ayıran bir şeydi.

"Kaçırmış... Kızımı kaçırmış abi,"

Rüzgâr, bu talihsizliğin bu kadar güvenlik içerisinde gerçekleşmesi üzerine, neredeyse önündeki düşünceye takılıp düşecekti. Elini omzuna koyarak sıktı. "Cem sakin ol, ona bir şey olmasına izin vermeyiz."

Ancak Rüzgâr da en az onun kadar iyi biliyordu ki, bu düğünü hafife almakla hata etmişlerdi. Herkes buradayken buna cüret etmez sanmışlardı. Öfkesi hâlâ geçmemişti. Bu evlilik konusunda Ece'nin psikolojisine o kadar kafa yormuşlardı ki gerçek tehdit göz ardı edilmişti. Bu yüzden can güvenliğini tehlikeye atmakla kalmamış, aynı zamanda ciddi bir korkuya da mâl olmuştu. Daha da beteri, evliliği başına tam da korktuğu şeyi getirmişti - onu, başlamakta olan fırtınanın tam ortasına atmıştı. Başına bir şey geldiğini düşündüğü an kendini bitkin hissediyordu.

"Cem?" diye fısıldayan Ecem'in başı dönüyor, ilikleri çekiliyordu. Cem'in gözleri tehlikeli bir ifadeyle alevlendi. Gerçeği geç anlayan Ecem'in bacakları titredi. "Ece..." diye bağırınca, canhıraş sesi gecenin karanlığında dalga dalga yankılandı. Çınlama, tüyler ürperten bir sessizlikle birlikte karanlığa karışırken, bedeni çimlerin üzerine serildi. Esme kardeşinin baygın bedenine atılırken, Masal telefonuna sarılmış, Fahd adamlarını bir araya toparlamak için aramış, ortalık curcunaya karışmıştı.

Yaklaşık on dakika sonra, evin bahçesinde polis araçlarının renkli ışıkları dolanıyor, bayılmış olan Ecem'e ambulans doktorları müdahale etmek için odasına çıkıyor, herkesin eli ayağı birbirine dolaşmış, bir çıkar yol arıyordu. Henüz PRF. Dr. Koray Taşçı'dan polislere bildirilmiş bir ihbar olmadığı için ve hastanenin telefonuna ulaşamadıkları için birkaç ekip hastaneye yönlendirilmişti. Rüzgâr Masal'a evde kalıp güvenliği sağlamasını belirtirken gençleri başlarını belaya sokmaması ve düşüncesiz hareket yapmamaları için uyardı. Polislerle birlikte tüm erkekler güvenlik kamerasını incelerken, geç kalmaması gerektiğini fark eden Fahd odadan çıkmış, telefonuna sarılmıştı. O sırada havaalanına gitmekte olan adam, dalgın dalgın camdan dışarı bakarken, telefonu çalınca bir an telefonuna baktı. Arayanı görünce sessize aldı. Ama telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu. Çenesi titrerken üçüncü çalışında, "Fahd hiç sırası..."

"Ece kaçırıldı."

Kalbinden bir ses geldi, ortadan ikiye ayrılmıştı ya da az evvel durmuştu. Soğuk ve baş döndürücü bir dehşet tüm bedenini sardı.

Karnına bıçaklar saplanıyor, acı boğazına kadar yükseliyordu. Boğulur gibi hafif bir ses çıkardı, yaralanmış bir hayvanın sesi. Bir an donup kalan Cirrus, zamanın tükendiğini hissetti. Ciğerlerindeki hava çekildi. Başından aşağı bir karıncalanma hissi yayıldı. Elini şakağında dolaştırarak, derin bir nefes aldı. Genç kızın yine bir şeyler çevirdiği ve onu yolundan geri döndürmek için böyle kötü bir şaka yaptığını düşünmek istiyordu ama içinden bir ses, bunun masum bir plan olmadığını belirtiyordu.

"Fahd?" dedi sadece dişlerini gıcırdatarak. Boğazı tıkanmış, göğsü yanıyordu. Donmuş bir nehrin buzlarının kırılışı gibi bir kırılma hissetti ta göğsünün ortasında. Çenesi kilitlendi ve kasları daha bariz seğirmeye başladı.

"Korumaların durumu kötü, hastaneye götürdüler ama konuşacak durumda değiller. Babası da polislerle kamera kayıtlarına bakıyor."

Cehennem, bir ateş çukuru değildi, buz gibi bir yerdi. Şimdiki gibi yakmıyor, üşütüyor, titretiyordu. Beyninden aşağıya kan akarak bedenini güçsüz bırakıyordu. "Kimse görmemiş mi?"

"Bizi doktoru aradı, uyarmak için,"

"Doktoru ne alaka?"

"Sanırım ya hastaneden biri, ya da doktor da bu işin içinde. Bilmiyorum doktora ulaşamıyorlar. Kamera kayıtlarında da zanlının yüzü görünmüyor, üzerinde sarı bir yağmurluk var. Tek bildiğimiz bir erkek olduğu..." Ece güvende, diye hatırlattı kendi kendine. Dikkatinin dağılmasını şu an kaldıramayacağını bildiğinden, hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Telefonu kapatan Cirrus Ömer'i aradı. Hızla ekibi toplamasını ve vereceği adrese gelmesini istedi. Zar zor kontrol edebildiği öfkesiyle yumruklarını sıktı. İçinde biriken öfkeden imal ettiği intikam kılıcını biledi. Bilinmeyen düşmanları kim olursa olsun, bunun bedelini, bu gece ödeyeceklerdi. Savaşmak için can atan tek kişi kendisi değildi. Tüm aile de en az onun kadar bu istekle yanıyor olmalıydı. Polisten evvel hastanede olursa, yeri öğrenip o psikopatı bularak canına ot tıkayabilirdi. Ancak İstanbul trafiği ve taksi onun tüm inancını tüketti. Taksiye yeni adresi verirken, elinde sıktığı telefondan ses gelmekteydi. Bir araç gasp etmeyi bile planladı bir ara ama bu seferde başının polisle belaya girmesini göze alamazdı. Bu gece ayık ve özgür olmalıydı ki, onları yakalayabilsin. Hastanenin önüne gittiğinde, her yerin polis araçlarıyla çevrelendiğini ve gazetecilerin dahi hastanenin

etrafını sardığını gördü. Hızla taktik değiştirdi. Dikkatle tasarlanmış, sürpriz bir saldırı olmayacaktı, gücünü ve yeteneğini tamamen ortaya koyacaktı. Her şey aleyhlerineydi. Yalnız olsa hiçbir şansı olmayacağını biliyordu. Ama yalnız değildi. Polislerin varlığı işini kolaylaştıracaktı!

Aleyhine işleyenler konusunda da hiçbir zaman endişe etmezdi çünkü o çok acıdan geçmiş, çok işkence çekmişti. Cirrus taksiden indiğinde arkasından bağıran taksici, "Abi param... Abi valizin," diye bağırıyordu. Genç adamın duyduğu yoktu. Soluksuz halde girişe toplanan insanları yarmaya çalışan Cirrus, gazetecilerin polisleri soru bombasına tuttuğu yerde, kendine yol açmaya çalışıyordu. Cirrus delirecekti, polisin koruma bariyeri çektiği alana giderek, bant çektikleri mesafeye girdiğinde, iki polis onu durdurdu.

"Buraya girmek yasak,"

Cirrus polise kafa tutarak içeri geçmeye kalkınca, birkaç polis daha gelerek onu durdurdu. Haliyle onlar da emir almış, bunu uyguluyorlardı. Polise mukavemetten uzaklaştırma almak istemiyordu. Üstelik içeriye girecek olan özel timin gelmesini bekliyorlardı. O sırada arkasında bir hareketlilik olunca, gözleri arka tarafa kaydı. Harun tüm aileyi peşine takarak gelmişti. Lüks araçlar arka arkaya dizilince, gazeteciler koşturarak onlara yöneldiğinde, geride kalan Cirrus onları yararak Harun'un yanına geldi. Gözlerinde karanlık gecede çakan şimşekler gibi bir ışık belirdi. Genç adam daha ona dönemeden, yüzüne aldığı yumrukla sendeledi. Ardından gelen ikinci yumruk ile yere serildi. "Bana söz vermiştin, ona dikkat edecektin." diye hırladı Cirrus.

Bunu kimse beklemiyordu ondan, herkes gittiğini sanıyordu. Cem ona öldürücü bir ifadeyle "Bir. İki. Üç." diye sayarak bakınca, araya giren Rüzgâr, "Sakin Cem, çocuğun ne suçu var!" diye uyardı. "Üstelik her şeye rağmen gelmiş,"

"Gelmeseymiş, ne işe yaradı gelişi..."

"Sakin..."

Bir. İki. Üç! Sakin!

Cem saymaya başlamıştı yine. Bunu duyunca endileşenen Fahd, hızla genç adamı Harun'dan ve Cem'den uzaklaştırdı. Komiserlerinin yumruk yediğini gören polisler araya girmeye kalkınca, çenesini esneten Harun, elini kaldırıp onları durdurdu. Gazetecilerin sorusu ve flaş parlaklığı içinde Harun, "Buraya gel," diye hırladı. Herkesin yüzünden düşen bin parçaydı. "Bana söz vermiştin," dedi Cirrus suçluluk içinde.

Arkasındaki orduyla birlikte emniyet şeridinin içine girerken Harun, polisler komiserini görünce sohbetlerini yarıda kesti. Emre Cirrus'u sakinleştirmek için yanına geldiğinde, genç adamın ellerini yumruk yapmış halde burnundan soluduğunu ve öfkeden titrediğini gördü. Hayretle nefesini tuttu, ama Cirrus'un gözleri doğrudan karşıya bakıyordu, ona bakmak konusunda kendine güvenmiyordu. Bir şeyler planlıyor gibiydi. Kendine zor hâkim oluyordu. Göğsü yanıyordu ama aklında her ne varsa geleceğini yakacak gibiydi.

Harun memurlarına, "Ne var elimizde?" diye sordu.

"İçerinin durumunu bilmiyoruz, neler döndüğünü de bilmiyoruz. Sadece iki tane hastabakıcının girişte elinde silahla volta attığı görünüyor. Güvenlik de onlara yardım ediyor gibi ama emin değiliz. İçeride ne gibi tuzaklar ya da tehlike ile karşı karşıya geleceğimizi tahmin etmeliyiz. Onlar normal değiller. Hasta aileleri tedirgin, doktorlardan haber yok, birazdan burası ana baba günü olacaktır."

Harun elini saçlarında dolaştırırken, elindeki telefonu Cirrus'a uzattı. "Resimlere bak, içlerinden dikkatini çeken kişileri konuşalım."

Cirrus kasılan parmaklarını açıp kapayarak telefona uzandı çünkü parmaklarının işlevi kaybolmuş gibi karıncalanıyordu. Telefonda hastanenin personel ve hasta kayıtları vardı. Cirrus dikkatle hepsine bakarken, beyni durmuş gibi algılayamıyordu. İri yarı hasta bakıcıyı defalarca Ece'yi hastaneye getirdiğinde görmüştü. Hemşire yabancı gelmişti. Dikkat çekecek bir şey olmamıştı, doktorlar da keza öyle. Telefonu bu sefer Cem'e ve Ece'yi arada hastaneye getirip götüren diğerlerine gösterdi. Kimse görünürde bir değişiklik sezemiyordu.

"Anlamıyorum, bu ne demek oluyor?" dedi Cirrus, "Hastaneyle ne alakası var?"

Derin bir nefes aldı ve o anda aklından neler geçtiğini düşünerek lanetler okudu.

Bir. İki. Üç!

Cem derin derin soluyarak elini saçlarında dolaştırırken, Rüzgâr onu omzundan kavrayarak sakin olması için telkin ediyordu. "Cem?" *Bir. İki. Üç!* Yoksa Harun ve Cirrus kim vurdu ya gidecekti. İki gencinde ne kadar endişeli olduğunu göremeyecek kadar gözü kör olan Cem her an zıvanadan çıkabilirdi.

"Amirim, eşinizin içeride olduğuna dair bir iz bulamadık," dedi yanlarına gelen bir polis memuru. Cirrus hem memuru hem de Harun'u

öldürecek bir öfkeyle baktı, boynunda ve şakağında mor bir damar kabarıyordu. Yumruk olan ellerine baktığında, parmak boğumlarının beyazladığını gördü. Bu iş bittiğinde, ya ölecek ya da sürünerek gezecekti. Umuyordu ki, Ece sağ salim kurtulsun, yoksa bu deliyi dizginlemek hiç kolay olmayacaktı.

"İçeride değilse neden bu kadar çok koruma var kapının girişinde?"

"Üzülmeyin komiserim, eşinizi sağ sağlim alacağız ellerinden." dedi başka bir komiser üzgün halde.

Harun başını kaldırdığında, her an üzerine atlayacak gibi duran Cirrus ile gözgöze geldi. Herkes Harun'un bugün evlendiğini ve karısının psikopat tarafından kaçırıldığını bildiğinden, gergin diye çok yaklaşmıyorlardı yanına. Emre ve Utku kafa kafaya vermiş bir şey konuşuyordu. O sırada yanlarına Bulut ve Ateş geldi. Dağlı kardeşler Cem ve Rüzgâr'ın çocukluk arkadaşlarıydı. Biri ajan, diğeri asker gazisiydi. İkisinin de sicili kabarık, ünleri malumdu.

Ateş kendine has yürüyüşüyle arkadaşlarının yanına giderken, "Neler oluyor?" diye sordu etrafa bakınarak.

"Amcam iyi değil Ateş amca, sakinleştiremiyoruz," dedi Utku öne çıkarak. Cem ve Rüzgârı gözüne kestiren Ateş, ikilinin yanına giderken, Bulut gençlerle tokalaşıyor durum hakkında bilgi alıyordu.

İfadesinden az çok bir şeyleri öğrendiği anlaşılan Ateş, "Neler oluyor?" diye sordu Cem ve Rüzgâr'a.

"Kızım kaçırıldı,"

"Onu anladım da, hastane ne alaka?"

"En son doktor arayıp uyardı bizi, sanırım hastanede bir şeyler dönüyor. Polis iki koldan arıyor ama bizim fikrimize göre kızım burada. Fakat hastaneye giremiyoruz, elinde silahla birkaç kişi ortalıkta dolaşıyor ve sürekli içeri girecekleri tehdit ediyor. Polis tetikte, özel tim bekleniyor."

Alnı kırışan Ateş düşünceli halde elini çenesinde dolaştırdı. "Personelden biri mi, yoksa hasta mı karıştı rehin alma olayına?" diye sordu Bulut.

"Bilmiyoruz, biz de şu anda sizin kadar bilgiye sahibiz," dedi Harun sıkıntıyla.

"Elinde ne var?" diye sordu Ateş.

"Personel ve hasta listesi."

"Peki tarama yapıldı mı? İçlerinde suçlu olan vs."

"Bilişim şu anda buna bakıyor Ateş Bey ama öyle hemen cevap gelmesi zor gibi. Çocuklar zorluyorlar fakat Avrupa birliği üyesi olmadığımız için dışarıdan bilgi almak biraz bürokrasiye takılıyor."

"Listeyi alabilir miyim?" diye sordu Ateş, Harun kaşlarını kaldırınca, Rüzgâr genç komiseri uyararak başıyla vermesini belirtti. Çünkü dostunun kendi yöntemleriyle çalışmasına izin verme akıllılığını göstererek, sonuçları dikkatle zihnine not etmekle yetindi. Ateş telefonuna gelen bilgileri bir yere yolladı. Emre ve Utku Cirrus'un dibinden ayrılmıyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuş adamın öfkeli bakışlarından kurtulmak için zorlama duruşu hiç tekin durmuyordu. Herkes içeriye nasıl gireceğini ve bu problemi nasıl çözeceğine kafa yorarken, Ateş'in telefonu çaldı. Telefondaki kişiye, "Peki kesin mi?" diye sordu. Her ne dediyse telefondaki kişi, sanki görecekmiş gibi başıyla onayladı. "Yolla... Kızım senin parmaklarını yerim," diyerek telefonu kapadı.

Rüzgâr merakla arkadaşına bakarken, Bulut gençleri sakinleştirmiş yanlarına geliyordu. Cem ile sarılırken Bulut, Harun kaşlarını kaldırarak Bulut'un yanık yüzüne baktı. Bu heybetli, ürkütesi, karanlık duruşlu adamın yürüyüşü bile akıllara zarardı. Hâlâ alışamamıştı onun bir tarafının dünyanın en çekici adamını yansıttığına, diğer tarafının gaziliğini vurguladığına. Bakışları, önceden görmediği bir ifadeyle kararda ve birden sempatik bir karşılayışla göz kırptı. Ateş telefonuna yağan bilgilere kaşlarını çatarak bakmaya başladı. "Ateş ne buldun?" diye sordu Cem sabırsız bir merakla.

"Bekle abi," dedi Ateş tüm dosyaların ve verilerin gelmesini beklerken.

Cem sabırsızdı, yanına geçerek ekrana bakmaya başladı. Sonunda Ateş başını kaldırdı ve Harun'a elindeki resmi göstererek, "Kim bu adam?" diye sordu.

Kır saçlı, beyaz önlüklü, gözlüklü bir adamın resmi vardı ekranda. Harun gözlerini kısarak, "Doktorlardan biri," dedi, adını hatırlayamamıştı şimdi listeye bakınca bulurdu.

"Hastalardan biri," dedi Ateş kaşlarını kaldırarak imalı imalı.

Harun kendi listesini açtı, aynı resmi büyüterek, "Yanlışın var, bu adam doktorlardan biri. Hasta değil." diyerek resmi gösterdi. "Adı Doç. Doktor Sadri."

"Adı Gökhan Kalcı," dedi Ateş, "Bundan yirmi beş sene önce hastaneye yatırılan bir hasta. Eski bir hacker, hastalığı şizofreni. Kendini koruyucu melek olarak görüyor ve dünyayı Cin istalasından kurtacağına inanıyor. On kişinin canını aldığı için hastaneye yatırılmış. Ona kutsal bir görev verildiğini ve dünya batarken, sadece o ve yanındaki kişilerin hayatta kalacağına inanıyor."

Herkes şaşkınca Ateş'e bakıyor, gözlerini kırpmadan duruyordu.

"Nasıl olur?" dedi Cem soluksuz halde. Ona öfkeli bir bakış attı ve öfkesini dışarı yansıtmak üzere olduğunu belli etti. Cem'in öfkesiyle yüzleşmesi kolay olmayacaktı. Kızgın ve yılmış hissediyordu ama her şeyden çok aldatılmışlık hissi onu rahatsız ediyordu. Kızını isteyerek o canavarın ellerine bırakmıştı aylarca ve iyi olsun diye onca zaman buna katlanmışlardı, ne için? Hem de bir hiç için. Belki de kızı hiç hasta olmamıştı, bu manyak hasta onları kandırmıştı ve kızı sağlamken hasta olmuştu. Belki kızını birçok kötülükten korumayı başarmıştı, asıl kötlüğün avuna bıraktığını bilememişti. Allah'ım bu düşünceye nasıl katlanacaktı. Gözlerindeki panik okunabiliyordu. "O adam doktor, hastanede defalarca karşılaştık. Normal biriydi. Hatta Ece'nin seans..." Çenesi kasıldı, gözlerinde ve boğazında sıcak bir baskı hissetti. Panik benzeri bir şaşkınlık yaşadı ve bir yandan da tuhaf bir duygu karmaşasına karşı koymaya çalıştı. Susan Cem elini saçlarına gömerek küfretti. Çocukken birkaç seansına girmişti ve sonra Ece kötüleşerek yatırılmak zorunda kalmış, daha sonra da vaziyet kötüye gitmeye başlayınca durumu Koray Bey devralmıştı. Ve bu doktor bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Beyler, bu hastanede PRF. Dr. Koray Taşçı dışında kimse gerçek mi, sorguladınız mı?"

Utku ve Emre bakışırken üzerlerine bir kova soğuk deniz suyu dökülmüş gibi hissediyordular. Suçluluk duygusu içini acıtan Cem ve Rüzgâr afallamış halde, "Ne diyorsun sen?" diye hırladı. Harun ise kafası karışmış halde duruyordu. "Yanlış anlamadınız," dedi yüzlerinden ne anladıklarını okuyan Ateş, "Şu hemşire var ya, hani senin listendeki. İşte o da hastalardan biri. Onun çocukluğundan beri şizofreni olduğunu öğrendim. İçimden bir ses, kadının bu doktora sonsuz bir itaat ve inayetle bağlı olduğunu fısıldıyor. Hatta şu güvenlikçi bile hasta olabilir." Herkes ağzının içine bakarken afallamış vaziyette, Ateş gerçeği ortaya dökmekte geç kalmadı. Uzun boylu, sağlıklı bir yüzü olan ve her daim saçlarını rüzgâr savurmuş gibi hoyrat görünebilen

adam, tehditkâr duruşunu dikleştirdi. Cem'in bedeni kaskatı kesildi. Ateş arkadaşının ellerini yumruk yaptığını fark etti. Sinir ve hırs tüm bedeninden etrafa yayılsa da sesini şaşırtıcı bir şekilde sakin tutmayı başardı. "Hastalar hastaneyi ele geçirmiş. Hastalar personel, personeller ise ya hasta olmuş ya da ölmüş. Bunu içeri girince anlayacaksınız."

Cem'in damarlarında akan kan birden hızlandı. Tepkisi çok ani oldu. "Onu öldüreceğim," Yumruklarını daha fazla sıktı.

Ateş elindeki telefonu Harun'a verdi. On dokuz sene önce hiç şüphe uyandırmadan kazalar sonucu ölen personellerin listesini incelemesini belirtti. Yangın sonucu kaybolduğu belirtilen evrakların aslının, bir şekilde depolanan kopyalarının gizlilik içerisinde saklı olabileceğini belirtti. Gökhan Kalcı yirmi beş yıl içinde, ince planları, titiz tutumuyla kendine bir koza örmüştü. Tüm personel bu yıllar içinde öyle ya da böyle ortadan kaldırılmıştı. Hiçbirisi, dikkat çekerek ölmemişti. Biri trafik kazası, diğeri elektik çarpması, biri kalp krizi, diğeri beyin kanaması geçirmişti. Hepsinin ani ölümüne bir açıklama sebebi verilmişti.

"Hastalar onları tanıyan herkesi ayakaltından çekerek, personelin tamamını istedikleri gibi konuşlandırmış, hatta personeli belki de hastalardan oluşan bir ekipten kurmuş!"

"İyi de Koray Doktor bunu nasıl anlamaz... İmkânsız, onca sene? Bir doktor için imkânsız."

"Ya Koray Doktor da bunun içinde ya da... Ya da?" dedi Ateş biraz düşünerek. "Babasından miras kalmıştı burası ona değil mi? Peki, o yurtdışından mirasını devralmaya geldiğinde, sizce hastanedeki personeli kendi mi seçmişti, yoksa kurulu düzene mi denk gelmişti? Gökhan Kalcı'nın onun için titizlikle hazırladığı çarkın bir dişlisi olmaya, dünden hazır mıydı?"

"Ya da?" diye sordu Harun. Gözlerinde yanıp sönen bir şeyler hiç de keyifli sözlere işaret değildi.

"Ya da onun gibi bir ruh doktoru bile, böylesi bir düzeni fark edemedi. İnsanların zekâsını hafife alma, o adamın beyni çalışıyordu sadece ruhu hastaydı bunu da unutma."

Ateş herkesin kasıldığının farkındaydı. Cem'in boynundaki damarın atmaya başladığını gördü. Bulut'a dönerek omzuna dokunurken, Bulut hazırlanması gerektiğini anladı. "Bizim gitmemiz lazım, siz listeyle ilgilenirsiniz. İşe yaracak birini bulabilirim." dedi Ateş Cem'e bakarak. Bulut gözlerini kısmış, abisinin aklından nelerin geçtiğini tartıyordu.

Rüzgâr ve Cem uzaklaşan ikilinin arkasından canı sıkkın ve pişmanlık içinde bakarken, Ecem kocasının telefonunu meşgul etmemek için, sürekli arayıp durduğu Utku ve Emre'den bilgi istiyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Harun'a Cem. Öfkesinin biraz daha yatışmasına izin verdi çünkü mantıklı olması gerekmekteydi. "Bu manyaklar hastaneyi ele geçirdiyseler, bu işin altından nasıl çıkacağız. İçeridekiler akıllı insanlar değil ki konuşalım..."

"Ben şaşkınım," dedi Harun ne yapacağını bilmez halde. "Şimdi bu durumu üst mercilere bildirip mantıklı bir yol bulmaya çalışacağız, özel tim de gelmek üzereymiş zaten. Belki destek ekip olarak adli psikolog, psikiyatri falan gerekiyordur. İki dakikaya onların doğrultusunda plan kurarız." On dakikaya kalmadan olay yerine savcılar ve emniyet müdürü, özel harekât timleri ve onlara yardımcı olacak psikiyatri doktorları ile ikna ekibi de gelmişti. Masal evde kalırken gençler plana dâhil olmak için zaman kolluyordu. Özel harekât timi titiz bir çalışma yaparak, bir plan hazırlamaya koyuldu. Hastanenin mimari planı masaya yatırıldı, tüm girişler çıkışlar, kilit noktaları dikkate alındı ama daha önce görmedikleri bir güvenlik kalkanıyla karşılaşınca şaşırdılar. Hastanede olası bir isyan gerçekleştiğinde, alarm devreye giriyor ve çelik bariyerler cam ve kapılar dâhil her yeri kapatıyordu. Ve anladıklarına göre çoktan bu güvenlik bariyeri işleve sokulmuştu. Dışarıdan içeri girmek, içeriden dışarı çıkmak neredeyse imkânsız gibi duruyordu. Lanet hastane sanıldığı gibi öyle kolay bir yapıya da sahip değildi, duvarları çelik kadar kalın, giriş çıkışta sadece iki taneydi. Cirrus ona desteğe gelen arkadaşlarıyla bir köşeye çekilmiş, kısık sesle konuşurken, Ateş Dağlı yanında biri ile çıkagelmişti. Yerinden hareketlenen Cirrus gelen kişiye baktı, daha önce görmediği biriydi.

"Kim bu?" diye sordu Cem.

"İstanbul'da bulup bulabileceğin en berbat adam," diye cevap verdi Ateş, iri gövdeli adamı öne doğru itti. Herkesin gözleri gencin ellerine ve ayaklarındaki zincirli prangalara kaydı. Kaşı patlamış, dudağının kenarında ise kan vardı adamın. Üstelik buraya geldiğine hiç hoşnut değil gibiydi. Adam kel kafalı, iri gövdeli, soğuk bakışlı biriydi. Ateş adamın geçmişini onlara telefondan gösterdiğinde, herkeste uyandırdığı his tiksintiydi. Harun bile mesleki hayatı boyunca en azından üç yüz katille uğraşmıştı, ama içlerinden en berbatları bile bu adama karşı duyduğu tiksintiyi ve öfkeyi uyandırmamıştı. Ne var ki onunla

iş yapmaktan başka çaresinin olmadığını biliyordu çünkü deliyi ancak bir zırdeli anlardı.

"Peki ama ne işimize yarayacak bu adam?" diye sordu merakla.

"Sana anlatacağım Komiser, biraz susarsan kafamı toparlayabilirim." dedi Ateş bir şey düşünerek. "Bu adam, bütün işkencecilerin üstadıdır ve bu hastanenin de mimarıdır. Yani güvenliği kuran ve sağlamlaştıran kişidir. Amacı hastaneyi sağlam bir kale haline getirip kendi planını kurarak kaçmakmış ancak onun niyetini fark eden Koray Doktor'un babası onu başka bir hastaneye tedaviye göndermiş. Onun eline düşen insanın, Allah yardımcısı olsun. Sır bir vaziyet ve taştan bir kalple, soğuk kalpli bir kobra gibidir. Kurbanlarını öldürene kadar sıktıkça sıkar, iliklerini kurutana, geriye tek bir damla kalmayıncaya kadar da, bırakmaz. Ben hayatımda onun kadar dahi bir katil görmedim."

"İyi de Ateş Bey, bu adam tedavi görmüş, salınmış biri bile değil, görüldüğü üzere hâlâ gözetim altında. Bu, bizim ne işimize yarayacak?"

"İçgüdülerinizi kullanacak. Adam kendi açısından bir dahi, kusursuz bir güvenlik inşa ettiğini biliyoruz ancak hiçbir şey kusursuz değildir eğer bir yaratıcısı varsa... O da bu adam! Bu adam yaptığı sistemi bozabilir de. Daha iyi bir alana yönelmiş olsa adından söz ettirecek bir zekâya sahip ama o psikopat olmakla mutlu gibi. Bu hastanenin güvenlik sistemini kuran da, bu sistemden kaçan tek kişide o! Neyse, yöntemi şöyle:" diye planını anlatırken, herkesin anladığından emin olunca içini çekti. "İçeri girmek ve zırh gibi korunaklı olan bu kaleyi delmek için onun engin bilgisinden yararlanacağız."

"Fakat?" diye konuştu Harun şaşırmış bir halde. "Bir manyaktan mı akıl alıp yola çıkacağız? Bu kadar psikopatsa, işimiz bitince bize bir şey yapmayacağını nereden bileceğiz?"

"Burada devreye ben gireceğim ve bunun garantisini vereceğim." Harun şaşırınca, Ateş işaret parmağını başında çevirip, "Herkesi durduran güzel bir güç vardır. Raporlar bu yönde." diye belirtti.

"Sen onu nereden buldun o zaman?"

"Akıl hastanesinden, nereden olacak?"dedi Bulut ciddiyetle.

Harun biraz düşüneceğini belirtti, hem diğer ekiple bu konuyu görüşmeliydi. Bu onlar içinde bir ilk olacaktı, riskini tartmalıydı. "Teknik açıdan soruyorsan - hiç kuşkum yok, ama pratikte mümkün olmadığını söyleyebilirim... Bu adam, o katili anlayacak tek kişi olabilir ancak, bizim yetkimizi aşar bu iş."

"Sen görmedin, ben konuşmadım," dedi Ateş, "Bu bizim sırrımız Komiser. İçerisi tuzaklarla kaplıymış, eğer polislerimizin testere filmindeki gibi işkenceye maruz kalmasını istemiyorsak bir noktada birleşmeliyiz. Mekanizması muazzam bir hastane korumasız bırakılmazdı. O manyağın bize ne yapacağını söyleyecek tek kişi bu deli. Kurbanlarının elleri kolları bağlı, hiçbir şey yapmaya cesaret edemiyorlar." Harun hâlâ düşünceliydi. Ateş ona iyice yaklaştı. "Masum birini kaçırmadı Harun Komiser, kaçırdığı kişi hakkında hiçbir bilgin yok." Ateş Cem'e baktığında gözlerinde harlanan cehennem göz alıcıydı.

"Nasıl masum bir kişi değil. Kaçırdığı kişi Ece?"

"Ece...Uzun süredir bu hastanede tedavi gören bir kız, sence burası yatılı okul mu? Burada sağlam adam bile en fazla on gün sonra..." dedi hastaneyi göstererek. Harun yutkundu. "Anladığımız kadarıyla bu manyak onunla alakalı bir şeyleri kafasında farklı kurgulamış, ona zarar vermez ama diğer hastalara?"

"Hayır, hayır; onunla savaşmanın başka bir yolunu bulmak zorundayız." dedi Harun kabullenmezlikle.

"Kabul et Komiser, bu yolda en iyi seçim bu adam... Yoksa tüm asayiş ve bunca insan bu kaleden içeri girmenin bir yolunu aramak için günler belki de haftalarca kafa patlatıp duracak."

"Peki bu adamın şartı nedir? Yani bir şartı olmalı değil mi buraya gelirken."

Ateş öyle bir devirdi ki gözlerini, onun da aklı dengesinin yerinde olmadığına karar vermek üzereydi Harun. "Tek şartı, içeri girdiği zaman kimse onu durdurmayacak ve." dediğinde Bulut elini dudaklarının arasından geçirip dilini kıvırarak ıslık çaldı. O sırada ileride, bir köpeğin havladığını duydu. Harun bu sefer cidden afallamıştı. Ne yani, bu manyağın tek istediği bir köpek miydi? Psikopatın köpeğe hasretle baktığını görünce yutkundu. Tam o anda bir şey aklına geldi. Dikkat çekici bir şey! Etrafına bakarak, kaşlarını çattı.

"Cirrus nerede?"

Herkes etrafına bakınırken, genç adamın varlığını kimse göremedi. Üstelik sohbet boyunca da sesini kimse duymamıştı. Tek bir soru bile sormamış, arkadaşlarıyla fısıldaşıp durmuştu. Arkadaşları buradaydı peki o? Lanet olsun! Bu adam aklını mı kaçırmıştı? İçeride kiminle, neyle karşılaşacaklarını bile bilmiyorlardı. Cem içini çekerken küfrederek,"Bir onu düşünmem eksikti," diye sitem etti.

Harun, "Nereye gitti bu adam?" diye etrafına gürledi. Onun sesini duymayacak kadar uzakta olan Cirrus, tam o sırada bir ağacın tepesinden hastanenin çatısına atlamak üzereydi.

٢٨

Başında şiddetli bir ağrıyla etrafına çöken karanlığı yırtmaya çalışırken, teninde buz gibi dondurucu soğuğu hissetmeye başladı. Sırtında soğuk metalin pürüzsüz yüzeyini hissedince, en korkunç kâbustan daha korkunç bir gerçekliğe zihni açıldı. Ama görüş alanı neredeyse yoktu. Kirpikleri birbirine yapışmıştı. Ne kadar zorlasa bile, gözlerinin önünü sisler kaplamış, arasından gölgeler geçişiyordu.

"Sanırım göz kapakları hareket etti."

Çok uzaklardan gelen bu ses, hayal ürünü gibi kısık, kesik ve bir düşün içinden ona ulaşır gibiydi. Her şey karanlığa gözleri alıştığı an, ışığa duyarlı gözlerinde beliren o hassas, ani, turuncu ışığın içinde netleşti. Sanki karanlık dolu bir kuyudan aşağı doğru düşermiş gibi, bedenini zorlayan ruhu karnından havalanarak uçuşma hissine kapıldığında, kaslarını sıkıyordu. Göz kapaklarını zorlayan ışık bir anda güçlü bir matkap gibi etini delerken, ince derinin altına işleyen güçlü, dikiş iğnesi hissi, dayanılmaz acılı bir işkenceye dönüşmüştü. Sanki tonlarca ağırlık yüklenmiş gibi yanaklarına gölgesi oturan kirpiklerini zorlukla havalandırdı. Kuşun kanatları gibi usul usul kırpıştırdı. O turuncu ışık kaybolmadı hemen ama o sırada bir ses duydu. Düzensiz, bir bip sesi, sonrasında karmaşık, beynini oyan o sesleri duyumsadı. Hâlâ gözlerinin önündeki görsel netleşmedi.

Bir erkek sesi, "Seruma bir tane daha kalsiyum ekle, kendine gelmeli," diye söyledi.

Bir takım tıkırtılar duyumsadı. Yere yapışma hissi veren terlik seslerine, sert adım sesleri karıştı. Ece konuşmayı denedi ama beceremedi. Ardından ağırlaşan gözkapaklarının titreşmesine, kirpiklerinin gölgesinin yanaklarının üzerine serilmesine izin verdi. Gözlerine batan o keskin iğne hissi azaldı. Gözlerindeki hassas acı kalkarken, çok daha farklı bir acıyla inledi. Bu acı derinden, başının içinden, bir mıhın ensesine çakılması gibi beliriyordu. Damar damar, kalp atışlarının ritmiyle birlikte atıyordu. Hemen kafasının ortasından ensesine ve başının üstünden şakaklarına kadar, ritmik dalgalar halinde yayılıyordu. Kafasının arkasından darbe mi almıştı? Karadelik gibi tüm direncini

yutan acı oradan mı gelmekteydi. Göz kapaklarını açsa, nerede olduğunu anlayacaktı. Ama hastane gibi koktuğuna emindi. Biri başına mı vurmuştu, yoksa başını bir yere mi vurmuştu?

Sanki dar bir yerde gibiydi. Tabutu andıran ürkütesi bir çaresizliğin içine hapsolmuştu. Yön duygusu tamamen kaybolmuş hayalet misali süzülüyor hissi veriyordu. Başını sağa sola bile çeviremiyordu. Aşağıda mıydı, yukarıda mıydı? Ölmüş bedenine mi bakıyordu, öleceği için bedeninin içine mi hapsolmuştu. Tüm bildiği, felç edecek kadar soğuğun göğsünden aşıp, boğazına doğru yükseldiğiydi. Panikle irkildi. İçgüdüsel olarak kendine gelmeye çalıştıysa da, bağlı olduğu için pek doğrulamadı.

"Sanırım kendine geliyor," dedi o ses yeniden.

Kimdi o, bedenini neden hareket ettiremiyordu. Biri göz kapaklarını açamadığını anlamış olmalıydı, işaret parmağıyla ince deriyi yukarı kaldırdı. Keskin ışık beynini deler gibi gözlerinin içine dalarken, sislerin arasında hareket eden gölgeler netleşti. Bir erkek silueti belirdi gözünde, sonra sisler dağılmaya başladı. İşte o an gerçeğin soğuk yüzü kalbine yaslandığı an, soluksuz kaldı.

"Hoş geldin meleğim, özlettin kendini,"

Kız konuşmak ve sesini bulmak için çok çabaladı ama başarılı olamadı. "Sen..." dedi gırtlağını delen bir sesle. Soluk soluğa kalmıştı. Etrafına bakındığında, zemin kattaki o ameliyathanede buldu kendini. Burası... Kahretsin burayı biliyordu. Senelerce kâbus olup üzerine çöken yerdi. En çok korktuğu, düşüncesine bile katlanamadığı yerdi. Panik hızla ayılması gerektiğini belirtiyordu ama kıpırdayamadı. Bağlanmıştı. Hem de sedyeye. Eskisi gibi. Kıpırdandı. İpleri çözmeye çalıştı, ama kendini kurtaramıyordu. Hapsolmuştu. Nefes alışverişi korku dolu hırıltılara dönüştü, bütün dünya dönmeye başladı. Sanki biri başına poşet geçirmişti ya da kafası su dolu bir kovaya sokulmuş gibi, boğuluyor hissiyle sarsıldı. Kendini, başını sağa sola savururken buldu. Nefes alamıyordu. Karanlık kafasını kaplamış, burun deliklerinden içeri hava girmiyordu. Soluk almadığı an, onu yutan karanlık deliksiz oluyordu.

Ameliyathane, sarsıldı, sislendi. Zifiri karanlık olan bir dünya, huzurun karanlığına bürünmüştü. İçindeki son nefesini yakalamaya çalışıyordu hâlâ ama beceremiyordu. Ciğerleri ağrımaya başlamıştı. Göğsünü saran kemeri tekrar çekiştirmeye başladı, işe yaramıyordu. Nabzı kulaklarında çınlamaya, beynindeki ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Ciğerlerindeki son oksijen tükenmişti. Bedenindeki güç bitmek üzereydi. Kolları kasılırken, ipleri tekrar zorlamaya başladı. Biri göğsüne sert bir şekilde vurunca, ciğerlerine dolan havayı, derin bir solukla pofladı. Ilık havayla dolarken soluk borusu, göğsünü kabarttı.

"Kendini öldürmene izin vermeyeceğim,"

Ece az evvel neler olduğunu anlayamadı ama biraz evvel kendini öldürmeye kalktığını, kendi nefesini kestiğini biliyordu. Bilinci bu sahneleri tekrar yaşamaktansa, ölmeyi yeğliyordu. Korktuğu neydi, ne için kendini öldürmek istiyordu? Gözlerinin kenarından yuvarlanan yaş metal sedyeye akıyordu. Üzerine eğilen hasta bakıcıya çevirdi gözlerini, onu tanıyınca nefesleri hızlandı ama zihnindeki sisli görseller birleşmiyordu. Unuttuğu ama korkusunu hatırladığı olay neydi? Ece ondan neden korkuyordu? Terlemişti, kirpiklerini sık sık kırpıştırıyordu.

"Burada ne işim var?"

"Sakin," dedi adam saçlarını okşayarak, ona gülümsedi. "Benden kurtulmaya çalışıyordun değil mi? Sonsuza dek bizi ayırmaya çalışıyordun."

Adamın ne dediği hakkında hiçbir fikri yoktu kızın. Neden bu kadar samimi konuşuyordu? O hasta bakıcısıydı. Her zaman onunla ilgilenen, yediren ve ilaçları içtiği zaman hobi odasında zaman geçirdiğinde başında bekleyen adamdı. Ne saçmalıyordu?

"Nasıl geldim buraya?"

"Ben getirdim," dedi adam etrafına bakarak, "Daha fazla ayrı kalmana baban izin vermedi. Hem Doktor Bey artık görevinin başına geçmen gerektiğini söylüyor. Bugün eğitimin son günü..."

Eğitim mi? Bu adam ne saçmalıyordu. Kaşlarını çattı, yutkunmak istedi. Burası çok soğuktu ve üzerinde yeşil hasta pijamaları vardı. Zihnini zorladı, hatırlamaya çalıştı. En son ne olmuştu? Zihni, bir film şeridi gibi geriye sarmaya başladı. Cirrus'un gidişi, sırf ona inat evlendiği ve Harun kocası olduğu an yaşadığı pişmanlığın altında ezilerek bahçeye çıkıp ağladığı... Sonra bir ses duyduğu ve başını çevirdiği an kafasına aldığı o sert darbe...

Düğün! Gelinlik! Hepsi bir kâbus muydu?

"Onları da ben getirdim bak, ekibimiz tamamlandı."

Titreyen Ece etrafına baktı, gördükleri karşısında hızlı hızlı soluk almaya başladı. Kaşlarından süzülen ter kirpiğinden süzülüp gözüne

akınca, tuzlu sıvı canını yaktı. Dört tane kız vardı, üzerinde sadece iç çamaşırı olan kızları, ellerinden yukarı asmıştı. Kızların ağızları dikilmiş, bedenlerine yazılar işlenmiş, göğüslerinin üzerine aynı işaret kazınmıştı. Kan ve korku ile kaplanmışlardı.

"Onlar için üzülüyor musun?"

"Ne yapıyorsun sen, bırak onları?" dedi kız soluk soluğa.

Gördüklerine inanamıyordu Ece, birkaç kadın da sırasını bekler halde sandalyeye bağlanmış, ağızlarına bez tıkanmış halde ürkekçe ona bakıyordu. Başındaki hasta bakıcı gülümseyerek saçlarını okşamaya devam etti. "Onu arayacak mısın? Yoksa biraz zorlayalım mı seni?" diye sordu.

"Ne diyorsun sen be... Kimi arayacağım?"

"Onu... Gece'yi. Çağır gelsin? Onunla çok önemli işimiz var?"

"Gece diye birini tanımıyorum." Bu yalanına alaylı bi tavırla bakan adam kanını donduran bir şekilde yanağını okşadı. "Kötü kız, yalan söylediğin zaman sana ne yapıyordum."

Adam bileklerinden asılmış personelin yanına gitti, elindeki pense ile birinin eline uzandı ve kadının tırnaklarını sökmeye başladı. Kadın bağıramıyordu bile, acı içinde uyuşuyordu ama hiçbir şekilde elinden kurtulamıyordu. Ece dehşet içinde, "Bırak... Ne yapıyorsun? Bırak onları, bırak beni..." diye bağırarak ağlamaya başladı.

"Eğer onu aramazsan... Eskisi gibi sana da yaparım..."

Eskisi gibi mi?

Bakışları korku içinde yan tarafa döndüğünde, sedyeye bağlı bir doktor gördü. Onu tanıyordu. Hiç sohbet etme şansı olmamıştı ama hastaneye gelip gittiği zamanlarda onunla karşılaşır, selamlaşarak yanından geçerdi. Her zaman bakımlı, alımlı ve güler yüzlü olan bu kadın, yanından geçtiği zaman Ece döner keyifle bakardı. Eteğini hep dizinin birkaç santim üzerinde giyer, ayağında kısa ökçeli topuklu ayakkabıları olurdu. Şimdi yüzündeki makyajı ağlamaktan akmış, üzeri darmadağınık olmuştu.

"Ne yapacaksın ona?" diye sordu Ece bakışlarını yanından geçen hemşireye çevirerek. Kadın gülümseyerek baktı. İşaret parmağıyla dudağını kapatarak, "Şişşt!" yaptı. Ece'nin zihninde bir şeyler sislendi. Zaman geriye akmaya, sisler ardındaki gerçekler su yüzüne çıkmaya başladı. Henüz beş yaşında bir kız çocuğunun, korku içinde

bir hemşirenin yüzüne baktığını ve ağladığı için azarlandığını, hıçkırarak oyuncağını istediğinde ona kaşlarını çattığını gördü. Hemşirenin eğilerek işaret parmağını kırmızı rujlu dudaklarına kapatıp, "Sus," işareti yaptığını net hatırlıyordu.

Ece soluksuz kaldı. Bu kadın... Hayır olmaz, o çocuk kendi olamazdı. Kadın yanındaki alet masasını çekerek hareket ettirince, tekerlekleri zeminde gıcırdayan masa doktorun yanına yaklaştı. Hemşire gülümseyerek , "Sakin ol tatlım, şimdi bitecek," dedikten sonra, masanın içindeki bir kutudan bir pamuk aldı. Üzerine biraz jel sıkarak kadının şakaklarına sürdü. Sonra elektroşok aletine uzandı. Ece iri iri açtığı gözleriyle, "Hayır," diye bağırdı. "Hayır."

Doktor dehşet içinde gözlerini açtı ancak bağıramadı çünkü onun da dudakları dikilmişti! Genç kızdan medet umuyordu, oysa Ece de onun gibi sedyeye bağlıydı. Hemşire, kadın ağzındaki dikişleri bisturi ile itinayla açtı. Kanlar içinde kalan ağzını aralayıp çığlık atamadan daha, düdüğe benzeyen bir topu zorla koydu. Dişlerinin arasına iyice sıkıştırdı. Elleri ve kafası sedyeye sabit kaldığı için ağzından çıkaramadı. Topun ortasında boru gibi çıkıntısı vardı ve ağzının içini saran topa rağmen, o borudan nefes alması kolaylaşıyordu. Kadın başına gelecekleri bildiği için yüzünü sağa sola oynatmak istiyor, ancak alnına yerleştirilen bant yüzünden kıpırdatamıyordu. Başına taç şeklindeki elektroşok cihazı takıldı.

Ece gözyaşları içinde çaresizce, "Hayır," diye bağırırken, hemşire şok cihazını açtı. Kadının bedeni ani şokla kasılarak, bir odun kadar sertleşti. Ayak parmaklarının nasıl büküldüğünü ve ayasının nasıl dümdüz olduğunu izlerken, acı içinde "Hayır," diye bağırmaktan ileri gidemedi. Bir, iki, üç defa verildi şok cihazı doktora ve sonunda ağzından köpükler çıkmaya başlayan kadının gözleri kızardı. Kulağından kan akmaya başladı. İdrarı yere damlarken, hemşire şok aletini son raddeye getirdi ve geriye çekildi. Kasılmaktan birazdan kasları yırtılacak gibi olan doktorun bedeni sedyeyi titretecek şekilde sallanıyor, burnundan, gözlerinden ve kulaklarından duman çıkıyordu. Ölüyordu, gözlerinin önünde ölüme uyutuluyordu.

Haykıran Ece'nin başına şiddetli bir ağrı saplandı. O masada ufacık bir çocuk vardı şimdi, korkudan titriyordu. Ağzında kocaman top vardı ve midesi bulanıyordu. Ona dönüp gülümseyen hemşire işaret parmağını dudaklarına koyarak, "Şimdi bitecek tatlım, dayan," demiş

ve başına taktığı elektroşok cihazının düğmesini çevirmişti. Kasılan ve soluksuz kalan Ece sanki o gün ki gibi şok alıyormuşçasına sertleşti ve gözleri karanlığa dalarken, iğnelenen bedeni sedyeye yığıldı.

٢٨

Tüm risklere ve tepesinde dolaşan helikoptere rağmen Cirrus tavandan içeri sızmayı başarmış, çatıdan alt kata geçmek için yol arıyordu. Tedirgin ve dikkatliydi. Toz ve örümcekle kaplı çatı katına çıkan kapı zincirle kilitlenmişti, şimdi silah kullansa biri duyabilir ve gardını alabilirdi. Kullanmadan, nasıl içeri girebilecekti ki? Etrafına bakındı. Lanet bir demir, kalas ya da başka bir şey yok muydu?

"Bunun gibi bir şey mi arıyorsun, usta?"

İrkilen Cirrus hızla arkasını döndü. Harun, Utku ve Emre dikkatini vermiş, öfkeli gözlerle ona bakıyordu. Cirrus'un gözü kara bakışlarını görünce, gözlerinin içinde cehennemlerin yandığını hissettiler. Normalde göremeyecekleri, kontrolünü kaybetmiş tavırları ne kadar öfkeli olduğunun bir kanıtıydı.

"Sizin ne işiniz var burada?" diye fısıldadı Cirrus.

"Asıl senin ne işin var burada, polis olan bendim," dedi Harun elindeki demiri ona uzatırken. Cirrus ona temkinli bir bakış attı ve söylediklerini soğuk ve dikkatli bir bakışla düşündü. Emre ve Utku omuzlarını kaldırdı, "Söz konusu kardeşimizken, çekirdek mi çitleseydik dışarıda."

Cirrus'un bir şeyler yapması gerekiyordu. Başını arkaya doğru eğerek, gözlerine dikkatle baktı ve dile getiremediği, kalbinde sakladığı kelimeleri orada buldu. "Orada öyle duramazdım,"Harun'un yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi ama polis yanı sert ve ketum tutumunu geri planda tutmasına izin vermedi. Cirrus bir adımla ona yaklaştı, Harun'un elindeki demiri alarak zincire sardı. Birkaç dolamadan sonra zincir gerilmeye ve dişlerinden ayrılmaya başladı. Son hamlesiyle koparak, zorlandığı kapının kolundan güçlü bir sesle aşağıya indi ve tam yere düşecekken, Harun zinciri tuttu.

"Ups," dedi yakalayarak, "Sessiz olmalıyız."

Cirrus bir hayvanınkini andıran öfkeli bir ses çıkardı, başını salladı. Damarlarına öfke pompalanıyordu. Konu Ece olunca acemi gibi davrandığını kabul edebiliyordu. O yaşasın ve parçalara ayrılmasın diyeydi bu vazgeçiş ama onun peşindeki kader Cirrus olsun ya da olmasın genç kızı bitirmeye yemin etmiş gibiydi. Gıcırdayan kapıyı açarak

usulca geriye ittiler ve dikkatle dışarı çıktıklarında etraf çok karanlıktı. Cep telefonunun fenerini açan Cirrus, bir merdivenin başında durduklarını fark edince, aşağıya göz attı. Karanlık ortam hayli sakin duruyordu. Bu kadar korunaklı bir yerde, böylesi bir kusurun bu kadar sessiz kalması uygun değildi. Burası, çok eskiden inşa edilmiş yangın merdivenine benziyordu. Ayaklarını metal merdivene indirdikleri an, gıcırdadığını fark ettiler. Çok fazla ses çıkıyordu. Paslanan ve bakımsızlıktan çürüyen metaller esneyerek hem sağlamlığını hem de yakalanma düşüncesini dışa vuruyordu.

Derin bir nefes alan Harun silahını kaldırarak öne geçerken, Cirrus onun adımlarına ışığı tuttu ve dikkatle aşağıya indi dörtlü. Son basamadığı da indiklerinde, bir girişe geldiler, ancak bir terslik vardı. Onlar, onca dikkatle aşağı inerken dışarıdan çok fazla ses gelmekteydi. Harun silahını kapının önüne hedeflerken, Cirrus kapının kolunu aşağı indirdi ve hafiften açtı. Karanlık alana bir anda ışık sızdı. Cirrus kapıyı biraz daha araladığında, gördükleri manzara karşısında şaşkına uğradılar. Koridorda dolanan hastaların hepsi gülüyor, eğleniyor, hatta kavga edip birbirlerine zarar veriyordu. Duvarlara kan boya gibi yayılmış, evraklar yerlere halı gibi serilmişti. Resmen özgürlüklerini ilan etmişlerdi ve keyifleri hayli yerindeydi. Hastane talan edilmiş, eşyalara zarar verilmişti.

Cirrus hemen kapıyı kapadı, "Çıkarsak fark ederler?" dedi başını sallayarak.

"Emre çıksın, hiç dikkat çekmez, arada kaynar," dedi Utku kardeşine bakarak. Emre ona gözlerini devirdi.

"Abi kendimize aslan diyoruz ya, yemin ediyorum Ece'yi bulayım ellerini öpeceğim, buradan nasıl sağlam çıktı bu deli kız."

Utku kardeşinin ensesini sıkarak içini çekti, cidden buradan nasıl sağlam çıkmıştı bu kız. Cirrus bir şeyler düşünmeye çalışırken, Harun içini çekti.

"Hepsinin hasta önlüğü var, bu kadar rahat olmalarının sebebi herkesin kendilerinden olduğunu biliyor olmaları."

Cirrus gözlerini kıstı, Utku sinsice güldü, Emre sırıtırken, Harun, "Biri bana da ne planladığınızı anlatır mı?" diye sorduğunda, hepsi birlikte kapıya döndü. Hastalar etrafta dolaşırken, kapının girişine gelen bir hastaya, "Buraya gel," diye seslendi Cirrus. "Sana önemli bir görev vereceğim,"

Etrafına bakan hasta gaipten sesler duymuş gibi ürktü. Korkarak uzaklaştı. Sonra yine aynı şeyi denediler ama bu sefer daha sempatik bir sesle Emre yaptı bunu. Hasta iltifattan hoşlanmıştı. Parmaklarını sayarak hoplaya zıplaya konuşmaya devam etti. Emre tekrar etti, "Sana çok önemli bir görev vereceğim,"

Hasta şımararak kafasını döver gibi kaşımaya ve kasılmış parmaklarını çekiştirerek kapıya doğru yürümeye başladı. Kapıyı açmak istediğinde, bir kol uzandı ve onu hızla içeri çekti. Tam dört hastayı bu şekilde içeri çeken üçlü, üzerlerini değiştirmişti. Harun son kıyafeti Emre'ye uzatırken, gülmemek için kendini zor tutuyordu çünkü son hasta bir kadındı. Ona da hasta takımı yerine uzun bir gecelik düşmüştü.

Dörtlü kemerleriyle ellerini bağladıkları hastaları yangın merdiveninde bırakıp dışarı çıktıklarında, bir an ne yapacaklarını şaşırdılar. Çünkü hastaların içinde çam yarması olarak kalmışlardı ve üzerlerine giydikleri kıyafetin paçaları, on beş santim kısa, gömleklerin kolları da dirseklerinde bitmişti. Ayaklarında gemi büyüklüğünde ayakkabıları, ayaklarında çorapları ile akla zarardılar. Cirrus her zamanki heybetli yürüyüşüyle adım atınca ileri, ensesine yediği şaplakla neye uğradığını şaşırdı.

Kendini tutamayan Emre ağız dolusu bir kahkaha atarken, Cirrus yanardağ misali arkasını döndü ve her an patlayacak bir öfkeyle Utku'ya baktı. Utku elini indirerek garip hareketler yapmaya başladı. Cirrus o anda etrafındakilere bakış attı. Abisinin yanına sokulan Emre, zaten deliler gibi gülerken, "Hep bunu hayal etmiştin, itiraf et senin de rüyalarına girdi?" diye Utku'ya sataşıyor, dudaklarındaki gülümsemeyi zapt etmeye çalışan Harun sanki bir çocuk gibi parmaklarıyla oynayarak, çarkın dişlerinden boynu varmış gibi başını yavaş yavaş hareket ettiriyordu. Cirrus öfkeyle Utku'nun üzerine yürürken, yanından geçen bir hasta ona kaşlarını çatarak bakınca, kadına öfkelendi ve gerçeği anladı. Sanki başının üzerinde sinek dolaşıyormuş gibi garip hareketler yaparken, kadın ellerini birbirine vurarak heyecanla güldü, mutlu oldu. Gençler garip hareketler eşliğinde usul usul koridora doğru yürüyordu. İzbandut gibi dört adam, yürüyüşleri, duruşları bile kendine has bir güven sergilerken, diğerleri gibi durması o kadar zordu ki.

Utku başıyla Doktor Koray'ın odasını işaret etti. Kapıları açık odaların önünden geçerken, etrafa saçılmış dosyalara basıyorlar, koridorda dolaşan hastaların dikkatini çekmemek için onlar gibi davranmaya

çalışıyorlardı. Bir hasta eline faraş almış, bağıra bağıra türkü söyleyerek dosyaları süpürüyor, bir başkası, bir hastayı yere oturtmuş bir vuruyor, bir severek saçlarını örüyordu.

"Burada neler oluyor böyle?" dedi Cirrus kaşlarını çatarak, "Ece nerede?"

Kapıların üzerindeki isimleri tek tek okudular ve sonunda, Doktor Koray Taşçı'nın odasını buldular. Keşke bulmasalardı. Harun, elini ağzına tutarken, Utku ve Emre gözlerini dikmiş doktora bakıyordu. Kollarından ve ayaklarından gerilerek havaya asılan doktorun bağırsakları yerdeydi. Başının yarısı yoktu, kalanı da kanla kaplanmış seçilmiyordu. Bedeni ise tanınmayacak haldeydi. Onun olduğunu gösteren tek şey, cebine iğnelenmiş adının olduğu iğneli isimlikti.

Cirrus yutkunarak, elini alnına koydu. "Şimdi nereden başlayacağız?" diye sordu. Emre ve Utku öfkelerine gem vurarak, "Her yerden, dağılıyoruz," diye belirtti. Odadan çıktıklarında, her biri bir kola dağılmış, hedefsiz, yönsüz, plansız halde Ece'yi aramaktaydı.

Emre koridoru aşıp aşağı kata indiğinde, bir an hasta numarası yaptığını unuttu. Merdivenin köşesinden koridoru kontrol etmek istediğinde, omzuna dokunan elle kendini korumaya geç kalmıştı. Elinde satır olan bir hasta, üzeri kana boyanmış halde ona bakıyordu. Emre yutkundu, bir elindeki satıra, bir de işaret parmağını dudağına koyan parmağına baktı.

"Sessiz ol," dedi adam hırlayan bir sesle.

Kalbi ağzında atan genç adamın zaten konuşacak hali mi kalmıştı. "Tamam, sakin ol," dedi Emre onu ürkütmeden ellerini kaldırarak. "Teslim oluyorum."

Yaşlı adam omzundan duvara yaslayarak satırı boynuna doğru çekerken, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Emre bu mantıklı soruyu nasıl karşılayacağını bilemedi. "Özgürlüğümü," dedi garip hareketler yapmaya çalışarak. Bu hasta ona inansın istiyordu. Yaşlı adam gözlerine baktı, korkuya ya da endişeye dair bir işaret göremeyince sakinleşen bir davranışla gardını indirdi. "Burada insanlar ölüyor," diye fısıldadı, sanki birinin onu duymasından korkuyordu. O sırada, ileriden bir ses geldi. İki kişi kavga ediyor gibi duruyordu. Yaşlı adam endişeyle küfretti. "Çok kalabalıklar, beni görürlerse, öldürürler." dediği gibi, Emre'yi hızla geriye iterek merdivenden yukarı koşmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı adamın arkasından Emre, tam o anda kaburgasına bir bıçak yaslandı ve ucu etine girerken, "Kımıldama," diye buyurdu. Genç adam ellerini yukarı kaldırarak, kendine küfretti. Tabiî askerliğini, iki defa yediği cezalar yüzünden kantinde gazoz satarak geçirirse, olacağı bu olurdu.

Ellerini kaldırdı, sonra ellerini kaldırdığına kızarak kendi kendine konuşmaya başladı. "Hayır, o değildi..."

"Manyak, Emre o değildi işte!"

"Evet evet, Emre oydu!"

"Hayır değildi işte! O değildi dedim sana." Kendine tokat atmaya başladığında, arkasına yaslanan bıçak çekildi, arkasını dönerken çevik bir bilek hareketiyle ona bıçak çeken adamın elinden silahını aldı ve kolunu boynuna yasladığı gibi, ayaklarını yerden kesti. İri gövdesini merdivenlere çekerek bayılana kadar boğazındaki yutağa koluyla baskı yaptı. Adam ayaklarının dibine cansızca serilirken, "Tabiî o deli değildi, nasıl anlayamamıştı ki. Adam burayı ele geçiren delileri avlayan akıllının tekiydi. Salak Emre, neler olduğunu anlatacak tek kişiyi de elinden kaçırdın."

Emre hızla yukarı çıkmaya başladı. Eğer herkesten kaçıyorsa, Ece'yi görme olasılığı da vardı. Emre adımlarını hızlandırırken, Utku yavaşlatmıştı çünkü bir adam üzerine doktor kıyafeti giymiş, bir kadının boğazına elini sarıp onu duvara yaslarken, aynı zamanda elinde kemik testeresi duruyordu ve testere çalışıyordu. Aradaki mesafe hayli uzundu, koşsa bile yetişemezdi. Genç kadın hasta ya da değil her şekilde son nefesini ciğerlerine soluyordu. Kanının akışı yavaşladı, kadının kursağı ağır çekimde yukarı doğru çıkarken, göğsü şişti. Adamın eli aşağı indi, testereyi boğazına yasladı ve o anda dondu kaldı.

Başını çevirmiş ve öne doğru hamle yapan Utku'yu görmüştü. Utku onlara koşmak yerine olduğu yerde donup kalmıştı çünkü adam boğazını sıktığı kadını bir paçavra gibi yere savururken, hırlayan bir sesle ona doğru dönmüştü. Bir ıslık çalsa, her parçası bir hastanın elinden toplanmak zorunda kalırdı. Utku'nun sonraki hatırladığı tek şey, arkasını dönmek ve dalağı patlayana kadar tabanlara kuvvet yapmaktı.

Harun elindeki silahı sıkıca kavramış, karanlık holde yürürken, alnından süzülen ter şakağına yaslanmıştı. Bir sürü delinin içinden görünmeden geçmişti ama her an kalp spazmı geçirebilirdi. Bu kadar adrenalin hayli fazlaydı. Hastalar birbirini tanıyordu, onların yabancı

olduğunu biri anlayacak diye kıçı yusuf yusuf ediyordu. Kalbi hızlı atarken, insan soluğunu nasıl durdurabilirdi, onun ilk denemesini yapar gibiydi. Etraf hayli sessizdi bu katta. Ürkütesi durum onu germekteydi. Adımlarını dikkatlice sağa çevirirken Harun, Cirrus çoktan alt kata inmenin bir yolunu bulmuştu. Aşağı inerken, birkaç hasta onu durdurmak istediğinde ise, şiddet göstermek istemese bile bayıltmak zorunda kalmıştı. Harun etrafına bakınarak geri geri yürürken, aynı zamanda etrafını kolaçan ederek geri geri yürüyen üçlü, sırtları birbirine dönük şekilde durmuş, birbirlerinin ayak sesleri dışındaki başka bir sese odaklanmaya çalışıyordu.

"Ece'yi buldunuz mu?" diye sordu Cirrus.

"Ben belamı buldum," dedi Emre.

"Ben de ölümün nefesinden koştum," dedi Utku.

"Ben karanlığın içinde it gibi korkudan titredim," dedi Harun,

Öfkeden deliren Cirrus birden arkasını döndü. "Koca hastanede yoksa nerede bu kız?"

"Lan," dedi Emre fısıldayarak, "Gözünü seveyim küçük sesle konuş," diyerek sesini kısmasını işaret etti. "Her yerden çıkabilirler!"

Herkes birbirine bakarken, etrafın tekin olduğunu ve burada kimsenin olmadığını gördüler. Zemine inen bir asansörün girişinde duruyorlardı.

"Bir katilin saplantılı iradesini alt edilecekse mantık, eylemlerini bir satranç misali sabırla çözmeliyiz. Bu hikaye de katil şah'sa, piyonları olmadan mat'a kafa tutamayacağını bilir. Zeki bir katil, stratejisini ne zaman ve nasıl kullanacağını sezer, esas gayenin kazanmak olduğunu unutup çıkar hesabı yapmaz. Sayı olarak üstün veya hamle olarak güçlü olduğunu keşfettiği anlarda bile, pozisyonunu kaybetmeyi göze alamaz. Bütün planını dikkate alarak, hedefinden çok, piyonlarını nasıl yöneteceğine odaklanır. Tıpkı, avını boğmadan evvel gövdesinin şeklini sarıp ezberleyen piton gibi..."

Herkes Haruna baktı, "Ne diyorsun?" dercesine, o ise omzunu sarstı. "Hep Sherlock Holmes gibi konulşmak istemiştim."

"Şimdi sıçtık, bu katil de Karındeşen Jack gibi olmak istemiyordur umarım!" dedi Emre.

Harun yutkunarak asansöre bakarken, Cirrus hiç düşünmeden düğmesine basmıştı. Bu adam ya ciğer yemişti ya da aşk insanı dalak

yemiş kadar leyla yapıyordu böyle, onu kanıtlıyordu. Herkes küfrederken düşüncesiz hamlesi için, konumunu aldı. Asansörün kat numaraları yanarken, yutkunmaya bile korktular. İçeriden bir düzine hasta çıksa, hangisini durdurabilirlerdi ki. Son katın numarası da yanınca, asansör ding sesiyle birlikte geldiğini bildirdi. Sürgü kapı iki yana kayarak açıldı.

İçi boştu, üstelik içinde hafif bir klasik müzik çalıyordu. Cirrus diğerleri ağzını açana kadar asansöre geçmişti bile. Tek kaşını kaldırarak düğmeye uzanırken, "Gelen var mı?" bakışı atıyordu.

Utku ve Emre omuzlarını düşürüp sıkılı yumruklarını aşağıya indirirken, Harun yine ve yine, başını sallayarak küfrediyordu. Aşağı indiklerinde asansörün kapısı kayarak açılırken, herkes gardını almıştı. Harun ve Cirrus silahını doğrulturken girişe, etrafta tuhaf bir sessizlik vardı. Bu kadar sessiz ve sakin olması normal değildi, bir komplonun içine çekiliyormuş hissi herkesin ensesini gıdıklamaktaydı. Tepelerinde cızırdayarak yanıp sönen ışıktan, genizlerini yakan o garip kokudan başka bir şey anlaşılmıyordu. Üçlü sırtını birbirine vererek etrafı kolaçan ederken, etraf bir anda aydınlandı. Cirrus ve Harun korku içinde silahlarını aynı yöne çevirerek baktıklarında, Emre omuzlarını sarsarak çıktığı sandalyenin üzerinden yere atladı.

"Şalterler atmış," dedi kofrayı kaldırdığını göstererek. Utku kardeşine küfretti, Harun bu sefer sesli şekilde soluk saldı.

Ve herkes etrafa baktığında, şok geçirdi. Çünkü yerler kandan kızıla dönmüş, parçalanmış bedenler etrafa saçılmıştı. Bu nasıl vahşetti, bu görseli mideleri de vicdanları da kaldırmadı. Etrafına baktığı an tüm hayalleri buhar olup uçtu. Durum korktuğundan daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Daha önce hiçbir yerde bu kadar çok kan, vahşet görmemişti. Film sahnesi gibiydi, korkunç görünümlü bedenleri bir arada görmemişti. Sanki bu manyakların parçalamaktan başka işleri yokmuş gibi bir halleri vardı. İlkellik kanlarındaydı, sadistlik iliklerine işlemişti. Ölülerin yaralı yüzlerindeki daimi korku olağanüstü bir huzursuzluk veriyordu.

Kadın bir doktor başına elektroşok verilmiş halde gözleri açık yatıyor, dört kişinin bedenleri görülmemiş işkencelerle parçalanmış, bileklerinden tavana asılmış sallanıyordu. Ama onları ürküten görsel bunlar değildi. Yerde yatan iri kıyım üç hasta bakıcıydı çünkü ölüm

sebebi kesici aletti. Cirrus nereye düştüğünü anlamayıp kaşlarını çatarken, Harun hâlâ eli tetikte etrafı kolaçan ediyordu.

"Lanet olsun, burada neler dönüyor?"

"Sanırım bu insanlar hastanenin gerçek personeli, ortadan kaldırırken biraz eğlenmişler." dedi Utku hüzünlü bir sesle.

Cirrus nefesini tutmuş dikkatle etrafa bakınırken içinden dua ediyordu. "Boşa bakınma," dedi Emre derin bir nefesle göğsünü şişirip omuzlarını düşürürken. "O burada?"

"Kim?" dedi Harun merakla.

"Ece." dedi Emre yerdeki adamlara bakarken. Utku her yerde parçaları olan insanlara yaşayan var mı diye koşarken, huzursuzluk içindeydi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Harun.

"Gece gelmemiş! Çünkü o gelseydi, burada yatanlar gerçek personel değil hastalar olurdu."

Harun hiçbir şey anlamayarak öfkelenirken, Cirrus, "Ece nerede?" diye sordu. "O manyak kadına hayal diyordunuz?"

Utku ve Emre aynı anda başını salladı, "Gece hiçbir zaman hayal olmadı, o var. Sadece canı istediği zaman geliyor ve Ece ile aralarında çok sıkı bir bağ var, belki Ece bir gün sana anlatır nedenini."

Evet, bulduğunda anlatacağı çok şeyleri olacaktı birbirlerine, bu kesindi ama önce onu sağlıklı bir şekilde bulmak istiyordu.

Bir tıkırtı duydular. Hep birlikte koridorun sonuna baktılar. Ses oradan geliyordu. Önce Harun ve Cirrus silahlarıyla ilerlerken, her adımlarında ıslak olan zeminden yapışkanımsı ses geliyordu. Kandan parlayan zeminde kayıp düşmemek için sağlam adımlar atıyorlardı. Sensörlü bir sistem vardı. Onlar adım attıkça ışıklar yanıyor, bir metre sonrası ise karanlığa karışıyordu. Ve son adımla ışık yandı. Cirrus ve diğerleri donup kaldı. Ece bir koltuğa bağlanmış, ağzına bir bağcık tıkanmış, korkuyla onlara bakıyordu. Gözyaşlarından yüzü ıslanmış, üzerine ise kan bulaşmıştı. Başında iri yapılı bir hemşire kadın, bir de doktor vardı. Soluğu kesilen Cirrus gözlerini kısarak doktoru tanımaya çalışırken, çok defa sohbet etme şansını yakalayan Emre ve Utku, aynı anda, "Koray Bey?" diye fısıldadı.

Doktor Koray?

Cirrus ve Harun afallayarak bakıştı. Emre arkadan şaşkınca, "Öldüğünü sanıyordum," dedi onların iç seslerine tercüman olarak.

Ağzı bağlanan ve konuşması engellenen Ece, gözyaşları içinde başını iki yana sallayarak gelmemeleri için yalvarırken, Harun adım attığı an ayağının altındaki zemin, klik sesiyle birlikte içeri çöktü. Sessiz alanda bir anda bir şeyler yankılandı. Çarka benzer bir dişli sesi duyuldu. Başını kaldırdı, Cirrus'un gözlerine baktı. İkisi de nefesini tuttuğu anda ani bir hareketle ayağını kaldırdığı gibi, Cirrus'u göğsünden geriye doğru itti ve içgüdüsel olarak geriye çekildi. Tam o anda yan taraftan çıkan bir şey ıslık sesi çıkararak hızla önünden geçti. Cirrus geriye sendelemiş halde Harun'a bakarken, Emre ve Utku dondu kaldı. Öyle hızlı geçmişti ki önlerinden, sadece bir rüzgâr sesi kalmıştı kulaklarında. Neydi o, onu bile anlayamamışlardı. Garip bir sessizlikle inleyen mekânda, soluk sesi bile yoktu. Garip bir ifadeyle Harun onlara dönerek, yüzlerine baktı. Teninden kanı çekiliyor, tetikte duran eli titriyordu. Yere sıcak bir şeyler akmaya başladı. Zemine çarpan sıvının sesini herkes duyumsadı. Harun elini karnına koyamadan daha, karnındaki deri gerildi, ortadan ikiye ayıran kesi genişledi. Bağırsakları buharlar çıkararak cıvık bir sesle kaydı, ayaklarının dibine saçılan organlar, bedenini güçsüz bıraktı. Gırtlağından hayvani bir ses gelen Harun, donuk gözleri kayarken dizleri üzerine yere yapıştı ve elindeki silah yere düştü.

"Hayır," diye bağırdı Cirrus. Sesi duvarları yumruklarken iki dizinin üzerinden ileriye atıldığında, bir şey daha tetiklendi. Cirrus yere çökmüş olmasaydı, başının üzerinden hızla geçen keskin bir ip, kafasını koparmış olacaktı.

Soluk alamayan Cirrus yerdeki bağırsaklara uzandı ve sanki onları yerden toparlayıp arkadaşının karnına geri koyarsa kurtaracakmış gibi çabaladı. Ama olmadı, hırıltılı nefesler alan dostu, can çekişiyordu. Hayır, böyle bir sonu hak etmiyordu! Böyle ani, bu kadar erken olmazdı. Harun'un başını dizlerinin üzerine koyarak, kanlı elleriyle yüzünü okşadı. O kadar ani cereyan etmişti ki olay, daha vahametini kavrayamamıştı.

"Şişttt," derken farkında değildi ağladığının ama sesi titriyor, gözleri sisleniyordu. "Harun... Koçum lütfen yapma bunu bana. Daha kavga edecektim seninle. Ağzını burnunu dağıtacaktım."

"Evlendiğim gün, bo... boşanma sözleşmesini imzaladım o... oğlum ben..." dedi Harun gülerek, hırlayan bir soluk kurtuldu dudaklarından. Henüz adrenalin çekilmediği için acı hissetmiyor gibiydi. Ya

da acısını belli etmiyordu. O kadar cesur duruyordu ki, bu içler acısı hali Cirrus'u kahrediyordu. Utku ve Emre sessiz halde onlara bakıyor, Ece ağzı bağlı olmasına rağmen bağırmaya çalışıyordu.

Genç Komiserin yanağına dokunan Cirrus, "Yorma kendini," dedi dudakları titrerken. "Her şey düzelecek," Bakışlarını bağırsaklarından ve üzerinden çıkan buhardan uzak tutmaya çalışıyordu. Harun acı hissetmiyor gibi hissizleşti, tek sıkıntısı nefes alamamasıydı. Cirrus yanağına dokunurken, hırlayan sesinden ve kasılıp gevşeyen bedeninden beklenen sonun yaklaştığını anlamıştı. Bu şekilde ölmeyecekti, hayır böyle veda etmeyecekti.

"Çok bekledim... lan... bu anı," dedi kan kusarak Harun. "Artık gün sa...y...maya...ca... Dila'm... Özledim." Şehadet şerbetini içerken, gücü tükenen başı yana devrildi. Gözleri açık, sözleri yarım kalmıştı. Cirrus acı içinde hırlayarak başını kaldırdı. Sımsıkı sarıldı eski dostuna, hızlı hızlı solumaya başladı.

Böyle bir ölümü hak etmemişti. Hayır, bir manyak tarafından kurulan düzenekle kahpece öldürülmeyi hak etmemişti. Sırtından aşağı salınan ter, karnından içeri salınan acının tarifi yoktu. Damarlarına öfke pompalanıyordu. Hüznünden titremesine engel olamadı, öfke nöbeti geçiriyordu.

Cirrus dostunun yüzüne elini kapadı, parmakları aşağıya çekilirken gözleri kapanmıştı. Ece'nin gözleri, Cirrus'un yüzünü incelerken, cam gibi ve dikkatliydi. Ağlıyor fakat sesi çıkmıyordu. O da en az kendisi kadar iyi biliyordu ki, Harun onlar için çok fazla fedakârlık yapmıştı. Korumuş, korumak için evlenmiş ve şimdi kurtarmak için geldiği bu yerde kahpece kurulan tuzağa yenilmişti.

Çenesi titrerken arkadaşının başını yere bıraktı Cirrus, kısa bir an kendini toplamak için gözlerini kapadı ve sonra karanlık bir bakışla başını kaldırdı. "Ne istiyorsun?" diye sordu. Koray Doktorun ağzında maske vardı, yüzünde ise ameliyat gözlüğü. Ne düşündüğü belirgindi ne de sesi çıkıyordu. Bu sessizliği insanı çıldırtıyordu. Elleri arkasındaydı, bir şey mi saklıyordu? Hiçbir şey söylemeden duruyordu. Bu halini izlemekten keyif mi alıyor olmalıydı. Cirrus öfkesinden kuduruyordu. Ayaklandığı an Emre Ve Utku aynı anda, "Kıpırdama," diye bağırdı. İşte o anda klik sesi duyuldu. Cirrus etrafına bakınırken, renkleri yüzlerinden çekilen Emre ve Utku bakıştı.

"S*ktir," dedi Utku ayağını kıpırdatmaya korkarak. "Bir şeyi tetikledim, ya da her an tetikleyebilirim," dedi ayağının altındaki karonun hafiften çöktüğünü belirterek.

Bu manyak her yere düzenek kurmuş, bu yolu geçen herkesi biçmeyi kafasına koymuş muydu? Henüz mekanizmayı tam olarak devreye sokmamıştı belli ki ama her an sokabilirdi çünkü ne geri çekebilir ne de ayağını basabilirdi. Tedirginlik içinde bocalayan Cirrus etrafına bakındı. Herkes nefes almaya bile korkuyordu. Terden sırılsıklam olan bedenleri, nereden çıkacağını bilmedikleri tuzakları vardı.

Etraf loş olmasa, nereden ne geleceğini az da olsa kestirebilirlerdi ama etraf hayli gölgeliydi. Tepelerindeki sarı ışık kendini bile aydınlatmaktan acizdi. Cirrus bir adım daha atınca, bacağı bir şeye denk geldi. Bu metal bir makaranın pusuya yatmış ince ipiydi. Aşağı baktığında, tuzağın gerilen iple geleceğini anladı. Hemşire onun geleceğinden korkarak geri geri gidiyordu. Her adımında biraz daha karanlığa karışıyordu.

"Olduğun yerde kal, seni kendi ellerimle geberteceğim." dedi Cirrus kadına. Sesi yaralı bir hayvanın vahşi hırlamasına benziyordu. Öfkeliydi ama sakinleşmesi gerekiyordu. Şu anda tek odaklanması gereken oydu. Derin bir nefes alarak, ipin üzerinden geçti ve bir anda koşmaya başladı. Onun her adımıyla, Emre ve Utku nefesini tutmuş bakıyor, korkudan donmuş, "Dur," bile diyemiyordu. Önce duvardan çıkan keskin ve esnek bir kılıç hemen arkasından geçerken, terlemiş saçlarından bir tutam kopardı. Ardından attığı adımla başının üzerinden bir şey kıvranarak geçerken, rüzgârı karnını kastı, havayı kesen yapısı kulağında çınladı. Utku kıpırdayamıyordu çünkü ayağını kaldırdığı an, olacakları kestiremiyordu. Kendi için zerrece korkusu yoktu, onun korkusu kardeşine bir şey olmasınaydı ve ne hikmetse aynı kaygıları Emre de abisi için duyuyordu. Cirrus son adımla Ece'ye ulaştı. O anda bu işin bu kadar kolay olmayacağına kafa yormayan Cirrus, genç kızı kurtarma sevdasıyla tüm duyularını buna odaklamıştı. Ancak önceliği bu adamı ondan uzaklaştırması olacaktı.

Ece başını iki yana sallayarak daha hızlı söylenmeye başladı ama ağzındaki bezden dolayı hiçbir kelimesi anlaşılmıyordu. Cirrus Doktor Koray'a doğru atıldığında, geriye savrulan adamın arkasında tuzaklanan ucu sivri kazık, sırtından girdi, göğsünün ortasından çıktı. Bunu beklemeyen Cirrus ne yapacağını bilemedi. Az evvel bilinçsizce birinin

canına kıymıştı. Doktor kazığın üzerinde hırlayarak titredi. Öksürür gibi bir ses çıkardığında, ağzındaki beyaz maskesi kana boyandı. Cirrus soluksuz halde maskeye uzandığında, eli titriyordu. Maskeyi çektiğinde, adamın ağzının dikilmiş olduğunu ve konuşmamasının sebebinin bu olduğunu gördü. Fakat onun için artık geçti. Doktor bir tuzaktı! Son bir solukla şişen göğsü hırıltılar eşliğinde alçaldı ve başı yana devrildi. Yüzünden düşen gözlüğün sakladığı görüntü çok vahimdi çünkü onunda gözleri oyulmuştu.

Bu manyak herkesi öldürmeden buradan göndermeyecek gibiydi. Cirrus ne yapacağını bilemez halde genç kızın ellerindeki kelepçelere uzandığında, Ece başını iki yana sallayarak bir şey söylemeye çalışıyordu. Titriyordu, terliyordu. Korkuyla çakan güzel gözleri dehşetle kaplanmış, ıslak ıslak ona yalvarıyordu.

"Cirrus," diye bağırdı arkasındaki ikili. Cirrus kızın ellerini koltuktan çözdüğü an, ağzındaki banda uzanamadan daha, yan boşluğunda keskin bir acı hissetti.

"Cirrus," diye bağırdı Emre, sesi boşlukta yankılandı ve çınlayan sessizliğin içinde Cirrus acı bir soluk aldı. Keskin metalin eti kesen sesi ve ciğerlerinden boşalan soluğun tıslaması, boşlukta asılı kaldı. Yan boşluğuna bıçağı sokan kişi kıvırarak çektiğinde, soluğu kesildi. Ayakta durmakta zorlanan Cirrus, elini bıçağın deştiği yere koyduğunda, dışarı akan kanın sıcak yapısıyla parmakları ıslandı. Soluğu kesilmiş, bir an sendelemişti. Arkasını döndüğünde gördüğü kişiyle donup kaldı çünkü az evvel yan boşluğuna giren bıçak, şimdi aynı yerin biraz üzerine, bu sefer karın boşluğundan tekrar saplanmıştı. Öksürmek için garip bir ses çıkararak göğsünü hareket ettirmeye çalıştı.

Boğazına soluğu dizilmiş, ne çıkıyor ne iniyordu.

Gözyaşı içindeki Ece'nin homurdanan ve kurtulmak için çabalayan sesini duyumsarken, adamın omzundan tuttu. Ağzından boşalan kanla öksürürken, Ece titreyen elleriyle ayağındaki cırt cırtları açmaya çalışıyordu. Cirrus'u geriye savuran adam henüz ayakları çözülmüş kızın bileğine asıldı. Daha ne olduğunu anlayamadan yerinden kaldırılan Ece, boğazına yaslanan bıçakla geri geri gitmeye başladı.

Başı dönen, ayaklarının altındaki yer kayan Cirrus kendine gelmek için çaba sarf ediyordu ama bedeni buna kulak asmıyordu.

"Tüm planımı bozdunuz," diye suçladı onlara bakan iri yapılı adam. Cirrus ağırlaşan gözkapaklarını güç de olsa kaldırdı. Onu gördü. Hafızasını

zorladığında, hastane koridorunda defalarca karşılaştığı doktorun gülerek ona selam veren ifadesi netleşti. Bu doktor hastanenin personeliydi. Şimdi korkutucu yüzünde, her yerinden, saf kurnazlık akan bir gülümseme vardı. Hayır, her zaman selamlaştığı o doktor şu an için fazla acımasız ve heybetli duruyordu. Demek onca zaman hiç tahmin etmeseler bile hep gözlerinin önündeymiş... Özünde en az Cevza kadar şerefsiz ve vahşi olduğuna dair hiç şüphesi yoktu.

Ayrıca inanılmaz derecede yakışıklıydı, elli yaşında olmasına rağmen yaşını göstermiyordu. Yoksa o kadınları bu yüzle mi kandırıyordu. Lanet adam bir sürü kadının ölüm sebebiydi, iyi ama neden? Bunu onlara neden yapıyordu? O çok bildiği korku dalgasını yüreğinin ta derininde hissetti ama kendini gözlerine bakmaya zorladı. Adamın sesi gidip gelirken netleşti.

"Ben bu amaç için yıllarımı verdim. Hiç hata yapmadım, bir kez bile. Senelerce ilmek ilmek işledim her ayrıntıyı ve siz tüm planımı bozdunuz. Onlar her yerde dolaşacak, insanları esir almaya devam edecek ve bu sizin suçunuz. Bir sürü kadın onları doğuracak... Dünya onlarla dolacak. Siz bu dünyaya ne yaptığınızı bilmiyorsunuz."

O öldürücü ses tonundan sonra anlamamak imkânsızdı. Bilmeden onun düzenini bozarak iyi bir şey yapmışlardı. Sert savunmasının dehşeti sesine yansımıştı. Cirrus gergin bir ifadeyle yutkundu, Ece'nin geleceğinin bu birkaç dakikaya bağlı olabileceğini biliyordu. Bu adamın dikkatini konuşarak dağıtabilir miydi, yoksa direk ona dalmalı mıydı?

"Sen hastasın, bir doktor değilsin..." dedi Emre bağırarak.

"Okutulsaydım,olacaktım... Ben doktor olacaktım ama beni okula göndermediler. Çünkü içimde onlardan birini taşıyorum. Çok uğraştılar ama çıkaramadılar. Annem beni onunla doğurmuştu, öyle dediler."

"Ne var içinde?"

"Annemi baştan çıkarmış, içine beni koymuş ve insan suretiyle doğurmuş." dedi adam kendinden emin bir sesle. "Ama ben yenilmedim ona, savaşarak yendim onu. Artık beynime hükmedemiyor. Ben çok çabaladım, çok titiz davrandım ama siz..." Cirrus elini karnına koymuş, korku dolu gözlerle Ece'nin boğazına yaslanmış büyük bıçağa bakıyordu. Çok keskindi, kızın her nefes alışverişinde etine batıyordu. Yeşil gözlerini yaşlar kaplamıştı. Ağzı o kadar sıkı kapandı ki boynundaki damarlar alev kırmızısı oldu. Sıcak kan yarasından sızarken bedenindeki gücü de azaltıyordu.

"O benimdi, onu ben yetiştirdim."

"O senin değil." dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Ona dokunursan, parçalarını bile bulamazlar senin," Sesi hiddetliydi, tehdidi açıktı. Bocalayan adam yavaşça pes ediyor gibiydi, köşeye sıkışmıştı ve bunun farkındaydı.

"Ona defalarca evlenmemesi gerektiğini söyledim, dinlemedi beni. Ama ben, onu doğurmasına izin vermedim. Sözümü tuttum ve onu kurtardım. Doğurmadığı sürece sorun olmayacak, onu idare edeceğim." dedi adam öfkeyle. "Gece bana benziyor, beni bir tek o anlıyor. Kızmıyor bana, aşağılayarak bakmıyor. Hastasın sen demiyor. Ben... Ben ona gözüm gibi baktım. Ama siz... Siz onu benden aldınız. Son umudumu aldınız. Gece benim son şansımdı. Meryem ana gibi saftı, temizdi. Ece zamanı gelince onu doğuracaktı bana ama bir erkek olmadan... Ben buna şahit olacaktım. Daha temizlenmesi gereken bir sürü insan var... Bir sürü cin dünyaya çıkmak için zaman kolluyor. Yeterli hoca yok... Eğitim şart. Hepsini eğitemem, Gece olmadan yapamam." Başını sağa sola oynatarak birileri ile konuşmaya başladı. Adam iyi değildi, ya şizofrendi ya da kişilik bölünmesi yaşıyordu ve durum sandığından daha tehlikeliydi. Sonra kafasının içindeki sesleri durduramayınca bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Bir anda 28. Cin ayetini sesli bir şekilde okumaya ve her kelimesine kendi kafasında manalar yüklemeye başladı.

Cirrus için onu kışkırtmamak, susmak, tahmin ettiğinden daha kolay olmuştu. Korkutucu ifadesine rağmen, kendine hakim tutumu, adama intikam korkusu olmadan aklından geçenleri söyleme rahatlığı vermişti. Farklı bir histi, onu kızdırma korkusuyla ağzından çıkan her kelimeyi düşünmesi gerekiyordu.

"İstersen birlikte devam ederiz işine, ben sana yardım ederim. O cinlerin doğmasına izin vermem."

"Olmaz." diye bağırdı adam. "Sen bizden değilsin." Öfkelendi, kaşlarını çattı. Kısa bir süre için - vücudunda kan pompalanıp, girdaplar yaşattığında - neredeyse fikrini değiştirecekti. "Hayır, hayır! Onlar dünyaya geliyor dedim... Bana kimse inanmadı. Duvarlardan geçip, çatılardan inip, banyolardan çıkıp içinize gidiyorlar. Aynalara bakmamak lazım dedim, geceleri aynalara bakmayın... Sizi bir kukla gibi yönetiyorlar. Doğmak için kadınları kullanıyorlar, baştan çıkarıp kendilerine âşık ediyorlar. Gözlerini oymalıyım ki göremesinler kimseyi,

ellerini kesmeliyim ki hiçbir iş yapamasınlar... Onları damgalamalıyım ki bir daha bu dünyaya gelmeye çalıştıkları zaman, hemen fark edilsinler." Adam hırslandı ve terlerken, alnından süzülen bir damla kirpiklerine takıldı. "Hepsini damgaladım. Hepsini, artık dünyaya geldikleri zaman hemen tanıyorum. Hepsini. Hoca annenin bana öğrettiği gibi, hepsini damgaladım. Hepsini."

"Bırak kızı," diye söylendi Cirrus. Alnından süzülen ter kirpiklerine takıldı. Ayağa kalkmaya çalışıyordu ama acısı öyle baskındı ki, nefesini kestiği için kalkamıyordu.

"Olmaz... O benim vasim. Hocalarım onu seçtiler... Onu çırağım olarak eğittim. O bana Gece kadar karanlık olan kızı doğuracak. Benden sonra işleri o yürütecek, ona bildiğim her şeyi anlattım. Tek tek nasıl yapılacağını gösterdim. Gözlerini oymak önemli... Eller önemli, parmakları olmazsa insanlar yarım kalır. Muhtaç kalır ve böylece cinler de istediğine ulaşamaz. Onlara dilediğini yaptıramaz. Evlenmelerine izin vermem, verirsem doğarlar... Çoğalırlar."

Tekrardan 28. Cin ayetini okumaya başladı. Daha sesli, daha şiddetli. Sesi duvarlarda yankılanıyor, uğuldayarak çoğalıyordu.

Bedeninden gücü çekilen ve titreyen Cirrus ayaklandı. Üzeri ve hasta pijaması kanla ıslanmıştı. Kandan yapış yapış olan elindeki silahı adamın yüzüne doğrulttu. Ama elini havada tutmak da zorlandı. Namluyu sabit tutmak için sislenen görüş alanını düzeltmeye çalıştı, başını sarstı. Adam geri geri giderken kızı da beraberinde götürüyordu. Korkudan soluk alamayan kız, ağzındaki kirli bezi sonunda çıkarmayı başarmıştı ama konuşamıyordu. Çenesi titriyor, yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu.

"Cirrus," diye fısıldadı hasta gömleğindeki kızıllığa bakarak.

"Ece buradayız, korkma..." diye bağırdı Utku geriden.

"Yanındayız abim, hiç korkma. Birazdan alacağız seni," diye bağırdı Emre boğuk, lakayt bir hale sokmaya çalıştığı sesiyle.

"Kaçamazsın, her yer polis dolu," dedi yürümekte zorlanan Cirrus onlara doğru bir adım atarken. Eli hâlâ kanayan yarasındaydı. Adım atmak bile işkenceydi, yürürken ayağı neredeyse sürükleniyordu. Bacakları bükülüyordu. Adamın bakışları tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Niyetini tahmin edebiliyordu.

"Öldüreceğim seni,"

"Biliyorum," dedi Gökhan, Cirrus nefesini tuttu. Bu ani kabulleniş, tüm sinir uçlarına bir farkındalık göndermişti. Başını kaldırıp, yüzüne baktı, ifadesi hiç görmediği kadar sertti. Çenesinin altındaki damar hızlı ve sert atıyordu. Farkında olmadan uzaklaşmaya çalışıyordu. Cirrus onun zihninde, istemeden ne gibi hisler uyandırmış olabileceğinden korktu.

"Tuzaklarıma şu ana kadar hiç kimse karşı koyamamıştı. Siz hayatta kaldınız..."

Ece'nin kalbi gergin bir dehşet içinde atıyordu. Cirrus'un içinde yükselen gerginliği hissedebiliyordu, ona karşı duyduğu korku öylesine yoğundu ki daha önce hiç şahit olmadığı bir şekilde her yanına yayılıyordu. Sanki sabrının sonuna gelmiş, artık kendine hâkim olması imkânsız görünüyordu. Vahşi, tehlikeliydi.

"O zaman kızı bırak, seni tek kurşunla öldüreyim."

"Olmaz," dedi adam terleyen alnını silerek. "O benim." Canı yanmış, öfkelenmiş ve kafası karışmış halde bağırırcasına ağzından dökülen kelimelere Cirrus isyan etti.

"Bırak kızı," diye tekrarladı yeniden. "Onu bırak."

"Cirrus?" diye fısıldadı yine Ece, kıpırdanınca bıçağın keskin yapısı etini çizdi. Onu kapıya doğru, karanlığın içine sürükleyip götürürken manyak, nefessiz kaldı. Bir eli bıçağı kavrarken, diğeri belinin etrafında turluyordu. Bedeniyle onu göğsünün duvarına yapıştırmış şekilde sıkarken, kıpırdanmak bir kenara nefes almasını imkânsızlaştırıyordu. Adamın sesi saçlarını havalandırıyordu.

"Onu kimseye vermem." Öfkeden yanakları kasılıyordu, kendini Cirrus'un ayaklarının altında pislik gibi hissederken, bakışlarını kaçırmamak ve sırf onun yüzündeki bu meydan okumayı bertaraf etmek için, Ece'yi öldürme arzusundan kaçınmak için çabaladı.

"Cirrus lütfen!" dedi soluk soluğa. Yanağına yaşlar süzülüyordu. Onun karnına baktığında hıçkırdı. Kalbi tekledi, ateşli bir ok saplandı göğsüne. "Uzak dur," dedi genç adama. "Girişte üç kişi daha var, kapıyı kolluyor. İçeride bir sürü tuzak var, tahmin edemeyeceğin kadar çok. Polis içeri girer diye hazırlık yapıldı... Uzak dur lütfen," dedi geri geri yürürken adamla. "Polisi uyar, tuzaklar konusunda uyar. Daha fazla kişinin can... Ah!"

Psikopat bıçağı gırtlağına bastırarak susturmuştu.

"Şişttt," dedi Cirrus genç kıza bakarak, kalbine kör bıçak gibi saplanan bu ses değil, bakış oldu. "Korkma,"

"Korkmuyorum," dedi Ece hıçkırırken, savaşmak için omuzlarını dikleştirdi. Çok canı yanıyordu! Göğsü öylesine sıkışmıştı ki nefes bile alamıyordu. Orada çaresiz durmuş, gidişlerini izliyordu. Özlemle yandığı yüzünü izlerken Cirrus'un bakışlarındaki korku, hasret dolu ifadeye dönüşmüştü. Son bakış, tıpkı kendininki gibi bir hasretle mühürlenmişti. "Lütfen dur artık, kanıyorsun. Yaklaşma." Gözleri buğulandı, hem acıdan hem öfkeden.

"Terk etmek istemedim seni,"

"Gelme... Ölmekten korkmuyorum... Ama ölmenden korkuyorum, lütfen yaklaşma. Tuzaklara takılacaksın."

"Ece..." diye fısıldadı Cirrus, eklem yerleri bembeyaz kesilene kadar ellerini sıktı. Sabrı fazlasıyla kırılmıştı ama sakin kalmak için kendini zorladı.

"Artık bitsin istiyorum. Yoruldum. Benim yüzümden onca insan öldü. Hiçbir şey yapamadım. Kurtaramadım."

İfadesi değişti. Kabullenişin altında yatan acıyı hissetti, kelimelerini özenle seçiyor gibiydi. "Senin yüzünden değil, hiç birisi senin yüzünden değil. Senin suçun değildi, sen de kurbansın."

Kurbandı evet ama çok kişinin kurban olmasına sebep olmuştu. Unutmuştu bu adamın yüzünü, silmişti aklı ve o da elini kolunu sallayarak cinayetlerine devam etmişti. Takıntılı hastalığını kimse fark edememişti.

"İçimdeki bu karanlıkla yaşamam ben..." dedi Ece dudakları titrerken, hıçkırdı. "Ben artık bir daha Ece olamam. Senin Ece'n olamam."

"Sus," diye uyardı Psikopat Gökhan kızın canını yakarak.

Bıçak biraz daha boğazına oturunca Ece'nin, Cirrus elindeki silahı parmağına takarak katile döndü. Bu hareketi tahmin etmiş olması gerektiğini düşünerek, küfretti. Ama düzgün düşünemeyecek kadar gözü dönmüştü. Dağlarda savaşırken odaklanamamak ölüm demekti. Daha da kötüsü psikopat bunun farkındaydı ve bunu kendi lehine kullanarak, dikkatini dağıtıyordu. Normalde böylesi taktiklere alışıktı Cirrus ama elinde tuttuğu kızla aklı o kadar başından gitmişti ki, kalbi yay kadar gerilmişti ve oda bunun farkındaydı. "Bana bak... bana. Sana teslimim. Ne istersen yaparım. Yeterki bırak onu, ne istersen yaparım."

Öfkesini kontrol altında tuttu, zar zor! Boğazına yaslanan bıçağın dikkatini dağıtmış olması oldukça kötüydü. Gökhan'ın bunu anlamış ve şu anda da lehine çevirmiş olması, çok daha beterdi.

Onun silahını bırakıp teslim olmasına dayanamazdı Ece, ölmesine dayanamazdı. "Cirrus git... Niye yapıyorsun bunu?" dedi hıçkırarak. Kontrolü kaybetti. Gözleri karardı. Kulakları uğuldadı. "Gittin," dedi yanağına yaşlar süzülürken yine. "Yine git... Lütfen."

Cirrus damarlarındaki kanın hızlandığını hissetti. Yıllardır savaşmaktan, kaçmaktan yorulmuştu. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, ikisi de keskin nefesler alıyordu. "Gitmedim... Kaçtım... Korktum sana bir şey olacak diye korktum. Yemin ederim gitmedim, kaçtım. Senden değil peşimdeki karanlıktan kaçtım."

Kendine hakim olmaya çalıştı ve yavaş yavaş başarılı oldu. Bir anlık çılgınlığın ardından tekrar düşünebilmeye başladı. Yüzüne sert ve acımasız bir ifade çöktü. Onu ikna edemeyecekti. İstemeden ona da zarar verecekti. Etrafına bakındı, nereden hangi tuzak çıkacak diye endişelendi.

"Nefret ediyorum senden... Hiç sevmedim zaten. Asalağın, vurdumduymazın tekisin... İyi ki gittin, şimdi yine git."

Ölümün kıyısında bir adam için, oldukça sakin görünüyordu. Tek kaşını kaldırdı ama sonra ufacık bir harekette bile canı açıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Geriye doğru çekildi yeniden, Cirrus bir adım daha atınca, kızın kalbi duracak gibi oldu. Nereden çıktığı belli olmayan tuzaklardan birinin hareketlenmesinden korktu ama bu sefer bir şey olmamıştı. Bir dahaki adımında olmayacağı anlamına gelmiyordu. Boğazındaki bıçak biraz daha yaslandı tenine. İnce kesikten, göğsüne doğru sıcak kan süzülmeye başladı.

Bir anlık ölüm sessizliğinden sonra, "Git..." diye bağırdı.

"Bu sefer olmaz..."

"Lütfen git."

"O kadar çok istedim ki böyle karşında durmayı, konuşmayı... Defalarca ellerinden tutup anlatmak istedim... Ama sustum, hep sustum. Karanlığımın sana bulaşmasından korktum. Sen de hep karşı durdun, isyan ettin." Bu duyduklarıyla kalbi parçalanan Ece hıçkırdı. "Seni çok incittim değil mi?" dedi dudakları titreyerek, "Oysa izin verseydiler, tüm dünyayı karşıma alırdım, nefesimin bir metre ilerisinde olmana izin vermezdim."

"Cirrus dur lütfen, adım atma."

"Kaçtım... Üzülme diye, acıma diye..."

"Gelme," dedi Ece soluk soluğa, bir adım daha atmasından deli gibi korktu. "Gelme ne olur gelme..."

"Kızı dinle, ilk denemem başarısız olabilir ama şimdiki olmayacak."

İlk deneme derken? Cirrus onun şu andan bahsetmediğini biliyordu. Lanet olsun, gerçeğin soğukluğu yüzüne buz gibi vurdu. O gece, onu vuran oydu! İyi ama neden? Kahretsin! Kaçırmak için çünkü o da Ece'nin kendisine olan sevgisinin farkındaydı, birleşmelerinden korktuğu için onu da ortadan kaldırmak istemişti. Hangi konudan bahsettiğini anladığını belirten psikopatın gözleri tehlikeli bir ifadeyle alevlendi. Kahrolası bilmiş ifadesini yeryüzünden silmek istiyordu. Cirrus dişlerini sıkarak, silahını tekrar kavradı. Psikopat çenesini ne zaman kapayacağını bilmiyor olabilirdi ama nasıl bıçak kullanacağını kesinlikle biliyordu. Bu adam bıçak kullanmak konusunda iyiydi; bu seviyede, galibiyet ve mağlubiyet arasındaki farkı yalnızca yeteneklerindeki ufak nüanslar belirleyecekti.

"Düğmeye bas Funda Hemşire..." dedi Gökhan.

"Hayır..." diye bağırdı Ece, dehşet içinde kıvranıyordu şimdi adamın kollarında ve her kıvranışında biraz daha kanıyordu boğazı. Arkasındaki kişileri hissedince, ne yapacağını şaşırdı. Panik öyle güçlü bir afrodizyaktı ki, insan mantık neydi onu bile unutuyordu. Cirrus hareket edince, katilin elinin üzerine elini koydu. Bıçağı bastırdı boğazına, "Gelme keserim, keserim," diye bağırdı. "Yemin ederim keserim kendimi, ona bırakmam. Gelme."

"Boğazına o bıçak oturduğu an kendimi vururum Ece..." diye bağırdı Cirrus. "Yemin ediyorum kendimi vururum. Ya sen de yaşa ya da..."

"Niye yapıyorsun bunu, niye?"

Cirrus durdu. Nemli gözlerle gözlerine bakarken ıslak yeşillere, gözlerinde gördüğü gerçekle Ece hüzünle gülümsedi.

"Beni sevmezsen, senin nefesini keserim demiştin, seneler önce hatırladın mı?" diye sordu Cirrus. Hatırlamıştı Ece, liseye gidiyordu ve onu çocukça bir şekilde tehdit etmişti. "Seni sevdim... Nefesimi kesme..."

Hıçkırıkla gülmek arasında aralanan dudaklarından mutlu bir ses duyuldu kızın. Öyle buruk, öyle acıklı bir gülüştü ki bu, kalbini durdurmuştu. Bu itiraf şimdi neden gelmişti, her şey bitmişken. Psikopat

geriledikçe, arkasından yanan ışıklarla uzaklaşıyor, onlar uzaklaştıkça önündeki ışıklar kapanıyordu. Bekledi Cirrus, tepesindeki ışık kapanınca, karanlığa karıştı. Ece gözlerini sımsıkı kapatarak, psikopatın elindeki bıçağı boğazına bastırdı. Korkuyordu, bir adım daha atmasından ve hain bir tuzağın içinde can vermesinden korkuyordu. Tam kendi boğazını kesmesini sağlayacaktı ki, hızlanan adım seslerine tepki veremeden, Cirrus karanlıktan çıktı ve kızın arkasında ki adamı alnının ortasından vurdu.

Tek bir mermi ortalığı çınlatırken, adamın geriye çekilen eliyle birlikte bıçakta kaymaya başladı. Kızın boğazını keserken bıçağı, Cirrus adamın elindeki bıçağı tutmuştu. Son anda Ece adamın kolunu geriye iterek, ölümden kurtuldu.

Cirrus öne atılıp Ece'ye uzanıyordu ki, biri kızın saçlarından tuttuğu gibi geriye savurdu. Onun da yaralı bedenini uzağa fırlattı. Bu, iri yarı bir adamdı. Daha önce görmediği bir adamdı. Cirrus silahını doğrultarak onu durdurmak istediğinde, bakışları bir an Ece'ye kaydı. Yere düşmüştü. Başına gelen hemşire de onu gafil avlamıştı. Onu saçlarından sürükleyerek götüren o iri hemşirenin elinden saçlarını kurtarmaya çalışırken, bağırıyordu. Önünde dikilen genç hasta bakıcı iriydi, üstelik duygusuzdu. Fakat o da konuşmuyordu. Cirrus dizlerinden destek alarak adamın karnına dirseğini gömerken, karnındaki acı yüzünden soluğu kesilen adamla birlikte iki büklüm oldu. Tam hasta bakıcı Cirrus'un boynuna yumruğunu vurup kıracaktı ki, ileriden koşarak gelen Emre tekmesini hasta bakıcının yüzüne savurdu. Adam sersemleyerek geriye doğru kaykıldı ama kendini çabuk toparladı.

"Git Ece'nin peşinden," diye bağırdı Cirrus'a, "Hemşire uzaklaştı. Tetikleyici kumanda onda olduğuna göre tuzaklar şu anda etkisiz olmalı."

"Utku?" diye sordu.

"Onun ayağı tuzağın üzerinde, kıpırdayamaz."

Cirrus karnını tutarak karanlık sona daldı. Burada sensörlü lamba yanmamıştı. Adım attıkça, genç kızın sesini duyuyor ama yanmayan ışıklar yüzünden görmeye zorlanıyordu. Neyse ki el yordamıyla sonunda bir şeye denk gelmişti. Elini kapının demirlerine yasladı, geriye iterken sendeledi. Burası küçük tecritlerin bulunduğu bir alana açılıyordu. Tepesindeki loş ışık da görüş alanını zorluyordu. Görebildiği en yakın kapıya doğru hamle yaptı. Demir parmaklıklı kapı, tahmin ettiği gibi, gürültülü sesler çıkararak açıldı. Zeminin girişini parlak bir

ışıkla aydınlattı. Granit zemin önünde uzandı ama görünürde hiç kimse yoktu. Ece'yi nereye götürmüştü? Uzak bir mesafede alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Polislerin artık içeriye girdiğini duyumsayabiliyordu. Soluk soluğa kalan Cirrus, bir süre hareketsiz kalarak nefesini dengelemeye çalıştı. Yarası gücünü tüketiyor, çok fazla kan kaybettiği için bedeni halsizleşerek başı dönüyordu. O sırada bir hareketlilik olunca, kendine saklanacak uygun bir yer aradı. Elini yarasının üzerine koyarak, duvarın boşluğuna sinmeye çalıştığında, tüylerini ürpertecek kadar yakından gelen bir ses duydu.

"Kıpırdama."

Elleriyle sımsıkı kavradığı silahla donakalmıştı. Yavaşça başını çevirdi. Hemen kapının bir adım dışında, yalnızca beş metre ötede, Ece'ye saldıran kişinin silueti durmuş ona bakıyordu. Bu kadın cidden hemşire miydi yoksa hemşire kılığına girmiş bir hasta mıydı? Hortlak gibi solgun bir yüzü, beyaz saçları, uzun burnu vardı. İri cüsseli biriydi. Koyu kahve gözbebeklerinin altını halkalar çevreliyordu. Üzerindeki önlük yer yer kanla lekelenmişti. Cirrus tetiğe bastı ama silahı tutukluk yaptığı için ateşlemedi. Hemşire pis pis gülümsedi. Elini kaldırdığında, eski tip bir silah tuttuğunu gördü. Namlusunu ona doğrultmuştu.

"Tüm planımızı bozdun. Onca sene emek verdiğimiz her şey yerle bir oldu. Ama herkesin bir 'B' planı vardır." Dişlerinin arasında süzülen ses, kan dondurucuydu. "Şimdi bana kızın nerede olduğunu söyle."

"Kaçtı mı?" diye gülümsedi Cirrus. Üzerinden çığ gibi boşalmıştı korkuları. Başını geriye atarak rahatladığını hissetti. Kaçmıştı demek. Elinden kurtulmuş muydu?

"Ya şimdi söylersin, ya da sonsuza kadar susarsın."

Kadın, gözlerindeki pırıltı dışında kıpırtısız duran ifadesiyle bakıyordu. Cirrus karnındaki adrenalinin arttığını hissetmişti.

"Nerede o?"

"Umarım sizin bulamayacağınız yerdedir." dedi keyiflenerek. Gülünce soluksuz kaldı.

Kadın silahı başını hedef alacak şekilde doğrulttu. "Şakam yok."

Cirrus başını yana yatırarak, silahın namlusuna dikkatle baktı. Başka şansı yoktu, kendini savunarak ellerini kaldırdı. Yavaşça, "Bekle," dedi. "Sana öğrenmek istediğin şeyi göstereceğim."

Kadın heyecanlandı, adam gözlerini kıstı ve adamın kelimeleri özenle seçtiğini anladı. Söyledikleri, defalarca tekrar ettikleri bir yalandan ibaretti. Hemşire kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi.

"Kendini zeki mi sanıyorsun?" Bir kez daha silahıyla nişan aldı. "Sen öldüğünde, geriye gerçeği bilen tek kişi kalacak. O! O da benimle kalacak. Ona gösterdiğimiz her şeyi hatırlayacak. Gökhan Bey'i öldürmüş olabilirsiniz ama ben ve o hâlâ hayattayız. Hedeflerimize ulaşacağız."

Cirrus o anda, durumun gerçek dehşetini kavramıştı. *'Ben ölürsem, Ece sonsuza dek yok olacak.'* Onları gören Harun ölmüştü. Emre, Utku! Lanet olsun! Onlarda tuzağa düşmüştü, belkide Harun'un sonunu paylaşmışlardı. Bu kadın kendinden bu kadar emin konuşuyorsa, bir bildiği olmalıydı.

"Ece asla senin istediğini vermeyecek sana,"

"Verecek, onu eğittik. Çocukluğundan beri her ayine katıldı. Her detayı gösterdik ona."

"Ama unuttu, değil mi? Sildi hafızasından. Sizi ve ona yaptıklarınızı sildi. Hatırlamıyor sizi, hatırlamayacak da."

Kadın öfkeyle hırlarken, bir anlık gafletinden yararlanan Cirrus elindeki silahı almak için üzerine atıldı. Ancak yaralıydı, hızlı ve çevik olmayacak kadar çok kan kaybetmişti. Silah patladığında, midesine giren merminin yakıcı ısısını hissetti. Dizlerinden güç çekilirken, yere sertçe kapaklanmaktan korkuyordu.Acıya karşı mücadele veriyordu. Çok fazla yara almıştı, bedeni isyan ediyordu. Yavaşça döndü ve saldırganın bulunduğu yere doğru baktı. Kadın şimdi Cirrus'un başına öldürücü bir nişan almıştı. Cirrus gözlerini kapattı, düşüncelerinde korku ve pişmanlık fırtınaları kopuyordu. Onu kurtaramamıştı. Başı dönüyor, bedeni güçsüzleşiyordu. Kanı dışarı akmıyordu sadece, sanki hayatı bedeninden çekiliyordu. Ona tepeden bakan kadının, tetiği geren parmağını gördü. Boş bir mermi kovanından gelen ses, koridorda yankılandı. Dizlerinin üzerine yere düşmeyince, sımsıkı kapadığı gözlerini açtı.

Kadın neredeyse şaşkın bir ifadeyle bakışlarını silahına indirdi. İkinci kez ateş etmeye yeltendi ama sırtına saplanan ikinci mermiyle, donup kaldı. Sonra bir anda göğsünün ortasından keskin, ucu sivri, yuvarlak bir şey dışarı doğru fırladı. Hemşire başını eğdiğinde, kanla lekelenen pamuklu gömleğindeki deliği gördü. Sivri bir boru sırtından girip, göğsünden çıkmıştı. Göğüs kemiğinin birkaç santim altında,

ince bir kan dairesiyle çevrelenmişti. Boru kalbini insafsızca sıyırmıştı. Mide asitleri göğüs boşluğuna sızıp, onu içten içe yavaşça zehirlerken, on beş dakika can çekişecekti.

Kadın dizleri üzerine yere düşerken, Cirrus arkasında gördüğü kişiye baktı.

"Ece," dedi şaşkınlıkla. Yüzündeki renk çekilen Ece ona hiç bakmadı, tek kelime etmedi. Ellerine bakıyordu, kanla kaplanmış titrek ellerine! Sonra genç adamın gözlerine baktı ürkekçe. Cirrus titreyerek ona doğru bir adım attı. Yürümeliydi. Nefes almalıydı. Yaşamanın bir yolunu bulmalıydı... Yüzünü acıyla buruşturarak, tüm gücünü toparladı. Önündeki vahim görevin, geriye kalan hayatının tüm saniyelerini alacağını biliyordu. Ama attığı ilk adımla, ayağı yan döndü. Dizi büküldü ve bedeni sert bir şekilde dizlerinin üzerine çakıldı. Adrenalin bedeninden çekilince, gücü tükenmişti. Öksürürken soluğu kesildi, bedeni devrildi.

Ece korkuyla atıldı bedenine ama tutamadı. "Cirrus," diye fısıldadı. "İyi misin?"

Genç adam ona gülümsedi, eli kanla kaplı karnını tutuyordu. Dudağının kenarından kan sızıyordu. "Cirrus," diye fısıldadı Ece, korkudan titriyordu. İkisi de titriyordu. Cirrus yutkundu, genç kız elini yanağına dokundurdu. Gözlerinden süzülen yaş genç adamın yüzünü yıkıyordu.

"Geldin," dedi hıçkıran Ece. Sonra öfkelenerek, "Neden geldin... Neden?" diye bağırdı. Yarası çok mu ağırdı, elini karnına koyduğunda, altına doğru süzülen kan gölünü gördü. Sadece bıçak yarası yoktu, az evvel karnını bir de mermi delmişti. Cirrus'un kanının üzerinde oturuyordu acı, bedeni hissizleşiyordu.

"Allah'ım! Allah'ım çok kan var." dedi Ece paniklemiş halde yarasına elini koyup kanı durdurmak için bastırırken. Kendi kendine çaresizce konuşup duruyordu. İlk hangi yarasına baskı yapacağını bilmiyordu.

"Şişttt. Şişttt. İyiyim ben,"

Öksürdü. Etraflarında bir anda arbede olmaya başladı. Polisler içeri girmişti ama Cirrus'un gözleri kayıyordu. Uzaktan emirler yağdıran güvenlik güçlerinin sesi duyuluyordu. Başı yana düşerken, kız uzandı. Elleri arasına aldı başını. "Ben daha doyamadım sana," dedi yüzünü sarsıp kendine baktırmaya çalışarak. "Aç gözlerini... daha doyamadım..." Başı yana düşen adam gözlerini açamıyordu ama kokusunu içine soluyordu. Saçlarının telleri yüzüne vuruyordu. Sadece dokunamıyordu...

Sadece ona dokunamıyordu ve konuşamıyordu. Ölüm bu muydu? Boşluk muydu? Çaresizlik miydi? Tüm varlığını hissetmek ama dokunamamak, seslenememek miydi?

"Seni çok seviyorum... Cirrus aç gözlerini yalan söyledim. Yemin ederim yalan söyledim. Git diye söyledim ama gitme... Gitme... Böyle gitme... Ne olur, gitme."

Eğer ölümün o sarhoş edici karanlığı bağrına basmasaydı, o da haykıracaktı. "Ben de seni çok seviyorum," diye bağıracaktı. Artık sesi boğuk ve karmaşık halde uzaktan geliyordu kızın. Dokunuşlarını da çok zor hissediyordu. Birileri geldi, kollarından çekerek kaldırmak istediğinde Ece'yi "Dur, uyandıracağım onu," diye bağırdı. Hıçkırarak, "Bırak uyandıracağım. Sadece bilinç kaybı, seslenince uyanacak." diye sayıkladı.

"Ece," diyordu birileri ama duymuyordu Ece. Gözleri kanlar içinde yerde yatan adamın yüzündeydi. Yüzü beyazlamıştı, bakmaya doyamadığı gözleri kapanmıştı. Ona bu kadar yakınken uzak kalmak istemiyordu. Onu çekerek uzaklaştırıyorlardı Cirrus'tan, elinden alıyorlardı. "Bırak, gözlerini açmasını söyledim. Bakacak. Bana bakacak. Bırak."

"Kızım... Ece..."

Birileri onu belinden kavradı ve ayakları yerden kesildi. Kolları öne atılıyor, bacakları tekmeler atıyor, son ses bağırıyordu ama kimse onu bırakmıyordu. Başka birileri daha geldi. Çok gördüler ona kavuşmayı. Hızla yanına geldi bir doktor. Cirrus'un başına eğildi. Bağrışlar duyuldu etrafında. Sesler uzaklaştıkça yakınlaşıyordu. Başka birileri de, yerde kanlar içinde yatan adamın başına ceset poşeti sermekteydi. Gözleri iri iri açılan ve soluğu kesilen Ece, algıladığı gerçekle öyle bir çığlık attı ki... Yer çatladı, gök yarıldı. Bahçedeki dallara konan gece kuşları, hastanede koşturan ve polislerden kaçan hastalar, onları kurtarmaya gelen polisler, ailesi, hepsi bir anda dondu kaldı. Sonra dünya dondu, zaman dondu, göz kapakları ağır bir sicimle aşağı doğru çekildi. Sonrası aynı karanlıkta Cirrus'a doğru koşmaktı. Koşmak ama bulamamaktı...

CİN ÇIKARMA AYİNİNE POLİSTEN TİTİZ BASKIN

Ünlü Akıl ve Ruh Hastanesi Güneş de Dehşet katliam.

Prof. Doktor Koray Taşçı'nın dede mirası olan Güneş Hastanesinde gerçekleşen, akıl almaz skandal gün yüzüne çıktı!

Babasının ani ölümüyle Amerika'dan gelerek dede mirası hastaneyi devralan Profesör, müthiş bir komploya kurban gitti. Hastaneyi ele geçiren hastaları fark edemediği gibi, hastanenin idaresinde dönen işleri de senelerce çözemedi. Kusursuz bir planla kayıtlar yok edilerek ya da değiştirilerek hastaneyi ele geçiren akıl hastası (ünlü hacker) Gökhan Kalcı, hazırladığı komployla, onlarca insanı katletti. Öldürdüğü doktorun yerine geçerek, sırasıyla katlettiği personelin yerine de kendi seçtiği hastaları geçirerek, kendine müthiş bir ortam kurdu. Kusursuz bir şekilde kayıtlarla oynayıp, kendilerini personel olarak da Koray Taşçı'ya tanıttı.

Zeki bir teori ile planını seneler içinde ince ince detaylandıran Gökhan Kalcı, bulunduğu statüden dolayı hastalara ve insanlara işkence ederken, yıllarca hiç dikkat çekmedi. Hastanenin yetenekli doktor kadrosunda yer alan, (Ruh Hastası) Gökhan Kalcı, Türkiye'yi sarsan 28 damgalı cinayetlerin de tasarlayıcısı olduğunu geride bıraktığı kayıtlarla itiraf etmiş oldu. Şu ana kadar bilinen 40 cinayeti, bilinmeyen yüzlerce kişinin faili olduğu düşünülen Ruh Hastası, bunu fark eden Profesör Doktor Koray Taşçı'yı rehin aldı ancak geç kalmıştı. Bu vahim durumu öğrendiği an yetkili mercileri, vaziyetten haberdar eden Profesör sayesinde olay açığa çıkmıştı ancak polis geldiğinde onun için artık çok geçti.

Kaçamayacağını anlayan Gökhan Kalcı kendi yönettiği grubu ile hastaları rehin alarak, ülkeyi müthiş bir paniğe soktu.

Bu hastanede çocuk yaşından beri tedavi gören ünlü iş adamı Cem Aydınoğlu'nun kızını da (Ece Aydınoğlu) sağlığından eden Gökhan Kalcı, ona karşı takıntılı bir bağ kurmuş ve genç kadının seneler içerisinde bilinçli olarak etkinleştirilen hastalığının iyileşmesine izin vermemiştir. Sağlıklı bir bireyken durumunun değişmesini sağladığı Ece Aydınoğlu'nu, Baş Komiser Harun Arıkan ile evlendiği gece kaçıran Gökhan Kalcı, onu da doktorlar ile birlikte hastane de rehin almıştı.

Hastaneye seneler içinde yüksek güvenlik sistemleri yerleştiren Gökhan Kalcı, ileride yaşanacak bir baskını düşünerek kendine aşılmaz bir kale inşa etmiştir. Üst düzey güvenliğini delemeyen özel tim, içeri girene kadar da katliamını kısmen başarmıştır.

Hastaneyi en ince ayrıntısıyla bilen tek kişinin de bir hasta olduğunu öğrenen özel kuvvetler, hastalara zarar vermemek için akıl almaz bir yöntem kullanmıştır. Ünlü seri katilin senelerini geçirdiği ve kaçmayı başarabilen tek kişi olduğu göz önüne alınarak, ondan destek alınmıştır. İçeri girdiklerinde gördükleri manzara karşısında ise, tüm ülke derin bir hüzne gömülmüştür.

Kurduğu hain tuzakla Profesörü öldüren Gökhan Kalcı, ünlü Baş komiser Harun Arıkan'ın ölümüne sebep olduğu gibi birçok hastanın ve doktorun da canına kıymıştır. Evlendiği gece şehit olan Komiser Harun Arıkan ile birlikte hastane personeli olan üç hasta bakıcının daha işkence görerek katledildiği belirlenmiştir. Ve bu olayda psikopat ölü olarak ele geçirilmiştir. Savcı Melek Ayaz ve ekibi olaydan sonra işin bu kadarla sınırlı olmadığını fark eder, emniyet kuvvetlerinin titiz bir çalışmayla yürüttükleri planlarına, son darbeyi yaptıkları baskında nokta vurmuştur.

Kendilerinin dünyaya bu amaç için geldiğini düşünen hastalıklı bir grubun, akli dengesi yerinde olmayan insanları hedef alarak, işkence çektirip öldürdükleri tespit edilmiştir. Akıl sağlığı iyi olmayan kişilerin içine cin kaçtığına inanan bu grup, Türkiye'nin her yanına yayılmış, büyük bir tarikat haline gelmiştir.

Elebaşlarının akıl hastanesinde öldürülen (Gökhan Kalcı) olduğu bilinmektedir. Bu hastalıklı grup, özellikle akli dengesi yerinde olmayan kadınların içindeki cinleri doğurarak dünyaya çıkaracaklarını düşündükleri için, onları işkence ederek öldürdüğünü soğukkanlı bir tutumla itiraf etmiştir.

Kan donduran bu olay; Tekirdağ'ın bir ilçesindeki ünlü akıl hastanesinde Güneş'te gerçekleşmiştir.

"Doktor Bey, hastalar hazır."

Bu sesle dikkati dağılan ve daldığı çukurdan çıkan Doktor başını kaldırarak geliyorum işareti verdi. Elindeki yıpranmış gazeteyi sıkıntılı bir tutumla katlayarak çekmecesine koyan Doktor Yaşar Tunç, oturduğu koltuktan kalktı. Not aldığı ajandasına son bir defa göz atarak, hastalarını ziyaret etmek için odasından ayrıldı.

9. BÖLÜM

PRF. DR. Yaşar TUNÇ

Hasta adı: Ece Aydınoğlu

İlk muayene kayıt: 21.12.2020

1. Hasta Stupor seyrindedir. *(Çevreye karşı belirgin bir şekilde tepki göstermeme gözlemlenmekte.)*

2. Katalepsi hali belirgin: *(Kaslar, kasılma durumunu geçici olarak yitirilmiş. Bal mumu esnekliğiyle, bedenini bıraktığımız şekilde, tıpkı bir heykel gibi kalıyor. Elini kaldırdığımızda saatlerce eli havada kalıyor, oturur vaziyette bıraktığımızda yerinden kıpırdamıyor.)*

3. Hasta da mutizm belirgin; *(Yapısal bir anomali olmamasına rağmen hastanın konuşmadığı gözlemlenmektedir.)*

5. Negativizm saptlanmıştır. *(Hasta söylenen ya da istenenlere karşı direnç göstermektedir. Hasta ağzına konulan ilacı yutmakta işlevsizdir. Bu durumda sorulara hiç cevap veremez, kendisine verilen komutu yapmaz haldedir.)*

6. Postür alma durumu mevcuttur; *(Bedenin olağan olmayan bir tarzda biçim alması, uygunsuz ya da acayip olan bir postürün uzun bir süre korunması nettir.)*

7. Grimas belirgindir. *(Sürekli donuk ve ifadesiz bir durum sergilemektedir.)*

PRF. DR. Yaşar TUNÇ

Hasta Adı: Ece Aydınoğlu

Tarih: 21.01.2021

Hasta geldiğinde zamanla ve mekânla tamamen bağını koparmış haldeydi. Aşırı sessizliği ve hissizliği sayesinde, ona konulacak teşhis belliydi. Başını çevirdiğimiz yerde kalıyor, bedenine nasıl şekil verirsek, o şekilde bir heykel gibi durmaya devam ediyor. İlaçları içirmek için ağzını açmamız gerekecek kadar kendini soyutlamış durumda... Özel

ihtiyaçlarına yanıt vermiyor, hasta bakıcısı ilgileniyor. Hasta kendisine ulaşılmasını engellemek için elinden geleni yapıyor. Onun için verdiğim teşhis Katatoni. Henüz şizofreni olduğunu düşünmüyorum, ani bir şokun ya da aşırı stresin sebebiyet verdiğine dair bulgularım mevcuttur.

PRF. DR. Yaşar TUNÇ
Hasta Adı: Ece Aydınoğlu
Tarih: 21.02.2021

Katatoninin en önemli belirtisi olan kaslarda ileri derecede katılığa bağlı balmumu arazı ve posturing şekli geldiği günden beri belirgindir. Hasta verilen pozisyonda kalması nettir. Video çekiminde de görüleceği üzere, ellerini tutup kaldırdığınızda, tıpkı bir balmumunu eğiyormuşçasına şeklini ve vaziyetini korumaya devam etmektedir. Kaldırdığınız noktada aldığı pozisyonda kalmaktadır. Emirlere karşı gelişi yoktur, negativizm mevcuttur (emirlere koşulsuz uymak). Hasta bakıcı hareket ettirmediği sürece içeriye girmiyor, oturmuyor, hareket etmiyor. Bazen ambitendensi o kadar güçlü olabiliyor ki, hasta saatlerce donakalabiliyor.

PRF. DR. Yaşar TUNÇ
Hasta Adı: Ece Aydınoğlu
Tarih: 21.03.2021

Hasta buraya getireli üçüncü ayını doldurdu. Geldiğinden beri tek kelime konuşmadı, uzun süredir suskun. Mutizm denen bu durumu süresizleşiyor. Hasta hiçbir soruya ya da davranışa tepki göstermiyor, suskunluğunu sürdürüyor. Bu suskunluk normal hastalarda olan gibi değil. Bir tuhaflık seziyorum. Suskun ve donakalmış gibi görünen halinde bir değişim bekliyorum. Bir şeye bir tepkisi olmalı ancak henüz bulamadım.

PRF. DR. Yaşar TUNÇ
Hasta adı: Ece Aydınoğlu
Tarih: 21.04.2021

Katatoni, en çok katatonik şizofrenide, depresyonda, bipolar bozuklukta rastlanır, tepkisiz hastaya hangisinin sebebiyet verdiğini çözmekte zorlanıyoruz, bunun için altı ayının dolması gerekmekte. Babasının

anlattıklarından yola çıkarak, duygu durum bozuklukları ve psikotik depresyon altında olduğunu varsayabiliriz. Bu durumlar dışında da, altta yatan tıbbi durumu da araştırıldı ancak sonuç bulunamadı. İlaçlarına olan etkileşimi gözlenmekte ancak tedaviye yanıt alınamamaktadır. Katatoni hastalarında dopamin antagonistleri tabloyu kötüleştirebileceğinden, dikkatli kullanılmalıdır. Birinci kuşak antipsikotiklerin katatoni tedavisinde belirgin bir etkisi gösterilmemiştir (Hawkins ve ark. 1995). İkinci kuşak antipsikotiklerin katatoni tedavisinde etkinliğini bildiren çalışmalar mevcut olmakla birlikte tüm antipsikotikler katatoniyi kötüleştirebilir (Francis 2010, Erol ve ark.2013). Klozapin daha az dopaminerjik antagonizma yapması nedeniyle ikinci kuşak antipsikotiklerden en uygun olandır. Olanzapin ve bir dopamin parsiyel agonisti olan aripiprazolün kullanılabileceğini bildiren yayınlar da mevcuttur (Beach ve ark. 2017). Katatoni hastalarında antipsikotik ilaç kullanımı NMS gelişiminde bir risk faktörüdür. Özellikle Ece Aydınoğlu gibi geçmiş katatoni öyküsü olanlarda, dehidrate hastalarda, parenteral ve yüksek doz antipsikotik kullanımında risk daha fazladır (Berardi ve ark. 2002). Malign katatoni olgularında antipsikotikler kontrendikedir. Malign katatoni olgularında ilk tedavi seçeneği EKT'dir (Falkai ve ark. 2006). Bu olgularda hastaya hemen bir benzodiyazepin başlanmalı, bu süreçte EKT için kendisinden veya yakınlarından onay alınmalı ve tedavi öncesi gerekli konsültasyonlar hemen yapılmalıdır. Eğer 24-48 saat içerisinde tabloda belirgin bir düzelme olmazsa, benzodiyazepin tedavisi kesilmeli ve hemen EKT'ye başlanmalıdır.

PRF. DR. Yaşar TUNÇ
Hasta Adı: Ece Aydınoğlu
Tarih: 21.09.2021

"Aylardır yapılan tedavilere karşın hastada hiçbir değişim saptanmadı ancak daha kötüye de gitmedi. Çoğu zaman çevreye duyarsız, yüzü sabit, verilen uyarılara tepkisiz. Sessizlik, mumsu esneklik, otomatik itaat. Seans uygulanan tedavilere de yanıt alınamadı. Vaziyetinin gittikçe kötüleşmemesi için kurulun toplanmasını ve ortak bir kararla yeni bir tedavi için fikir birliğine varılmasını belirteceğim."

Doktor kayıt cihazını kapatıp masasına bıraktı. Masanın üzerinde duran düğmeye dokunarak kapının girişinde duran hasta bakıcıyı çağırdı. Uzun boylu iri adam içeri girerek, suratsız bir ifadeyle hastaya

yöneldiğinde, doktor masasından kalktı. Masanın üzerindeki notlarını toparlarken, "Ziyaretçisi geldi mi?" diye sordu.

"Evet efendim, kabul odasında beklemekte."

"Hastayı oraya götür."

Hasta bakıcı denileni yaptı, "Kalk," genç kızın koluna girerek, "Yürü," onu ziyaret odasına götürürken, doktor elindeki dosyayı girişteki resepsiyona verdi. "Başhemşire değişikliklerimi incelesin," diye belirtti. Görevli sekreter başıyla onaylarken, Ece onu yönlendiren hasta bakıcı sayesinde gideceği yere getirilmişti.

Cem camın önünde durmuş, elini çenesine koymuş durgun bir halde kapıya bakıyordu. Hasta bakıcı kızını getirdi. Bir oyuncak bebek gibi sandalyeye oturttu ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak başını hafiften kaldırarak karşıya çevirdi. Cem yutkunarak kızının karşısındaki boş sandalyeye oturdu. Gözleri nemli, titreyen dudakları dişlenmekten berelenmişti.

"Prensesim," dedi buğulu bir sesle. "İyi misin?"

Ece ona aynı donuk göz, ifadesiz yüz ve hareketsiz bedenle bakıyordu. Sanki karşısında kızı değil de cansız bir manken varmış gibi duruyordu. Aylardır gözlerinde belirecek tek bir parlama, bedeninde belirecek tek bir hareket ve dudaklarından dökülecek, tek bir isim için gün sayıyordu.

Yanağına yuvarlanan yaşı silerek, "Annen gelmedi bugün. Korkma hemen rahatsız falan değil, biliyorsun son zamanlarda çok sulu gözlü oldu. Üstelik son zamanlarda aşırı derece de dengesiz, ne zaman kızacağı ya da ne zaman ağlayacağı belli olmuyor. Aramızda kalsın ama hastanedekiler ondan korkar hale geldi, o geldiği gün ortada kimse olmuyor."

Burnunu çekerek gözlerindeki yaşları savuşturmak için başını yukarı kaldırıp kirpiklerini kırpıştırdı. Son zamanlarda atakları hızlanan Cem de iyi durumda değildi, ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın gücü tükeniyor gibiydi. Aldığı ilaçların yüksek dozajından dolayı elleri titriyordu. Bu son yaşadığı streste buna etken olunca, aldığı yeni nesil ilaçlara rağmen koruyucunun etkisi hafifliyordu, bu nedenle de ellerinde titreme baş göstermeye başlamıştı. Elindeki titremeyi durdurmak için yumruk yaptı.

"Bence biz ailecek burada bir oda daha kiralamalıyız, anneni de kendimize benzettik gibi," diye soğuk bir espri yaptı. Ece de yine hiç

etki yoktu. Cem yerinden kalktı, kızının yanına geldi. Dizinin üzerinde cansız bir et parçası gibi duran elini avucuna alıp, dudaklarına götürerek öperken, kursağına dizilen hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı ama nafile, yanaklarından süzülen yaşlar kızının eline akmaktaydı. Hıçkırmamak için kendini kasıyordu. İnsanın evladıyla sınanması ne zordu. Ona dünyadaki cenneti gösteren varlığı şu hareketsiz ve tepkisiz haliyle, işkencenin en acısını çektirmekteydi.

Cem konuşuyor, anlatıyor, ona ailesinden, kuzenlerinden, yeğenlerinden bahsediyordu. "Çocuklar seni çok özledi, artık iyi olman lazım. Onlara söz geçiremiyoruz, dün okuldan kaçmışlar sana gelmek için. Sen onların en çılgın teyzesi ve halasısın, kimse senin yerini alamaz biliyorsun. Görsen onları, annelerine ve babalarına karşı çıkıp direniyorlar, buraya gelmek için bir liste bile yapmışlar... Her gün biri arıyor beni de götür amca diye, peşime takılıp gelmeyi kafalarına koymuşlar. Bak onları daha ne kadar zapt ederiz bilmiyorum, acil iyileşmelisin..."

Cem ayaklandı, ne çabuk geçmişti bir saat, anlayamamıştı. Daha koklamaya, sarılmaya bile doyamamıştı. Onun ömrü kızından ayrılıkla sınanmıştı. Artık cam önlerinde sabahlatacak yaşı geçmiş, hastalığının seyri gibi vaziyeti de değişmişti. Kızının ilaç ve bakım saati geldiği için doğruldu. Kızının yüzünü avuçlarının arasına alarak alnından öptü. Saçlarını okşadı. Telefonu çalınca, kapamak için eline aldı ve arayanın abisi olduğunu görünce açtı.

"Ne kadar sürer gelmen?" diye sordu Rüzgâr direk konuya girerek. Her zamanki haliydi.

"Bir sorun mu var abi?" dedi burnunu çeken Cem, kendini toparlamaya çalışıyordu.

"Bir iz bulduk." dedi heyecanla Rüzgâr.

"Cirrus mu?" diye sordu Cem, "Emin misin?"

"Öyle düşünüyorum. Meleğimi benim yerime de öp, sonra eve geçmeden buraya gel."

Cem telefonu kapatıp heyecanla kızına baktığında, kaşları çatıldı. Ağzı şaşkınlıkla aralandı. Telefonu elinde donup kalmıştı. Sırtından aşağı garip bir ürperme yayıldı. Kızından ayrılan gözleri arkasındaki hasta bakıcıya döndü. "Başını sen mi çevirdin?"

"Kendi çevirdi, ben de şaşırdım." dedi adam aynı afallamayla. İlk tepkisiydi bu babasına ve inanması zorlaşan Cem yutkunarak heyecanla eğildi. Gözlerinin içine bakarak, "Prensesim," dedi, kalbi neredeyse

karnında atıyordu. Ece hâlâ ifadesizdi. Cem onun tepkisini kendince yorumlayarak, artık düzelmeye çalıştığını düşündü. Öyle ummak istiyordu. Bu umuda o kadar ihtiyacı vardı ki.

Hasta bakıcı ise, "Az evvel bir şey dediniz," dedi merakla. "O zaman size baktı. Hızla baktı."

"Ne dedim?" diye sordu Cem elini çenesinde gezdirirken. Amcasını mı özlemişti? Ece amcasına çok düşkündü ama zaten abisi de iki gün evvel buradaydı, hafta da üç defa mutlaka geliyordu. Abisiyle konuşurken ne demişti ki? Eli çenesinde dondu kaldı. Kızının gözlerinin hizasına gelerek, "Cirrus!" dediğinde kısık sesle, Ece önce tepkisiz kaldı... Cem hayal kırıklığı yaşarken, kızının yeşil gözleri nemlendi, sonra gözbebeklerinin içinde cam parlaklığında sular oynaştı ve en sonunda iri bir damla yanağına salınırken, Cem heyecandan kasılıp kaldı.

Ece yutkundu, "Cirrus?" dedi kısık ve güçsüz bir sesle.

Aylar sonra son kelimesi yeniden ilk kelimesi olmuştu. Kalp çırpıntısında kalan adam, bebeğinin ilk baba kelimesini duymuş kadar efsane bir tepki verdiğinin farkında değildi. Islanan kirpiklerine lanet ederek derin bir soluk çekti içine. Gözlerinden iri taneler dökülen, tepki almanın sevinciyle, "Prensesim, söyle," dedi heyecanla. Ama Ece tek kelime etmedi. Yine ifadesiz ve donuk kaldı. Sanki az evvelki ifadeyi Cem hayal etmişti. Ürkek bir halde elini yüzünde dolaştırıp kendine gelmeye çalışırken, "Az evvel hayal gördüm, değil mi?" diye sordu genç bakıcıya. Ne büyük çaresizlikti, şu hali sadece bu tür insanların ailesine özgü bir umut bekleyişiydi.

"Konuştu." dedi adam aynı duygusuzlukla. Bu tür durumlara alışık olduğu her halinden belliydi.

Cem tekrar yutkundu, "Ece, babacığım... lütfen dön artık aramıza. Çok özledim babam ben seni, çok."

Ece'den yine tepki yok.

"Ece Cirrus yaşıyor."

"Cirrus yaşıyor," dedi Ece tekrardan, yanağına bir damla daha süzüldü. Cem kızının yüzünü ellerinin arasına aldı. Ona genç adamın yaşayıp yaşamadığını bilmediğini çünkü hastanedeyken kaçırıldığından beri haber alamadıklarını nasıl anlatabilirdi. Ama kızı umuda sarılmıştı. Hem Cirrus ölse bir şekilde haberleri olmaz mıydı? Onu kaçıranın peşindeydi, illa izini bulacaktı. Yanağına süzülen damlayı

başparmağıyla sildi. "Yaşıyor babacığım," dedi heyecanla ama ondan yine tepki gelmedi.

"Cirrus," dedi Cem yeniden.

"Cirrus," dedi Ece aynı şekilde. Sanki babasının sesi eko yapıyor gibiydi.

"Cirrus yaşıyor,"

"Cirrus yaşıyor," dedi Ece tekrarlayarak. Sanki duvara çarpan sesinin yankısı gibi ifadesiz ve duygusuz halde aynı şeyi tekrarlamaktaydı.

O sırada içeri giren doktoru görünce Cem heyecanla yanına giderek, doktoru kolundan yakalayarak kızının önüne çekiştirdi. "Konuşuyor," dedi, neredeyse çocuk gibi heyecandan ağlayacaktı koca adam.

"Sizinle iletişim mi kurdu?" diye sordu doktor şaşkınlıkla.

"Evet, konuştu," dedi Cem yerinde duramayarak. Doktor eğildi, genç kızın gözlerine bakarak, "Ece, benim," dedi sakince. Kızdan yine ses gelmedi.

Cem eğilerek, "Ece babacığım az evvel hayal görmedim. Yemin ederim hayal görmedim, konuştun." dedi ne diyeceğini bilmez halde. Hasta bakıcıya baktı, "Ona söylesene konuştuğunu, sanrı değildi," dedi ne yapacağını bilmez halde. Kızı konuşmayınca tekrar aynı şeyi belirtti.

"Ece Cirrus ölmedi," dedi Cem heyecanla.

"Ece Cirrus ölmedi," dedi Ece yeniden, tıpkı bir eko gibi.

"Stereotipi," dedi doktor içini çekerek. Cem'in heyecanlanmaması için elini omzuna koydu.

"Ne demek o?" dedi genç adam doğrulup dikkatle doktora bakarken.

"Basmakalıp davranışlar. Yani belli fiziksel hareket ve konuşmaların amaca yönelik olmayacak bir şekilde sürekli tekrarlanmasıdır. Kelime ve cümlelerin tekdüze bir şekilde tekrarlanması verbal stereotipi ya da verbijerasyon olarak adlandırılır."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Normal hastalar için... Sıradan bir şey ama..." derken genç kıza baktı. Dokuz ay sonra ilk defa sesini duyurmuştu Ece, kendini kilitlediği karanlık odanın kapısını bulmuş, açmaya yaklaşmış olmalıydı. Ya da o kadının anahtar kelimesi Cirrus'tu, peki bu kız kilidi açmayı ve kapıyı açıp dışarı çıkmayı başarabilecek miydi? Cem dikkatle doktora bakıyordu ve ondan cevap bekliyordu, düşünceli doktor bu uyarının üzerine gitmeyi planladı.

"Onun için iyi bir şey gibi..."

Cem eğildi, kızının kucağındaki ellerini öperek kokladı ve kızının yüzünü kendine çevirip gözlerinin içine baktı. "Sana yemin ediyorum Ece... Yemin ediyorum... Onu sana getireceğim. Sen yeter ki bize dön prensesim, ben onu cehennemin dibinde bile olsa bulur getiririm."

Kızı yine tepkisiz halde gözlerine bakıyordu, sanki az evvel herkesle o da sanrı görmüş gibiydi.

Yine de bu mucizeye sarılan Cem heyecanla, "Cirrus'u getireceğim." dediğinde, kızı da aynısını dedi. Sanki kilitli kapılarının anahtarıydı onun adı, söylediği her an bir kapı daha açılıyor gibiydi. "Söz," dedi Cem heyecandan kızına sarılarak hıçkırıklarını dudakları arasına saklarken. Hasta bakıcı kızının koluna dokundu, otomatik itaate geçen Ece'ye "Kalk," demesiyle, kalktı, "Yürü," demesiyle yürümeye başladı.

Kızının gidişini izleyen Cem, gelişmeleri doktordan dinlemek için odasına geçerken, şekeri eline verilmiş çocuk gibi içi içine sığmıyordu. Dilsiz dillerine, sessiz haykırışlarına kapılmış kızının hayatı saçlarından yakalayıp yüzüne çevirip geleceğine sarılmasını istedi. Onlar doktor odasına giderken, hasta bakıcıyla odasına geçen Ece, hâlâ aynı şekilde tekrarlıyordu.

"Cirrus ölmedi... Cirrus ölmedi.... Cirrus ölmedi..."

Yüreğinin kuşları umuda konmuş neşeyle ötüyordu Cem'in, abisinin ofisine gitti hevesle, kalbinde çocuksu bir telaş, yüreğinde gün görmemiş heyecanlar. Daha kapıdan girdiği an sabırsız bir coşkuyla onu karşılayan Rüzgâr, her zaman ki gibi açtı kollarını. Cem eskiye döndü. Sanki elli yaşına değil de beş yaşına girmiş, ürkmüş, korkmuş, bir pazar kalabalığında babasını kaybetmiş bir çocuk gibi sığındı kollarına ve babasını bulmanın o dingin huzurunu solurken sinesinde, sımsıkı sarıldı onu en iyi anlayan karanlık yanına. Abisine, tek omzuna, sol yanına, sağ koluna, yaşama azmine...

"Konuştu demek," dedi Rüzgâr gözleri nemli halde. Kardeşinin yüzünü ellerinin arasına alarak heyecanla sıkarken gülümsedi. "Konuşacaktı tabiî, kendi ile barışması gerekiyor artık. Çok inatçı demiştim sana ama inadının kırıldığı yerlerde var."

"Çok uzun sürdü bu sefer küslüğü, kalbim yoruldu abi."

"Ama adım attı Cem. O bizim prensesimiz. Güçlü, öyle kaybolmaz karanlıklarda, babasının iradesi var onda. Şimdi şaşkınlaşacak,

koşarken düşmekten korkacak. Ona kollarımızı açtığımızı, sarılmak için ne kadar sabırsız olduğumuzu göstermeliyiz."

Cem geriye geçildi dua ederek, ikisi karşılıklı koltuğa otururken, bu sefer gözleri keyiften nemlenmişti. Rüzgâr televizyonun kumandasına uzandı. "Ateş sabah bir mesaj attı, gördün mü?"

"Gördüm, akşam mail atacakmış, elinde resimler varmış..."

10. BÖLÜM

Kaçırıldıktan üç ay sonra...

Gözlerine inşa edilmiş kayıp şehirlerin karanlık sokaklarında, çaresiz kaldım.

Ayaklarımda umudumun ağır prangaları, senden arda kalan yarınlarımda yokluğunun kelepçeleri...

Ne kaçabildim senden, ne de koşabildim sana... İmkânsızlığın kalın zincirleri düştüğünde geleceğe, hasretine teslim oldum.

Seni de acının içine çekmeyeceğim...

Oysa şimdi, kaçışımın en karanlık gecesine gün ışığı vurmuş, iyi olduğunu bilen kirpiklerime sevincin buğusu düşmüş haldeyim... Korkmuyorum, biliyorum hiçbir şey sensizlikten daha fazla acıtmayacak içimi, daha ağır işkence edemeyecek benliğime... Tecrit edilen ömrüm olmayacak, hayallerim kalacak eskisi gibi. İşkence çekse bile duygularım, haykırmayacak adını, ifşa etmeyecek düşüncelerimi.

Gülüşlerini sakladım içimin en temiz, en kuytu, en karanlık sandıklarına... Sokak direklerinin altındaki bekleyişlerimi, senden başkası bilmeyecek. Çaresizlikle soluk alırken, aynı göğe bakmanın mutluluğunu da asla hissedemeyecekler... Nerede, ne zaman kavuşmayı vuracak Araf bilmiyorum ama kimse bilmeyecek özleminin beni geberttiğini... Sana bulaşmayacak vefasız geçmişim, eline kan bulaşmış hiçliğim acıtmayacak sevdaya susamış ömrünü daha fazla, sonsuza kadar korkutmayacak gecelerini... Nöbet nöbet parçalanmayacak tebessümlerin, çünkü zihnimdeki gülen kadının sureti kapatıyor bir günün daha perdesini... Bilerek atladığım hasretin en ağır halinde, kavuşmadan düştüğüm ayrılığı göze alarak, Araf'tan yana kullandım kalan ömrümü. Huzurlu yaşaman için söyledim son andımı...

Öyle kaybolacağım ki sende, kimse bulamayacak izimi, takip edemeyecek sana olan hayallerimi... Kimselerin bulamayacağı bir yerde kalacağım...

Sende kalacağım, sen bilmesen de, ben seninle kalacağım hep olduğu gibi...

Sen bana, nefes almanın kelebek ömrü kadar kısa olmadığını... Bir sürü organa bağlı olmasına rağmen, kalbime kanat takmadan uçmasını öğrettin... Kaybolsam bile okyanusların engin sularında, kulaç kulaç sana gelmeyi öğrettin...

Ölümü bekleyen bedenime, nefes alma ihtiyacını aşıladın. Hayallerim, bir şişenin içerisine hapsolmuş mektup gibi çürürken, o şişeyi denizde bulan aşığın heyecanını verdin. Giderayak, kabullenmişken ölümü, yaşamanın hazzını nefesime üfledin. Nefretten, kinden, hırstan ve öfkeden var olduğuna inandığım insanlara, sevecen bakışlar atmayı, en suratsız insanın bile gülünce güzelleşeceğini keşfettirdin.

Ben senin ellerinde siyah bir tualdim... Sanki siyahın da güzel olduğunu bilen bir sendin. Öyle bakardın ki bana, kimsenin değer vermediği aciz ömrüme, değer biçerdim. Tıpkı renkler kullanılmadan yapılmış bir Van Gogh Tablosu gibi, gözlerine baktığım her an, gökkuşağının renklerini keşfettim. Siyahın da içine bir sürü rengi katabileceğini gösterdin. Renklerinle boyadıkça içimi değiştim, değişimi öğrettin...

Ben hiçlikle sınırlı ömrüme, tek bir hayal yazmazdım... Geleceğim, hiçbir şey olmayan boş bir defter gibiydi. Sen, harfleri kayıp düşlerin kelimelerini okudun, içimi öyle karaladın ki, silmek istesem bile izlerini kaybetmedin... Ne zaman gözlerine baksam, yeni doğan çocuk gibi ciğerlerime hava doldu, sana baktığım her an, Allah'ın hâlâ insanlıktan ümitli olduğunu gösterdin...

Sen yanımdayken...

Nefes alamamaktan korktum. Havasızlıktan ciğerlerim patlayacakken, kalbimin nasıl bu kadar hızlı attığına şaşırırdım...

İçimdeki savaştan kaçan duygularımın, ölen hayallerimden fazla olduğunu görünce ürktüm...

Öyle güzeldin ki, öyle ulaşılmaz ve cesur... Herkesin sahip olmak için delirdiği bir ilah... Her çift gözün benim gözümle sana baktığı düşüncesine kızdım, kıskandım ve bu duyguları tattıkça kendime hırslandım... Defalarca gözlerini benden başkasına çevirmemeni emretmek geldi içimden... Delireceğimi bile bile vazgeçtim...

Kaç gece... Diz çöküp yere, geçmişimin zihnimden sökülüp alınmasını dileyerek uyuyakaldım. Geceler boyu yalvarmalarım hiç fayda etmedi, yarına, sanrılarla, kâbuslarla uyandım... Her sabah bıkmadan, usanmadan korkularımı kuşandım ve her bakıştığımızda, mıh gibi sertleşen gerçekleri sineme sapladım... O mıhları içimden, kanırta kanırta

sökmek istedin... Hiçbir insanın yalnız yaşayamayacağını öğrettin. Alışırım zannettiğim yokluğunla terbiye edip, sensiz nefes alamayacağımı kanıtladın...

"Yanında ben olacağım," derken, hiç düşünmedin mi sensiz kaldığım gün, arkasına saklandığım gerçeklerle vurulduğumda ne olacağını?

Ben, hırpalanan, örselenen, kanadı yolunduğu için uçamayan, çırpınan aciz bir kuştum... Hududumu aşmış, sınırımı geçmiş, sevincine uçmuştum... Oysa biliyordun, gözlerinde büyüttüğün benim aslında yolunu bulamayan, kısmetsiz bir karınca olduğumu. Gökyüzünden düşen bir yağmur tanesinin altında boğulduğumu, biliyordun... Yine de uzandın, ölürken gördüğüm en güzel hayal oldun...

Gittim senden... İyi ol diye kaçtım savaşmaktan... İnsanın, gücünün yetmediği kadar sevmesi suç sayılmalı... Çok savaştım inan, unutmak için çok savaştım. Özleminin bağrıma sapladığı yalnızlığı sökemedim... Ne yaparsam yapayım, kapayamadım zihnimin kapısını... Gülüşlerini unutamadım, sesin çınlıyor hiç olmadık anda... Sen düşlerimde olmasaydın, nefes alamazdım.

Her hayalin yönü seni gösterir içime sorsan, ben içime seni sormayı bile korkardım.

Keşke dediğim anlarda, dudaklarımı aralayıp, bir kez olup seslenemediğim adına eklediğim sözler hançer olup saplanmıştı içime... Sen hiç gitmedin ki, özlemlerimde, hasretimde, yalnızlığımda var olmaya devam etti gelişlerin. Ağrıyan başımın sebebisin. Gece yarısı güç bela yattığım yorgunluğun arasında, uykularımın en güçsüz zamanlarında uyanıp, yokluğuna düşen karanlığımdasın... Ellerime düşen sensizliğin çizgilerindesin. Tek bir saniye unutmadım. Biliyordum unutamayacağımı. Nerede yaşarsam sen orda olacaksın. Aldığım her solukta büyüyeceksin ve verilen hiçbir soluğa sinmeyecek varlığın.

Hüznümün başa çıkılmaz anında, başımı duvara vurma hissine sığınacağım. El ayak çekilince, kuytu akşamların senli vakitlerini düşlemeye cezalandırılmış bir meczup gibi, zamanı kollayacağım... Şımarık yıldızlar konan gözlerini anımsadığımda, tebessüm etmeye meyleden soluksuzluğum ve her halini defalarca zihnimden geçirirken benliğim; dünyanın en şanslı şairi olmaya devam edecek...

Sırf seni sevdiğim için, gece yarıları soluksuz halde sana kalkıp, zihnimin yazdığı şiirlerin içinde can vereceğim...

İçindeki beni kırdım biliyorum... Kaçışlarıma rağmen beni yiyip bitiren bir merakla savaşırken, yüzünü göremediğim günlerin acısını kalbimde hissetmenin vefasızlığına uğrayıp, ellerinde olamamanın çaresizliğinde kıvranıyorum.

Bir daha sokağından geçmese de varlığım, en güzel çiçeklerin kokusunu alamasam da teninde, sırf birkaç saniye daha yakın olmak adına; camının önünde sabahlayamasam da, iyi olman için dua etmeye devam edeceğim.

Ne zordur galibi olmayacağın bir savaşa katlanmak, yenileceğini bile bile o meydana çıkıp, yaralar alarak koşmak ve zafere ulaşamamak... Ve en keskin acılarla delik teşik olup, yerle bir olmak...

Sen hesapta olmayanım, sen hayal kurmaya korktuğum ama düşlerimde görmekten vazgeçemediğim, sen unutursun diyeydi tüm çabalarım, savaşlarım... Sen görmesen bile, ben sonun Pi halindeydim...

Yoruldum inan...

Geldiğim günden beri düşler kurmaktan, hayalin zihnime dağıldığı an nefessiz kalmaktan, gözlerimi sensizliğe açmaktan, koşup yetişememekten, yalnızlığın şarkılarını söylemekten bıktım...

Yokluğunun enkazları canımı yakarken, rüyalarımda sana ulaşmaya çalışmaktan, uzanan ellerine dokunmaya cesaret edemediğimde, yüzündeki hüznü görmekten, durup durup sana yazdığım şiirleri unutmaktan, en güzel hayallerimin olamayacağını bile bile boş duvarlara okumaktan ve cevap alamamaktan, bıktım inan...

Bir kez olsun ağız dolusu, "Seni seviyorum... Seni özlüyorum," diye haykıramamaktan ve her uykunun arasında, kulağımda çınlayan sesinle yokluğuna uyanmaktan... Bıktım...

Yüreğimin sesini duyuramadığım sana, sesine cevap olmayan bana ve uzanan ellerini tutamayan korkularıma kızıyorum...

Sana da kızıyorum...

Tam vazgeçmişken, ölüme boyun eğmiş, kaderime diz çökmüşken, isyan etmeyi öğreten sana da kızıyorum... Anlık hayallerle dolup taşan bir çocuk gibi çılgınca arzular uyandıran, kelimelerine de kızıyorum. Bağrıma taş basmama izin vermeyen varlığına, bir kez olsun sonunu düşünmeden dokunamadığım tenine hasret bırakan, özlemine de kızıyorum...

Ölümün ayak seslerine inat, pişmanlık olup çiçek açtırıyorsun içimde...

İçimde... Sana dokunamadığım... Seninle olamadığım bir dünya var... Işıkları açarak korkularını kovmuş çocukluğum... Düşlerime bahar getiren gülüşlerin... Hayallerime çiçekler açtıran neşelerin... Açlıktan karnı ağrıyan bir köpeğin sıcak ekmek yediği o doyuş, zihnimdeki görseline hasret benliğim...

Biliyorum...

Ölümüm seni düşünürken ve çok istememe rağmen, yanımda olmadığın bir vakitte gelecek... Canım acımayacak, gözlerim sana kapanacak, zihnim sana koşacak ve sen hiç acısını çekmediğin yokluğumdan habersiz sararken benliğimi... Bilmeyeceksin öldüğümü...

Ben hiç tadamadığım öpüşünün buğusuna susayarak tüketeceğim zamanı, son nefesime adın karışacak...

Gözlerimin baktığı, dudaklarımın sayıkladığı hiçbir yerde olmayacaksın. Göğsümdeki baskı azalırken, hayal edeceğim yüzünü ve sesini ama sen çıkan canımdan habersiz olacaksın.

Unutacaksın yıllar sonra beni... Buruk bir tat bırakacak mazi geride... Sen bensiz bir hayatı kabullenecek, kızacak, alışacak ve nihayet yok sayacak, ben mahşere gün sayacağım...

٢٨

Zincirlerin şıkırdaması çınlattı soğuk taşların rutubetli yüzeyini. Gece siyah bir sise satmıştı evreni, ayın ışıklarına gardiyan olan bulutlar; geçit vermemeye niyetliydi. Hava nemli, toz zerreleri ciğerlerine yapışacak kadar bencildi. Etrafı alacalı buruk bir koku sarmış, bedenindeki çürüklerden yer yer iltihaplı kanlar akmıştı. Ameliyat yaraları henüz iyileşmeye başlamıştı. İki bıçak izi bir de kurşun yanığını taşıyordu üzerinde. En son hatırladığı sevdiği kadının ıslak gözleriydi, gözlerini açtığında ise bir mağarada yatıyordu ve kolunda serum vardı. Sonrası ise işkence gibi geçen günler olmuştu.

Başını kaldırdı. Etraf net görülemeyecek kadar loş, ufak camdan içeri süzülen ay ışığı ise cimri bir uzantı halinde, zemine yayılmıştı. İçinde cömert bir huzursuzluk, düşüncesi bile insanı delirtecek bir kaygı vardı. Tecrit edildiği odayı minik bir canlının heyecanlı sesi çınlatıyordu. Elindeki kuru ekmeği göğsüne bastırdığı ve ısısını teninde hissettiği fareye yediriyordu. Frenin minik kalbi öyle hızlı atıyor, sıcaklığı avuç içlerini, tüyleri tenini öyle güzel okşuyordu ki, her şeye rağmen

yaşamayı unutturmuyordu. Minik bacağındaki yarayı sarmıştı Cirrus, şimdi görüyordu ki fare iyi olmaya başlamıştı.

"Kime sorsam herkes acıyor ama acı nereden gelir kimse bilmiyor. Oysa acıyı defalarca, hiç azalmamacasına yaşadım ben, yalnızlığın ve sevgisizliğin dibini gördüm. Benim tutulacak tarafım kalmadı. Bir, ölüm var beklediğim, o da umurumda değil. Ölümle yaşanmıyor ki..."

Onu dinlemiyordu dostu bugün, şiirlerini de dinlemiyordu zaten. Cirrus okuyor, ikisi de ertesi gün unutuyordu. Boşa dememişti büyükler, söz uçar yazı kalırdı. Şiirleri bile unutuluyordu. Açlıktan gözü kör olan fare kırmızı burnunu ekmeğin kuru yüzeyine sürterek kokluyor, sonra minik parçalar halinde kopardığı lokmaları patilerinin arasına sıkıştırarak ağzına taşıyordu. Ön dişleri keskin ve beyazdı ancak ne onu tutan ele sataşıyor, ne de ona zarar veriyordu. Uzun zamandır tek yarenleri birbirleriydi. Fare burnunu ekmeğin içine sokuşturdu. Elleri kirden görünmeyen adam, kırık tırnağının ucuyla farenin başını okşadı. Sırtını soğuk zemine yaslayıp, başını geriye attı. Dudakları susamaktan çatlamış, bitlenen sakalları ve saçları uzamış, kirden birbirine karışmıştı. Gözlerinin altındaki mor halkalar, zayıflayan yüzünde bir hortlak görüntüsü sunmuştu.

Kapının önünde bir hareketlilik oldu. Cirrus başını kaldırarak karşısına baktı. Uzun boylu, zayıf, sakallı, başında puşisi, altında toprak renkli şalvarı, eski postalları olan, beline desenli kuşağını saran adam, elindeki halkaya takılı iri anahtarlardan birini demir parmaklıkları olan kapının kilidine yerleştirdi. Hep bu tarz giyerlerdi. Dağlarda yaşar, savaşta ailesini kaybeden çocukları avlar, kimini silahlandırıp katil eder, kiminin masumiyetine göz dikip aptal eder, kiminin canına kıyıp organ mafyasına hibe ederdi. Hepsi pislikten var olmuş, hepsi kalleşlikle yaşamış şerefsiz insanlardı. Sefilliği bile isteye seçerlerdi. İnsan gibi değil hayvan gibi dağlarda saklanarak ömürlerini tüketirlerdi.

Hiç istifini bozmayan Cirrus, faresini okşamaya devam ederken, adam anahtarı kilidin içinde döndürdü ve boş tecridi, kilidin dişlisine sürtünen o klik sesi çınlattı. Paslı kapı gıcırdayarak açılırken, kulak tırmalayan yapısı insanın dişlerini sıktırmaktaydı. Kaşlarını kaldıran Cirrus adama boş boş baktı.

"Seni istiyorlar,"

Hiç yerinden kalkmadı Cirrus. Hep böyleydi, hiç umursamazdı ki kimseyi, ta ki adamların canına tak ettiren inadına güçleri galip gelene

kadar. Yine aynı şeyi yapmışlardı. Onu kafesinden çıkmaya ikna edemeyince, beş kişi bir araya gelip, bileklerinde prangaları olan, ellerinden zincire vurulan yaralı adamı kolundan bacağından yakalayıp, sürükleyerek istedikleri yere götürmeye yeltenmişlerdi. Haftalardır yeterince besin alamayan, ne yemek ne de su konusunda bedenine güç yükleyemeyen adamın kuvveti de, onları püskürtmeye yetmiyordu. Sanki canından vazgeçmiş, kabullenmiş, sanki ölüm onu alsın diye sabırla beklemişti. Boyun eğmişti kaderine, kaçamayacağını, yok sayamayacağını biliyor gibiydi. Dini inancı, can bedenden çıkmadığı sürece son nefesine kadar ruhuna emanet etmekti ama bazen can bedene dar gelir, çıksın diye umut edilirdi.

Onlarda karşı geldiği her zaman yere yatırıp tekmelerle, yumruklarla, elleri ve ayakları zincirli adamı acizce döverler ve kan kusan Cirrus yine ölmez, yine ölmezden gelirdi. Adamlar bile dövmekten pes eder, kendinden geçmeye yaklaştığı an, koluna girip sürükleyerek hedefine taşırlardı. Ayakları sert zeminde süründüğü için artık yaraları kalın kabuklar tutmuş ve bir toynak kadar sertleşen derisiyle hissizleşmişti. Ama bu sefer her zaman yaptıkları gibi işkence etmeye değil, başka bir odaya sürüklemişlerdi. Bu ilkti. Önce zaten parçalanmış olan tüm kıyafetleri soyuldu gövdesinden. Çıplak gövdesi buz gibi yere savruldu. Bedeninin neredeyse morarmamış bölgesi kalmamış, açık yaraları iltihap kaplamış, her yanı yeni izlerle dolmuştu. Onu güç bela büyük bir camdan içeri ışık vuran odaya sokan iki adam, camın önündeki alana çekiştirdi. Parmaklarını kırmış, kaburgalarını defalarca çatlatmışlardı. Ayak tırnaklarını sökmüş, kaçtığı için her gün farklı işkenceler ile tanıştırmışlardı.

Çırılçıplak halde bir yığın kemik torbası gibi, nereye bırakırsalar orada kalıyordu. Zayıf, güçsüz ve umutsuz... Biri ellerindeki zincirleri sökerek, bileğine, el yapımı kalın çelikten bir kelepçe geçirerek kolunun havaya asılmasını sağladı. Sonra diğer bir adam aynı işlemi diğer eline yaptı. Artık bileklerinden bağlanan ve kolları iki yandan gerilerek asılan Cirrus'un baygın başı göğsüne düşmüştü. Uzun zamandan beri, o mağara senin bu mağara benim diyerek, bir çöp torbası gibi gezdirilip durulan adam, son bir haftadır bu sığınaktaydı ve buraya ne için getirildiğini biliyordu. Adamlar baygınlığından yararlanarak ayaklarına da pranga takıp, bacaklarını omuz mesafesinde açarak, gövdesini iki yandan gerecek şekilde onu astı. Ne kadar öyle asılı kaldığını

bilmiyordu ama uzun zaman asıldığı bedenindeki kasların ağırlığından ve uyuşukluğundan belli oluyordu.

Ve suratına bir kova soğuk su çarpılan adam, soluksuz halde kendine geldi.

Yüzündeki ve saçındaki damlalardan kurtulmak için başını sallayarak ayılmaya çalışırken, can havli ile ellerini kendine çektiğinde, bileğine oturan soğuk metal etini keserek yaraladı. Ayaklarını da aynı şekilde hareket ettiremiyordu. Hızlı hızlı solumaya başladı. O sırada tepesindeki armut lamba cızırdayarak yanıp söndü ve sonunda benzinli jeneratör çalışınca öksürür gibi yanmaya devam etti.

Cirrus gözlerinin netleşmesi için başını birkaç defa salladı ve gözlerini kıstı. Orada, sandalyede, elleri ve ayakları bağlanmış, başına çuval geçirilmiş bir kadın oturmaktaydı. Zayıf, genç bir beden yapısına sahipti. Montunun üzerine dökülmüş saçları koyu renk durmuyordu ama karanlık ortamda çok da seçemiyordu. Üzerinde siyah bir tayt, kahverengi bir mont ve ayaklarında da çok tanıdık gelen asker postallarından vardı. Yutkundu, hayır o kişinin olmasına ihtimal yoktu. Olamazdı, bunu yapmasına izin vermezlerdi.

Hayatındaki en büyük yoksunluğu yaşatan kişinin burada olmasına imkân yoktu. Bunu düşünmek, kolunu kanadını gözünün içine baka baka koparmak olurdu. Onlar da bunu biliyordu. Bu kadar korkmak, etini kemiğini yakarcasına korkmak, çok kötüydü. Bütün inançlarını alt üst eden insanın burada olduğunu düşünmek istemiyordu. Öyle çaresiz bırakıyordu bu korku onu, içinde feryat figan ağlayan çocuğa umut şarkıları söyleyen zihnini katlediyor, özlemini, susuzluğunu, açlığını hiçliyordu...

Hayır, kabullenmiyordu bu düşünceyi. Onun burada olmasının ihtimalini kabullenmiyordu.

Kapı açıldı ve kapandı. İçeride adım sesleri yankılandı. Uzun boylu, iri, kirli sakallı bir adam, diğerleri gibi şalvarlı ve kuşaklı gövdesiyle karşısında duruyordu. Ama bu adamın kel başında puşi yoktu. Çok uzun zaman olmuştu, o kadar uzun zaman normalde insan hafızası silikleşirdi ama onun tek bir mimiğini bile unutmamıştı. Her gece, gözlerini kapadığı her an aklına gelmeye devam etmişti. Ondan nefret ettiği kadar hiçbir canlıdan nefret etmemiş, onu öldürmek istediği kadar kimseyi öldürmek istememişti: Cevza!

Cirrus yutkundu, ancak korkularını bir başkasına göstermemesi gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Hayır, olması ihtimali yoktu, olamazdı. Fakat gözleri ne zaman karşıya kaysa ve dua etse, zihni iradesinde kocaman bir girdap oluşturdu. Tüm mantık kırıntılarını içine çeken ve onu direncinden yoksun bırakan bir girdap, beynini sarıyordu.

"Çok uzun seneler oldu, özledin mi beni?" dedi adam gülümseyen bir sesle.

Onun ortadan böyle bir anda kaybolmasının sebebinin dağlarda yaşadığı gruplaşma sorunundan kaynaklanmasını öyle çok istemişti ki ama şimdi başka bir amacı olduğunu biliyordu. Yakalandıktan sonra oradan oraya sürüklenerek, ona götürüldüğünü, bu günün bir süre sonra gerçekleşeceğini de tahmin etmişti Cirrus. Cevza kaçırtmıştı onu, her zamanki saplantılı tutkusuyla istemiş, almıştı.

Geçmiş zihninde cereyan ederken, kulaklarında, bomba seslerine karışmış haykırışlar, yalvarışlar, acılı inlemeler, çığlıklar ve yakarışlar çınlıyordu. Bir çocuk, henüz on iki yaşında, ellerinden bağlanmış ve hayvan gibi çekiştirilerek mağaraya sürükleniyordu. Ona *öldür* diyorlardı, *masumlara kıy*, kıyamıyordu. *Kavga et, ölesiye döv dostlarını* diyorlardı, dövemiyordu. Ve sürekli aynı iğrenç imalarla sataşıyorlardı ona: "Sen bunun için varsın. Başka işe yaramazsın," Biliyordu o mağaraya girdiği zaman hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını, hissediyor ancak durduramıyordu kimseyi. Gücü yetmiyordu. Defalarca darp edilişini, kemikleri kırılana kadar büyük kayaların altına konulup, güneşin altında işkence edilişini hatırlatıyordu bu ses ona ve daha fazla acı hissettiriyordu. Hızlı hızlı solumaya başladı.

"Beni özlemişsin Cirrus. Soluğun kesildi beni görünce!"

Cirrus dişlerini gıcırdatarak yüzüne bakarken, uzun zaman evvel uykuya yatan duyguları gözlerine fışkırıyordu. Nefret!

"Büyümüşsün," dedi Cevza etrafında keyifle dolaşıp, kuşağından çıkardığı kırbacı loş ortamda şaklatarak. Tecrit edildiği mağaranın içinde çınlayan ses, Cirrus'a geçmişi çağrıştırdı. Üzerinde defalarca kullandığı, sırtında, bacaklarında, kollarında kalıcı izler bıraktığı o anları... Kasları titreşti. Korkmadı ama mazi çok derin yaralar açmıştı içinde, o kırbaç sesiyle, içindeki karanlığın kapısı zorlandı. Yüzünde ciddi bir şaşkınlık, hayranlık olan adam, elindeki kırbacın ucunu bedenindeki kaslarda, yara izlerinde dolaştırarak, heyecanla kayan gözlerini daha aşağıya indirdi. Kalçalarına kırbacın ucunu sürerken, dilini dudağının

üzerinde dolaştırdı. Heyecanlandığı için sık sık soluk alıyordu artık, gözleri loş ortamın içinde kedi gözü gibi parlamaktaydı. Kırbaç taze bir izin üzerinde durdu.

"Bu yaraları o kadın için mi aldın? Gözlerimi yaşarttın. Ölecek kadar mı seviyorsun?"

Cirrus hiç sesini çıkarmadı, dik dik karşıya bakıyordu.

İçini çeken Cevza kırbacın ucunu aşağılara kaydırdı. "Boyun uzamış, kas yapmışsın..." Arkasına geçti, sırtındaki yanıklara ve yaraların izlerine detaylı baktı. Bu yanıkları nasıl yaptığı geldi aklına. Arkadaşları ile dövüşmediği için, onu yemek yapılan közlerin içine, sırt üstü yatırıp ayakları ile üzerine çıkmıştı. O gün nasıl acı içinde bağırdığı, etinin yanık kokusu aklına gelince, başını sallayarak gülümsedi. O halde bile ona küfredip, öldürmekle tehdit etmişti. Kırbacın ucunu pürüzlü bir yanığa denk getirerek bastırdı. Bunu hatırlamıyordu ama kalçasından aşağı inen o derin ve uzun kesiği net hatırlıyordu. Ne kadar çok kan aktığını, öleceğini sandığını hatırlıyordu.

"Sen de beni unutamazsın," dedi keyifle. "Öyle izler bıraktım ki bana dair, beni hatırlamadığın bir saniye olmadığına yemin edebilirim. Bir gün geleceğimi biliyordun, senden vazgeçmeyeceğimi biliyordun. Karşılaşacağımızı biliyordun ve buna rağmen benden kaçabileceğini sandın. Aptal!"

Evet, öyle izler bırakmıştı ki benliğinde, onu öldürmek için hayal kurmadığı tek saniyesi olmamıştı. Ve yine biliyordu, bir gün yüzleşecekleri gün gelecekti ve sadece o gün geldiğinde yanındaki masumların canı yanmasın istemişti.

"Bir kardeşin varmış doğru mu?"

"Ben kimsesizim,"

"Bacının yaşadığını söylüyorlar, o da kurtulmuş senin gibi..."

"Diğerlerini bırak gitsinler..." dedi Cirrus sorusunu duymazdan gelerek.

"Bunu neden yapayım?"

"Onlara ihtiyacın yok artık, elindeyim. Bana boyun eğdirmek için tutmuyor musun elinde, karşındayım işte. Bırak gitsinler."

"Peki," dedi adam yavaş hareketlerle önüne gelip gözlerinin içine bakarak, "Beni bırakmayacağının garantisi var mı?"

"Kaçmayacağım..."

"Sana inanmıyorum, en son böyle dediğinde onları da yanında götürerek kaçtın."

Cirrus sustu, susmak zorundaydı. Damarlarına bastığı an Ömer ve Kadir'e zarar verebilirdi. Zavallı korkularına boyun eğdi. Onların yaşayıp yaşamadığını bile bilmezken, bunu riske atamazdı. Kafayı sıyıracaktı, onlardan tek bir haber alamamıştı. Sadece bir ara aynı araca bindirildiklerini hayal meyal hatırlıyordu. Ayıldığında ise onlar ile aynı araçta değildi. Sadece yol boyunca yaşadıklarını biliyordu, peki ya sonra?

"Duydum ki yine kaçacakmışsın, benden kaçmana izin verir miyim?"

Şimdi Cirrus'un önündeydi. Senelerdir düşlerinde, hayalinde onu defalarca farklı şekilde öldürdüğü adam, yıllardır peşinden koştuğu ama bulamadığı fakat yakalanmaktan ürktüğü adam, şimdi karşısındaydı ve onun eli ayağı bağlıydı. Gözleri parlayarak bedenini süzerken, keyifle iç germeye cüret ediyordu.

"Vay be, bu kadar güzel bir adam olacağını hiç düşünmemiştim. Hep yüzün güzel diyordum, kıyamıyordum yüzüne ama bilsem, bedenine de dokunmazdım..." diyordu. " Hep aklımda o çelimsiz oğlan vardı ama sen... Sen sabrettiğime değmişsin. Çok güzelsin."

Cirrus yüzüne tükürdü. Bir an afallayan Cevza gözlerini kapatarak elini yüzünde dolaştırıp sildi. Gözleri şimdi çelik kadar sertleşmişti. Genç adamın dibine yaklaştı, kırlarla kaplı sakalını ovuşturarak burnunu boynuna yaklaştırdı ve bir anda saçlarına elini daldırarak başını geriye yıkıp, yüzünü yüzüne yaklaştırdı. İğrenç nefesini yüzüne verirken, "Bir sürü kişiye dokundum..." dedi hırsla. Dudaklarının üzerinde dilini gezdirdi açlıkla ve hızlı hızlı soludu yüzüne. "Bir sürü kişiyle... Kadın erkek ayırt etmeden, hata oğlanlarla seni unutmaya çalıştım ama hiç biri senin kadar lezzetli değildi... Ben hiç unutamadım Cirrus, seni hiç unutmadım. Biliyorum, sen de beni unutmadın." Dudaklarını öpmeye kalktığında, Cirrus başını iyice geriye atarak ona sert bir kafa atınca, burnundan çıkan kemik sesiyle birlikte sıcak kan hızla adamın göğsüne doğru süzüldü. Acıyla soluksuz kalıp irkilen Cevza, elinin tersini burnuna koyarak, kanı durdurmaya çalışırken, elindeki kırbacı sert bir şekilde Cirrus'un göğsüne savurdu. Islık sesi soğuk bir ürpertiyle değdiği deriyi, kızgın bir ateşle dağlayarak geriye çekilirken, ardında kanlı bir çizgi bırakmaktaydı. Daha kulağındaki sesi çekilmeden, tekrar aynı yaranın üzerinde şakladı kırbaç ve az evvel hafif bir kızıl yanık olan yara, şimdi derin bir açıklığa kavuşmuştu. Kanıyordu.

Burnundaki kanı durdurmak için burnuna baskı yapıp damarların büzüşmesini sağlarken, elini yaralı göğsüne koydu. Parmağını açık yaranın içinde gezdirerek, genç adamın dişlerinin sıklaşmasını ve acı içinde gözlerinin kapanmasını bekledi ama Cirrus ona hiç tepki vermedi. Gözlerindeki çelik irade parlak bir hal almıştı. Sadece burnunun kenarındaki kasları seğirmişti kısa süre, o kadar. Bu bir açıklamaydı. Cirrus da en az onun gibi öfkelerinin verdiği dehşetle meşhurdu. Cevza o öfkenin yanlış tarafında birden çok kez bulunmuştu. Şimdiye kadar hayatta kalmayı başarmış olsa da gelecek sefer o kadar şanslı olmayacağının farkındaydı. Cirrus bu kez işini şansa bırakmayacaktı ama Cevza da bu sefer işini şansa bırakmamıştı.

"Bana karşı koyardın... Bir tek sen karşı koyardın." Bakışlarındaki beklenti, Cirrus'un üstüne felç edici bir kuvvetle çöktü. Tüm kaybedebilecekleri gözlerinin önünden geçti. Arkadaşlarının maruz kaldığı akıl almaz işkenceyi düşündü. Dayanılmaz bir acı çekmiş olmalıydılar, boyun eğmediklerine emindi. Aynı acıyla kavruluyor olmalıydılar. Tam o anda Cevza duraksadı. Parmakları eski yaralarını okşayarak, onların üzerine tırnağını geçirip mazinin anılarını hatırlatıyordu. "Her asi oluşunda biraz daha fazla kanatırdım seni, tıpkı beni istemeyen senin içimi kanattığın gibi. Ama yüzüne hiç dokunmadım... O güzel yüzüne... hayalimden silinmeyen yüzüne, bana tutkuyla bakan gözlerine hiç dokunmadım. Çok özledim seni."

"Sana nefretle baktım,"

Adamın gözlerinde haylaz ışıklar yanıp söndü. Dudakları sinsi bir küstahlıkla kıvrıldı. "Nefrette bir tutku belirtisidir. Cayır cayır yanardı gözlerin, ateşlerinde yanardım. Canını yaktığımda, arzuyla yanan gözler kadar net parlardı cesur gözlerin. Benden hiç korkmazdın, ölümden hiç korkmazdın. Ama o andan korkardın. Biliyorum aslında korktuğun tek şey zevk almaktı... Sana zevk vermemden korkardın..." Cirrus'un midesindeki asit tırmanıyor, bedeni gerginleşip titreşiyordu. Tırnağı adalelerinde, üçgenimsi bölgede gezdi. Ürperen, kasılan Cirrus'un karın kasları tepkisel olarak şekil aldı. Dokunmasına engel olmak için biraz geriye çekildiğinde zincirleri şangırdadı ama kaçamadı. Adamın elleri inatçıydı, keyifle keşfine devam ediyordu. Eli şimdi daha da aşağılara inmiş, genç adamın, o günden beri bir kadının, bir doktorun bile dokunmasına izin vermediği en mahrem yerine ulaşmıştı. Tıpkı eskiden yaptığı gibi, keyifle okşuyor, uyarmaya, keşfetmeye çalışıyordu.

"Seninle oynamama izin vermezdin." Şerefsiz adam heyecanlanmış, sık aldığı soluklarının arasında gözlerini eline dikmiş, bir dünyayı keşfeden gezgin gibi dolanan parmaklarını hayranlıkla süzüyordu.

Cirrus'un gövdesi inkâr edilemez gerçek karşısında öfkeye kapılmıştı. Ona dokunduğu her an gerilen kasları iradesine karşı savaş başlatmıştı. Acı... Zevk onun için bir acıydı...

İnsan, çok fazla darbe alınca duyarsızlaşıyor, vicdanı nasır tutuyordu. Kendi şefkatinden bile uzaklaşıyor, bir düşman gibi kendi varlığının karşısına geçiyordu. Sanki gülmeye hakkı yokmuş gibi, sanki acılar hep ona layıkmış gibi, mutluluk reva görülmemiş gibi, kendini cezalandırıyordu. Kendi mahkemesini kuruyor, yargılıyor ve idam taburesine çıkarıp, tüm mutluluklarından muaf etmek için tekmeyi geleceğine savuruyordu. İnsan kırılınca, içine çekiliyordu. Kıranı değil, kendini suçluyor, kendine yükleniyor, kendini yine en çok kendi acıtıyordu. Oysa bu acının sebebi de, kaynağı değildi. Kendini sevmeyen başkasını sevemezdi. Kendine iyi davranmayan, başkasına iyi gelemezdi. Kendi yarasını sarmaktan aciz kimseler, başkalarının yarasına şifa olamazdı.

O, kendi içinde öyle yargılamıştı ki, en masum kendiyken, en suçlu yine kendini tayin etmişti. Tüm cezayı en masuma kesmişti: Kendine. Adam ellerinde onun mahremiyetini, masumiyetini, şerefini tutarken isyan eden Cirrus defalarca sessizliğin insanı çıldırıp, çaresizliğin delirttiğine tanık olmuştu ve öyle çıkmazlarda kalmıştı ki, kimsenin yaşamasını istemediği, kimsenin dayanamayacağı işkencelerin içinden sağ çıkmıştı.

Herkes acıyı süsleyerek anlatırdı. Kimi vahlar, kimi ahlar, anlıyormuş gibi yapardı. Ancak acı, yalındı, alabildiğine katıydı ve yaşayanlar dışında kimse tarafından anlaşılamazdı. İnsan çaresizce koşar, koştukça çarpar, çarptıkça sersemler, güçsüzleşirdi. Çelik gibiydi, eğilmez, bükülmezdi. Katıydı, vurdukça parçalara ayırırdı. Gerçek acıyı yaşayanlar, sızısını süslemeden, bütün yalınlığıyla hissedenler, yalnız onlar anlatabilirdi. Söz olup aktığı zaman, kirpiğinden tırnak ucuna kadar ağrırdı insanın duyguları... İşte ancak o zaman işlerdi duyanın içine acı, o andaymış gibi vurur, savurur, yerle bir ederdi.

Herkes fikir yürütürdü, acı paylaşıldıkça hafifleyecekmiş gibi konuşulurdu. Oysa acı çok zaman konuştukça artardı, o an tekrar tekrar çarpar, imkânsız bir telafiye savururdu... Sevince benzemezdi

acı, bölüşülemez, yok sayılmaz, üstesinden gelinemezdi. Acıyı bilenler, başkasının da aynı gerçekle çarpılmasını istemezdi. Gerçek acının tek ölçütü vardır, ya acıyı çektireni ortadan kaldıracaktı, ya da acıya öyle gömülecekti ki, acıtan olacaktı. Acı kimsenin fikri ile karşılaştırılamaz, seninki daha hafif ya da benimki daha ağır denilemezdi. Acı, aşılamazdı. Kişiye göre değişemezdi. Cirrus'un içindeki acı İstanbul'du, Fatih'i olmuştu, ya acı onu alacaktı ya da o acıyı, başka çaresi yoktu.

Oysa kabullenseydi ona sunulan imkânları, başkalaşırdı düşünceleri, duyguları. Çünkü o acılardan geçenler, onun yarasını üflemek için imkân sağlamıştı. Onu en iyi anlayanlara sırt çevirmiş, güvenememişti. Acının ilacını bilmeliydi insan... Derdi veren Allah, hiç dermansız bırakır mıydı kulunu... Nasıl ki acı varsa, onunda bir devası vardı... İnsan bilmeliydi, kalpleri güzelleştiren en güzel saygı sevmekti. Acı bile sevmenin karşısında selama durur, boyun bükerdi. Kabullenenler şifa bulur, görmezden gelenler kaybolurdu.

Şimdi acı onun ellerinde şekil alırken kendinden, ondan ve tüm dünyadan bir kez daha nefret ederken buldu benliğini ve sanki uyarılmak kendi suçuymuş gibi tüm cezayı nefsine ve iradesine kesti. Dokunuşlarını zihninden sökmek için çabalarken, sımsıkı yumruğun arasına sıkışan ve sertleşen gerçeği yok saymaya çalıştı.

"Ömer nerede?" Dik dik karşıya bakarken, yutkunmayı bile kendine yasaklamış, soluğunu tutmuştu. Cevza bu tavrını gözlemleyerek keyiflendi.

"Hep böyle iradenle savaşırdın. Kanlar içinde kalana kadar döverdim seni. Hakkım olanı vermediğinde, dokunmama izin vermediğinde... Her defasında daha sert dokunurdum, hırslandığım zaman daha sert biçimde girerdim içine..."

"Kadir... Nerede?" Koyu bir karanlığı çağrıştıran sesi dişlerinin arasından bir fırtına gibi süzülmüştü.

"Zincire vurmak zorunda kalırdım seni çünkü eline geçen her anı cesurca değerlendirirdin. Seni öpmeme, seni okşamama izin vermezdin. Koklamama... Bende öfkelenirdim... Daha sert daha sert olurdum... Cezalandırırdım seni. Küçük bedenin ellerimin altında donup kalırdı. Anlamazdın sana karşı olan hislerimi, görmezdi gözlerin gerçek sevgiyi. Oysa sana, hiç kimseye davranmadığım kadar cömert davranırdım... Hiç kimseyi sevmediğim kadar sever, tek bir sözün için heyecanla beklerdim ama sen, yine de boyun eğmezdin bana. Kollarımda

bayılırdın, kemiklerin kırılırdı, kan revan içinde soluksuz kalırdın, gücün tükenirdi ama asla teslim etmezdin istekle kendini... Erkeklik gururun ne kadar büyüktü ama erkek olmaya korkacak kadar tabansız, zevk verdiğim kadar zevk almaya ürkerdin..."

Ayakta durmakta zorlanan Cirrus'un yüzü granitten oyulan bir heykele benzerken, ağzının içinde toparladığı salyasını yüzüne tükürdü. "Ben artık o toy delikanlı değilim..."

"Evet değilsin," dedi adam yüzündeki salyayı eliyle silip, gözlerinin içine bakarak parmaklarını yalarken. Heyecanla şişen göğsü titreyerek inerken, sesinin formu değişmişti. "Buldum seni... Hiç umudum yoktu ama buldum." Başını kaldırıp gözlerine baktığında, bir an elleri durmuştu. Birer kaya gibi hareketsiz kalmış, cevabını bekliyordu. Genç adamın haşin yüzünde, kendisinin de paylaştığı ama kaya gibi sert bir ifadeyle gizlediği öfkeyi ve hayreti gördü. "Son birkaç zamandır seni izliyordum, fark etmiş olmalısın, ya da hissetmiş... O adamın evinin bahçesinde gece gündüz dolaşırdın... Ben sana dünyaları teklif ettim, sen vasıfsız bir halde koruma oldun." Çenesini parmaklarının arasına sıkıştırıp gözlerini kendine çevirirken, tenini okşarcasına tırnakladı. "Nefesimi ensende hissettin mi?"

Nadir görünen bir nefret patlamasıyla yumruk gibi sesi tecritte yankılandı. "Korkaksın." Damarlarında kaynayan öfkeyle gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Bırak onları, ben buradayım. Elindeyim."

Adam gülerek arkasını döndü, keyifli bir şekilde konuşmaya devam ederek, sandalyede baygın halde duran kızı gösterdi. "Sence senin çektiklerinin onda birine, ne kadar dayanabilir?"

Karnı kasılan Cirrus kaskatı kaldı. Gözleri masaya kaydı, tiksinti dolu bir ses çıkardı. Bacaklarının arasındaki kan basıncı kaybolmuştu şüphesiz, öfkesini kontrol etmeye zorladı kendini. Kontrolü kaybetmedi. Karşısında duran, bariz şekilde korkmuş kadının titremesinden tam tersi düşünülse de! Hiddetle parlayan gözleri, kaşlarının ağırlığı altında kısıldı. Olması imkânsızdı. Rüzgâr Bey, Cem Bey, hadi onları geçti kuzenleri vardı... O, olamazdı. Bunu düşünmek bile cinnet sebebiydi.

"Bırak o kadını, derdin benimle."

Cevza yanına geldi, dudaklarını kasarak uzandı ona ve kasıklarından sertçe kavradı. Koparmak istercesine ellerinin arasında sıktı. Cirrus acı içinde dişlerini sıkıp tıslarken, gözleri kısa bir an geriye kayarak acının dibini buldu. Nasıl ki kadınların en hassas yeri göğüsleriyse

erkeklerinkisi de kasıklarıydı. Parmaklarının gücü birazdan tüm bedenini patlatacak bir baskıdaydı ve acı kasıklarından girip beyninden çıkan bir mızrak gibi içini dağlamıştı.

"Sizi izledim. Ona nasıl baktığını gördüm."

"Kimseye bakmadım ben..."

"O sürtük benim olana göz koydu... Ona nasıl baktığını gördüm. Sonra onun için ölmek istedin... Seni hastanede bulduğumda yarı ölüydün."

"Ona bir şey yaparsan seni gebertirim."

Cevza hırslanmıştı, duymak istediği bu değildi. Elinin içinde yumuşak organı koparırcasına sıktı. "Bir kez olsun bana öyle bakman için her şeyi yapardım... Her şeyi."

"O korumak durumunda olduğum bir deli, değersiz biri. Ama Ömer ve Kadir... Onları bırak, buradayım elinde."

Onun için değersiz olduğunu söylerken bile sesi titriyordu. Adam da bunu anlamıştı. Cirrus acı içinde gözlerini kapadı ve dişlerinin arasından tısladı. Adam onun acı çekmesinden de ayrı zevk aldı, ona dokunmaktan ayrı zevk aldı ve bir anda bıraktı. Kasıklarından elini çekerek bir adım geriledi. Cirrus derin bir solukla ciğerlerini doldururken o, sandalyede yarı baygın duran kızın yanına giderek, arkasına geçti.

Kalbinin sesi kulaklarında atarken, "Bırak onu..." diye bağırdı Cirrus. Ece ya da başkası, her kimse, dokunmasını istemiyordu. Onun yüzünden bir masumun canının yanmasını istemiyordu. Başı göğsüne doğru cansız şekilde sarkmıştı. Baygın olmalıydı. Kızdan hayat belirtisi gelmemişti. Kızın başındaki çuvalı tutan adam kafasını geriye çekti. Kızın başı geriye düştü. Az evvel burnundan akan kanla lekelenen elini boynundan, göğüslerine doğru götürerek, öyle bir sıktı ki göğsünü, kendine gelen ve korkuyla titreyen kız, acı içinde derin bir soluk aldı. Nerede olduğunu ve ne durumda olduğunu bilmediği için, dehşete kapıldığı her halinden belliydi. Hırlayan bir tavırla kıpırdanmaya çalıştı ama nafileydi. O da sandalyeye sımsıkı bağlanmıştı, gövdesi, elleri ve ayakları kıpırdayamıyordu.

"Adı Ece'ydi değil mi?"

Ece olamazdı? Onu kandırıyor olmalıydı. Aklını kaçıracaktı. Ama içinden bir ses, bu şerefsizin onu ikna etmek için her pisliği yapacağını bağırmıştı. Hayır, onca zaman bu olmasın diye kaçmıştı. Günün

birinde ona zarar vermesin diye kaçmıştı. Cevza hırsla iki elini de kızın göğüslerine götürmüş, sert bir şekilde okşuyor, sıkıyor, canını yakıp kıvranmasına sebep oluyordu. "Göğüsleri güzelmiş, sevdim." Ellerini kızın birleşik duran bacaklarının arasına götürdü, kız kasılarak sımsıkı kasarken bacaklarını, adam keyifli bir kahkaha attı. "Şimdi onu da şu masaya bağlasam, önce kendim sonra da dışarıda heyecanla bekleyen kurtlarımı üzerine salsam... Keyifle izlesek biz o anı ve sonra o masada ikimiz olsak... Tıpkı eskiden olduğu gibi..."

"Ellerimi çözdüğün an..." dedi tükürükler saçan Cirrus, "Ona dokunursan seni parçalara ayırırım." Korkudan titremeye engel olamadı ama Cevza korktuğunu fark ederse kim bilir neler yapardı. Ne yapacağı bilinmez bir adam haline gelmişti, oldukça alakasız konularda, soğuk aşağılamalardan öfke nöbetine geçebiliyordu. "Ece?" diye bağırdı. Kız etrafına bakındı ama ses veremedi. "Ece korkma, buradayım."

Kız başını sağa sola çevirerek bir şeyler anlatmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Cirrus'un bu sevgi gösterisi karşısında Cevza hırslandı. Belli ki kendi oyunu bile canını sıkmıştı. "Mahmut," Adamın gür sesi inletti mahzeni. Kapının hemen önünde bekleyen kısa boylu göbekli adam, "Buyur," diye sordu.

"Kaç zamandır kadın kokusu duymadın Mahmut?"

Hırpani görünüşlü adam müsveddesi en son baskın yaptıkları köyü ve işkence ettikleri kadınları düşünerek, "Altı ay olacak," diye heyecanla söylendi. Ağzının kenarından salyası akacaktı birazdan sırtlanın.

"Sana oğlanlardan daha fazla keyif verecek bir hediyem var... Ama tek başına olmaz, paylaşmanı istiyorum."

Bu sözleri uzun zamandır beklediğini saklamayan Mahmut'un heyecandan kızarmış yüzü, yüzünde ışıldayan aç gözleri, bir leş yiyen yaklaşımıyla kıza bakındı. "Bağlayın onu masaya." diye emretti Cevza.

Heyecandan hızlanan soluğuyla Mahmut, ıslık çaldı. İçeri giren üç tane ızbandut gibi adamla kızı sandalyesinden çözdü. Zayıf ama başkaldıran kızın çırpınmasına, bedenine sarılan ipler yüzünden bir solucan gibi kıvranmasına aldırmadan, onu demir masaya çektiler. Önce iplerini çözdüler ama mücadele etmesine izin vermeden, bileklerindeki ipleri masanın üzerinden geçirip ön ayaklarına bağladılar. Sonra da bacaklarını ayağının dibindeki masanın ayaklarına bağladılar... Tıpkı yıllar evvel Cirrus'un o masaya bağlanması gibiydi bu acı sahne. Bakmaya da, yok saymaya da vicdanı el vermemekteydi. O

zaman Cirrus'un ağzı açıktı ama zavallı kızın ağzı bile kapalıydı. Başındaki çuval hâlâ oradaydı. Soluk almakta bile zorlandığı kesindi. Konuşmasına bile müsaade edilmemişti. Ağladığı hıçkırıklarından, korktuğu titremesinden belliydi.

"Bırak şerefsiz bırak..." diye bağırdı Cirrus.

"Yoksa sen onun hâlâ Ece olduğuna inanmıyor musun?" diye sordu Cevza.

Ece olsa hissetmez miydi Cirrus? Yüreği bilmez miydi yüreğini? Onun kokusu, varlığının tınısı bile başını döndürürdü. Odaya girdiği an tüm duyuları ayaklanır, yağmura hasret kum tanesi gibi kavrulurdu içi. Yürek boşluğundaki bir *of* kadar titretirdi her hücresini. Varlığını, kalbinde hızlanan duyularla kendine hissettirirdi. Hırçın bir pınar gibi hızlanırdı soluğu, ağır ağır, özlem özlem akan kandan bir damla oluşturdu. Onu hissettiği an bile kalbinin kıyılarında, bir de dudaklarının kıvrımında deprem olurdu. Onu hissetmesi zafer sabahlarına doğan güneş gibi, bayram sabahlarına uyanan çocuk gibi olurdu. Birkaç ayda algısının kapandığını sanmıyordu. Üstelik o babasının himayesindeydi artık, kimse ona dokunamazdı. Onu koruyacak bir babası ve amcası, kuzenleri vardı. Ne kuzenleri, ne korumaları, ne de ailesi onu asla yalnız bırakmazdı. Yok, hayır burada olması imkânsızdı.

"Onun da senin gibi damgaları var değil mi?" dedi Cevza kendinden emin bir şekilde. Evet, ikisinin de sadece ikisinin göreceği damgaları vardı karanlıklarında kalan ve yalnız ikisinin anlayacağı acılar içinde kıvranmıştı çocuklukları. Cirrus ona baktı merakla, ne biliyordu bu adam? Ne kadarını biliyordu hikâyesinin? Nasıl ulaşabilirdi bu bilgilere ve ona?

"Mesela göğsünün üzerinde, o da başka bir adamın aşkını taşıyor, tıpkı senin beni bedeninde taşıdığın damga gibi."

"Hayır..." Cirrus'un haykıran sesi tecrit odasını çınlattı. "Hayır..." Çılgınlar gibi kıvranıyor, asıldığı demirleri zorluyordu.

"Evet," dedi adam gülerek. "Evet, işte böyle. Bağır, heyecanlan." Yanındaki adamına dönerek, "Mahmut, kızın elini biraz gevşet ve Cirrus'a izi göster. İnanmadı sanırım." Keyifli sesle midesini kıvrandırdı. Adam denileni yaptı. Arkasına geçti. Gömleğinin üzerine mont giyen kızın kıvranmalarına rağmen, kıyafetlerini iki kanadından çekiştirerek ayırdı. Gömleğinin düğmeleri etrafa saçılan kızın, iç çamaşırı ortaya çıktı. Sağ göğsü tamamen açıldı.

"Hayır..." diye bağırdı zincirlerini çekiştirmek isteyen Cirrus, "Hayır..." Gitmek için biriktirdiği tüm cesareti kayboldu. Cesaret adım adım uzaklaşırken benliğinden, varlığının onun elinde olduğunu düşündüğü an, diz çökmüştü gözleri gerçeklere. Gözyaşlarında boğulmasın istemişti düşleri. Oysa ne savaşlar vermişti onun için, susturmuştu yüreğindeki isyanı, bastırmıştı maceraya gebe hislerini. Onu düşünmemek için şarkı bile dinlemez, o iyi olsun diye kalbine atmayı yasak ederdi. Şimdi o, korumak istediği bu cehenneme düşmüş, deli deli esse bile ona ulaşamayacaktı. Çırpındı, soluk soluğa küfredip aynı anda yalvararak, "Ece korkma... Korkma buradayım..." diye bağırdı. İnsanın kendini hiç hissetmesi, aciz hissetmesi hiç bu kadar can acıtmamıştı. Korkuyla kıvrandığını gördükçe haykırıyordu. Ama kendisi ondan daha fazla korkuyordu. "Bırak lan şerefsiz... Bırak onu... Bırak."

Bir umut o olmaması için dua etmiş, her şeyi denemişti. İnsan korkunca, korkularını bastırmak için imkânsızlığa sarılırdı. İhtimalini bile reddederdi. Ama oydu, loş ortam ne kadar aydınlatmasa bile kızın beyaz teninde parlayan damgayı görmüştü. O yazıyı biliyordu. "Ece..." dedi ağzından köpükler saçarak hırlarken. Kazanmak istemişti kendini gözden çıkararak ama olmamıştı, kaybetmişti. Ellerini çekiştirdiği her an etine giren paslı demirden koluna doğru kan sızıyordu. Gerilen zincirleri şakırdıyor ama kopmuyordu. Bileğinden ayak parmağına kadar süzülen kan kızıl bir şerit gibiydi, yerde ufak bir gölet oluşturmuştu.

"Ece?"

"Ah söylemeyi unuttum, sana cevap veremez..." Cirrus nemli gözlerle ona baktığında adam keyiflendi. Bu teslimiyet belirtisi hoşuna gitmişti. "Çok konuşuyordu, dilini kestim." dedi Cevza hırlayarak. "Kızı bağla ve çıkın Mahmut," dedi yeniden emrederek, yaşlı adam bundan hiç memnun olmamıştı ama emre itaatsizlik etmeyecek kadar da tecrübeliydi. Rahatlayan Cirrus derin bir nefes aldığı sırada, Cevza kalleş bir tutumla gülümsedi. Bu kötü bir gülümsemeydi. "Vazgeçtim," dedi fikrini değiştirerek. Mahmut hiç zaman kaybetmeden ona dönerken, "Kız sizin ama nazik olun, diğerlerine de ayırın." dedi alayla. "Ölmesini istemiyorum, en azından birkaç gün daha. Hepinize ancak sıra gelir..."

Kudurmuş hayvanlar gibi kıvranan, acı içinde inleyen kızın etrafını sardı hepsi. Cirrus isyanla gırtlağı yırtılasıya bağırdı. "Ece..." Zincirlerini kırıp ona koşmak istedi. "Ece..."

Başka bir şey diyemiyordu, beyni durmuş, gücü tükenmişti. Başından ayak uçlarına doğru bir karıncalanma akıyordu. Mahmut heyecanla kızın bedenini arşınladı elleriyle, tıslayan bir sesle yırttı kızın taytını ve arkasına geçti. Kendi uçkuruyla uğraşırken eli ayağı birbirine dolaşmış gibiydi. Kız inleyerek garip sesler çıkarıp yalvarıyordu. Gerçekten dilini kesmişti, konuşamıyordu. Kendini ifade edemiyor, bağıramıyordu ama soluk soluğa hırlayarak yalvarıyordu.

"Dokunma ona... Dokunma... Ece sakin ol, lütfen Ece sakin ol."

Bu sahneyi görmemek için seçmişti ölümü, bu sahne yaşanmasın diye vazgeçmişti her şeyden ama kaderin makûs yanı yine yazmıştı en acı kaderi geleceğine. Artık şalvarı ayak bileklerinde duran Mahmut piç bir gülüşle kendini öne doğru itti. Masaya sert bir şekilde çarpan kızın nefesi kesildi. Acı bir hıçkırık ardından titreyen bir yığılmayla masaya gövdesi çarptı. Sonra daha hızlı çarptı bedeni masaya ve daha hızlı çarpmaya devam etti, ta ki arkasındaki adam hızını düşürüp son haz kıvrımıyla kendinden geçene kadar.

Başını yana çeviren ve bu sahneye bakamayan Cirrus yanağına yuvarlanan yaşlarla, dudaklarını öyle ısırmıştı ki, dişleri etine geçmiş ağzından kan akıyordu. "Dur... Durun..." Defalarca bağırdı, küfretti. Yalvardı ama kimse duymadı çünkü hâlâ Cevza beklenilen şifreyi söylememişti.

Cirrus'un bacağındaki güç çekildi. Bileklerinden sımsıkı kavrayan kelepçeler yüzünden açılan yaraları bedenini taşıyamadı. Kollarından aşağı daha fazla kan akmaya başladı. Haykırdı, yalvardı, defalarca, "Yapmayın," diye bağırdı ama kimse umursamadı. Ayak bileklerinden, el bileklerinden oluk oluk kan akıyor, bedenini zorladıkça gücü tükeniyordu. Mahmut haz dolu bir soluklanmayla kenara çekildiğinde, "Tamam..." dedi Cevza. Diğer adamlar bileklerine kadar düşmüş şalvarlarıyla yarım kalmanın hayal kırıklığı içindeydi.

"Çıkın..." dedi adama hırlayan bir sesle. "Giderken kızı da götürün..."

Mahmut ve diğeri, keyifleri yarıda kaldığı için öfkeyle tıslarken, yarı baygın halde kalan kızın iplerini çözdüler. Ayakta kalacak hali kalmayan korkmuş, gücü azalmış kız, dehşet içinde son bir defa kıvrandı ve derin bir sesle adamların kollarına yığıldı. Adamlar kızın kıvrımlarını okşarken çaktırmadan, bir top halı gibi omuzlayarak çıkmak için hazırlandı. Bir anda razı olmuş şekilde sessiz kalmaları garipti, ancak

Cirrus en azından efendileri onay verene kadar ona dokunmayacaklarını umduğundan, sakin kalmaya çalıştı.

"Yaşıyor..." dedi kendi kendine. "Yaşıyor. En azından yaşıyor." Kızı götürdüler. Tecrit boşaldı, kapıyı da arkalarından çektiler ve etraf sessizliğe kesti.

"Hani senin için değerli değildi o kız?"

Hızlı hızlı soluyan Cirrus dudaklarını ısırdı.

"Sana söylemiştim, sana benden başkası dokunamaz." Bıçağının ucunu göğsüne getirdi, kasılan derisinin üzerine batırarak, Cirrus'un acı içinde inlemesine aldırmadan, Arapça 'Ci' harfini kazıdı. Cirrus bıçağa atıldı, bıçak kalbine battı ama Cevza daha ileri gitmesine engel oldu. Bıçağın ucu yarıya kadar etine saplanmıştı. Kan göğsünden aşağı süzülürken, "Ölmene izin vermem," dedi hırlayarak. Göğsünden akan ılık kan karnına doğru süzülürken, bıçağı teninden çekerek parmağıyla yarayı okşadı. "Benimsin... Her şeyinle... Ölemezsin."

Az evvelki sahne zihninden gitmeyen ve pişmanlık bir dağ gibi omuzlarına yüklenen Cirrus, titriyordu. Artık ne adamların sesi ne de kızın çaresizliği gelmiyordu kulaklarına. İnsan çaresizliğin dibini gördüğü an hissizleşiyor, beyni duruyor, vicdanı susuyor, umudu tükeniyordu. Parmaklarının ucunu gövdesinde dolaştırarak arkasına geçen adam ise, onun yenilmişliğiyle keyiflenmişti. Sırtındaki yaraları okşadı ve eğildi. İğrenç dudaklarını tenine değdirdiği an, kasıldı Cirrus. Hâlâ dimdik karşıya bakıyor, dudaklarını birbirine yapışık tutmak için, dişlerini sıkıyordu. Biliyordu, ağzını açtığı an Ece ölecekti. Ömer ölecekti. Kadir ölecekti. En azından hayatta kalmaları gerekmekteydi. Titreyen kirpiklerinin arasından süzülen ilk damla sağ yanağındaki morluğu aşıp patlayan dudağının üzerine süzülerek eridi. Ardından birkaç damla daha süzüldü. Cevza eğildi, kirle, kanla kaplı sırtını koklayarak öptü, alnını omzuna yaslayarak heyecanını dizginlemeye çalıştı. Ona dokunurken kendi eliyle kendini tatmin etmeye çalışıyordu.

"O kadar çok hayal ettim ki bu anı. İnkâr ediyordun ama sende en az benim kadar zevk alıyordun, sadece bayılmış numarası yapıyordun hep... Sana dokunduğum zaman hareketsiz kalarak beni cezalandırıyordun."

Bayılmazdı Cirrus, hissizleşirdi. O anda beyni iradesini etkisi altına alıp bedenini bir parça dövülmüş biftek gibi kıpırtısız yapardı. Kötülük asla ölmüyordu. Asla öldürülemiyordu. Sadece yeni bir yüze

yeni bir isme, yeni bir kimliğe, statüye bürünüyordu. Sadece bir kez dokunması, bir daha dokunmayacağı anlamına gelmiyordu. Bazı beyinlerin içinde acı ve kötülük ful çalışıyordu. Kötülük tekrarı olan bir eylemdi çünkü yıldırım da aynı yere ikinci defa düşebiliyordu. Kimse korkuya ve kötülüğe bir şey yapamazdı. Kişi ne kadar dikkatli davranırsa davransın, ne kadar kaçarsa kaçsın, insanlık var oldukça kötülük peşini bırakmayacak, bir yerde illa bulacaktı. Kan beyninden sırtına, ayak parmaklarına kadar süzüldü. Cevza önüne geldi. Yıkılmış, pes etmiş duran Cirrus'un çenesini eline alarak yüzünü kendine çevirmeye çalıştı. Ölüme boyun eğen gözleri birleştiğinde, "Bana kızgınsın biliyorum, seni ona vermemeliydim." dedi hüzünlü bir sesle. Midesi kabarıyordu artık Cirrus'un, tek kızgınlığı kendineydi. Onları yok edemediği gibi kendinin yaşamasına izin vermiş, ölüme dokunamamıştı.

"Ona da karşı geldin mi? Bana verdiğin tepkileri verdin mi?"

Cirrus çenesindeki eli başını silkeleyerek düşürdü. "Bıçağı kalbime sapla, sapla ki buna mecbur kalmayayım."

"Olmaz, bu sana iyilik olur." dedi Cevza iki dizinin üzerine çökerek. "Benden kaçamayacağını bilmeliydin. Seni paylaştığım için kızgınsın hâlâ biliyorum ama sana kendini yeniden hatırlatayacağım." Bir sırtlan için, yaralı avın kokusu kadar heyecanlandırıcı bir şey olamazdı. Neredeyse kanlı hayvanın, kirletilmiş etin kokusunu algılardı. Yaşayacağı bu iğrençlik yüzünden yüreği daha hızlı çarpıyor. Bu adam kafayı sıyırmıştı, iyi ki onu paylaşmaya mecbur kalmıştı ki Cirrus kaçabilmişti. Lanet adamın hastalıklı beyni nasıl işliyordu biliyordu. Onca çocuğun canına, namusuna kıyar sonra da ne kadar keyifli zaman geçirdiğinden bahsederdi. Bazen elinin altında can veren çocukların ölü taklidi yaptığını savunurdu. Hastalıklı ruhu ve terbiye olmayacak nefsiyle insanlığın en iğrenç tabiatına sahip olmuş mahlûklardandı çünkü ona ne sapık demek ne de sapkın kişiliğine yakışacak söz bulamıyordu.

Cirrus yutkunamadan hırlarken, onu kurtaramadığı için kendine yükleniyordu. Onun sessiz gözyaşlarına aldırmayan adam konuşarak onu yeniden keşfediyor, ellerini göğsünde, karnında, üçgenimsi bölgesinde dolaştırmanın hazzını yaşıyordu. Titreyen parmaklarını istediği yere dokundurdu.

Ellerini çekse faydasız, ayaklarını toparlaması ise imkânsızdı. Onun yaptığı iğrençliğe kayıtsız kalmak zordu. Boynu bükülmüş, bedeni

kendini salmıştı. Tepkisiz ve hissiz olmak istiyordu. Cevza, bu şekilde hissiz, cansız, etkisiz durmasına bozuldu.

Erkek biyolojisinde sinir uçlarının geçtiği belli noktalara yapılan baskıda, istemsiz erekte olma durumuna hâkimdi. Kimin ya da ne için dokunduğu önemli değildi, idrar öncesi, masaj arası, (kundaliyi) yani cinsel enerjiyi artıran bölgeyi okşayan, dokunulduğunda tepki alırdı. O harfi şeklindeki alan, cinsel uzuvla bağlantılı birçok sinir ucunu barındırıyordu ve bu bölgeye yapılan masaj, doğrudan libido üzerinde etkisini gösteriyor, ne kadar etkisiz kalınmaya çalışılsa da, ne kadar olumsuz düşünülse de, bir şekilde tepki vermeye beden mecbur kalıyordu.

Cirrus da bedenine hükmedemediği için kasılıyor, kendisine kızıyor, küfrediyor, midesi bulanıyordu. Önünde eğilen ve alnını karnına yaslayarak heyecan içinde onu okşayan adam, kendi kendine bir şeyler fısıldıyordu. Dudaklarını karnında, leğen kemiğinin üzerinde dolaştırıp burnunu tenine sürtüyor, kendini tatmin etmek için her yolu deniyordu. Onun bu aşağılayıcı tutumuyla her an boğazına tırmanan safrayı tutmak biraz daha zor oluyordu. Sonunda daha fazla dayanamayınca, dizlerinin üzerinde zevk alan adamın, başından aşağı kustu.

Zihni tatminsiz ve öfkeli olacağını biliyor, belki de öfkelenerek hemen ava çıkıp yeni bir kurban arama zorunda hissedeceğini seziyordu. Ama şimdiye kadar, ritüeli hep tamamlardı. Ve her cinsel tatmin onu kısa bir süre durduracak kadar duraklatırdı. Fakat dayanamamıştı. Bir masumun canının yanması düşüncesi bile bedeninin kontrolünü sağlayamamıştı. Yaşı kaç olursa olsun insanın acının yaşı eşitti. Cinsiyeti ne olursa olsun bu iğrenç yükü kaldırmak imkânsızdı. Düşünen, hazmedemeyen, ne insanlığı ne de vicdanıyla asla bu tür bir işkenceyi hak etmeyen varlıkların düşürüldüğü karanlık çok derin olurdu.

Günlerdir yemek yemediği ve sıvı gıda tüketmediği için, acı safra o kadar azdı ki, ama bu iğrenç eyleme son verdirmeye yetmişti. Başından aşağı safrayla kaplanan Cevza hiddet içinde ayaklandı. Gözleri iki kızıl bilye gibiydi, yüzündeki safrayı koluna silerek genç adamın arkasına geçti. Hızla üzerini soyunmaya başladı. Bir eliyle belinden tuttuğu ve olduğu yere sabitlediği adamın canını, telafisiz bir şekilde yaktı. Bedenine uyguladığı hadsiz baskıya karşı durmaya çalıştı. Cirrus dişlerini gıcırdattığı an küfretti. Cevza insanlıktan nasibini almamış, hayvan dense, insanlardan daha karakterli olan canlılara hakaret edilmiş

olurdu. Onun varlığına isim türememişti. Ölmek istiyordu, onu öldürmek ve ölmek...

"Bu son olacak Cevza, yemin ediyorum bir daha kimseye bunu yapamayacaksın." diye bağırdı.

"Bu daha başlangıç, sana yapacaklarımın başlangıcı bile değil."

Cirrus adama küfretti, tehdit etti ve tüm sözleri onun gibi çaresiz bir adam için ifadesiz kaldı.

Yaklaşık iki dakika sonra, bileklerini tutan zincirlere, ellerini saran Cirrus gözlerini sımsıkı kapadı ve sadece Ece'yi ve dostlarını kurtarmak için yaşaması gerektiğini kendine hatırlatıp durdu. Bağırması, isyan etmesi hiçbir işe yaramamıştı. Keşke ölseydi. Beynini sadece Ece'ye odakladığı için sesler, dokunuşlar ve tüm bedensel temaslar işlevini kaybetti.

Geriye çekilen Cevza soluk alamıyor gibiydi. Öfkeli bir halde geriye çekilip üzerini giydi. Pantolonunu çekti ve uçkuruna düğüm atarak, beline kuşağını sıkı sıkıya sardı.

*Ayaklarının üzerinde duramadığı için bedeni salınan adam, kusmak istedi, boş midesi öğürmekten ileri gitmedi. Solukları yavaş ve güçsüz hale gelirken, donuk bir şekilde karşıya bakıyordu. Her zaman olduğu gibi, yaşayan bir ölüye benziyordu. Cirrus'un saçlarının arasına parmaklarını geçiren Cevza, yüzüne tükürükler saçarak kendine çekti. "Nazdan hoşlanmadığımı unutmazsın, bu bir uyarıydı. Bir daha asi olursan, tüm adamlarımı sıraya çekerim. O kızın yaşamasını istiyorsan, bana itaat edeceksin..." diye tehdit etti.

Sanki başka şans tanıyormuş gibi, zorla, hadsizce, sapkınca ona boyun eğiyormuş gibi konuşuyordu. Yüzüne tüküren Cirrus'un yorgun başını geriye ittirerek, elinin tersini yüzüne savurdu ve tenine çarpan elinden çıkan ses, tecrit odasını çınlattı. Elini genç adamın kasıklarına götürerek hırsla sıktı.

"Bunu canlı istiyorum, yoksa tüm adamlarımı arkana dizerim." Hırsla tehdit ederek tecritten çıktı.

---

* Yazar notu: Kadınların giydikleri kıyafet nedeniyle, tecavüzü hak etmiş olabileceklerini savunan aşağılık tecavüzcü aklayıcıları, erkek tecavüze uğradığı zaman nasıl bir aklamaya girecek. Kadınların yaşam tarzları nedeniyle tecavüz edilip öldürülmeye davetiye çıkardıklarını yazan fosseptik çukuru gazeteler, şahıslar, adalet çalışanları ve devlete sırtını yaslayan üyeler, savaşlarda ganimet gibi toplanıp dağlarda işkence çeken erkek, kız çocuklarının ahvaline nasıl bir cümle seçecek? Sokaklarda görülmezden gelinen çocukların, vahim hallerini de kalpleriniz görecek ve sözünüz çıkacak mı?

Oda tekrar sessizliğe, hissizliğe, hiçliğe sığındı. Bir gün boyunca gözlerini kırpmadan duran, soğukta, buz gibi yere basarak çıplak şekilde asılı kalan adamın takati bittiğinde, bünyesi kendini korumaya alarak kapandı. Tüm duyuları sessizliğe saplandı. Karanlık en şefkatli haliyle sarsarken etrafını, zihni de bedeni ve gözleri gibi donup kaldı.

Kendine geldiğinde samanların üzerine atılan çıplak bedeni, elleri ve ayakları zincirlenmiş şekilde duruyordu. Üzerine giyecek kıyafeti yoktu artık, zaten umurunda da değildi. Ne önemi kalmıştı ki örtünmenin, o kendini korumayı başaramamıştı. Eskiden güçsüz bir delikanlıydı, büyümüştü, güçlenmişti ancak bir kişi yüz kişiye galip gelemediği için, yine güçsüz kalmış, yine onun zorbalığına boyun eğmişti. Üç gün ya da daha fazla gün, o tecritin içinde, önüne atılan ekmeğe, suya dokunmadan, kıpırdamadan, gözlerini diktiği noktadan ayırmadan, samanların arasında yattı.

Kapının önünde yine hareketlilik oldu. Ona gardiyanlık eden adam elindeki kuru ekmeği suratına fırlatırken, "Cevza'nın fahişesi oldun yine, kaçınca kurtulacağını mı sanmıştın?" diyerek alay etti.

Yutkunamayan Cirrus kapatıldığı kafeste cansızlaşmıştı. Ölü bakışlarını Mahmut denen adama çevirerek, hızlı hızlı solmaya başladı.

"Kızın nerede olduğunu merak etmiyor musun artık?"

Cirrus yutkundu, eğer yaşasaydı şimdi onların keyifli sesleri bir tecritten diğerine geçerek mağara da yankılanırdı çünkü burada sadece üç tane tecrit vardı ve o günden sonra kıza dair bir ses işitmemişti. "Cevza, onu da götürdü yanında, babasına verecekmiş, karşılığında para alacak."

Cirrus hırsla baktı gözlerine, tek kelime etmedi. "O da unutamayacak bizi, tıpkı senin gibi ama zengin bir sürtük o, para belki unuturur acılarını." Kahkaha atarak uzaklaştı parmaklıkların önünden.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordu, ya da ne kadar zaman boyunca orada öyle yattığını da bilmiyordu. Yattıkça uyuşuyor, uyuştukça hırslanıyor, kinleniyor, güç toparlamaya çalışıyordu ama bitkin bedeni ona ambargo koyuyor, güçsüzleşiyordu. Dışarıdan sesler geliyordu, ancak o seslere tepki veremeyecek kadar yorgun, bitkin ve hayattan ümidini kesmişti.

Gökyüzünü parlatan ve çınlayan bir sesle birlikte yere düşen füze, mağaranın kapısını yerle bir ederken, etrafta kaçışmaya çalışan teröristleri de yerle bir etmişti. Kolları ve bacakları sağa sola saçılan, her

yanda bir organ parçası bulunan topluluk, korkuyla kaçışıyor, ellerindeki silahları, kör atışla etrafa çevirerek hareket eden her noktayı tarıyorlardı. Bazen kendi adamlarını vuruyorlardı bazen bir hareket olduğundan şüphelendikleri yere boşu boşuna ateş ediyorlardı. Adamlar kaçmak için gizli geçide koşarken, Cevza etrafını kalkan gibi saran adamlarına emirler veriyordu. Kimin baskın yaptığını anlamamışlar, hazırlıksız yakalanmışlar ve daha şimdiden çatışmaya karşılık veremeden, çok adamını kaybetmişti. Karanlığın içinde birbiri ardına silah sesleri duyulduğu anda, sislerin arasından gelen bir kadın gölgesi, bir grup adamı şaşkın etti. Bu kadın siyahlar içindeydi. Üstelik üzerine yapışan kıyafet hem tahrik edici bir nitelikte, hem de esnekliğine uygun halde çok işlevliydi.

Bir grup adam ellerindeki füzeyi hazırlarken saçları tepesinde atkuyruğu olan kadının siyah sürmeli gözlerine baktılar. Kadın onlara gülümseyerek garip bir kahkaha attı. Adamlar böyle manyak bir kadının varlığıyla ne yapacağını bilemediklerinden, ona doğru adım attı. Onlar için kolay hedef duruyordu. Birkaçı onu yakalayıp gizli geçitten götürmeyi düşündü. Üzerine silahıyla gelen iki adam kıza namluyu çevirerek, "Şöyle geç," diye emretti. Kız ellerini havaya kaldırdı, onlara korkmuş bir alayla kaşlarını kaldırıp, gözlerini devirdiği an, sırtına uzanan elleri bir şey kavradı. Adamlar daha şaşkın gözlerini irice açamadan, havada savrulurken parlayan ve rüzgâr sesi çıkaran bıçağın bileğine inmesiyle, silah tutan eli koparak yere düştü. Adam şaşkınlıkla ayaklarının dibine yuvarlanan eline bakarken, kan fışkırarak kızın yüzüne sıçradı. Diğer adamlar üzerinden şaşkınlığı atıp yerinden kıpırdayana kadar, kız elindeki uzun bıçağı adamın boynuna savurmuş, ağzı açık halde şaşkınca bakan başını diğerinin ayaklarının dibine savurmuştu. Adamlar korkuyla gerileyerek silahlarına koştular fakat namlusunu kadına doğrultamadan, bıçaklar boyunlarına, bedenlerine inmeye başlamıştı. En son siyahlı kadının gecenin içinde etrafını saran adamları, sağlı sollu bıçak darbeleriyle tek tek yere yıktığı görülmüştü.

Tüm bunlardan habersiz olan bir grup adam, birkaç saat sonra geceye sığınmıştı. Bir mağaraya baskın yapmışlar, karşılığında ise çıkan çatışmayı ustalıkla yönetmişlerdi. Etrafı korku sesleri, kaçış sesleri inletirken, Ateş ve Bulut mağaradaki tüm adamları temizlemiş, Rüzgâr ile Cem, kaçarken yakaladıkları adamları tek tek elden geçirmişlerdi.

Ölen her adamla sesler azalmış, sonunda ortam sessizliğe kesmişti. Ne silah sesi ne de bir çığlık sesi gelmez olmuştu.

Gece hayli karanlıktı, üstelik yamaçtaki dağlar paralel bir şekilde genişleyerek, oldukları alanı saklamaktaydı. Buraya gelirken birçok tehlike atlatmış, birçok badireden geçmişlerdi ve sonunda temiz iş çıkarmışlardı. Ancak asıl istedikleri kişi ve aradıkları kişi ortada yoktu. Sadece bir adam ellerinde koz olarak kalmıştı.

Ateş ve Bulut iki tane çatal ağaç parçasını yere gömmüş, arasına da kalın bir odun hazırlamıştı. Rüzgâr ise adının Mahmut olduğunu öğrendiği adamı bir kuzu gibi ağaca bağlayıp, şiş misali o çatal dalların üzerine uzunlamasına yatırmıştı. Adam tepesinde duran manyaklara korku içinde bakarken, Cem başıyla onay verdi. Ateş, öfkesiyle odunları hazırladı. Bir kebap gibi ateşin üzerinde duran ve henüz yanmaya başlayan odunların ısısıyla korkuyla kasılan adam, küfretmeye ve emirler yağdırmaya başladı.

"Cirrus nerede?" dedi Cem yine saymaya başlayarak. Bu sefer bunu adam da duymuş şaşırmıştı onun tutumuna.

"Sevgilisinin yanında," dedi gülerek. "Baskına gelmeden evvel geri dönmüştü, onu da aldı götürdü."

Sakinleşmeye çalışan Cem yumruklarını sıkarken, Rüzgâr geriye çekilip bir taşın üzerine oturdu ve onları izlemeye başladı. Cem bir şişi andıran oduna uzandı, yavaş yavaş adamı çevirmeye başladı, tıpkı usul usul pişen lezzetli bir kebap gibi... İlk önceleri cesur davranan adam, ateş harlandıkça sıcaktan soluk alamamaya, dumandan nefesi kesilmeye başladı. Sonra teni usul usul susuz kaldı, tıpkı çorak bir toprak gibi gerilerek yırtılmaya ve bir ağacın kurumuş kabuğu gibi derisi pul pul olup dökülmeye başladı. Cem çevirdikçe şişi, adam acı içinde kasılıyor ama tek kelime etmiyordu.

"Cirrus nerede?"

"Ona düğün yaptık, şimdi kocasının koynundadır."

Çenesi kasılan Cem eğildi, yerden bir kütük daha alıp ateşe attı. Ateş harlanarak rüzgâra doğru çıngılar çıkardı, parlak pul tanelerine dönen küller göğe yükseldi. Adamın tenini yaladı ve ortamı müthiş bir et kokusu sardı.

"Karnım acıktı?" dedi Gece herkesin dikkatini kendine çevirerek. Rüzgâr ona kaşlarını kaldırarak bakarken, "Bu gece yeterince ete doyduğunu sanıyordum," diye kısık sesle konuştu.

Gece karanlık bir bakışla ona çevirirken sinsi ifadesini, bu gece gerçekleştirdiği eylemler ikisinin arasında sır kalacaktı. Rüzgâr babalık ona hedeflerin koordinatlarını vermeseydi ve Mor Sümbüllü Dağlar Kızı Masal uzaktan olsa bile ona yardakçılık etmeseydi, bu kadar keyfi yerinde olmayacaktı. Neyseki kimse gerçeği anlamayacaktı. Cem bile! Bu sır üçü arasında kalacaktı!

"Yine de açım," dedi Gece sırıtarak. Yüzünde kan damlaları, eli yüzü kir içindeydi. Beyler ona kaşlarını kaldırarak bakarken, kadın umursamaz bir tavırla omzunu sarsarak, tırnaklarıyla oynamaya devam etti. Bu kanlar burada olmamıştı, kim bilir yolda gelirken kimleri biçmişti manyak. Onun önüne çıkan kişilerin mağduriyetini düşünmek bile soluk kesiciydi. Ne Ateş ne Bulut, ne Cem- ne de Rüzgâr artık onun eylemlerine akıl sır erdirememekteydi.

Cem biraz daha yavaş çevirmeye başladı Mahmut'u, "Ne yaptınız ona?"

Adam acı içinde soluk aldıktan sonra, "Burada kadın var, ayıp olmaz mı söylememiz?" diye onu tiye aldı. Öksürdü. "Kadın?" dedi Gece etrafına bakarak. "Nerede?"

Kızın alayına aldırmadan Cem çevirmeyi bıraktı. Adamın göğsünü yalayan ateş derisini yardı ve kanayan et kızarmaya başladı. Adam acı içinde haykırdı fakat kimse ona müdahale etmedi. "Onu defalarca koynuna aldı..." Cem bir odun daha attı ateşin içine, "Nasıl yalvarıyordu bize görseydiniz... Önceleri küçüktü tabiî, canı için yalvarırdı ama sonra... Sonra büyümeye başladı, lezzetlendi. Hepimizin gözü ona düşerdi..." Adam keyifli bir kahkaha daha attı. "Öldür beni diye nasıl yalvarıyordu... Biz de her gece zevk içinde öldürdük, kulak verdik haykırmasına..."

Onu kışkırtmaya çalışıyordu. Ama Cem uymayacaktı, iyice harlanan odunun ateşine sırtı gelecek şekilde çevirdi ve bıraktı. Biraz geriye çekilerek onun usul usul yanmasını beklerken, Mahmut artık acıdan haykırarak, "İndirin beni," diye bağırmaya başladı. Cem arkasını döndü, ona tepesinden bakarak tekrarladı aynı sabırla sorusunu. "Onu nereye götürdünüz?"

"İndirirsen söyleyeceğim,"

Gece yerinden kalktı. Rüzgâr durdurmak istediğinde Ateş elini kaldırarak rahat bırakmasını sağladı. Gülümseyen kız minnetle reverans yaparak teşekkür etti ikiliye. Kızaran adamın yanına gitti. Adam

şaşkınca kıza bakıyordu. Gece eğildi, kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam kaşlarını çatamadan daha, uzandı ve adamın şalvarının uçkurunun düğümünü tek bir çekişle açtı. Cem ağzını açamadan, belinden çıkardığı ufak bıçağını kasıklarına sapladı, seri bir kıvırmayla adamın torbalarını koparırarak bıçağın ucuna taktı. Yüzünü buruşturarak inceledi. "Henüz pişmemiş," dedi, ateşin içine attı. Et cızırdayarak pişmeye ve etrafı insan etinin kokusu sarmaya başladı.

Cem ve Rüzgâr ağzı açık izlerken Gece'yi, o durmadı. Adamın bacak arasından sızan sıcak kan ateşe damladıkça zıcırdıyordu. Gece bıçağın ucunu çığlıklar atan ve kendi etinin kokusuyla kusan adamın karnından yukarı çıkarırken, "Gece," diye uyardı Cem sert bir tonda, kız başını kaldırıp ona kısa bir an baktı ve tatlı bir şirinlikle güldü. Cem ellerini saçlarının arasına sokarak hırladı. Onu dinlemediği için sanırım içinden küfrediyordu. Hayır sayıyordu. *Bir. İki. Üç!*

"Dur,"

"Sen de araya kaynama babalık, yoksa kazaya kurban gidersin." dedi genç kadın, dikkatini tekrar adama verdi. Üzerine eğildi. Bıçağın ucunu kalbinin yakın yerine batırarak, kulağına bir şeyler söyledi.

Adam ter içinde, acı içinde, gözyaşı içinde haykırarak, yalvardı ama kız her saniye bıçağı biraz daha derine batırdığı için daha fazla devam edemedi. İtiraf ederek, "Bu manyağı alın..." diye bağırdı. Sırtı artık öyle yanmıştı ki, kemiklerinin üzerindeki eti aşağı sallanıyordu. "Öldür beni..." diye bağırdı acı içinde. "Ne olur öldür beni,"

Gece işaret parmağını adamın dudaklarına koyarak, "Şişttt," yaptı keyifle, adam korkuyla ona bakarken dikkat kesildi ne söyleyecek diye. "Zevk çığlıklarını duyuyor musun?" diye sordu kısık sesle.

"Ki... Kimin?" diye sordu Mahmut.

Kız gülümseyerek, "Keyfimin," dediği gibi bıçağı göğsünün ortasına saplayarak, aşağı doğru derin bir yara açtı ve bıçağını geri çekti. Cem üzerine atılıp elinden bıçağı almak için geç kalmıştı. Adam yaşıyordu ve göğsünden oluk oluk akan kan ateşe akıyordu. Gece ise çocukça bir sevinçle gülümsüyor, şebeklik yapıyordu.

"Gece," diye bağırdı Cem kükreyerek. Genç kız kanlı ellerini yukarı kaldırdı, gülümseyerek direnç sağlayan odunun bir ayağına tekmeyi vurduğu gibi, adamın ateşin içine düşmesini sağladı. "Upssss, kaza oldu babalık. Affedersin." dedi dudaklarını uzatarak ve ona şaşkınca bakan beylerin ürkek bakışı arasında, karanlığa doğru yürüdü.

"Gelmiyor musunuz? Yol hayli uzun," diye sordu.

Hiçbiri yerinden kalkmayınca, onlara doğru dönerek baktı. Sonra omzunu sarsarak, "Gelmeyin eğlencemi bölüyorsunuz. Sürekli beni uyarmanızdan sıkıldım." diyerek hızlı adımlarla geldiği gibi karanlıkta kayboldu.

Sinirden titreyen Cem arkadaşlarına ve abisine bakarak, "Ona kim haber verdi?" diye hırladı, sinirden gözleri yeşil değil, alev kızılına dönmüştü.

"Valla ben de anlamadım, bir anda arkamızda bitti," dedi Ateş şaşkınlığı sesine yansımış halde.

Rüzgâr gözlerini kaçırdı, nelerin haberini verdiğini bir bilse onu kör testereyle keserdi Cem.

Geri dönen kız, "Düdüklü tencere gibi ne tıslıyorsun babalık, sana zararım olmaz aksine kıçını korumaya geldim." dedi Gece, "Bağırıp durma Beylere." Sonra şikâyet ederek ofladı. "Bu taraf uçurum neden uyarmadınız beni?" Cem ona öfkeyle bakınca, dişlerini göstererek sırıttı. "Korkma babalık, Ece'ye burada olanları anlatmam. Bu bizim sırrımız olacak. Babasını hep mülayim bir ev erkeği olarak hatırlayacak." Göz kırptı.

Cem iyice kaşlarını çatarken, Ateş bıyık altından gülerek işine odaklanmaya çalıştı. Elindeki telefona bir şeyler yazıyordu hızlı hızlı, konumu hesapladığı belliydi. Gece ona tepeden tırnağa baktı. Rüzgâr ve Cem kaşlarını kaldırarak ve korkuyla nefesini tutarak dururken, genç kadın, "Cık!" yaptı. "Ece'nin amcalarına sulanmıyorum, korkma." Ateş şaşkın bir ifadeyle yüzüne baktı, kızı yaşındaki kadın burnunun dibine sokulmuştu. "Babalık, bu arkadaş yabancı geldi bana? Daha evvel karşılaştık mı hiç?" Cem'e sormuştu soruyu. "Görmedim daha evvel etrafınızda. Kimsin sen?"

Ateş her zamanki yakışıklı gülüşüyle dişlerini seyre soktu. "Ben Ateş Dağlı, bu da kardeşim Bulut Dağlı," dedi genç kadına elini uzatarak. "Sen de Ece'nin deli arkadaşı Gece olmalısın."

"Deli deliyi görünce, değneğini saklarmış," diyen kız önüne döndü, adamın elini havada asılı bırakarak, "Akıllı adamın burada ne işi olur." diye laf soktu.

Bulut dudaklarını gererek kahkahasını içine gömerken, Ateş kardeşinin göğsüne dirseğini gömdü. O ana kadar etrafı kolaçan eden ve

yanlarına geldiğinde tüm macerayı kaçıran Yiğit Üstündağ, otoriter bir yaklaşımla, "Ne kaçırdım yine?" diye sordu.

"Ne sen sor ne ben söyleyeyim," dedi Rüzgâr oturduğu kayadan ayaklanırken.

Kız kimseye aldırmadan yürürken, ona gözlerini kısarak bakan Yiğit, "Silah kullanmayı biliyor musun ufaklık?" diye sordu.

Başını saat yönünde yıkan Gece ellerini arkasına attı. Sırtından iki tane parlak, uzun, keskin kılıç şeklinde ki kasaturayı çıkardı. "Ben kesmekten zevk alırım seksi şey." Gözlerini devirerek arsız bir göz süzüşle onu inceledi. "Peki, sen yakışıklı?"

"S*tir," dedi Cem soluksuz halde. Gece kaşlarını kaldırarak tepkisini koyarken, etrafta bir hareketlilik oldu. İlerideki baygın üç adam ayılmıştı, hayli yakın duruyorlardı. Ve Beyler ayaklanırken Gece yeni avına doğru kıvırtarak yürümeye başladı. Herkes bıyık altından Yiğit'e gülerken, Ateş telefonuna gelen hedefe işaret koydu. Yeni istikametleri belirlenmişti, bu sefer vakitleri azdı. Diğer mağara buraya hayli yakındı.

٢٨

Adım seslerine küf kokusu karışmıştı, birileri onu omuzlamış taşıyordu, hissediyordu. Karanlık bir ortamda kendine gelen Cirrus, ağzına bir paçavra sokuşturulduğunu ve ellerini ayaklarını bir oduna bağlayan adamların onu bir av hayvanı gibi taşıdıklarını fark etti. Görüş alanı biraz açıldığında, karanlığın çevresinden değil, başına geçirilen çuvaldan kaynaklandığını anladı. Bir yere gidiyorlardı. Biri onun zindanına gelip başına odunla vura vura bayıltmadan evvel, bomba sesleri duyduğuna yemin edebilirdi. Etrafın kokusundan ve kulağına gelen seslerden, bir ormanda oldukları belliydi. Ya da dağlık bir alandan geçiyor olmalıydılar çünkü onu taşıyan adamlar arada sendeliyor, ayaklarının altına gelen iri taşlardan dolayı yürümekte zorlanabiliyorlardı.

"Bir ses duydun mu?"

Bir adamın kısık sesiyle onu taşıyan adamlar anında durdu.

"Ben duymadım?" dedi bir başkası ve tekrar yürümeye başladılar. Sonra çatırdayan dalların sesini Cirrus da duydu. Ne taraftan geldiğine kulak kabarttı. Bu ses adamlardan mı geliyordu yoksa onları izleyen birinden mi bilmiyordu ama o sesi duyan adamlar da bir anda durmuştu. Sonra bir anda silah sesleri duyuldu. Onu taşıyan adamlar Cirrus'u yere fırlattı ve yere sertçe düşen adam soluksuz halde dururken,

etrafında bir hengâme oldu. Bir şeyler vardı! Bir grup adam bir başka grupla çatışıyor gibiydi. Bir anda başlayan silah sesleri sanki bir anda bıçak gibi kesilmişti.

Soluğunu tutan Cirrus başına geleceklere hazırlanırken,biri ellerindeki ipleri çözdü. Ayaklarını çözerken, yüzündeki çuval çekilerek alındı. Gözleri loş ay ışığına bile hassas olan Cirrus, gözlerini kıstığında, görüntü sislendi. Başını sert vurduğu için kendine gelmesi zordu. Çenesini tutan kişi onu sarsarak kendine getirmeye çalıştı. "Cirrus?" diyordu endişeyle. "Buradayım."

"Kendine gel, iyi misin?"

Ses gittikçe netleşti, tıpkı görüntüler gibi. Ve gecenin sesleri kulaklarını zorlayan Cirrus, gözlerini sisler içinde seçtiği surete odaklandığında, kalbi hızlandı.

"Ömer?"

"Buradayım kardeşim... Buradayım."

Cirrus titreyen dudaklarını kastı, gözlerinin kıyısı seğirirken yine rüya gördüğünü sandı. Sımsıkı yumduğu gözlerini araladığında, görsel değişmedi. "Ömer, yaşıyorsun!"

"Yaşıyorum," Cirrus'un kolunu kavradı ve doğrultmak için sırtından eliyle destekledi. Cirrus hâlâ çıplaktı. Bir köle gibi onu ağaca bağlamış, aşağılamak için kafasına çuval geçirmişlerdi. Hava soğuktu, fakat o üşümeyecek kadar uyuşmuştu. Sesi kısılmış, içindeki tüm sıvısı tükenmişti.

"Kadir," diye bağırdı Ömer Cirrus'un gözleri kaymaya başlayınca, "Hemen çanta..."

Gerisini duyamadı çünkü başı geriye düşen Cirrus, karanlığa dalmıştı. Birkaç saat sonra tekrar başında şiddetli bir ağrıyla kendine geldiğinde, bedeni sıcak ve yumuşak bir yerde yatıyordu. Ateş gibi yanan gözlerini açtığında, bir ağacın gölgesinde yattığını fark etti. Ağacın dalına asılmış plastik bir şey sallanıyordu. Görüşü netleştiğinde, onun bir serum olduğunu gördü. Koluna baktığında, serumun kendine takıldığını fark etti. Üzeri giydirilmiş, üzerine battaniye sarılıp uyku tulumunun içine yatırılarak bedeni ısıtılmıştı.

"Kadir, kendine gelmiş," dedi elindeki odunları yere atan Ömer. Ateş yakmak için odun topluyor olmalıydı. Hızla yanına gelip diz

çöktü. Yerde yatan ve gücü neredeyse kalmayan arkadaşına uzanarak, "İyi misin abi?" diye sordu.

Başını sallayan Cirrus, yutkunmak istedi ama boğazı kuruduğu için ne sesi çıktı ne de birbirine yapışan ağzını açabildi. Bunu anlayan Ömer ayağının dibindeki su şişesinden birini alıp açtı ve ağzına döktü. Biraz olsun damağı ıslanan Cirrus, "Neredeyim?" diye sordu.

"Bizimlesin merak etme?"

Etrafına bakındı. O sırada yanlarına gelen Kadir'i gördü. Onunda yüzü gözü morluk içindeydi ama sağlıklıydı. Ömer'in kaşı patlaktı. Çürükleri de daha eski duruyordu ama Kadir'in yüzünde normal bir renk kalmamıştı.

"Nasıl?" dedi konuşamadığı için yutkunarak.

Ömer içini çekti, "Bende anlamadım valla, bugün kurtulduk biz." Yüzünde karmaşık düşüncelerin izleri vardı. Kadir genç adamın sırtını ağaca desteklemesine yardım etti. Neredeyse bedeninin her yanı ezikler ve çatlaklar içinde olan Cirrus'un, parmaklarının da birkaç tanesi kırıktı. Bunun için ona da müdahale eden Ömer bir odun parçasına sarmıştı.

"Biri baskın olduğunu söyledi, arkasından tüm sesler kesildi. Ne silah patladı ne de başka bir şey, biz de anlamadık." Cirrus gözlerini kısarken kaşlarını çattı. "Sorma abi valla, dışarı çıktığımızda tüm adamlar kılıçtan geçirilmişti, ama kimin yaptığını bilmiyoruz. Adamın biri bir kadından bahsetti, sanırım ölmeden önce hayal görmüştü. Bir kadın onca adamı kılıçtan nasıl geçirebilir, saçmalık. Öyle ya da böyle bizi ya görmedi zindanda, ya da masum olduğumuz için bilinçli bıraktı. Bizim gibi on beş kişi kurtuldu ama kurtarıcımız kim bilmiyoruz. Üstelik bize mesaj da bırakmıştı. Senin nerede, kiminle olduğunu haritaya işaretlemişti. Tanıdık biri mi bilmiyorum ama bize çok büyük iyilik etti. Bizde sonra senin peşine düştük, seni kurtarırken herkesi etkisiz hale getirdik."

Cirrus çenesini kasarak seruma uzandığında, Ömer engel oldu. "Sana bir sürprizimiz var ama önce dinlenmeni istiyoruz."

Cirrus kolundaki serumu çıkardı, "Nerede o?" diye sordu. Anlamıştı!

Ayaklanmak istediğinde beceremeyince, Ömer ona yardımcı oldu. "En azından serum bitseydi, çok güçsüzsün." diye uyardı.

Etrafına bakındı, kimse yoktu. Ömer ve Kadir'in adamların bir kısmını öldürdüğünü anlamıştı. Çünkü birkaç adamın inleyen ve yalvaran sesi duyuluyordu. Elleri ve ağızları bağlı olmalıydı. Cevza da bir ağacın altında elleri ve ayakları zincirlenmiş halde duruyordu. Cirrus onu görünce hızlı hızlı nefes almaya başladı. Az evvel tutmayan bedeninde adrenalin yükselince, adamın üzerine atılıp zincirlerini açmaya çalıştı.

"Lanet anahtar kimde?" diye sordu.

Ömer Kadir'e başıyla vermesini belirtti, Cirrus zincirlerinden arındırdığı adamın yakasını kavrayarak ayaklandırdı ve yumruğunu savurarak yere devirdi.

"Ne oldu, arkadaşlarına mı güveniyorsun?" dedi Cevza burnundan kan akarken. Korkusunu gülüşüyle saklıyordu.

Cirrus yerden kaldırdı. Vurmaya gücü olmadığı için burnuna kafa attı. Kaldırdı bir daha kafa attı. Yüzünden kan fışkırırken, adamın acıdan sesi kesildi. Artık burnu dümdüzdü. Kendini dizginleyemeyen Cirrus'un burnunun kenarındaki kas seğiriyordu. Ayakta kalmak için savaş verirken, bedeni bacakları titriyordu. Ömer yutkundu. Artık onu kimsenin durduramayacağını biliyordu. Öyle de oldu. Onu bir ağacın yanına götürene kadar, kırılmadık kemiğini bırakmadı. Posası alınmış meyve gibi onu ağacın üzerine yapıştırdı. Dişlerinden gıcırdama sesi yükselirken, Ömer'in kemerinden çıkardığı bıçağın birini aldı. Adamın elini ağaca yasladı. Yerden bir taş aldı. Hiç düşünmeden avucuna saplayarak, onu ağaca çiviledi. Cevza elini kurtarmak isterken, diğer elini yakalayıp, aynı şekilde diğer elini de avuç içi yukarı bakacak şekilde ağaca çiviledi. Adam elini oynatmak istediği an bıçağın keskin yüzeyi elini yırtmaya başladı. Tıpkı onu ellerinden iki ağaca bağlayıp, yıkılmış bir tomruğun üzerine yatırdığı o gün ki gibi.

Cevza acı içinde bağırırken pis pis gülerek, "Bir gün... Senin de hoşuna gideceğini söylemiştim. Seni becerirken öyle güzel bağırıyordun ki... Sesinden bundan hoşlandığını anlamıştım." dedi hırlayarak.

Cirrus'un sırt kasları ve kaburgaları, sanki omuz başları kanat verecekmiş gibi kasıldı, kabardı. Kulağında çınlayan ses acı içinde yalvarıyor, korkudan ağlıyordu. Ve henüz on iki yaşında olan çocuk ne kadar çok bağırırsa, başındaki zebani o kadar yüksek sesli gülüyordu. Bedeninden ve ruhundan tüm iradesini çalarken, parçalarken, zevk alıp gülüyordu. Acılar içinde uyuşana kadar ağlayarak, yalvarırken gülüyordu. Bileklerini sıkan ipler etini kesip kemiğine oturup, oluk oluk

kanını kuru yaprakların üzerine akıtırken de gülüyordu. Bir tomruğun üzerinde, elleri ve ayakları bileğinden iki yana açılmış, kıpırdamasını önlemek için gerilmiş halde, "Öldür beni... Ne olur öldür beni," diye yalvarırken de gülüyordu.

Her gece tecrit edildiği sığınağa gelip, onu zorla sürükleyerek duvara bağlamaya kalkarken, hayli keyifliydi. Gözü dönmüş halde işkencesine devam ediyordu. Ta ki sapkınlığını gösterdiği an ona karşı gelmeye başlayana kadar. Ona ilk defa dokunduğunda, öyle bir işkence etmişti ki, iki kaburgasını canlı canlı ortadan ikiye ayırırcasına canını yakmıştı. Masumiyetini, çocukluğunu, hayallerini, düşlerini öyle aşağılık biçimde elinden almıştı ki, iki dünya bir araya gelse, Cirrus ne ruhundaki yaraları temizleyebiliyor, ne de ölen gençliğini diriltebiliyordu. O parçalara ayrılmış ve her bir parçası başka yere savrulmuş çaresiz bırakılmıştı. Ne umut etmeye, ne hayal kurmaya cesaret edebilmişti. Senelerdir Azrail'in soğuk nefesi gibi ensesinde gezmişti korkuları.

Bıçağını organlarına zarar vermeden, karın boşluğuna sapladı ve derisini geren bıçağın keskin ucu usulca yukarı çıkarken, eti ikiye ayrıldı, kan akmaya başlamıştı. Soluksuz kalan Cevza feryat figan yalvarıyor, küfrediyor, ağlıyordu. Ancak Cirrus durmuyordu. Gözleri iri iri açılan adamı canlı canlı kesiyordu. Kendi için, yüzlerce çocuk için, ailelerinin önünde tecavüze uğrayan kadınlar için, anne karnından kesilerek alınan bebekler için, önce tecavüz edilip hamile bırakılan, sonra bebekleri organ mafyasına satılan anneler içindi... Tüm insanlık için devam etti kesmeye. Boynuna gelince, tek şeritli bir yarık daha açtı. Eğildi, kanlı elini yana uzattı. Nereden bulduğunu bilmiyordu ama Ömer elindeki bahçe makasını ona verdi. Sanırım kaçarken mağaradan almışlardı. Cirrus usta bir bahçıvan gibi onu biçerken, işinin ehli bir cerrah gibi organlarına zarar vermeden kaburgalarını tek tek kesti. Paslı makasın ucu et parçası ve kanının pıhtısıyla kaplanmıştı.

İşi bitince kanlı makası yere attı, parmaklarını gerdi. Ellerini yaranın içine sokarak, sıcak kaburgalarını iki yana esnetti. Cevza'nın çığlığı eşliğinde gererek etin zar zar yırtılmasını, akışkan kanın sıcak şekilde damarından çıkıp anında hücreleşerek koyulmasını izlerken, kaburgalarını iki yana bir kelebek kanadı gibi ayırdı. İç organlarının nasıl çalıştığını görebiliyordu. Soğuk geceyle yüzleşen sıcak organlardan buhar yükseliyordu. Adamın çığlıkları geceyi inletirken kaburgalarının ucuna ip bağlayan Cirrus, onları da ağaca çiviledi ve adam kaburgaları açık

ağaca çivilenerek yalvarırken, arkasını döndü. Diri diri kesilen Cevza yavaş yavaş ölüyordu. Ölmezse bile hayvanların organlarını yediğine tanık olacaktı. Öyle kendini kaptırmıştı ki ona işkence etmeye, Ömer onu kendine çekip yüzünü elleri arasına alana kadar, transa geçtiğini fark etmemişti.

Gözlerinde yaşlar parlayan Cirrus, "Ona..." dedi titreyen dudaklarını ısırarak... "Ona..."

"Şişttt !!" Yaptı Ömer, başını kendine çekip alnını alnına yasladı. "Ona bir şey olmadı."

"Gördüm... O masaya..." Konuşamıyordu. Karnı acıyor, boğazını biri sıkıyor gibi kelimeler çıkmıyor, soluğunu yutamıyordu. Hayır, o olduğuna inanmak istemiyordu ama içinden bir ses o damgayı hatırlatıp aklını bulandırıyordu. O olsaydı Cirrus nefes alamazdı ki, o anda kalbi dururdu, ölürdü.

"O değildi..." Cirrus yüzüne baktı inanmak isteyerek. "Yemin ederim o değildi kardeşim... Yemin ederim."

"Gördüm..." dedi sanki onun göğsündeki damgayı gösterir gibi. "Gördüm onu..."

"Seni kandırmış... O değil, inanmazsan kendin bak."

Ömer'in getirdiği suyla elini yıkayan Cirrus, "Onu buldunuz mu?" diye sordu. Ömer başını salladı. "Göster bana," dedi Cirrus. Görmeliydi. Görmezse... Görmezse ne? Çenesi titreşti. Ömer ona gösterdi. Cirrus Kadir'in bir mezar kazdığı yere gelmiş, buz gibi zeminde yatan kadının cesedine bakmış ama bir türlü yüzünü açmaya cesaret edememişti. Bunu gören Kadir ona daha fazla işkence etmemek için üzerine serdiği ceketi kaldırdı. Cirrus derin bir nefes aldı. Elini yumruk yaparak dudaklarına kapadı.

"Öldü sandım," dedi yanağına bir damla süzülürken. "Ölmediğim için..." Dudaklarını ısırarak ayaklandı ve arkasını döndü. Ne olursa olsun ona zulmetmişlerdi, tecavüz edip işkenceyle öldürmüşlerdi. Hiçbir kadın, çocuk, erkek, hayvan bu acıyı yaşamamalıydı.

"Diğeri nerede?" diye sordu.

Arkasındaki adam bağırıyordu ve o gün ona yapmaması için yalvaran Cirrus, *"Eğer bir gün seni elime geçirirsem, öldür beni diye yalvartacağım ama öldürmeyeceğim, pis canını alması için Allaha dua edecek,*

ölmeyecek, hayvanlara yem olacaksın." demişti. Şimdi o gün gelmişti, verdiği sözü yerine getirecekti.

Cirrus onlarla ilgilenirken, kamp alanına gelen ve kamp alanını yerle bir olmuş halde bulan Rüzgâr ve Cem şaşkındı. Bu gece geldikleri ikinci kamptı ve ikisinde de Cirrus yoktu, fakat ilkini kendisi yok etmişken burası başkası tarafından yerle bir olmuştu. Cesetler bile ortalıkta yoktu ve açıkçası burada işlem yapılalı saatler olmuştu. Hepsi bir yere konup yakılmıştı. Ceset kokusu hâlâ havada asılıydı ve her yerde kan vardı ama kanlar kuruydu, ateşler de sönmüştü. Bu demek oluyordu ki burayı bulan kişi hayli zaman önce terk etmişti. O zaman üçüncü bir sığınak daha mı vardı? Yoksa başından beri Cirrus orada mıydı?

Ateş şaşkınca etrafına bakarak, "Ben hiçbir şey anlamadım, bunları kim temizledi?" dedi huzursuzca. "Bizden önce gelmiş olmalılar buraya, kanlar taze değil, cesetlerin yanması saatler alır."

Cem küfretti. Elleri yanında yumruk olmuştu, yüzünde sakin bir bilgiçlik bulunan Rüzgâr yanına gelerek omzuna dokundu. Yiğit sıkıntıyla etrafa bakarken, şaşkınlaşan Ateş birileri ile görüşmeye başlamış, Bulut etrafta bir delil arıyordu. Dudakları sinsice yana kıvrılan Rüzgâr'a göz kırpan Gece yanına gelerek üzgün bir halde gülümsedi.

"Üzülme babalık, onu bulacağız ama sağlam bir halde. Ece için bulacağız fakat şimdi değil!"

Rüzgâr onun ne demek istediğini anlamıştı! İçi tuhaf bir hüzünle kaplanırken bunun olmasının daha iyi olduğunu anladı çünkü onu bu halde bulmak hiç kimse için iyi sonuç olmazdı fakat yine de yaşadığından emin olmalıydı! Gözlerinde yaş parlayan Cem, aklına gelen minik bebeğiyle içini çekti. Bir baba için kızı adına çaresiz kalmak ne kadar zordu. Gece koluna dokunarak, "Üzülme," dedi tekrar. Cem kollarını uzattı, kızı kendine çekmeye kalktığında, bir adım geriye sıçrayan Gece, "Bu gece benden bu kadar, babam merak etmeden dönmeliyim." dediği gibi, kimsenin onaylamaz sözlerini kafasına takmadan karanlığa kaydı. Tıpkı bir daha kimsenin ondan haber alamayacağı Cirrus gibi... Karanlık saklardı, en çokta acıları olanları saklardı...

11. BÖLÜM

Hayatta bir amacı olmalı insanın. Tutunacağı dal, yürüyeceği yol, izleyeceği manzara, okuyacağı kitap, hayal edeceği bir istek, düşüneceği bir aile, tat alabileceği huzuru... Gez, gör, oku, tanış, üzül, kaybet, yarış, kazan, acı, gül ama tüm duyguların içinden geç ve büyü... Çünkü insanın yaşantısı yüzüne vurur...

Cahil olmak da senin elinde, bilgin olmak da senin elinde olur...

Prf. Dr. Şükran Bilir.

Aylardır her yerde arıyor, uçan kuşa soruyor ancak haber alamıyordu Cem. Artık umutsuzlukla kıvranır hale geldiği zamanlardan birinde, dalgınca abisinin ofisinde otururken, Rüzgâr dikkatini dağıttı.

"Cem kös kös otur diye çağırmadım seni odama," dedi kardeşinin dikkatini kendine çekerek. "Ne düşünüyorsun kukumav kuşu gibi."

"Bazen... Kırmaya kıyamadığım için kırılmayı o kadar abartmışım ki, içimdeki kendimi toparlayamıyorum. Ve öyle vefasız olmuşum ki kendime, acılarımı hüzünlerimle yapıştırdığımda anlıyorum. Ya gittiğinde düşeceğim yokluktan korkmuşum, ya da varlığın içindeki o yokluğa o kadar alışmışım ki, gerçekleri göremez olmuşum... Sanki herkesin gönlünü alacak benmişim gibi, kimsenin benim gönlümü almasına ihtiyacım yokmuş gibi, dikenlerine sarılı gül fidanı gibi dik durmaya kendimi şartlıyorum... Küsmeye bile hakkım yokmuş gibi, gönül koymamayı benliğime yasaklıyorum...

Kırılamaz, üzülemezmişim gibi kendimi dizginliyorum... O kadar ikna olmuşum ki başkasının düşüncesini benimsemeye, haklı olmaya hakkım yokmuş gibi ağlamış, gülmeyi kendime reva görmemişim..."

"Baba olmak böyle oluyor Cem," dedi Rüzgâr da çok zaman aynı duygularla kıvrandığı zamanları düşünerek. "Kimi sabrından susar, kimi saygısından, kimi de sevgisinden Cem... Bir insanı değerli kılan malı, mülkü, unvanı değil, ahlakı ve karakterinin erliğidir. Allah bozmasın ben kardeşimden razıyım, Allah'ta ondan razı olsun." Rüzgâr kafasındaki düşünceleri uzaklaştırdı. "Sen şimdi boş ver duygusallığı,

iki dakikadan sonrası bizi bozar." Cem güldü. "Sen bunu gördün mü peki?" Televizyondan, istediği haberlere girmek için internete bağlandı. Cem merakla ekrana bakarken, ekranda görünen spiker heyecanla sunumunu yapıyordu.

"Irak sınırında bugün hareketli anlar yaşandı. Aldığımız istihbarata göre göğsümüzü şişirip gururumuzu kabartan Yüzbaşı Masal Sancaktar ve ekibi, bir gün içerisinde yirmi mühimmat yüklü mağaraya nokta atışı yaptırdı ve irili ufaklı on beş grup teröristi etkisiz hale getirdi. Mehmetçik bugün dağlara destan yazdı."

Cem kaşlarını çattı, bakışları abisine döndü. "Merak etme, Eymen yolda geliyor," dedi Rüzgâr keyifli bir sesle. Masal karakol yönetmek için dağa çıktığından beri Eymen ne yerde ne gökte gezmekteydi. Bir an kendi kızı geldi aklına. Yüzü asıldı. "Allah Eymen'e sabır versin. Kızının böyle şanlı bir görevde olması ve kutlu bir dava için canını önüne koyması çok onur verici bir durum, ancak bir baba için evladının sürekli kelle koltukta olduğunu bilmek, hayli acı." Rüzgâr geriye yaslandı. Cem, "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordu.

"Masal'ı bir ziyaret edelim, uzun zaman oldu özledim." dedi Rüzgâr.

"Ağzını bıçak açmaz, o ne çakaldır o. Ne annesine, ne babasına benzer, kime çekti bilmem." dedi Cem geriye yaslanarak keyifle.

"Aynı Eray babam. Rahmetlik sessizlikle yönetirdi tüm aileyi." dedi Rüzgâr rahmetle anarken yaşlı kadını ve kocasını. "Babası kulağını bükebilir..." Sinsi sinsi gülümsedi.

"Hiçbir değişim olmaz, kafasını koparsak yine de ağzını açmaz... Şu kızın inadı, bana bile pes dedirtti kaç kez."

"Peki, ona hayır diyemeyeceği bir teklifle gidersek..."

İşte bu konuda biraz düşünmeliydiler, Cem heyecanla yerinden doğruldu. Konu vatansa ne aile ne devlet Masal'ın fikrini değiştiremezdi ama konunun içinde vatanın selameti varsa, işte o zaman onun hızla çalışan vatansever yanına erişebilirlerdi. Ateş onun asla reddedemeyeceği ne gibi bir teklif sunacaktı, bunu bekleyip göreceklerdi.

İKİ GÜN SONRA

Oysa vazgeçtiklerimin arasında sen yoktun... Hiç olmayacaktın. Biliyordum gittiğin gün kolumu kanadımı diri diri koparmışlar kadar acıyacaktı içim...

Tüm dünya boşalmış gibi oldu, sen gittikten sonra... Ya da o günden beri sevmeye küstü tüm şairler... Şiirlerin boynu bükük, şarkılar gariban bir yoksulluk mazisinde... Yokluğunun gölgesine sindiğinden beri bedenim, mezar oluyor koca şehir, gömülmek istemiyor kalabalığın içine kaçışlarım...

Senden gittiğimden beri...

Adım adım haykıran bir çığlık oldu gölgeler...

Koyu kıvamlı acıyı demliyorum geceleri, sığmıyor, almıyor yüreğimin ince beli... Hasretin üzerinden yudumluyorum her nefesi, tadı buruk; tadı kekremsi senli sensizliğin...

Her akşam bir şiir daha doğuyor karanlık geceye... Gölgeme yaslandım, susuyorum hayaline...

Kulağımda binlerce hece, tınısında ince sesinin buğusu çalıyor. Sen dinletiyor bana... Cesur bir sen sızlatıyor tüm nakaratlarımı...

Bıraktığım günden beri ellerini, türküler takıyorum parlayıp sönen yıldızlara...

Arka fonda hayal kırıklığı çalıyor, kırık dökük ezgilerden düşen her nota, mızrak keskinliğinde batıyor sineme...

Ah yar, olmayacak hayaller kuruyor hâlâ kalbim, hadsiz bir mutluluk düşünde zihnim.

Yokluğunda ne kadar terbiye olursam olayım, bir o kadar hırslanıyor sana kavuşmalarım...

Hâlâ akıllanmadı boynu bükük yetim hislerim, deli, çılgın ve gözü kara halde koşuyor umudunun dikenlerine...

Uykusuz gözlerim ateşten leblebi, bağrımda yokluğunun kor sancıları...

Keşke senin kadar cesur olabilseydi adam yanım. Ama olmaz... Ben bile kaldıramazken kendimi. Kırılıp dökülen çocukluğum, harcanan gençliğimle sen nasıl baş edebilirdin...

Bazen, ben bile bana katlanamazken, yorar, üzer, ağlatır, derdine dert katardım...

Bu gece de sana kaldırdım sevdayı, şerefine vurdum acıyı.

Kapadım gözlerimi sana, ayın boynuna doladım hüzünlerimi...

Bakma parçaları kayıp adamın içinde sağlam kalan tek yersin...

Herkesi unutsam bile, unutamadığım tek karşı yakasın... Bir görsen bendeki seni, Avrupa ve Asya gibiyiz, birbirine hasret kalmış, köprüleri

bombalanmış, kıyıları ateşe verilmiş... Aynı deniz serinletse de gözlerimizi, iki yakamızın bir araya gelmesi imkânsızlaştırılmış...

Varlığına susayan benliğimde, ne içimin yangını diner ne de yüreğe sinen sızı geçer...

Ben ki yetimdim, öksüzdüm ama gördüm ki, sensiz kalınca gerçekten oldum kimsesiz...

Ne toprağa kök salmış bir ağaç olabilirim ne de gözlerine utanmadan bakabilirim...

Senden değil, içimdeki çocuğu koruyamayan kendimden kaçışlarım...

Hâlâ tükenmeyen bir hırsla vuruyor yüreğin can tenime...

Sus çalıyor gelecek zihnime, baktığım her yerde yetim kalıyor gözlerim, seçemiyorum sonsuzluğun bulanık rengini gelecekte...

Ah be çam gözlü sevdiğim, memleket bakışlım, içime bıraktığın yorgun, güçsüz duyguların çırpınıyor gönül kafesimde...

Kanadı kırık

Acısı sonsuz,

Hayalleri çalınmış...

Kan sızıyor mutluluğa...

Yanıyor gönül koyduğum şiirler yine...

Karanlık, tüm dertli şairlerin bestesine nota olmuş, harflerine yıldız yıldız hece sürmüştü... O da kâğıda dökemediği yeni şiirlerini geceye emanet etmişti. Oturduğu taşın yamacından silkelenerek kalktı. İnsan sadece düşündüğü an bile nasıl eli ayağı kesilirdi. Kalbi hızlanmıştı, solukları sığlaşmış, kursağına portakal büyüklüğünde bir yumru oturmuştu... Düşüncelerini yeniden görevine odakladı. Asıl düşünmesi gereken buydu, geçmişi düşünmekten, anmaktan, acımaktan vazgeçmeliydi. Keşkeler bitmişti, neyseler kayıptı... Haftanın çoğunu çevreyi araştırıp konuşmalara kulak kabartarak geçirse de, şüphelerini destekleyecek bir ipucu yakalayamamıştı. Dağlarda kuş uçsa, herkes birbirinden haberdar olurdu. O yüzden gizlendiği yerde fazla uzun kalamazdı. Bu dağları temizlemeden ölmeyecek, başka anaların, bacıların, babaların ve kardeşlerin ciğerine kor düşürmelerine izin vermeyecekti. Kaç tane sığınak, kaç tane din adı altında çocukların hayatını mahveden oluşum çökertmişti, unuttu Cirrus. Bu pislikleri ne kadar çok temizlerse temizlesin, içindeki yangını söndüremiyordu. Gücü kısıtlıydı ama güçlü

bir müttefiki vardı. Yine de Masal Sancaktar'ın sahip olduğu misafirperverliği kendi çıkarları için kullandıklarını düşünsün istemiyordu.

Cirrus onun yaşadığı ikileminin farkındaydı. Hatta onu anlıyordu. Bir tarafında canından öte tuttuğu vatanı, diğer tarafta ise canı kadar sevdiği kuzeni vardı. Yine de dengeyi iyi koruyordu. Masal Sancaktar, çok güçlü, hakkaniyetli, otoriter ve liderlik vasfının tüm özelliklerini taşıyan kahraman bir kadındı. Türk askerinde misafirperverlik adeta kutsaldı. Bazı konularda ona gelmek zorunda kaldığı için, pişman değildi ancak bu akraba zorunluluğunu çıkarları için kullandıklarında, Masal biraz rahatsız olmuştu. Ona şart koşarak, sığınacak bir yer sağlamaya kendini zorunlu hissetmiş olması, olasıydı. Anlaması lazımdı.

Ama gururu ve vatanperverliği, kanunsuzlara yardım ettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Her ne kadar bu kendi memleketinin çıkarı için olsa bile... Bunu yaparak kanunları çiğnemiş ve kendisini komutanlarının öfkesine siper etmiş olması, yadsıtılamaz bir gerçekti.

Masal Sancaktar da, dağlardaki bu eşkıyaların kökünün kazınmasını istiyordu; tüm Türk haklı gibi ve onlara yardım edenlere de acımayacaktı. Cirrus bir nevi onun ekmeğine yağ sürmüş, dağdaki koordinasyonları vererek hiç kan dökmeden temizlik yapmasına yardımcı olmuştu. Bu uğurda ona destek verecekti. Yardım etmek için elinden geleni yapacak olsa da, bunu duyduklarında ona diş bileyen ailesine Masal bir bedel ödeyecek gibiydi. Ne Cem ne Rüzgâr ne de Eymen Sancaktar bunu kızın burnundan getirmeden susacak adamlardan değildi.

Yeni bir hedef için son görüşmesini de yapan Cirrus ve adamları, oldukları dağlık alandan ayrıldılar. Kuzeydeki Konaklar Mağarasına gittiler. Henüz yeni pisliklerden olan ve savaş ganimeti gibi çocukları toplayıp esir alan, savaşa hazırlayıp kötü amaçlarına maşa yapan Ali, bir şeyler saklıyorsa, bunu açığa çıkarmadan önce, o ve adamlarının yeterince uzaklaşmasını beklemiş olmalıydı. O yüzden Cirrus kendine biat eden adamlarını alandan çekerek, önlemini almıştı. Fakat bu uzaklaşacakları anlamına gelmiyordu. El ayak çekilince, adamlar bu alanı yeniden kuşatacaklardı ve Ali'yi göz hapsinde tutacaklardı. Neler döndüğünü öğrenmesi lazımdı. Hızla etrafını taradı. Arkasından kuş geçse, dikkat kesiliyordu. Ali'nin o kadar yürekli olduğunu ve peşine birini takacağını sanmıyordu, takip edilmiyordu ama risk almak da istemiyordu. Onun işini de bitirince, burası temizlenmiş olacaktı.

Masal'ın yanında işi bitince, Zagros Dağlarına geçip, batısındaki Erbil'e ineceklerdi.

*ABD-İsrail yapımı terör koridorunun batı ucunu Zeytin Dalı Harekâtı'yla çökerten Türkiye, şimdi gözünü o hattın doğusuna dikmişti. Musul batısında teröristlerin üstlendiği Sincar'a (Şengal) yönelik operasyon hazırlığı sürerken, Mehmetçik, Irak'ın Türkiye sınırına yakın bölgelerini haftalardır didik didik ediyordu. Onlarca yıldır, yüzlerce terörist kamplarının bulunduğu Zaho-Duhok-Barzan-Hacı Ümran hattında, altı aydan beri birçok operasyon yürütülmüştü. Teröristten temizlenen bölgelerde, yeni askeri üsler hayata geçirilmiş, halka refah ve güvenli alan sağlanmıştı. Üs noktaları daha sonra binlerce metre rakıma bakılmaksızın açılan yollarla, birbirine bağlanmış, askeri mühimmat ve erzak geçişleri kolaylaştırılmıştı. Türk askerinin Irak içlerinde, Silopi-Çukurca-Hakkari-Şemdinli istikametinden güneye doğru yaklaşık 20 kilometre derinliğinde bir koridoru kontrol altına aldığını biliyordu. Bu kadar kısa zamanda bu kadar büyük bir temizlik beklenmiyordu. Üstelik o kadar zeki askerlerdiler ki, mantıklarının nasıl çalıştığını düşmanları çözemiyordu.

Cirrus'un istediği de buydu. Birilerinin artık dağlarda terör estirmemesi, savaştan arda kalan insanların insanlıkla muamele görmesi, şeref yoksunlarının, bir sırtlan gibi gençlerin, kadınların, çocukların üzerinden ellerini çekmesiydi... Onlarca köyün teröristlerden arındırıldığı, çok sayıda mağara ve tünel de temizlenmişti. Irak dağlarını teröre dar eden Mehmetçik, örgüte büyük kayıp yaşatmaya devam etmekteydi. Yerleri verilen koordinatlara göre saptanan teröristler, gerek karadan gerekse de havadan 7/24 takip altına alındıklarını bildiklerinden, bölgede kımıldayamaz hale gelmişti.

Teröristlerin Hakurk-Kani Raş-Mavana hattında kullandığı, 17 kontrol noktası, nokta atışı yapılarak havaya uçurulmuştu. Irak'ın kuzeyinde, son 1 ayda 70'ten fazla teröristin öldürüldüğü duyurulmuştu. Sınır ötesinde sağlanan alan derinliği sayesinde, terör örgütlerinin Kandil-Şemdinli-Hakkari bağlantılarını da kesti. Şimdiki hedefi Hakurk'tu. Sadece burada, aralarında örgüt elebaşıları da olan 6 terörist bulunmaktaydı ve onlarında bir an evvel imha edilmesi lazımdı.

* Araştırmadır. Alıntıdır.

Uzaktan, Türk bayrağı asılı askeri üs görünüyordu. Mevzilendiği yer sisler yüzünden net değildi, buradan bakıldığında insan uzattığı elini bile göremezdi ama bugün hava açık ve nemliydi. Masal Sancaktar söz verdiği gibi gelmiş olmalıydı. Cirrus üsse tek gitti ve adamlarına da hava kararana kadar bekleyip, ardından mağaraya dönmelerini söyledi. Üsse sadece birkaç kilometre mesafede olan alanda, yolu izleyip bekleyeceklerdi. Cirrus da Masal'a rapor verir vermez adamlarına katılacaktı.

Cirrus askeri üssün kapısına doğru tepeden inerken, gece çöküyor ve sınırın üzerindeki sis giderek yoğunlaşıyordu. Tam burada üç ay evvel bir terörist karargâhı olduğunu bilmek, tuhaf bir haz veriyordu. Artık sahipleri topraklarını engereklerden temizlemişti. Yeşil bir örtüyle kaplı üs, batı kıyısındaki stratejik konuma inşa edilmişti ve düşmanları püskürtmek için mükemmel bir görüş alanına sahipti. Dağın eteklerinin neredeyse yarısına hakimdi. Elinde silahla nöbete geçen Mehmetçik onun yaklaştığını fark ettiği an, silahın namlusunu ona doğrultarak tedbirini aldı.

"Dur! Kimsin?"

Cirrus üzerine doğrultulan namluya gülerek ellerini havaya kaldırdı, sorgulamasına izin vermeden başının üzerine koydu. Haliyle akşamın bu saatinde buraya böyle kimin geldiğinin cesaretini ölçer gibiydi. "Düşman değilim aslanım. Yüzbaşınızla konuşmaya geldim."

"Olduğun yerde kal," dedi asker ciddi bir sesle bağırarak. Ona inanmamış, düşman olarak algılamaya ve sınamaya almıştı. Diğer askerler de dikkat kesilmiş, namlularını genç adamın üzerine doğrultarak atağa geçmişti.

Cirrus Mehmetçiğin göz hapsinde dururken, arkadan gelen askere bakmak için başını yana kaydırdı. "İntikamını böyle almaktan vazgeç Masal, gücünün sınırını biliyorum. Çenem hâlâ iyileşmedi..." dedi alayla. Cidden çenesindeki morluk hayli büyük ve netti, Allah'tan sakallar bunun için vardı.

Gözlerinde intikam parlaması beliren Masal sinsice gülümseyerek tek kaşını kaldırdı. "Asker mermi namluya," diye bağırdı. Gözlerinde meydan okuma parlayan Cirrus kaşlarını kaldırdı, asker ciddi bir tutumla ifadesizce emri beklerken, "Rahat," diye bağırdı. Asker şaşkınca, "Emredersiniz komutanım," diyerek silahı indirdi.

"Asker... Görev yerine geç," dedi Masal gür bir sesle, konuşurken ağzından buhar çıkıyordu. Duruşu sert, ifadesi katı, yeşil gözleri ise bir çelik kadar parlaktı. Bir kadın gibi değil de bir erkek gibi gürlüyordu. Tepeden tırnağa Cirrus'a baktı, "İçimden sana en pis yanımı göstermek geliyor da," dediğinde onu içeri almalarını emretti askerlere. "Dua et değer verdiğimin, değerlisisin..."

Gözlerinden bir an hüzün parlaması geçişen ve sırtından aşağı ter damlası süzülen Cirrus yanına yaklaştığında, yüzüne bile bakmadı. "Geç kaldın, bekleyeceksin," diye azarladı. Kızın otoritesine alışık olan Cirrus omuzlarını sarstı. "Eğitimin bitmesini bekle,"

Arkasını dönerek onu olduğu yerde bıraktı ve devam etti yürümeye. O da arkasından gitti. Masal dönerek, "Sen nereye?" diye sordu, Yeşil gözlerinde katlanamadığı bir tavır belirgindi. Cirrus durdu, omuzlarını sarstı. "Geç içeri bekle beni, ne işin var senin eğitimde, sen askerim misin?" diye söylendi.

Cirrus onun neden bu kadar öfkeli olduğunu anlamadı. Tamam, kendine kızgındı ama bu kadar öfkelendirecek, bugün ne yapmış olabilirdi ki? Birkaç gün önce intikamını da almıştı, onu güzelce patlamıştı. Ne yapacağı bilinmez bir kadın haline gelmişti, oldukça alakasız konularda bile kızabiliyordu. Vatansever, asil bir kadındı. Bir zamanların gururlu ve hürmetli Cirrus'una, şu anda tek yönelttiği; nefret dolu, zalim bir katlanma güdüsüydü. Tutkulu vatanseverliğine gelir sağlamadığında, onu görmeye pek niyeti yoktu. Eskiden olduğu kadını hatırlamak çok zordu, çoğu zaman güler yüzlü olduğunu, yalnızca hayal ettiğini düşünüyordu. Sempati, düşmanlığını kazandığından beri, birdenbire değişen maskesinin altında unutulup gitmişti.

Döndüğünden bu yana geçen altı aylık sürede, Cirrus kendini uçurumun kıyısında gibi hissediyordu, daimi bir hüznün içindeydi. Yanlış bir şey söyleme ya da yanlış zamanda ortaya çıkma kaygısı taşıyordu. Eli ağrıyan çenesine gitti. Lanet olsun onu hafife almakla hata etmişti. Kız elektrikli testere gibiydi.

Her zaman olduğu gibi direk odasına yöneldi. Birazdan anlardı derdinin ne olduğunu. Araştırmasının sonucunu merak eden Masal'ın kendisini kısa süre içinde sorguya çekeceğini düşünüyordu. Onu tanıyan asker başıyla selam vererek, "Hoş geldiniz," dedi ama bugün yüzünde onun da bir gariplik vardı. Sıcak bir bardak çay hayali de yalan olmuş gibiydi. Ona ne istediğini bile sormamıştı asker. İçini çekti.

Odaya girdiğinde, oranın boş olduğunu düşünmüştü ama onu karşılayan kişi Cem Aydınoğlu'nun öfkeli yüzü oldu. Neye uğradığını şaşıran Cirrus afalladı. Karşısında onu bulmayı hiç düşünmemişti. Üstelik hazırlıklı değildi. Gittiği günden beri onlardan haber almaktan itinayla kaçıyordu. Korkusunun ne olduğunu biliyordu ama korkusundan da kaçıyordu.

Cem'in yüzü öfkeden al al oldu. Oturduğu koltukta kıpırdamadan dururken, Eymen Sancaktar oturduğu yerden doğruldu.

"Bu halin ne?" diye sordu genç adama bir baba edasıyla. Merhamet dolu bakışları daha da derinleşti. Cirrus hayal gördüğünü düşünürcesine başını salladı. Aslında kötü bir şey söylemişti ama ses tonundan sanki tam tersini kastettiği anlaşılıyordu. Kaşları çatıldı. O kadar uzun zamandır bu haldeydi ki, saçının sakalının birbirine karışmış olduğunu unuttu. Üzerindeki eski kıyafetlerle, dağlarda dolanan teröriste ya da farklı güçlerin militanına benziyordu. Eymen başını sallayarak ona doğru adım attı. Dikkatle incelemeye başladı genç adamı. Ne yazık ki hiçbir zaman birbirleriyle çok yakın olmamışlardı. Eymen ona karşı hep mesafeli ve hazmedemediği bir öfkeyle bakmıştı. Şafak vakti gibi parlayan bulutsuz bir gökyüzü olmasına rağmen bakışları, kaşlarını çattığı an düşüncesinin üstünden soğuk bir gölge geçti.

Soğuk, öfkeli, hırslı.

Dayanılmaz bir şekilde hırslı. Sadece görüntüsü değil duruşu da farklıydı. Cirrus kasıldı. Bunca ay geçmesine rağmen ihanetinin acısı hâlâ tazeydi belli ki onlarda... Kaçırılıp gördüğü işkenceden sonra, Irak'a gitmişti ve bir daha onlarla yüz yüze gelmemek için elinden geleni yapmıştı. Hem utanç hem pişmanlık hem de kendine bile dermanı olmayacak yarınları için suçluluk duydu. Cemre için onu aradıklarını biliyordu. Haberi elbette olmuştu ama kararından dönmeye niyetli değildi. Artık kimsenin yüzüne bakamazdı. Cirrus ve Cem Aydınoğlu oldukça yakın kişiliklerdeydi ama güç ve otorite sahipleri yalnızlığa mahkûmdu, bunu çok iyi öğrenmişti.

Cirrus'un onun damadı olma teklifini reddetmesinden sonra, aralarına onarılmayacak bir mesafe girmişti. Sonra Ece'nin evliliğiyle de bu mesafe iyice artmıştı. Güvenebileceği, sırtını dayayabileceği bir ailesi hiç olmamıştı ama onlar yine de aile birliğini korumak adına peşini hiç bırakmamıştı. Fakat bu vicdan azabı ve suçluluk psikolojisi ona duygularını yönetmesine izin vermiyordu.

"Peşinden koşturtmak hoşuna mı gidiyor? Keyif mi alıyorsun?" diye sordu Cem öfkeli bir sesle. Otoritesi ve baskın tutumu hâlâ yerli yerindeydi. Ondan korkmuyordu, ona saygı duyuyordu ve bu yüzden kırmaktan çekiniyordu.

"Burada olduğunuzu bilmiyordum." dedi Cirrus şaşkınlığını silen bir soğuklukla.

Hatları ve ten renkleri birbirine benzese de, Cirrus'dan on santimetre kadar daha uzundu Cem ve ondan iki kaya değerinde daha fazla kasa sahipti. Ve üzerinde denemek istediği yumruğunu durduran iradesi bazen onu ürkütüyordu.

"Bir aile görüşmesini bölüyorsam sonra gelebilirim," Cirrus'un ses tonundaki ürkek tını, Cem'in dikkatinden kaçmamıştı. Eymen'i ise isyana sevk etmişti.

"Senin cahil oyunlarınla uğraşacak havamda değilim çocuk," dedi Cem dişlerini sıkarak, içinden yine sayıyordu. "Otur karşıma."

"Ben gitsem iyi olur," dedi Cirrus. Öğüt dinleyecek zamanı geçmişlerdi.

Bir. İki. Üç!

"Kaçacaksın yani, korkaklar gibi."

Hayır, onu kışkırtmalarına izin vermeyecekti. Arkasını döndü, "Söyleyeceğiniz bir şey varsa, söyleyin. Yoksa sizin zamanınızı boşa harcamadan gideyim." dedi inatla.

"Hiçbir yere gidemezsin,"

Cem kaşlarını çattı, Cirrus garip bir korkuyla ona döndü. "Bir... sorun yok, değil mi?" Göğsünün arası sıkıştı. Uzun bir an gözlerini ayırmadı; kaya gibi ifadesi değişmeden durdu. Onca yolu ne için gelmişlerdi? Hayır, hiçbir şey fikrini değiştirmeyecekti. İradesi demirdendi, bükülmezdi.

Cem alayla başını salladı. Ayaklandı, genç adamın tepesinde durup gözlerine baktı. "Sen hayatımızın içine ettin, geride sadece bir sorun değil binlerce bıraktın. Soruyor musun?"

"Buraya kadar bunu söylemek için mi geldiniz Cem Bey?"

"Hayır, bunu söylemek için," diyen Cem sert bir yumruk savurunca yüzüne, buna hazırlıksız yakalanan Cirrus geriye yalpaladı. Cem hiç istifini bozmadan yakasından tutarak onun düşmesini engelledi. "Hoş geldin," dedi soğuk bir şekilde. Genç adam dengesini sağlayınca geriye itti.

Şaşkın Cirrus çenesine dokundu ve ağzını açarak çenesini oynatıp acının geçmesini sağladı.

"Daha fazlasını hak ettin ama dua et vaktim yok."

Cirrus kaşlarını çattı, birden kendini huzursuz hissetti. Düşüncelerini dile getirmek istemeyerek gözlerine baktı. "Ece..." dedi ürkeklikle, "İyi mi?"

Cem'in yüzü öfkeyle gerildi. "Çok mu merak ettin?" Kızının adı geçince sesi sertleşmişti. Cirrus merakla cevabını beklerken, gelecek cevaptan korkuyordu. Onca olandan sonra merak etmesi acınasıydı ama ediyordu, hem de deliler gibi. Bunu ne ona ne de kendine itiraf edemedi. Yüzü eğildiği an da, bir yumrukta midesine savruldu. Cirrus'un mahzunluğu, pişmanlığı, duruşundan okunuyordu. O, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan kayıp bir adamdı öyle mi, peki ya kızı? Cirrus elini midesine sardı, aç midesi resmen sırtına yapışmıştı. Acıyla iki büklüm oldu. Cem döndü ve az önce onun girdiği kapıdan büyük adımlarla çıktı. Bir dakika bile gecikmek istemiyordu. Cirrus küfür ederek, arkasından koştu.

"Ne oldu? Başına bir şey mi geldi?"

"Çaresine bakarız. Sana ne, seni ne ilgilendirir."

İşte bu darbe sert olmuştu, Cirrus'un ayakları olduğu yere kenetlendi.

"Başı dertte mi?"

"Hayır," dedi Cem, "Biz varız, sana ihtiyacımız yok. Vazgeçtim, buraya gelmek hataydı."

Ama ona bir şey olduğu fikri içine oturan Cirrus'un dikkati çoktan kendini bekleyen yolculuğa odaklanmıştı. Kalbi duracak gibiydi ve korkuyordu. Ne olmuş olabilirdi ki ona? Sevdikleri yanındaydı, katili öldürmüştü Cirrus, peşinde artık bir psikopat yoktu. Tüm gazeteler bunu yazmıştı. *Ünlü Akıl ve Ruh Sağlığı Hastanesinde Skandal* diye başlık atmışlar, akıl hastalarının hastaneyi nasıl ele geçirdiğini, psikopatın hastaneye kendini nasıl doktor diye soktuğunu ve hastalara işkence ettiğini, yıllarca bunu nasıl sakladığını, ince ve detaylı bir planla seneler içerisinde kurduğu düzen, günlerce tüm medyada konuşulmuştu.

"Cem Bey, ne oldu? Başına bir şey mi geldi?"

"Eymen gelmiyor musun?" dedi Cem onu duymamış gibi arkasına seslenerek.

"Lanet olsun! Buraya neden geldiniz?" diye hırladı Cirrus, görülmezden gelmek öfkesini tetikliyordu ve Cem bunu çok güzel yapıyordu. İşkence ediyordu. Onu sınanmayacak en yumuşak yanıyla sınıyordu. Kafayı sıyıracaktı, eğer bir cevap vermeden giderse soluk alamazdı. Cem buna cevap verecekmiş gibi baktı. Heyecanlandı, konuşursa Cirrus'u yolundan hiçbir şeyin geri çeviremeyeceğini biliyordu.

"Cem Bey lütfen..." diyen Cirrus uzanıp koluna dokunarak dikkatini kendine istedi. Korkudan soluğu kesilirken, "Ece iyi mi?" diye sordu kısık bir sesle.

Cem durdu. Yeşil gözlerinde sinsi parıltılar dolaşırken, arkasını döndü. Kaşlarını kaldırdığı sırada, onun neye baktığını anlamaya çalıştı. Cirrus, arkasına bakmak için dönmüştü ama geç kalmıştı. Yüzüne gelen sert yumrukla, önce bedeni geriye kaykıldı. Burnundan sıcak kanlar akarken, uzun zamandır dirençsiz kalan bedeni güçsüzleşerek yere doğru çekildi. Eymen öfkeli bir suratla önce ayaklarının dibine yığılan adama, sonra Cem'e baktı. Yumruğunda kan vardı, Cirrus'un burnu kırılmış olabilirdi.

Eymen cebindeki mendile, elindeki kanı silerken şaşkın askerler etraflarını sarmıştı, ama o umursamaz bir gülüşle küçük enişteşine bakmaya devam ediyordu. O sırada Masal gelerek askerleri tek bir el hareketiyle durdurarak yerde yatan adama baktı, sonra babasına. Eymen umursamaz bir heyecanla Cem'e döndü. Sırıtan bir ifadeyle, "Hep bunu yapmak istemiştim, sağ ol." diye fısıldadı.

"Rica ederim, buna izin vermeseydim o yumruk benim yüzümde patlayabilirdi. Malum Sancaktar'ların sınır kapısı gibisin, yumruğunu yemeyen aileye giremiyor." diyen Cem gülümseyerek yola devam ederken, Eymen eğildi. Ayaklarının dibine yığılan adama uzandı ve onu tek hamlede omzuna atarken, "Öküz gibi ağır," diye şikâyet etti.

Masal'a başıyla teşekkür eden Cem, "Ayaklarını yerden kesmek isteyen sendin," dedi keyifle gülerek.

Hastane 1 ay sonra...

Pencerenin önünde oturan genç kız dalgın gözlerini cama çevirmiş, sararmış yaprakların dalından düşmesini izliyordu. Kış bitip, ilkbaharın toprağa düşmesine az kalmıştı. Ne kadar yoksul görünürse görünsün kış, çıplak dallarının çiçek açması yakınlaşıyordu. Tıpkı kışı yenmiş ilkbahar gibiydi kızın geleceği de. Yüzü artık daha yumuşaktı ve

bedeninin koordinasyonunu kendisi sağlayabiliyordu. Omuzlarındaki şalı biraz yukarı çekip kollarını önünde birleştirdi.

Camdan kızının durgun halini izleyen Cem, ondaki inanılmaz değişimleri izlerken buruk bir mutluluk içindeydi. Gözlerinde bir dünya alevlenirken yanındaki doktora baktı. "Durumunda bir değişim olmuyor değil mi?" diye sordu.

"Hayır, günden güne daha iyiye gidiyor, son bir ay içinde kat ettiği yol muazzam... Normal eylemlerine döndü. Kitap okuyor, müzik dinliyor, yemeğini yiyor, hobi odasını ziyaret ediyor ve bahçede dolaşıyor. Sizi mutlu edecek tüm eylemler yerine geliyor. Kendisiyle diğer doktoru kadar uzun yollar kat etmedik ama Ece Hanım benim için büyük başarıların ilk adımını gerçekleştirdi."

"Ama hâlâ konuşmuyor," dedi Cem üzgün bir halde. Mülteci bir dalgınlık çerçevelemişti kırgın kirpiklerini. Alnına çiçekler dökülen masum yüzünde hâlâ kışın çetin kuraklığı, gözlerinde fırtınalara gebe bir sağanak vardı. Oysa o gittiğinden beri gözlerinde ıslak bir tabaka halinde kalmıştı hüzün. Gözbebeklerine düşmüştü sınırları bombalanmış özgürlük. O gittiğinden beri anıların üzerine çok fazla yağmur yağmıştı. Fırtınalar kopan sinesindeki çorak topraklar verimsizdi, bir fidan veremezdi cemresiz gülüşleri. Hadsiz kelimeler uğramaz olmuştu dudaklarına, harfler konaklamaktan vazgeçmişti hırpaladığı sesinden. Karanlık bir ormanda, uğultuların peşinde kaybolmuş bir gölge gibiydi sessizliği öğreten yalnızlığı. Solukları yaşamaya talim ediyordu her gün, isteksizce havalanıyordu göğsü ancak rahat bir soluk sığınmıyordu gövdesine.

"Cem Bey, Ece Hanım büyük adımlarla, uzun yolu kısacık zamanda kat etti. Onu buraya getirdiğiniz zamanı ve aylarca katatonik halde kalışını temele alırken, şu andaki normalleşmesi bizim için bir mucize gibi. İyileşmek için adım attı. İlaçlara yanıt verdi. Tedavisini kabullendi ve korkularının üzerine gitmeye başladı. Yaşadıkları hiç kolay şeyler değildi, ancak o güçlü bir kadın. Bunu da atlatacağını bize gösterdi."

"Peki, ne zaman çıkarabilirim?"

"Eğer bir sorun olmazsa bir ay daha burada kalsın, en azından toparlandığını gözlemleyelim ki kalıcı bir hasar kalmasın. Sonra gözetim altında olarak, sizinle dönmesini kurula sunacağım."

Doktor yanından ayrılırken, Cem kızının yanına gitti. Babasının geldiğini gören Ece ona döndü. Dudaklarının kenarında kırık dökük

binlerce heceyle gülümsedi. Kirpikleri kanat çırpmak için güç toplarken özgürlüğe, başı sinesine, "Babam," diye düşmedi. Hangi atasından miras kaldıysa bu sessizlik, onun damarının kuruması için lanet etti. Yerinden hiç kalkmadı, konuşmadı. Alışması lazımdı suskun sohbetlerine ancak alışamadığı tek şeydi çığlıkların suskunluğu.

'Allah'ım, seherle yollara düşen karıncalar, gecenin bağrında ağaçlara sığınan kumrular hürmetine, kolla yavrumu." Ustura ağzındaki mutluluğunu böldürmeden, bir sarmaşık gibi hayata tutunarak yeniden gülüşlere sarılmasını izlemek istiyordu. Baba yüreğinin kıyısına oturan çaresizliği, tiril tiril titriyordu bir çocuk gibi. Babalar ağlamaz denmişti ona, karanlıklarda, kuytularda ağlayan Cem kimdi. Yüzüne her baktığında, içinde arılar uğuldaşıyordu. Nereye çekip gitmek istese, içine zincirlenmiş kaderi kızını da ona bağlıyordu. Cem yanına gidip eğildi, başından öperek cennet kokusunu içine çekti. Evlat, ne güzel kokuyordu. Cennet kokuyordu. Huzur kokuyordu. Umut kokuyordu. Varlığında zuhur eden cehennemin içinde yanmış olarak çıksa bile kaderi, biliyordu her gülüşü bir meltem gibi tenini okşayacaktı. Cem'e bu dünyada cennet neresi deseler, *yuvam* derdi, cehennem neresi deseler,*yuvamın ırağı* derdi.

"Anneni yine zor gönderdik eve, her geçen gün buradan ayrılması biraz daha zor oluyor, bence onu artık buraya getirmeyeyim," dedi alayla. Haram olmuş nefesine yalancı bir tebessüm serildi. Güneşi kucaklamak gibiydi hüzne dokunmak. Ece ürkek bir tavırla babasına döndü. Huri güzelliğinde kırılmış ayna keskinliği, kirpiklerine yazılmış yasın hüküm süren kaderi, gözlerinin kıyısına çizilmişti vuslatın sınırı.Ayrılık ne araya yolların girmesi, ne kat edilemeyen denizlerdi. Ayrılık, ipi kopmuş boncuklar gibi yollara döktüğü gözlerinin camlara dalıp gitmesiydi. Türkü kokan sesiyle susmaktı. Meyveleri olgunlaşmış bir ağacın köklerinden sökülmesi ve devrilmesi gibiydi.

Ayrılık küçük ölümdü, asıl kavuşmanın habercisiydi. Cem gülerek onun boşluğuna boşluk katmadan, sarmak istedi ayrılığını. Korkmasına mani olmaya çalışarak, derhal teselli eden bir açıklama getirdi konuşmasına. "Bence artık seni eve götürmeliyiz prenses, yoksa dışarıdaki güvenlikçilerden tut da doktorlarına kadar herkes onu gördüğü an kendini içeride bir yere kapatacak. Her seferinde içeri farklı şekillerde yemek sokuyor, güvenlikçi bile şaşırdı artık yöntemlerine, kafa yoramıyor yazık adam... Annen bu hastaneyi bile isyana sevk ediyor..."

Ece gülmedi, hiç tepkide vermedi. Tekrar cama döndü. Cem de karşısına oturdu. Onun gibi sessizce manzarayı izlemeye koyuldu. Ece katatonik zamanlarında aşırı zayıflamıştı ve toparlanmaya başladığından beri, kendine gelmeye başlamıştı. Tekrar eski formuna dönmese de, kilo almıştı. Biliyordu, şekillendiği sevda denen kalıptan çıkacak, gözlerinde begonvil açan kızının ova rengi gülüşleri sus çalacaktı ömrüne. Bıraktığı boşluğu yonta yonta kanatları tam kuşlar yapacak, güneşi okşayan vakitlerde özgürlüğe uçuracaktı. Bırakacaklardı gamı kederi bir yana, doya doya mutluluklara sarılacaklardı.

"*Beni hangi urganla bağladın gözlerine
Beni hangi ırmağa karıştırdın yeniden
Senden kopamıyorum gözlerin var oldukça
Sensiz yapamıyorum yüzün bahar oldukça
Gözlerine baktıkça duruluyor yüreğim
Ölse de, gözlerinden soruluyor yüreğim
Kirpiğini indirme; tutuşmasın kâinat
Nazar kıl; ferahlasın; kavruluyor yüreğim
Sensiz küle dönerek savruluyor yüreğim."

Ece babasına baktı. İçindeki azgın kalabalık uğuldadı. Telaşlı korkuları yüreklendi, kirpikleri korkuya batacak bir ok misali gözlerine devrildi. İnatçı kelimeleri konacak sözcükler bulamamış gibi şaşkındı. Durgun suya düşüp kalmıştı gözleri. Yorgunluğu fal misali alnına çizilmişti. Sinsi bir hüznün altında yürüyor, iliklerine kadar ıslanıyordu. Sırılsıklamdı acıdan. Oysa ne zaman bu şiiri okusa, annesine söyleyeceği ile alakalı, latifelerle tehdit ederdi. Şimdi sadece bakmıştı. İçindeki anlamlarına bakmıştı, açtığı yaraların telafisizliğine, uçurumuna bakmıştı. Aralarında duvarlar gibi duran mesafenin koyduğu, ayrılığa bakmıştı.

Onları üzmemek içindi bu çabası, kendini ikinci plana atmıştı onlar için iyi olmaya çalışmaktaydı. En azından savaşmaktan yorulmamıştı. Ona minnettardı. Başka biri olsaydı yerinde, kaç defa aynı yerde aynı acıların tekrarına düştüğünü düşünür, gücünü tüketirdi. En azından gözlerinin altındaki halkalar yoktu ve yakışıklı yüzü süzgün durmuyordu.

"Bu şekilde devam edersen düzelmeye, doktor gelecek aya seni çıkarabileceğimizi söyledi."

* Rüveyda/ Nurullah Genç. Hayranlıkla anıyorum, yüreğine sağlık hocam.

Gizli bir tebessümle kıvrılan hilal kaşlarıyla babasını süzdü. İçini çekerek yüzünü eğdi, nemli gözlerinin içine yığılıp kalan yorgunluğunu kaçırdı. Cem kendini yaraladığı ellerine uzandı. Belli ki kendi kendine ceza vermeye devam etmekteydi. Tırnakları, parmaklarının üzerine derin yaralar açmıştı. Yoksa içine açılan yaralarının iyileşmesinden mi bu sancılı kaşıntıları!Şimdi de tırnağı etini kazıyordu minik hareketlerle. Ne demek istiyordu, *hüznümü gömeceğim açtığım her derin çiziğe...*

Cem parmağını durdurdu, "Heyyy, üzül diye demedim." Ne yaptığını fark ettiği an eylemine son veren Ece babasına baktı. "Ah be ceylan bakışlım... İçinin kapıları sürgülenmiş, caddeleri ıslak kalmasın yine." Ellerinin çizgilerinden öpen Cem kalkıp karşısına geçti tekrar, kızın bakışları masanın üzerindeki eline baktı. Yumruk yaptığı ellerini masanın üzerinde unutmuştu. Bunu fark ettiği an üzgün bir tutumla elini çekecekken, iri avuçlarının içine konan ürkek parmaklarla, soluğu kesildi. Ürkek bir serçe misali titreyen parmakları nasıl da kalbi ürpertmişti. Yutkundu, gözleri nemlenirken yeniden eğildi, kızının parmak uçlarını öptü.

"Korkutma beni Ece, sensizlikle korkutma. Nefesimi kesme babam... Yine gitmekle tehdit etme."

Ece babasının parmaklarını sıktı, titrek bir şekilde içini çeken Cem gülümseyerek yüzüne baktı. Bir saat boyunca bir an bırakmadı kızının parmaklarını. Yüzüne bakmaktan da bıkmadı. Ece dışarı baktı dalgınca, Cem ona ve zaman tükendi. Ece keşke ona anlatabilseydi...

Deseydi ki, "Sana hayatının en büyük yoksunluğunu yaşatandan nefret edemediğin oldu mu hiç?

Çok sevip de unutmak zorunda kaldın mı baba?

Sevdiğini bile bile hayatından sonsuza kadar çıkartmak zorunda kaldın mı?

Hani ölmüş gibi, ölmediğini bildiğin halde kalbinin içine, üzeri açık mezar kazdın mı?

Hani hayaller kurup, o hayallere inanıp, uzatsan da elini tutamayacağını bilmek var ya, sanki adını her seslenen kişiye heyecanla döndüğün an, kapından içeri gülümseyerek gireceğini bekleyip, buz gibi yokluğuyla avundun mu? Vurgun yiyen yüzün eğilirken yere, hasretin prangaları düşerken hayaline, hiç gelemeyeceğini bilip sustun mu? Hani öldüğü zaman yas karası ömür giyip, dönmeyeceğini bilip avunursun, zamanın vuslatı vurmasını beklersin... Ne zor şey değil mi

baba, ölmediğini bilmek ama ölmüş gibi ulaşılmaz olmasına katlanmak. Susmak, içine çekilmek ve o karanlıkta çaresiz kalmak... Aynı göğün altında nefes alıp, ayrı yerlerde zamanın sonunu adımlamak, ne kadar katlanılmaz bir gerçek...

Sen çıktın geldin, ben kaçtığım yalnızlığıma bile onu hapsettim...

Sen de biliyorsun değil mi bunları baba? Ben artık iyi olamayacağım. Yeniden gülmek için bahaneler aramayacağım, ağız dolusu şarkı söylemeyeceğim, şiirleri dinlemekten kaçınacağım. Gözleri kör olmuş kırlangıçlar gibi sarsak olacak soluklarım, soyu tükenmiş nesiller gibi dua bekleyeceğim...

Bir yanımı kesip atmışım sanki o yalnızlıktan kurtulmak için, hayata, yarım kalmış bir gelecek düşürmüşüm...

İnsan, en çok sevdiğine kırılırmış... Ben kırıldığım kişiye, hayatımın en büyük yoksunluğunu yaşatan kişiye, nefret bile edemeyecek kadar çok sevdalıyım... Gözümün içine baka baka kalbimi söken, nefessiz, cansız bırakan onun, gelecek umuduna, hâlâ sevgi dolu bir gülümseme ile bakmaktayım...

Ben; parçalarının keskin yapısından sevdiklerini koruyan, acıtmaya kıyamayan bir adama aşık olduğumu sandım... "

Kızı baktı dünya denen fakire pencereden. Mevsimlerden keder, şarkılardan ayrılık, buz gibi birliktelikte tek kalmışlıkla, Cem sustu, Ece'nin içi geçti. Geçmiş bir sis gibi örttü üstünü, karanlığın içine çekmek için inatçı bir şımarıklık geliştirdi.

"İçimde bir yerlerin bam telleri kopmuş, notaları kayıp keşkelerimin...

Oysa bir emzik heyecanıyla tutundu ömrüm gözlerine, sen varsın diye yalpalıyordu ilk defa adıma kalkmış gülüşlerim...

Kaç gün çaldın ömrümden, kaç acı ektin saatlere, kaç sonbahar döktün amaların bağrına... Kaç vuslat erittik alacalı kavuşmalarda, kaç mevsim tükettik hasretlerin gölgesine saklanıp, kaç hıçkırık döktü umudumuz yaprak yaprak...

Gittin diye mi gözlerim kör, kulağım sağır, dilim lal...

Aşka sustuğumu düşünme sevgilim, avaz vurur gönlümün sensiz kıyılarına.

***'Bir gece daha gözlerimde kal ne olur'** diye, kaç sabah tükettim pencereler önünde...*

Gece gözlerine asılmış yıldızlarında sönmesin yeniden diye, kaç gece lanet ettim doğmak için sabırsızlanan güneşe... Her sabah, bilinmez yollara sürüklemesin hayat bizi yeniden diye, ***'kal'*** *kelimesinin yitik harfine, kaç düş sakladım geceden...*

Sen yaz karı yağdırırken sinene, ayazlarda üşümesin yüreğin yeniden diye, bir kürk misali sarsın istedim hayallerim seni...

Kaç defa sakladım seni göğüs kafesime...

Acımış dudaklarınla karanlığı içerken, kaybolmuş bir ateş böceği misali yağmura inat yanmaya çalıştım korkularının içinde...

Uzandığımda kaçmasaydın ökselenmiş gerçeklerden, özlemlerin bile boyun eğdiği dokunuşlarla iyi edecektim acıyan çocukluğunu...

Tutsaydın ellerimi, kıracaktım ömrümüzün çürük mazisini...

Çıplak ayaklarımla aşacaktım çakıl misali serdiğin engelleri...

Ah be sevgili, gözyaşlarının titrettiği dudaklarımın, hasretle erimesi vardı şimdi teninde...

Ne gözlerim özlesin istedim seni, nede yüreğim... Ne bedenim hasret kalsın istedim tenine ne de ellerim... Sen hayal kurmaya bile muhtaç ederken beni, ben senli gerçeklere düşlerimi kurban eyledim.

Biliyorum, şu vakitten sonra kovuşacak bir şeyimiz kalmadı. İnadınla verildi bu birleşmenin idamı.

Ben başka masallara prenses oldum, sen başka karanlıkların prensi...

Gittin ya... Dönme geri... Ne paylaşıp bölüşecek bir acımız, ne de sımsıkı sarılacak mutluluğumuz kalmadı...

Bu isyana rağmen, aynı şekilde acıyorum sana...

Hâlâ elimi sineme götürdüğümde hissediyorum içime yumruk yumruk sinişini...

Son bakışlardaki o gözler kurşun gibi çakıldı aklıma...

Haykırmak istiyorum gücümün yettiğince karanlıklara, siz geceyi karanlıkla terbiye etmeye yeltendiniz, ben siyahım, beni korkutamazsınız...

Sonra, gülüşün yağıyor hatrıma. Hainlik ediyor kalbim, yine sırt çeviriyor aklıma...

Unutmak istiyorum o an sana olan tüm kırgınlıklarımı, bir ahraz gibi avaz avaz sana sesleniyorum...

Kolu kanadı kırılmış kuşlar gibi, avuçlarındaki şefkate sığınıyorum...

Dönme gözlerinde kaybolmuş çocukla tanıştığım kimsesiz, aşkı kırık, cümleleri yitik sevgili...

Dönme...

Kelimelerim mızrak, tebessümler cezalı dudaklarıma...

Sırtımı dönmek istiyorum vefasızlığına ama olmuyor, sevmeyi başardığım kadar çabuk unutamıyorum seni.

Ne düşünürsem düşüneyim, engel olamıyorum içimdeki gursuz hasretine...

Sen gittiğinde son buldu, taşa düşmüş gibi eriyen kar tanesi ümitler...

Dün yine gözlerine yıldız asmış geceye baktım umutsuzca... Oysa ne zaman baksam görürdü gözlerim, camın altında beklerdin... Annesinden ayrılamayan süt kokulu bir yavru gibi muhtaç olurdun gözlerime...

Şimdi baktığım her yer okyanus gibi boşluk. Hissizlik bu kadar soğuk muydu? Peki ya sensizlik, neden bu kadar çivili bir yatak...

Senli şarkılar mırıldanıyorum suskun duvarlara... Meğer ne çok bildiğim şarkı varmış ve ne çok şiir biriktirmişim varlığına...

Meğer acıdığımdan beri kelimelerim buram buram hasret kokarmış...

Sen yokken hayatım ne kadar avuntusuzmuş, gittiğin günden beri sıradanlaştı en muhteşem mucizeler...

Ne olurdu çıkıp gelseydin, gelseydin de yokluğunun en çok acıttığı yerinden öpseydin... Sen karanlık gözlerine yıldızlar assaydın, buselerden künye dizseydim ruhuna. Gülüşlerim dolansaydı da zihnine, köprücük kemiğinin çukuruna saklanıp, ateşinle sönseydim...

Kalecik karasının kızılında türküler sıralasaydım. Sinende yudumladığım her gecenin, yas karasına şebnem şafakları çizseydim...

Şimdi silik bir hayalet misali beliriyor sislenen suretin.

Ne kadar uzatsam da ellerimi, yokluğun düşüyor avuçlarımdaki çizgiye...

Sen gittiğinden beri eriyor anılarım. Hayallerin gölgesinde kayboluyorum, görmüyor mu gözlerin...

Gelseydin... Karanlık yamaçlarına serpiştirilen yeşil tohumlar, rengârenk çiçek açtıracaktı gelecekte. Biz mi kirlettik toprağın bereketini, yoksa toprak mı kabul etmedi gelincik kırılganlığındaki düşlerimizi.

Yokluğunla cezalandırılan ömrüm, hangi suçun esaretine müebbet yedi. Bir olmak için var olan nefesimin tenimize vuran hayalini, hangi zalimin hükmü kesti."

Ruhunda en ünlü şairi besleyen Ece, içine gömüldü yine. Cirrus'un karanlık gözlerine gömdü kendini. Cem gitti, ertesi gün Esme

ve Cemre geldi. Ona yeni kitaplar getirmişlerdi. Sürekli konuştular, güldüler, çocuklardan okudukları kitaplardan, filmlerden bahsettiler. Onların neşesi etrafını sararken bile, bir boşlukta gibi dalgınca camdan dışarı bakıyordu.

Günler günleri kovaladı. Hasta bakıcı koluna girdi, yemek odasına götürdü, tek başına yemeğini yemesini uzaktan izledi. Hastalar kavga etti, ona sataştı, saçlarını çekti, üzerine sular saçtı ve hepsine tepkisiz kaldı. Her lokma ağzında büyüdü. Ama yine de hayata tutunma inadından vazgeçmedi. Babası ona bir keresinde demişti ki, "Allah nefesini almadıkça, canını kurban etmeyeceksin dünyaya," o da bu öğüdüne boyun eğdi. Aldığı yeni nesil ilaçlardan dolayı elleri titriyordu ve yemek yerken sık sık kaşığı tabağa döküyordu. Hobi odasında tek başına bir köşede oturup düşünürken, önüne konan beyaz tuvale saatlerce bakıyor, etrafında neşeyle dolaşan hastalar konuşuyor, ona sataşıyor, hatta bazen hırçınlaşıp vuruyordu ama onlara bile tepki vermiyordu.

Ecem son zamanlarda neredeyse her gün geliyor, bir saat de olsa kızını görerek gününü geçiriyor, ona sürekli güzel şeylerden bahsediyor, içeri gizlice soktuğu yemekleri zorla yediriyordu. Birkaç güne bir teyzesi ve Cemre geliyor, arada Utku ve Tutku geliyor, hatta hafta da bir Pelin bile gelir olmuştu. Masal görev dönüşleri yanında, uzak mesaisinde ise telefonundaydı. Emre ve Utku yanında eskisi gibi şakalaşıp dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Ailesi vicdan azabı oluyordu. Sürekli etrafında eğlenen, ses yapan, gülen, hüzünlü gözlerini saklayan, dudaklarına sıkışan hıçkırıklarını gizleyen, sevdikleri vardı. Eymen dayısı ona gelirken pamuk şekeri almaktan bıkmıyor, Peri her seferinde yemeyeceğini bildiği halde ona börekler, kekler yapıp getirmeye devam ediyordu.

Birbiri ardına geçen günler tamamlandı. Günler haftalara, haftalar aya dayandı. Hobi odasının camından dışarı bakan kız dalgın halde ellerini ovuşturuyordu. Gözleri dolu dolu olmuştu. Hasta bakıcı yanına geldi, "Ece Hanım, zaman geldi," dedi sakin bir sesle.

Ayaklandığı zaman tüm hastalar etrafını sardı. Daha önce onlara el gibi duran kız, ilk defa yüzlerine dikkatle bakarken, samimi, içten bir tebessüm yüzünü aydınlattı. Aslında onların, o zaman ne kadar tanıdık olduğunu anladı. Hasta bakıcı koluna dokundu her zamanki gibi, arkasından el sallayan hastalara buruk bir gülüş sundu ve önüne döndü.

Onu girişte Cem bekliyordu, diğer hasta bakıcı da odasından valizini getiriyordu. Rüzgâr valize uzanırken, Cem heyecanla kızına bakıyor, Ecem yerinde duramıyordu. Esme kardeşinin koluna girmiş, sakin olması için uyarıp duruyordu. Ece yanlarına geldiğinde, Ecem ne bildi ağlayacağını ne bildi güleceğini. Sarılsa ürkütmekten korkuyor, sarılmasa canı çekiliyordu. Ağlamamalıydı, hayır onu üzmek istemiyordu. Yanına gitti, sakin olmaya zorlayarak kendini eline uzandı. Kızının elini öpüp yanağını avucuna bastırıp, hıçkırıklarını tutmaya çalışırken, Ece diğer eliyle annesinin yanağını okşadı. Nemli gözlerini yüzünden kaçırdığında Ecem, kendini zor tuttu ve yanına gelen Esme onu uyararak, "Hadi gidelim," dediğinde, kardeşinin elini tutup ona sakin olması gerektiğini sessizce emretti.

Hep birlikte kapıya yöneldiler, kapıya yaklaştıkları her an Ece'nin kalbi hızlanmaya başladı. O kadar hızlandı ki solukları, omuzları hızla inip kalkmaya başladı. Adımları sarsaklaştı, düşmekten, yıkılmaktan, vazgeçmekten, o odaya yeniden sığınmaktan korktu. O anda elini tutan bir dokunuş hissetti, sonra diğer elinde bir dokunuş daha... Bir yanında annesi, diğer yanında babası vardı ve Ece beş yaşındaki çocuk savunmasızlığında, ona güç veren, sevgi veren anne ve babasının ellerinden tutmuş, korkmadan kapıya doğru yürümeye çalışıyordu. O anda kendini o kadar korunaklı, o kadar güçlü, o kadar şanslı ve cesur hissetti ki, hastanenin kapısından hiç tereddüt etmeden çıktı.

Aile, varlığıyla şad olmaktı.

Dışarı çıktıklarında, doktorlar, hemşireler dışarıda bekliyordu. Dayısı ve yengesi bahçede sevgiyle ona gülümserken, ailesi doktorlara teşekkür ediyordu. Ece başını yukarı kaldırdı. Bulutsuz gökyüzünde kuşların dansı vardı. Rüzgârın en ferahlatıcı meltemi saçlarına sataştı, ormanların en kuytusuyla bezenen gözlerinde şımarık ateş böcekleri doğarken, bir acı yel yüreğine savrulup, son defa kalbini titretti. Uçsuz bucaksız göğün nimeti altında hüküm sürerken bedeni, sanki aylar sonra ilk defa nefes alıyor gibiydi ciğerleri. Kuşlar uçuyor, rüzgâr tenine sataşıyor, bahçede şarkı dinleyen bir hastanın elindeki eski CD çaların kısık sesinden, Sezen Aksu'nun *El Gibi* şarkısının naif ezgileri yükseliyordu.

Kirpiklerine sığınmış nemler yüreğine çisem saçıyor. Bi çare Zühre oluyordu Babil sokaklarına dönen ömründe, cehennemden firar etmiş siyah gözlü Ebabil Kuşları konuyordu kırılmış dallarına. Adını

düşünmek istemiyordu, kor düşüyordu dudaklarına, zindan kapanıyordu soluklarına. Deprem deprem vururken içine onsuzluk, fay hattı düşüyordu zamansız çatlayan maziye. Zehir sunuyordu ona, sen bala alışık değilsin dercesine yudumlatıyordu onsuzluğu. Herkes aracına binince, derinden bir ok saplandı bağrına. Bir çınlama beyninin içindeki suskunluğa sataşırken, babası koluna dokundu. Önüne gelen aracın arka kapısına yönelen, Ece doktoruna baktı sevgiyle. Dudaklarına belkıslar oturdu, ürkek ve kırılgan. Elini kaldırıp, ufacık bir jest yaptı. Rüzgâr esmekten, zaman akmaktan kaçındı kısa bir an, sadece ikisinin bildiği bir sır avaz avaz bağırındı. Doktoru başını sallayarak ona veda etti, zaten yakın zamanda yeniden görüşeceklerdi. Sanki, yusufçuk kuşunun kanadığına kurdele asıp, huzur diliyordu geleceği. Kalbi, alacalı bir at gibi koşarken korkulara, amansız bir yalnızlık seren gölgelerini eziyordu toynaklarıyla. Daha uzun seneler onunla konuşmaya, içini döktüğü ırmakları, aşamadığı pişmanlık dağlarını, bileğine takmak istediği hürriyet künyesini, sık sık buraya gelip anlatacaktı ona.

Bir asır kadar içine attığı, küflenen, çürüyen çığlıklarını da yanına alarak, damla damla eriyip akmaya yol aldı. Araçlar peş peşe dizilerek caddelerden akıp giderken, cama alnını yaslayan kız, mahzun bir derviş gibi sus çalıyordu zihnine. İnsan kalabalığıyla dolup taşan telaşlı sokaklara, hızla akıp giden trafiğe sersemlemiş bir vaziyetle hayâ ediyordu. Ellerini kucağında bağlamış, titreyen parmaklarını çekiştiriyordu.

"Ölsem haberi olmayacak, ölse haberim olmayacak birine nasıl darılıyorsun yüreğim?" diyen iç sesine, hırçın bir vazgeçiş basıyordu. Elinin üzerinde hissedince o eli, içini çekti. Gözlerinde kaybolan kervanları ona göstermemek için, istifini bozmadı. Yüzündeki kanlı harabeye düşmüştü babasının kirpiklerinin gölgesi. Soğuk cama yasladığı alnıyla, tarumar olmuş dünyayı izlemeye devam etti. Yol uzun sürdü ama sonunda kendi semtine gelmişlerdi. Fakat araç evin yoluna gitmek yerine, başka bir yere saptı. Hızla sokakları aştı, bilmediği bir ara caddeden geçti ve sonunda caddenin üzerindeki büyük, gösterişli bir binanın önünde durdu. Kırdı yüreğindeki saatin akrebini, kuruttu hayallerin mürekkebini. Isırgan bakışlarını ailesine çevirdi.

Ecem ve Cem araçtan çıktı. Cem kızının kapısını açarak, inmesini bekledi. Göğün göğsünde kıskandığı bir adamın gölgesi, ilk adımına düşeceğini bildiği vefasızlığına uzandı elleri. Kor gelecekten kaçmak isteyen Ece, araçtan indi. Tüm ailenin bu devasa yapının merdivenlerinde

beklediğini gördüğünde, kaygılarına kıskanç bir merakın gölgesi düştü. Herkes burada ne arıyordu, bir şey mi kaçırmıştı, kim evlenmekteydi? Ürkek bakışları binanın giriş kapısına kaydı.

Tarabya Evlendirme Dairesi

Garip bir ürperme ensesini yoklarken, çocuk ruhu saklambaç oynarcasına kaçıyordu sanki göğsünden. Karnına o bilindik ağrıların kor kılıcı saplandı. Solukları hızlandı. Herkes aracından inmiş, rengi saran ona merakla bakarken, zaman avuçlarından saçılan kum taneleri gibi hızlandı. Rüzgârın yüzüne savurduğu saçlarına inat, bir çağlayan gibi kulağını boğan uğuldamanın kaynağına başını çevirdi. Sanki, küllerini savuruyordu dağa taşa. Ellerinde demlenen yanlızlık imlası bozuk bir düş yazıyordu ona. Bedeni, deprem korkusunu yaşamış, boğazında zincir unutulmuş kuş ürkekliğinde daha hızlı titremeye başladı. Adım atsa derin uçurumlarda kaybolacaktı sanki adımları, geri gitse düşeceği yokluk çukuru derin bir cehhennemdi. Hayal mi gerçek mi olduğunu bilmeden bakıyordu. Dursa ölecek, parçalanacaktı dünya, koşsa düşecek, kendini bırakacaktı sesinin boşluğuna. Gözleri nemleniyor, hayalinde bile silikleşen yüzü netleşiyordu. Dizlerinin bağı çözülür gibi olunca, kendine gelmeye çalıştı. Bir rüzgâr esti, fesleğen kokan ellerinde zaman kafayı buldu. Saçlarında, kır papatyaları açan adam gerçekti. Zayıflamıştı, gittiği günkü gibi değildi ama artık daha iyi gibi de değildi. Sanki, okyanusun kıyısına vurmuş gemi gibi üzerine sinmişti acının barut izleri. Upuzun bir sessizlik patlayan kavuşmalarda, gittikçe acıtıyordu yaralarını sanrı görme korkusu. Gülüşünün kokusunu soludu içine. Çekingendi o da tıpkı kendi gibi, kelimeler kaybolmuş bir ahraz gibi suskun, notaları çalınmış bir sağır kadar hissizdi kelimeleri. Yorgun ve yaralıydı. Herkes bilirdi ki hiçbir mutluluk da acı da sonsuza kadar sürmezdi. Hasret bitmişti ancak yabancılaşan selamları kayıptı, merhabaları dillerine dökülememişti...

Sanki... Karanlığa küskün çocuktu, sığınmış bir köşeye, ellerini başına sarmış, yalın ayak, ürkek, şaşkın halde bakıyordu geceye... Üzerinden dağların gölgesi geçmiş, ateşin avazına tanık olmuştu ömrü... Etleri parça parça koparılmış, dikenlerden yorganlarda uyumuş, ruhu açlıkla kıvranmıştı... Büyümemiş, katledilmiş, adam bedeninin içinde bir çocuk gizlemiş, diri diri gömülmüş ama ölmemiş, ondan başkasına gülüşünü göstermemişti. Yüzünde Yusuf güzelliği, kalbinde ürkek telaşların sadeliği, bakir duygularının içinde sümbüller filiz vermiş... Göz

bebeklerine sinmiş bir kadın sureti, Züleyha tutkusu, kaybetmekten, sahiplenmekten korkmuş bir adamın çaresizliği tuvale düşmekteydi...

Kolay olmayacaktı, geride derin izler bırakan acılara inat çocuk gibi küsen masumluğu utanarak ondan gönlünü almasını bekliyordu, sabırsızdı... Karanlık gözleri güneşe dargın, titrek dudaklarına kayıpların hecesi çökmüş, çıplak kalmış sislerin arasında unutulan vefası yitikti. Gözlerine baktığı an kayıp düşlerini arıyor gibiydi.

Bir bakışın çiçekler açtırması umut verirdi insana, onun iyi olduğunu bilmek ise hayat... Sanki bu gidiş olmasaydı, karanlıkta kalacaktı ikisi de ve bu geliş açmıştı ikisinin de gönül gözünüzü... Artık saklamıyorlardı sevgilerini, sadece el ele tutuşmaya ürken ilk buluşmadaki âşık utangaçlığı vardı yüzlerinde...

Ece yüzünü eğdi, mahcup kirpiklerinin teline kırlangıçlar kondu. Yanağından öpen iri damlalarla, ellerini çekiştirerek dudağını dişledi. Herkes nikâh dairesine giderken, Cem Cirrus'a başıyla onay verdi. Yürümeyi unutmuş bir aslan, henüz doğmuş bir kurt gibi titrek bacaklarıyla yanlarına gelen adam, dudaklarını araladı. Fısıldasa, sayfalar dolusu kelime bir anda ortalığa saçılacaktı. Korku ket vurdu diline, tek kelime edemedi. Ne diyeceğini, nereden başlayacağını bilmez halde öylece durdu. Korktu, reddedilmekten, kabul etmemesinden korktu. Herkes hareketlenince içeri girmek için, Cirrus hareketlendi. Umudun papatyaları açarken beklentisinde, ona baktı Ece. Sorgulamadı, yargılamadı, burada ne işimiz var diye kovmadı.

Ellerini cebine koyan Cirrus yumruklarını sıkarak saklarken kaygılarını tırnak içlerinde, karşısına baktı. Yanında hissettiği koku kalbine yeniden atmayı öğretirken, minik adımlarla yutkundu. Önce titrek bir el kondu koluna, ürkek bir serçe gibi korkuyla süzüldü teni. Sonra kolunu usul usul aşarak cebindeki elini çekiştirdi parmakları ve cebindeki elini çıkarıp avucunun içine koydu geleceğini. Parmaklarını açan Cirrus, onun incecik, narin parmaklarını kavradı. Avuç içleri birleştiği an, soluğu kesildi. İlk tanışmasıydı ellerinin ayalarının, birbirine dolanan parmaklarının ilk sevişmesiydi.

Kollarından, bedenlerine doğru şiddetli bir titreme yayıldı. Hızla ellerine baktı Cirrus, sonra şaşkın bakışları elin sahibine kaydı. Yeşil gözlerinde hayatı besleyen kadın, bereket duası gibi berrak suların oynaştığı gözleriyle içini açtı. Çam gölgesi sinmiş gözbebekleri karanlıklara odaklanmış, dudağının kıyısına sıkışmış sitemleriyle gülümsüyordu.

Korkmuyordu. Utanmıyordu. Hiç düşünmüyordu kendini anlatmayı, ya da dinlemeye niyeti yoktu. Sırtına bir bıçak saplanmış ve ortadan ikiye ayırmış gibi soluksuz kalmıştı Cirrus. İlk defa buruk bir gülüşle ona karşılık verdi.

Her zaman ilk adımı atan kişi olmuştu Ece, o kadar cesur bir kızdı ki, Cirrus hayatında onun kadar güçlü, onun kadar aşık, onun kadar ne istediğini bilen başka bir canlı görmemişti. Ürkek adımlarla zamanı arşınlayan ikili... el ele çıktı merdivenleri. Kocasının koluna giren Ecem gülerek hıçkırdı. İnsan mutluluktan ağlarmış dedirtti. Yaşlar yanaklarından süzülüyordu ama mutluydu. Cem karısına dönerek, aynı duyguyla karşılık verdi. İkisinin de yüzünde buruk bir huzur vardı. Ece sevdiği adamın elini sımsıkı tutuyordu, çekinmeden, gocunmadan, sevdasına sahip çıkıyordu her zamanki gibi.

"Öyle sen kokuyor ki, duruşu, bakışı, inatçılığı, sahipleniciliği... Yüzü değil sadece, her haliyle baştan uca annesi gibi kızımız... Yanarak üzerinden geçtiği aşkın içinden, kor olmadan küle dönse bile, Anka kuşu gibi bir gülüşle yeniden doğuyor..."

Nikâh salonunun girişine geldiklerinde, hepsi şıkır şıkır giyinen toplulukla karşılaştılar. Masal hızla yanına geldi. Gülümseyerek Ece'nin eline asıldı. "Kuzenimi biraz alacağım enişte," derken kızı çekiştirmeye başladı. Elleri birbirinden kopmasın isteyen âşıklar korkuyla bakıştı. Savunmasız bir halde soluklarını tuttuklarında, Emre ve Utku damadın yanına geldi. "Bırak da hazırlansınlar," dedi omzuna dokunan Utku. "Kaçırmıyoruz korkma."

Pelin kuzenlerinin peşinden giderken, Ecem başıyla kızını sevdiklerine emanet etti. Herkes nikâhın olacağı salona giderken, kızlar gelin odasına geçtiler. Ece şaşkınca onlara bakarken, tek kelime etmemişti. Zaten onlar da hiçbir beklenti içinde değildi, tek istedikleri onun mutluluğuydu. Biri paltosuna uzandı, diğeri elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı. Şaşkına dönen kız ne diyeceğini bilemez halde kendini teslim ederken ellerine, üzerindekiler tek tek çıkarılmaya başlanmıştı. Pelin gelin odasındaki dolaptan beyaz bir kıyafet kılıfı çıkardı. Dikkatle koltuğun üzerine koyarak, fermuarını açtı. İçinden beyaz, şifondan narin bir elbise çıkardı. Ece nemli gözlerle elbiseye bakarken, Masal'a döndü. Harun geldi aklına, yüreği sızladı. Onun için giymişti en son beyazı. Ona huzuru vermek için her şeyi göze alan adamı rahmetle andı. Unutmamıştı, hiçbir zaman unutmayacaktı. Ne zaman bir

beyaz elbise görse, ona dua okuyacaktı. Ve bir anda soluğu kesildi. Şaşkın gözleri Masal'la çakıştı. Çocukken ona hayalindeki elbiseyi anlatırdı Ece ve Masal hiç dinlemiyormuş gibi tavır sergilerdi çünkü aklı fikri silahlarda, kelepçelerdeydi. Oysa dinlemişti onu, uçuş uçuş şifon elbise tıpkı izledikleri o filmdeki gibiydi, en sevdiği elbiseyi, bugün için giyecekti.

Yaklaşık yarım saat sonra nikâh salonunun kapısında bir hareketlilik oldu. Fonda müzik çalmaya başladığında, herkes yerinden kalktı, sustu. Tanıdığı tanımadığı herkes oradaydı. Ateş ve Bulut amcası, Yiğit ve güzel eşi Rose Mina ve çocukları. Dağlı kardeşlerin çocuklarından tutun da, ilk kez karşılaştığı Ömer'in eşi Meral'a -hatta Kadir'e kadar- herkes, tüm sevdikleri salondaydı. Hepsi sessizce kapıya bakmaktaydı.

Bu gelinin gelmekte olduğunu belirtmekteydi. Nikâh masasının yanında duran Cirrus ve Fahd kısacık bir an bakıştı. Genç damat kalbi duracak halde kapıya bakarken, ilk kızlar girdi içeri. Pelin ve Masal nemli gözlerle gülümsemekteydi. Yüzlerinde güneş gibi bir huzur belirgindi. Utku ve Masal şahit olmak için nikâh masasındaki yerini alırken, kapıya dönen Cirrus derin bir nefes çekti ve soluğunu dışarı veremedi çünkü gelin kapıda görünmüştü.

Prenses derken babası, gerçeklerden bahsediyordu. Ece hayatında gördüğü en güzel kadındı. İnsana zehir de olsa, şurup da olsa, ömründen içme arzusu doğuruyordu. Peri kızları gibi olmuştu. Kahverengi saçları dalgalar halinde omuzlarına salınmış, başının üzerine taze sümbüllerden taç yapılmıştı. Yeşil gözleri makyajla daha belirgin olmuştu. Yürürken ürkekti, sanki yeni yürümeye başlamış çocuk gibi, birkaç adımlık mesafeyi aşması hayli uzun sürmüştü. Zaman mı yavaşlamıştı yoksa kalpleri mi? Yanına geldiğinde göz göze geldiler, ne alkışları duydular ne de onlara hayranlıkla bakan gözleri gördüler. Cirrus yüzüne bakmaya bile kıyamayan bir mahcuplukla sandalyesini çekerken, herkes soluğunu tutmuştu. Ece yerine sorgusuz oturduğunda, kendisi de yerine geçerek oturdu. Nikâh Memuru gelirken odasından, ikisi de garip bir gerginliğin içinde kıvranmaktaydı. Elindeki çiçeği kucağına koyan Ece, gözlerini masaya odaklamış, utanmış yüzünü kaldıramıyordu. Bu öyle güzel bir mahcupluktu ki, yüzlerini kızıla boyayan, gözleri nemlendirip dudakları gülüş gülüş kıvranan huzurdu.

Utanma çocuk,bu mutluluğu en çok sen hak ettin diye avaz avaz bağıran bir sessizliğe boğuyordu.

İkisinin de kulakları uğulduyordu, ne ara evet dediler, ne ara nikâh kıyıldı, kimse diğerinin ayağına basmak için hamle yapmadı. Sanki dünya dönmekten, insanlar ölmekten, bebekler doğmaktan vazgeçti. Ne olduğunu, ikisi de anlayamadı. Her şey bir sis bulutunun arkasından gerçekleşmiş, hızlı mı yavaş mı olduğunu bilmedikleri bir anda cereyan etmişti. Onlar da kodlanmış robot gibi takılmadan yanıt vermişti. Kendilerine geldiklerinde fonda Sezen Aksu'dan, *'Hoş Geldin'* çalıyordu ve herkes ayaklanmış, mutlulukla onları okşuyordu.

Nikâh Memuru evlilik cüzdanını uzattı ama ne gelin aldı ne de damat, ikisi de birbirine öyle kilitlenmişti ki, zamanı gözlerinde yudumlamışlardı. Eli havada kalan memur şaşkındı. Masal memurun elindeki evlilik cüzdanını alıp babasına göstererek, "Prova yapmakta yasak değil ya," diye sataştığında, herkes kahkaha attı. Ne Ece ne de Cirrus onları duymadı. Nefessiz halde bakışırken bu anın gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu kavrayamıyorlardı. Hem korkuyor hem de müthiş bir şaşkınlıkla heyecana karışıyorlardı. Her şey öyle inanılmazdı ki, ne yapacaklarını, ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

Nikâh Memuru durumdan habersiz damadı uyarmak için boğazını temizledi, gözlerini bir an ona çeviren Cirrus uzandı. Elleri titriyordu kocaman adamın. Sevdiği kadına bu istekle ve özgürce ilk dokunuşu olacaktı. Gül yüzünü elleri arasına aldığında, her çizginin arasına kıvrılan hasret şaha kalktı. Ece'nin gözleri kapandı. İkisi de titredi, soluklarını tuttu. Cirrus kızın yüzünü kendine çekti, dudaklarını alnına dokundurdu ve dudaklarına değen teni kendine kanıtlamak için hemen geri çekilmedi. Kokusunu ciğerlerine çekip hapsetti. Öyle sıcak bir dalga çarptı ki bedenlerini, o harla kavruldular sanki. Geriye çekildiğinde derin bir nefesle şişen ciğerleri, açlıkla havadan iri parçalar kopardı.

Alkışlar daha heyecanlı yükseldi. Ece ailesine döndü. Aylar sonra ilk defa onlara hayat belirtisi vererek gülümsedi. Yanaklarından yaşlar akıyor ama gözleri canlı bir şekilde mutluluk saçıyordu. Hıçkırıkları dudaklarına sıkışmış, bedeni ter döküyordu. Öyle içten, öyle geniş gülümsedi ki, gülerken ağlamak bir kadına bu kadar yakışırdı.

Onları tebrik etmeye yanlarına gelen aile üyelerine sarılırken, ayakları yerden kesilmiş haldeydi. Teyzesine sarıldı, çocukluğundaki gibi yüzünü boynuna gömüp saçlarını kokladı. Kulağının dibindeki sözlerin hiç birini duyamadı. Cemre abisine sarılmış, hıçkırarak ağlıyor mu yoksa gülüyor muydu belli değildi. Sanırım onun da ayakları yerden

kesilmişti. Cirrus sımsıkı sarılmıştı nazlısına, dudaklarını başının üzerine bastırmıştı. Emre Cemre'nin şalını çekerek uyarmasaydı, ayrılacağı da yok gibiydi ikilinin. Cemre geriye çekildiğinde, yerini Utku ve Emre aldı. Şakayla yarı ciddi Cirrus'a gözdağı verirken, ellerini sırtında biraz sert bir şekilde gezdirdiler. Ece ailesinin kollarında birinden bir diğerine geziyordu.

Nikâh sonrasında hep birlikte dışarı çıktılar, önceden ayarlanan nezih bir mekânda akşam yemeği için plan yapılmıştı. Planlar kurulmuş, projeler çizilmişti. Herkes kendi aracına geçerken gelin ve damat için hazırlanan beyaz bir araç onları bekliyordu. Levent gençleri tebrik ederken, kapıyı açtı. Şaşkın Ece havada süzülür gibi araca binerken, Pelin ve Masal ona yardımcı olmuş, elbisesinin eteklerini toparlamıştı. Cirrus yanına oturduğunda, Levent yerine geçti ve araç çalıştı. Peş peşe ayrılan lüks araçlar aynı istikamette giderken, muzırlık yapan gençler kornalar çalarak âdeti yerine getiriyor, yanlarından onlara sataşarak geçiyorlardı. Ece kucağındaki çiçeğe dalgınca bakarken, uzanan el, avucuna aldı minik elini. Parmaklarını, parmaklarının arasından geçirerek, varlığını kendine de ona da kanıtladı Cirrus. Dudakları garip bir mutlulukla aralanan kız, yüzüne bakamadı. Utanmıştı, tuhaftı ama yüzüne baktığı an her şey bitecekmiş gibi korkmaktaydı. Oturduğu yerde biraz kaykıldı ve başını sevdiği adamın omzuna yasladı. Kokusunu içine soludu, sıcaklığını tenine kazıdı. Cirrus onun yüzüne bakarken, masalı yaşıyor gibiydi. Garipti, beyazlar içinde bir peri kızıydı ve onundu, artık sadece onundu. Bu hayallerinde bile ulaşamayacağı kadar imkânsız bir etki sağlamıştı. İkisi de kıpırdamadı, Ece gözlerini kapadı, elini sımsıkı tutmaya devam etti. Kalbi karnında atan adam sevdiği kadının yüzüne doya doya bakarken, Levent'in uyarısıyla kendine geldi.

"Geldik,"

Ece başını kaldırdı, oturarak toparlandı. Bir an duraksayan Cirrus araçtan inerek yanına geçti. Elini uzattı. Ece ona uzanan ele bakarken, kapının eşiğinde donup kaldı. Garip bir tereddütle uzandı eline, parmakları buz kesmişti. Her dokunuşlarında sanki dünya zamandan muaf olmaktaydı. Onun desteği ile araçtan indi, eteğini düzeltirken bile Cirrus elini bırakmadı. Zaten bıraksın da istememişti. Öyle sıkı tutuyordu ki elini, kaybetmekten korkuyor gibiydi.

Onlar korumaların beklediği restoranın kapısına yaklaşırken, diğerleri de gelmişti.

Restoran boştu, kimsenin onları rahatsız etmesini, gözlerin ve dillerin huzurlarını bozmasını istemedikleri, o kadar belliydi ki. Boğaza nazır mekânda, tren gibi uzun bir masa tasarlanmış, üzeri envai çeşit yiyecekle donatılmıştı. Sanki herkes önceden kendine ayrılan yere ismi yazılıymış gibi oturdu. Ece kuzenlerinin yanına geçti. Cirrus da hemen yanındaki boşluğa oturdu. Bu çok tuhaftı. Onunla böyle dip dibe olmak, özgür olmak, sorgulamamak, yargılamamak, sözler olmadan sadece bakışarak konuşmak, çok tuhaftı.

Onlar yine kimin ne konuştuğunu, neye güldüğünü, ne düşündüğünü hatırlamıyordu. Durgun, suskun, yılların acısı omuzlarından düştüğü için şaşkın, ancak dayak yemiş kadar hantallaşmıştı. Bedenleri ve duyguları karmaşıktı.

Yemek boyunca kimse onlara sataşmadı, zorlamadı, anlayış gösterdi ama mutluluklarını, neşelerini de saklamadılar. Eğlendiler. Cemre durup durup ikisine bakıp her ağladığında, Emre onu kolları arasına alıp sataşarak kızdırdı, ağlamasına engel oldu. Ecem kızının yaşlarla parlayan gözlerinden, mahcup yüzünden kendini alamadı. Cem uyarırcasına onun çenesine dokunup, bakışlarını kendine çevirerek rahat bırakmasını sessizce emretti. Esme, kaçamak bakışlarla iki gencin yüzüne baktığı her an gülücükler saçıyor, Peri ile bakışıp nemli gözlerle konuşmadan kahkaha atıyorlardı. Pelin ve Masal bir şeylerden bahsederken, Fahd garip bir şekilde mahzundu. Masada bulunan herkes dengesizdi, bu yorgun, kırgın, sonu mutlu biten buruk hikâyede, herkes neye ya da niçin güldüğüne değil mutluluğun resmine bakıp kahkaha atıyordu.

Sonunda yemek bitti. Gelinle damadı rahat bırakan aile evine yol alırken, Levent onları aracın başında bekliyordu. Ecem kızını aracın başına götürürken, elinden tutup kendine bakmasını sağladı. Ne konuşacağını, konuya nereden başlayacağını bilmez gibi içini çekti.

"İnsan bir sevmeye, bir de gülmeye utanmamalı Ece, ağız dolusu güldürsün Rabbim seni ve hep seven sevilen bir kul eylesin." İkisinin de gözleri dolmuştu. Kızını kollarının arasına alarak, kulağına bir sürü şey fısıldamak isterken, sadece "Seni seviyorum, çok seviyorum. İyi ki sen," dedi her zamanki gibi. Bu bir sürü laf kalabalığına damga vuran en güzel sözlerdi. Cem kızına mutlulukla baktı, sadece kollarını açtı.

Ece eteklerini topladı, her zamanki gibi koştu. Yüzü, huzurun beşiği olan göğsüne çarptığında, hıçkırarak durdu ve kollarını babasının gövdesine sararak kokusunu içine çekti.

"Kahramanım benim," dedi yine buğulu sesiyle. İlk sohbetleri bu oldu. "En sevdiğim hep sen olacaksın,"

"Öyle olacak tabiî ki. Kim sarsabilir ki tahtımı, senin kralın benim prenses."

Cem kızına sarıldı dakikalarca, sonunda Ecem uyarınca bakışlarıyla, geriye çekilip kızının yüzünü kendine çekip, alnından öptü. Nemli gözlerini kaçırırcasına garip bir şekilde güldü, "Dilediğin kadar acıt canımı ama sakın yokluğunla terbiye etme. Ben varlığınla bile yetinemeyen bir babayım unutma," dedi onu kollarına alıp yeniden koklarken.

Kollarının arasında ufacık kalan Ece mutlulukla ağlarken, burnunu babasının koluna sildi ve çekerek gülümsedi. Çocukken bunu her yaptığında, Cem güler, mendil kullanmadığı için Ecem kızardı, ama bu sefer hepsi ağız dolusu gülmüşlerdi. Ecem kızının araca binmesine yardımcı oldu.Rüzgâr tarafından bir kenara çekilen Cirrus, gidecekleri zamanın geldiğini anlayarak araca baktı. Esme kuzusunun kulağına bir şeyler fısıldadı ve ona ihtiyacı olduğu her an aramasını tembih etti. Cirrus ifadesiz bir tavırla araca yaklaşırken, başıyla onay veren Cem'e baktı kısa bir an ve utanarak gözlerini kaçırdı. Kulağına kadar kızarmıştı.

Araca bindiğinde garip bir tedirginlik içindeydi. Yol boyu ne temas ettiler birbirlerine, ne de konuştular. Levent eve geldiklerinde aracın kapılarını açana kadar, geldiklerini bile fark edememişlerdi. Ece araçtan çıktığında, arkasına baktı. Annesi ve babası geride kalmış olmalıydı. Araçları hâlâ gelmemişti. Levent aracı götürürken garaja, Cirrus önden yürüyünce kapıya, peşine takıldı Ece. Evin ışıkları yanıyordu ama garip bir şekilde yalnız duruyordu. Kalbi hızlandı, aylar sonra evini ilk defa görüyordu. İnsan evini özlediğinde karnı mı ağrıyordu? Cirrus kapıyı çalmak yerine, cebinden çıkardığı anahtarla açtı. Sonuna kadar itti kapıyı ve onun geçmesi için sabırla bekledi. Ece içeri baktı, adım atamadı. Bakışları Cirrus'a döndüğünde, genç adamın duruşundaki huzursuzluğu görünce, garip bir şekilde telaşlandı. Ürperdi, eteklerini toparlayarak hemen içeri girdi. Cirrus da peşinden girerek kapıyı kapadı. Ece o anda anladı ki, annesi ve babası bu gece eve gelmeyecekti,

dışarıdaki korumalar ve evin içinde yalnız kalan onlar ise ürkek ve çekingendi... Kapının girişinde öylece kalakalmışlardı.

Doğru ya bu gece, onların zifaf geceleri olacaktı. Kavuşmaya o kadar odaklanmışlardı ki, sonrasını düşünmemişlerdi. Ama evlenmişlerdi. Onlar bunu değil, ellerinin ilk defa nasıl buluştuğunu düşünecek kadar, masumdu içleri... Tertemizdi hayalleri.

Garip bir vaziyette salona yürüdü gelin, ne yapacağını bilmez şekilde etrafa bakındı. Aylar sonra evine geliyordu. Her şey bıraktığı gibiydi. Kokusu bile aynıydı. Hiçlikle gittiği ve nasıl gittiğini bilemediği evine, sevdiği adamla evli geliyordu ve yine nasıl evlendiğini anlamayacak kadar leyla haldeydi.

Cirrus boğazını temizleyerek etrafa bakınınca, Ece bir şey söyleyeceğini sanarak dikkatini ona verdi ama Cirrus tek kelime etmedi. Ece odaya mı yoksa mutfağa mı, hatta bahçeye mi çıkacağını bilemedi. Sanki iki yabancıydılar ama aynı zamanda bir bedenin uzuvları kadar da yakındılar. Aynı yüzde taşınan göz gibiydiler, aynı yere bakıyor, aynı yerde duruyor ama birbirlerini göremiyorlardı. Cirrus hiçbir hamle yapmıyor, onu rahatlatacak bir kelime konuşmuyordu.

Ağızını açıp daha, ne *hoş geldin* diye bilmişti Ece ona, ne de o *neden gittiğini, gitti madem, neden döndüğünü* belirten, tek kelime etmemişti. *Evet* demişti, kimse kimseye ne hissettiğini sormadan, isteyip istemediğini sorgulamadan *evet* demişti. Öyle yangından kaçarcasına, kaybolacağından korkarcasına, son umuda tutunmuşlardı. Ece kanepeye oturdu, asık bir suratla dalgın gözlerini yere odakladı.

Cirrus yanına oturduğunda, ağırlığıyla kanepe sarsıldı. Ece içini çekti. Öyle el gibi durmak istemiyordu. Bu kadar bekledikten sonra uzak kalmak istemiyordu. Ayakkabılarını çıkardı. Ağrıdan çatlayacak gibi olan başını, soğuk duran ve içinde çok fazla ayrılık taşıyan genç adamın dizine koyarak, ayaklarını kanepeye kaldırdı. Bu hamleyi beklemeyen adamın eli havada aslı kaldı. Dizindeki başa baktı. Ece gözlerini kapadı. İkisi de garip bir halde sustu. Cirrus saçlarına dokundu şaşkınlıkla, hayalinden bile daha güzeldi. Ona dokunmanın hazzıyla titrerken göğsü, solukları hızlandı. Ece gözlerini kapayarak, bir çocuk gibi içini çekti. Titreyen hıçkırıklarını yutmaya çalıştı. Ama başaramadı. Sessizce ağlamaya başladı, o ağladı, Cirrus saçlarını okşadı.

"İnsan, yalnız kalınca değil, terk edilince başlıyormuş ömrünün güzü... İşte o zaman bir mezar kapağı oluyor koca gökyüzü, diri diri aydınlığa, yarınlara gömüyor seni.

Sanki tüm gölgeler adını haykırıyor, biliyor musun? İnsan bir tek kendi gölgesinden kaçamıyor... Nereye gidersen git, kalbin de, beynin de seninle geliyor...

Öyle derin bir çukur ki sensizlik... Ne sesin duyuluyor ne de kimse seni bulabiliyor.

Etrafında binlerce sevenin olsa bile, sımsıkı sarılsalar bile, için üşüyor, ısınamıyorsun, yalnız kalıyorsun...

Bilir misin yalnızlığı dilinde tüten fırtınayı... Öyle büyük yıkımlara sebep oluyor ki, ardındaki harabeyi kimse toparlayamıyor.

Sen sensizlik yıkımını da bilmezsin şimdi!

Nereden bileceksin, sen hiç sensiz kalmadın ki, ya da ben hiç anlatmadım sana sensizliğimi... Sensiz kalınca, ay geceye, güneş güne küsüyor... Sensiz kalınca, kelimeler sese, gerçekler hayale küsüyor... Karanlığına dolanıyor aydınlık sabahlar, kördüğüm misali çözülmüyor tenindeki ürperme, her yer gece oluyor... Küsüyor yağmur ardından çıkan gökkuşağı köprüsü... Çocukluğumun boynu bükük kalıyor.

Hani şair demiş ya; unutmayacağını bildiği halde giden mi suçlu, yoksa gideni unutmayı beceremeyen kalan mı?

Hangimiz suçluyuz şimdi gönül gözünde?

Hangimiz daha vefalıyız, hangimiz hak ettik bu sevgiyi hakkın özünde.

Şekeri elinden alınmış çocuk gibi direndim, sende oyuncağı kırılmış çocuk gibi vazgeçtin hayallerinden...

Ne olurdu sanki gözyaşlarına boğmasaydık düşleri, yüreğimizde değil sesimizde saklasaydık sözlerimizi...

Ölür müydük sanki seviyorum diyebilseydik...

Biliyorum, geçmişi konuşmak, dağlar ikimizin de suçlarını. Şimdi şu anda donmalıyız, sus çalmalıyız maziye.

Zaten konuşacak bir şey kalmadı, konuşup paylaşacak bir şey bırakmadık ikimize...

Ama yüreğimden geleni de dilimde saklayamıyorum yine.

Sanki bir daha susarsam, tüm kelimeler bana küsecekmiş gibi avaz avaz haykırıyor cümlelerim. Akıllansın istiyor hoyrat yanımız...

Sarılmak istiyorum gücümün yettiğince sesine... Tek kelimenin yokluğu düşüyor cümlelerime...

Unutmak istiyorum sana olan tüm kırgınlıklarımı, unutturmak istiyorum senin kırıldıklarını.

Ama tutamıyorum boşluğa düşen ellerimle.

Varlığında bir eksiklik var, sanki kolunu bacağını kesmişler senin... Kelimelerin kayıp, tebessümlerin çocukluğuna satılmış. Sanki tuttuğum yer elimde kalacak gibi, tükenmiş gibisin...

İyi edemez miyim sarsam yaranı, merhem sürsem dinmez mi sızıların?

Kızma, engel olamıyorum içimdeki gurursuz hasretine...

İlk defa gözlerimi kapamaktan korkuyorum. Kaybolmandan, hissizlikle avunmaktan korkuyorum...

Ellerinde demlenmiş geleceğin tesellisine ihtiyacım var...

Saçlarıma dokunan parmaklarının yeminine tutunmak istiyorum...

İmkânsız düşler göresim var rüyamda. Güne uyanan umudum, bir tek senin gözlerinin boşluğuna düşüp kaybolsun istiyorum...

Bu gece, anlık değil, bir saniyenin sonsuzluğunu yaşamak istiyorum...

Parmaklarına konan kelebeğin hayranlığına kapılmış, şaşkın bir çocuğun çılgınlığı sinmiş kimsesizliğime...

Sen gittin benden, uzaklaşsa da bedenin...

Ben senden gidemiyorum hiçbir yere...

Delisi olmuşum o gözlerinin. Gölgenin izlerine bile, bin türkü uydurmuşum... Yokluğunun bulaştığı hayal tuvaline, silip silip yeniden yüzünü çiziyorum.

Bakışlarındaki kimsesiz çocuğun elinden tutsam, gitmese bir yere... Baksa içimdeki sana, ne kadar büyüttüğümü, üzerine nasıl titrediğimi görse... Gözlerimdeki hüzün bile seni özlemiş, görse... Öyle özlemiş ki gözlerim seni, hayallerini çizmiş kirpiklerimin her teline...

Gitme...

Tekrar gidip de, gözyaşlarında boğma kayboluşlarını...

Ben nefret edemediğim sana, öyle hayaller kurdum ki...

Baharın taze gelinciklerinden taç yapacaksın daha saçlarıma... Hiç duymadığım sesinden bizli şarkılar mırıldanacaksın... Hayaller kurduğuna şahit tutacaksın şaşkın gözlerimi... Dans edeceğiz sırılsıklam ıslak olmuş kaldırımlarda...

Eğer o gün cesaret edip tutsaydın ellerimden... Ne çok anlatacağım birikmişti içimde, ne çok hayal kurmuştum ikimize dair...

O gün tutsaydım ellerinden, gidemeseydin bir yere...

Tüm küslüklerimi unutup, sarılacaktım acılarına.

Kaçmasaydın, bastıracaktım yüreğindeki isyanı...

Durmadın... Bir kez olsun arkana bakmadın...

Öyle kırgınım ki sana ve bir o kadar muhtaç...

Sensiz kaldım yarımım, geldin hâlâ yarımım...

Boşlukta asılı kalan ellerim gibi yalpalıyor sevinçlerim...

Eskiden, şarkıları bu kadar dinlemezdim... Şiirleri de hiç sevmezdim... Aşk romanları dikkatimi çekmezdi.

Sevdiğim ne çok şarkı varmış meğer, ne çok şair bizim için kalemle savaşmış ve ne çok roman yazılmış hikayemize...

Gittiğinde unuttun mu beni? Ben geceye, sen dağlara yaktın mı sevda türküleri?

Bitmek bilmeyen bir vicdan hesabında, çırpınıp durdun mu benim gibi?

Ah gözü kara, ruhu çocuk yârim... Şeytansı bir inatla kavurdun içimizi. Korkularının elinden tutup giderken, kaybettin insan olmanın büyüsünü...

Şimdi nasıl dirilteceğim; ben senden arda kalan harabeyi...

Anlamsız bir gurura, vefasız bir acıya, seni benden alan o korkak bencilliğe feda edilecek kadar değersiz mi bana duyduğun sevgi?

Hani büyümemişti bizim çocukluğumuz, hani düştüğümüz yerden iyi edecektik gülüşlerimizi...

Hani saflığımızı kaybetmeyen çocuk yüreğimiz, nerede pamuk şeker tadındaki ürpertilerimiz?

Keşke... Keşke uzaklaştıkça yüreğimizde açtığımız yaraları görebilseydik...

Görebilseydik de içimizdeki yaraları, kanattığımız yerden öpüp iyileştirebilseydik...

Taştan mı sandın kendini, duvardan mı belledin kalbini... Topraktan geldiğini, yine toprağa gideceğini nasıl unuttun?

Beni nasıl unuttun?

Gidersen toprak kadar soğuk, karanlık olacağımı nasıl unuttun?

Başarabilecek miyiz yeniden mutluluğun eteklerinden tutunmayı...
Acıya yarenlik eden korkularımızı, hayatımızdan çıkarabilecek miyiz?
Sırlarla dolu gecelere göğüs gerebilecek miyiz?
Hayata dikleştiğimiz gibi, ayrılığa da meydan okuyabilecek miyiz?
Yine tüketecek miyiz sevgimizi?
İlk kim gözden çıkaracak diğerini?
Becerebilecek miyiz unuttuğumuz yerden sevmeyi?
Ne olur, olmasın artık dilimizin ucunda ayrılık şarkıları...
Ben kapayayım gözlerimi sana, sen saçlarımda unut ellerini..."

Sessiz feryadı içine yumruk yumruk yağan Ece, kırgınlıkla ağlarken, dilinden tek kelime dökmedi heceye. Acı çektiği doğruydu ama mutluydu da. Sustu, sanki içinin sesini duymuş gibi onu izleyen adam, saçlarından bir an olsun indirmedi elini. Saçının her teliyle ayrı özlem giderdi. Akrep yelkovanı kovaladı, uykusuzlukla savaşan gözleri mağlup oldu, yorgun bedenleri karanlığın huzuruna ilk kez istekle teslim oldu.

Defalarca telefonlarını aramalarına rağmen, hiç yanıt alamayınca Cem korumalara sormuş, karşılığında aldığı cevap ise olumsuz olunca korkular yakasına yapışmıştı. Normal evlilikler için sabahları geç kalkmak sıradan sayılabilirdi ama onlar klişe bir evlilik geçirmediği için, herkes diken üstünde durmaktaydı. Ece henüz hastaneden çıkmış, Cirrus çok zor süreçlerden geçmiş, gizli gizli aldığı terapisi neticelenmemişti.

Cem anahtarıyla kapıyı açtığında sabırsızlıktan yerinde duramayan Ecem, kocasının gövdesinin yanından salınarak hızla eve girdi. Daha salona adım attığı an, olduğu yerde donup kaldı. Arkasından gelen kocası da aynı manzara karşısında, garip bir ifadeye bürünmüştü. Ece kocasının dizine uzanarak uyumuş, Cirrus başını eline yaslamış halde, kendinden geçmişti. Cem karısının omzuna kolunu atarak onu kendine çekti. İkisi kısa bir süre bu manzaranın keyfini çıkardı, sonra geldikleri gibi sessizce evi terk etti.

12. BÖLÜM

Kitap okuyan, kitap alan, iki çeşit insan vardır. Biri ile sohbet ederken sıkılmazsın, diğeri ile sohbet ederken uyuklarsın. Biri boş beynini doldurmak için kitap alır, diğeri boş beyniyle göz boyayıp kültürlü görünmek için kütüphaneler kurup, yanında kitap taşır.

Kitabı dekor olarak almayın, okuyun, araştırın. Okumayan insan kandırılmaya ve kandırmaya mahkûmdur, okuyan insan olgunlaşmaya ve huzur bulmaya meftundur.

Prof. Dr. Şükran Bilir.

Telefonunun alarmıyla uyandığında, başında şiddetli bir ağrı vardı. Başını kaldırdığında, kanepenin üzerinde uzandığını ve üzerinde bir erkek ceketi olduğunu fark etti. Kalbinin üzerine karlar yağıyormuş gibi titredi. İçi üşüdü. Bedeni bile soğuk bir kış günü sokağa terk edilmiş çıplak ayaklı bir çocuk gibi titredi. Üzerinden yağmurlar geçiyor gibi, ellerinin ve gözlerinin içinde titreşen yaşı durduramıyordu. Güneşin keskin ışıkları salonu doldurmuş, sanki gün çoktan hareketlenmişti de onun üzerine milyonlarca yükü terk etmişti. Telefonun saatine baktığında, iki olduğunu görünce gözleri neredeyse yerinden çıkacaktı. Bu saate kadar nasıl uyuyabilmişti? Şakaklarındaki şiddetli ağrı ve bedenindeki kasılma, sanki üzerinden tır geçmiş hissi veriyordu.

Toparlanarak oturur vaziyete geldi. Merakla etrafına bakındı. Omuzlarındaki ceketi kucağına aldığında, gözüne takılan elbisesi ona gerçekleri hatırlattı. Elindeki ceketi kaldırdı, garip bir özlemle kokladı. Onun gibi kokuyordu. Dağılmış saçlarında elini gezdirirken, etrafa bakındı. Her şeyin bir rüya olmasından korkar gibiydi. Hızla yerinden fırladı, odaya gitti. Banyoya girdi ama yoktu. Mutfağa gitti, ne alakaysa annesinin odasına, kendi eski odasına bile gitti ama yoktu. Salona döndü, bir külçe gibi kendini koltuğa bıraktı. Sehpanın üzerindeki sürahiye uzandığında, hâlâ elleri titriyordu. Bardağa suyu dolduramadı. Her yere döküldü saçıldı sular, tıpkı içi gibi, tıpkı yanaklarından süzülen yaşlar gibi, durdurmayı beceremedi.

Ne kadar oturdu o kanepede bilmiyordu. Zaman mı durmuştu, yoksa geçmek mi bilmiyordu. Kapının açılıp kapanmasını bile duymadı. Hava kararmış, salona dışarıdan vuran bahçe direklerinin loş ışığı yansımıştı. Kapının girişinde bir hareketlilik olunca, bakışlarını o tarafa çevirdi. Yanındaki sehpaya uzanıp, abajurun düğmesine bastı. Girişte duran Cirrus, tuhaf bir şekilde ona bakıyordu.

"Uyanmışsın," dedi garip bir sesle.

Başını kaldırdı, kanepeye tırnaklarını bastırarak ağlarken, tuhaf bir şekilde gülmeye başladı. Uyanmıştı, onsuz bir güne uyandığını sanıp nefesi kesilmişti. Gittiğini sanarak, boşluğa serilmişti. Onu öyle bir korkuyla terbiye ediyordu ki, dünkü kavuşmanın bir rüya olduğunu gösterir gibiydi.

Kızın yaşadığı buhrandan habersiz olan Cirrus şaşkınlıkla yüzüne bakıyordu. Ne yapacağını bilemedi. Gülüyor muydu? Ağlıyor muydu? Garipti, bu haliyle ilk defa tanışıyordu.

Saçlarını yüzünden çeken kız mahcup bir halde yerinden kalktı. Kendine kızıyordu ama ona da kızıyordu. Sehpadaki bardağı bağırarak duvara fırlattı, genç adam şok geçirerek irkildi. Bardak parçalara ayrılarak yerlere saçıldığında, "Bu haldeyim, toparlayacağına üzerime basıp gitmekle korkutuyorsun... Yapma... Bir tek sen kaybolmadın acının içinde. Ben de hâlâ yolumu bulmaya çalışıyorum." dedi adamın şaşkın bakışları altında yürürken.

Yanına geldi, yanağındaki yaşı elinin tersiyle silerek burnunu çekti. Cirrus beklentiyle bakarken ona, elindeki ceketi genç adamın göğsüne vurarak, sessizce yanından salındı. Yarasının ne kabuk bağlamasına, ne de kanamasına izin vermiyordu. Tek kelime etmedi. Gelinliğinin eteğini sürükleyerek odasına yöneldi. Harun ile onun için hazırlanan odaya giderken, omuzları çökmüş, bacakları güçsüzdü. Adamın arkasından dalgınca bakmasına aldırmadan, odaya girip kapıyı yumuşak bir tavırla kapadı. Bacakları titriyor, kolları acıyordu. Bu şekilde hayal etmemişti, böyle olsun istememişti. Hıçkırarak başındaki tacı yatağa fırlattı. Zaten tacın taze çiçekleri solmuş, taç yaprakları dökülmüştü. Tıpkı, içindeki neşesi gibi...

Üzerindeki gelinliğin düğmelerini açmak için arkasına uzandı, olmadı. Çekiştirdi olmadı. Fermuarlı olsa açması kolaydı ama minik inci düğmelerden olan sırtını açması, kolay olmayacaktı. Hırsla düğmeyi çekiştirdiği sırada, eline dokunan eller parmaklarını dondurdu.

Gelmesini beklemeyen, kendi huzursuzluğunda kaybolup ağlayan Ece soluğunu tuttu. Ensesinde onun ılık nefesi, bedeninde gövdesinin sıcaklığı belirdi. Kocası nazikçe parmaklarına dokununca, elini çekti düğmeden. Kolları yanına iki cansız et parçası gibi düştü, başını eğdi. Yanaklarından yaşlar süzülürken, hıçkırıklarını dişlediği dudaklarında boğmaya çalışıyordu.

İkisi de konuşmadı. Onun nefesi saçlarını havalandırdı, kızın kalbi tekledi. Bir yanı arkasını dönüp ona sımsıkı sarılmak, diğer yanı küsmek ve bir çocuk gibi surat asmak istiyordu. Sessizce önünde durdu. Cirrus saçlarını nazikçe tek omzunun üzerinde topladı. "Ben hiçbir yere ait olmadım. Hiç kimse de bana ait olmadı. Hep acımıyormuş gibi yaptım, bir baktım ki, gerçekten acımıyor... Unutmuş gibi yaptım, bir zaman sonra gerçekten unuttum... Şimdi seviyormuş gibi yapmak..." Sustu, yutkundu...

"Sen muş gibi yapmıyorsun... Sen... Şimdiye kadar sevilmeyi bilmiyormuşsun, bunu ben öğrettim sana... Ben de sevilmeyi bilmiyorum... Sen öğret istiyorum, bir tek sen..."

Kirpiklerine takılan iri bir damla, isyankâr bir çığlıkla düştü kızarmış tenine, yanaklarına süzülüp dudaklarına dokundu ve eridi umutları gibi. Parmaklarıyla gözünü ovalarken, hıçkırıkla omuzları sarsıldı.

Gözleri nemlenen, boğazına yumrular dolanan adam titreyen parmaklarıyla ona temas etmemek için çabalarken, üstten iki düğmesini açmayı başarmıştı. Cirrus bir kadına dokunmaya hazır değildi ama Ece bu haldeyken kendini düşünmek, vicdan meselesiydi. Kendi korkularının üzerine yürürken, yüzleştiği acıdan sadece ruhu değil, kalbi de nasibini almaktaydı. Omuzları hıçkırıkla kalkarken, aynı anda utancından titriyordu Ece. Minik bir düğmeye uzandı, öyle dikkatliydi ki ona temas etmemek için, sanki ateşe dokunur gibiydi. Sanki dokunsa yanacak gibiydi? Sanki içindeki hastalık, acı, dokunduğu an bulaşacak gibiydi. Korkusu öyle büyüktü ki, sanki onu da kendi acılarına çekecek, o karanlıkta o da kaybolacak gibiydi. Düğmeleri sakince açmaya başladı. Alıştığını sanıyordu, unuttuğunu sanıyordu ama her seferinde hiç olmadık anda yokluyordu ciğerini acı, her seferinde daha çok nefesini kesiyordu. Bu dünya da herkes ölse, herkes mahşere götürse hesabını, onun kendine verilecek hesabı ne bu dünyaya ne de mahşere sığmayacak kadar kalabalıktı. Sanki içine bir kurşun daha sıkıyordu her düğme, yine de sesini çıkarmadan dimdik ayakta duruyordu.

Pes etmiyordu. Her düğme ikisinin de nefesini kesiyordu. Binlerce acının duvarına vuruyordu, her vuruşu ikisinin de canını yakıyordu evet ama aynı zamanda acıyı sarsıyordu, çatlatıyordu, yıkılması için yerinden oynatıyordu. Sırtının ortasına geldiğinde, tek bir an temas etmemek için özenle çaba harcadığını fark eden Ece, bir adım öne çıkarak, onun temasından uzaklaştı. Cirrus gözlerini onun güzel sırtından kaçırdı. Başını yana çevirdi, dudaklarını ısırarak, elleri yanında yumruk olarak kasılıp kaldı.

Kısa bir an yalpaladı, fakat düşmedi. Cirrus elini kaldırdı ama tek kelime etmedi. Ece toparlanarak banyoya yöneldi. Sırtı yarı açık halde sürükledi elbisesinin eteğini. Genç adamın elleri yanlarına inerken, banyoya girip kapıyı kapadı. Sırtını buz gibi kapıya yasladı. O ana kadar soluğunu tuttuğunu fark etmemişti. Yanaklarından süzülen yaşlarının sebebini bilmiyordu, kırılmıştı. Hem deli gibi kızmak, hem de kızdığında kaybetmekten ölesiye korkuyordu. Son düğmeleri kıvranarak açtı ve üzerinden düşen elbise, bir balon gibi şişerek ayaklarının dibine serildi. Üzerinden atlayarak duşa yöneldi. Suyun altına girdiğinde, rahatlayacağını sanıyordu ama onu asıl rahatlatanın ağlamak olacağını hiç aklına getirmemişti. Duşa kabinin içinde, akan suyun altında dakikalarca hıçkırarak ağladı. Bu ona, o kadar iyi gelmişti ki, duşu bitip çıktığında, buharla sislenen aynayı havluyla sildi. Aynanın karşısında gördüğü kızın gözleri kırmızı olabilirdi ama bedenindeki rahatlama barizdi.

Yatak odasına girdiğinde kendini tuhaf hissetti. Bir süre üzerinde bornozla dolaştı durdu, sonra üzerini giyindi. Rahat eşofmanlarından birini giymiş, saçlarını havluyla kurulayıp omuzlarına salmıştı. Taramamıştı, bağlamamıştı. Odadan çıktığında, Cirrus ortalıkta yoktu yine, etrafa bakındı. Hâlâ görünürde yoktu. Fakat salonun ortasına saçılan bardağın kırıkları toparlanmış, temizlenmişti. Dudaklarına garip bir gülümseme yapıştı. Salak salak düşüncelerine gülüp, kızardı. Kalbi hızlanmaya başladı. Gözlerini zorlayan yaşları geriye itti, bu bir adımdı. Mutfaktan sesler gelmeye başlayınca, o tarafa yöneldi. Mutfak kapısından içeri girdiğinde, onu ocağın başında gördü. Kapının önünde durup huzurla ona baktı. Sanki birazdan gözlerini açacak ve bu rüya burada bitecekti. Yokluğuna düşmekten öyle korkuyordu ki, dehşete kapılıyordu. Nasıl davranacağını, nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmeyecek kadar kendi duygularına acemiydi.

"Bakacak mısın?"

"Eğer şu anın gerçekliğini kanıtlayacaksa bakmak, bir ömür..." dedi gülümseyen Ece. Cirrus ona dönünce, şaşkın bir edayla utandı. Ona böyle afallayan bir dikkatle baktığı zaman, eli ayağı birbirine dolaşıyordu. Gözlerine bakamadı. Yanakları kızarmaya başladı. Gözlerinin önüne gelen saçlarını çekerken, bakışlarını kaçırdı. Ellerini önünde bağlayarak, çekinikçe yanına geldi. Onun omlet yapmaya çalıştığını gördü. Tezgâhın üzerine koyduğu telefondaki videoyu izliyor, videodaki aşçının yönlendirmesiyle yapıyor gibiydi. Onun da mutfakta pek tecrübeli olmadığı belliydi. Domatesi, biberi, yeşil soğanı, mantarı, tıpkı videodaki gibi kıymış, kısık ateşte tavada çeviriyordu. Onun yanına geldiğini anlayınca, "Yumurtaları çırpar mısın?" diye sordu. Ece etrafına bakınarak yumurta arandı.

"Dolapta," dedi alaylı bir sesle Cirrus, tavayı salladı.

Suratını ekşiten Ece dolaptan yumurtaları alırken, "Kaç tane?" diye sordu. Onunla ilk sohbeti bu şekilde başladığı için, ona bakan adamın dudaklarının kıyılarında buruk bir gülüş belirdi.

"Kaç tane yiyebilirsin?"

Ece düşündü, daha önce yumurta sayısı belirtmemişti. "Bir tane yeter sanırım."

"Dört olsun," dedi Cirrus tekrar tavadaki sebzeleri çevirerek.

"Fazla değil mi?" diye sordu Ece yumurtaları alıp dolabın kapısını kapatırken.

Cirrus omzunu sarstı ve biraz tuz attı sebzelere. "Çırpabilir misin?"

Ece kaşlarını kaldırarak yumurtaları tezgâha koydu. Arkasını döndüğü an iki tane yumurta yuvarlanarak yere düştü ve kırıldı. Kız arkasını döndüğünde, yapacak bir şey kalmamıştı. Son iki taneyi ise Cirrus düşmeden evvel yakalamıştı. Ece saçlarını kurcalayarak, önce yumurtalara, sonra kocasının yüzüne baktı. Beceriksiz görünmek istemiyordu ama mutfak tecrübesi olmadığını da bilmesi gerekirdi. Topuklarının üzerinde dönerek, tekrar dolaba yaklaşıp, iki yumurta daha çıkardı. Bu sefer düşmesinler diye işini garantiye alarak, kâğıt havlunun üzerine koydu. Kırdığı yumurtaları temizlemek için etrafında kâğıt peçete aranırken, "Sonra temizleriz, çırpabilir misin?" diye sordu Cirrus yine, sebzeler hazır gibiydi.

Dolapları kurcalayan Ece tabak aradı. Cirrus başını sallayarak, "Camın önündeki üst dolap tabaklarla dolu." diye bilgilendirdi.

Ece dudaklarını dişleyerek yönlendirmeye uydu ve geniş bir cam kâse alıp yumurtaların yanına geldi. Eline iki yumurta aldı ve dikkatle yumurtaya baktı.

"Daha önce hiç mutfağa girdin mi?"

Ece başını iki yana salladı. Mutfağa ilaç ve su almak dışında pek girmezdi. Zaten evde yardımcıları olduğu için her şey ayağına geliyordu ve annesi sürekli peşinde pervane olurdu. Ona iş yaptırmazdı ki.

Ocağı kısan Cirrus tavayı yanmayan göze alarak, yanına geldi. "İkisini birbirine hafifçe vurmalısın," dedi ellerine bakarak. Ciddi bir öğretmen edası sergiliyordu. Temas etmiyorlardı birbirilerine ama yakın duruyorlardı. Bu da kızın gerginleşmesine sebep oluyordu. Gözlerinin önüne gelen saçlarını üfleyerek kenara çekmek istedi, ancak saçları havalanarak tekrar gözlerinin önüne düştü. Cirrus tenine temas etmeden parmağının ucuyla saçları gözünün önünden çekti.

Ece, elindeki yumurtaya baktı ve ikisini birbirine sertçe vurunca yumurtalar elinde parçalandı. Parmaklarının arasından akan sıvıya, yüzünü buruşturarak baktı. Elleri yumurtaya bulanan kız şaşkındı. Bu kadar narin olabileceklerini tahmin etmemişti. Oysa yemek programlarında çok da basit durmaktaydı. Tek elleriyle kırdıklarına defalarca şahit olmuştu. Sessizliğini koruyan Cirrus tabağa uzanıp çöpe götürürken, utangaç bir halde ellerini yıkamak için lavaboya giden Ece kendini açıklamak istiyor, ancak susuyordu. Cirrus temiz bir tabakla geldi yanına, Ece eline iki yumurta daha almıştı. Bu sefer derin bir soluk aldı, kendini ayarladı, kıracaktı ama sonra her ne düşündüyse, yüzü muzırlıkla ışıldadı. Kısılan gözleri ve kedi gibi kıvrılan ağzını göremeyen Cirrus, kıza dur diyemeden Ece yumurtaları birbirine kabaca tokuşturdu ve az evvelkinden farklı bir görsel ortaya çıkmadı.

"Upsss!" dedi alayla.

Cirrus yeni yumurtalar getirirken, "Bugün yeriz değil mi?" diye takıldı. Ona yan gözle bakan Ece omzunu sarsarak, ellerini yıkadı. Onun getirdiği yumurtalara uzandı, kollarını gerdi ve ellerinin açısını ayarladı. Cirrus tek kaşını kaldırdı, omzunu sarsan Ece derin bir nefes aldı.

"Daha sakin, sadece hafif tokuştur," dedi adam ama durum yine değişmedi. Cirrus iki yumurta daha getirdi. Bu sefer yeniden yumurtalara uzanan kıza vermek yerine, geriye çekerek, "Emin misin?" diye sordu.

Ece kaşlarını çattı, "Beceriksiz mi demek istiyorsun?" diye sordu.

"Değil misin?" diye belirtti adam, "Böyle giderse telef olacak tüm yumurtalar,"

"Göstermezsen nasıl öğreneceğim," dedi kız huysuzlukla. Elindeki yumurtaları çekiştirerek aldı, tabağın önüne geçti. Bu sefer kıracak ve onu dumur edecekti. Sandığı gibi beceriksiz değildi, yani kısmen. Tam ellerini ayarladığı zaman, kocasının bedeni arkasında belirdi. Kasılıp kaldı, bunu beklemiyordu. Kolları iki yanından uzandı ve kızın nefesini tuttuğu anda, nazikçe ellerine dokundu. Solukları saçlarına dokunurken, parmakları elini kavradı. Tutuşu çok nazikti ama teni ısınan Ece donup kaldı.

"Yönetimi bana bırak, göstereyim," diye fısıldadı kulağına. Bu sözler sadece yumurta için miydi yoksa çok daha derin bir istek miydi, kızın beyni karıştı. İradesini ona bıraktığında, Cirrus kızın ellerini yaklaştırarak yumurtaları nazikçe çaktı ve istediği gibi çatlattıklarında, başparmağı sayesinde ikiye ayırdığı yumurtanın sıvısının tabağa akmasını sağladı. Ağzı açık halde yumurta yerine ellerine bakan Ece, yutkunurken, ikisi de soluksuz halde durdu. Cirrus gözlerini kapayarak saçlarını koklarken, bedeninin önündeki narin gövdeden yayılan ısı tüm iradesini sarstı. İkisi de bedeninin kasıldığını hissetti. Ellerinin içindeki ten öyle güzeldi ki, bırakmak istemiyordu ama tutmakta istemiyordu. Bu çok karmaşık bir istekti, karnındaki acı ve zihninde ki karanlık yüzünden dişleri sıklaştı adamın. Gıcırdayan dişlerinin esaretinde, kesik kesik soludu. Ellerini aynı hızla çekerek, boğazını temizledi. Kızın elleri havada kalırken, kocası arkasını dönerek ellerini omzundaki havluya sildi, ocağın başına gitti.

"İki tane yeter sanırım," Tekrar tavayı ocağa koydu, eski ifadesiz ve uzak tavrına döndü. Sanki az evvel sıcaklığını hissettiği beden ona ait değildi ya da nefesi saçlarını havalandırmamış gibi. "Onları çırpar mısın?"

Ece isteksiz halde dediğini yaptı, yumurtaları çatalla çırpıp ona uzattı, Cirrus parmakları temas etmeden tabağı aldı. Dudakları titreyen kız arkasını döndü, karnındaki kasılmayı durdurmak için yere düşen yumurtaları temizledi. İşi bittiğinde sofrayı kurmasına yardım etti.

"Yardımcılar neden gelmedi ki?" dedi çekmeceden çatalları çıkarırken.

"Baban izin vermiş,"

Vermiştir, sonuçta kızı kaç defa gerçekten evleniyor, kaç defa sevdiğine kavuşuyordu ki... Onlar anlayış gösterirken, nereden bileceklerdi ki evdeki boşlukla sorunların çözülemeyeceğini! Mutfak masasına kahvaltılıkları çıkarmıştı Cirrus, çayı da demlemişti. Akşamın bir saatinde ilk defa kahvaltılık yiyecekti Ece, bu biraz tuhaf gelmişti. Gerçi onun tavırları kadar tuhaf gelmiyordu hiçbir şey artık. Omleti tabaklara pay yaptıktan sonra, masaya geçtiler, karşılıklı oturdular. İki yabancının bir masada karşılaşması gibi, ne konuşacaklarına, nereden sohbete başlayacaklarını bilemeden, tedirgin, huzursuz bir yaklaşımla durdular. Cirrus, elindeki ilaç kutusunu genç kızın önüne koydu. Ece ilaç kutusuna baktı, titreyen parmaklarıyla uzanırken, Cirrus tabağına zeytin aldı. Sanki bu çok olağan bir ritüelmiş gibi çaydanlığa uzanıp, çayları doldurdu. Bir an ilaçlara bakan Ece'nin suratı asıldı. Çatalına uzandı gergin halde, huzursuz bir tutumla omletini didikledi.

Çayına uzanan Cirrus, "Beğenmedin mi?" diye sordu.

Ece dalgınlıkla tabağını eşelediğini o anda fark etti. "Canım istemiyor," dedi isteksiz bir sesle.

"Denemedin ki." Bunu ne savaşan ne de savaş alanını terk etmeyen birinin söylemesi ne garipti. "Hem o kadar kötü bir aşçı değilim, en azından yumurta kırabiliyorum." Ortadaki gerginliği almak için bir lokma peyniri ağzına atarken, dikkatini yemeğine verdi.

"Sen bana beceriksiz mi diyorsun?" dedi kaşlarını çatan Ece, yumurtasından bir lokma aldığı an midesi kasıldı. En son ne zaman yemek yediğini hatırlayamadı, dün sabahtı sanırım, o da birkaç lokmanın üzerine çıkmamıştı. Acıktığını bile anlamamıştı. Omzunu sarsan Cirrus da tıpkı onun gibi birkaç gündür ağzına lokma atmamıştı. Ece düğünden habersizdi ama Cirrus bir haftadır ne yerde ne gökte, o günün gelmesini beklemekteydi. Bu da haliyle streslendirmişti, iştahı kapanmıştı. İkili sessizce karnını doyurdu. Masayı da birlikte topladılar. Daha önce bulaşık makinasının kapağına dokunmamış kız, tabakları sudan geçirip makinaya koyarken, Cirrus içeri geçmişti.

Ece işini bitirip içeri girdiğinde, onun da duş aldığını ve üzerine eşofman takımlarını giyerek salona geldiğini gördü. Dolabın içinde kıyafetlerini görmemişti Ece, biraz şaşırdı. Sonra neden dolabında hâlâ onun kıyafetlerinin olmadığına kafası takıldı. Düşünceli bir halde kanepeye oturdu, Cirrus camın önüne geçip dışarıya bakmaya başladı. İnsan her an gideceği korkusuyla nasıl yaşayabilirdi. Ellerini yüzüne

kapayarak, kendini sakinleştirmeye çalıştı. İkisi de onca konuşulacak varken, sessizliğe sığınıyor, nereden başlayacağını kestiremiyordu.

Sehpanın üzerindeki kitabı eline aldı Ece, Cirrus da koltuğa oturup kumandaya uzandı. Ne evlilik ama daha, ilk günden kırk yıllık karı kocaya dönmüşlerdi. Onlar bile yan yana sıcacık sohbetlerle kelimelerini bölüşürdü ama onlar yalnızlıklarını bile bölüşememişti. Tek bir satırını anlamadığı kitabın sayfalarını bir öne, iki geriye çevirerek okumaya çalıştı. Cirrus ise tek kelimesini anlamadığı kanalları zaplayıp durdu. Kapı çaldığında, iki aşık şaşırdı. Cirrus kapıya giderken, Ece merakla ayaklandı. Koruma elinde piknik sepetiyle kapıda duruyordu.

"Bunları Ecem Hanım gönderdi Efendim," dedi sepeti Cirrus'a uzatarak. Cirrus sepeti mutfağa götürürken, telefonu çalan Ece salona geçti. Telefonunu açtığında, Cemre çekinik bir sesle selam verdi. Nasıl olduklarını sordu ama cevap beklemeden yemekleri nasıl ısıtacağını genç kıza anlatıp, daha fazla rahatsızlık vermeden telefonu kapadı. Ece şaşırdı, onun bu tez canlılığıyla ilk kez karşılaşmıştı. Yemekleri dolaba kaldırdı, ikisine kahve hazırlamak için makinanın başına gitti ama makinanın düğmesine bir türlü basamadı. Salona döndüğünde kocasının hâlâ sessizce televizyona bakıyor olduğunu görünce, kendisi de koltuğa geçip, onun gibi boş boş televizyona bakmaya başladı.

Cirrus ayaklandı, o ayaklanınca genç kız da otomatikman ayaklandı. "Ben..." dedi genç adam daralıyormuş gibi, "Biraz hava almalıyım." Kapıya giderken birden durup, "Geleceğim," dedi tekrar korkmaması için ve kapıyı çekip gitti. Ece arkasından bakakaldı. Yanağına süzülen yaşı elinin tersiyle silerek, camdan dışarı baktı. Onun korumalara verdiği tembihleri seyretti. Cirrus gitti, Ece gözlerini cama dikti. Saatler geçti ancak Cirrus gelmedi. Onun gelmeyeceğini hissetmişti, içinden bir ses zaten belirtmişti. Gelecekti elbette ama canı istediğinde...

O gece tek başına yattı Ece. Beklentisi de yoktu zaten, biraz kafasını dinlemesinin sorun olmayacağını kendine belirterek yorgun bedenini yatağa çiviledi. Gece, ne zaman sızdığını bilmiyordu, sabah gözlerini açtığında gün çoktan doğmuş, Cirrus eve gelmişti. Kahvaltıyı yine birlikte yaptılar, sonra o dışarı çıktı ve korumalarla vakit geçirdi. Alıştığı ve vakit geçirmeyi sevdiği bir şey olduğu için evdeki kızın ne kadar canının sıkılacağını düşünmemiş gibi, akşam olduğunda elinde bir sepet yemekle eve girdi.

"Annen göndermiş," dedi mutfağa giderken. Annesinin gönderdiği yemekler güzeldi ancak ikisi de birkaç lokma dışında pek bir şey yiyememişti. Mutfağı toparlarken, bu sefer Cirrus'ta ona yardım etti. Ece elindeki ekmeği dolaba götürürken, aniden arkasını dönünce, ona ilacını getirmekte olan Cirrus ile burun buruna geldi. Ece bilinçsizce nefesini tuttu. Cirrus bunu duymuş olmalıydı ki, gözleri yeşillerine gitti. Bir an tereddüt etti, gözleri karardı. Kız, nefesindeki belli belirsiz nane kokusunu aldı ve yanağından geçen hafif esintisini hissetti. Teni farkındalıktan içi geçti. Bir de beklentiyle. Kalbi deli gibi çarpıyordu. İkisinin de dudakları aralandı, bir şey diyecek gibi durdular ama kimseden ses çıkmadı. Ece dudaklarını birbirine sımsıkı kapadı. Genç adamın bakışları dudaklarına kaydı. Ece onun bakışlarının nerede olduğunu görünce, istemsizce aynı tepkiyi verdi. Dudağını dişlerken, ne yapacağını bilemez halde durdu. Kalbinin sesi kulağında atıyordu. Daha önce hiç öpüşmemişlerdi, daha doğrusu Ece hiç kimseyle öpüşmemişti.

Öpüşmek filmler de, romanlarda olduğu gibi mucize bir şey miydi? Filmlerde kızlar hep gözlerini kapatırdı, kitaplarda ise hep karınları ağrırdı. Dudakları, göründüğü kadar yumuşak mıydı? Sıcak mıydı? Öpüşmeyi sever miydi? Yoksa midesi mi bulanırdı? Cirrus yutkunarak başını hafif eğince, ağzı kızın ağzına yaklaştı. Soluğuyla titreyen kız ekmeği göğsüne daha sıkı bastırdı. Dudaklarının dudakları üzerindeki baskısını beklerken, bilinçsizce gözleri kapandı. Dudakları aralandı. İlk öpüşmeleri... Bacakları titremeye başladı.

Bir anda sıcak soluklar dudaklarının üzerinden çekildi. Kocası geri çekilmişti. Kızın tüm bedenini bir hüzün dalgası sardı. Nedenini bilmiyordu ama öpsün istemişti. Ama Cirrus geriye çekilerek, "Biraz yürüyeceğim," dedi hırıltılı bir sesle, arkasını döndü. Hiçbir şey söylemeden onu mutfakta öylece bırakıp gitti. Garip bir yoksunluğun içinde kaldı. Ekmeği dolaba koydu, salona geçti. Sıkıntılı bir halde bahçeye baktı. Korumalar etrafta dolaşıyordu ama kocası yoktu. Ne yapacağını bilemiyordu. Görüyordu işte kaçıyordu ama kaçtığı kendi duyguları mıydı karısına dokunma düşüncesi mi, çözemiyordu. Öyle hemen yelkenleri suya vermeyecekti. Telefonunu çıkardı, Masal'ı aradı. Genç kadın telefonu yorgun bir sesle açtığı zaman, "Öpüşmek nasıl hissettirir?" diye sordu.

"Tövbe bismillah," dedi Masal şaşkınlıkla. Uykudan uyandığı belliydi, görevden gelince yine sızmış olmalıydı.

"Ece kocanı değil beni aradın bebeğim, hatlar karıştı sanırım."

"Sana sordum şakayı bırak... Öpüşmek nasıl hissettirir?"

"İyi hissettirir," dedi sıkıntıyla. Ne diyeceğini, ne tepki vereceğini bilememişti genç kıza. "Ece iyi misin?"

Ece koltuğa kendini atarak, suratını astı. "Değilim...sanırım... Hatta hiç çekici de değilim... Sence ben güzel bir kadın, değil miyim? Erkekler beni arzulamaz mı?"

"Ne alaka Ece, sen güzelsin..." dedi kendini toparlayan Masal, vaziyetin ciddi olduğunu anladı. "Hem de çok güzelsin. Şimdi nereden çıktı bu?"

Ece üzgün bir sesle sıkıntısını anlatırken, Masal ne diyeceğini bilemedi. Sonra sorunun içinden çıkamayınca, konferans aramasına önce tecrübeli olan Pelin, sonra Tutku ve en sonunda Cemre eklendi. Kızlar hep bir ağızdan önce ciddi konulardan bahsetti, sonra geyik muhabbetiyle konferansa devam ederek, onun kafasını dağıttı. Telefonu kapattığında iki saattir konuştuğunu fark etti. İçindeki huzursuzluk az evvel yoktu ama camdan dışarı baktığında, yerli yerine gelmişti. Gözlerini cama dikerek saatlerce kocasının gelmesini bekledi. Cirrus görünürde yoktu. Saat epey geç olunca, odasına geçti, üzerini değiştirdi. Bu gece üzerine dolabında asılı duran ip askılı geceliğini giymesi gerekirdi ama garip bir içtenlikle, kendini çekingen hissedince pijama takımını giydi. Eline kitaplardan birini aldı, okumak yerine gözlerini kapıya dikerek beklemeye başladı. Gözleri acıdı, esnemeleri sıklaştı ama inatla beklemeye devam etti.

Ne ara uyuduğunu bilmiyordu, uyandığında sabah olmuştu. Kocası yanına hiç gelmemişti. Ece büyük bir yoksunluk içinde yataktan çıktı. Mutfağa gittiğinde, yine üzerini değiştirmiş halde onu kahvaltı hazırlarken buldu. Bu evde yaşamıyor gibiydi. Sanki hâlâ onun korumasıydı, kocası olduğunu kabullenmeyecekti. Bu ritüel sonraki günlerde de devam etti. Anne babası eve gelmedi, kızlar onu sık sık arayıp keyiflendirmeye çalıştı. Esme ve Ecem, hatta yengesi günün ortasında kısa bir görüşme yapıp, iyi olup olmadığını yokladı. Cem gün içerisinde on dakika olsun kızıyla konuşuyor, sesini duymanın şükründen muaf olmak istemiyordu. Akşam annesi eve yemek gönderdi. Sessizlik içinde duran çift yemeği yedi.

Ece mutfağı temizledi, Cirrus her akşam yürüyüşe çıktı fakat geceleri eve geç döndü. Ya da dönmedi. Bazen Ece onu beklerken uyuya

kalıyordu, bazen ise onun eve döndüğü anı heyecanla bekliyor, ancak onun yatak odasının kapısında durup, önünde dolanıp içeri girmemesiyle hayal kırıklığına kapılıyordu.

Onu istemiyordu. Dokunmak istemiyordu, yaklaşmak istemiyordu. Bu düşünceye bile tahammül edemiyor gibi her türlü temastan kaçınıyordu. Çekici bulmuyordu kesin, kadın gibi görmüyordu. Bir görev gibi sahiplenmişti. Bir ricayı yerine getirir gibi, imza atmış, işi bitmişti. Belki de bu evliliği de istemiyordu. Ece hasta oldu diye babası onu evlenmeye mecbur bırakmıştı. Yoksa Harun öldü diye, bekâretini aldığı için kendini mecbur hissetmiş, vicdanını mı temizlemişti. Zaten Cirrus en başından beri onu istememişti, şimdi ise sadece katlanıyordu. Bir hafta boyunca gözünü kırpmadan ondan bir hamle bekleyen Ece, son birkaç gündür odasından çıkamıyordu. Onunla bu uzaklıkta yüz yüze kalmak daha çok içini acıtıyordu. Cirrus kapısına gelip yemeğe çağırdığında, canının istemediğini belirtiyor, kapıyı açmak için zorladığında kilitli olduğunu görüp vazgeçiyordu.

"Yemeği kapının önüne koydum," diyordu sanki oda cezasına çarptırılmış çocuk gibi, kendini odaya hapseden kıza vicdan vefası sunuyordu. Ece o gittikten sonra tepsiyi alıyor, sadece ilaç alacağı kadarını yiyerek tepsiyi tekrar kapının önüne koyuyordu. Bir hafta bittikten sonra, annesi ve babası bir sabah eve döndü. Ece annesinin kapısına gelip tıklamasıyla uyandığında, bir an rüya da olduğunu sandı.

"Kızım iyi misin?" diye sordu Ecem, kapının önündeydi. Ece yataktan doğruldu, etrafa bakındı. Oda darmadumandı. Tüm gününü odasında geçirdiği, belliydi. Üzerindeki geceliğini hem gündüz hem gece giyen kız, pespayeydi. Saçları dağılmış, ağlamaktan gözleri şişmişti.

"İyiyim anne, geliyorum," dedi kendini banyoya atarken. Duştan çıktığında günler sonra ilk defa kendine baktı. Hortlağa dönmüştü yüzü. Gözaltları morarmış, yüzü solgundu. Ailesinin onu bu şekilde görmesini istemiyordu. Saçlarına fön çekti, yüzüne güzel bir makyaj yaptı, üzerine de annesinin aldığı elbiselerinden birini giydi. Odasından çıktığında, babası duş almak için odasına çıkmıştı ama annesi salonda oturmuş sabah kahvesini yudumluyordu. Ecem kızını görünce, heyecanla ayaklandı. Nasıl özlemişti onu, daha oturup yüz yüze konuşamamış, sıkı sıkı sarılamamıştı bile. Biraz mahcup duran Ece annesine koşturdu ve bir çocuk gibi boynuna sarılıp, yanaklarından, boynundan öperek, "Geleceğini haber vermedin," dedi çekinik bir halde.

"Cirrus'a söylemişti baban, söylemedi mi?" diye belirtti Ecem.

Kız omzunu sarsarak gözlerini kaçırdı, "Atlamış olmalı," Etrafına bakındı. "Bak ev bıraktığın gibi... Yani vazolarına bile dokunmadım. Asayiş berkemal," dedi muzırlık yaparak.

Ecem azarlayarak başını salladı. "Aşk olsun," Her zamanki serinkanlı haliyle gülümsedi. Ece birine sinirlendiği zaman onu kırmamak için, bir şey kırar, hırsını maldan çıkarır kimsenin kalbine dokunmazdı. Kızının elini öpüp avuçlarına alarak kanepeye çekti. "İyi misin annem? Nasıl hissediyorsun kendini?"

Onun bunu neden sorduğunu biliyordu Ece, hastaneden henüz çıktığı gerçeğini kimse değiştiremezdi. Yoksa Cirrus'da mı bu yüzden ondan uzak duruyordu, ona zarar vermekten falan mı çekiniyordu? Kafası iyice çorba olunca, kendi sorunlarından uzaklaşmak istedi.

"İyiyim, ilaçlarımı alıyorum. Doktorumla görüştüm telefonda, hazır olduğumda görüşmelere başlayacağız tekrar."

"Uzun sürmez değil mi?"

Kız başını iki yana salladı. "Haftaya randevu alabilir babam, görüşmeye gidebilirim."

Ecem'in içi rahatladı. Yardımcıları da sonunda eve gelmişti. Genç kıza gülümseyerek bakarken, "Taze filtre kahve yaptım Ece Hanım, içer misiniz?" diye sordu.

"Kahvaltıdan önce almayalım... Hazır mı kahvaltı?" diye sordu Ecem araya girerek.

"Hazır efendim, Cem Bey geldiğinde geçebilirsiniz."

Ecem etrafa bakındı, "Cirrus yok mu?" diye sordu kızına.

"İşi var," dedi merdivenlerden inen Cem. Saatini takıyordu. Saçları nemliydi, üzerinde ise iş üniforması vardı ama bu sefer biraz daha resmi takılmış, annesinin özel davetler için aldığı takımlardan birini giymişti. Meşhur kravat koleksiyonundan da, en sevdiği kravatını çıkarmıştı. Ece babasını görünce ayaklandı. Nasıl özlemişti.

"Bir yere mi gidiyorsun?" dedi Ecem yerinden kalkarken. Ece ise Cirrus'un ne işi olduğunu ve kendi bile bilmezken, babasının nereden bildiğini merak ediyordu. Babası yanlarına gelince sarılarak yanaklarından öptü. Cem her zamanki gibi saçlarını koklayarak yüzünü okşadı. "Prensesim," dedi gülümseyerek, "Özgürlüğün tadını çıkarıyor musun?"

"Annem şimdi sana terlik fırlatacak baba," diye sataştı.

"Ben kimseyi sıkmıyorum bir kere," derken kızına döndü Ecem. "Hiç abarttım mı kızım, üstüne gelmiyorum bile."

Ece gülümseyince, annesi kırgın bir ifadeyle suratını astı ve yanına giden Ece ona sarılarak, "Ben hiç şikâyetçi değilim hatunum, aksine sensiz bu ev ne kadar boş bir kez daha anladım. Bir daha bu kadar uzun ayrı kalmayalım," diye söylendi.

"Ben demiştim sana, eve gidelim demiştim ama sen..."

Ece ve babası aynı anda kahkaha atmaya başlayınca, dudaklarını dişleyen Ecem ikiliye kızgın nazarlarla bakıp nazlıca küstüğünü belirtti. Kaşlarını çattı, "Edi ile Büdü ne olacak," diye çıkıştı. Kocasına dönerek, "Hemen mi çıkacaksın?" diye sordu.

"Kahvaltıdan sonra çıkacağım. Cirrus bir yer bulmuş, oraya bakacağız."

"Ne yeri?" diye sordu Ece merakla ama sanki normal bir şekilde konuşur gibi. Daha fazla dayanamamıştı.

"Sürprizi mi bozduk?" dedi Ecem kızararak, anlamaması mümkün değildi, onun bakışlarından her şeyi okurlardı. Kızının bilmediğini anlayınca, pot kırdıklarını sanarak üzüldü.

"Ne sürprizi anne?" diye sordu Ece bu sefer kıvırmadan.

"Cirrus bir yer açıyor kendine?" Kızının allak bullak olan yüzüne baktı. "Senin haberin yok muydu cidden. Bak işte görüyor musun Cem, tutamadık çenemizi, sürprizi mahvettik," dedi üzgün halde.

"Ha o iş," dedi Ece sanki biliyormuş gibi, Cem gözlerini kıstı. "Ben çok acıktım, ilaçlarımın saati geliyor," dedi mutfağa yönelerek. Ecem ve Cem bakıştılar, Cem karısının yanına yaklaşarak, "Bir sorun olmadığına emin misin?" diye sordu. "Kızın yüzü solgun,"

"Bana öyle gelmedi." dedi Ecem omzunu sarsarak. "Hem kızın yüzüne dik dik bakma, utandırırsın. Bırak üzüldüğü zaman kocası alsın gönlünü. Onlar artık evli Cem, rahat bırakmazsak bunu öğrenemeyecekler."

"Ama bana hiç de mutlu gelmedi..." diye inatlaştı Cem, "Hata mı yaptık biz? Zamana mı bıraksaydık..."

"Zaman onların ilacı değil, onların ilacı bir tek kendileri... Bunu da yakınlaştıkça anlayacaklar. Biraz sabırlı ol, zaten sorun varsa anlarız."

"Sorun olmasın Ecem, bu sefer sorun olmasın. Bir daha onu parçalarsa bu çocuk, yemin ediyorum Allah yarattı demem..."

"Şişttt şampiyon, sakin. Eymen abim de sana Allah yarattı demeseydi, ben de sana hasret kalırdım..." dedi Ecem kocasının yüzünü kendine çevirerek. "Bir sorun çıkmayacak. İyice evhamlı mı oldun sen? Biraz birbirlerinin dilini konuşmayı öğrensinler, müdahale etmek yok. Söz vermiştin."

"Kızımı üzerse..."

"Üzmez... Yani üzse bile ileri götürmez. Cem onun kızımızı ne kadar sevdiğini bilmiyor musun? Biz bu yollardan geçtik sevgilim, onlar da düşe kalka, birbirine tutunarak geçecek ve el ele dimdik geri dönecekler... İkisi de yaralı... Yaralarını sarmaları ve iyileşmeleri zaman alacak, sabırlı olacağız."

"Tamam..."

"Söz mü?"

"Tamam dedim ya," dedi Cem mutfağa giderken, birden durdu. "Bak söz ver, sen de bir şey olursa ilk bana söyleyeceksin. Benden saklamak yok,"

"Tamam, söz. Bilmen gereken bir şey olursa söyleyeceğim. Hem senden ne kaçıyor, radarları açık FBI gibisin. Fareler bile kilerde dolaşmak için izine geliyor."

Cem karısının burnuna dokunarak alnından öptü, gülerek kış bahçesinden içeri girdiklerinde, bir sürprizle karşılaştılar. Üzerinde mutfak önlüğü olan Ece, servis tabaklarına omlet koyuyordu. Üstelik onları gördüğünde, "Elim lezzetli korkmayın," diye belirtti, gerçi ilk defa yapmıştı ama olsun herkes yakında görecekti.

"Kahvaltıyı dışarı da mı yapsak?" dedi Cem kızına sataşarak.

"Ha ha, çok komik baba,"

"Zehirlenirsek, ambulansı çağırması için biri aç kalmalı," dedi Ecem yerine otururken. "Sen kalabilirsin." Ece kırılarak tabaklara uzandığında, Ecem eline vurdu kızının. "Çek ön ayaklarını tabağımdan, bu kızımın ilk yemeği, kimse beni zehirlenmekten alıkoyamaz."

Gülümseyen Ece yerine otururak, ikilinin ilk lokmasını tatmasını bekledi. Onlara sebzeli omlet yapmıştı! Cem lokmasını yuttuktan sonra, "Kızımızın yaptığına emin misin, bence bunu Nermin Hanım yaptı!" dedi bir lokma daha alırken.

"Ya... Valla ben yaptım," dedi Ece nazlanarak. "Nermin Hanım elini bile sürmedi. İstersen sor." Orta yaşlı kadın kıkırdayarak onu onayladı. "Gördün mü?"

"İyi de sen yumurta bile kıramazsın," dedi Ecem bir lokma daha alırken.

"Artık kırıyorum," dedi Ece çatalını omletine daldırırken.

Onlar afiyetle yemeklerini yerken, gözleri kapıda kalan kız içini çekti. Cem ve Ecem yüzüne bakınca kendini toparladı, şakalaşarak eskisi gibi kahvaltısını yapmaya kendini zorladı. Yemek sonrasında bahçeyi dolaştı, annesiyle sohbet etti. Akşam olduğunda babası ve Cirrus eve döndü. Herkes yemek masasındaydı ancak annesi ve babası dışında kimse konuşmayınca, Ece onları üzmekten korktuğu için her sohbetin içine girmeyi kendine mecbur tuttu. Yatma vakti geldiğinde, karı koca odalarına çıkarak yeni evli çifti baş başa bıraktı. Ece sessizce televizyona bakan, adama dönerek, "İş mi kuruyorsun?" diye sordu.

"Bir yerden başlamam gerekiyor," dedi Cirrus ona hiç dönmeden.

"Ne üzerine?" diye sordu Ece, Cirrus ona dönünce, "Ailemin yanında k... Senin işinden habersiz olmam onları üzebilir," dedi çekinik bir sesle. Hâlâ kocası olduğunu yüksek sesle konuşacak kadar netlik duymuyordu içinde. Bir imza onu kocası yapmıyordu, yürekten sahiplenmediği sürece hissetmeyecekti de.

"Güvenlik firması... En azından yatırım yaptığımda batmayacağım bir iş olmalı, benim de bildiğim çok meslek yok."

"Hayırlı olsun," dedi kırgın bir tavırla ayaklanan Ece, onun en azından böyle bir iş kurduğunu çıtlatmasını beklerdi. O zaman ailesinin karşısında kendini tuhaf hissetmezdi. Üstelik karı kocalar böyle şeyleri istişare ederdi, yani en azından normalleri. Salonun kapısından çıkarken, "İyi geceler," demek için döndü, bakışları çakıştığı zaman aklı şaşmış halde tek kelime etmeden, tekrar önünü dönerek odasına gitti. Yine duşunu aldı, pijamalarını giydi. Geç saate kadar odasında bekledi. Ailesi geldiğine göre salondaki kanepede uyuyacak hali yoktu, böyle bir dengesizlik yapmamasını umdu. Babası zaten radarlarını açmış hatalarını kollar haldeydi. Esnedi, gözlerini zorla açık tuttu ancak Cirrus gelmedi. Ona bakınmak için salona gittiğinde, orada da olmadığını gördü. Omuzları çöken Ece odasına giderken daha, yanaklarından yaşlar süzülmeye başlamıştı.

O gece ağlayarak sızdı yatakta, sabah baş ağrıları içinde uyandı. Ailesine mutluluk oyununu oynamak için hazırlandı, makyaj yapıp süslendi, neşeyle gülümsedi. Her gece gözyaşları içinde uyuyakalıp, her sabah mutlu maskesini yüzüne takmaya devam etti. Böyle böyle iki haftayı geride bıraktı. Sabahları kahvaltıda gördüğü kocası üzerini değiştirmiş halde eve geliyordu.

Belli ki kendi evinde kalıyordu. Ada'da ya da başka bir yerde kalmayı, onun yanında kalmaya tercih ediyordu. Her sabah kimse uyanmadan eve geliyordu. Evcilik oynuyorlardı resmen ve bu durum Ece'yi normalden daha fazla üzüyordu. Uykusuzluk ve yorgunluk, üstüne bir de stres olunca, elleri uyuşmaya başladı. Babasının aldığı randevuyla doktor görüşmesine, annesi ile birlikte gitti. Oysa yaralı bir halde çıktığı hastane koridoruna, onun elini tutarak girmek isterdi. Cirrus hastaneye gideceğini bile bilmiyordu. Doktorla görüşmesi sandığından daha dramatik geçti, ağlamaktan konuşamadı. Hastalığının tekrar nüksetmesinden korktuğu için, bunu ailesinden saklamaya çalıştığını ama bazen bardağı bile tutamayacak mecalde olduğunu, bazen yürürken yalpaladığını anlattı. Sık sık geceleri baş ağrıları ve mide bulantıları içinde uyandığını, uykularının huzursuzlukla dolduğundan bahsetti. Doktorla olan seansında, halini ifade ederken bile korktu, zorlandı. PRF. DR. Yaşar TUNÇ, korkmaması gerektiğini, stresin bu tür yan etkiler yaptığını, henüz yeni iyileştiği için durumunun kritik olduğunu ve dikkat etmesi gerektiğini söyleyip, onu yatıştırmıştı. İhtiyaç duyduğu zaman gelmesini ve gerekirse telefonda görüşmelerini bile önermişti. Ece ise kendini toparlarken, bu konunun ailesine gitmemesi için ricada bulundu. Eğer hasta doktor ilişkisinde güven yoksa, hiçbir hasta tedavisinde netice alamazdı. Neyse ki onlar bu güveni çok şükür rayına oturtmuştu.

Eve geldiğinde Cirrus babasıyla kanepede oturuyordu. Ecem kocasının yanına giderken, Ece babasının gözlerinden kaçırdı bakışlarını, ağlamaktan şiştiği için yüzü bu halde yanında durmak istemiyordu. "Başım ağrıyor, biraz uyuyacağım," dedi yorgun halde, arkasını dönüp odasına yöneldi.

Kapıyı kapadığı an, kapı ufak bir tıklamanın ardından açılıp kapandı. Hiç istifini bozmadı. Elindeki çantayı yatağa bıraktı. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, acil mi diyeceğin?" diye sordu.

"Hastaneye gideceğini... Neden söylemedin?"

Bu soruyla sarsılan kız ona döndü. Kızarmış gözleri dolarak, "Konuşuyor muyuz? Ne diyecektim? Sana ihtiyacım var, oraya girdiğim zaman çıkamamaktan korkuyorum... Yine aynı nidiğin içinde kaybolacakmışım gibi sırtım ürperiyor, ayaklarım tutmuyor desem, ne değişecekti? O kapıdan girerken de, çıkarken de elimi tutan sen ol istedim, yoktun. Konu kapandı."

"Ne istiyorsun?"

"Beni anlamanı istiyorum... Birazcık anlayamaz mısın beni? Birazcık."

"Hayal ettiğin gibi olamam..." dedi Cirrus, kabalaşan sesiyle yutkundu. "Üzüyorum seni."

Ece hızla yanına geldi, gözlerinin içine baktı şefkatle. "Üzme o zaman..." dedi kısık sesle. "Yanımda ol ya da bırak ben senin yanında olayım."

"Bazen teselli ediyorum kendimi, çok fazla fedakârlık var gurur yapma diyorum... Yaptığınız bir vefayla, verdiğim her karardan vazgeçiriyorsunuz beni... Tutuyorsunuz elimden, kendimi bir yere ait gibi hissediyorum, değerli hissediyorum ama sonra girdiğim kalabalığın içinde yalnız kalıyorum. Yabancı... Siz yabancısınız, sevginiz yabancı. Kimsesizliğim yüzüme vuruyor. Ben bilmiyorum bu duyguları... Bilmediğim için sevildiğime hemen inanıyorum. Bir bakışınıza kanıyorum, bir tebessüme mutlu oluyorum, uzanan elinizi tutuyorum. İçim coşuyor, *çıkarsız seviyorlar beni* diyorum ama sonra biri çıkıyor karşıma, emrediyor, *'Üzme lan prensesimizi, kırma, acıtma yüreğini diyor'* o anda anlıyorum, hiç kimse çıkarsız sevmiyor bir diğerini... Beni menfaatleri için yanında tutuyorlar..."

Arkasını döndüğünde dişlerini sıkan Ece, "Kemalettin Tuğcu gibi konuştun gidiyorsun, sen böyle devam et. Mutluluk ters etki yapıyor, sen de oturup drama yazıyorsun."

Cirrus arkasını döndüğünde adamın sözlerini ağzına tıkadı. "Buna menfaat değil fedakârlık diyorlar. Ne sanıyorsun sen Cirrus? Bir tek sen mi acılarla büyüdün. Defalarca düştüm, sonra tekrar kalktım. Yine düştüm, bir daha kalktım. Acıdıkça güçlendiğimi anladım, güçlendikçe yıkıldığım zaman ne yapmam gerektiğini anladım. Ağlamıyorum artık düştüğümde, kalkıyorum, kendi yaramı kendim üflüyorum." Arkasını dönerek banyoya girdi, kapıyı da sert bir şekilde kapadı.

Odadan tuhaf bir halde ayrılan Cirrus akşam yemeğinden sonra yürüyüşe çıkamamıştı çünkü bir şeylerin ters olduğunu uzun zamandır gözlemleyen Cem, onu bir bahaneyle evde tutmuştu. Ece ise annesinin göz hapsindeydi. Babasıyla iş konuşan adama bakarken, oturduğu yerde öfkeyle doldu. Onun dışında herkesle normal olan ilişkisi, bir ona uzaktı. Annesi kitabını okurken sanki karakter kendi akrabasıymış gibi başlamıştı kızmaya ve söylenmeye. Ece gülümseyerek bakıyordu annesine, dinliyor gibi yapıyordu ama ellerindeki titreme arttığı için, huzursuzluk içinde kendini koltukta kıvranırken buluyordu. Ellerini saklamak için bacaklarının arasına sıkıştırarak, mutluluk oyununa devam etti. Saat ilerleyince artık dikkat çekmeyeceğini varsayarak, ayaklandı.

"Ben yatıyorum, iyi geceler," dedi henüz erken olduğu halde.

Kitabını kenara koyan ve gözlüğünü çıkaran meraklı Ecem, kızına baktı. "İyi misin?"

"Biraz başım ağrıyor," dedi Ece durgunca. Ellerini bu seferde arkasına bağlamıştı. "Yatınca geçer, ilaçlar ağır geliyor sanırım. Doktorum ilaçlarımı değiştirdi ya," diyerek ağzından kaçırdığında, Cem konuşmasını yarıda keserek birden ikiliye döndü. Gözleri yine sert ışıklarla yanarken, "Neden değiştirdi? Bir sorun mu var?" diye sorguladı. Yüzü ciddileşmiş, gözleri meydan okuyordu. Ece kıvıramayacağını biliyordu çünkü babası ilaçlarının hangisinin ne zamanlarda kullanıldığını çok iyi biliyordu. Kendine lanetler yağdırarak, "Bir sorun yok, sadece..." dedi yutkunarak, gözlerini kocasından ve annesinden kaçırdı. "Biraz kâbus görüyorum... Ondan..." diye kıvırdı. Oysa ilaçlar bazen o kadar derin uyutuyordu ki, rüya bile görmüyordu.

Kaygıları artan, korkuları üzerine dağ olup çöken adam yerinde duramadı. "Benden sakladığın bir şey yok değil mi?"

"Ne alaka baba..." dedi kızarak. Kaçarcasına kıvrandı. "Çocuk muyum ben, doktora huzursuz hissettiğimi söyledim. Kâbuslarım yüzünden, o da değişimin iyi olacağını düşündü." Daha fazla didiklemesine izin vermeden, odasına gitti. Ancak Cem ikna olmamış gibiydi, öfkeli gözlerini karısına çevirdi. Yeşil gözlerinin içinde çıngılar harlanıyordu. "Ben biraz hava alacağım," dedi yerinden kalkarken, eğer hava almazsa, birinin tozunu alacaktı ve o birinin Cirrus olmasını istemiyordu çünkü içinden bir ses, bu ilaç değişiminin sebebinin onun olduğunu fısıldıyordu.

Bu sefer odasında ağlamadı. Kendine, babasına, dünyaya, hastalığına, kızamazdı. Yeni evlenen bir genç kız gibi değil de, tüm dünyayı kaybetmiş küçük bir çocuk gibi boşlukta, yitik, hislerin ıssız kıyısında bekledi. Ece gözlerini kapıya dikti yine, Cirrus her gece olduğu gibi kapının önünde döndü dolaştı, kapının koluna uzandığında kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ama o kapıyı açmaktan vazgeçti. İçeri girmek yerine gitti. Ece yastığına sarıldı, işte o zaman sessizce ağladı. O gece o da uyuyamadı. Üzerine paltosunu alarak bahçeye çıktı. Güneş doğana kadar hiç kıpırdamadan, bahçede oturdu. Gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüş, başında ise şiddetli bir ağrı vardı. Uykusuzluktan gözleri acıyor, suratı asık, bedeni uyuşuktu. Çimlerin üzerine attığı minderin üzerinde, sabahın ayazına inat öylece ufuk çizgisine bakıyordu.

"Günaydın, erkencisin," dedi arkasından gelen ses.

Ece hiç istifini bozmadan şafak vaktine bakmaya devam etti. Cirrus yanına geldi. Omuzlarına kalın bir örgü şal bırakıyordu ki kız kocasına yüzünü döndü ve adamın elindeki şal havada donup kaldı. Ece'nin gözleri uykusuzluktan ve ağlamaktan kızarmış, yüzü bembeyazdı.

Kaşlarını çatan adam, "Kaç saattir buradasın?" diye sordu.

Havada donan ellerini indirerek, şalı kızın omzuna serdi. Ece hiç konuşmadan tekrar önünü döndü, onun omuzlarına koyduğu şalı alarak yere fırlattı. Onun merhamet gösterisini istemiyordu. Cirrus çimlerin üzerindeki şalı tekrar aynı sakinlikle omuzlarına koydu.

"İçeri gir, sabahın ayazına alışık değilsin, çarpar."

"Yalnız kalmak istiyorum," dedi Ece hiddetle.

"İçeride yalnız kal, hasta olacaksın."

"Sana ne,"

"Ece inadı bırak, üşüteceksin,"

İkisinin de sesi sabırsız ve bir oktav yüksekti. Ece hırsla ona döndü. "Çok mu umurunda?"

"Umurumda olmasa uyarmazdım... Hadi kalk içeri girelim."

"Sana ne? Niye umursuyorsun ki?" dedi kız hırsla ayaklanarak. Sesindeki öfke, sadece kelimelerini değil bedenini de titretiyordu. "Niye umurundaymış gibi davranıyorsun, sana ne? Hasta olurum, ölürüm, sana ne?"

Gözlerinde çivilenmiş dağlar yerinden oynayan Cirrus dişlerini sıktı, "Sakinleşince..."

"Yalnız kalmak istiyorum..." dedi, *git* diyemiyordu ama kalmasını da istemiyordu. Öyle kırgındı ki, kızgınken bile kendini tutmaktan yorulmuştu. Sevda duvarını aşmış, onun uzaklığına düşmüştü. Yorulmuştu koşmaktan, yaklaştıkça uzaklaşan bir serap gibiydi. Eski yaralarının sökülmesinden korkuyordu. İçindeki hava kurşun gibi ağırlaşmış, tadı çalınmış baharında kışın buğusu belirmişti.

"Yalnız bırak beni,"

"Sesinin tonuna dikkat et," dedi adam koyu bir tavırla uyararak. Gözlerinde güneş kadar parlak bir hiddet belirdi.

"Ne yaparsın, gider misin, kaçar mısın?" Hızlı hızlı soluyor, göğsü derin derin kalkıp iniyordu. Ona hudut çizdiren dili, şimdi sınırmış gibi hesap mı soruyordu? Bağrında çaresizlik sonsuz bir kördüğüm olmuş, sabrettikçe nazında boğulmuş, gündüzden vazgeçmiş geceden yorulmuş, bir yüz görümlüğü gülüşüne tutunmuş kalmıştı.

"Ece sakinleşince..."

"Sakinim ben... " dedi kız kalbi acıyarak. Bedeni uyuşuyor, elleri tutuluyor, gözleri daha çok titriyordu. Pijamasını kavradı avuçları. "Neden evlendin benimle?" Cirrus bu soruya hazırlıksız yakalandı. "Babam mı istedi bunu? Çok hasta kızım, tımarhaneye yattı, kafayı mı üşüttü sen gidince gel kurtar mı dedi? Üzüldün mü? Acıdın mı bana? Bu yüzden mi evlendin?"

Kızın yanaklarından dökülen yaşlar sözlerinden daha fazla acıttı adamı. "Ece sinirlerin bozulmuş, içeri gir son..."

"Benim dengemi bozan senin davranışın... Biraz vicdanın yok mu? Bu yaptığın beni daha çok hasta ediyor, görmüyor musun? Ufacık üzülmüyor musun? Ufacık!"

"Ufacık mı?" dedi adamın çenesi kasılırken. "Ben, hep büyük büyük yaşadım seni... Hayalini sermediğim bir geceye kapamadım gözlerimi... Aylarca uykularımdan sana uyandım. Hayaline dokunduğum her an kaybolduğun için ellerim tutmadı, bedenim hissizleşti. Ufacık sevemem seni!" İşaret parmağını kaldırdı. "Neden evlendiğimi biliyorsun," dedi dişlerini sıkarak ama kontrolü yerinde ve sesi sakindi fakat gözlerinde fırtınalar kopuyordu. Elleri yanında yumruk olmuştu.

"Bilmiyorum..." dedi kız başını sallayarak. Yüzündeki yaşları silerek tekrar etti ve bir daha söylerken bağırdı. "Bilmiyorum... Bilmiyorum kahrolası, neden evlendin? Acıdığın için mi evlendin? Sevdiğin için mi evlendin? Söz verdiğin için mi evlendin, bilmiyorum? Ben

sana dair hiçbir şey bilmiyorum. Ne seversin, neye kızarsın, seni ne mutlu eder, ne üzer, bilmiyorum." Hıçkırarak ağlarken yumruk yaptığı elleriyle bacağına vurdu. "Bilmiyorum... Ben artık hiçbir şey bilmiyorum..." Karnı ağrıyordu, hıçkırarak ağlamak istiyordu. Yanaklarına yaşlar süzülürken, ona yaklaşmak isteyince adam göğsünden geriye itti. "Niye sevemiyorsun beni? Neyim eksik?" dedi hıçkırarak, Cirrus ellerini bileğinden yakaladı. Ağlarken, kendi sorusuna güldü. "Aklım eksik, unuttum? Ailesinin himayesinde deli bir kız, acıyorsun bana değil mi? Üzülüyorsun kendince..." dedi hıçkırarak. Sesini toparlayamıyordu. "Üzülüyorsun benim için ama dokunmaya, yaklaşmaya bile tiksiniyorsun..." Adamın elinden bileklerini kurtardı. Elleriyle başını sıkıp içindeki ağrıyı durdurmak istedi. "Kafam almıyor alamıyor... Anlamıyorum. Neden yaptığını anlamıyorum. Bilmiyorum. Lanet olsun bu tavrın daha çok acıtıyor... Tek bildiğim bu, yaptığın daha çok canımı acıtıyor." Cirrus uzanınca yine, ellerini kurtardı. Kocasının şaşkın bakışları altında omzunu yumruklayarak, "Niye sevemiyorsun, niye?" diye sordu hıçkırarak.

"Git..." dedi geriye çekilmek isteyerek. Cirrus bırakmadı bu sefer. "Acıma bana. İyiyim... Hasta falan da olmayacağım. Tımarhanelere yatmayacağım tekrar, geçti. Vicdan azabı çekmene gerek yok, nereye istiyorsan oraya git..." İçi acıyarak bağırdı, gurursuz olamıyordu daha fazla. Tükenmekten korktu. Tüketmekten korktu.

Onu kendine çeken ve göğüslerini birleştiren adam, vazgeçmesinden, gitmesinden korktu. Dişleri gıcırdayarak sabrının son demlerine tutundu. "Gidemem," dedi buğulu bir sesle. "Denemedim mi sanıyorsun?"

"Gidemezsin," dedi kız alayla. "Unuttum, babam yüzünden. Korkma ben konuşurum onunla, sevmiyor, zorlama derim. İstemiyorum derim."

Bu son söz canını acıtmıştı hatta yarasının içine on yedi tane bıçak darbesi daha saplamıştı.

"Sonra konuşa..."

"Git..." dedi kız sözlerini ağzına tıkarak. "Şimdi bırak git. Şimdi gidersen kaldırırım... Durma..."

"Durduramıyorum zaten..." dedi boğuk bir sesle Cirrus. "Gözlerimi kaçırıyorum, aklım koşuyor... Dilimi susturuyorum... Kalbim konuşuyor... Bu lanet... Bu illet ne bilmiyorum... Yapıştı yakama, sökemiyorum. Hiçbir ilaç kesmiyor artık içimdeki acıyı. Hiçbir çabam

fayda etmiyor kaçmalara... Düşünmeyi durduramıyorum. Hayal etmeyi durduramıyorum. Yanına gelmeyi durduramıyorum... Bahanelere sığınıyorum çocuk gibi... Biliyorum, elimi kessem ayaklarım koşacak, senden vazgeçmeyi beceremiyorum... Gidemem. Ben seni yarı yolda bırakmak için gelmedim. Ama... Ne yaparsam yapayım sana verecek ne umut ne de hayat var bende. Neresinden tutsam çürük, elimde kalıyor yarınlarım... Düştüğüm çukurdan çıkmayı beceremiyorum. Kendime merhem olamazken sana nasıl şifa olurum."

Kızın bileklerini bırakınca, ikisi de biraz uzaklaşarak sakinleşmeye çalıştı. Saçlarını geriye atan kız yüreğinde patlayan yumrukları yok saymaya çalışarak, "Sen gözlerini kaçırdığın her saniye, bir hırsızı kovalayan polis gibi, nereye baksan oraya bakar, seni yakalamak için zaman kollardım. Sen kaçardın, ben kovalamaktan yorulmazdım ama şimdi anlıyorum ki, ben hiçbir zaman sana ulaşamayacağım. Evet sen... Sen o kuyudan çıkamıyor değilsin, sen o kuyuya kendini mahkum etmişsin. Benim seni oradan çıkarmam mümkün değil. Sen beni o karanlıktan çıkardın ama ben seni çıkaramam... Yapamam..."

Kız hıçkırarak titreyen dudaklarını ısırdı. Ona doğru bir adım atan adam, "Ben seni uyardım... Defalarca... İnatçısın. Uçurumda kırık bir dala tutunmak istedin, ben o uçurumdaki daldım Ece gör beni dedim, dinlemedin. Yaklaşmanı istemedim... Benim korumak istediğim uçuruma koşarak atladın..."

"Lanet olsun, ne zaman açılacak gözlerinin perdesi. Ben seni çıkaramadığım o uçurumun dibindeyim? Gör artık, senin kurtulmak istemediğin o kuyuya ben bile isteye girdim, yanında oturuyorum neden hissetmiyorsun beni. Hissetmiyor musun, karanlıktayım, yaralıyım, kan kaybediyorum. Sen benim yaramı sarmak istiyorsun, iyi de yaram sensin, bunu neden görmüyorsun!" Yanağındaki yaşı kabaca bir çocuk gibi silip burnunu çekti. Saçlarını yolarcasına bağırırken, "Madem tutmayacaktın ellerimi, buna cesaretin yoktu, niye geldin? Tam vazgeçmişken, yeniden yaşama tutunmuş, hayata devam etmeye karar vermişken... Neden geldin? Niye bu kadar geç geldin?" Titreyen dizlerinin üzerine çöktü, ellerini kucağına koyarak, omuzları çökerek hıçkırarak ağlamaya başladı.

Karşısına gelen adam önünde diz çöktü, yüzündeki gözyaşlarıyla ıslanmış saçlarını, tenine dokunmadan kenara çekti. "Ben... Korktum...

Hâlâ korkuyorum... O karanlık öyle ürkütücü ki, öyle dehşet verici, senin de içinde kaybolmandan korktum. Korkuyorum."

"Ben korkmuyorum... Karanlıkta kaldığımda da korkmadım. Biliyordum sen tutardın ellerimden ama sen benim seni bulmama izin vermiyorsun. Sen bile bile acıtıyorsun bizi... O gün düğün masasına oturmadan sana geldim... Gururumu defalarca kırdığım gibi yine geldim... Eğer, sana geldiğimde bunları söyleseydin, hiç düşünmez tutardım ellerinden. Dünyanın en mutlu kadını ben olurdum, sorgusuz, sualsiz koşardım ardından ama sen yine kaçmayı seçtin..." Başını kaldırdı. Gözlerinin içine baktı. "Çünkü korkaksın ama benim için değil, sen daha fazla üzüleceksin diye korkuyorsun... Neden görmüyorsun, artık senin geride bıraktığın kişiler değiliz biz... Sen kalbimde bıraktığın gibi değilsin... Ben düştüğüm yerden kalkacak kadar güçlü değilim... Görmüyor musun, bir kez daha düşersem o karanlığa, geriye dönüşüm yok, ölürüm."

Ece dizlerinin üzerinde emekleyerek yanına gitti, kocasının yüzünü ellerinin arasına alarak, "Bana dokunmuyorsun, neden?" diye sordu.

Yanağına iri bir damla süzülen adam, "Çabalıyorum..." dedi o damlayı hızla silerek, çenesi kasılırken ağlamasını durdurmaya çalıştı. Göğsüne sıkışan acıyı bastırmaya çalışarak, "Zorluyorum kendimi ama olmuyor... Ben geleceği bıraktım o bombaların altında... Umudu bıraktım, hayalleri bıraktım dağlarda... Öyle bir karanlığa kapadım ki kendimi, kendimi bile kaybettim. Açılmasın diye anahtarını dipsiz denizlere savurdum, bulamıyorum... Ben o karanlıkta kaybolmak istedim... Benim ne düşündüğümü umursamayan sendin... Çıktın geldin, o kapıyı açma dediğim halde kırdın... Karanlığın içine ışık saçtın, seslendin, yol oldun, iz oldun, beni yolumu kaybettiğim o karanlıktan çektin aldın..."

Gözlerinin içine bakarak, "Öp o zaman beni," diye emretti Ece, "Şimdi bana denediğini göster..."

Yüzüne nemli gözlerle bakan adamın dudakları titredi, birbirine sımsıkı kapadı. Hiçbir hamlede bulunmadı. Yüzündeki elleri kayarak düştü kızın, dizlerinin üzerinde doğruldu, ayağa kalktı. Gözlerinden yaşlar akarken, titreyen dudaklarını ısırdı. "Geç kalmışım sana, çok geç..."

"Özür dilerim..." dedi adam başını eğerek, gözlerindeki yaşları sakladı.

"Ben seni çok bekledim..." dedi daha sakin, daha çok titreyen bir sesle. "Çok. Bir çığ gibi geldiğin halde, karşında durdum," Kollarını yanında açıp kapadı. Başını sallayarak hıçkırdı. "Yine böyle dimdik dururum sandım sana karşı, elimi tutunca yıkılmam sandım ama bu sefer dünyanın en güzel masalını yaşatan sen, yoksunluğun içine savurarak... yerle bir ettin beni. Ben o çığın altından kurtulamam, şimdi anladım..."

İkisi sessizce dururken, arkadan gelen sesle konuşmaları yarıda kesildi. Ece arkasını dönerek bahçenin sonuna doğru yürümeye başlarken, Cirrus arkasındaki korumaya bakmadan evvel yüzünü kuruladı, burnunu çekerek toparlandı.

"Ne var?" dedi kaba bir sesle.

"Ömer Bey geldi, size bir şey getirmiş."

Cirrus ona başıyla gitmesini belirttiğinde, fazla uzağa gitmesine gerek kalmadı. Ömer birkaç metre ileride, ağacın altında durmuş, üzgün gözlerle ona bakıyordu. Belli ki konuşmalarına tanık olmuştu. Yanına giden Cirrus, öfkesini kontrol altına alarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Yok, bu sözleşmeye imza atmayı unutmuşsun, işleme koyamadı avukat ben de imzalatmaya geldim."

Cirrus cebinden bir kalem çıkardı, burnunu çekerek onun uzattığı dosyaya uzandı ve imzanın nerede eksik olduğuna bakıp imzaladı. Dosyayı geriye verirken, "Özür dilerim, istemeyerek şahit oldum," dedi duyduklarını saklamadan Ömer.

Cirrus omzunu sarstı, "Bilmediğin bir şey mi?"

"Bak... Haddim değil ama son kez konuşacağım seninle... Biz Meral'le düşe kalka büyüttük umutlarımızı, düşe kalka öğrendik yürümeyi... Kanaya kanaya sevdik birbirimizi, ama ellerimizi hiç bırakmadık. Aile olduk, düşman olduk, aşık olduk, pişman olduk... Evlat acısını da gördük, ayrılık acısını da ama asla vazgeçmedik... Ona paramparça bir adam sundum... Benimde senden bir farkım yok ki. Hepsini geçtim de, prenses gibi büyümüş bir kıza, okumuş, görmüş geçirmiş, bir kez sıkıntı çekmemiş kıza, bir hurdacının kuru ekmeğinden, geçmişi parçalanmış anılarından, kâbuslarından başka bir şey vermedim ama o yılmadı. Sımsıkı tuttu ellerimden. Kovdum gitmedi, kızdım gitmedi... Daha sıkı sardı, ittim yine gitmedi. Çok sonra anladım ki,*git* derken bile *kal* demişim ben, iyi ki gitmemiş. Toparladı, sardı,

öptü ömrümü, iyi etti dünümü. Bugünümü güzelleştirdi, yarınıma sebep verdi. Kızımı verdi." Yanına yaklaşıp omzuna dokundu. "Abi bırak kız sana bu dünyanın güzel bir yer olduğunu göstersin..."

İçi şişen, kendini kimseye anlatamayan Cirrus volkan gibi midesini yıkan acısıyla, "Bu dünyanın neresi güzel, ömrüm omuzlarımda taşıdığım yük gibi... Dokunurken vicdan azabı çekiyorum..." diye hırladı. Elleriyle başına vurarak öfkeyle, "Bakarken vicdan azabı çekiyorum." dedi hırlayan koyu bir sesle. Utanç içinde bir sesle, işaret parmağıyla omzuna dürttü. "Acımdan zevk alamadığım her an... geri geri yürüyorum oğlum ben ve uzaklaşırken gözlerinde yaş, yüzünde hayal kırıklığı bırakıyorum... Ben ölü bir bedenle yaşayan yorgun bir ruhum... Yaram ne kanıyor ne kabuk bağlıyor, onu da acıtıyorum..."

"Bırak sarsın abi o zaman yaranı, görmüyor musun şifa onun ellerinde." diye bağırdı Ömer.

"Benim derdime şifa yok... Bazı dertlerin dermanı yok."

Onu omzundan geriye iten Ömer üzerine giderek, "Yok abi, kız doğru söylüyor. Sen burada bitirmediğin sürece, o derdin dermanı kalbinde olmayacak..." dedi kafasına parmağını dürterek. "Çünkü körsün. Seveni görmüyorsun. Mutlu olabileceğine inanamıyorsun, değil mi?"

"İnanacak bir şey bırakmadılar... Tüm inancımı s*ktiler lan... Beni bana düşman ettiler..." diye bağırdı Cirrus.

Ömer üzgün bir halde yüzünü indirdi, "Git karının yanına... O kız daha yeni çıktı hastaneden. S*kiyim senin acını lan, kulakların sağır madem gözün görsün... O kız hastaneden yeni çıktı, kaybolduğu boşluğa geri düşmeden önce, git tut ellerinden."

Arkasını dönerek küfretti ve geldiği hızla, öfkeli adımlarla bahçeyi terk etti. Cirrus o ana kadar bunu yine unutmuştu. Korkuyla arkasına baktı. Hızlı adımlarla yerdeki şalı alıp karısının peşine düştü. Ece yine manzaraya karşı olan banka oturmuş, hıçkırarak ağlıyordu. Öyle yalnız, öyle kederli duruyordu ki, adamın içi kavruldu. İlk defa, sevmenin de yorulduğuna şahit oldu. Korkularını zehirleyen akrebin iğnesini kırdı. Feyzayı bağladı yorgun kanatlarına, sürgün etti kendini aydınlıklara. İşte o anda yetim çığlıklarının yıktığı yalnızlık sarayının harabesinde, tek kaldı. Omuzlarına şalı koyarken, manzaraya baktı gözlerini kısarak.

"Hani dedin ya, ben o çığın altında kaldım diye... Sen beni buldun..." Ece ıslak gözlerle ona, Cirrus titreyen eline baktı. Sanki dokunmak için

cesarete ihtiyacı var gibiydi, içine derin bir soluk çekerek yutkundu. Boğazındaki âdemelması yavaşça yukarı çıktı. Buz gibi olan elinden tuttu, kendine çekip üzerine dudaklarını dokundurdu. Gözlerinde ıstırap çiçekleri açılan Ece soluğunu tuttu, Cirrus dudaklarını bir maziyi mühürlemek ister gibi geri çekmedi. Bu sefer elinden tutup kaldırdı. Üzerindeki şalı sıkıca omuzlarına sardı. Saçlarını ıslak yüzünden geriye çekti. Gözlerinde, baştanbaşa karısının silueti belirdi. "Sen buldun beni, eğer sabredersen... Ben de bulurum o çığın altında seni. Yeter ki sesini duyayım yine, ararım seni... Bulurum."

"Sen kendini bulamamışsın daha, beni nasıl bulacaksın?" dedi hıçkırarak yüzünü asan kız. "İnanmaya korkuyorum..."

"İnan." dedi ona doğru yaklaşan adam. "Ben hâlâ bekliyorum, yolunu kaybetmiş çaresiz çocuk gibi karşında bekliyorum... İçimde korkular patlarken, etrafım yıkılıp dökülürken, ruhumdaki yanıkları, kanayan anıları, acıyan yalnızlığımı, korkan ümidimi, hıçkırarak ağlayan mazimi sar istiyorum. O karanlığın, yanığın, acının içinde bul ve tut ellerimi, gözyaşlarımı sil, kalbine götür, tüm yaralarımı bir tek sen sar istiyorum... Sonra bunu istediğim için, kendime kızıyorum. Hakkım yokmuş gibi çekiniyorum."

Gözlerine sevgiyle bakan kız, "Ben... Ben bunu ne kadar çok bekledim... Bu sözleri senden duymayı ne kadar çok hayal ettim..." dedi burnunu çekerek. "Ama geçti, kabullendim. Eğer beni avutmak içinse... Yapma. Bir daha geriye bakmamayı öğrendim... Eğer istemiyorsan beni, avutmana gerek yok... Ben iyiyim... Gerçekten. Eğer istemiyorsan gi..."

Parmağını dudağına koydu. Susturdu kızı, gözlerinin içine bakarak, "Ece duymuyor musun beni, ben sensiz iyi değilim. Sensiz nefes alamıyorum." dedi göğsünü ağırlaştıran itirafını çıkarıp atarak.

"Beni istemiyorsun."

"İstiyorum. Sadece?" Kız gözlerinin içine baktı. "Zamana ihtiyacı olan tek kişi sen misin?" Ona nasıl anlatabilirdi ki kendini, ona nasıl ifade edebilirdi kaçtığı gerçekleri. Acısından zevk alma fikrinin onu parçalara ayırdığını, dokunduğu an kahrolduğunu nasıl söyleyebilirdi. Sokulmak isterken, içi giderken zihninde beliren ufacık bir görüntünün iradesini yerle bir ettiğini, nasıl anlatabilirdi.

Soluk yeşil gözlerine gömerken gurbetini, "İzin ver sarılayım sana," dedi Cirrus kalbinin içine seslenerek.

Ece kırgınlıkla omzunu sarstı. Küsmüştü. Bu sefer umursamayan Cirrus oldu, uzandı. Onu kollarına aldı. Ece itmedi onu, Cirrus kollarının arasına alarak sarıldı. Göğsünün titremesini, soluğunun ağırlığını hissetti kız. Yabancı olduğu sıcaklığını, kaslarının sert yapısını, göğsünde hızlanan kalbinin onun bedeninde yankılanmasını hissetti. Başına nihayetin tacını geçirirken, çenesini başına yaslayan adama emanet etti gövdesini. Elleri ikisinin arasında sıkışmıştı. Başı göğsüne yaslanmıştı. Yanağının altında hızla çarpan kalbin atışları duyuluyordu. Gök gürültüsü gibiydi. Teninde damla damla eriyip akan kar gibiydi. Damarlarında dolaşıyordu sözleri, nabız nabız yaklaşıyordu gülüşleri.

Kolunu omzuna atarak onu kendine çekti adam, eve doğru yönlendirdi. Ece yorgun haldeydi ve açıkçası az evvelki patlamadan sonra, garip olmuştu. Üzerinden araba geçmiş gibiydi. Gidecek miydi? Kalacak mıydı? Kalacaksa bu evcilik oyunu böyle mi devam edecekti? Hayır, buna katlanamazdı, ona evet derken hiç böyle düşünmemişti. Kavuşacağını sanmıştı. Odalarının kapısına geldiklerinde, kaygılanan Ece kocasının yüzüne baktı. Neye karar verdiğini merak ediyordu. Cirrus kapının kolunu kavradı, onu içeri soktu. Ece korkuyla odasına atarken adımını, kulağı onun adımlarındaydı. Cirrus bu sefer onu bırakıp gitmemişti. Gözlerini kapayarak, rahat bir soluk aldı. Cirrus onu yatağa yönlendirdi.

"Buz gibi olmuş ellerin," dedi yatağa yatmasını sağlarken. Ece terliklerini çıkarıp yatağa geçti. Üzerini örttü kocası, saçlarını okşadı. Ece merakla ona bakıyordu. Sevgisine muhtaç ufacık çocuk gibi ilgisini istiyordu. Cirrus kalın perdeleri çekerek odayı karanlığa terk ederken, kızın solukları durmuştu. Her hareketini izlemekteydi. Cirrus yanına oturdu. Sırtını yatağa yasladı, kolunu başının üzerinden atıp parmaklarını saçlarına daldırdı. Soluğunu sesli bir şekilde veren Ece gözlerini kapadı. Öyle yorgundu ki, onun dokunuşları öyle iyi gelmişti ki, uykuya daldığının farkına bile varamadan, ona doğru sokuldu.

Ne kadar uyudu bilmiyordu, birkaç saniye mi yoksa saatler mi oldu? Bedeni titredi, üşüdü, bir yokluk korkusuyla sıçrayarak uyandığında, yatağındaydı. Soluk soluğa elini göğsüne koyduğu an, komodindeki abajur yandı. Yanağına dokunan el, "Şişttt, buradayım." dedi uyku mahmuru sesiyle. "Yanındayım."

Soluk soluğa kalan Ece başını tekrar yastığa koydu. Acıyan gözlerini kırpıştırarak, "Uyanınca gitmiş olacaksın, rüyadayım değil mi?"

diye sordu ağlamaklı bir sesle. Hıçkırıkları dudağını tırmalıyordu. Sesi titremeye başlamıştı yine.

Başını yastığa koyan ve bir nefes ötesinden yüzüne bakarken, saçlarını kulağının arkasına çeken Cirrus gülümsedi. "Cık!" dedi, yüzünü ona doğru iyice yaklaştırdı. Garip bir davranışla üzerine doğruldu, kız soluksuz halde dururken tereddütlü bir anın ardından dudaklarının üzerine varla yok arası bir buse koydu. Soluğu tenine vururken daha, "Hep yanında olacağım," diye fısıldadı. "Sadece biraz zamana ihtiyacımız var,"

Şaşkın ve kasılmış halde kalan kızı kendine çekip, başını göğsüne yaslayınca, titrek bir nefes aldığını hisseden Ece ona sarıldı. Saçlarını okşayan adamın solukları alnına vuruyordu. Ece bu rüyadan uyanmak istemedi. Gözlerini kapadı sımsıkı, "Uyumak istiyorum ve bir daha uyanmamak." dedi kısık bir sesle. "Çok yorgunum."

Gerçekten o kadar yorgundu ki, hem bedenen hem de ruhen yorgundu. Bu kollar, sine ona iyi geliyor, dinlendiriyordu. Uyuşturuyordu. Uyudu. İkisi de uyudu. Bir ara hırçın bir kâbus arasında, sarsıldı yatağı. Zaten ani hareketlere ve seslere karşı ürkekliği olan Ece, dehşet içinde uyandığında, yanındaki adamın hırlayan bir sesle, ellerini yumruk yaparak uyanmasıyla yutkundu. Korktu. Cirrus ter su içinde kalmıştı. Soluk soluğaydı. Her ne gördüyse rüyasında, korkmuş gibiydi ve bu yüzden hayli öfkeliydi.

"İyi misin?" diye sordu ürkek bir ifadeyle. Cirrus elini saçlarına daldırarak gözlerini kapadı ve ofladı.

"Hayattayım,"

Onu çok iyi anlayan Ece sustu. "Çok şükür," dedi sadece. Bu adam kaçırıldığı zaman ne yaşamıştı ki böyle parçalanmıştı? Bir gün ona kendini açar mıydı? Derdini paylaşacak kadar yakın görür müydü? Bakıştılar loş odanın içinde. Sanki hâlâ etkisinden kurtulamamış gibiydi kâbusun. Eline uzandı Ece, bu hareketiyle irkildi Cirrus. Fakat ani tepki vermek yerine, iradesine savaş açarak elini kavradı parmakları. Ece yatakta toparlanarak iki dizinin üzerine oturdu. "Çok kötü rüya gördüğüm zaman... Tekrar uyuyamam ben. Çocukken annemlerin yanına giderdim, gözlerimi sımsıkı kapar, babamın bana sarılmasını isterdim ama büyüyünce hem utandım hem de bunu kendimin aşması gerektiğini anladım."

"Ne yapıyordun?"

"Yorganın altına saklanıyorum ve telefonumdan komedi filmi açıyorum. Her çığlık atmak istediğimde gülüyorum, daha sesli, daha sesli gülüyorum."

Cirrus onun bu çocuksu vaziyetine baktı. Loş odada gözleri parlıyordu hüzünle. Onu bir kere yağmurdan korktuğunda görmüştü, müzik dinlerken şarkı söylemişti. Ciddiydi. Omzunu sarstı Ece. "Bir daha kâbus görmemek için gözlerim acıyana kadar film izlerim. O zaman tektim ama artık tek uyumuyorum."

"Seni korkuttum mu?"

Başını salladı Ece, "Uykum da ürkek oluyorum. Biliyorsun olanları..."

Genç adam vicdan azabı hissetti ama aynı şeyler kendi içinde geçerliydi. İçinde bir yerlerde anlayış umutsuzluğa karıştı. Tabiî ki karısı kafadan çatlaktı ama kendi de sağlam değildi, savaşta kafayı yemiş o zavallı askerlere benzemişti. İkisi de birbirine dair her şeyi öğrenmeliydi, üzmemek için konuşmalıydı ama Cirrus konuşmaya cesaret edemiyor, Ece onu anlamayacağını sanıp susuyordu.

Onlar konuşan dillerin ahraz olmuş bedenleriydi.

"Sanki iki farklı kocam var... Biri samimi sıcak, diğeri uzak, ürkek, kaybolmuş... Ben hangisinin ellerinden tutsam, korkuyor, çekiliyor geri."

İçi tuhaf bir şekilde kasılan adam, "Pamuk ipiyle bağlandım sana, asılsam kopacak, bıraksam ellerimden kayacak gibisin..." dedi kısık bir sesle.

Öyle güzel anlatmıştı ki varlığına olan bağını, tıpkı kendi de öyle hissediyordu Ece. Korkuyordu, gitmesinden de kalmasından da korkuyordu. Ece hayal kırıklığını bir kenara bıraktı. O üzüldüğü zaman teselli görmüştü, nasıl teselli edilir üzülen biri, biliyordu ama Cirrus'un hiç kimsesi olmamıştı, teselli görmemişti, kimse ona sevgi konusunda rehber olamamıştı. Onunda sıkıntıları olduğunu, sırları olduğunu ve paylaşmasının zaman alacağını, bu günden sonra biliyordu. Ruh yarasını tedavi etmede, yaralamaktan daha yetenekliydi. Sadece kadınsal yanını burada devre dışı nasıl bırakacağını bilmiyordu. Buradaki kilit nokta, onu heybetli, güçlü bir adam olarak düşünmeyi bırakarak, yardıma muhtaç bir çocuk olarak değerlendirmekti. Hatta kocası olduğu zamanlar hatırına geldiğinde –ki çok zaman gelecekti- o zamanda itici, işe yaramaz, hadım biri olarak düşünürse, arzusunun körelmesine faydası olur muydu?

Adama uzanarak parmak ucunu onun alnında gezdirdi. Terli saçlarını geriye çekerek yanaklarını okşadı. Ürkekti ama aynı zamanda cesurca tepkiler vermekteydi. Cirrus şaşkınca ona bakarken, Ece acemice, bir adamı değil de bir çocuğu telkin eder gibi yaklaştı. Sakin bir tonla, "Korkma," dedi. "Her şey yoluna girecek. Ben yanındayım."

Bu konuşmanın ironikliğine garip bir korkuyla bakan Cirrus, iri gözlerle karısını izledi. Ece ciddiydi. Saf bir yaklaşımla onu teselli ediyordu. Elini adamın yanağına koyup, doğrudan gözlerine baktı.

"Hiç kimse sana zarar veremez, ben buradayım. Korurum seni."

Babasının ona söylediği sözleri, o da kocasına sıralıyordu. Önce omuzları titreyen adam, bastırmak istediği gülüşleri zorlaşınca, dudaklarını kasıp birbirine yasladı, ama olmadı o kadar saf, o kadar tatlıydı ki, gülmesini durduramadı. Ece şaşkınca kocasına bakıyordu. Kızması lazımdı! Onunla alay ettiğini sanıyordu ama seneler sonra ilk defa onun keyifle güldüğünü gördüğü için, bu anın bozulmasına kıyamıyor, ona küsmeye, kızmaya hakkı olmasına rağmen, şaşkınlığını üzerinden kaldıramıyordu. Cirrus omuzları sarsılarak gülmeye devam edince, yatak sarsılmaya başladı. Dudaklarını büzdü, suratını asarak yüzünü eğdi ve elini kocasının alnından çekti. Onunla alay etmesi zoruna gitmişti. Gülümsemesi güzeldi ama ona gülmesi kötüydü ve bu içinde ağlama isteği uyandırıyordu. Geriye çekilmek istediğinde, bir anda onu kollarına alan adam, yüzünü kocaman elinin içine gömmüş, göğsüne çekmiş, saçlarına defalarca öpücük kondurmuştu. Ona daha evvel hiç bu kadar samimi, sıcak ve içten sarılmamıştı. Soluğunu kesmişti.

Kollarında titreyen kız sıcak bir ürpermeyle sarılırken, "Sen yanımda olunca, hiçbir şeyden korkmam ben," dedi Cirrus, "Sen beni korursun."

"Korurum," dedi Ece çocuksu bir hırsla, korurdu gerçekten. Canını verirdi onun için, keşke bilseydi.

Cirrus, "Hı hı," diye onaylayıp tekrar gülmeye devam edince, küs bir halde kollarından kopmak istedi ama kocası buna izin vermedi. Saçlarını okşayarak, "Beni benden bir tek sen korursun Ece, sadece sen," dedi içtenlikle. "Beni benden korumalısın."

Yanağını göğsüne yaslayan Ece, "İyi olacaksın," diye tekrarladı.

Cirrus ona inanmak istedi, iyi olacağına inanmak istedi. Tüm kalbiyle. O an için fena halde iyi hissediyordu. Korkularından arınmış, işe yarayan bedeni ve yanağını okşayan şefkatli bir kadına sahipti. Ne diye şikâyetçi olacaktı ki?

Tabii karısı bu tepkileri verdiğinde onun su katılmamış bir sersem olduğunu düşünmüyorsa. Ama bu ufak bir meseleydi. Doğruyu söylemek gerekirse, hâlâ aklını başına toplamaya çalışıyordu. Az evvel ne olmuştu, kim kimi teselli etmişti? Kim kime sarılmış, kim kimi ağlatıp güldürmüştü?

Kâbusunu takip eden o anlarda, ilk önce bencilce kendi duygularını düşündüğünü kabul ediyordu Cirrus. O hırpani canhıraş teşebbüsüyle aralarındaki bağlarını tekrar kopardığına neredeyse emindi. Birkaç saniyelik durum değerlendirmesi ve karısının şifasının onu iyi ettiğine ikna olunca, düşünceleri tamamen karısına odaklanmaya başlamıştı. Gözlerinin merhamet yeşili nasıl da çam gölgesine dönmüştü yine. Gölgesine yatıp dinlenmek istediği, Tuba Ağacı gibiydi... Nasıl da bahçe gibi kokuyordu teni; gözleri gibi, cennet kokuyordu saçının her teli. Sadece bahar çiçekleri ya da şifalı bitkiler gibi değildi genzine yayılan kokusu, çamların yeşil fıstıklarının suyu ve toprağın zengin, bereketli aroması tenine sinmişti. Nasıl da kuytusuna saklanılacak mükemmel bir yerdi kolları; sıcak ve bir o kadar yumuşak yapı büyülüydü. Ömrü boyunca kardeşi dışında bir kadına sarılmamıştı, hiçbir kadına tepki göstermemişti. Bir kadının sıcaklığını, hevesini, tutkusunu merak eden benliğine onay vermemişti. Şimdi aklı karıştıkça ve o ilaçları bıraktığından beri iradesiyle savaştıkça, onu bu kadar tatlı şekilde okşayan birine irade göstermek hayli güçtü ve bu güç savaşı son zamanlarda canını yakıyordu.

Kahretsin, karısını gerçekten öpmüş müydü?

Öpmüştü. Belki tutkudan arınmış yavan bir şekilde öpmüştü ama yine de kendi isteğiyle öpmüştü. Ve daha fazlasını yapmadığı için şanslıydı. Dudakları, bir an için de olsa cennete dokunmak gibi ürkek hissetmişti ve tamamen büyülenmişti. Kollarını gövdesine saran Ece, biraz daha dik oturdu. Gevşeyen saçından çıkan tutamlar yüzüne döküldü. Komodinden vuran ışıkta, kahve saçlarının telleri biraz kızıla çalınmış, çarpıcı bir altın rengi üzerine yakamoz misali serilmişti. Bazen kızdığında da, yeşil gözlerinin içinde altın renkli benekler görünürdü. Geceye asılan yıldızlar gibi yanar sönerdi.

Ece ona dikkatle bakarken, "İyi misin?" diye sordu.

"Keyfim yerinde, senin." dedi Cirrus ilk defa.

Ece, garip bir ifadeyle elinin tersini adamın alnına koydu. "Bence hasta olmalısın."

"Neden?" dedi şaşkınca kaşlarını çatan adam.

"Bana sarılıyorsun."

"Bu kötü mü?"

"Hayır," dedi omzunu nazlıca sarsan kız ve kırgın yüzünü saklayamadan içini çekti. "Normalde bana sarılmaktan kaçınırsın," Sonra utanarak fısıltı gibi bir sesle, "Az evvel beni öptün, hastalığım sana bulaşmasın," dedi alaylı bir ciddiyetle.

"Ne hastalığı?"

"Sevda... Bazıları ona kara sevda diyorlar..."

Onun buna mutlu olacağını beklemiyordu ama kollarında kasılmasını da hiç düşünmemişti. Kocası kaskatı kesildi. İçinde suçluluk savaşı başlayan adam soluksuz kaldı, bunu hisseden Ece elini kolunda dolaştırarak onu yatıştırdı. "Korkma, öldürmüyor, sadece acıtıyor." Kızın alaylı sesi keyifliydi. Onun dokunuşu iyi hissettiriyordu. Eğer onu bu şekilde okşayıp sıvazlayacaksa, kafayı rahatlıkla yiyebilirdi. Belki biraz fazla cüretkârdı birbirine yaslanan bedenleri ancak buna kafa yormak yerine bu anın tadını çıkarmaya kendini şartlandırdı.

Cirrus geriye yaslanırken, karısını da kendisiyle çekti. Sağ kolunu kendi başının altına koydu. Ece başını kocasının göğsüne yasladı, bacağının birini bacağının üzerine atarak, ona sıkıca sarıldı. Cirrus soluksuz kaldı. Bu kadar samimi olmaları onu gergin yapıyordu ama buna alışmalı, üstesinden gelmeliydi. Korkusunun üzerine gitmeliydi. Saçlarında parmakları gezinen, adamın dokunuşları masaj etkisi yapıyordu, yatıştırıyor, uyuşturuyordu. İstem dışı gözleri kapanıyordu. Esnedi, Cirrus onun küçük ağzına baktı, gözlerini de kapamıştı. İçine titrek bir nefes çekti. Soluğuna karısının kokusu karışınca, kolunu boynuna sararak, göğsünün içine hapseder gibi ona sıkıca sarıldı. Şaşkınca soluğunu tutan Ece, gıkını çıkarmadı. Kocasının kokusunu derin derin içine çekmesine sessizlikle uyum sağladı, saçlarından öpüşü kalbini hızlandırdı. Nefes alamıyordu, üstelik çok sıcaktı ama bundan şikâyetçi değildi. Cirrus onu içine almak ister gibi sarıyor, ciğerlerindeki havayı kokusuyla değiş tokuş yapar gibi içine soluyordu.

Genç kızının yüzü sıcaklıkla alevlendi. "Şimdi kesin uyanacağım."

"Çimdik atmamı ister misin?" diye sataştı kocası.

Ece gözlerini ona dikerek baktı. Tepesinden bakınca, yüzü daha sert duruyordu. Adamın bakışı gizli bir amaçla kararmıştı. Ve kız soluk

bile alamadan, adam dudaklarını onunkilere bastırdı. Bir öpücük daha... Kalbi patlamazsa şu anda, bir daha da patlamazdı. Kocasının ağzı onunkine değiyordu. Sıcaktı, gergindi ve sonra... Bitiverdi. Olsun, bu bile mucizeydi. Dudakları dudaklarına değip geri çekilmişti ama arkasında bıraktığı etki sonsuz gibiydi. Tüm kanı dudaklarına hücum etmiş, karıncalanmış, uyuşmuş gibiydi. Yirmi üç yıllık hayatındaki, ilk gerçek öpücüktü ve bir kalp atımlık süreçte bitmişti. Beklenmedik anda olmuştu. Artık sadece bir anıydı. Dudaklarında hafif nane esansı bırakan tatlı bir sanrıydı. Hâlâ adamın kavurucu, erkeksi sıcaklığını tadıyordu. Dudaklarını kocasına yaklaştırarak, "Sende ilerleme var," diye fısıldadı. Soluğu adamın dudaklarını turladı. Beklentiyle gözlerini yumdu.

"Bak işte," diye mırıldandı Cirrus huysuzca. "Aklımı karıştırma."

Kız şaşkın bir durumla huysuz suratına baktı. Ciddiyetle kaşlarını çatmış, kendisiyle savaşmaktaydı. Bu daha iyi miydi yoksa daha mı kötüydü? Göz kapaklarının ardındaki karanlıkta bir cevap yoktu, o yüzden gözlerini tekrar açtı.

Farklı. Kocası onu koruyucu bir kucaklamayla tutuyordu ve büyüleyici bakışlarında kayboldu. Öpücüğü sarsmıştı, sarılması iyi gelmişti, korkuları azalmıştı ve şimdi farklı hissediyordu.

Kocasının gövdesinin sıcaklığı ve ağırlığı... bir cevap gibiydi. Bedeninin bazı bölümlerinin sorduğunun farkına bile varmadığı bir sorunun cevabına yenildiğini bilemedi. Yani böyle mi oluyordu evlilik? Bir adam tarafından arzulanmak, sevilmek, kollarında uzanmak, tuhaf derecede rahatlatıcıydı. Onun şeklini hissetmek, kendi vücudunun bazı yerlerine geçit verip, bazı kısımlarında direnç göstermesi, garipti ama alışabilirdi. İki beden arasındaki ısı artıyordu; kalp atışları aynı davulun, farklı ritimde vurması gibi gümbürdüyordu.

Belki... Sadece belki... Bütün hayatı boyunca hissetmek için beklediği şey buydu. Ruhu yerden kesilmemişti ama masum düşünceleri de onu tepetaklak etmişti. Cinsellik hakkında çok bilgisi yoktu, kitaplar ve filmlerden gördüğü kadardı. Ama okumak ya da görmek, yapmakla eş değer değildi sanırım, öpüşmek bile tuhaftı. Gerçi karnı ağrımamıştı, tadı da yoktu Masal'ın dediği gibi ıslakta değildi ama güzeldi. Yani güzel hissettirmişti. Değerli ve keyifli.

Cirrus kollarında sessizce yatan ve yüzüne bakan kıza gülümseyerek göz kırptı. O güzeldi, öyle eşsiz ve masum. İnsanın kalbi acıyınca,

çare yardaydı, peki vicdanı acıyınca çare neredeydi? Onun varlığı da, yokluğu da imtihandı. Ece saçlarını sinesine serercesine uyku pozisyonunu ayarladı. Cirrus kolunu boyun köküne kaydırdı. Genç kız başını göğsüne, yanağı ezilecek bir baskıyla yaslayarak, gözlerini kapadı. Yine yanağının altında kalp atışlarını duyumsuyordu ve bu hızlı ritim onu dinlendiriyordu.

"Uykun mu var?" diye sordu adam şaşkınca. Kız başını salladı, "Yorgun musun hala?" Kız yine başını salladı. Adam endişelenmeye başladı. Bahçede kalmıştı sabaha kadar, üşütmesinden korktu. "Hasta mı hissediyorsun kendini?" Ece bu sefer olumsuz anlamda başını sallayarak, daha çok sokuldu kocasına, kolunu beline doladı. İçini çekti titreyerek.

"Akşam yemeği saatine az kaldı, birazdan annen merak edip gelecek. Tüm gündüz uyuduk,"

Ece birden gözlerini açarak, dehşet bir halde yataktan doğruldu. Kocasının koluna uzandı ve bileğindeki saati kendine çevirerek baktı. Saat yediye gelmişti.

Yataktan fırlayarak, "Beni neden uyandırmadın, endişelenmişlerdir," diye söylendi.

Cirrus toparlandı, gözlerini kaçırdı garip bir mahcuplukla. Erkeklerin ahlakı ne kadar güzel oluyordu. Kız buna bakakaldı. "Kıyamadım," dedi yataktan çıkarken. "Çok yorgundun."

Ece sanki başına taş düşmüş gibi irkilerek, "Sen burada yattın mı?" dedi tuhaf bir vaziyette. "Benim yanımda ve bana sarıldın."

Bu suçlama değildi ve bu sefer buna hâlâ inanamadığını anlayan Cirrus banyoya yöneldi, hiç sesini çıkarmadı. Ece mutlulukla arkasından baktı, dudağını dişleyerek üzerini değiştirmek için dolabına yöneldi. Hepsi gerçekti, ona sarılmıştı hatta öpmüştü. Tam önüne bir adım atmıştı ki, pikeye takılınca büyük bir gürültüyle yere kapaklandı. Kocası endişeyle banyonun kapısından bakarak, "İyi misin?" diye sordu. Allah'tan sert zemin değildi, ev tahta parkeyle kaplıydı. Bir yeri acımamıştı.

"Şey," dedi ayaklanan kız, "Sanırım dengem bozuldu, alışık değil ya bünyem kaldırmadı bu kadar romantikliği." Saçlarını düzelterek dolaba doğru yürüdü.

13. BÖLÜM

"

Neden hep başkalarından bahsediyorsun? Neden hep başkaları için kendini yıpratıyor, üzüyor ve önemsemiyorsun? Bırak, herkes kendi derdini, acısını, sorumluluğunu yüklensin. Sen kaldırabildiysen, herkes kendini kaldırabilir, bilmelisin.

Prof. Dr. Şükran Bilir.

Isırgan bakışlarında bir perdeydi görseli, baktıkça avare olmamak içten değildi. Göğsünde kıskandığı huzurun beşiği, yasladığı an başını kaldırmayası geldi. Öyle asil, öyle ulaşılmazdı ki, sanki masallar ülkesinin son prensi ve ne zaman baksa toprak bakışları, aşkın yeşiline bürünüp çiçeklendi. Hayal akşamlarında renklerini kuşanmış dilruba bir gülüşle, sessizliğini kuşandı. Bazen uzaktan da uzak, bazen yakınında belirmiş bir duvar kadar aşılmazdı. Kuzgunun kanadı gibi alnına düşen kâkülleri bile ona hastı, o kadar asi. O gün, ilk ve son romantik anları olmuştu. Sanki bir hayaldi, uyanmış ve son verilmişti. O gece sarılıp telefondan film izlemişlerdi. Parmakları ürkek, tutuşu korkak, bakışında suçlu bir çocuk belirginken, saçlarını okşamış, varlığını sunmuştu. Ama bu soğuk sabahlar, hep mi böyle üşütecekti. O sabah kalktığında da yatağın sol yanı boşalmıştı.

Sonra Cirrus gerçekten yoğun bir haftanın içine çekilmişti. Onu anlıyordu. Yeni işin telaşı, düzen kurması ve resmi evrakların tamamlanması zaman alıyordu. Yorgunluğunu ne kadar saklarsa saklasın, ifadesinden ve hareketlerinden tek başına çabalamanın onu yorduğu belirgindi. Eve geç geliyordu, yastığa başı düştüğü an huzursuzlaşıyordu. Ece onun huzurunu bozmamak için, bu süreçte uyumlu ve anlayışlı olmak için uyumuş numarası yapıyordu. Onun üzerini çıkarıp duşa girmesini ve yatağa gelmesini sessizce bekliyordu. Hiç ses çıkarmadan ona sokuluyor ama mesafeli bir halde dokunuyordu. Üstelik uyumadan onu bekleyen karısına, "Beklemene gerek yoktu. Uyusaydın," diye fısıldayıp, daha tek kelime konuşmadan uykuya dalıyordu. Ece

eğer isterse ona yardım edebileceğini, bilgisi olmasa bile en azından yanında olabileceğini bildirmek istiyordu ama öyle yığılıyordu ki yatağın içine, onu uyandırmaya kıyamadığı için erteliyordu.

Üstelik onunla gurur duyuyordu. Keşke bunu ona söyleyeceği bir anları olsaydı. Babasının dediğine göre, resmi kurumlardan izin belgesi almıştı. Güzel bir PR şirketini işleme almış, bir sürü şirketin ve AVM'nin dikkatini kendine çekmişti. Ada'daki evi de eğitim yeri olarak ayarlamış, sertifika almak isteyenlere eğitimi orada vereceğini belirtmişti. Evet, bunlar güzel şeylerdi ama yine de Ece kendini üzgün hissediyordu. Dışlanmış, el gibi. Başarılı olması, kendini kanıtlama çabasını da anlıyordu, sonuçta iç güveysi olmayacağını belirtmek içindi bu çabası, yardım almadan da kendi zekâsı ve bilek gücüyle, kendi parasını kazanabileceğini, karısına bakabileceğini kanıtlamak için uğraşıyordu. Gurur yapıyordu kendince ama bunun savaşını verirken, aynı anda birçok iş koluna tek başına koşturururken de, yorgun düşüyor, yıpranıyordu. Bekâr gibi davranıyordu. Hâlâ evli olduklarını algılayamıyor, sorumluluklarını kavrayamıyordu. Oysa bir sıkıntısı olduğunda ya da sevindiğinde ilk onunla konuşmasını isterdi. Artık kötü günlerin geride kaldığını, sonsuza dek birleştiklerini düşünmüştü. Evlendiğini hayal ettiğinde, hep farklı şeyler düşünmüştü. Romantik, huzurlu, sıcak, tutkulu şeyler...

Kısa ve iş görür gibi öpücükler, arkadaşına sarılır gibi otoriter ve sınırlı dokunuşlar değildi. Aşk hayal etmişti. Arzu. Tutku. Ama bu koşullar altında ne beklemişti ki? İlişkilerinin hamuru hatalarla yoğrulmuştu, zor olacaktı, kolay olmayacağını bilmeliydi. Çok ümit verici bir başlangıç olmadığı ortadaydı, peki sonu hayal kırıklığıyla mı bitecekti?

Aklına Masal'ın önsezileri geldi. Daha evvel ona hayal kurmaması gerektiğini, onun hayata dair hayallerinin sınırlı olduğunu, kaybetmekten korktuğu için kazanmaya uğraşmadığını, bu adamın içindeki yokluğa kimsenin ilaç olamayacağını ve ruhundaki kayıpları, asla yerine koyamayacağını belirtmişti. Anlamıştı ki kocasına göre kiminle evlenirse evlensin, böyle bir evlilik lanetli olurdu. Ama Ece onun karanlık gözlerine hapsolmuştu. Evlenmese bile ondan başkasına hayal kurmazdı ki, çocukluğundan beri tek hayali oydu.

Bu sabah kalktığında da kocası odada değildi. Asık bir suratla güne hazırlandı. İçindeki karanlığın büyüsünden uzaklaşamadan, ailesinin yanına gidip, aklındaki tüm düşünceleri unutturdu. Neyse ki

kahvaltıya uğrayan adam sessizce onlara eşlik etmişti. Sabah kahvaltısından sonra işine gitmek için hazırlandığında Cirrus, onu kapıya kadar geçirirken suratı asıktı.

Girişte durdular, ikisi de sessizdi. Kız yüzünü yere eğmiş, adamın gözlerinde meraklı bir gölge vardı.

"Birkaç gün gelemeyebilirim, eğitim erken başlayıp geç saatte bitecek. Hatta bu süreç biraz uzayabilir..."

Ece başını yana çevirip gözlerindeki kırgınlığı saklamaya çalışırken, omzunu sarstı. Çenesine dokunan el onu kendine çevirdi. Başı kalktığı an gözleri birleşti. Toprak bakışlarında seherin en alacalı güneşi doğuyor gibiydi. Huzursuz edici bir sessizliğin içinde, "Yüzüne bakmayı gerçekten özledim," dedi garip bir hasretle. Sonra elini çenesinden hızla çekti ama gözlerine bakmaya devam etti. Sonra kaçırdı ifadesinden geçen ürkekliği. Etrafa bakındı. Ece'nin içinden ona, "Beni de götür," demek geçiyor ancak vereceği tepkiden korkuyordu. Onu sıkmak, bunaltmak istemiyordu fakat bir karısı olduğu gerçeğini de unutmasın istiyordu.

Cirrus bocalayarak, "Bir işin var mı bugün?" diye sordu. Sanki evden çıkmadığını, daha tek başına dolaşacak kadar kendini hazır hissetmediğini bilmiyormuş gibi, bu soruyu sorunca Ece kıkırdadı.

Alayla kalkan başıyla, "Birazdan boğaz turuna, akşam da galaya gidiyorum," diye söylendi.

Kaşlarını çatan adamın yüzüne uzun uzun baktı. Ciddi bir ifadeyle, "Benim haberim yok bundan," dedi biraz azarlayarak. Heh, sonunda kocası olduğunu hatırlamıştı şapşal.

Ece kahkaha attı hallerindeki saçmalığa, "Saf mısın sen, evden çıkmaya hazır değilim henüz," diye söylendi.

Ciddi anlamda rahatlayan adam omuzlarını sarstı. "Olsun yine de, bir yere gitmek istersen sana ben eşlik ederim, haber vermen yeterli."

"Gerçekten mi?"

"Tabiî ki," dedi Cirrus, "Ben senin kocanım," demek yerine "Uygun olan bu," dedi ilk defa. Kızın kalbi hızlandı. Cirrus mahcup bir halde parmağını alnında gezdirerek, göz bebeklerinde doğan hilali kaçırıp, şaşkın bir hareket yaptı. Sanki bir şey diyecekmiş de, çekiniyormuş gibiydi. Çişi gelen çocuk gibi kıvranıyordu. Yeniden, "Ada da olacağım," dedi boğuk bir sesle.

"Az evvel söyledin." diyen Ece, gözlerinin içine bakıyordu.

"Şey..." Yüzünü eğdi. İçini çekerek tutuk bir nefes verdiğinde, eline uzanan kız parmaklarını avucunun arasına aldı. Gülümseyerek, "Gel demek bu kadar zor olamaz," dedi parlayan gözleriyle.

Burnunun direği sızlayan Cirrus'un kolları kasıldı. Onu sinesine çekemediği için kaygılarına lanet etti. Bu kadar anlayışlı olması nasıl bir lütuftu. Keyiflenirken, "Aklımı mı okuyorsun?" diye sordu.

Kız başını iki yana salladı. Mutlulukla parlayan gözleri hâlâ gülümsüyordu. "Henüz gözlerini okuyorum, inşallah bir gün o da olacak." Hep okurdu, kimsenin bilmediği yalnızlığını, ürkekliğini, savunmasızlığını, korkusunu okurdu. Okurdu da, ikisi de görmezden gelirdi. Artık gerek yoktu, onun karısıydı.

"Adaya gelmek ister misin?" diye sordu önce çekinikçe, sonra titrek bir nefesle netleşti sözleri. "Adaya gelmeni istiyorum!" Bu kati emir de çok ani gerçekleşmişti.

Daha geniş gülen Ece nemli gözlerle, "Sen gel dersin de, ben gelmez miyim?" diye fısıldadı. Dudağını ısırarak başını salladı.

İçi rahatlayan Cirrus elinden çektiği karısını sert bir şekilde göğsüne yaslayıp, sımsıkı sarıldı. Göğsü kabarmış, soluğunu tutmuş halde gülerek, nemli gözlerle görmediği gökyüzüne bakıyordu. Koca adamın içinden kıkırdamak geliyordu, avaz avaz bağırmak, tüm geçmişe inat umursamaz bir çocuk gibi şımarmak geliyordu.

Kocasının bu beklenmedik hediyesi, bir haftanın hüsranını telafi etmekten çok daha fazlasını yapmıştı. Ümidinin bükülen boynunu düzeltmişti. Cirrus geriye çekilerek kendine çeki düzen verdi. "Hazırlanman ne kadar sürer?" diye sordu.

"Beş dakika," dedi Ece heyecanla.

"Cidden mi?" dedi adam yeniden inanarak.

"Hayır tabiî ki. Sen her söylediğime inanacak mısın?"

"İnanacağım," dedi Cirrus ciddiyetle.

Gurur duyan Ece titreyen dudaklarıyla gülümseyerek, "Sen içeri geç bir kahve al bence, beş dakikada hiçbir kadın valiz hazırlayamaz." dedi keyifli bir tavırla göz kırparak. İçeri girerken Cirrus tebessüm ediyordu. Farkında değildi ama sanki yürümeyi yeni öğrenen bebekler gibi gülmeyi yeni öğreniyordu, acemiydi.

Salona girdiğinde, Ecem ve Cem sohbet ediyorlardı. Sanırım Cem maça gideceğini belirtiyor, Ecem ise buna karşı çıkıyordu. Her zamanki maç kavgalarıydı, senelerdir değişmemişti ve her seferinde babası kazanıyor annesi sabote ediyordu. Hararetli tartışmalarına ara verdiler. Az evvel giden damatlarını geri dönmüş görünce, kaşlarını kaldırdılar merakla baktılar ve sohbetlerini yarıda kestiler. Cem oturuşunu düzelterek, "Sen gitmedin mi?" diye sordu. Ecem kocasına baktı azarlayarak ama yaşlı kurdun umurunda değildi. Cevap bekliyordu.

"Ece'yi de götürmeye karar verdim, hazırlanmasını bekliyorum." dedi sakin bir tonda. "Tabiî izniniz olursa?"

"Ama o dah..."

"İyi etmişsin oğlum. Ne izni o senin karın." dedi Ecem kocasına uyarıcı bir bakış atarak. "Yine de kibarlık edip sorduğun için teşekkür ederim." Karı koca sert sert bakıştı ve bu çatışmayı Ecem kazandı çünkü Cem'in aşırı korumacılığı genç adamı tedirgin ediyordu ve bunu Cem hariç herkes görmekteydi.

Ecem ortamı ısıtmak için, "İkiniz için de iyi olur, biraz yalnız kalmanız iyi fikir. Hem bu ara kuzenleriyle de görüşemediği için evde bunalıyordu." diye belirtti. Kocasına dönerek dişlerinin arasından, "Üstelik tehlike ortadan kalktığına göre," diye hatırlattı. Damadına bakarken sesi de bakışları gibi yumuşamıştı. "Biraz değişiklik ona da iyi gelecektir, sadece tek ricam ilaç saatlerine dikkat etmeniz ve doktoru ile iletişimi koparmamanız. Bazen atlayabiliyor."

Ecem kocasına öyle bakıyordu ki, ağzını açtığı an evi başına yıkacak gibi duruyordu. Cem sustu, korumacı yanını geriye çekerken, içine öküz oturmuştu. Ece henüz hastane dışında hiçbir yerde kalmamıştı. Üstelik olduğu yeri bildiğinde huzurlu oluyordu. Kızının çatısı altında güvende olmasına o kadar alışmıştı ki, başka bir adamın onu peşinden oradan oraya sürüklemesine alışması zaman alacaktı. Belki de hiç alışamayacaktı. Bu adam onun kızını ondan koparacaktı. Bu katlanılmaz ama onaylaması gereken bir gerçekti. Üstelik sanki kızını bir tek kendisi korurmuş gibi hissetmeyi de biran önce bırakmalıydı, karısı haklıydı. Cirrus onun kocasıydı, ona aitti. Üstelik Cirrus her anlamda onu güvende tutardı ama yine de... İşte evlat söz konusu olunca ve onun kızı gibi ömrü tecritlerle geçmiş ürkek bir kuş mevzu bahis olunca, içinin rahat etmesi mümkün olmuyordu.

Cirrus karısının dediği gibi kendine filtre kahve istedi. Ecem bu süreçte her zamanki anne şefkatiyle ona eşlik etmiş, yeni işi konusunda ona güvendiğini ve hayırlısı ile güzel yerlerde adını duyuracağını belirtmişti. Ona her zaman destek olabileceğini, dilediğinde bilek gücüyle yanında olabileceğini göstermişti. Böylesi bir imtihana hazır olmayan adam içindeki huzursuzluğu kovmaya çalıştı. Kahvesini bitirmiş ama karısı henüz hazırlığını tamamlayamamıştı.

Yaklaşık bir saat sonra Ece kocaman bir valizle yanlarına geldiğinde, aceleci davranışı gözden kaçırılmayan Cirrus yerinden kalktı. Geç kalmamışlardı. Karısı valizini öne ittiğinde, şaşkınca valize baktı. Ecem gülümseyerek kızına kollarına açarken, Ece çoktan annesinin yanaklarına yumulmuştu.

Cirrus valizi çekerek kapıya yönelirken, "Görüşürüz," dedi sakin bir sesle. Ece babasını da öpünce herkes ayaklandı, peşlerinden kapıya yöneldi.

"Sık sık ara bizi," dedi Ecem, kendisi arayıp rahatsız etmekten çekindi. Kızı kocasının peşinden mutlulukla giderken, annesinin neler hissettiğini şimdi anlıyordu. Ah annesi, mekânı cennet olsun, nur içinde yatsın diye dua etti. Kapıdan çıkarken, Ece ailesine el sallayarak, "Beni özleyin," dedi ve hızla gidip kocasının eline asıldı. Cirrus onun elini tutmasına alışmıştı, sadece ne zaman böyle teklifsiz dokunsa, biraz garip bir şekilde kasılarak tepki veriyordu. Ece anlamasa da bu tepkisini, onun da kendine göre sırları olduğunu düşünerek olgunlukla empati yapıyordu.

Valizi aracın bagajına koyarken, "Ne var içinde, ceset falan mı?" diye sordu.

Ona çocukça bir hareket yapan Ece yerine geçip emniyet kemerini bağlarken, "Birkaç kıyafet," diye söylendi.

Cirrus aracı çalıştırırken, "Yok yok, sen gizlice birini kaldırdın, adaya da gömmeye götürüyorsun," diye takılmaya devam etti. "Söyle kızmayacağım, kimi temizledin?"

"Hayal kırıklıklarımı, malum sürekli gerçekleşiyor," dedi kız arkasına yaslanırken.

Adam önüne döndü, bunu hak etmişti. Haddini de bildirmişti karısı, tamam güne yediği büyük lafın ağırlığı altında devam edebilirdi. Tabiî gün boyu kaldırabilirse.

Yol boyu Ece sessizce camdan dışarısını izledi. Zaten kocası da çok konuşan bir tip değildi. Arada konuştuklarında ise ya tartışıyorlar, ya da laf sokar hale geliyorlardı. En iyisi susmaktı, konuşursa bu Ada'dan biri ceset torbasıyla çıkabilirdi. Hayır, kendini gaza getirmeyecekti. Oraya yeni bir başlangıç için gideceklerdi. Her şey güzel olacaktı. Tamam, arada şakalaştığı zaman bile Ece şaşırırdı, sohbet ettikleri zamanda kendini değerli hissederdi. İşte bu kadar... olumsuz şeyler düşünmeyecekti.

Cirrus her zamanki gibi aracını iskeledeki otoparka emanet edip, valizi alarak vapura geçtiler. Kısa bir deniz turunun ardından adaya geçtiler. Eve çıkmak içinde her zamanki faytoncusunu aradı. Yaşlı adam iki dakika sonra atını çekerek yanlarına geldi. Cirrus'un elindeki valizi at arabasına koyarken, Ece hüzünlü gözlerle faytona baktı. Oldum olası bu asil hayvanların kocaman araçları taşıması vicdanına dokunur, içi giderdi. Huzursuzluğu yüzüne yansıyınca, "Bu masumların üzerine binmek vicdanımı acıtıyor," diye belirtti.

"Kurbanlık koyunları görme Ece, vejetaryen olursun. Bu hayatta her mahlûkatın kendi ekseninde asli bir görevi vardır, binek hayvanları da yük taşıması için yaratılmıştır."

"Nereden biliyorsun, böyle bir vahiy mi inmiş. Bence, onlar da dünyanın bir mucizesi insanlar gibi özgür olmalı,"

"Minnak vicdanlı, geç araca," dedi genç adam sataşarak. Karısının faytona binmesini sağlarken, yüzüne bakıyordu eğlenerek. "Ada'daki insanların geçim kaynağı da bu atlar. Üstelik Rahmi abi atına gözü gibi bakıyor, başkaları gibi eziyet etmiyor merak etme sen." diye belirtti.

"Asfaltta nallarla koşuyorlar, canları acıyordur."

"Ah Ece," dedi adam içini çekerek." Burada araç yasak."

"O zaman ben kendime elektrikli scooter alırım, kıyamam bu hayvanlara binmeye."

Cirrus onun son sözlerini yok sayarak, "Rahmi abinin numarasını vereyim sana, adayı gezmek istersen sana eşlik eder." diye yanıtladı. Ece daha fazla tartışmak istemeyerek yaşlı adamın numarasını kaydetti, ama kocasının sözleri hoşuna gitmemişti. Adayı gezmek istediğinde onun gezdirmesini beklerdi. Tek başına gezmesi adaletli değildi.

On beş dakika sonra köşkün bahçesindeydiler ve iki tane devasa köpek üzerine doğru hızla koşuyordu. Genç kız korkmamıştı ama ürkmemiş de değildi. Köpekler sahibine şımarıkça sokulup havlayarak

üzerine patilerini koyarak inlercesine sohbet ederken, Cirrus köpeklerinin başını okşayıp onları yanından yolladı.

"İsimleri ne?" diye sordu Ece, iki köpek de komutuna istisnasız riayet etmişti.

"Kamil, Rıfkı!"

Ece kaşlarını kaldırdı, isimleri çok komikti. Cirrus omuzlarını kaldırdı. "Kadir ve Ömer onları hep öyle çağırıyor,"

"Yani isimlerini sen koymadın,"

"Yok, onları Ömer bulmuş, isimlerini de zaten koymuşlardı ben sadece sahiplendim."

"Yine de komik isimleri,"

Eve bakınan Ece kendini tuhaf hissetti. Köpekler evin bahçesinde özgürce dolaşırken, bakışları evi turladı. Daha önce buraya onunla konuşmaya gelmişti ama şimdi kocası olarak buradaydı. İçinde garip bir huzursuzluk, aynı zamanda tarifi mümkün olmayan bir mutluluk vardı. Onun evindeydi, bu tuhaf düşünce garip bir şekilde heyecanlandırmıştı. O zaman alıcı gözle bakmamıştı ama şimdi bakınca, yeşilliklerin arasına saklanmış bu ev, çöllerde gizli vahalar gibi eşsizdi. Ona, bu dünyada sadece ikisinin var olduğunu anlatan hayali bir görsel çizmişti.

Faytoncu valizini indirip giderken, Cirrus yanına gelip tıpkı karısı gibi evlerine baktı. Kızdığı zaman gözlerinden fışkıran yanardağlar, şimdi haylaz heyecanların eteğinden tutmuştu. Bakışları nevruz ateşindeki çıngılarla doluydu. İfadesi hiç dinmeyen türkülerin ezgisi gibi hüzünlüydü. Mahşeri bir serabın ardından yürüyüp, kızgın kumların üzerine saçılan buz kadar bocalamıştı. Etrafa şaşkınca bakan karısının eline uzanınca, ilk defa kocası elini tuttuğu için şaşıran Ece, kısa bir an eline baktı. Sanki zaman yine donmuştu, yapraklar hışırdamaz, çiçekler kokmaz, kuşlar uçmaz gibiydi. Kocasının peşinden sisleri yararcasına yürürken, bu güzel anın bozulmasından çekinerek etrafa bakınmaya devam etti. Ama gözleri nemli, kalbi telaşlı, ayakları sarsak ve ürkekti.

"Odana yerleşince, istersen biraz at binebiliriz," dedi Cirrus. "Gençler gelmeden evvel etrafı biraz gezmek ister misin?"

Bu beklentisini hiç anlamayacağını düşünen kız soluksuz halde başını salladı. Kapıda görünen Ömer köpeklerin yanından hızla eve girmesine müsaade isterken, ikiliyi beklemedikleri için şaşırmıştı. Gülümseyerek, "Hoş geldin yenge," dedi samimiyetle. "Sürpriz oldu," Yanık

yüzü artık aşina olduğu bir görseldi, ona gülüşleri sempatik geliyordu. Elini uzattı. Ece ona gülümseyerek, "Bu sefer kavga yok, değil mi?" diye sordu. Bakışlarındaki yeşil ovalarında, haylaz yakamozlar oynaşıyordu.

"Var olmaz mı, gençler gelince eğitime başlayacağız. Kavganın alası olacak. İzlemek ister misin?" dediğinde Cirrus boğazını temizleyerek onu uyardı. Kaşlarını kaldırarak bu düşünceyi uzaklaştırdı.

Ömer elindeki valize uzandığında, genç adam, "Sağ ol ben hallederim," dedi her zamanki gibi kendi işini kendi hallederek.

"Ben gençlere bakayım," dedi Ömer. İkiliye baktı kısa bir an, yüzündeki hüzünde mutlu bir çiçek açtı.

"Geldiler mi?" diye sordu Cirrus.

"Evet, birkaçı erken geldi. Alanı geziyor. Sen de gelsen iyi olur," diye uyararak kibarca önden yürümeye başladı.

"Köpekleri de götür," diye buyurdu, Ece onlardan rahatsız olabilir diye düşünmüştü ama genç kızın pek umurunda değil gibiydi. Babasının köpek tutkusu en azından şimdi mutlu etmişti, kızı da hayvanlara karşı ilgili ve şefkatliydi. Ömer başını salladı, ıslık çalarak köpeklerini yanına çağırdı ve evden gönderdi. Cirrus'a bakarak, "Geç kalma." dedi.

Ece bu uyarıdan anlamıştı ki, kocasıyla ata binmek hayal olmuştu. İçeri girdiklerinde, elli yaşlarında bir kadının onları karşıladığını gören Ece, "Eve kadın atmadığını sanıyordum," diye fısıldadı. Yaramaz gözlerinin içindeki haylaz altın pırıltıları dans ediyordu.

"Ömer aç kaldığında huysuz oluyor, mecbur kalmasam yapmazdım." dedi ciddiyetle, bu adam cidden onun esprilerini anlamıyor muydu yoksa şakasını bile gerçek gibi mi vurguluyordu. "Hem biliyorsun güzel omlet yapıyorum,"

"Bir ara yumurtlayacağımızı sandığımız doğru," diye sataştı Ömer arkalarından gelerek. "Üzerimi değiştirmeyi unutmuşum," diye açıkladı kendini. Cirrus ona sert bir bakış atınca, "Eee yalan mı söyleyeyim, bir tek omlet biliyorsun," diye sataştı. "Neyse, siz evdeyseniz ben üzerimi değiştirip eğitim alanına bakmaya geçebilirim," diyerek alttaki odaların birine girerek gözden kayboldu.

Cirrus, orta boylu, ciddi yüzlü kadına dönerek, "Ayşe abla, yemeği hazırladın değil mi? Birazdan başlar açım türküsüne," diye sordu.

"Hazırladım efendim," derken genç kıza bakıp, "Hoş geldiniz efendim, odanızı hazırladım," dedi kibarca. Cirrus merdivenlere çekiştirirken karısını, tekerlekleri havalanan valizi artık kulpundan tutmuştu.

"Geleceğimizi nereden biliyordu?" diye sordu Ece kısık sesle.

"Ben haber verdim," derken etrafa bakındı. "Ev biraz bakımsız, en azından odayı temizler diye düşündüm."

"Ömer şaşırdı beni görünce, rahatsız etmem sizi değil mi?"

"Biz genelde alanda çalışıyoruz, buraya bir tek kıyafet giyip çıkarmaya ve yemeğe geliyoruz," diye açıkladı. "Bazen ayak sesi eksik olmaz evden. Umarım sen rahatsız olmazsın bizden."

"Ne alaka, burası senin hem evin hem işin," dedi Ece etrafa bakınarak. Cidden iyi bir temizliğe ve bakıma ihtiyacı vardı. Babasından birilerini göndermesini isteyebilirdi tadilat için, annesinden de temizlik için destek alabilirdi. Bunu düşündüğü an kocasının sertleşen ve öfkelenen ifadesi geldi gözünün önüne derhal bu düşünceden feragat etti. Burası en son ne zaman temizlik görmüştü belli değildi. Ev aslında çok eski değildi sadece bakımsız kalmıştı. Cirrus onu odasına götürdü. Ev bakımsız olabilirdi ama odası hem modern hem de yenilenmişti. Kahve tonlarındaki modern mobilyaları ne aşırı tutucuydu, ne de çok moderndi. Duvar beyaza boyanmıştı ama acı kahve fonlar hayli kalındı. Dolabı ikisine göre biraz küçük olabilirdi fakat sorun değildi. Kıyafetlerine onun kokusunun sinmesi hoşuna gidiyordu.

"Sanırım paran sadece bu odayı yaptırmaya yetmiş," diye etrafa bakınırken, patavatsızca konuştu.

"Çok birikimim yoktu. Evi alınca sadece bir odayı dizayn ettirmeye yetti, zaten ben de evden çok burayı kullanıyordum, sonra paramı daha ciddi yatırımlar için biriktirdim."

"O zaman bu kadar büyük bir evi niye aldın? Burası tek başına biri için değil," dedi Ece cama doğru giderken. Ve gördüğü efsane ile soluğunu tuttu. "Vay canına," dedi hayranlık içinde. Gözlerinde masalların tılsımı belirmişti. Panjurları açık camdan görünen manzara, evreni yutacak gibi duran deniz ve cenneti anımsatan yeşillik, hayal bile edemeyeceği kadar muhteşemdi. Tüm İstanbul haritadan silinmiş gibiydi. Ada sadece onlara ait gibi duruyordu. Bahçenin ilerisinden, alabildiğine deniz gözükmekteydi. Bir koy gibiydi. Arkasından yaklaşan ve hemen sırtının dibinde duran Cirrus başının üzerinden manzaraya bakarken, solukları saçlarını havalandırdı. Ece kasıldı. Bir an

onun kollarını beline dolayıp sarılmasını umdu. Bedeni özlemle titredi, gözlerini kapar kendini bedenine bırakırdı ama kocası yapmadı. Hayal kırıklığıyla manzaraya bakarken, "İşte sebebi bu, bir kere baktım bu camdan..." dedi adam, "Tıpkı sana baktığım gibi, dondum kaldım."

Kocası sözlerini tamamlayamadan Ece hızla arkasını döndü. Bu sefer Ece donup kalmıştı. Efkârlı yeşillerine martılar konmuştu, kocasının mağrur gözlerine bakarken soluğu buhar olmuştu. Yanakları kızarmış, sırtını ter basmıştı. "Dün talim yaparken Ömer, başına falan vurmadı, değil mi?" diye sordu. İçinde bir cennet inşa ediliyordu. Gölgesinde serinliyordu umutları. Buram buram çiçek kokulu soluklarında kırık bir kuraklık vardı.

"Bir şey başıma vurdu ama Ömer değil," diye homurdanan adamın kirpiklerinde hasret ağarıyordu, ne dediğini anlamayan Ece kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

Yeminli dudaklarını kilitleyen Cirrus lafı değiştirerek, "Sen valizini aç, bir şeye ihtiyacın olursa Ayşe Hanım sana yardımcı olur. Benim Ömer'e yardım etmem lazım. Zaten geç kaldım ayıp olmasın," diyerek odadan ayrıldı. Ona tutundukça sarsılıyordu, onu düşündükçe esir düşüyordu girdaplarına, kaybolmaktan ürküyordu. Resmen kaçmıştı. O kadar alışmıştı ki, karanlığı döşek yapıp yalnızlığı yorgan niyetine örtmeye üstüne, şimdi huzurun gövdesinde dinlenmek ona yabancı geliyordu.

Kocasının sırtını izlerken kanatları yolunan kelebek gibi büküldü başı. İyi de daha yeni gelmişti, en azından evi gezdirebilir, ya da ada hakkında bilgi verebilirdi. Konuşabilirdi. Herkesten, her şeyden sakladığı cümlelerini yakuttan bir kolye misali gerdanına dizip, serinliğini içine emanet edebilirdi. Kız arkasını döndü tekrar, hüzün çalkalandı içinde. Manzaraya bakarken, derin derin soludu ormanın havasını, neyse bu günü sonra telafi edebilirdi, sonuçta son anda karar vermişti gelmesine.

Valizini yerleştirmeye yardımcı kadın geldiğinde, onu kocasının gönderdiğini anladı ancak kibarca reddetti. Tekerleklerini ıslak bezle sildiği valizini yatağın üzerine koyarak, kapağını açtı. Kıyafetlerini ve kitaplarını yatağın üzerine çıkarıp, dolaba baktı. Ufak, iki kapılı dolap bir anda gözüne fazla büyük geldi. Kapağını açtığında, kocasının kokusu genzine dağıldı. Gözlerini kapayarak, bu kokunun keyfini çıkardı. Kıyafetlerine dokundu, hâlâ dolabında onun kıyafetlerinin olmasına alışamamıştı. Her seferinde karnı ağrıyor, tuhaf bir mutlulukla

korkuları tırnaklanıyordu. Cirrus'un öyle çok kıyafeti yoktu. Beyaz gömleklerden oluşan on tane takımı vardı ve hepsi de muntazam bir düzenle asılmıştı. Gömleklerini takımın yanına koymak ve kendine yer açmak yerine, kıyafetlerini karmaşık şekilde onun kıyafetlerinin aralarına astı. Kokusu sinsin istiyordu her yanına, aralarında kalsın ve tıpkı onun gözlerinde kaybolduğu gibi kaybolsunlar istiyordu. İşi bittiğinde, böyle olmasının daha uygun olduğunu onaylar şekilde başını salladı. Kıyafetleri bile ayrı kalmamalıydı.

Kitaplarını komodine koyunca, tüm düzenini sağladığını keşfetti. Aşağı inip evi gezdi. Evin birçok odası vardı ama hepsi kapalıydı. İki odasını öğrencilere dizayn etmişlerdi. Diğer odaların eşyalarının üzeri eski çarşaflarla kapanmıştı. Toz ve örümcek ağı içindeydiler. Bakımlı duruyorlardı, duvar kâğıtları temiz ve yıpranmamıştı, mobilyalarda tarzı değildi ama otantik ve kullanışlıydı. Sadece temizliğe ihtiyacı vardı. Bir salon, mutfak ve yatak odası açık gibi duruyordu. Bir de sonradan keşfettiğine göre misafir odası kullanılıyordu. Onda da Ömer'in kıyafetlerinin olduğunu tahmin ettiği bir yığın, yatağın üzerinde duruyordu. Bunu görünce derhal odadan çıktı. Dışarı çıktığında, kocasını henüz gelen birkaç genç adamla konuşurken gördü. Gençleri eve getirdi, üzerlerini değiştirecekleri yeri gösterdi ve onlar hazırlanırken, hızla dışarı gitti. Ece arkasından baktı, acelesi var gibiydi. Gençler üzerini değiştirip dışarı çıkarken, ona başlarıyla selam vermiş, aralarında sohbet ederek gitmişlerdi.

Bakışları göğe, sonra bahçeye kaydı. Bu vapurlar onun umuduna mı boşalmıştı. Bu su onun hayalleri için mi kabarmıştı. Bu ada ona yuva, tüm telaşlarından sıyrılmış ev ona sığınak, bu gök kubbe onun yalnızlığına derman mı olmuştu. Hangi ağacın dibine gömmüştü yorgun referansını, hangi yaprak seyretmişti tek başına dolaşmalarını. Onun için sıradanlaşan manzaralar, şimdi mahzun bir güzellikle kızın hoşgeldini olmuştu. Ah sırtında su damlası taşıyan karınca tanesi Cirrus, hangi merhamet yolunda imtihan oldu ateş üfleyen nefesin, yükünü taşıyamayan hangi tufanın esiri oldu gülüşlerin. Korkularını harlayan sanrıların mı buraya saklanışına sebepti?

Dalgın kız, onu anlamak istedi. Acısına, korkusuna, kâbuslarına sebep olanları bilmek istedi ama kocası susmaktaydı, Ece sabretmekteydi. *Belki bir gün* diyordu, *belki bir gün sırlarımızı da bir somun ekmeği bölüştüğümüz gibi ikiye böler, buğusunda dinleniriz.*

Öğle yemeği hazırlandığında tüm öğrenciler eve doldu, işte o zaman anladı kocasının ne demek istediğini. Evin her yanında yabancı adamlar ve kadınlar dolaşmaktaydı. Alışmalıydı Ece, başka çaresi yoktu. Muhakkak ki zorlanacaktı ama hiçbir zorluk bu kadar keyifli olmayacaktı.

Akşam yemeğine gelmeyeceğini belirten kocası yüzünden, yemeğini yatak odasının camının önünde, manzaraya karşı tek başına yemişti. Sanki yemeğini yediği anı kamerayla gözlemlermiş gibi telefonuna mesaj atıp, ilacını alıp almadığını sordu kocası. İlk mesajlaşmalarının bu şekilde olması ne üzücüydü. Ne aşk sözcüğü, ne tatlı bir emoji... Basit, resmi, ilgili bir haberci... Göğsünde depremler taşıyan bir kırgınlıkla camın önünde durdu. Derin derin havasını içine çekti ve artık koyu bir karanlığa dönen denize uzun uzun baktı. Yok, gibiydi, sanki simsiyah bir girdabın içinde duruyor hissi sunuyordu. Gündüz ne kadar çekiciyse, gece de o kadar ürkütesiydi. Dışarıdan köpeklerin sesleri geliyordu. Köpeklerin adı aklına gelince gülümsedi.

Banyo dolabının üzerine makyaj malzemelerini koydu. Kocasının diş fırçasının yanına kendi fırçasını ekledi. Beyaz, küçük havlusunu dolaba yerleştirdi. Odası kocaman olabilirdi ama banyosu da küçük değildi. Arka bahçeye bakan büyük bir camı vardı ve hemen önünde manzaraya karşı bir jakuzi dizayn edilmişti. Bahçede öğrenciler olduğu zaman pek mahremiyeti yoktu ama onlar olmadığı zaman keyifli anlara gebeydi. Cirrus odaları yavaş yavaş yaptırırken, hiçbir masraftan kaçmıyor gibiydi. Gülümsedi bu vaziyetine. Sonra aklına o jakuzinin içinde iki aşığın görüntüsü gelince, utanarak bakışlarını kaçırdı. Yanaklarının kızarması, olur olmaz göğsünün sızlaması da yeni âdetiydi.

Duşunu alıp üzerini giymek için odaya girdiğinde, bakışları yatağın üzerindeki pijama takımına kaydı. Normalde bunu giyeceğini düşünmüştü ama pijamaları çekmeceye tıkıştırarak dolaptan askılı şort geceliklerinden birini çıkardı. Üzerini henüz giymiş halde camdan dışarı bakarken, kapının girişinde gölgesi beliren kocasıyla, hızla arkasını döndü.

Sanki yüzüne kezzap atılmış gibi soluksuz, şaşkın bir tutumla duran adam, ayağından saçlarına kadar dikkatle ve yavaş bir şekilde inceledi. Ece'nin utanması gerekirdi ama utanmıyordu. Hem bu tür giyindiği çok zaman olmuştu ancak hiç birinde, kimse ona kocasının baktığı gibi bakmamıştı. Koyu gözlerinin içinde az evvel baktığı gökyüzündeki

yıldızlar dolaşıyordu. Dokunsa parçalara ayrılacak, konuşsa sesini bulamayacak gibi duruyordu.

"Yemeğini yedin mi?" diye sordu adam bakışlarını kaçırıp içeri girerken.

Kız başını salladı. "Sen aç mısın? Bir şeyler hazırlayayım mı?"

Üzerindeki tişörtü ter den ıslanmıştı. Saçları da banyo yapmış gibiydi, saç tellerinin ucunda ter damlaları vardı. Alın teri dedikleri bu mu oluyordu? Ece garipleşti.

"Ben yedim az evvel," dedi Cirrus üzerindeki tişörtünü çıkarıp banyoya giderken. Onun için o kadar doğal ve o kadar olağandı ki bu hareketi, genç kızın soluğunu göğsüne yumruk gibi tıkayacağını bilemedi. Ece kocasının sırtını ilk defa açık seçik ışık altında görüyordu. Normalde ya uyuyunca gelirdi odasına, ya da yanında asla üzerini çıkarmazdı. İlk defa kocası yanında rahat bir halde üzerini çıkarmıştı ve kızın ayaklarının altından çekilen yer sarsılmıştı. Bir adım geriye giderek, elini camın pervazına yasladı, bacakları titreyince ayakta kalmaya çalıştı. O gece görmüştü ay ışığının altında gövdesinin hezeyanını, ancak netlik yoktu fakat şimdi görünce, soluk alamıyordu. Sırtı pazar filesi gibi lime lime olup, sonra tekrar birleşmişti. Ürkütesiydi ama aynı anda acınasıydı. Nasıl kıyabilmişlerdi, bu acıya nasıl katlanabilmişti? O anda kendi eli göğsüne gitti. Göğsündeki yazıya, sırtındaki dövmenin altında bulunan yanığa...

Kaderin çizdiği bir kederdi. Silinmez mürekkeplerin yansımasıydı. Onların izleri ne ruhlarında, ne de zihinlerindeydi. Bu izler bir ömür kendini hatırlatmak için, tenlerinde birer mühür, biraz azaptı.

Az evvel romantik düşünceler içinde kıvranan kızın, dünyası kararmış, bedeni katılmış, tüm umutları elinden yerlere saçılmış boncuk gibiydi. Buruk bir hüzün çökmüştü mutluluğunun üzerine, bağdaş kurmuştu da bir saçak altına sinmiş sağanak kaçağı gibiydi. İnsanın içi yorulur muydu? Sevgi yorulurdu muydu? Gözleri, neşeye yabancı gözleri bir başka renkteydi, gözleri karanlık gözlere baktıkça erimekteydi. Aradaki soluk gerilmiş bir keman teli gibiydi. Perme perişan hayalleri, ıslanmış bir ceylan yavrusu gibi, tiril tiril titriyordu. Paramparça bir ufuk düşüyordu ciğerine saplanan hançerin sapına, konuşmaya korkuyordu.

"Ece pijamalarım nerede gördün mü?"

Hayattan soyutlanmış olan Ece, o kadar kendi içinde kaybolmuştu ki, onun sesini duymamıştı bile. Cirrus duşunu almış halde altına beyaz bir havlu dolamış, elindeki küçük havluyla saçlarını kurulayarak odaya girdi. Onun bedbaht hüznünden, şifa olamadığı için yorgun düşen sevdasından habersizdi.

Binlerce hayal kırıklığının çürük ağırlığı içinde başını eğmiş, bahtından koyu saçları yüzüne serilmişti. Cama yaslanmış gövdesi halsizdi. Cirrus ondaki bu buhranı görünce endişelendi. Hızla yanına giderek, "Ece... İyi misin?" diye sordu.

Başını iki yana sallayan kızın yüzünü elleri arasına alarak, saçlarını yüzünden çekti. Yeşil gözleri yaşlarla kaplıydı, yüzüne sağanaklar boşanmıştı.

"Bir... Bir şey mi oldu?"

Kız gözlerini kocasının kollarına çevirdi. Yanıklar vardı kollarında. Dokunmaya kıyamadığı teninde işkencelerin sonsuz resmi gölgelenmişti. Hıçkırırken elini kaldırdı, parmağının ucu kolundaki yanığa sürtündü. Adam irkildi, sanki açık bir yaraya dokunuyormuşçasına dişlerinin arasından soludu. Yanaklarından hızla yaşlar boşalıyordu. Cirrus unutmuştu, bedenindeki yaraları saklamayı unutmuştu ve bir anlık dalgınlığı onun ağlamasına neden olmuştu.

"Öpsem geçer mi acıların? Sarılsam, ayrılır mısın korkularından?" dedi Ece, yüreğinin ortasına mahşer yeri kurulmuştu. "Seni de çok acıttılar?" O acının nasıl olduğunu, korkunun nasıl olduğunu en iyi o biliyordu.

Yıllardır boz bulanık geceleri yudumlayan Cirrus, viran düşen gözlerini kaçırmak istedi. İçinde kovulmuş feryatları, yapayalnız ve yine kuraktı. Eğildi Ece, dudaklarından şifa aktı soluklarına, temasıyla yerle bir oldu mazi. Dokunuşu öyle bir depremdi ki, yarılan göğsüne sağanak sağanak akan istiklalin aksi düştü.

Mazlum yanına meftun bir imtihan düştü.

Tek bir öpücük, acılar dehlizini yıkarken, maziye biçilen kefen üzerine düştü.

Bu sefer ilmek ilmek huzur düğümlenirken ruhuna, kocasının yüzünü ellerinin arasına aldı. Kırılan adaletin kılıcına kalkan olan gülüşü düştü.

Firakıyla kavrulan dudaklarını ısırdı ve hıçkırarak tekrar, "Benim çok acımıştı, çok korkmuştum," diye fısıldadı. "Göğsümde ur gibi taşırdım gecelerimi, sen geldiğinden beri, tüm uykularıma huzur düştü." Cirrus gözlerini ona çevirdi, karısını kollarının arasına alarak, "Sevgi sel gibidir, zulmetin çirkefliğini temizler. Sen temizledin benim kâbuslarımı, tersine döndü sanki her şey..." dedi kısık bir sesle. "Korkma, hiçbir iz kalmayacak hafızanda, dokunuşlarımız silecek hepsini."

Ece yüzünü omzuna yaslamıştı ama gözlerinin hizasındaydı yanık, parmaklarını yanığa sürterek eğildi. Dudaklarını kocasının yanığına dokundurdu. Cirrus bu kadarına hazır değildi, sadece kasılmadı, aynı anda soluksuz kaldı. Geri gitmekle, kollarında tutmak arasında bocalıyordu. Biraz geriye çekilerek, kocaman ellerinde demledi yaşlarını. Karısının yüzünü kuruladı. "Bazı acılar geçer Ece, izi kalır ama geçer."

"O ize dokununca insan hatırlar acıları, ilk günkü gibi acır, tekrar acır." dedi dürüstlükle, hâlâ göğsündeki ize dokunduğunda acıyordu geçmiş. Cirrus şaşkınca yüzüne bakarken, bakışları kocasının gövdesine kaydı bu sefer. Vücudunda elle tutulur hiçbir yer bırakmamışlardı. Kim yaptı ona bu eziyeti, neden yapmıştı? Neden acıtmışlardı onu? Suçu neydi?

İçine koyu bir isyan düştü. Parmağı kocasının göğsündeki yazıya gitti. Biri uzun bir harfti, bunu biliyordu. Arapçada Elif harfiydi. Kocasının göğsünde neden *Elif* yazıyordu. Kalbi hızlanmaya başladı. Az evvel acıdan sızlayan kalbi, şimdi farklı bir endişeyle kasılmıştı. Bir sevdiği olmasının fikri, mızrak gibi göğsüne çakıldı. Cirrus onun dokunduğu izi görünce, geriye çekilerek parmağının teninden düşmesini sağladı.

"Ne yazıyor orada?" diye sordu.

"Pijamalarımı gördün mü, bulamadım," dedi adam çekmecelerini kurcalamaya başlarken.

Yüzünü kurulayıp burnunu çeken Ece kocasının sırtına bakarken, başını yana çevirdi. Bakamıyordu, onun acıdığını görmek istemiyordu. Hızla arkasını döndü. "Ben..." dedi burnunu çekerek yeniden, gözlerini sımsıkı kapayarak sağduyusunu kazanmaya çalıştı. "Ben çekmeceleri temizlerken Ayşe Hanıma verdim... Yıkaması için."

"Tamam," dedi Cirrus dolaptan bir tişört alıp banyoya dönerken. İkisinin de evlilik sürecine alışması, özel alanlarını ihlale müsamaha göstermesi lazımdı. İki dakika sonra altına pijama, üzerine tişört giyerek geri döndü. Saçları nemli şekilde parlıyordu, üstelik onu böyle

sıradan görmek kızın kalbini yumuşatıyordu. Az evvelki romantizmden sıyrılan Cirrus karısına baktı yeniden, bacaklarından gözlerini kaçırdığında, göğüslerinin tatlı kıvrımlarına takıldı gözleri. Karnında tuhaf bir kasılma belirdi. Sonra gözlerini kıstı, hızla yanına gitti. Göğsüne daha dikkatli baktı. Damar damar merak doldu içi. Önce arzudan karardığını sanmıştı gözlerinin ama değildi. Ece utanarak onun baktığı yere çevirdi gözlerini, sebebini anladı.

"Dövme mi yaptırdın?"

Kız omzunu sarstı. Elini dövmesinin üzerine koydu. Bu hatırayı ne zaman görse dua oluyordu. "Önceden dokunduğum ya da gördüğüm zaman canım acıyordu ama artık, hissetmiyorum çünkü bu dövme bana dua oluyor."

Adam anlamadı. Bir dövme nasıl dua olurdu? "Hani kına gecesi Harun'la lavabolara girmiştik hatırlıyor musun?"

Hatırlamaz mıydı? Harun ölmüş olabilirdi ama o gece aklına gelince hırslı bir kıskançlık damarlarına döküldü, ardından minnetli bir suçluluk tenini ürpertti. Eski dostu, ne zaman adını ansa artık bedeni buz kesecekti. Gözlerinin önünden son hali gitmeyecekti. "Harun'un göğsüne işlenmişti bu dövme, ısrar edince ben, göstermişti. O ölünce..." Burnunun direği sızladı. "Unutmaktan korktum onu, bir an olsun unutmaktan. Yaptıklarını unutmaktan, dostluğunu unutmaktan korktum. Ben de uzun zamandır düşünüyordum zaten... Hatırlamak istedim. Ne zaman aynaya baksam, rahmetle anmak istedim." Yanağındaki yaşı silerek burnunu çekti. "Kızdın mı?"

Cirrus ne diyeceğini bilemedi. Harun onun dostuydu. Üniversiteye giderken daha, Cirrus çöplerde kâğıt toplayarak hayatını kazanırken tanışmışlardı. İki iyi arkadaş olmuşlardı ve sonra... İçini çekti.

Göğsündeki o lanet yazının üzerindeki dövmeyi ne zaman görse, artık Cirrus da hatırlayacaktı. Daha evvel onun böyle bir dövmeye sahip olduğunu hiç görmemişti. Doğrusu, Harun'un dövme yaptıracak biri olduğunu hiç düşünmemişti, tıpkı Ece gibi. İki tane küsmüş âşık yere oturmuş, başlarını dizlerine yaslamış ağlıyordu. Bu âşıkların içlerine çizilen iki çocuk ise, birbirine elini uzatmış halde duruyordu. Çok değişik bir dövmeydi. Ama çok anlamlı bir dövmeydi. Tıpkı onlara benzemekteydi.

"Ne zaman yaptırdın?"

"Henüz yeni."

"Ne kadar yeni?" diye sordu kocası çünkü üzerindeki kabuklara bakılırsa yaraları tam iyileşmemişti.

"Birkaç ay oldu. Hastaneden çıkmadan evvel doktorumdan rica ettim, o da kırmadı sağ olsun beni. Bir istisnaydı ama mutlu etti beni." Kız başını salladı hüzünle. "Ne kadar bize benziyorlar değil mi?"

Gözleri ağıt yakan Cirrus gülümseyerek, "Çok acıdı mı?" diye sordu.

"Eskisi kadar acıtmadı," dedi Ece dövmesine bakarak. "Kızdın mı?"

"Çok anlamlı," dedi Cirrus, "Gurur duydum düşüncenle. Harun bizim hep aramızda olacak."

"Onunla gerçekten evlendim," dedi Ece dudaklarını dişlerken. Gözlerinde yeni fırtınalar patlamak üzereydi.

"Özür dilerim," dedi Cirrus karnı ağrırken. "Seni çok acıttım." Yüzünü kavradı elleri ve dudakları alnına dokundu şefkatle. "Affet."

"Affettim," dedi Ece hiç nazlanmadan. Cirrus ne kadar şanslı olduğunu bir kez daha anlayarak içini çekti. Gözleri hâlâ tenindeydi. Ece göğsüne ikisini nakşetmişti. Büyümeye küsmüş iki çocuk mutlulukla birbirine tutunmuştu, çocukluklarını öldürdükleri zamana tutunmuşlardı. Elini saçlarında dolaştırdı. Az evvel duygusal bakarken göğüslerine, şimdi bu dolgun kürelerin arasındaki vadi ve onu çıldırtan orman kokusu kanını kaynatmaya başlamıştı. Karısına gayet ateşi yüksek şekilde baktığını fark edince, "Böyle mi yatacaksın?" diye bocaladı.

Üzerine baktı kız, ne vardı ki halinde, her zamanki gecelikleriydi. Omzunu sarsan Ece yatağa giderken, "Tulum giymemi ister misin?" diye alay etti. "Hatta çarşaf giyeyim," Pikeyi kaldırıp yatağa girdi, başını yastığa koyarak, "Hadi yat, korkma ırzına geçmeyeceğim," diye söylendi. Yastığını kabartıp başının altına koyarak abajurun lambasına dokundu. Onun tarafı karanlığa kavuştu. O yatakta, onun yarı çıplak gövdesinin yanında, içinde cehennemler kaynarken yanardağ gibi patlamadan nasıl durabilirdi. Tüm bedeni arsız bir sabırsızlıkla gerilen Cirrus ani bir kararla telefonunun yanına gitti.

"Sen yat, geliyorum hemen..." Ece başını kaldırınca, "Su ister misin?" diye sordu. Kocasının mutfağa gittiğini düşünen kız başını salladı olumsuz anlamda ve tekrar yastığına yanağını koydu. Cirrus odadan çıktıktan sonra, cidden mutfağa indi ama su içmeye değildi. Doktorunu aramak için cesaret toparlıyordu. Ama bu o kadar zordu ki, cinsel saldırıya maruz kalan insanların çoğu tecavüze uğradığını hemen kabul edemiyordu. Eleştiren düşüncelerden çekindikleri için, farklı ve

suçlayıcı gözle bakılmasının yanı sıra, vücudun travma karşısında gösterdiği otomatik tepki de onların kaçışlarını kolaylaştırıyordu.

Mağdurların çoğu, yaşadıkları şeyin gerçekten tecavüz olup olmadığından emin olamadıkları için, bu vahim yargının içine çekiliyordu. Tecavüz tanımı ülkeden ülkeye, hatta dinden dine farklılık gösterebiliyordu. Müslüman erkeklerin bu durumlara maruz kaldıklarında yaşadıkları yıkım ahlaki koşullarına yön veren yaşam normları yüzünden daha ağır travmalarla kaplanıyordu. Bu kültürel olarak tecavüz anlayışında da karışıklık yaratıyordu. Her kültürün, dinin, inancın farklı bakış açıları, mağdurun yaşadığı suçluluk konusunda kafasının daha da karışmasına neden olabiliyordu. Küçük yaşta sürekli bir istikrarla gerçekleşen bu eylemden sonra, düşüncelerindeki suçluluk farklılık gösteriyorsa, mağdurun da bunu tecavüz olarak kabullenmesi zorlaşabiliyordu. Zira beyin, yaşanan tecrübeyi öğrenilen tanıma göre kategorize ediyordu.

Cirrus bir kadının, erkeğin ve bir doktorun kendine dokunmasından azami olarak kaçarken, zihnen ve duygusal olarak kendi tepkilerinden ve kafası karışık duygularından da kaçıyordu.

Sonunda telefonun tuşlarına dokunan Cirrus, gerçekle yüzleşmeye hazır olmak için derin bir soluk aldı.

"Enver Bey, kusura bakmayın rahatsız ettim,"

"Sorun değil Cirrus, asıl ben evlendiğinden beri aramadığın için endişeliydim. İyi misin?"

"Kendi başıma aşabileceğimi düşünmüştüm ama bu o kadar imkânsız duruyor ki," Elini saçlarına daldırarak titreyen parmaklarını durdurmaya çalıştı. Tüm kasları hasta olmuş gibi halsizleşiyor ve düşüncesi bile bedeninin kasılmasına sebep oluyordu.

"Sana daha yolun başındayken belirtmiştim, bu kendi başına aşabileceğin bir durum değil Cirrus. Elbette bana ihtiyacın olduğu her zaman arayacaksın, ne zaman konuşmak istersen seni dinlerim. Bu konuda rahatsızlık duyma lütfen, bunun için başladık bu seanslara. Unutma."

"Dokunamıyorum," dedi sonunda Cirrus ağzındaki baklayı çıkararak. "Ne zaman yaklaşsam, elim ayağım buz kesiyor. Kasılıyor bedenim ve sanki gücü bitmiş robot gibi kaskatı kesiliyorum. Düşünürken, izlerken sorun yok. Bedenimdeki değişimi hissediyorum, hatta rüyalarım bile sıklaştı ama..."

"Bu sizi korkutuyor mu?"

"Ama yaklaştığım zaman tepki veremiyorum. Sanki çalışmıyor, uyarılmıyorum. Bir anda bitiyor, yapamayacağımı anlıyorum." Sesi kalınlaştı, boğazına bir yumru oturdu. "Bu eylemi başaramayacağımı hissediyorum."

"Eşinize dokunmayı sevmiyor musunuz?"

"Hayır..." dedi Cirrus, "Ona dokunduğum zaman bedenim titriyor... Bu... Bu aynı değil. Ben... Yani..."

"Anladım, eşinizi seviyorsunuz ama ona tepki verememekten, onu tatmin edememekten ya da siz onunla tatmin olamamaktan korkuyorsunuz?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Erkeklere karşı bakış açınız nasıl?"

Cirrus kaşlarını çattı. Midesi bulandı, kaskatı kasıldı. "Düşüncesine bile tahammül edemiyorum..." dedi ama arkasından ekledi, "Ama...?" Bu *ama* çok fazla sözcük barındırıyordu içinde. Doktoru da anlamıştı bunu. Ne demek istediğini anlamıştı.

"Cirrus," dedi samimiyetle. "Sen bir erkeğe dokunduğunda, ya da baktığında iradenle savaşmıyorsan, eşine baktığın zaman bile arzuyu hissediyorsan korkmanı gerektirecek bir durum yoktur ortada. Bu senin anormal olduğunu değil, normal olduğunu gösterir. Korkularımız bedensel tepkilerimizi yönetebilir. Sen kendinden eminsen, ne hissettiğinden eminsen o anı düşünmeyeceksin. Sen isteyerek yapmadın bu eylemi, buna zorlandın. İkisi farklı. Bilinç yitimi, korku, kıpırdayamama hali nedeniyle kurbanların çoğunda, tecavüze fiziksel olarak direnemediklerinden dolayı gerçekleşir. Şöyle ki, 2017'de Stockholm'de bir klinikte yapılan araştırmaya göre, kurbanların yüzde 70'inin yoğun korkudan kaynaklı geçici felç hali yaşadığı görülmüş. Bu insanlar rıza göstermemiş, tehdide karşı, vücutları normal bir biyolojik tepki vermişti. Tehdide karşı bir diğer otomatik tepki de, kopma veya ayrışma olarak ifade edilen, bu durumdur. İnsan mekanizması karmaşık bir işleyiş içindedir. Bu tür travmaya maruz kaldıklarında, fiziksel olarak kurtulma durumu söz konusu olmadığında, bir tür psikolojik kaçışa başvururlar."

Cirrus zincirlerle asılı halini hatırladı, bacaklarının titrediğini ve karnında beliren şiddetli acıyı hissetti. Sanki kızgın bir kılıçla içi oyuluyordu. Aynı acıyı psikolojik olarak şu anda bile hissediyordu. Bacakları tutmayınca sandalyeye oturma ihtiyacı hissetti.

"Sen kendi hislerini herkesten daha iyi biliyorsun. Sen bunu fantezi olarak görmediğini belirtmiştin. Eğer öyle olduğu konusunda hâlâ netsen, bu tür anlarda beyin kopma haline geçerek, o anı atlatmayı sağlar. Ancak bu durum kurbanların mücadele etme ihtimalini azaltır. Bu nedenle yaşanan tecrübe *'gerçek tecavüz'* gibi gelmeyebilir. Kültürel olarak yaygın olan tecavüz anlayışına göre, kurbanların sadece kadınlar olarak görülmesi de sorunludur. Bu nedenle çocuklukta veya yetişkin olarak cinsel istismara ve tecavüze uğrayan erkekler, yaşadıkları olayı istismar veya tecavüz olarak görmeyebilir. Bir araştırmada, tecavüze uğrayan 323 yetişkin erkeğin, sadece yüzde 24'ü olayı tecavüz olarak nitelemiştir. Senin de bu çelişkilere düşmen, kendini korumaya alman ya da korkularınla sınanman normal."

"Tavsiyeniz nedir,"

"Sevişmek insan neslinin üremesi için gerçekleşen bir gensel eylem olduğu kadar, iki cinsin birbirinden manen de faydalanmasıdır. Öpüşmeyi denediniz mi?"

"Denedim, ileri gidemiyorum."

"Korkularınızın üzerine gidin. Tutku, ambara düşen çıngı gibidir, bir kere temas ettiğinizde size yol gösterecektir. Baskı altında hissetmeyin artık, kendinizi suçlamaktan vazgeçin ve dışlanmamak amacıyla suçu alternatif fikirlerle süsleyip, olayı 'tecavüz' olarak adlandırmama yoluna başvurmayın. Düşüncelerinize şüpheyle bakılmasın diye utancınızı içselleştirerek, iyileşme sürecini de engelliyorsunuz. Şunu aklınızdan çıkarmayın: Acı ve utanç, suçun yönünü saptırmaya neden olabilir. Ama tecavüz, asla kurbanın suçu değildir."

Aldığı öğütlerle denemeye ve gözlemlemeye karar veren Cirrus bu korkusunun üzerine giderek iyileşme sürecini hızlandıracaktı. Doktoruyla yaptığı konuşmasını bitirip odaya döndüğünde normalden daha heyecanlıydı. Her şeyin güzel ve olağan seyrinde olmasını istiyordu. Oda loştu, yatağa yaklaştığında, karısını uyurken buldu. Yanına uzandı. Dirseğini yaslayıp başını eline koydu. Üzerindeki pikeyi göğsüne doğru çekerek, muhteşem manzarayı kaparken, dövmesine baktı kısa bir an. Yüzüne saçılan saçlarını kenara çekerek, huzurla süzülen melek yüzünü izledi. Yanında güvenle uyuyordu. Olanları tam olarak tanımlamakta güçlük çekiyordu. Ona hissettiği hiçbir şey kararında değildi, adını koymak gerekirse: Yoğundu. Belki de bu kelime bile tanımlamak için fazla yetersiz kalıyordu. Onunla evlendiği günden beri ikilemde

kalan duyuları, kendiyle çelişen korkuları, ona olan dizginsiz tutkusu ile nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. Tüm dünyası yerinden oynamış ve her şey tepetaklak olmuş gibiydi. Evlenmelerinin böyle hoşgörülü, saygılı, sadakatle kördüğüm haline geleceğini hiç düşünmemişti.

Yanında çocuk gibi kıvrılmış yatan ve normale göre uzun ancak kendi gövdesine göre ufak tefek kalan kadına karşı duyduğu yakınlık hissi, göğsünü yakıyordu. Ailesinin ölümünden ve uzun zamandır içinde bulunduğu savaş geçmişinden sonra, böyle duygulara karşı katı olduğunu sanırdı. Kendine olan hâkimiyeti ve duygusuzluğu, bir liseli kızın tek bir gülüşüyle tuzla buz olmuştu. Yeşil gözleri, haylaz sözleri, sürekli peşinden koşan cesur halleri onu kendine adım adım bağlamıştı. Okul çıkışları eve götürürken sırnaşan haylazlığı, gözlerinin içine çekinmeden bakan tutkusu, kocaman adamın elini ayağını birbirine dolaştırıyordu. İlk defa bir kadından korkmuştu, bu küçük kadından. Oysa duygusuzluğu ve iradesi onu bir lider ve iyi bir koruma şefi olarak mükemmelleştiren şeylerdi. Ufacık liseli kızın kendiyle büyüyen aşkı altında, buzlarının eridiğini hissettikçe korkuya kapılmış, kaçmıştı.

Cemre haklıydı: Ece, gözleri gözlerine dokunduğu ilk günden beri onu seviyordu. Bunu gözlerinde, dokunuşlarında, gülüşlerinde görebiliyordu. Ona duyduğu özel sevgiyi inkâr edemiyordu, sadece ya onu aynı oranda sevemezse korkusuyla savaşıyordu. Hem onu sevip, hem de kendi hayatını inşa edebilir miydi? Daha önce bunun mümkün olabileceğine ihtimal vermezdi. Geçmişindeki tecrübelerinden bilirdi ki duygular her şeyi karmaşıklaştırırdı. Zayıflatırdı. Bu da onun gibi bir adamın riske edebileceği bir şey değildi. Harun ile nişanlandıklarında ve evlendiklerini gördüğünde, bunu net bir şekilde tecrübe etmişti. Ne olursa olsun, karısına olan zaafı keskindi. Onu kimseyle paylaşamayacak kadar seviyor, onu kendinden kıskanacak kadar deliriyordu. Ece bilmese bile, Cirrus kıskanç ve sahiplik ilkesi yüksek bir adamdı, sadece bu vaziyetinin onu daraltmasından korktuğu için kendini dizginlemeye çalışıyordu. Giydiği kıyafetten savurduğu saçın teline kadar, rastgele dudaklarına konan gülücükten kazara başkasına dönen bakışlarına kadar, her şeyini kıskanıyordu. Ama bu kıskançlığının sorumluluklarının önüne geçmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Dibine sokulan Ece onu koklayarak homurdanırken, mutlu bir şekilde gülümsedi. Dudaklarında çiçekler açan Cirrus, iç çekerek, yanağını sıcak, ipeksi saçlarına bastırdı. Tatlı, kadınsı kokusunu içine çekti. Huzur,

bedenini çevreleyen yangın, kasıklarına biriken ateş, bitkin uzuvlarını sardı. Çok yumuşak ve naifti. Narindi ve incinebil bir yapıya sahipti.

Onu incitmek istemiyordu. Onu mutlu etmek için elinden gelenin en iyisini yapacağına kendine defalarca olduğu gibi yine söz verdi. Onunla koyun koyuna olup da uyumak öyle zordu ki. Erkekliği huzursuz bir acıyla baskı yapınca bacaklarına, doğruldu. Uyku tutmayınca kendine sıcak bir kahve yapmayı düşünerek ayaklandı ve işte tam da her şey o anda oldu. Küçük bir şimşek odayı aydınlattı. Perdeleri açık cama baktı, neyseki ardından yenisi gelmemişti. Odadan çıkarak aşağı indi ve kahve yerine papatya çayı yaparak uyumak için bedenini sakinleştirdi. Televizyon karşısında pineklerken de uykunun yavaş yavaş gözlerine çöktüğünü hissetti.

O gecenin geç saatlerinde odaya girdi. Yatağa baktığında, karısının sırtı ona dönük olacak şekilde kendi tarafında yattığını gördü. Kendi tarafı! Onların bu yatakta, kendi bedenlerinin huzuruyla şekil alan, bir tarafları bile olmuştu. Bu düşünce ne kadar garip geldi bir an. O sırada cılız bir şimşek daha odayı aydınlattı. Cirrus cama baktı. İnatçı gökyüzü bu sefer yapmaya kararlıydı. Neyse ki atış alanını toparlamıştı, dışarıda ıslanacak bir şey kalmamıştı.

Karısının uyuyor olması ne büyük bir nimetti. Pencereye vuran cansız yağmur damlalarını duyunca, yatağa yaklaştığında aslında pek de şanslı olmadığına tanık oldu. Karısının, uykusunun arasında dahi kendini korumaya aldığını ve pikeyi kulaklarına kadar çektiğini gördü. Huzursuzlukla, sanki şu anda uyanıkmış gibi kıpırdandı. Huysuzca homurdandı. Cirrus ürkerek cama baktı. Şimşek çakar mıydı bilmiyordu ama cama vuran yağmur damlaları şiddetini arttırmaya başlamıştı.

Camlar kapalı olduğu halde, ağaçların dallarına vuran rüzgâr yaprakları sarsmaya, ürkütesi bir hırsla ıslak sesi çıkarmaya, sanki gövdesini sarsıyormuş gibi hışırdamaya başladı. Artık sert rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Yatağın yanına oturup, karısının saçlarını okşamaya başladı çünkü Ece huzursuzlaşmaya başlamıştı. Hâlâ uyanmamıştı ama uykusunu sabote eden yağmura da, tepkisiz kalamamıştı.

Rüyasında homurdanan ve kaşlarını çatan kız, şarkı söylercesine kısık bir sesle bir şeyler tekrarlamaya ve huzursuz bir tepkiyle pikesini tekmeleyerek diğer tarafa dönmeye çalıştı.

"Seni bu kadar korkutan yağmur mu yoksa yağmurun sana hatırlattığı kötü anıların mı?" diye fısıldadı huzursuz bir acıyla.

Ece kasılarak başını diğer tarafa çevirdiğinde, yanağını okşayan kocası onu bu korkunun içinden çekip almayı diledi. Göğsünün arasında bir okyanus demlendi ve hırçın dalgaları sinesini yumrukladı. Çaresiz kalınca, kaburgalarının arasında bir acı hissetti. Her gece uykularına gelen huzursuzluğun, korkunun ve önsezinin nasıl can sıkıcı bir çaresizlik olduğunu iyi bilirdi, bazı geceler aynı korkuların eteğinden geçer, huzurun gölgesine basmak için koşardı. Çok gece uykuları kâbuslarla bölünür, sonrasında gözlerini kapamaya korkardı.

Uyku ölümün bir eşiydi ve Cirrus ölümden, hiçbir zaman korkmamıştı ama işkence gibi üzerine çöken kâbusları yüzünden, çok gece uyumaktan bile korkar hale gelmişti. Kendi düşüncelerini zihninden uzaklaştırıp, karısını sakinleştirmeye odaklandı. Ona neyin iyi geleceğini ve neler yapması gerektiğini düşündü. Onun ile yaptığı evlilik hiç düşünmediği anda, hayatını çok başka yerlere götürmüştü. Oysa şimdi görüyordu ki karısından ayrı kaldığı an, nefes alamıyor, diri diri toprağa gömülmüş gibi eli ayağı bağlanıyor, kıpırdayamıyordu. Bazen uykusundan hızla uyanıp yanında olup olmadığını kontrol ediyor, bazen sımsıkı sarılırken bile özlüyordu. Bu öyle aciz bir duyguydu ki, ne kadar sarılırsa sarılsın doyamıyordu, bu da onu korkutuyordu. Uzaklaştırıyordu, uzaklaştıkça da nefessiz kalıyor, ona doğru koşuyordu.

Aralarındaki sadece aşk değildi. Onları birbirine kördüğüm misali bağlayan her ne ise, bunun sona ermesi düşüncesinden dehşete kapılıyor, bir gün biteceği fikrine tahammül edemiyordu. Bu duygu ve karısının sorgusuz varlığı, öyle ürkütesi bir gerçekti ki, kaybetmekten öyle korkuyordu ki, ölüm bile bu korkusunun gölgesi olamıyordu.

Komedindeki telefonunun ışığı yanıp sönerek titreşim bildirimine bir bip sesi düştü. Genç adam yan dönerek telefonunu eline aldı. Ecem Hanım mesaj atmıştı. "Cirrus uyuyor musun?"

"Yağmur yağıyor," dedi Cirrus anne yanına anlayışla yaklaşarak, "Ece uyuyor, ben uyanığım. İyi geceler."

"Teşekkürler oğlum,"

Oğlum!

Bu söz çok ağır, aynı zamanda tuhaf, fakat garip şekilde mutlu etmişti genç adamı. Bir süre telefona aptal aptal bakakalmıştı. Belli ki anne yüreği hissetmişti yağmuru, uykusunu kızına kurmaya alışık yanı uyanmıştı. Artık birden fazla bekçisi vardı Ece'nin, bu korkuları yok olana kadar herkes üzerine düşeni yapacaktı.

Telefonu komedine koyarken hâlâ göğsünün arasına sıkışan sözcükle uğulduyordu kulakları.

Oğlum! Meğer ne çok özlemiş, ne çok zamandır duymaya hasretmiş benliği. Pencerenin yanına gitti, camdan dışarı baktı kısa bir süre ve ardından kalın perdeleri sımsıkı kapatarak, gelecek olan şimşeklerden karısını korumak istedi. Üzerini değiştirirken, Ece'nin sığınma güdüsüyle, onun tarafına doğru kaydığını gördü. Yanına yatan Cirrus, elini başının altına alarak tavana baktı ve gözlerini kapadı. Fakat cama vuran şimşeğin yansımasını, göz kapaklarının altında bile hissetti. Ardından ufak bir şimşek daha odayı aydınlattı. Karısı inleyen bir çaresizlikle ona doğru sokuldu. Başını karın boşluğuna yaslayarak, inledi. Taş gibi kasılırken, eli yorganı kavrar gibi bacağını kavradı. Tırnaklarını kocasının etine batırarak, korkusunu bertaraf etmeye çalıştı. Cirrus elini avucunun içine alarak, korkusunu bertaraf etmeye çalışırken öpüp okşadı. Onun hâlâ uyumakta olduğunu görünce, başını okşayarak sakinleştirmeye çalıştı.

"Buradayım Ece, yanındayım. Korkma."

Cirrus onu kollarına çekmek istedi, ancak karısı buna müsaade etmedi. Olduğu yerden kıpırdamak istemiyordu. Sanki küçük bir çocuğun yorganın altına saklanıp, kendini korumaya aldığı gibiydi tavrı. O da hayalinde bir yere saklanmıştı belli ki, birinin onu oradan çıkarmasını istemiyordu. Bu sefer, Cirrus'un bile dikkatini cama çeken, ikisinin de korkudan ürpermesine sebep olan o şimşeğin ışığı odaya yansıdı. Perdeleri kapalı oda, bir an gündüz gibi aydınlandı. Kaburgaları sıklaşan adam karısına döndü. Kalbi korkuyla hızlanmıştı çünkü onun korkacağını biliyordu. Elleriyle kulaklarını kapamak istedi. Eline uzandığı an, sanki gök yarıldı. Karısından acılı bir inleme duydu.

Ardından tekrar eden ufak şimşekler, beyaz bir ışık halinde karısının yüzüne vurdu ve her seferinde Ece dişlerini gıcırdatırken, kasılıp kaldı. Hasta gibi acıyla inledi. Cirrus onu kendine çekemeyince, kendisi yatakta kaydı, kollarına almaya çalıştı. Zor da olsa başardı. Karısı hâlâ uyuyordu, kollarındaydı ama yüzü ve bedeni kesinlikle huzurlu değildi. Onun varlığı bile onu sakinleştirmeye yetmemişti. Her şimşek darbesinde, sırtını ve saçlarını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Yağmurun dinmesi için dua ederken, her zaman olduğu gibi onun sakinleşmesi için dakikalarca okşadı.

Bir ışık daha aydınlattı odayı. Cirrus bu sefer gelecek olan sesle onun ciddi anlamda korkacağını anlayıp, sımsıkı sarılırken, göğü ortadan ikiye yaran ve sesindeki ürkütesi tutumuyla tüyleri diken diken eden yıldırıma meydan okumak istedi. Ama sesle çığlık atan Ece kollarından bir anda koptu ve gözlerini iri iri açarak, heykel kadar beyaz bir tenle donup kaldı. Kolları boş kalan ve karısının titreyen sıcak bedeni kendisinden uzaklaşan adam, hüzünle yüzüne baktığında, Ece'nin yaşadığı dehşet verici korkusu yüzüne yansıyordu.

Ece hiç kıpırdamadan, gözünü bile kırpmadan öylece kalınca, Cirrus endişelendi. Karısı gözünü bile kırpmadan tek bir noktaya bakıyordu.

"Ece," diye fısıldadı. "Feriğim,"

Bir şimşek daha çaktı gökyüzünde, kasılarak çığlık atan Ece yatakta poposunu kaydırarak geriledi ve sanki bir canavardan kaçıyormuşçasına sırtı yatağın başına çarpana kadar geri gitti. Bu tarif edilemeyecek bir ifadeydi. Dehşetin en ufak bir zerresini bile yüzünde resmeden bir mumsulukla, bir ağaç gibi donup kaldı. Bedeninin kasıldığını ve olduğu yerde, tüm kaslarının taş kestiğini görebiliyordu. Yeşil gözleri hâlâ açıktı ve hiç kıpırdamıyordu, kırpmıyordu bile. İnsan gözlerini kırpmadan ne kadar durabilirdi ki? Bedeni birbirine sıkıca vidalanmış gibi, ileri geri tek bir hareketle sallanmaya, yatağı sarsmaya başladı.

Cirrus ne yapacağını bilemedi, "Feriğim," diye fısıldadı sadece hüzünle. Sesinin bile onu ürküteceğinden korktu. "Buradayım Ece, korkma, yanındayım." Sanki şu hali, evlenmeden evvelki o gece yaşadıkları korkudan daha beter gibi duruyordu. Onu duymuyor, görmüyor gibiydi. O zaman da böyle kasılıp kalmıştı ama kendindeydi, sanki şimdi gözleri açık ama hâlâ uyuyor gibiydi. Bir erkek karısına bu kadar çaresizce baktığında, yüreğini lime lime eden kederiyle başa çıkamıyordu. Kendisi de kâbuslarından sık sık bu şekilde uyandığı için, Ece'nin bu şekilde korkarak uyanmasına dayanamıyordu. Kimse(hiçbir çocuk) böyle korkarak kâbuslarına uyanmamalıydı, hele bu kişi onun yarası, yüreğinin yarısı ise, asla...

İki dizinin üzerinde yavaşça toparlanarak, onu ürkütmeden yanına sokuldu. Dikkatle yüzüne bakıp, ne yapması gerektiğini tarttı. Elleriyle omuzlarını tuttu, onu kendine çekmeden önce, yatıştırmalıydı ama daha dokunduğu an, donup kaldı. Ece titriyordu. Bedeni ise sokakta kalmış çocuk misali buz gibiydi. Soğuktan taş kesmişti. Ona hiç tepki vermedi, ne yüzüne baktı ne de dokunuşuna aldırdı.

"Ece," diye fısıldadı. "Uyandığında bunların bir rüya olduğunu sanacaksın, belki de hiç hatırlamayacaksın." Biraz daha yaklaştı. "Sakinleşmen için, sana dokunabilir miyim?"

Ece'den hiç ses gelmedi, zaten kocası da bir cevap beklemiyordu. Bir tepki vermesini içten içe dilemişti.

"Ben yanındayım, korkma! Korurum seni," dedi tıpkı Ece'nin korktuğunda onu teselli ettiği gibi, bu sözler nasıl da onu yatıştırmıştı, belki karısına da faydası olurdu. Hem babasının onu böyle teselli ettiğini söylemişti. "Her şey yoluna girecek bi'tanem, sabah mutlulukla uyanacaksın."

Ece ona tepki vermemişti hâlâ ama sarsıntısı hafiflemiş, titremesi azalmıştı. Sesini duyuyordu demek ki. O sırada bir şimşek daha çaktı ve elinin altındaki kadın, acı bir çığlıkla kaskatı kesildi. Öyleki, odada yankılanan sesi yıldırımın yankısına karışırken, Cirrus parmaklarının altındaki kasların bir an gerginlikten yırtılacağını düşündü. Bir kere daha şimşek çakınca, dehşet verici bir çığlık daha attı. Bu çığlık, genç bir kadına göre çok fazlaydı. Nasıl yaptı karısı bunu bilmiyordu ama sanki bir çocuk sesiyle, çocuk tınısıyla bağırmıştı. Ardından da, "Yapma!" diye haykırdı.

"Lütfen yapma..."

Sesi daha önce hiç duymadığı kadar gençti.

"Hayır... Ne olur yapma. Babamı istiyorum. Yapma ne olur yapma... Yapma!"

Sanki yatağın üzerindeki Ece değildi. Bir çocuk sesiydi ve tıpkı bir çocuk gibi kendini ifade etmekteydi. Korkuyordu, üşüyordu, dehşete düşüyordu. Sonra genç adamın bacaklarına doğru sıcak bir sıvı gelmeye başladı. Cirrus başını eğdiğinde onun altını ıslattığını gördü. Yutkunamadı, boğazına acı yumruk oldu dizildi. Karısına daha fazla sokuldu. Dizleri ıslanırken, onun titreyen gövdesini sarmalamak, korkularından uzaklaştırmak ve korumak istedi.

Yanağına bir damla yaş süzülürken, "Ece?" dedi acıdan kasılan Cirrus. Kim ona ne yapıyordu? Neyden korkuyordu bu kadar? Altını ıslatacak kadar dehşete düştüğü neydi?

Ve Ece aynı çığlığı bir daha attı. Tiz çığlık, odanın duvarlarında yankılanırken, kızın zihnindeki görselde çok başka fırtınalar kopuyordu. Ece beş yaşındaydı, korkudan altına ıslatmış halde bir ameliyathanede,

bir koltuğa bağlanmıştı. Karşısındaki adam ona gülümseyerek, birini daha kesiyordu. Hem de diri diri...

"Sana öğrettiğim hiçbir şeyi unutma Ece, ileride bu görevi sen devralacaksın. Şimdi sana ezberlettiğim duayı okumaya başla."

عَالِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَى غَيْبِهِ أَحَداً ﴿٢٦﴾

إِلَّا مَنِ ارْتَضَى مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَداً ﴿٢٧﴾

لِيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رِسَالَاتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَى كُلَّ شَيْءٍ عَدَداً ﴿٢٨﴾

"Hepsinin içindeler, içlerinden çıkarmak için korkutmamız lazım. Onlarda bizim gibi acı çekiyor, her kesik onlara acı veriyor." dedi adam aynı titizlikle canlı canlı bir kadını doğrarken. "Dillerini kesmelisin ki bizi kandıramasınlar. Gözlerini oymalısın ki bizi göremesinler, ağızlarını dikmelisin ki bizi büyüleyemesinler, ellerini kesmelisin ki bizi tutamasınlar..."

Adam elindeki gözleri ona göstererek, "Artık bu dünyaya çıkamayacak, korkma. Biz, ikimiz koruyacağız herkesi,"

Ece sonsuz bir acıyla bağırırken, yanına gelen hemşire gözlerini devirip kaşlarını çatarak, "Hişt!" yaptı ve onu uyararak, "Eğer susmazsan, elektroşok veririm sana," diye tehdit etti. "Bu kutlu görev için seçildin, kıymetini bil. Şimdi duaya devam et, yoksa tırnaklarını sökerim."

Ece aynı duayı sesli sesli okumaya başladı. Adamın her bir organı doğramasında daha sesli okudu. Daha sesli. Adam en son kadının göğsüne damgasını kazırken, içeriyi bir şimşek aydınlattı.

Kalbi yerinden çıkacak gibi olan Ece, soluk soluğa, "Hayır... Yapma," diye bağırdı ama bağlandığı yerden ne kurtulabiliyor, ne de biri onu duyabiliyordu. O anda gökyüzünde bir ışık belirdi ve karanlık ameliyathaneyi aydınlattı. Bunun yıldırım mı yoksa doktorun tepesindeki büyük lambanın ışığı mı olduğunu bilemedi Ece ama bir anda ameliyat masasından doğrulan kişi başını ona çevirdi. Gözleri oyulmuş, ağzı dikilmiş kişinin her yanından kanlar akarken, ağzı gerildi, dikiş iplerinden sıyrılan et lime lime olurken kadının ağzı açıldı ve dehşet bir ışıkla ağzından salınırken etleri, aynı anda daha önce hiç duymadığı o şiddetli ses çığlık yükseldi.

O kadar güçlüydü ki, Cirrus bile onu zapt etmekte zorlanıyordu. Sanki içine şeytan kaçmış gibiydi. Kaslarının eklemlerini zorlayan sesini,

boynunda morararak şişen damarı ve boğazının kaskatı yapısını görebiliyordu. Son şimşek sesiyle iyice kendinden geçen karısına sımsıkı sarılan Cirrus, onu varlığıyla yatıştırmaya çalışıyor, boğazı yırtılasıya çığlık atan kadını telkin etmek için güzel şeyler fısıldayıp, dudaklarını şakaklarında, yüzünde, gözlerinde gezdirerek onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Yatağın içinde, ikisi de ıslanmış gecelikleriyle buz gibi olmuştu.

Bedeni kollarında gevşerken, hıçkırarak ağlıyor, avaz avaz bağırarak, "Yapma! Yapma! Baba! Baba!" diye bağırıyordu.

Onun kâbuslarının bu dehşetli yüzüyle ilk defa karşılaşan Cirrus ne yapacağını bilemedi. Rüzgâr Bey'in düğün öncesi yaptığı konuşmasını hatırladı. Ona verdiği öğütleri ve anlattığı gerçekleri! Her şeyi!

"Korkuyorum," dedi sonunda Ece, çocuksu bir edayla. "Çok korkuyorum, lütfen baba gel! Gitme!"

"Ece?" diye bağırdı daha fazla dayanamayan Cirrus, "Buradayım, korkma ben buradayım. Sana sarılıyorum. Sımsıkı sarılıyorum feriğim, lütfen hisset beni. Seni tek bırakmayacağım. Korkularından koruyacağım, duy sesimi. Ben yanındayım, duy sesimi."

Ece kollarına yığıldı, bedeni yumuşadı, gözleri kapandı ve solukları yavaşladı. Bayılmamıştı ama sanki bir anda derin bir uykuya dalmış gibi huzurla gevşeyen yüzü normalleşmişti. Sesi eriyip yitmiş, hıçkırıkları hâlâ cansız bir kasılma halinde dudaklarına tırmanıyor ama çığlıkları odanın duvarından süzülerek giden ışık gibi karanlığa karışıyordu. Karısını göğsüne çekti. Şakaklarından öperken, yüzünü, saçlarını, omuzlarını okşadı. Tekrar sakinleşmesine yardımcı oldu, Ece dinen şimşeklerin sesiyle huzura kavuşurken, bedeni sanki az evvelki dehşeti kocasına hiç yaşatmamış gibi yumuşayarak bedeninde şekil aldı. Kocasının teskin eden sesiyle huzurlu bir uykuya daldı. Sabah uyandığında utanmasın diye Cirrus üzerini değiştirdi ve o görmeden kirli sepetine atarak, sabah erkenden odadan ayrıldı. Ece uyandığında bedenindeki ıslaklıktan utandı. Cama baktı hızla, yağmur yağmıyordu ama gökyüzündeki berraklık gece üzerinden inen karabulutlardan sıyrıldığını göstermekteydi. Kocasının bu manzarayı görmemiş olmasını dileyerek yatağın çarşaflarını toparlayıp yatağı sildi, üzerini ve nevresimleri yıkayarak arkasında delil bırakmadı. Yatağa temiz nevresimler, mis kokulu keseler koydu, her gece yatağa uyamaya gelen kocasında bir değişim olup olmadığını gözlemledi. Neyse ki Cirrus bir şeyin farkında

değil gibi duruyordu, ya da o kadar iyi rol yapıyordu ki genç kız bile bunu anlayamıyordu.

O gece sonrasında geçen, buna benzer birkaç gece boyunca Cirrus gözlerini kırpmadan nöbet bekledi ve karısını uykuya teslim ettikten sonra bile uyumadı. Neyse ki o geceki kadar kötü bir gece bir daha yaşanmadı. Huzursuz ve kaygılı kasılmaların dışına çıkmadı yağmurlu duyguları. Yine de sabaha kadar başını bekledi, garip bir ifadeyle içi acıyarak yüzünü seyretti. Ve dün gecede şiddetli bir fırtına belirince korktu Cirrus.

Hiçbir şey söylemeden ne kadar öyle baktı ona, ne zaman uykuya yenildi gözleri bilemedi. Sabah bedenine dolanan karısının kolları ve bacaklarıyla kalktığında, uyarılmıştı ve bedeni ateşler içinde kavruluyordu. Bu, o kadar yüksek bir ateşti ki, uykusundan uyandırmıştı. Hiç sırası değildi ama karısının sıcak varlığına tepki vermeye başlayan bedenine sahip çıkamamıştı. Yataktan usulca kalkıp soğuk bir duşla, ateşini söndürdü. Odadan çıkıp onu uykunun kollarında tek bırakarak, hayatına devam etmek için sabah görevini hatırladı. Ece korkularını bertaraf etmiş - kocasından habersiz halde- yeni bir güne esneyerek uyandı ve uyandığında, yine boş yatakla karşılaştığı an kaşlarını çattı. Bu sefer dert etmemişti. Üstelik sanki dayak yemiş gibi tüm kasları ağrıyordu, havanın çarptığını düşündü.

Üzerini değiştirip aşağı indiğinde, yardımcı kadının ortada sekip durduğunu gördü. Kadın ne biliyordu yemek yapacağını, ne biliyordu mutfağı toparlayacağını. Bu kadar işi tek başına yaparken hiç söylenmiyor, ama yüzündeki somurtuk ciddi ifadesi de değişmiyordu. Arada mutfağa giren köpekleri kovuyor, sonra işine yeniden dönüyordu.

Güvenli bir mesafeden kadının iş yapmasını izledi. Evi dolaşması kısa sürmüştü yine, zaten her yerini ezberlediği ev artık sıkıcı gelmeye başlamıştı. Keşfedecek bir şey kalmamıştı. Sırtında bir ürperme oldu, hissetti. Etrafa bakındığında, kocasını göremedi. Dışarıdan sesini duyduğunda gülümsedi. Birine, bir şey için bağırmıştı. Onu daha evvel korumalara direktif verip azarlarken de defalarca görmüştü. O halini biliyordu, korkuyordu da çok zaman o otoriter, öfkeli, ürkütücü halinden.

Tülleri açık camdan baktığında, onun iki gençle hem otoriter, hem de babacan bir halde konuştuğunu gördü. Çok olgun duruyordu, yaşından hayli olgun. Karşısındaki adam uyarıyı alıp mahcupça başını eğmişti. Ona zarar görmemesi için bir kaç öfkeli öğüt vermişti. Sesindeki

çelik gibi kesinlik, şüphelerini giderdi. Kesinlikle onun için başka bir iş düşünemezdi. Ya asker olmalıydı ya polis, bu kadar şanssız olmasaydı belki de kendine yakışan bir mesleği olacaktı ama yine de yapabileceği en iyi işi bulmuştu. Bu adamın yapamayacağına inandığı pek az şey vardı. O hep zihninde, kitaplardaki muhteşem kahramanlardan daha görkemli bir hal almıştı. Onu bazen, öyle yerlere koyuyordu ki benliğinde, kusurlu bir insan olduğuna kendi bile inanamıyordu. Adamlar başını salladı. Zaten uyarısında haklı olan Cirrus'un düşünceli davranışı karşısında, ona müteşekkir olmuşlardı.

Yalnızca birkaç haftadır evliydiler ama Ece sanki senelerdir onunla evliymiş, hayatında kalubeladan beri varmış gibi hissediyordu. Cinsellik, bir evlilik de neredeydi bilmiyordu ama sevgi ve güvenin önemini birlikte öğreniyorlardı. Kızı camdan gören Cirrus sesini alçaltmadan evvel, uzun uzun yüzüne baktı.

"Silahla şaka yapmayın bir daha," diye uyardı gençleri. "Kurusıkı bile olsa," Omuzlarına dostane bir vaziyette vurarak güven verdi.

İki adam ciddi ifadelerle birbirlerine baktı ve sırnaşık bir ifadeyle Cirrus'a sırıttılar. "Peki, yedek kurşun alabilir miyiz?"

"Kaybolun," diye gürledi Cirrus ama sesinde keyif vardı, hissetmişti.

Gülümseyen Ece her ne kadar çılgınca görünse de, kocasının insanlarla konuşurkenki rahatlığına hayran kaldı. Onunla da keşke bu kadar kolay sohbet edebilseydi. Konuşurken, dokunurken, kasılmasalar, düşünmeselerdi. Bakıştıklarında, o delici kahve gözlere bakıp, gülümsemeye bir an tereddüt etti. Tam ihtiyacı olduğu anda, ona hayat bağışlayan bu yakışıklı adama duyduğu hayranlıkla, kalbi dolup taştı. Bir gün, bu sevgisinin öyle fazla gelmesinden korkuyordu ki, sanki patlayacak ve aşkının enkazlarını etraftan toparlayamayacaktı. Gururla gülümsedi ona, elini çekingen bir jeste sallayarak arkasını döndü.

Belki de böylesi daha iyiydi. Yavaş yavaş birbirlerini tanımalarının keyfini sürmek istiyordu. Her şeyin zamanı vardı. Bunu ikisi de bilecek kadar çok şey görmüş geçirmişti. Yardımcı kadın içeri giren köpekleri kovarken yine evin içinde dört dönmeye başlamıştı. Üzerlerindeki tüyleri çamur kaplı köpeklere bakan Ece kaşlarını kaldırırken, köpekler önünden hızla geçip gitti.

Ece annesini ve babasını arayarak zamanını geçirirken, kızlarla konferans kurmayı da unutmamıştı. Bir ara Esme teyzesi tarafından azarlanarak, en azından mesaj atması konusunda uyarı almıştı. Evde

boş boş gezmek sıkıcıydı. Doktoruyla görüntülü görüşmenin arkasından, Şükran Doktor'un halini hatırını sordu. Onunla biraz dertleştikten sonra, odasına çıkarak, kitap okudu. Şükran Hanım ona yine çok güzel öğütler vermişti. Uzun süredir ihmal ettiği kendine biraz daha böyle hoyrat davranırsa, külahlarını değiştireceği konusunda inceden de tehdit etmişti. Ah bu kadın, bazen onu bu kadar iyi nasıl tanıyabiliyordu şaşırıyordu.

Öğlen yemeğine gelen gençlerin ayak sesleri evden çekildikten sonra, ev ıssız bir yer haline geldi. Kız camdan dışarı bakarken, hâlâ gezemediği ve merak ettiği adaya bakındı. Yüzü asık, birazda mahzundu.

Akşam eğitim bitince eve erken gelen Cirrus, bu tutumunu anlamış olmalıydı ki, duşunu almış, üzerini değiştirirken gündelik kıyafetlerini giymişti. Asil takımlarını. Bu takımlar ona çok yakışıyordu. Ece bir kez daha değerlendirmesini takım elbiseleri yönünde kullandı. Babasının kravat merakı ve takımlarına olan düşkünlüğü sanırım onda erkek giyim algısını değiştirmişti. İnşallah babası gibi maç delisi biri olup çıkmazdı, yoksa külahları fena değişirlerdi.

Bugün en azından adayı olmasa bile kendi emeğiyle kurduğu parkuru gezdirir diye ümit etti. Hem ada halkı, denizde de kendilerini karada olduğu kadar evde hissediyor olmalıydılar. Burası da küçük bir İstanbul gibi olmalıydı. Sahil kısmının, daha şimdiden neşeli ışıklarla dolu olduğunu düşünebiliyordu. Aileler çocuklarıyla sahilde yürüyüş yaparken gençler kumsalda eğleniyor olmalıydı. Kesin insanlar gündüz yüzmeye indiği gibi akşamları da eğlenmeye sahil kısmını seçiyordu. Belki kocası onu akşam sahile indirip gezdirir diye umuyordu ama Cirrus ona çok başka bir teklifle geldi.

"Sıkıldın mı?" Kız dürüst olarak başını salladı.

"Biraz dolaşmak ister misin denizde?"

"Denizde mi?" diye sordu Ece şaşkınca, sahilde demek istemişti sanırım, yanlış telaffuz ettiğini sandı.

"Evet, denizde. Bugün hava çok güzel, rüzgârda kayda değer bir tutumda,"

Ne dediğinden hiçbir şey anlamamıştı, ta ki onun elinden tutup Ada'yı gezerek, sahile götürmeyi planladığını belli edene kadar.

Ağaçlarla kaplı yoldan inerken kuş seslerine rüzgârın hafif meltemi eşlik ediyordu. Sanırım sonunda ilkbahar yaza geçmeye başarmıştı. Gözlerini kapatarak Ada'nın kendine has erguvan kokusunu içine

çekti. "Buradayken cennette gibi özgür hissediyorum kendimi..." Yüzüne bakan kocasının gözlerini teninde hissedince, tek gözünü açtı ve mahcup bir halde gülerken, "Yani sıkılmadığım zamanlar." diye açıkladı.

"Sıkılıyor musun?"

"Bazen," dedi Ece, yalan söylemeyi sevmezdi. "Sen işinle ilgilenirken, yapacak bir şeyler bulmak zor oluyor." Ece dalgın halde etrafa bakınırken, kocası birden durdu. "Bana bak," dedi sert bir ifadeyle. Ona dönen Ece gözlerini iri iri açarak, "Memnuniyetle," dediğinde, dudaklarına yine o sarhoş, haylaz gülücükler oturmuştu.

Gözleri birbirine kenetlendiği an soluğu kesilen adam için dünya durdu. Ne diyeceğini unuttu. Uzun bir kalp atışı boyunca görebildiği tek şey, karısının gözlerinde dolanan tutku oldu. Daha önce bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir büyü etrafını sardı. Ona baktığı her an göğsü kaburgalarına sataşıyor, karnının içinde minik depremler oluşuyordu. Güldüğü zaman dünyanın en mutlu insanı, üzüldüğü zaman dağlar üzerine çökmüş gibi hissediyordu. Ece gözlerini kırpmadan baktığı zaman, kendini bir dağın yamacında asılı kalmış gibi hissediyordu. Elleri birleştiği zaman, ruhu bedeninden çıkmış, mutluluğun doruğuna ulaşmış oluyordu, şimdiki gibi. Ama gözlerini kaçırdığında, uçurumdan aşağı uçtu ve hüzün serildi ifadesine.

Ece elini bıraktı, kollarını kocasının gövdesine dolayarak başını göğsüne yasladı. "Rüya olmasından korkuyorum," dedi duygulu bir sesle. Kollarını, karısının gövdesine doladığında, aynı korkularla çarpan kalpleri birlikte attı. Yüzünü ipeksi saçlarına gömerek, hafif, kadınsı kokusunu içine çekti. Şu anda bu duygusallığa hazır değildi ama bu bağı koparmak istemeyerek öylece kaldı. Onu bırakmak istemiyordu.

Düşünmek istemiyordu.

Korkmak istemiyordu.

Nefesi düzene girdiğinde geri çekildi. Bedenlerinin birleştiği sıcak noktalar aniden gelen hafif meltemle huylandı. Ece itiraz eder gibi nefes alarak, ona uzandı. İçgüdüsel olarak, ani bir koruma güdüsüyle onu kollarının arasına aldı ve yanına sokuldu. "Sadece bir dakikalığına," dedi kendi kendine. Cirrus kendi gibi bir adam için mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir memnuniyeti hissetti bağrında. Korkularının sorumlulukları ve kimsesizliğin sevimsizliği çok uzaklarda kalmış gibiydi. Kollarının altından çıkmak istemeyen kızın saçlarını

yüzünden çekerek, huzurlu bir tebessümle parmağının arkasını yanağının yumuşak kıvrımlarında dolaştırdı.

"Gidelim mi?"

Kız başını salladı. Yine gülümsedi. Cirrus eğildi, soluğu tenine vururken kız gözlerini kapadı. Cirrus içini çekerek dudaklarını şakağına dokundurdu. Bu çok farklıydı. Ece herkesten çok farklıydı. Cirrus kendini hep duygusuz bir adam sanmıştı ama Ece ona öyle şeyler hissettiriyordu ki, kendi düşünceleriyle çelişiyordu. Çok uzun zamandır, derinlerde gömülü olan bir yere dokunmuştu ve bunu fark etmek kendine olan güvenini sarsmıştı. Ona yaklaştığı an, çığ olup üzerine gelen korkuları dehşet etkisi sunuyordu. Görünmez bir düşmana karşı kaybettiği bir savaşta çarpışan ve kendini nasıl savunabileceğini bilmeyen bir adam gibi hissediyordu. Ve bu sinsi düşman her temasla biraz daha yakınlaşıyordu. Yakınlık onun gibi karanlık adamlara uygun değildi. Bu duygu, altından kalkamayacağı bir zayıflıktı. Kontrolü eline alması ve buna bir son vermesi gerekiyordu.

Birlikte yokuş aşağı sessizce yürürken, kocasının kollarının arasında güvende, az önce çok önemli bir duygunun geçiştiğine emin bir şekilde yürürken, kafası karışmıştı yine. Böyle sarılması bile bir ilerlemeydi. Nihayet! Ama bu kadarı ile yetinmek çok güçtü. Hiçbir erkek sevdiği bir kadına öyle bakıyor olup da, ona karşı kayıtsız olamazdı. Sessizlik içinde sahile inip de, bir yelkenli teknenin yanına gidene kadar kendi düşüncelerinin içinde kayboldu. Hava yumuşak bir meltemle kuşanıp tekneye sataşarak dalgaların üzerinde nazlıca sallıyordu. Koydaki ufak limana bağlanmıştı. Eski ama güzel bir tekneydi. Önce etrafına bakan sonra dikkatini yeniden bu küçük tekneye veren Ece bilinçsizce incelerken onu, yazısını merak etti. Her tekneye bir isim verildiğini biliyordu. Üstelik üzerinde ne yazıyordu, eğildi ve baktı.

**Feriğim!*

Gözlerini kırpıştırdı. "Feriğim!" Ses beyninde yankılandı, bir tünelin sonundan gelir gibi boğuk ve hisliydi. Sanki bu sözü duymuş gibiydi. Ya da bir yerde okumuştu ama asla yabancı değildi fakat ne anlama geldiğini de bilmiyordu. Cirrus tekneye geçerek elini uzattı. Ece merakla, "Çok değişik bir isim. Sahibi için, bir anlamı vardır sanırım!" diye seslice düşündü.

---

* Ferik kelimesi, dilimizde oldukça kullanılan kelimelerden birisidir.
Ferik, Arapça dilinden Türkçe'mize geçmiştir. Taze, yeni oluşan, küçük anlamına gelir.

"Var," dedi adam elini karısına uzatırken.

Ece kaşlarını kaldırdı, şaşkınlıkla, "Senin mi?" diye sordu.

Cirrus başını salladı. Elini kocasına uzattı ve onu tekneye çekmesini sağladı.

"Peki, anlamı ne?"

"Nasıl anlam yüklediğine bağlı," dedi Cirrus karısını tekneye alıp, iplerini çözerken. İpleri sahile atan adam yerine geçti. Yelkenli teknenin pruvasına doğru geçen Ece, şaşkınca hem tekneye hem denize bakıyordu. Teknenin pupasına oturunca Cirrus, motorun üzerindeki koruma örtüsünü kaldırdı. Motoru çalıştırarak uzaklaştırdı adadan. Mis gibi deniz kokusu daha şimdiden genç kızın aklını başından almıştı. Ama en son düşüneceği şey bile değildi kocasının bir teknesinin olacağı. Keşke daha uygun giyinseydi, üzerinde dizlerinin altında biten, önü düğmeli jilesi, ayağında sandaletleri vardı. Sahilde dolaşacaklarını düşündüğü için bu şekilde rahat giyinmişti.

Cirrus karısına baktı. Saçları rüzgârla savaşırken elleriyle yüzüne savrulan tutamları geriye çekiyor, çam gözlerini ufka çevirmiş denizin kokusunun tenine sinmesine izin veriyordu. Masal gibiydi. Denizin ortasında çizilen tablo gibiydi. Kaç defa onu burada hayal ettiğini unutmuştu. Ece yanına gelerek etrafa bakındı ve kocasından bir metre kadar uzaklıktaki köşe koltuğuna oturdu. Gözlerini kapayan Ece yanında oturuyordu, yüzünde huzur, duruşunda rahatlık vardı. Bakışları saçlarında, çenesinde dolaştı ve yine gözleri dövmesine kaydı. Göğsü her kalkıp indiğinde dekoltesi açılıyordu. Sanırım o dövmeye alışması zaman alacaktı.

Bundan sonra bedenine bir şey yaptırmasını istemiyordu. İzin almak değildi ama fikrini sorduğunda bunu ona kırmadan nasıl izah edeceğini düşündü. Şimdi ona bazı kararlar alırken birlikte istişare etmeleri gerektiğini söylese, kendi yaptıkları aklına geliyordu. O zaman kendisi de ona mı her şeyi bildirmek zorundaydı. Her konuyu danışması mı gerekiyordu? Bu çok sıkıcı olurdu. Hoşuna gitmedi ama onun kendinden habersiz bir şey yapması da hoşuna gitmedi. Kendi bedeniydi, elbet dilediğini yapabilirdi ama yine de... Tuhaf işlerdi bunlar, sanki kendi bedenine değil de izinsizce Cirrus'un bedenine dövme yaptırmış gibi garip tepkiler veriyordu, bu normal değildi. Cirrus dikkatle teknesini açıklığa sürürken, tıpkı dalgaların tekneyi sarstığı gibi

düşünceleri de onun bedenini titretiyordu. Belli bir yere gelince motoru kapadı, yelkenlerini indirdi.

"Yelkenlin olduğunu bilmiyordum," dedi Ece ona merakla bakarak.

"Denizi seviyorum, iyi geliyor."

Şaşırmıştı Ece, onu dağda, bayırda, her yerde düşünmüştü ama denizde hiç düşünmemişti. Dalgaları yarıp geçen serinlik, yelkenleri doldurduğu gibi kanına can katıyordu. İplerini sıkıca tutan Cirrus bacaklarını genişçe açarak, yelkenlerin ipini uçurtma gibi rahatça tutuyordu. Hâkimiyeti oldukça netti. Kolları ve ellerini kasan rüzgârın dizginleyici gücünü, yelken bezini şişiren ıslıktan hissediyordu. Kendini ilk defa bir şeye hükmederken, bir şeyin dizginlerinin elinde olduğunu hissederken bulmak, onun için farklı bir hazdı. Hiçbir şey bunun duygusuna eşdeğer değildi. Hiçbir şey deniz kadar hırçın ve deniz kadar dipsiz bir cömertlik sunamazdı. Onunla savaşmak ve galip gelmek mükemmeldi. Rüzgâr saçlarını okşarken, denizin kokusu burnuna dolarken, dudaklarına denizin tuzu bulaşırken, göz görebildiğine mavi suların üzerinde ilerleyen beyaz bir martı gibiydi teknesi.

Yanlarından büyük gemiler geçerken ona selam veriyordu kornasıyla. İstanbul, pul tanelerini bezenen şeritleriyle, onlara eşlik ediyordu. Binlerce evin ışığı, binlerce aracın farı onlara görsel bir şov sunuyordu. Artık şafak vaktini geçmişlerdi, her yer esmer bir karanlıktı. Kız, akşama yenilmemek için savaşan İstanbul boğazına bakarken, heyecandan ve şaşkınlıktan nereye daha uzun bakacağını bilmiyordu. Daha evvel hiç tekne ile gezmemişti, hatta daha evvel boğazı restoran manzarası dışında, yakından görmemişti. Şaşkın bir martı gibi başını bir sağa bir sola çevirip duruyordu. Güneş solarken ufukta, şafak çay gibi demleniyordu denizin bağrında, bulutlar yoğunlaşıp etraf kararmaya başlarken, deniz derin bir gize karışıyordu. Gün ışığının son bir saatinde, görüş alanı bir kilometreye kadar düşmüştü. Sanki her yer karanlık bir sonsuzluktu ve o karanlıkta sadece ikisi vardı. Yelken direğindeki ufak ampul dışında ışık kaynakları yoktu. Boğazı bir uçtan bir uca geçerken, ona tarihi yerleri gösterdi Cirrus. Rengârenk ışıklarıyla bir gelin gibi süslenen Galata Kulesinin şanlı görseli ileride parlıyordu. Kız kulesinin yakınından daha evvel hiç geçeceğini düşünmemişti. Yakınına geldiklerinde ayaklanan Ece müthiş bir merakla inceleyince, kızın bu samimi tavrı adamı keyiflendirdi.

"İşlerimi biraz toparlayınca seni getiririm, yemekleri kötü ama manzarası muhteşem," dedi Cirrus.

"Kızkulesi'ne çıktın mı sen hiç?" sorusuyla döndü kocasına.

"Cemre ile geldik, çocukları gezdirmek için. Galata'ya da gittik birlikte." Onun kardeşine ve yeğenlerine ne kadar düşkün bir dayı olduğunu bildiği için gülümsedi. "Furkan artık bize katılmıyor, delikanlı oldu ama sık sık balığa çıkıyoruz onunla. Benimle denize gelmesi Cemre'nin pek hoşuna gitmese bile sesini çıkaramıyor. Beki ileride kızlarda bu konuda onun başını yiyebilir, birkaç kez onları da tekneyle gezdirdim."

"Sık vakit geçiriyorsun onlarla,"

"Görmediğim zaman özlüyorum. Furkan bazen en yakın arkadaşım oluyor,"

Ece onun ne demek istediğini anlamıştı, Esme teyzesi de onun için en yakın arkadaştı. Kimseye diyemediklerini, hatta annesi ile paylaşamadıklarını bile bilirdi teyzesi. İnsanın kendine birini yakın hissetmesi ve sorgusuz sevmesi anlatılmayacak kadar muhteşem bir histi.

Onu denizde düşündü Furkan ve kızlarla... Görselleri zihnine yağdığı an yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi. Ağları çeken minik eller... Şafak vakti vurmuş bedenlerinde, kartpostal gibi bir görsel. İçini çekti. Bir gün kendi çocuğuna da böyle sevgiyle, şefkatle, ilgiyle yaklaşır mıydı? *Çocuk mu?* Daha evvel hiç düşünmediği şey karnında şiddetli bir acı olunca, derhal bu fikri aklından attı. Daha koynuna girmeyi başaramamış bir kadın için, çocuk düşüncesi ne komediydi. Sessizce onun rehberliğine riayet etti. Çoğunluğunda, rüzgâr arkalarından estiği için, yelkenli hızlı hareket ediyordu. Böyle devam ederse, bir saat içinde koca boğazı dolaşmış olurlardı. Cirrus kızın hayran gözlerine, merakla ışıldayan yüzüne bakarken, içi garip bir şefkatle doluyordu.

"Sevdin mi?"

Ona gülümseyerek bakan Ece başını salladı. "Liseye giderken bir kere okulu kırmıştım, boğazı gezecektim ama korumalara yakalandım."

"Hiç tek başına sokağa çıktın mı?"

Yüzündeki hüznü saklayan kız başını iki yana salladı. Altın kafese kapatılan kuş misali büyümüştü. Peşindeki kâbus onu uyanıkken bile yakalamak için amansız bir savaş içindeyken, özgürlük hayal ülkesi gibi kalmıştı. En yakın arkadaşları hep kuzenleri ve Dağlı kardeşlerin çocukları olmuştu. Mesela okul arkadaşı bile olmamıştı. Ehliyeti vardı

ama hiç araba kullanmamıştı. Lise diploması vardı ama okulu neredeyse evden bitirmişti. Üniversiteyi kazanmıştı, peşindeki sorunlar yüzünden bitirememişti. Hep eli böğründe, hep diken üstünde kalmıştı. İçi sıkıldı, geçmişe bakınca hayatını hiç yaşamamış bir genç kız, çocukluğunu kaybetmiş bir kadın, kadınlığını bilmeyen bir cahil görüyordu. Elini kolunda dolaştırarak etrafına bakarken, ürpermesini gideremedi.

"Buraya gel," diye seslendi Cirrus.

Ona dönen Ece anlamadı. Yüzüne baktığında gözlerindeki tatlı emri gördü. Bakışı eline kaydığında, kocası yanını gösteriyordu. Ufacık yere ikisinin sığışmasını istiyordu. Bu bir ilkti, onun samimi oturuşunda dinlenecekti. Çekinik bir halde kalkıp yanına oturdu. Cirrus kolunu omzuna atınca, başını omzuna yasladı. Sıcacıktı kocası, her zaman içten ısıtmalı gibi yanmayı nasıl başarıyordu. Derin bir nefes çekti, deniz kokusu karışmış tenini içine soludu. Sıcaklığı iyi gelmişti, ısınmıştı. Onu ısıtan gövdesi miydi yoksa samimiyeti miydi?

"Hava güzel ama deniz serin oluyor, dalgalar yüzünden." dedi genç adam elini üşüyen kolunda dolaştırıp, kızı ısıtırken. Ece manzaranın keyfini çıkarırken, yıldızlara baktı. Ne kadar çoklardı, insan başını yere eğmekten korkuyordu.

"Sık sık çıkar mısın tura?"

"Bazen denizde kalıyorum, balık tutmak dinlendiriyor."

"Sen ve balık," dedi Ece bir kez daha şaşırarak. Sabırla, tek tek balıkların gelmesini mi bekliyordu? Hiç hareket etmeden durmak onun mizacına tersti. Sürekli çalışan, pire gibi oradan oraya seken, yatağa girdiği saatle çıktığı saat bazen bir saatlik dönemde gerçekleşen adam, balık tutuyordu.

"Balık tutarken kitap okumak çok eğlenceli... Bazen iki kitap bile bitiyor,"

Her saniye biraz daha şaşırtıyordu. Demek adaya kaçarken, amacı sadece evi değildi, denize, bilgiye, kendince eğitime de kaçıyordu. Hep merak etmişti Ece, eğitim almamış, aile desteği görmemiş bir kişi nasıl bu kadar bilgili olur diye. Kültür seviyesi muazzamdı, üstelik her konu hakkında bilgisi vardı. Hani bir söz vardı ya, çok gezen mi çok okuyan mı sözü, onun için yazılmıştı. Çok üniversite bitiren mi, çok kitap okuyan mı daha kültürlüydü onu göstermişti. Okumak insanın ufkunu açardı. Özgürlüğe kanat takardı. Her konuda seni eğitir, cahillikten sıyırır, sakinliğe iter, doğru ile yanlış arasındaki farkı gösterirdi.

Cirrus yelkenlisini açıklıkta akıntıya bıraktı. Yelkenli ipini bağladı, yerinden kalktı. Çapayı denize atarak demirledi. Minik dolabından pilli radyosunu çıkardı. Eski bir battaniye çıkarıp, yere serdi ve kızın şaşkın bakışları altında uzandı. Radyoyu açtı, minik radyoda türkü çalıyordu. Özellikle mi ayarlanmış bir kanaldı yoksa denk mi gelmişti, merak etti. Yanına radyoyu koyan Cirrus, kolunun birini başının altına alarak, gökyüzüne bakmaya başladı. O kadar sakin, o kadar ulaşılmaz görünen adam, şimdi normal ve insancıldı.

"Babamın seninle nasıl bu kadar kolay anlaştığı belli,"

Kinayeyle tek kaşını kaldıran adam karısına baktı keyifle. Aralarında Ece olmasa Cem Bey elinde olsa onu bir kaşık suda boğardı. İkisi de inat ve huy olarak o kadar birbirine benziyorlardı ki, işte bu yüzden anlaşamıyorlardı! Fonda, Neşet Ertaş'tan *'Yalan Dünya'* çalıyordu. Öyle güzeldi ki bu atmosferdeki sözler, kızın yüzünde buruk bir tebessüm, adamın içinde derin bir yara açıyordu.

Karısının yüzüne bakarken, gözlerinde beliren yıldızlar geceye asılanlardan daha çekiciydi. Dudaklarının kıvrımlarına buharı tüten kahve buğusu oturmuştu, hayli çekici kıvrılmıştı.

"Buraya gelirsin diye ummuştum," dedi Cirrus o garip, boğuk ve çekingen sesiyle. "Manzara çok güzel, görmelisin."

"Çok güzel," dedi Ece duygulu bir sesle. Yeşil gözleri şu anda durdukları boğazın suları kadar karanlık ve duyguluydu. Bir resital oluşturan yakamozlar yeşilin buğusuna serilmişti.

"Bakmadın bile." dedi adam şikâyet edercesine.

"Bakıyorum," dedi kız içtenlikle. "Dünyanın en güzel manzarası gözlerime saklandı, sen göremezsin."

Gözleri çakıştığında, deniz ve gök birleşti sanki. Göğsünün arasındaki o yoğun hırlama ile aniden doğrulan Cirrus, uzandı. İnce bileğinden yakaladığı karısını, minik bir çığlık eşliğinde yanına çekti. Sabırsız solukları hızlanmış, garip bir şekilde gözleri parlıyordu. İkisi de yan yana uzanmış, soluk soluğa bakarken birbirine, yüzleri o kadar yakındı ki, nefesleri tenlerine vuruyordu.

"Sen... Mucize gibisin. Bazen düşünüyorum, benim göremediğim neyi görüyor bu kız, beni ben bile sevmezken o nasıl seviyor..."

"Çünkü sen körsün, gözlerinde bir perdeyle geziyorsun."

"Sen kaldırıyorsun o perdeyi, zorla açıyorsun. Işık vuruyor içeri. O perde her kalktığında, seni görüyorum. Bana ait olmayacak gibi sureti, öyle güzel ki ve mükemmel. Sana herkes âşık olabilir ama bana..."

Küstah bir dudak büküşü ile şımaran Ece başını sallayarak onayladı onu. "Evet, ama kendine âşık olmak çok sıkıcı." dedi alayla gülerek. "Mesela tek uyumamak ve korktuğunda birine sarılacağını bilmek çok güzel... Sonra üşüdüğünde kendi kendini ısıtamazsın ama o ısıtabilir seni. Sonra tek başına izlenen manzara da sıkıcı, paylaşmak daha zevkli... Konuşacak, dertleşecek biri olmalı, insan hayattan keyif almaz ki öğrendiklerini anlatacak biri olmazsa. Bence senin bana âşık olman lazım, valla insan sevince hayat çok daha güzel oluyor."

"Kibirli misin?" dedi burnunu sıkan kocası.

"Ben en azından bir şeyim, sen hâlâ muammasın,"

Cirrus gülümseyerek yanağını okşarken, soluksuz kalıyordu. Saçlarının telleri soluğuyla havalanırken, kollarında yatan kızın varlığıyla, sıcaklığıyla garip bir şekilde huzur buldu. Burnunu burnuna sürttüğünde, soluğunu tutan Ece gözlerini kapadı. Kocasının soluğu tenini okşarken, Cirrus alnından öptü. Yüzünü göğsüne çekerek sımsıkı sarıldı. Sıcacık göğsü, buz gibi olan ve kızarmaya başlayan yanaklarını daha da ısıttı. Ece kollarını kocasının gövdesine doladı. Kokusunu derin derin içine soludu. Çok başka kokuyordu Cirrus, herkesten başka. Kilometrelerce öteden bile onu kokusundan tanırdı. Gözlerini gökyüzüne çevirdi. Kalp atışlarının sesine dalgaların sesi karışıyor, müziğin güzel sözleri kulağı okşarken, huzurunun sonsuz tınısını içinde hissediyordu.

Birkaç saat boyunca, hiç kıpırdamadan, sohbet ederek, şakalaşarak, bazen nazlanıp küsen çocuksuluğuna sataşarak, kollarından bir an karısını salmayarak, dünyadan en özel huzurunu çaldı.

Kollarına büzülmüş, gülümseyerek bir hikâye anlatan kadına baktı dikkatle. Onu denizin tutmaması hoşuna gitmişti. Belki de bu hayat tarzına uyum göstermekte, korktuğu kadar zorluk yaşamayacaktı. Onunla sabahları balığa, akşamları geziye çıkmak istediğinde, gelir miydi? Sahilde saatlerce kitap okuyabilir miydi? Hiç kimse yokmuş, bu dünyada sadece ikisi varmış gibi yıldızların altında sarmaş dolaş kalabilir miydi?

İçinde nahoş bir burukluk hissetti, ne kadar yalnız göründüğünü görmezden gelemedi. İkisi de ne kadar yalnızdı aslında... O sevgiyle sarılmış bir yalnız, kendisi kimsesiz bir yalnızdı... Ve hiç çekinmeden, utanmadan, kimseden saklama gereği duymadan, onu sevmişti. Cirrus

gibi eğitimsiz, mevkisiz, romantiklikten uzak, düşünce yapısı olarak başka ve hiçbir zaman denk olmayacak kadar uzak olan birini... Cirrus bazen düşünüyordu! Cem Aydınoğlu gibi biri, biricik prensesini onun gibi niteliksiz bir kişiye nasıl layık görürdü. Baba-kız çok değişiklerdi, ne düşündükleri ya da düşünce yapılarına akıl sır erdirememekteydi.

Daha ilk geldiği zamanlar, o liseye gidiyordu ve ne zaman gözleri çakışsa, onu kendini izlerken bulmuştu. Sonra herkes görür olmuştu bu yaklaşımını ve Ece kimseden saklamamıştı duygularını. Cesurdu. Tuttuğunu koparan bir karakteri vardı. Cirrus görmezden gelmeye çalışsa bile, o asla vazgeçmemişti.

Onunla ilk konuştuğu günü hatırlayınca, karnında buruk bir acı hissetti. Onu sert bir şekilde reddettiğinde, ne kadar kırıldığı gözlerinden okunuyordu. Onu kollarına alıp sarmakla, kovmak arasında kalmıştı. Olması gerekeni yapmıştı ama sözleri, ondan vazgeçen düşüncelerini hiçbir zaman değiştirmemişti.

Ece kıkırdayarak dudağını dişlerken onu düşüncelerinden çekip aldı. Bir konuda utanıp yüzünü kolları arasına saklayıp, tekrar sözlerine devam ederek yüzüne baktığında, tek görebildiği beklenti içinde ona bakan bir çift çam güzeli yeşil olmuştu. Gözleri her çakıştığında, solukları hızlanıyordu. Bir ara gözleri dudaklarına kilitlendi ikisinin de, Ece ondan bir şeyler konuşmasını bekliyor, Cirrus aklına gelen fitne düşünceleri kovmaya çalışıyordu.

"Yıldız kaydı," dedi Ece heyecanla. İşaret parmağı göğün bağrına uzandı.

"Dilek tut," dedi sakin bir sesle.

Kız omzunu sarstı, "Gerek yok,"

"Neden, hiç dileğin yok mu?"

"Gerçekleşti benim dileğim, artık yıldızlara ihtiyacım yok,"

Minik beyaz dişlerini pembe dudaklarına batırarak gözlerini kaçırdı. Hızlanan solukları ve dudaklarına bakış şekli, bedenini rahatsız etti. Sırtındaki ağrı nüksetti. Bir kahraman olduğunu düşünüyormuş gibi bakıyordu. Ya da dünya da ondan başka kimse bu kadar sevilmezmiş gibi, bu garip şekilde canını acıtıyor, kendini bu sevgiye değer bulmuyordu. Anlayışsız değildi Cirrus; sadece gerçek dışı beklentilere kapılmasını ya da hayaller kurarak acı çekmesini istemiyordu. Onunla uyumayı seviyordu, sarılmayı, koklamayı, saçlarının göğsüne saçılmasını bile seviyordu. Ancak omzuna yüklediği vebal hayli ağırdı. Kollarına

almayı seviyordu ama ne zaman soluklarını hızlandıran ısı bedenlerini yoklasa, korkularının kapısı zorlanıyor, acı zihninde pike yapıyor, bedeni kasılıyordu. Vicdanındaki sızı, nefret, öfke, tiksinme kaybolmuyordu. Evleneli, bir ayı geride bırakmışlardı! Ona layık oluğu gibi sevgi gösterememiş, mutlu da edememişti. Bir erkeğin karısına vermesi gereken vazifeleri yerine getirememişti.

Üstelik bıraksa şikâyet etmeyecek kadar masumdu. Onun sevgisi, kendi cesaretsizliğini utandırıyordu fakat elinde değildi. Ne kadar istese de o raddeye gelemiyordu. Bazen,ondan değil ama amacına uygun dokunmaya bile tiksiniyordu. Midesini bulandıran sevdiği kadın değildi, kendi hisleriydi. Sanki sevişme düşüncesi iğrençlikti, cinsel dürtüleri ise şerefsiz gibi hissettiriyordu. Ece bununla yetinmeye razı duruyordu, ısrarcı değildi. Yaklaştığı kadar yaklaşıyordu. Uzak davranışının hepsine tek bir şikâyet bile etmeden katlanmıştı ama bu ne kadar sürecekti. Sorgulamadan daha ne kadar bekleyecekti? Yanlış anlayacaktı bu davranışı devam ederse, o zaman nasıl tepki verecekti bunu kestiremiyordu. Yarın doktoruyla konferans yapması lazımdı, bir şeyler ters gidiyordu. Yeni ilaçlar işe yaramamıştı hala, konuşmalarının da faydası olmamıştı. Hâlâ kendini aynı aşağılayıcı hislerin kıskacında buluyordu. Beyninin içindeki o sapkın, ilkel yan değişmemişti. Artık adım atması gerekiyordu, iyi de nasıl atacaktı bu adımı? Hadi attı, ya başaramazsa, o zaman nasıl yüzüne bakardı? Korku sinesine kor gibi düştü yine, ya beceremezsem duygusu! Zihnini kemiren bir kurt gibiydi.

Ece sessizleşince, üşüyüp üşümediğini kontrol etti. Kollarında elini gezdirdiğinde, Ece iyice ona sokuldu. Pes edercesine iç çekerek ona baktığında, kızın yüzünde yayılan gülümseme elini olduğu yerde durdurdu.

Lanet olsun. Belki de iyi bir fikir değildi. "Üşüdün mü?"

Yelkenlide yabancı olmasına alışık değildi, yoksa bu ayrıntıyı düşünür, bir battaniye daha temin ederdi. Üzerinde, onu deniz havasından koruyacak çok az şey vardı. Rüzgârda pembeleşmiş yanaklarından, minik burnundan, üşüdüğünü anlayabiliyordu.

"Çok üşüdüysen dönelim,"

"Kalalım," dedi Ece, tereddütle baktı. "Sen ısıtıyorsun beni,"

Cirrus kafasını salladı. Onu kendine daha fazla çekti, altındaki battaniyenin bir ucunu omuzlarına sardı. "Hasta olmanı istemem. Ben alışığım ama sen değilsin."

"Bana bakarsın, bence hasta olmalıyım," dedi Ece şakalaşarak. Başını kaldırarak gülümsediğinde, Cirrus midesinde tuhaf bir sızı hissetti.

"Olma, ben sana yine de bakarım," dedi elinin tersini yanaklarında dolaştıran adam. Kızın yanakları hafifçe kızarınca, eli dondu kaldı. Parmaklarını hareket ettiremiyordu. En sonunda bakışlarını çekerek, rahatsız bir ifadeyle boğazını temizledi. Kahretsin, neredeyse telaşlanmış gibiydi! Otuz iki yaşında, savaşın vahşi yüzünü görmüş bir adamdı. İradesiyle savaşmayı daha evvel öğrenmişti. On beş yaşında ilk sevgilisi olan toy bir delikanlı değildi. Tamam, hayatında hiç kadını olmamıştı ama zamanla kendini dizginlemeyi öğrenmişti. Küçük beyaz dişleri, dolgun pembe dudağını ısırdığında, dizginleri yine elinden kaçar gibi oldu. Cirrus, bu kez karnının daha aşağılarında bir sızı hissetti. Dudaklarını ağzında hayal edince, istem dışı sertleşti. Hemen bakışlarını göğe çevirerek, derin bir soluk aldı. Lanet arzuların tuzağına düştüğü için, kendine kızıyordu.

Birden gerilerek öfkeli ifadesini takınınca, Ece endişelendi. Kocasının çenesini tutarak kendine çevirdi. Durduk yere yüzü sertleşen adama dikkatle baktı. "Canını sıkacak bir şey mi dedim?"

"Yok..."

Ece rüzgârda salınan saçlarından bir bukleyi bilinçsizce kulağının arkasına attı. Adamın bakışları elinin hizasına kaydı. Bedeninin geri kalanı gibi kulağı da zarif ve ufaktı. Ağlarına takılan, mükemmel pembe bir midye kabuğu gibiydi. Onları öpmek, dilini etrafında dolaştırmak istiyordu. Midesiz mi olmaya başlamıştı, ne iğrenç istekler de bulunuyordu.

"Radyo sustu,"

"Pili bitmiş olmalı," dedi Cirrus gözlerini çekemeyerek.

Kollarını kocasının bedenine saran Ece, "Seviyorum diyerek kandırma beni," dediğinde Cirrus kaşlarını çattı, anlayamamıştı. "Ayaş yolları," dedi Ece gülümseyerek, "En son onu çalıyordu."

"Sen Türkü dinler misin?"

"Ben Cem Aydınoğlu'nun kızıyım, benim babamın olduğu ortamda türkü dışında başka bir şey dinlenmez, bilmiyor musun?"

Biliyordu, Cem Bey türkü dinlemeyi çok seviyordu, hatta evlerine taşındığından beri bu detay dikkatini çekmişti. Bazı akşamlar odasında, eşiyle birlikle türkü plakları dinliyorlardı. En sevdiği sanatçının Neşet

Ertaş olduğunu da, sürekli dinlediği belli şarkılardan anlamıştı. Bazı türkülerin evde sesini duyumsadığında, huzur duyuyordu.

Yıldızlara bakan Ece türküyü mırıldanmaya başladı. Cirrus ona sarılırken o güzel sesiyle geceye name yakıyor, dalgalar ona resital yapıyordu. Türküsü bitince çocuksu bir ifadeyle gülümsedi. Sesi belki başkalarına göre çok güzel değildi ama adama, dünyanın en güzel sanatçısıymış gibi gelmişti. Hep söylese, hep dinlerdi.

Ece elini göğsüne koyarak, parmaklarının arasında ki düğmesiyle uğraştı. "Sana bir şey sorsam, kızar mısın?"

"Pazarlık yapıyorsun, kızacağım bir şey soracaksın o zaman?"

Umursamayan kız omzunu sarstı. "Kızmak değil ama öfkelenip kin güdebileceğin bir şey," dedi huzursuz halde.

Vaziyetinden ciddi bir konuyu açacağı belliydi. Üstelik daha şimdiden mahcup bir ifadeyle gözlerini kaçırmaya da başlamıştı. "Ama bunu şimdi konuşamazsak, cesaretimi kaybedebilirim." Cesaret beklediği kadar ciddi olan ne olabilirdi ki? Bakışlarını kocasından kaçırınca yeniden, Cirrus çenesini tutup kendine çevirdi. "Öfkelenebilirim ama seni üzmeyeceğime söz verebilirim... Biz susarak çok şey aştık ama konuşmayı öğrenmeliyiz değil mi?"

"Üzersen kırılmam sana,"

"O kadar ciddi olan ne Ece?"

İşte adını telaffuz etmişti. Ciddileştiği sesinden önce adına vurulan netlikteydi.

Ece derin bir nefes alarak, konuya nereden başlaması gerektiğini düşündü, sonra da konuyu dallandırıp budaklandırmaması gerektiğini fark etti. "O gece olanlar için özür dilerim." dedi soluksuz halde.

O gece derken adamın aklı kısa bir an karıştı ancak kızın yanakları yanmaya başlayınca hangi geceden bahsettiğini anladı. Bir anda romantik hava yerini öfkeli bir gerginliğe terk etmişti. Konuya karşı duyduğu hırsla kocasının duruşu ciddileşti. Gardını alan Ece hemen, "Ben o gece seninle konuşmaya gelmiştim ve..." Dudağını dişledi. "Ben bilmiyordum..." Nemli gözlerini devirdi. Alacakaranlık çökmüş olmasına rağmen, yanaklarının kızardığını görebiliyordu. Mahcupluğuna, utancına rağmen konuşmaya devam ediyordu. Öyle cesurdu ki, bazen ondan korkuyordu. "Çok geç oluncaya kadar neler olduğunu fark edemedim. Senin kendinde olmadığını fark edemedim... Hem bilmiyorum

işte, aptallık ettim ama sonunu merak ettim. Olanlardan sonra babamın seni benimle evlenmeye zorlayacağını bilemedim. Özür dilerim."

Zihin hiç tükenmeyen bir bellekti, unuttuğunu sandığı hatıraları bile yeri geldiğinde su yüzüne çıkarması kolay oluyordu. Cirrus o geceyi düşününce, dişleri gıcırdadı. "Normal olarak çok kızdım ama haklı olan kişi de babandı..." Ece şaşkınca baktı ona, ondan bunu duymayı beklememişti. "Şimdi düşünüyorum da, duygudaşlık yaptığımda kanım damarlarımı zorluyor. Az bile yaptı baban bana. Cem gibi bir adamı durduran neydi bilmiyorum ama başkası olsaydı durum daha farklı olurdu. Onları durduran tek gerçek, Cemre oldu sanırım." diyerek fikir yürüttü, sesi sertleşmişti. Her ne kadar hak verse bile onlara, kendine de hak veriyordu. Üstelik o gece hatırlamak istediği bir konu değildi. O an aklına geldikçe gururu inciniyordu, kendini Cevza'dan aşağı görüyordu.

Öfkesini dindirmeye çalışarak, ifadesiz bir ses tonuyla, "Neden durdurmadın?" diye sordu.

Ece utanarak, başını çevirdi. "Ben... İleri gidebileceğini düşünmemiştim. Şaşkındım ve..."

Devam edemedi, Cirrus da onun yerine cümleyi tamamladı. "Tecrübesizdin," Kasları seğirdi, her ne kadar istismar konusundan nefret etse ve korkusunu anlasa da, o gece kısmen kendinde değildi. Bu bahane değildi, cidden iradesine ve dürtülerine hakim olamamıştı. Her zaman gördüğü rüyalardan biri sanmıştı. Bazen ilacının etkisi azalırdı ve her erkek gibi bedensel hazları rüyalarıyla bilinçsizce, çarşaflarla rahatlaması kaçınılmaz olurdu. O da o anlardan biri sanıyordu. Her şey bir sis bulutunun arkasında, muhteşem bir rüya gibiydi. Kaybetmek istememişti, uyanmaktan korkmuştu. Düşündüğü an çok utanıyordu ama aynı zamanda öfkeleniyordu da. O geceden sonra günleri çektiği bir mercan tesbihe dönmüş, her akşam yat borusu çalan geceye inat uyku saklayamazdı gözlerine.

Yine de bu, o gece odasına gelerek hata ettiğini ve onu herkesin karşısında savunmasız bir duruma soktuğu gerçeğini değiştirmiyordu. Hem kendini, hem de Cirrus'u küçük düşürmüştü ailesinin gözünde. Çocukluk etmişti, düşüncesizlik etmişti ama kızamıyordu ona yinede. Bu hata bağışlanacak bir hata değildi ailesinin gözünde ama mantıktan sıyrılmış aklı bunu hata olarak görmüyordu işte. Hem olan olmuştu,

fakat Cem o geceyi asla unutmayacak, bakışıyla, duruşuyla unutturmayacaktı. Ne olursa olsun mesafesini, öfkesini asla silmeyecekti.

"Erkeklerin ve kadınların mekanizması biraz farklı işliyor," diye geçiştirdi konuyu. Onun için de bu konuyu konuşmak güçtü.

Konuşmasındaki gizli suçlamayı algılamış olmalıydı ki Ece, utancının yerini gurur aldı. "Yine de kendinde olmaman bahane değildi, o geceyi hatırlıyorum ben. Sen bana dokunurken kendindeydin, sadece gerçekle hayal karışıktı senin için. Ama bana dokunan her iki anlamda da sendin. İsteyerek dokundun." Bilinçsizce, karısının koluna ve omuzuna baktı, göğüslerinin minik dekoltesi açığa çıkmıştı. Bakışları kanını kaynatacak bir şekilde bedeninde dolaştı. Vücudunun kıvrımlarında dolaşan elleri aklına gelince, kasıldı. Kasıkları ısındı yine, olmayacak bir hızla harekete geçti. Karısının bunu fark etmemesini umdu. Daha da yoğun bir şeyler hissetmeye başlamadan evvel, bu saçma tutkuyu aklından çıkarmalıydı. Şimdi olmazdı, hazır değildi.

"Her neyse, özür dilerim seni zor durumda bıraktığım için," dedi kız pişman olmayan bir sesle. Buruk bir ifadeyle gülümsedi.

"Şimdi neden açtın bu konuyu?"

Kız omzunu sarstı. "Bilinçli olarak seni tuzağa düşürmedim, bil istedim. Ben sadece konuşmak istiyordum."

"Ne konuşacaktın benimle?"

"Evlenmek istemediğimi," Sesindeki yoğun duyguyu fark etmemek mümkün değildi. Ece gözünün kenarındaki yaşı sildi. Cirrus şaşırdı. Bildiği ama dile getirmediği gerçekle, kalbinde tuhaf bir sızı belirdi. Geçen defa onu neredeyse kaybedecekti. Bunu riske edemezdi. Yanlış ve korkunç bir şey olduğunu biliyordu ama o gece olmasaydı, asla bugün burada kollarında olmayacaktı, bunu da biliyordu. Cirrus bakışlarını kaçırarak, gökyüzüne baktı. Bekâretini alana kadar böyle bir şeyin gerçekleşeceğini hiç düşünmemişti. Kendini erkek olarak görmüyordu, adam olarak görüyor ama erkek olarak yaşamak istemiyordu. Dirilmek gibiydi o anda. Yerin uyanması gibi, göğün uyanması, güneşin bulutları yarması gibiydi. Sanki yüz yıl süren berzahtan geçmiş gibi, üzerine bir sağanak boşanmış ve kirlerinden arındırmış gibiydi. Sürekli çırpındığı ve kurtulamadığı için çürüdüğü o bataklıktan kurtulmak gibiydi. Bir rahip gibi tüm duygularını tecrit etmişti, tutkularını inzivaya çekmişti, ama o gece, dizginleri elinden gitmişti. İlk defa o zaman fark etmişti güneşin geceye meydan okuduğunu, ilk defa o

gün fark etmişti çiçeklerin tomurcuğunu yırtarak doğduğunu... Ve sonra fikrini değiştirmişti. Mükemmel bir çözüm bulmuş, kaçmıştı. Korkularından da -ondan da- kendinden kaçtığı gibi vazgeçmişti. Sorun çözülür sanmıştı. O zaman olanlardan sonra bile gidebilirdi, öyleyse neden gitmemişti? Kendi sorusunun cevabını bilmek isteyip, istemediğinden emin olamadı. Kendine olan öfkesini tahmin ettiğinden daha fazla belli etmiş olmalıydı ki, Ece utangaç bir ifadeyle, "Seni zor bir duruma düşürdüm, utandırdım. Unutmayacaksın bunu değil mi? Unutturmayacaksın da?" diye sordu.

Hâlâ bu yüzden öfkeli olduğunu ve bunun cezası olarak uzak durduğunu falan sanmıyordu değil mi? Ama sanki öyle duruyordu. İfadesindeki hüzün... Kasıklarına bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Yoksa Ece tekrarını gerçekten istiyor muydu? Ama acı vermişti ona! İnsan böylesi bir acıdan nasıl zevk alırdı? Yoksa rüyalarındaki gibi mi? O gece ikisinin de tutkularını uyandırmış olabileceği düşüncesi -dokunuşlarından hoşlanmış olabileceği fikri- kanını alevlendirdiği kadar ürküttü.

Ece her haliyle masum bir kızdı. Evet, kendisi de hâlâ bazı konularda tecrübesiz olabilirdi ama saf ya da bilgisiz değildi. Bundan zerrece şüphesi yoktu ama o geceyi az çok hatırladığında verdiği tepkileri de hatırlıyordu. Ellerinin bedeninde dolaştığında verdiği tepkiyi, yatağında kollarının arasında kıvrandığı hali... Ya göründüğü kadar tutkuluysa? Kasıkları sızladı. Lanet aklına olmayacak şeyler üşüşmeye başladı. Ne güzel, birkaç zamandır kendini oyalamayı öğrenmişti. Soğuk sularla, sıkılan yumruklarıyla rahatlamayı öğrenmişti. Yapmak istediği erotik şeylerin yalnızca düşüncesi bile onu arzudan çılgına çeviriyordu ama aynı zamanda dehşete düşürüyordu. Kollarına aldığı her an çivili yatakta uyur hale gelmişti. Ona dokunduğunda, erkekliği ve mantığı arasına sıkışmış eziliyordu. Eğer gerçekten Ece o geceden zevk aldıysa...?

Aniden konuyu değiştirdi. "Karnın acıktı mı?"

Ece başıyla onayladı ama o gece aklındaydı hâlâ ve hatırladıkça bedeninin birçok noktası tatlı tatlı titriyordu. Aptal değildi, yalnızca bu tür şeylerden uzak yetişmişti.

Cirrus karısına baktı, ateşli bir karşılayışla. Kıyafeti mütevazıydı ama kadınsı hatları hiç de mütevazı değildi, hayli cüretkârdı. Ada'da mayosunu giymiş halde, başıboş dolaşmasını istemediğine karar verdi. O her zaman giydiği minik şortlarından da giymesinin rahatsız ettiğini

idrak etti. Sonuçta eğitim için gelen bir sürü adam ortalıkta dolaşıyordu. Tamam, bir şey olacağını sanmıyordu ama yine de erkeklerin nefsi konusundaki güvensizliği, içindeki yaradan kaynaklanıyordu.

"Ada'da oldukça güvende olacaksın ama ben ya da Ömer olmadan köşkü asla terk etmemelisin." diye uyardı. Ona böyle bir şeyler olmasının düşüncesi... Kaburgalarının arasında sıkışma belirdi, midesini bulandırdı. Sert bir tavırla çenesini tuttu karısının, hızla kendine çekti. "Söz ver bana," dedi aşırı ciddi bir ifadeyle.

Ece kocaman açtığı gözleriyle tekrar başını salladı. Öfkesinin kaynağını yanlış anlamıştı. "Benimle evlenmek istemediğini biliyorum ve babamın onurunu korumak için evlenmek zorunda hissettiğini de ama ben sandığın gibi biri değilim..." dedi kırgın bir sesle. Onu yanlış anlamıştı, ona öyle ahlaksızca bir şeyle, asla itham etmezdi.

"Ece saçmalama, bu uyarı senin sağlığın içindi." diye açıkladı birden, onu üzdüğü ve ani tepki verdiği için pişmanlık duydu. "Ortalıkta, elinde silahla dolaşan adamlar olacak, orada talim yapıyoruz," diyerek açıkladı.

"Tamam dedik ya. Başına daha fazla bela açmayacağıma yemin ederim."

Kızın küs bir taktikle büzülen dudakları, Cirrus'un kahkaha atma isteğini tetikledi. Bunun ne kadar imkânsız olacağını keşke bilebilseydi. O başının en güzel, en tatlı belasıydı zaten. Ama bütün neşesi kızın sözlerine devam ettiğinde yok oldu.

"Ben ahlaksız değilim." Kırgın bir halde kollarından kalkmak isteyince, kolunu gövdelerinin arasına sıkıştırıp buna engel oldu.

"Bana bak!"

Kız omzunu sarsarak nemli gözlerini kaçırdı. "O gece senin için hata olabilir ama ben ahlaksız değilim..." Çenesini tutan adam yüzünü tekrar kendine çevirdi ama gözlerini kendine çevirmeyince, eğilip burnunun üzerine ufak bir buse kondurdu "Ben sana güveniyorum, hiç şüphe etmedim, etmem de."

Gözlerini boğan nemleri kirpikleriyle döverken, omzunu sarstı Ece. Alınmış, kırılmıştı.

"Yemin ederim, asla şüphem olmaz bu konuda."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, senin ahlakını sorgulamak benim haddime düşmez Ece, kimsenin ahlakını yargılamak bana düşmez. Ben sadece..." *Kıskanç biri gibi davranıyorum, ama aslında değilim fakat neden böyle çaresiz ve tutarsız davranıyorum bilmiyorum,* diyemediği için, "...artık geçmişi unut, düşünüp üzülme olur mu?" diye geçiştirdi.

"Sen unuttun mu?" dedi kız utangaç vaziyette.

"Yok saydım ve seninle sıfırdan başladım, bu yeterli değil mi?"

Ağzı kuruyan kız dudaklarını yalayarak, "Acıktım," dedi.

Adamın gözleri diline kaydı, dudaklarını turlayan ıslak diline. Soluğu kesildi, bu yumuşak dil aklına tehlikeli hayaller sokuyor, kanını hızlandırıyor, nabzını coşturuyordu. O anda tek istediği o dili ağzının içinde hissetmekti. Bunu yapsa iğrenir miydi? Neredeyse dilinin sıcak darbelerini hissedebiliyordu. Bir kaya kadar sertleşmişti. Kızın, masum sözlerinin, en temel arzuları üzerinde yarattığı ağırlık hakkında hiçbir fikri yoktu. Dizginlerinin kopmaya ne kadar yaklaştığına inanamadı. Hem bu kadar masum olup hem de bu kadar kolay nasıl baştan çıkarabiliyordu onu. Onun yanında dikkatli olması gerektiğini fark etti. Tek bir dokunuş, bakış, söz bile adamı durduk yere azdırabiliyordu, hatta bazen durum öyle vahim boyuta geçiyordu ki, sadece onu düşündüğü an bile her an patlayacakmış gibi hissediyordu. Kız fazla zekiydi ve tutkuluydu. Hissettiği de aşırıydı, hissettirdiği de. Daha önce bir kadınla böyle konularda sohbet ettiğini hatırlamıyordu. Cirrus erkeklerle bile nadiren bu kadar net ve çok konuşurdu. Bu gerçek karşısında belli belirsiz bir rahatsızlık duyarak, "Bir balıkçı var, harika balıklar yapıyor, seni oraya götüreceğim. Balık seversin, değil mi?" diye sordu.

Kızın ifadesi buruklaştı. Kocasının ciddi ses tonundaki ani değişim karşısında kırılmış gibiydi. "Severim," Bakışlarını kaldırdı. "Umarım bir gün beni gerçekten affedebilirsin."

Kalbi acıyan adamın çenesi sıklaştı. İşte yine olmuştu. Onu öpüp, yatıştırma isteği doğuran o tatlı ve kırılgan bakış, naif ses geri gelmişti. Ona diz çöktüren, boyun büktüren yaklaşımı... Bu ses onu baştan çıkardığı kadar, duygusal anlamda da raydan çıkarıyordu.

"Kapatalım bu konuyu," dedi geçiştirerek. Öfkeden kasılan ağzını sımsıkı kapadı. Kızın yanakları utançtan kızardı ama kocası bakışlarını kaçırmadı. "Sana acı verdiğim için asıl ben özür dilerim." Bunu söylerken sesi derinleşmişti. Yanağını okşadı şefkatle, "Gelecek sefere canını yakmayacağım,"

Ani bir şokla titreyen kız, hızla gözlerini ona çevirdi. Utançtan ölüyordu ama aynı anda heyecandan da soluksuz kalıyordu. Sesinde uygarlık, gözlerinde savaşlar vardı. Karnı kasıldı ikisinin de, Ece tuhaf bir biçimde bedeninin uyuştuğunu hissetti. Az evvel ona bir dahaki seferden mi bahsetmişti. Cirrus kendine bile inanamadı. Az evvel ne demişti? Onunla tekrar birlikte olmaktan mı bahsetmişti? Kız yutkundu, onun bu geceden dem vurduğunu sandı. Yanlış anladı. Adam ise kendi düşüncelerine itiraz eden bir durgunlukta kayboldu. Beklentiyle doldu, tüm vücudu kasıldı ve ısındı. Cidden sonunda net teşhisini koymuştu. Bu kız ruhuna yayılan uyuz gibiydi. İnsanın tenine yapıştığı an, her yanına bulaşıyordu ve durmadan rahatsız eden bir kaşıntıyla, o rahatsızlığı gidermek için sabırsız halde kaşındırıyordu.

Aslında kızın bakışlarını kaçırması lazımdı ama Ece uysal bir tavırla başıyla onayladı. O da bu beklenti içindeydi. Onu istediğini cesurca belirtiyordu. Utangaç gözleri güvenle açılmıştı, dudaklarını dişliyordu. Cirrus hayatında ilk defa o güvene layık olup olamayacağını sorguladı. Bunu yapıp yapamayacağını ve yaptığında canının tekrar yanıp yanmayacağını düşündü. O geceki çığlığı hâlâ kulağında çınlıyordu. Onu her anlamda çok yaralamıştı. O gece, hem ailesinin zihninde asla giderilemeyecek hasarlar bırakmış, hem de bedenen yaşattığı istemsiz acıya ruhen de işkence katmıştı. Ama bu gerçek bile olsa ilkelliğini değiştiremiyordu. Yalnızca karısına baktığında bile, bedenine olan hâkimiyetini kaybediyordu. Tıpkı rüyalarındaki gibi, bir de o altında olsa, içinde gidip gelirken bacaklarını etrafına sarsa, sımsıcak bir ıslaklıkla onu karşılasa, aklını kaybederdi kesin. İnler miydi? Ağlar mıydı? Sever miydi, yoksa nefret mi ederdi? Lanet olsun, neler düşünüyordu.

Kızı kollarından atar gibi doğruldu ve öfkeli bir davranışla ayağa kalktı.

"Acıktın, hemen gidelim."

Kızın yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesi gözünden kaçmadı. Bulutların arasından sızan ay ışıkları, yüzüne nur gibi yağıyordu ve yeşil gözlerinde yanan hüznü okuyabiliyordu. Elini üşümüş kollarında dolaştırmasına baktı, kaymak gibi parlayan teni o kadar yumuşaktı ki -neredeyse şeffaftı. Elleri karıncalandı. Dokunmamak için yumruk yapmak durumunda kaldı. Ona dokunmak için kıvranıyordu. Parmağını yanağının kıvrımında gezdirmek ve avucunun içinde o kadifemsi

yumuşaklığını hissetmek hoşuna gidiyordu. Artık ona dokunmak hiç de masum olmuyordu, baştan çıkıyor ve çıkarıyordu.

Cirrus birdenbire homurdanarak küfretti. Bu da nereden çıkmıştı? Yüzünü avucunun içinde hissetmek bile başını döndürür hale gelmişti. Ona yeniden sahip olma fikri... Daha önce hiçbir şeyi böylesine tutkuyla yapmak istememişti. Gözlerini, toparlanmaya çalışan kıza dikti. Bu kızda ona bu kadar tuhaf güdüler aşılayan şeyin ne olduğunu merak etti. Onu kendine sımsıkı bağlayan, bırakmayan, köle gibi zorlayan ve uyuşturucu gibi kafasını bulandıran neydi?

Doktoruna defalarca kendini hazır hissetmediğini söylemişti ve şimdi bu konuda ne yapacaktı? Zorlayacak mıydı? Kollarından gitmesini istemiyordu ama kaldığı zaman, niyetinin iyiye gitmediğini de biliyordu. Onunla konuşmak için tüm gün bekledikten sonra, yemeğe gideceklerini ummuştu fakat tek istediği şimdi ellerinden tutup; eve götürmek ve yatağında çıplak halde kollarının arasında bulmaktı.

Onun çıkmazlarından habersiz olan Ece'nin içi rahatlamıştı, en azından şimdilik. Özür dilemek tahmin ettiğinden daha kolay olmuştu. Korkutucu ifadesine rağmen, sakin, kendine hâkim vaziyeti, uzun zamandır düşündüğü ama başaramadığı dürüstlüğü yaptırmıştı. Az evvel aklından geçenleri söyleme rahatlığı vermişti. Farklı bir histi. Kaybetme korkusu olmadan, ağzından çıkan her kelimeyi düşünmesine gerek kalmadan konuşmuştu.

O gecenin ihanetini tekrar konuşmak konusunda çok gergindi ama en azından Cirrus'un bir açıklamayı hak ettiğini biliyordu. Onu tuzağa düşüren, gözü dönmüş, cani bir âşık olarak bilsin istemiyordu. Her ne kadar başta onunla evlenmek istememesi canını yakmış olsa da, şimdi durum farklıydı. O zaman zorlanmıştı fakat sonra kararını kendi değiştirmişti. İsteyerek evlenmişti. Bunun anlamını biliyordu. Hem özrünü kabul etmiş görünüyordu ki, bundan da kendini suçlamadığı sonucunu çıkararak, rahatlıyordu.

Karnı birden tomtok oldu. Söylemek istediği şeyleri söylemiş olmasına rağmen, kollarından gitmesini istemiyordu. Onunla konuşmayı seviyordu. Cirrus onu ciddiyetle dinliyor, sorularını duymazdan gelmek yerine kısa ya da uzun cevap veriyordu. Bazen öfkelense bile özenle konuşuyor, söyleyecekleriyle gerçekten ilgileniyordu. Ona bu kadar yakın olmak bile kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden oluyordu. Gövdesine dokunuyordu, parmaklarını saçlarında

dolaştırıyordu. Bazen minik, resmi, kısa öpücükler bile veriyordu. Tutkuluydu biliyordu, o gece ona tutkusunu göstermişti ama o geceden beri bedeni görünmez bir güce karşılık veriyor, sinir uçları tutuşuyor, tüm duyuları hassaslaşıyor olsa bile, iradesine boyun eğmiyordu.

Onu tanımak için önünde koca bir ömrü olacaktı ama zamanla oluşan samimiyeti beklemek istemiyordu. Sabırsızdı. Dokunduğu zaman içinde açtığı boşluğu doldurmasını istiyordu. Öptüğü zaman, daha fazlasının beklentisi içinde kayboluyordu. Onu tamamen kendisine ait hissetmek istiyordu. Kabul etmesi lazım gelen bir gerçek vardı! Hâlâ aralarında görünmez bir duvar vardı ve bu duvar kalınlaşır mı incelir mi bilmiyordu.

Bunu onlara zaman gösterecekti.

Cirrus onun kocasıydı ama onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Babası onun savaşta derin yaralar aldığını ve biraz sabırlı olması gerektiğini söylemişti. Gövdesindeki izler nasıl olmuştu? Kim neden yapmıştı bilmiyordu. Gövdesindeki izler bu kadardı, peki ya ruhundakiler bu kadarıyla sınırlı kalmış mıydı? Sonra göğsündeki o *Elif* harfinin devamı neydi? Kimin adını taşıyordu göğsünde? Bir sevdiği falan mı vardı? Bu detay onu fena halde çaresiz bir kıskançlığa sürüklemekteydi. Bir açıklamasının olmasını umuyordu. Sandığı gibi olmasını istemiyordu. Ünlü bir söz, bir gark olmasını bekliyordu. Dövme gibi alelade bir iz olsun istiyordu.

Cirrus yaşadıkları hakkında tek kelime etmemişti. Korumalık yapmadığı ya da denize çıkmadığı zamanlarda, ne yapmaktan hoşlanırdı? İçki kullanır mıydı? Sigara içerken görmemişti ama başka bir alışkanlığı var mıydı? Yemeklerden en çok neyi severdi? Tuzlu mu severdi, tatlı mı? Dağınık mıydı, titiz miydi? Şu ana kadar hep arkalarını birileri toplamıştı, belki de pasaklının biriydi. En çok hangi tür film izler, en çok neye gülerdi? Odanın içinde kitaplık görmüştü, genelde felsefe ve kişisel gelişim tarzı okuyordu ama çok sayıda macera çocuk kitabına da rastgelip şaşırmış, evin eski sahiplerine ait olduğunu düşünmüştü. Müzik zevki sadece Türkü müydü?

Ece dudağını ısırdı. Hep somurtur muydu? Sürekli ciddi olması sadece ona mı hastı, bir tek Ece'ye mi ciddiydi? Çok fazla güler miydi? Elbette gülerdi, birkaç defa görmüştü onu gülerken ve kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu. İlk gülüşüne aşık olmamış mıydı zaten. Liseye giderken hayal ettiği, düşlediği, peşinde koştuğu tek erkekti. O şapşal,

romantik kız aklına gelince, mahcup bir kızılla gülümsedi. Normalde ifadesiz dursa bile yüzü, son zamanlarda onu tebessüm ederken defalarca görmüştü, bundan sonra da hep gülsün istiyordu.

'O da insan tabii sevecek, gülecek ağlayacak ve unutacak," dedi kendi kendine gergin bir ifadeyle. Ciddi ifadesinin, gardını indirecek kadar rahatladığını hayal etmesi zor olsa da, sonuçta herkesin mutlu olduğu bir şey illaki olurdu.

"Çok var mı?" diye sordu yelkenliyi götüren kocasına.

"Çok az kaldı. Girişteki restoranlardan biri, merak etme balıkları koymuşlardır ateşe. Az evvel mesaj attım."

Cirrus'un bakışları denize kaydı. Ece, onun huzurunu bozduğu için suçlu hissetmesi gerektiğini düşündü ama hissetmiyordu. Bu konuları açıklığa kavuşturacağı sürece hissetmiyordu. İç çeker gibi bir sesle etrafına bakındığında, zihnindeki tüm düşünceleri unuttu. Ağzı kurudu, erkeksi güzelliğinin bu kadar cesur teşhiri, içini gıdıkladı. Gerçekten inanılmazdı. Üzerinde beyaz gömleği vardı ama kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. Saçları rüzgârda dağılmıştı ve serseri yapısı deniz kokuyordu. Kumaşı geren göğsünün sert ve pürüzsüz hatlarını tüm netliğiyle hatırlıyordu. Nefesini tuttuğunu fark ederek, kendini toparlayarak sordu.

"Balık olarak ne seviyorsun?"

Uzun uzun kıza baktı Cirrus. "Fark etmez."

"Bir an balık olasım geldi," dedi kız, adamın gözleri parlayınca balık gibi hızla ağzını kapadı.

"Olmaz, hafızan ileride lazım olacak, bu geceki gibi..." dedi adam ona bakmadan ama duymuştu ne dediğini.

Patavatsız diline söven kızın utançla kaplandı teni, fakat onun sorularına -alaylı bile olsa- önem veriyor olması hoşuna gitmişti. Cirrus gülümsedi, bu gülümsemenin gücü kızın kalbinin hızlanmasına neden oldu. Geniş ağzının zarif kıvrımı tüm yüzünü aydınlatıyor, hercai durgunluğu onu yaşından oldukça genç gösteriyordu. Zifiri karanlıkta dişleri bembeyaz parlıyordu. Genç yaşına rağmen kırışıklıklar başlayan göz kıyıları, sertlikle değil neşeyle ışıldıyordu. Ama en büyüleyicisi, sağ yanağındaki derin gamzeydi. Defalarca onun içinde gömülüp uyumak istemişti. Parmaklarını o gamzeye gömmek ve orada unutmak istemişti. Daha önce yakışıklı olduğunu düşünmüş olsa da, şimdi karşısında duran bu adamın etkileyici olduğunu, uzaklığının getirdiği saf

yıkımın yanında, sıcak düşünceler bir hiç kalıyordu. Ona sadece baktığında bile başı dönüyordu. Dokunduğu zaman daha fazlasını yalvarmamak için kendini tutuyordu. Gerçekten bu adamla evli miydi? Onun kocası mıydı? Bazen bu hayal gibi geliyordu.

Son zamanlardaki değişim, ikisi içinde çok ani ve derin olmuştu. Yakışıklı, sevecen, saygı duyan bir adam... Bu düşünce kocasını daha az korkutucu hale getirdi. Neredeyse, cana yakın duruyordu, sanki usul usul herkese olan mesafelerini yıkıyor gibiydi. Dehşet saçan bir savaş makinesinden ziyade, bir ölümlüydü artık ve her şeyden önemlisi de onun kocasıydı.

Onun normal otoritesini düşünmezse, rüzgârla savrulan saçları, bronz güneş yanığı teni ve rahatlamış güçlü bedeniyle, karşısında çok daha farklı bir adam duruyor gibiydi. Yelkenliyi tutan eller nasırlı, alnında alın terinin nemi vardı. Sorumlulukları olan evli bir adamdı... Şefkatli ve duygusal bir adam... Ağlayınca saçlarını okşayan, sıkılınca ona sataşan ve olur olmaz yerlerde espri yapmaya çalışan... İşte bu hayallerini süsleyen prensti. Daima böyle görünmesini istiyordu.

"Başka bir şey istersen onu da yiyebiliriz, kendini zorunlu hissetme."

Kocasının sesi hayallerinden uyandırdı. Ne sormuştu? Ağzı açık bir halde onu izlediğini fark ederek, ağzını kapadı. Her seferinde olduğu gibi yakalandığı için utanarak gözlerini kaçırdı.

"Bir gün seninle balığa da çıkarız, o zaman tuttuğumuz balıkları birlikte pişiririz,"

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi adam alaylı bir mutlulukla.

"Sevinirim,"

Ece, onun tamamen farklı bir hayat tarzı olduğunu fark etti. Hakkında pek az şey bildiği bir hayat tarzı. Bir an kendinden şüphe etti. Onun sevdiklerini sevebilecek miydi? Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Belki tuhaf adetleri ve huyları vardı. Sevmeyeceği şeyler de yapabilirdi. Katlanabilir miydi? Kendini kanıtlamak bir şekilde çok önemli olmuştu. Kocasının onu sevmesini, evlendiği için pişman olmamasını istiyordu. Özellikle de kocasının onun için yaptıkları düşünülürse... Hayatını kaç defa tehlikeye atmıştı, sonuncusunda öldüğünü bile sanmıştı. Hiçbir şeyden korkmayan bir adam için, bunun bir anlamı olmalıydı. Onu gerçekten seviyor muydu? Bir âşık gibi olmasa bile bir insan olarak seviyordu. Belki bir gün, âşık gibi de severdi,

bu umut için çok mu geçti... Ona dokunmuyordu, hangi erkek karısına el sürmeden durabilirdi ki, kardeş gibi görmeyenlerden başka... İçi birden bulandı bu düşünceyle. Hayır, onun ailesi olurken, annesi ya da kardeşi gibi değil, karısı ve hayat arkadaşı olmak istiyordu. Arkadaş, kardeş, anne olmak, ailesinin işiydi elbette, yeri geldiğinde onların şefkatiyle de destek olacaktı ama önceliği iyi bir eş olmaktı amacı.

"Burada çok kalacak mıyız?"

Ani gelen bu soruyla buz gibi olmuştu adam, sesine de yansıyordu. "Ben kalacağım, seni istediğin zaman götürebilirim."

Kocasının tüm neşesi bir anda kayboldu. İfadesiz yüzüne çelikten duvarı hızla geri dönmüştü. İçinden lanet etti. Sözlerini tartıp konuşmayı ne zaman öğrenecekti. Hata yaptığını fark etmişti ama geç olunca, sorusunu geri alabilmeyi diledi, ancak olan olmuştu.

"Burada kalmam senin için sorun olur mu?"

"Hayır," dedi kocası kısaca. Kaba ses tonu, konuyu kapatmak istemesine neden oldu.

"Yanında kalmak istiyorum," diye itiraf etti Ece, birazda diretmiş olabilirdi yine. "Sadece annemi arayıp kıyafet göndermesini ve ihtiyacım olan şeyleri isteyecektim, ondan sordum."

Ona dönen ve gözlerinin içi parlayan adam başını salladı. Doğru şeyi söylemişti. Gülümsemesi geri dönmemiş olsa da, duruşunda bir yumuşama belirmedi. Keyfi yerine gelmişti Ece'nin yeniden, kalmasını istiyordu. Kocasının da keyfi yerine gelmiş miydi? Kalmasını gerçekten istemiş miydi? Gönlü olsun diye böyle tepkiler vermediğini ummak istiyordu.

"Her zaman istemezsin burada kalmayı, değil mi?"

Onunla dalga mı geçiyordu. Ece inanamadı. Nasıl istemezdi? Bu Ada ya da başka yer, neresi olduğunun önemi yoktu. Önemli olan, onun olduğu yere gitmekti. Fazla abartılı bir iç çekişle, "İsterim, sen de yapmak zorunda kalırsın. Sen nereye gidersen git, beni de götürmek zorundasın. Bu senin vazifen." dedi kırgınlıkla. "Vazifeni unutmamalısın."

Cirrus tek kaşını kaldırdı, bu bakışı altında bedeni farkındalıkla huzursuzlandı.

"Öyle mi?" diye sordu adam keyifle.

"Öyle, daha az evvel beni üzmeyeceğini belirttin. Ne zaman istersem beni gezdirmek zorundasın. Balığa çıkmayı isteyebilirim." Çok zekiydi, lafı değiştirmişti.

Kahkahasını dudaklarında boğan Cirrus başıyla onayladı. "Her anımı kolluyorsun, harika." Baş döndürücü gülümseme bir öksürükle kamufle olmuştu yine.

"Sana kızdığım zaman bu geziler sıklaşabilir..." dedi buruk bir ifadeyle Ece.

"Niye, beni denize mi dökeceksin?" diye alay etti adam.

Ece gözlerini devirdi. "Düşmanım olmak istemezsin, o zaman denize dökmem için dua ederdin."

"Düşmanın olursam ne yaparsın?"

"Yok sayarım, çünkü bir insana yapılacak en büyük intikam görmezden gelmektir."

"Düşmanın olmak istemiyorum, seni görmek hoşuma gidiyor," dedi Cirrus dürüstçe.

Huzur verici karanlıkta birbirlerine gülümsediler. Bir sıcaklık dalgası kızın göğsünü sardı.

Kuru espri anlayışını görmek, hedefini bulmuş ok gibi bir heyecana sürükledi. Soğuk ve mesafeli görünüyor olabilirdi ama o kaya görüntüsünün altında, her zaman sahip olacağı sıcakkanlı biri olduğunu biliyordu. Yalnızca açığa çıkarmak için, bir yol bulması gerekiyordu. Onu açığa çıkaracak tek kişi de, yalnız kendisiydi.

Cirrus karısını biraz daha inceledi, sanki onu şaşırtmıştı ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Saçlarıyla oynuyor, gözlerini kaçırıyordu. Ona böyle dik dik bakınca gülümsemesi soldu, aniden bir utangaçlık çökmüştü tenine. Cirrus başını sallayıp, yelkenlerin ipini çekiştirdi. Ece onu izlemeden duramıyordu. Güçlü kollarının gerilerek uzaması, bacaklarının uzun ve amaca yönelik hareket etmesi harikuladeydi. Pupada otururken, sarsılan teknede ne kadar rahat hareket ettiğini ve teknenin nasıl düz bir doğrultuda ilerlediğini fark etti. Her şeye hâkim ve kontrollüydü. Denizde de, karada olduğu kadar rahattı.

Ve gerçekten ona aitti. Hayal ettiğinden bile fazlaydı bu düşünce, bazen inanamıyordu. Bu akşam sohbetlerinin sıcak ışıltısı içini sarmıştı. Kötü başlangıçlarına rağmen, onunla evlenmenin, bir rüyanın gerçekleşme mucizesi olduğu fikrine, gittikçe daha çok ikna oluyordu.

Asabi bir adamdı evet, anladığı kadarıyla fazlaca gururluydu. Üstelik dik kafalıydı. Babasına bile diklenip duruyordu. Bazen babasının onu cidden boğmak istediğini görebiliyordu. Babasına bu yaştan sonra sabrı da öğretiyordu. Tamamen katı sınırları ve kaba tavırları olan bir adamken, gülümsediğinde ve onunla şakalaştığında, eşsiz bir birleşim ortaya çıkıyordu. Hayal gibi bir varlık oluyordu ve çok farklı bir adam meydana geliyordu.

Denizi, derin derin kokladı. Kokuya kocasının baş döndürücü erkeksi kokusu da karışınca, keyfini çıkardı. Onunla ilk defa böyle bir anısı olmuştu. Yatakta izledikleri komedi filmlerini saymazsa... Onunla böyle sık sık geceleri dışarı çıktığını düşündü. Şöminenin karşısında, evlerinin rahat ortamına gizlenmiş, yalnızca ikisinin olduğu, sohbet ettikleri ya da tavla oynadıkları uzun geceler hayal etti. Ya da belki de Ece kitap okurken Cirrus dizlerine yatar, saçlarıyla oynatırdı ve ona bakıp yalnızca ona gösterdiği gizli gamzeleriyle gülümserdi. Bakışlarını kocasının işaret parmağıyla gösterdiği yere sabitledi.

"Bak bu tepenin üzerindeki ev bizim."

Bizim!

Ne güzel bir kelimeydi. Bu ses kulağında çınlıyordu. İkisine ait bir kelimeyi aynı cümlede ilk defa telaffuz etmişti. Geldiği andan beri, yabancı hissetmemek için her yolu denediği evi şimdi sahiplenmişti. Eğreti dolaştığı, kendini misafir gibi hissettiği ev, *evi*, şimdi garip bir huzurla göğsünü titretmekteydi. Heyecanı içinde giderek kabarıyordu. Artık hava tamamen kararmış, körfezin kara suları geceye karışmıştı ama geniş adaya vuran ışıltılarını görebiliyordu.

Gerçekten masallardaki kaleler gibi en tepeye ve en görkemli şekilde inşa edilmişti, büyülenmeyecek gibi değildi. *Bizim!* Bunu beklemediğini söylemek, son derece yetersiz kalırdı. Onların evlerinin garip ve ıssız bir yanı vardı ama aynı zamanda eşsizdi. Ulaşılmazdı. Sahibi gibi diye düşündü ürpererek. Evinden söz ederken, nasıl gururlandığını hatırlayarak, yüzünü kocasına çevirdi, tepkisini görmesini istiyordu.

"Biraz bakımla buranın en güzel evi olacaktır," dedi yanına giderken.

"Zamanla olacak, işim rayına otursun. İstediğimiz gibi dizayn ettirebiliriz." dedi Cirrus.

"Olacak, ben sana inanıyorum. Yakında ünlü bir şirketin sahibi olacaksın." Adam ona bakınca, "Paranı harcamakta kolay olacak, merak etme," diye takıldı. Onu rahatlatmak istiyordu, maddiyatın aralarına

girmesini istemiyordu. Zengin olabilirdi, hâlâ istediğinde her şeye sahip de olabilirdi ama bununla onu üzmek de istemiyordu. Ona, kendi kazancıyla bakma fikri adamın duruşunu değiştirmişti.

"Sen alışveriş sevmezsin ki!" dedi Cirrus dikkat ettiği gözlemine dayanarak.

"Her kadın sever, uydurma. İnternetteki tüm mağazalar tanır beni, sepetlerimi daha hiç boş gören olmamıştır, emin ol." dedi sesini yayarak. "Çok çalışman gerekebilir, ben çok pervasızım bu konuda."

Cirrus iyice neşelendi kızın sözleriyle, onu mutlu etmek aslında ne kadar kolaydı. Derin nefesler alarak, fazla heyecanlanmamaya çalıştı. O kadar kötü olamazdı. Yemek yiyecekleri restorana yaklaştıkça, kemiklerine işleyen ürpertiden kurtulamadı. Hayal bile edemeyeceği kadar hoş bir yerdi ve sahile sıfırdı. Işıl ışıldı. Kocasıyla, dışarıda yiyeceği ilk akşam yemeğiydi. Baş başa. Romantik değildi ama onun için en romantik plandan daha özeldi. Yelkenliyi bağlayan Cirrus karısına elini uzattı. Onun dikkatle inmesini sağladı. Ama indirdikten sonra da elini bırakmadı. Yan yana çevreye bakınarak yürüdüler. Arada sırada tuttuğu balıkların fazlasını sattığı restoran da, masaları ufak fakat nezihti. Cirrus'u tanıyan ve çok seven çalışanlar başıyla selamladılar ve ilk defa bir kadınla gördükleri için biraz da şaşırdılar. Ece içeriye bakarken, masaya yaklaşmışlardı. Cirrus ondan beklenmeyen bir tavırla sandalyesini çekerek nezaketen oturmasını bekledi.

"Hoş geldiniz Cirrus Bey, her zamanki gibi mi?"

"Her zaman ki gibi,"

"Her zamanki olan ne?" diye sordu yerine oturan Ece.

"Şalgam," dedi genç adam kendi sandalyesine geçerken. "Alkol tüketmiyorum."

İşte bir şey daha öğrenmişti. Onu Cuma günleri namaza giderken görüyordu. Rüzgâr amcası da başlamıştı Cemre geldikten sonra, Cemre zaten beş vakti kaçırmıyordu. Yaşam tarzları değişse bile köklerine bağlılıkları değişmiyordu. O zaman dini bazı konularda da katıydı. Kıyafetlerine karışır mıydı? Özgürlük anlayışı nereye kadardı? Düşünce yapısı nasıl şekillenirdi? Garsonlar acıktıklarını görünce, hemen masalarını donatmaya başladılar. Balıklar iki dakika sonra önlerine konulmuştu. Fonda Sezen Aksu'dan Vazgeçtim çalıyordu. Notaları bir mıh gibiydi, sözleri bir ateş.

Üzerinde garip bir tutukluk vardı. Ayakları yere basmıyor, sanki birazdan annesi uyandıracak ve tüm tılsım bozulacaktı. Bir anda durgunlaşarak bakışlarını denize çevirdi. Uzun zamandır beklediği bu sahne birden ağır gelmiş, başını döndürmüştü. Çok tuhaf değil miydi? Hayal ettiği her şeye sahipti ama korkuyordu: kaybetmekten korkuyordu. Bazı anları öyle değerliydi ki, sadece yanında oturmak, gözlerine bakmak, kokusunu solumak bile yeter miydi bir insana, o yanında olsun yakın mesafenin uzaklığına da razıydı.

"Beğenmedin mi?"

Genç kız dalgın bakışlarını kocasına çevirdi. Cirrus araştırmacı bir manayla yüzüne bakıyordu. Bakışlarını tabağına çevirerek, çatalını bıçağını eline aldı. Bir lokma balıktan aldıktan sonra, gülümsedi. "Güzelmiş," dedi ama lokması ağzında büyüyordu. Lezzetini bile alamamıştı.

Yemek sessiz geçti. Zaten sakin bir restorandı. Balık lezzetliydi ama nedense Ece'nin iştahı bir anda kaybolmuş, durgunlaşmış, hüzünlenmişti. Nereden çıkıyordu bu saçma duygusallıklar bilmiyordu ama aldığı ilaçtan mı yoksa çektiği sıkıntılardan mıdır bilinmez, çabuk ağlayan, aynı anda gülen biri olup çıkıvermişti. İnsan mutlu olduğunda neden böyle hissederdi ki, neden mutluluğu yadırgardı bünyesi. Şükran Doktorla konuşmalı, bunun sebebini sormalıydı. Belki yarın uzun uzun sohbet ederler, onun için neyin iyi olup neyin kötü olduğuna karar verirlerdi.

"Doktorunla yakınlar da bir seansın var mı? Kaçırmanı istemem." dedi Cirrus. Gerçi takip ediyordu günlerini ama *belki görüşmeye ihtiyacı olur* diye sormadan edememişti.

"Yok, görüntülü görüşme sağlıyoruz arada, sorun olmuyor şu anda."

Cirrus suya uzanırken, kendi doktoruyla da görüntülü konuşup konuşamayacağını merak etti. Yapmalı mıydı? Ertelememeliydi. Yemek sonrasında restorandan çıktıklarında, direk eve gideceklerini sanmıştı Ece. Ama kocası sahile yönlendirdi onu, yemekten sonra dolaşmak iyi gelecekti. Rüzgâr saçlarından akıp giderken, bakışları sahil boyunca dolaştı. Sandaletlerini ayaklarından çıkardı, kumsala indi. Cirrus karısının kumsalda bıraktığı sandaletleri alırken yerden başını sallayarak güldü. Ece merakla etrafa bakınıyordu. Parmağına taktığı sandaletlerle peşinden giderken, ateş yakmış gitar çalan gençler ileride eğleniyordu. Bir aile çocuklarıyla denizi taşlıyordu. İki âşık sarmaş dolaş manzarayı

izliyordu ve iki çılgın akşamın karanlığına inat denize giriyordu. Bir seyyar satıcı renkli ışıkların yandığı oyuncaklar satıyordu.

Dayısı ona kâğıt helva ve pamuk şeker alırdı hep, yakın zamanda ailesini bir arada görmeyi diledi. Annesini ve babasını nasıl da özlemişti. Hastanedeyken bile bu kadar ayrı kalmamışlardı. Şimdi gitmek istese, yanlış anlayacaktı, onları çağırsa henüz Cirrus hazır değildi. Sabretmesi gerektiğini kendine yineledi. Yanlarından koşarak geçen iki âşık yakalamaca oynuyor gibiydi. Onlar ise yan yana olan bir bütün gibiydi ama ayrıydı tıpkı beden ile gölge gibi. Birbirlerinden ayrı ama aynı zamanda bir gibiydi. Aslında birbirlerine hayli yakındılar, ellerini kıpırdatsalar dolanacaktı parmakları. Tenlerinin ısısını duyumsuyorlardı. İnatla temas etmiyorlardı.

"Konuşmadan yürümek biraz tuhaf, bana biraz geçmişten bahsetsene..." diye konuya bir yerden giriş yaptı.

"Geçmiş iste," dedi adam denize bakarak, içini çekmişti.

"Hiç mi güzel bir şey yok geçmişte?" diye sordu kız merakla.

"Sen varsın," dedi hiç istifini bozmadan Cirrus, kız şaşkınca yüzüne bakarken, Cirrus da ona döndü. "Sen anlat artık kendini bana, yorma beni."

Ece düz yolda tökezleyince, kolundan tutam adam düşmesine engel oldu. Gülümseyerek yüzüne bakarken, kaşlarını kaldırdı. "Ayağın iyi mi?" diye sordu.

"Sana yürürken yerden kesiliyor."

"Bana yürüdüğünü itiraf ediyorsun, çok arsızsın."

"Yok, ben..."

Cirrus kahkaha atarak eline uzandığında, yüzü kızaran kız dudaklarını dişleyerek gözlerini kaçırdı. Kalbi, ipi elinden kaçan balon gibiydi. Tenine vuran saçlarını başını sarsarak geriye atmak istedi. Cirrus yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına atarak, "İlk gördüğümde, ne güzel şey diye düşünmüştüm," Dudakları aralanan Ece soluksuz halde, "Deniz güzeldir," dedi kendi üstüne alınmaya korkarak.

"Sen her şeyden güzeldin,"

Kalbi hızlanırken, "Artık değil miyim?" diye sordu. Büyüsü mü bozulmuştu kavuşunca, çekiciliğini mi yitirmişti?

"Cık!" yaptı adam, "Meğer görüp görebileceğim en güzel şeymişsin,"

Ani bir savruluşla ona dönen Ece, kollarını boynuna dolayarak ayakuçlarında yükseldi. Sımsıkı sarıldı. Bu öyle içten ve düşüncesiz bir halde gelmişti ki, kendini durduramamıştı. Cirrus bu beklenmeyen hamle karşısında kasıldı, dondu kaldı. Elleri iki yanında açıldı ancak beline dolanmadı. Ece elinin birini boynundan geçirmesini, o elleri beline dolamasını her şeyden çok isterken, mahcup bir hasletle geriye çekilerek yüzünü sakladı.

"Gidelim mi?" diye sordu. Üzülmüş, içi acımıştı yine. Kovalamaktan yorulmamıştı, korktuğu şey onu bunaltmaktı. Onun tepkisizliğini umursamayacağını söylediği her seferinde, içi parçalara ayrılıyordu. Kendine bu vaziyetini görmezden geleceğini belirttiğinde, bu söze olan güveni sarsılıyordu. Arkasını döndüğü zaman, yerine çakılan ve bileğini tutan adam, onu hızlı bir tutumla kendine çekti. Bu çekiş sert değildi ama yumuşak da değildi. Saçları başının üzerinde savrularak hareler oluştururken, eteği bacaklarında balon gibi havalanarak ona doğru savruldu. Bedeni kocasının bedenine çarparak durdu. Üzgün gözleri onun gözleriyle birleştiğinde, yüzünün her santimini izleyen adam, parmağının ucuyla şakaklarından yanaklarına kadar belli belirsiz dokundu. Hâlâ bir eli kızın bileğini sıkı sıkı tutuyordu.

"Nazım Hikmet'i yutmuş, Ahmet Arif'le sohbet etmiş, Attilla İlhan'dan kalem almış gibiyim. Gözlerine baktığım günden beri, tüm şairleri içimde taşıyorum. Her ifadene bin name, her kelimene milyonlarca anlam yüklüyorum."

Ece şaşkın gözlerinin parlaklığıyla baktığında, yanağındaki kızıllara dokunan adam, utangaç bir çocuk gibi gözlerini kaçırdı. Başını yana çevirerek, "Bana böyle bakma," dedi gülen sesiyle. Ece hâlâ bakmaya devam edince eğildi. Yüzüne soluğunu vererek, "Nabzım yükseliyor, kalbim yerinden çıkacak gibi hızlanıyor." diye itiraf etti kısık sesle. "Soluklarım sana koşuyor, durduramıyorum."

Tuhaf bir utançla geriye çekilen Ece, aynı şeylerin kendine olduğunu itiraf edemedi. Mahcup bir gülüşle elini alnında dolaştırarak, şımarıkça gülümsedi. Bu kadar romantizm biraz fazlaydı, sıcaktı, insanın ayaklarını yerden kesiyor, dengesizleştiriyordu. Yine tökezlemeden evvel kendine gelmeliydi. Kocasının ayaklarının dibine bıraktığı sandaletlerini giydi ve arkasına bakmadan yürüdü. Cirrus onun bu tatlı mahcupluğuna sadece gülümsedi. Tekneyi restoranın koyunda bıraktığını

hatırladı ama sonra gençlerin ona gözkulak olacağını düşünüp, daha sonra almayı düşündü.

Ece faytonda, ondan en uzağa oturdu. Sanki karanlık ormanı, ışıkları yanan ama yabancısı olduğu evleri çok merak edermiş gibi, görmeyen gözlerle yan tarafına bakarken, kocası dalgınlıkla onu izliyordu. İzlediğini biliyordu. Ensesi gıdıklandıkça kucağındaki eli titriyor, tırnaklarıyla oynayıp duruyordu. Bu gece biraz zor bitecek gibiydi.

Ama gece sandığı gibi tutkulu bir birleşme gerçekleşmedi. Hatta o kaçamak, görev öpücüklerinden biri bile gelmemişti. Kocası onu kollarına almıştı, mesafesini aşmadan sarılmış, konuşmadan geceyi sonlandırmıştı, hepsi o kadar. Kazara yan dönse uzaklaşıyordu. Yan yatmayı bu yüzden bırakmıştı çünkü Cirrus ona arkasından sarılmıyordu. Kaşık pozisyonundan özellikle uzak duruyordu. Başını göğsüne çekiyor ve o kadarıyla sınırlı kalmalarını sağlıyordu. Sonrada uyuyordu ve uyandığında onu çoktan yataktan gitmiş buluyordu ve her seferinde duşu ıslak buluyordu.

Ece salak bir kız değildi, evet cinsellik konusunda nötr olabilirdi ama kadınsal duyuları yerinde olan tutkulu bir kız olduğunu, o gece keşfetmişti. Bazen ufacık bir dokunuşu ya da bakışı bile bacaklarının arasının hassaslaşmasına neden olabiliyordu. Yan yana yattıklarında, göğüslerinin gerildiğini ve sızladığını saklamak zorunda kalıyordu. Biliyordu, onun da aynı tutkuyu hissettiğini çünkü gözlerinde bu çelişkiyi görüyordu. Kocası bir yıl evvelki gece, tüm sınırları açmıştı, artık koruyacak sınırları da yoktu, peki neden inatla dokunmuyordu? Kadın olarak gördüğünü, dün gece kendince açıklamıştı. O zaman sorun daha derindi? Babasının baskısının ve de evlenme şekillerinin burada etken olduğunu düşünmüyordu artık. Ya kendisine açamadığı fiziksel bir sorunu vardı –ki insandı olabilirdi!- ya da ruhsal bir çöküntüsü vardı. Fiziksel durumlarını ileri götüremeyeceğini düşünerek kendini yargılıyor da olabilirdi. Bunun da tek çözümü vardı ve Ece bu çözümü vakti zamanı geldiği zaman, zorlayacaktı. İç sesi bu işin üstüne gitmesi gerektiğini öğütlüyordu! Ve Ece çok zaman iç sesinin doğruyu söylediğini bilirdi! Sabır!

Bakalım durum düşündüğü çıkmazların hangisiydi?

Ona nasıl ulaşacaktı!

Annesi aradı önce, hasretle sohbet etti. Konuşması düşündüğünden de uzun sürdü, sonra teyzesini ve yengesini de konferansa ekleyerek,

içlerini rahatlattı. Kızlar mesaj atmıştı, dönüş yaptı. Bu iyi de oldu, kadınsal bazı önerilere ihtiyacı vardı. Cemre çocukların karnını doyurmak için görüşmeden ayrıldığında, Ece telefonu kapamayı düşünen Pelin ablasına, "Abla kapama hemen, bir şey soracağım size?" diye çıkıştı.

Evet, Cemre'yi seviyordu, önce arkadaşı, sonra yengesi olmuştu ama şimdi de görümcesiydi, bazı sınırlar araya girdiğinden beri onun yanında kardeşini konuşmak rahatsız ediyordu. Kızlarda bunu söylemese bile algılamışlardı, espriler yatak odası sınırına dayanınca sohbet sonlanıyordu.

"Şey... Bir kadın kocasını baştan çıkarmak için ne yapmalı?"

"Bilmem," dedi Pelin, o hiç bunu yapmak zorunda kalmamıştı çünkü Fahd gözlerine baktığı an baştan çıkan bir adamdı. Kendisi de farklı değildi ama bunu itiraf etmek zordu.

Masal ise kıkırdadı, "Bana sorma, ben bekâr bir kadınım!" dedi alayla.

"Gecelikleri denedin mi?" dedi aklına gelen ilk şeyle Pelin.

"Denedim ama köpeklerine verdiği ilgi kadar bile bakmadı. Yani faydası olmadı,"

"Tepki vermedi mi hiç?"

"Verdi, böyle mi yatacaksın diye rahatsız oldu." Huzursuz hissederken kız, Pelin ve Masal aynı anda kahkaha attı. "Ne gülüyorsunuz?"

"Bu iyi işte tepki vermiş ya. Demek ki kendini dizginleyemeyeceğini düşünüyor,"

"İyi de neden dizginliyor ki? Ben onun karısıyım, hem biz o sınırı geçeli çok oldu."

"Güzelim, sen açık açık söylesene şunu, siz o yatağa girdiğinizde ne yapıyorsunuz?"

Ece utanarak dudağını ısırdı, bunu nasıl açıklayacaktı. Tavla oynuyoruz dese yalan olmazdı. Alay etmeyeceklerini biliyordu ama sesindeki ciddiyet çekinmesine sebep olmuştu.

Pelin kısa bir an sessiz kaldıktan sonra, "Ece... Siz hâlâ yatak sahnesine geçmediniz mi?" diye tekrarladı.

"Geçtik..." dedi kız çekinerek.

"Eee, o zaman sorun ne?"

"Ama aynı yoga müziği gibiyiz, dinleniyor ve uyuyoruz, ötesi yok."

Telefonda bir an sessizlik oldu. Masal anlayışlı bir vaziyette, "Zaman ver, olacaktır," dedi içini çekerek.

"Zamanla olmasın, hemen olsun. Aynı yatakta; kardeş kardeş yatmak iğrenç bir şey."

Pelin kahkaha attı, zamanında kendisi de kardeş kardeş yatmaya birini mecbur bırakmıştı!

"Sen ne bekliyorsun?" dedi Masal iğneleyici bir hasletle, "Sanki her adımı o atıyormuş gibi davranma Ece, adam olduğu yerde durdu, ona koşarak giden sendin. O zaman bir sonraki aşamaya da yine sen taşı. Dene ve gör, ne kaybedersin."

"Nasıl taşıyacağımı bilmiyorum kızım, ben biriyle öpüşmedim bile..." diye öfkeyle söylendiğinde, birden hüzünlendi ve aynı anda da öfkelendi. "Teyzemler bile kaç yaşına gelmiş, hâlâ yatak odasında metal müzik takılıyor, heyecan, macera, tutku."

"Kendi ananı örnek ver benimkini verip ne midemi bulandırıyorsun," diye azarladı Pelin, cidden midesi kalkmıştı bu düşünceyle.

"Benimkini verince de benim midem bulanır, böyle iyi sen tecrübelisin kaldırırsın,"

Zaten sorunda buydu ya, insan herkesi düşünür, anne babasını böyle düşündüğü an midesi bulanırdı. Sanki onlar cennetten kovulan Havva ve Adem'di, berzahta sıkışıp kalmıştı. Kızlar ona aklınca bazı tavsiyeler verdi ve tekrar aynı şekilde kocasına zaman vermesi gerektiğini bildirdi. Ece'nin bilmediği ve herkesin bildiği bir gerçek mi vardı ortada, anlamıyordu. Neden herkes ona değil de Cirrus'a zaman istemekteydi! Telefonu kapattığında kendi düşüncelerinde kayboldu.

Şimdi kocası eğitim alanına gitmişti, öğrencileri de eve tek tek gelmeye başlamıştı. Birkaçıyla karşılaşan Ece tanışmıştı bile. İki kız kardeş geliyordu, dersler konusunda da çok memnun duruyorlardı. Hatta kendilerini korumayı öğrendiklerini, sokakta daha özgür dolaşmalarını sağladığı için Ömer abilerine çok farklı saygı duyduklarını bile belirtmişlerdi. Anlamıştı ki Ömer dövüş sanatları konusunda onları eğitiyordu, kocası da silah kullanmayı öğretiyordu. Onu eğitim alanına tek gitmemesi konusunda uyarmıştı ama ondan beklentisi, alanı kendisinin gezdirmesiydi fakat Cirrus onu alana hiç davet etmemişti. Bu da canını sıkıyordu. Neyse, "Zaman!" dedi kendine yeniden. İç sesi ona, "Sabret!" diye öğüt verdi yine. Zamanla alışacaklardı birbirlerine ve fikirlerine saygı duymayı öğreneceklerdi.

Bahçede havlayarak dolanan köpekleri evden uzak tutmak için yemeklerini bahçeye çıkardı ve mutfak kapısını kapadı. Evde aval aval

dolaşmaktan sıkılınca, kocasının boş odaya yığdığı kitapları kurcaladı. Bunlara bir kütüphane şarttı, tozlandıklarını görünce okumaktan vazgeçti. Sıkılınca, yardımcı kadının peşine takıldı. Resmen kadının ensesindeki nefesti, ne yapıyor diye merakla didikleyip duruyordu. Mutfağa girdiğinde kirden renkleri değişen köpekleri mutfağında görünce, öfkeden deliye döndü. Köpeklerle, bir insan gibi kavga etti, konuştu, kızdı sonunda başa çıkamayınca onları dışarı attı. Fakat bu inatçı şeyler eve alışmıştı. O mutfaktan kovuyordu camdan ya da kapıdan geri geliyorlardı, ona kafa tutmaya devam edecekler gibi duruyorlardı. Hiç temizlikten anlamadığı halde köpeklerin pati izlerini temizledi, ancak sonra yapacak bir iş bulamadı. Yardımcı kadını yine gözüne kestirdi, zaten evde ondan başka kiminle vakit geçirebilirdi ki. Sessiz olabilirdi fakat iyi bir çalışandı.

"Yerler neyle temizlenir?"

"Yemek yapmak için hep aynı saatleri mi beklersin?"

"Diğer odaları ne zaman açacağız?"

"Köpekleri neden kovmuyorsun?"

"Köpekler en son en zaman yıkandı? Aşısı tam mı?"

"Burada mı oturuyorsun?"

"Marketlik için listeye nasıl karar veriyorsun?"

"Toz alırken neden öksürüyorum ben, nerede hata yapıyorum."

"Elektrik süpürgesi bozuk sanırım çekmiyor, içinde fare falan ölmesin çok kötü kokuyor."

"Eve gelen öğrencileri..."

Ve kadın ona dönüp kaşlarını çatınca, kızın soruları ağzında donup kaldı. Ne kadardır soruyordu unuttu? Kaç tane soru sormuştu ki iki saat içinde, sanki? Kadın, "Ya sabır!" çekercesine işine odaklandı, kız da kuyruk gibi peşine takılmaktan vazgeçmedi.

Onunla birlikte odadan odaya sekip durunca, kadın rahatsız olmaya başladı ama Ece ne yaptığını merak ediyordu. Üstelik yardımcı kadınla birlikte geçirdiği ilk günüydü ve garip bir şekilde devam eden evlilikleri yüzünden, şu an duygusallığı en kötü raddesindeydi. Bir şey yapmaya ihtiyacı vardı, bir uğraşa yoksa kendine takarak kafasını sıyıracaktı... Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Kadın ona sert sert bakınca bir daha, susarak kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kapıya yöneldi. Kapının girişinde gördüğü kişiyle, yeni av görmüş

kaplan gibi gözleri ışıldadı. Köpeklerin başını okşayıp onları azarlayan Ömer her zamanki saatinde gelmemişti bugün eğitime, onu kapıda görünce şaşırdı. Genç adam selam vererek, geç kaldığı için hızla odasına giderken, "İyi misin yenge?" diye sordu.

"Sonunda biri benimde nasıl olduğumu hatırladı?"

Ömer birden durdu, başını omzuna kırarak ona döndü. "İyi misin, bir sorun yok ya?" Omuzlarını sarsan yüzü asık kıza şefkatle baktı ama kız ses çıkarmadı. Bir konu açmaya çalışırken, "Bizim kız ateşlendi gece," diye ortaya ilk sohbeti açıverdi.

"Yaa... Şimdi iyi mi?" diye sordu Ece.

"İyi iyi şükür, diş çıkarıyor ya biraz huysuzluk dışında iyi."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" dedi Ece çekinikçe, "Yani samimi değiliz ama..." Mahcup bir mizaçla yüzüne baktı. "Ama sen Cirrus'un yakın arkadaşı... Yani kardeşisin desem yeri bunu biliyorum."

"Eyvallah yenge, o da benim kardeşim." Kızı üzgün halde etrafa bakarken görünce, "Bir sorun olmadığına emin misin?" diye sordu. Yanına gelip dikkatle yüzüne baktı. Ondan cevap beklemeye başladı. Bu samimi bir tabiatla kıza biraz cesaret verdi ama ne diyeceğini bilemedi. Tuhaf bir tutumla genç adama bakınca, Ömer meraklandı ama konuşması için sabır gösterdi.

"Ben çok beceriksizim," dedi üzgün halde.

"Estağfurullah,"

"Öyle öyle." dedi kız dürüstçe.

"Ne anlamda?"

"Siz sürekli eğitimdesiniz ama ben... Evin içinde dolaşıyorum, amaçsız ve garip bir boşluktayım... Hiçbir işe yaramayan biriyim."

"Evin işlerine yardım etmek istemez misin? Yani benim hanım evin işlerine hep kendi yardım eder. Bundan da mutlu olur."

"Yaa, çocukla zor olmuyor mu?"

"Çalışıyor, avukat benim eşim. Kariyeri ve çocuğu aynı anda yapıyor. Disiplinli, bir de hayli organizedir. Oturup kalktığı zaman bile bellidir." Ömer biraz çekinik bir tebessümle, "Sizi tanıştıramadık daha, yani biraz düzeniniz kurulunca rahatsız edeceğiz ama henüz sizin..."

"Anlıyorum, anlayışınız için teşekkürler. Evet, tuhaf ilerliyor evliliğimiz ama emin adımlarla, biliyorum iyi olacak herşey." Gülümsedi.

"Bacım," dedi Ömer içten bir sesle. "Ben seninle konuşmasam, arkadaş olmasam bile bil isterim ki senin de Cemre bacımdan ayrın yoktur gözümde. Bana istediğin her şeyi sorabilirsin, elimden geldiğince yardım ederim. Diğer konuya gelirsek, hepimiz o savaşta hem ailelerimizi hem de ruhumuzun güzel yanlarını kaybettik ama Cirrus, bizden çok daha ağır şeyler yaşadı. Bir insanın katlanamayacağı kadar zor işkenceler çekti. Bu acıları sadece bedeninde değil, ruhunda da taşıyor, sabırlı ol e mi?" Kocasının sırtını ve yanıklarını hatırlayan kızın gözleri nemlendi, burnunun direği sızladı. "Üzül diye söylemedim, sadece bil diye söyledim. Ondan koşarak gelmesini bekleme, koşamaz çünkü yorgun. Romantik hayaller de kurma, bu seni üzer. Cirrus romantik bir adam hiç olmadı özünde ama duygusal bir adamdır. Düzdür, odundur ama şefkatlidir, kimseye göstermese de çok anlayışlıdır."

"Biliyorum, sorun yok... Gerçekten. Evliliğim konusunda aceleci değilim, zamanla düzeleceğimizin farkındayım... İkimizin de kendince yaraları var, acıları ve sırları zamanla birbirimizle konuşmayı da öğreneceğiz ama sorun bu değil, şu anda... Ben kendimi işe yaramaz hissediyorum. Siz sürekli orada çalışıp yorgun argın gelince..."

" Anladım..."

"Evin içinde dolaşıyorum ama işe nereden başlayacağımı bilmiyorum. Toz almasını bile bilmem ben, kendi kahvemi bile kendim yapmadım bu yaşıma kadar. Bunu söylediğimde onu kırmaktan çekiniyorum, ama birine söylemezsem de kendimi yiyip bitireceğim. Daha önce hiç ev temizlemedim ya da yemek yapmadım ki. Hatta ben maddi olarak hiçbir şeyi dert etmedim ama görüyorum, Cirrus bağımsızlığını ilan ederken, maddi ve manevi olarak biraz zorlanarak ilerliyor. Onu zorlamak istemiyorum."

Elini çenesinde dolaştıran adam, "Ayşe Hanımdan yardım aldın mı?" diye sordu.

"Kadın gün boyu mutfaktan çıkamıyor ki. Hem onun işini aksatırsam öğrenciler aç kalabilir, bu da Cirrus'u kızdırır, durduk yere kadını üzer."

Ömer saçlarını kaşıyarak bir şey düşündü, sonra aklına gelen şeyle eşine telefon açtı ve hiç beklemediği anda, telefonu burnunun ucuna tutulurken görünce Ece, şaşırdı. Adı Meral'di, düğünde kısacık tanıştığı ve cidden samimi bulduğu kadınla telefonda yüz yüze kalınca, ne diyeceğini bilemedi. Onunla gergin bir fıtratla konuşan kızı algılayan

kadın, çok anlayışlıydı. Ona, eğer rahat hissedecekse mesajlaşmayı teklif etti. Dilediği her şeyi sorabileceğini de özellikle belirtti. Ece buna sevineceğini söyledi. Teyzesi yengesinden de destek alabilirdi ama istemiyordu, bu meselenin aile dışında kalmasını istiyordu. Telefonunu kapatan Ömer, içi rahat bir halde odasına giderken, arkasından bakan Ece, "Ömer abi," dedi çekinik bir sesle. Ona ilk defa samimi bir karşılayışla hitap ediyordu, bu da Ömer'i hem şaşırtmış hem de mutlu etmiş gibiydi. Arkasını döndü yeniden.

"Buyur bacım," dedi şefkatle.

"Şey...Sana bir şey daha sorsam!"

"Tabi, buyur."

"Şey..." dedi Ecem bocalayınca Ömer yanına geldi, Ece yüzünü eğdi. Elindeki telefonu çekinik şekilde ona uzatırken, birden vazgeçerek, "Ama aramızda kalacak," diye sormayı da ihmal etmedi.

Ömer güvenini kazanacağı günün geleceğini de biliyordu. Saçını kurcalarken, "Aşk olsun yenge, oradan gammaza mı benziyorum?" diye alınganlıkla söylendi.

"Estağfurullah ama bu biraz mahrem bir şey, ondan..."

Ömer anlamadı ama *mahrem* dediğinde aklına diğer insanlar gibi şeyler getirmek dışında, geçmişi getirdi. Onların mahremleri geçmişiydi! Kızarmasından da biraz ürktü. "Bana ait bir mesele değil, belki yaptığımı ayıplarsın ama merak ediyorum. Gösterecek başka kimsem de yok şu anda."

"Korkutuyorsun beni yenge, şuraya düşüp bayılmadan neyse göster."

Ece elindeki telefonun galerisine girip aradığı resmi ona gösterdi. Kocası uyurken çekmişti bunu. Kaşlarını kaldırdı önce, sonra gözlerini kaçırdı. "Ne yazıyor?" Adam sessizce ona bakınca, "Elif yazıyor, onu biliyorum," dedi üzgünce. Kıskanmış, belki de kendince hicaplara kapılarak üzülmüştü.

Ömer kahkaha attı, "Hayır Elif yazmıyor," dedi keyiflenerek. "Kocana sor, bana neden soruyorsun?"

"Sordum, lafı değiştiriyor her seferinde."

"O zaman benden..."

"Ya lütfen, başkasına soracağım yoksa. Sormam onu daha da öfkelendirir biliyorsun. Kızınca dilinin kantarı kaçıyor!"

Bilmez miydi, öfkeliyken sözleri ağır, tutumu yakıcı olurdu. Ömer, pes etmiş yaklaşımıyla, "Bu Elif harfi ama isim olan Elif demek değil. Bu da *'Ci'* harfi. Şu üstündeki üstün, *'e'* ve *'a'* sesi verir."

"Hiçbir şey anlamadım." dedi Ece adamın gösterdiklerine bakarak.

"Cidden mi?"

Kız başını iki yana salladı, cidden anlamamıştı.

"Ece yazıyor orada?"

Kızın yüzü buz kesti, elleri titredi bir anda, telefonu neredeyse elinden düşürecekti. Geçmiş bir perde ağırlığında üzerine serildi. Allak bullak olmuş, bacaklarının bağı kesilmişti. Başka bir kadın gurur duyardı belki bu mazoşistlikle ama göğsünde başka bir psikopatın damgasını taşıyan Ece gibi kişiler korkar, dehşete düşerdi. İnsan kendine bunu neden yapardı? Kocası narsist miydi de adını etine kazımıştı? Eli kendi göğsüne gitti, yüzü beyazladı. Ayaklarının altından yer çekilince sendeledi. Ömer küfretti kendine, anladı onun korkusunu da nedenini de.

"Neden?" dedi Ece soluk alamaz halde. "Neden yaptı bu zalimliği kendine?"

"O yapmadı," dedi Ömer üzgünce, gerçeği açıklamazsa kız bayılabilirdi ya da kocasından korkup uzaklaşabilirdi. Sonuçta buna benzer bir damga onun hayatını mahvetmişti. "Bunu ona başkası yaptı, zorla."

İyice başı dönen ve midesi bulanan kız, "Başkası benim adımı mı yazdı göğsüne?" diye sordu.

Başını iki yana sallayan adam, kızın ayakta durabileceğini fark edince kolundaki desteği bıraktı. "Hayır," dedi sonunda. "Orada *Ci* harfi vardı. Biri işkence ederken adını kazımıştı göğsüne... Tıpkı seninki gibi..." dedi kısadan hisse ve kız anladı. Eli göğsüne gitti yine bilinçsizce. "Her baktığında ona, acı verecekti o harf, o işkenceyi hatırlatacaktı. Biz de bir karar aldık... Kadir..." dudağını dişledi. "Kadir o baygınken yaptı, haberi bile yoktu Cirrus'un. Uyandığında kendi de şaşırdı ama üzülmedi, aksine hoşuna gitmiş gibiydi. Senin adındı çünkü, artık o ize bakınca acımayacaktı ruhu, kendine dokunmaktan korkmayacaktı."

"Ona ne oldu?"

"Bunu ben söyleyemem, kendisi anlatır sana ama..." İçini çekti. "Üstüne gitme olur mu? Bazen... Bazı kapılar zorlanmamalı, bu da onlardan. Eğer o kapıyı zorlarsan, arkasında bulacağın acı olur ve acısında kaybolan bir tek o olmaz! Onu bir daha böyle dimdik yanında

göremezsin. Oraya herkes girse bile, sen girme istiyor... Sen de biliyorsun, bazı acılar tek çekilmelidir. Senin de ondan sakladığın acıların gibi..."

Arkasını dönerek giderken, genç kız şaşkındı. Resme bakıyordu. Şimdi kocasının göğsünde adı mı yazıyordu. Her acı onlarda ne derin izler bırakıyordu. Kendi elini ne zaman sinesine dokundursa Harun'u görecekti. Şefkatini, dostluğunu, gülüşünü ve serseri vefasını! Cirrus ne zaman dokunsa, onu mu görecekti, acısını değil karısını mı? Onu kendinden iyi kimse anlayamazdı. Kendini mutlu hissetmiyordu, aksine yorgun ve hüzünlü hissediyordu. Belki bir gün onu da yaralarına dövme yapmaya ikna edebilirdi, o da görmezdi o izleri ve her seferinde eskisi kadar acımazdı yüreği... Orada olduğunu bilirdi ama görmezdi, insan görmeyince acısı da çok uzun sürmezdi.

Neyse ki öğle saati geldiğinde, evin içini birden ayak sesleri doldurdu.

Bir sürü terli insan, kadınlı erkekli olarak aç halde yemek salonuna geçti. Ayşe Hanım elindeki tabldotleri herkesin önüne eşit yerleştirirken, Ece kendini tuhaf hissetti. Yabancı. Uyumsuz. Dışlanmış. Yemekte ayran çorbası, makarna, salata ve şeker pare tatlısı vardı. Masanın üzerindeki ekmek sepetleri ağzına kadar doluydu ve boşalması saniyeler almıştı. Sanki yemekten çok ekmek yeniyordu. Hızla yemeğini yiyen gençler tabldotlerini yaşlı kadına teslim ederken, "Eline sağlık Anne," diyerek evden çıkıyordu.

Yaşlı kadın da hepsine ifadesiz bir şekilde başını sallıyor, otoriter ama sempatik bir yaklaşımla ellerinden aldıklarını tezgâha yığıyordu. Herkes yemeğini yiyince mutfak boşaldı. Ömer ve kocası bir konuda hararetli bir şekilde konuşarak, içeri girdi. Ayşe Hanım gençlerin kalktığı masayı bir süngerle sildi, bezle kuruladı. Onların da önüne aynı yiyeceklerden koyarak, "Afiyet olsun," dedi. Onlara torpil de geçmemişti, farklı bir şey de servis etmemişti. Davranışı da aynıydı, yemeği de.

Cirrus çatalına uzanırken, "Sen yedin mi?" diye sordu onlara dikkatle bakan karısına. Köşede durmuş, kollarını göğsünün altında bağlamış, meraklı bir afallamayla onları izliyordu. Normalde yemeğini odasında yiyen Ece için çok tuhaf olmuştu bu farkındalık, başını iki yana salladı.

"Ayşe Hanım," dediğinde Cirrus, kadın gerisini söylemeden hemen yemeğin başına geçti. Elindekini Cirrus'un yanına koyunca, genç adam kaşlarını kaldırarak ona baktı. Ece anlamadı, "Gel yemeğini ye,"

diye tatlıca buyurdu. Ece yemeğe baktı, ona göre hiç iştah açıcı durmuyordu. Üstelik daha evvel hiç böyle yememişti. Ne yani Ayşe Hanım onca işinin arasında bir de onun için özel yemek mi pişiriyordu günlerdir! Gerçeği anladığı an utandı. Kocası onun için odasına gönderttiriyordu yemeklerini demek, ne öğrencileri ne de kendileri Ece ile aynı yemekten yemiyor olmalıydı. Daha önce böyle yemek yememişti ve açıkçası tuhafına gidiyordu. Ömer aç kurt gibi yemeğe saldırırken, Cirrus karısının tepkisini ölçüyordu. Sabırla gelmesini bekliyordu. Başıyla tekrar işaret edince, Ece yanına gitti ve oturdu.

"Aç değil misin?" diye sordu.

"Kahvaltıyı geç yaptım," dedi Ece yemeğe isteksizce bakarken. "Birlikte yaparız sanmıştım,"

"Ben erken kalkıyorum," dedi Cirrus kendini açıklayarak, fark etmişti kaç gündür uyandığında yatak boş oluyordu. "Öğrenciler gelmeden ilk vapurla, eğitim alanını ayarlamam gerekiyor."

"Ben de kalkarım," dedi Ece çekinikçe, "Bir dahakine beni de uyandırır mısın, tek başıma kahvaltı yapmak istemiyorum."

"Olur," dedi Cirrus ve kaşığı karısına uzattı. "Bence tadına bakmalısın, çok lezzetli. Ayşe Hanım ne pişirse yenilir, hiçbiri israf olmaz."

"İsraf?" dedi kız kaşığa uzanırken.

"Yani çöpe gitmez," Sonra Ömer'e baktı. "Gerçi bu öküz varken hiç gitmez ya neyse!"

Ömer sırıttı. Hiç bozulmamıştı, ekmek diliminden kocaman ısırdı. Kibarca had mi bildirmişti? Ece çekinik vaziyette, çorbadan bir kaşık aldı. Güzeldi, normal bir çorbaydı. Kocası bunu neden abartmıştı ki, normal ev yemeğiydi işte. Bilemedi onun bu yemeğe bile yıllarca hasret kaldığı zamanları. Kendi bir kaşık içene kadar, Ömer ikinci defa yemek istemişti. Cirrus şaşkınca Ömer'e bakarken, karısına tebessüm etti. "Bu öküzün önünden almasak masayı da yer," dedi sataşarak.

Ömer ona sert bir bakış attı, "Bünyem yakıyor ne yapayım ben, korkma iflas etmezsin iki lokmamla,"

"Seni mutfağa koysam, bırak iflası, ocağıma incir ağacı dikersin," dedi Cirrus sataşarak, iki arkadaşın arasında ki keyifli iletişime ilk kez şahit olan Ece, şaşkınca ikiliye baktı. Normalde kocası böyle keyifli miydi? Ayarsız konuşur muydu? Onu hep ne dediğini bilen biri olarak düşünmüştü. Cahillikleri var mıydı? Onun da hataları olur muydu?

Sanki hep kusursuz olan oydu, kusurlu olan ise kendisi. O sert otoritesini, katılığını, hep böyle algılatmıştı. Yoksa onun yanında mı çekinik kalıyordu? Onu geriyor muydu? Eleştirmesinden, yargılamasından mı çekiniyordu? Nasıldı kendi sevdikleri içinde? Onun ailesinin yanında hep sessiz ve uzak duruyordu. Mesafesini hiç aşmamıştı ama şimdi görüyordu ki, kendi arkadaşının yanında yaşı gibiydi, olduğu gibiydi, hatta üzülecek mi diye düşünmeden sert espriler de yapıyordu.

Bir saatlik yemek molası bitince, ortada aval aval dolaşan ve eğitmenlerinin ani azarıyla karşılaşan öğrenciler, afallamış halde bir araya geldi. Sohbet ederek eğitim alanına gitmek için arka bahçeye yöneldiler. Ömer ile konuşarak giden kocası, onu yine davet etmemişti eğitime. Ece arkalarından bakarken, "Kolay gelsin," dedi sadece.

Kocası ona uyaran nazarlarla baktı, sanki beynini okur gibiydi. Öğrencilerle dolu bir köşkün kapısında kocası tarafından terk edilen Ece, dünyanın öteki ucuna bırakılmış kedi kadar yalnız hissediyordu kendini. Daha önce ailesi ve hastane arasında mekik dokuyarak geçen kızın hayatı, şimdi bir anda değişmeye başlamıştı. Evinde, herkes onunla aynı duyguları konuşuyor, aynı ifadeyi giyiyor, aynı yemeği yiyor ve aynı yapılarda inatlaşıyor, aynı statüde yaşıyordu ama burada sanki her şey farklıydı. Ev işini bırak, bir kadın olarak sorumluluklardan bihaber büyüyen Ece, bir arkadaşı olmadan kuzenlerinin korumasında serpilmiş biri olarak, yabancı yüzlerin etrafında dolaşmasına garip tepkiler veriyordu. Bazen ürküyor, bazen aşırı ifadesiyle insanları ürkütüyordu. Kadınlı erkekli bir sürü kişi dilediği zaman eve girip çıkıyordu. Bu belirsiz farklılıklar aşina olduğu şeylerin bile tuhaf ve tuhaf şeylerin yeni benimsemelerle değişmesine neden oluyordu.

Cirrus sabah erken kalkıyor, öğle arası yemeğinden sonra, akşam vaktine kadar eğitim alanından gelmiyordu. Öğrencileri ile öğlen eve gelip yemek yedikten sonra da onunla sohbet etmek için bir dakikasını ayırmıyor, tekrar alana gidiyor, son sürat işlerine odaklanmaya devam ediyorlardı. Bunu takip eden iki gün nispeten daha iyilerdi çünkü Ece Ömer'in eşi Meral ile arkadaşlığını ilerletmiş, mesaj sohbetleri eğlenceli bir arkadaşlığa dönmüştü. Ona merak ettiği şeyleri sorduğunda, hiç sıkılmadan keyifle anlatan kadına anlamadığı şeylerin videosunu çekip atıyor, o da bu işin altından nasıl kalkacağını tek tek aktarıyordu.

Ece değişiyordu. Şimdi büyüyordu, sorumluluk alırken kendini daha güçlü, ayakları yere basan bir kadının özgüveniyle sarsıyordu. Bazen

kendini işe öyle kaptırıyordu ki, saatlerce ortada görünmüyordu. Bir süre sonra kocasıyla bozulan aklı işine odaklandı. İnsan boş durunca, olmayacak şeylerle meşgul olan aklı, işlerken saçma ayrıntılara vakit ayırmıyordu. Kendini, evinin daha hoş bir yer olarak görünmesi için uğraşmaya adamıştı. İlk geldiğinde korktuğu gibi ev o kadar da pejmürde değildi ama alışık olduğu lüks, küçük gösterişli detaylar, kullanışlı eşyalar da yoktu. Köşkün salonunun mobilyaları ve dekorasyonu, basit, pratik ve kesinlikle klasik bir durumda erkeksiydi. Buradan şöyle bir sonuç çıkarmıştı, daha evvelki yaşayan kişiler de yaşlı bir çift olmalıydı çünkü evin her ayrıntısı mazi kokuyordu. Öğrenciler eve dolduğu zamanlarda bir okul gibi görev görüyordu, onlar gittiğinde ise kocasıyla ikisinin kapalı alanı olan, yaşam alanına geçiyordu. Zaten öğrencilerinde sınırı vardı. Evde öyle kafasının estiği gibi kimse dolaşmıyordu, belirli alanların dışına çıkmıyorlardı.

Ama yine de evinde yabancıların olduğunu bilmek, onu rahatsız ediyordu. Hayal ettiği rahat ortamdan eser yoktu. Şikâyet etmiyordu. İlk başta bunun korkudan kaynaklandığını sanmıştı. Zamanla yanlış anladığını gördü çünkü geldiğinden beri öğrendiği bir şey varsa, o da bu insanların kocasına saygı duyduğuydu. Onlar için Cirrus çok farklı ve özel bir eğitmendi. Prensipli, otoriter ama aynı zamanda merhametli... Sadece evde bir şeyleri değiştirdikçe rahatsızlığını belli eden kadın, onu biraz geriyordu. Espriden anlamayan yardımcı, son sözleriyle kıza hoş bir gülümsemeyle baktı. İyice canı sıkılan Ece de minnettar bir tebessümle karşılık verdi. Ama onu kafaya takmayıp değişime devam etti.

Kadın yemek yaparken doğradığı malzemeleri not aldı, nasıl doğradığını gözlemledi. Hangi yemeğe ne kadar tuz, yağ, et konulacak keşfetti. Hatta onun ısrarlı reddine karşın, dolma bile sardı.

Az evvel yemek yiyen öğrencilerin çoğu kocasıyla birlikte gitmişti ve yine yardımcı kadın asık suratıyla burada ona tek dost canlısı yüz olmuştu. Bazen evi turluyor, ancak kocasının geçmişine dair hiçbir ayrıntı bulamıyordu. Sanki adam bugündeydi, yarındaydı ama dünde değildi. Çocukluğu, gençliği ya da birkaç ay öncesine dair bile bir anı, bir resim yoktu. Bazen kocasının soğuk, mesafeli ifadesini nereden aldığını merak ettiğinde, bahçeden gelen silah seslerinden uzağa bakmasına gerek kalmıyordu. Öğrenciler ara verip dinlenmeye geldiklerinde,

dört çayını içip sohbet ettiğinde, bu sefer çekimser durmak yerine iki tane gencin yanlarına doğru yürüdü.

"İyi günler, keyifli geçti mi eğitim?" diye sordu merakla.

Genç adamlardan biri ona gülümsedi. "Hoca bizi her zamanki gibi zorluyor ama emeğinin karşılığını da topluyor gibi."

Gençlere birkaç soru sordu, onlarda keyifle yanıt verdi. Ece yanlarına oturdu gençlerin, kocasının disiplini hakkında bilgi edinmenin yolunun bu olduğunu sanarak, amaçsız bir sohbet başlattı. Ancak bir hanıma -hele hele Cirrus gibi katı geleneklere sahip otoriter bir adamın eşine- bu lakayt davranışın uymayacağını gören yardımcı kadın gençleri uyaran bir sertlikle, evinin bahçesinden kışkışladı. "Eğitim alanınızı ihlal etmeyin," diye de sertçe uyardı.

Şaşıran Ece nerede yanlış yaptığını da, kadının niyetini de anlayamadı. Zaten onun bazı düşüncelerini anlamasının imkânı yoktu. O içeri girdiğinde, iki genç daha geldi eve, su istediler. Mataraları boşalmıştı. Ev buradayken neden matara taşıdıklarını merak eden Ece, onlarla konuşurken, arkasındaki yardımcı kadın bu sohbete ses çıkarmasa da, pek hoş karşılamamış görünüyordu. Fakat iyice sıkılan Ece'nin artık biriyle konuşması gerekiyordu, yoksa burada varlığı yokluğuna karışacaktı. Gençler gidince dikkatini yarınki yemeğin malzemelerine veren kadının dibine sokuldu.

"Ben evin mevcut durumunu değiştirmek istiyorum," dedi dikkatini kendine çekmeye çalışarak.

Kadın kaşlarını kaldırdı merakla. "Ne gibi?"

"Ev gibi değil burası, otel gibi."

"İyi de burası bir eğitim evi, okul gibi." dedi kadın bu gerçeği kavramasını sağlayarak.

"Ama aynı zamanda benim yaşam alanım, evim," dedi Ece gerçekçi olarak, bu ayrıntıyı yaşlı kadında unutmuş gibiydi. O anda ayıklamakta olduğu mercimeği bıraktı. Ece kırgın bir ifadeyle, "Akşam herkes gidince, kapımızı kapattığımız da burası bize bir yuva oluyor ama ben hâlâ yuva gibi hissedemiyorum." diye açıkladı.

Kadın kızın bu cesur atağına şaşırmıştı ve beklemediği ifadesinden aşikârdı. Bu gerçeğin o anda kendisi de farkına varmıştı. "Bana yardım edecek birini bulman gerekebilir. Evet evet, sen buraya bir tane daha yardımcı almalısın,"

Ece bu fikri çok düşünmüş ve net karar vermişti. Fakat kızın ciddiyetine kadın iri bir kahkaha attı. Kız şaşkınca bakarken bu beklenmeyen davranışına, kadın başını sallayarak, "Kızım sen saraydan mı geldin? Kocanın maddi durumunu bilmiyor musun?" diye çıkıştı. Dudaklarını çiğneyen Ece omuzlarını sarstı, yüzünü eğdi. "Cidden bilmiyor musun?"

Kız başını iki yana salladı. "Ben hiç düşünmem ki maddiyatı, ailem varlıklı biraz!" Biraz mı, eli sıcak sudan soğuk suya değmemiş, içtiği su bile ayağına gelmişti.

"Zengin kızı olduğunu anlamıştım," dedi kadın eleştirerek, sesinde kötülük yoktu. Manikürlü tırnaklarına baktı. Ona anaç bir şefkatle yaklaştı. "Cirrus Bey'in kredi çektiğini ve burayı kredi ile çevirdiğini... eğer çalışmazsa bankaya olan borcunu ödeyemezse, nasıl bir zorluğa düşeceğini de bilmiyorsun o zaman!"

Gözlerini iri iri açan kız başını iki yana salladı. Demek kredi çekmişti, borcunu ödemek için bu kadar azimli ve istikrarla çalışıyordu. Başladığı işi mahcup olarak bitirmek istemiyordu. Ondan iki öğrenci daha fazla olsun diye gecesini gündüzüne katıyordu.

"Burada eşimi kaybetmeden evvel haftada bir gelir çamaşır yıkar, evin bazı bölümlerini temizlerdim, eşimi kaybedince sürekli gelmeye başladım bana iyi geliyor. Birkaç yıldır buradayım. Meşgale oluyor. Cirrus Bey de bana tam zamanlı iş teklif etti ama yardımcı alamayacağını, buna şu anda maddi imkânının el vermediğini de belirtti."

"Başınız sağ olsun," dedi Ece hüzünle.

"Dostlar sağ olsun," diyen kadın, "Yani maddi ilişkiniz ne bilmem, ne kadar birbirinizi tanıyorsunuz onu da bilmem ama o iyi bir adam, mutlu olsun isterim. Bir de bazen aşırı sert ve ters oluyor, kalbin kırılmasın bu konuda. Net ve sert olabiliyor."

"Ne yapmam lazım?"

"Yardımcı bulalım sana ama aylıkçı olmasın, gündelikçi olsun. Bazı günler yardıma gelsin, birlikte yapın işleri. Yani siz bilirsiniz bu benim tavsiyem. Yapamam derseniz, eşiniz illa birini bulur, size kıyamıyor belli ki. Ama bu onun kesesini zorlayabilir. Maaş, sigorta, yol derken..." Kadın yerinden kalktı, çay içtikleri bardakları makinaya koyarken, "Kızım ben otuz beş sene evli kaldım, iyi günümüz de oldu kötü günümüzde ama desteğimi eşimin üzerinden hiç çekmedim. Rahmetlik şefkatini ve minnetini çekmedi benden. Evlilikler böyle idare edilir, biri diğerinin

eksiğini giderir. Aslında herkes yarımdır, evlenince bütün olur, tamamlanır. Gerçi yeni yetmeler evliliği oyun sanıyor, boşanmayı kolay görüyor. İlk zorlukta bohçasını toplayan, babasının evinde soluğu alıyor." Son öğüdünü de kendince belirtmişti. Mesajı almıştı Ece. Saçını kulağının arkasına atarak, omuzlarını dikleştirdi, korkmayacaktı. Burası artık onun eviydi. Köşkün Hanımı oydu ve biraz değişiklik yapmak istiyorsa, buna her şekilde hakkı vardı. Ve gücü yettiği kadarını da kendi yapabilirdi. Yardıma ihtiyacı olduğunda gelecekti yardımcı ama normal zamanlarda kendi başa çıkacaktı.

Odasında saklanıp, kocası dönene kadar kitap okumak istese de, onun için iyi bir eş olacağını kanıtlamaya kararlıydı. Cirrus'un, onun genç ve tecrübesiz ve bir prenses kadar beceriksiz olduğunu düşündüğünü biliyordu. Aksi olsa yemeğini bile özel hazırlattırmazdı. Ona göre belki de Ece bir hata yapmıştı onu seçerek ve neredeyse ırzına geçtiği aptal bir kız, ya da babasının korumacılığıyla yüzleşmek yerine, onu evlenmesi için kandırmış bir korkak olarak da görünebilirdi ama Ece onu gerçekten seviyordu. Amacına da saygı duyuyordu. Bu durumda ona köstek değil, destek olmak istiyordu ama bunun nasıl yapılacağını bilmiyordu, hepsi buydu. Hayır beceriksiz bir prenses değildi... Ece bundan fazlasıydı ve kocasının da bunu görmesini istiyordu. Gerçekte kim olduğunu bilmesini istiyordu. Kadın tekrar kendi işine daldı. İçeri gelen birkaç gençle Ece ilgilendi ama bu sefer az evvelki samimiyet yerine, resmi bir mesafe mevcuttu. Ayşe Hanım da bunu onaylamış gibi sohbetlerine ifadesiz bir halde izin vermişti.

Genç adam matarasını doldurması için uzattı. "Bu eğitimi ne için alıyorsunuz? Tabiî sormamda bir mahsur yoksa." dedi Ece matarayı yıkayıp tekrar taze suyla doldururken.

"Bir barda işe başladım, sözleşmede şeflik için sertifika şartı var. Onlar için yeterince iyi olduğumu kanıtlamam gerekiyor,"

Tıpkı Ece'nin kocası için, yeterince uygun olduğunu kanıtlamak istemesi gibi. Ona doldurduğu matarasını uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi genç adam.

"Kızlar ne için alıyor sertifikayı?"

"Onlar, silah kullanma izni için eğitim alıyor. Güvenlikçilerin çoğunun silah kullanma izni yoktur, bunun için eğitim almaları gerekiyor ve tabiî sertifika."

Adam merakla kızı süzdü, henüz yeni başlamıştı eğitime ve Ece'nin burada çalışanlardan biri olduğunu sanmıştı. Ama kıyafetinden ve bakımlı ellerinden burada çalışmadığına kanaat getirdi. "Siz ne yapıyorsunuz burada? Yani burada bir iş kolunuz var mı?" diye sordu.

Ece omzunu sarstı, "Sadece avarelik." Umursamaz duruyordu ama bu kelime üzmüştü onu.

Sonraki gelenleri de çeşitli sorularla rahatsız etmeye devam etti Ece, merak ediyordu kimler gelip kimler gidiyordu eğitime. İlk defa ne işe yarayabileceğini düşündü. Sonra işi bir ucundan tutmaya karar verdi. Gündeliğe gelen genç bir kadın ona yardımcı oldu. İkisi birlikte evin dolaplarını boşaltıp yıkayıp, kurutup, yerleştirmeye başladılar. Duvarlar silindi, tüller perdeler yıkanıp ütülendi. Geçen iki gün içinde çarşafların yıkanması, odaların havalandırılmasına yardım etmeye çalışmıştı. Bazen beceriksiz olabiliyordu. Kırıyor, yırtıyordu ama çabuk adapte olup, hemen öğreniyordu. Mesela tırnakları kırıldığı için kısa kesmişti çünkü sürekli canını yakıyordu. Saçlarını bandana ile bağlayarak mutfakta gezmesi gerektiğini öğrenmişti. Yemek yaparken dikkatle kadını izliyordu. Öğrenciler eve geldiğinde istediklerini veriyordu, ona bir çalışan gibi davranan gençler alıcı gözle baktığı zaman utanıyor, yanakları alev alev olmuş halde bocalıyordu. Bazen tek başına bazı işleri üstlenmeye çalışıyor, beceriksiz şekilde ortalarda dolanıyordu.

Boş kaldığı her an da, evliliklerinin mühürlü kısmı zihnine baskı yapıyordu. İlk gecelerini henüz geçirmediklerinden, düşünmek için yeterince zamanı vardı. Hâlâ iki arkadaş gibi sarılıp uyuyor, sohbet ediyor gülüyorlardı ama ne sevgili ne de eş gibi bir ilerleme kaydedememişlerdi. Cirrus için iş her şeyden önemliydi, Ece de artık onu beklerken bazen uyuyakalıyordu. Şimdi ne bekleyeceğini bildiğinden ve kocası da yatağındakinin, karısı olduğunu bildiğinden, her şey daha mı farklı olurdu? İlk adımı atması gereken kimdi? Atsa reddedilir miydi? Kafası iyice karışmıştı.

Güzel bir kadın bugün kaydını yaptırmıştı eğitime, kadını gördüğü an göğsü sıkışmıştı Ece'nin. Manken gibi bir kızdı, üstelik güzelliğini vurgulamayı da, bunu insanların fark etmesinden hoşlandığını göstermesini de, iyi biliyordu. Biraz da arsızdı. Her ne kadar bunu yalan bir mahcuplukla kamufle etse bile adap bilmez bir yanı vardı. Yüzsüz insanlardan hiç hoşlanmazdı Ece, o yüzden onu istemsizce göz hapsine almıştı. Sürekli arkadaşından para tırtıkladığına şahit olmuştu.

Her seferinde acitasyonlu bir hikâyeye başvuruyor, sanki dünyanın çilekeşi kendisiymiş gibi, aldatılmasından, ailesinin sorumsuzluğundan dem vuran bir sohbet açıyor ve arkasından ona inanan saf kız da istediğini veriyordu. O işin kolayını bulmuştu, insanları duygusallıklarından vurup hadsizce sömürüyordu. Böyle insanlar beceriksiz olduğundan emektarların kanına kene gibi yapışır, beyinleri fazla çalışmadığı için az olan zekâlarını da insanları kandırmaya vakfederdi. Bu Hülya denilen kadın da, kene gibiydi. Başını soktuğu huzurlu yerden çıkarmıyor, ya patlayana kadar insanların iyi niyetiyle besleniyor ya da biri onu oradan çektiği zaman, kafası kopana kadar inatla haklarını sömürmeye devam ediyordu.

Üstelik adap da bilmiyordu. Günün belirsiz saatlerinde çekinmeden eve geliyor, bazen izinsiz bir merakla sağı solu inceliyordu. Bazen de, yasak olduğunu bildiği halde onu evi dolaşırken buluyordu ve her seferinde, Ece ondan rahatsız oluyordu.

"Hülya Hanım bir sorun mu var?" dediğinde ise yüzündeki o yapmacık gülüşle sırıtarak başını sallıyordu. Onun da boşalmış matarasını doldurup verirken bazı sorular sormuştu ve karşılığında kız da onu süzerek şu soruyu yöneltmişti.

"Başta sizi yardımcının kızı sandım ama sonra biraz araştırdım. Medya günlerce gizlice gerçekleşen düğününüzden bahsetmiş... Sizin Cem Aydınoğlu'nun kızı olduğunuzu duydum. Şirket yönetimi düşünmüştüm sizden ama siz evde temizlik yapıyorsunuz. Ne ulvi bir eş..."

"Ben lise terkim, üniversiteyi okumadım." Yani sağlık sorunları yüzünden terk etmek zorunda kalmıştı ama ilk defa bunu açıklarken utanmış, üzülmüştü. İlk kez eğitimin bir diplomadan ibaret olmadığını, bir kadının ayakları üzerinde kalması için okuması gerektiğini fark etmişti.

"Gerek yok sanırım size koymaz, babanızın gücü yeter. Sizin yerinizde ben olsaydım" dedi kız arsız bir gülüşle göz kırparak.

"Benim yerimde olamazsın!" dedi Ece sertlikle.

"Yine de üzülmeyin. Üzümünü yiyin bağını sormayın, nasılsa bağın kaynağı sizsiniz!"

Ciddileşen Ece, "Herkes için eğitim şart, zamanın ne getireceğini bilemeyiz. Bir kibrit yeter dünyanı yakmaya..." diye belirtti kibar ama had bildiren bir netlikle.

Sohbet hiç umduğu gibi gitmeyince, Ece gitmeye yeltendi. Bu kızı sevememişti, neden böyle bir eğitime ihtiyaç duymuştu ki. Tam işine

adapte olmak için arkasını dönmüştü ki, o anda aklına bir şey gelmiş gibi durdu, gerçi en başından beri buraya gelmesinin asıl sebebi buydu.

"Eğitim tam olarak nerede oluyor?"

"Aşağıda ağaçlık alanda, orası köşke ait bir araziymiş." Kız şeytani bir tavırla gözlerini kıstı. "Yoksa siz evin çevresini dolaşmadınız mı henüz? Cirrus beni ilk geldiğim gün dolaştırmıştı."

Cirrus! Bey yoktu, hoca da yoktu!

Bu ne cüret!

Kızın özgüven sandığı ukalalık, onun içinde vahşi duygular sergiliyordu. Ona yüksekten bakan az evvel övdüğü o süksenin sahibi olan bir davranışı, Ece'yi delirtebilirdi. "Yeni geldim, üstelik evde çok fazla iş var, vaktim olmadı." diye kıvırdı. Ama sahte neşesi sesindeki hüsranı tam olarak gizleyemedi.

Kocası onu eğitim alanına götürmemişti, sadece uyarmıştı tehlikeli gelme diye. Kız gittikten sonra gelen öğrenciler ona tuhaf bakmaya başladı. Onu inceliyorlar, bakıştıkları an gözlerini kaçırıyorlardı ama sanki hakkındaki her şeyi biliyorlar gibiydi. Üstelik adının Hülya olduğunu fark ettiği sinsi kız, kıyıda köşede onun hakkında fısıldaşıyor, ne zaman göz göze gelseler sinsice gülümsüyordu.

Ece öğrencileri yemekleriyle baş başa bıraktı. Sanki hakkında her şey biliyorlarmış gibi uzun uzun süzmüşlerdi yine bu da onu rahatsız etmişti. Görüyordu işte, bakışlarındaki şeyin ne olduğunu biliyordu. Acıyan bakışlarından bir an önce kurtulmak istiyordu. Onun için öyle üzülüyorlardı ki, çok önemli bir şeyi fark edemiyormuş hissi yaratıyordu.

"Bu kızı hiç sevmedim, dikkatli ol," diye uyardı Ayşe Hanım. "Adı Hülya mı bela mı bilemedim, hiç hazzetmedim o sinsi kediden. Kafasına kurşun isabet etse, kurşun bir saat beynini arar, daha ne deyim."

Ece kıkırdayarak mutfaktaki işine odaklandı. İki saat sonra öğrenciler yemeğe geldi. Ece mutfaktan çıktığında, yemeğini yiyen öğrenciler de dağılmaya başladı. Hülya denen kadın da, yine yanındaki kızlarla kıkırdayarak giderken, ona küçümseyen bir bakış atmıştı. Ve o zaman anlamıştı Ece, sadece eğitim yetmezdi, kitap okur gibi meydan okumayı da öğrenmeliydi. Kendine, hayata ve onlara! Bu tür beyinsizleri sadece bakışlarıyla ezmeyi öğrenmeliydi!

Kızı stolkladı. İnstagram hesabına girdiğinde, Cirrus'u atış ederken arka fon yapıp, selfi yaparak resim atmıştı. Bunu gördüğünde delirdi.

Bu kadının tipini şeytan görse, beş vakit namaz kılardı. Bir de üzerine, "Bugün de tatlılıktan ölüyorum," yazmıştı. Onun *'tatlı'* derken, kendinden değil de kocasından bahsettiğini anlamamak için, mal olmak lazımdı. Bu kızı ikiyle çarpar, beşle böler, yediyle pay ederdi.

Onun öfkeli halini gören Ayşe Hanım kocaman bir tencereyle yanından geçerken, "Dünyayı kadınlar yönetse hiç savaş çıkmazdı çünkü kızdıklarında küsüp trip atarlardı," diyerek ona göz kırptı.

"Ne yapayım! Herkesin annesi güzel çocuk doğurur ama benim kaynanam biraz abartmış." dedi sitemkâr halde Ece.

Ayşe Hanım büyük bir kahkahayla onu susturdu. "Senin annen Arı mı Ece?"

"Ne?"

"Bal gibi kız yetiştirmiş,"

Kıkırdayan Ece camdan dışarı bakınmaya başladı. Kocasının çaya gelip gelmeyeceğini merak etti. Kırılmamaya kararlı olarak kendine kocasının sorumlulukları olduğunu hatırlattı. Bu, birlikte geçirecekleri ilk geceyi ertelemesi anlamına gelse bile, umursamayacaktı. Henüz iş kurmaya çalışan bir adamla –eğitimciyle- evli olacaksa buna alışmak zorundaydı. Her ne kadar anlamak için kendini zorlasa da, hayal kırıklığını bastırmak çok daha zordu. Hele Hülya denen kadın onu İnstagram da paylaşmışken. O resmin çekilip paylaşıldığından haberi bile yoktu kesin, sosyal medya özürlüydü kocası. Adamın sosyal mecrada adı bile yoktu. Ece kendi hesabına resim atmak istedi, arşivini dolaştığı halde tek bir resim bulamadı çünkü ikisinin yan yana geldiği tek kare, nikâh masasıydı. Neyse en azından karısı olduğunu vurgulardı. Neden geç kalmış, daha evvel paylaşmamıştı ki. Pelin ablasının çektiği güzel resimlerden birkaçını seçti. Sonunda Cirrus'un onu alnından öperken ki resmini paylaşmaya karar verdi ve resme bakarken karnı ağrıdı.

"Küçük mutluluk istiyorum. O kadar küçük olsun ki, kimsenin gözüne batmasın, kimsenin gözü kalmasın, onu benden; kimse almasın." yazdı ve resmi okşayarak gülümsedi.

Günlerdir, o akşamki romantik yemek dışında onu umursamamış, merak etmemişti. Kendini önemsiz hissetmesine neden oluyordu. Mutlu muydu Cirrus, cidden ne hissediyordu? Bu, unutmayı umduğu bir histi ama başa çıkamıyordu. Sonra onu gördü ileride, Hülya denen kız kocasıyla kahkaha atarak bir şeyler konuşuyor, ona heyecanla bir

şeyler anlatarak yürüyordu. Elleri yanında yumruk olan, öfkeden kuduran Ece hiddetli bir solukla onları izledi.

Ona deli demeye getirmişti gazetelerden dem vururken, en azından kafası bozuktu kanı değildi.

Hülya denen kadının buraya eğitim falan için gelmediğine artık emindi, kadın resmen kocasının gözlerinin içine düşüyordu. Ayak üstü yürümeyi bırakmış koşuyordu. Ona bir çelme takardı, yerden havalanıp havalanıp yeri öperdi. Neyse, sonuç olarak havalanmaya devam edebilirdi, ne de olsa büyük balonların sonu küçük bir iğneyleydi.

Yokuş aşağı giderken ayağı kayınca, Cirrus onu kolundan tuttu ve düşmemesi için olduğu yere sabitlerken, bir şeyler söyledi. Kız aynı keyifli alayıyla yeniden konuştu ve gözlerindeki parlaklık Ece'nin karnını tekmeledi. Pençeleri yerinden çıkan kediler gibi parmakları kanca halini aldı, ikilinin peşinden gitmek için adımlarını hızlandırdı ama onların ayağında postallar vardı ve ayağındaki şıpıdık Ayşe Hanım terliklerle yavaş ilerlerken, onları gözünden kaybetmesi uzun sürmedi. Ağaçların arasına bakındı ama göremedi. Ani bir kararla, bahçenin arkasına dolandı ve düşmeden tepeyi aştı.

Etraf sessiz ve boştu. Ağaçlarda hedefler asılıydı, üstelik her yerde çalılarla gizlenmiş alanlar vardı. Ama o sırada Ömer ile dövüşen kocasını gördü. Şaşırdı. Etrafına toplanan kişilere savunma gösteriyorlardı. Onun yumruklarını kaldırdığını görünce, olduğu yerde kalmaya karar verdi. Rekabet yeterince medeni bir şekilde başlamıştı. Çelik kadar sert yumrukların havada ok çizerek birbirlerine karşı savrulması ne kadar medeni olabilirse tabii... Vahşiceydi. Kalbi hâlâ fazla hızlı çarpıyordu ama onun için yaptığı mücadelenin aksine bu kez dizleri titremiyordu.

İki adam sırayla birbirine saldırdı. Sert darbelerinden kendilerini savunuşları, adeta şu meşhur *capoeira dansı gibiydi. Rakibinde şeytani bir şeyler gördüğünü düşünerek, gözlerini kısarak baktı.

Ama Ömer ona gözdağı verdi. Birkaç dakika sonra, kalp atışları biraz daha hızlandı. Darbeler biraz daha yoğunlaştı, yumrukların çarpışma sesi biraz daha yükseldi. Aniden, bu günlük idmanları o kadar da dostane gelmedi gözüne. Yakından bakmak için biraz öne kaydı ve ayağı kayınca hızla bir ağaca tutunmak zorunda kaldı. Ayağındaki terlikler aklından çıkmıştı. O anda alkışlar koptu.

* Capoeira, Brezilyalı kölelerin muhtemelen 16. yüzyılda ortaya çıkardıkları, savaş sanatı, spor ve müzik içeren bir savaş sanatı

Kusursuz bir hareketle, Cirrus bacağını Ömer'in bacağına dolayıp direncini kırdı. Kendisine gelen kolu tutup, sırtına doğru döndürdüğünde, Ece nefesini tutup, gözlerini kapadı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Cirrus Ömer'e diz çöktürmüştü. Ve gösterişli müsabaka böylece bitmişti. Cirrus arkadaşına kalkması için elini uzattığında, Ömer gülüyordu. Cirrus'un kolunu avucuyla kavrayarak ayaklandı, omuzlarını birbirine tokuşturarak selamlaştılar.

"Bu gün formundasın," dedi Ömer, "Dünün intikamını mı aldın Keke?"

Keke mi? Ona böyle mi hitap ediyordu? İkisi de gülümsemişti? Dostlukları ne güzeldi. Terden ıslanan kocasına baktığında, nefes alamadı. Bu nasıl bir duruştu! Kusursuz bir şekilde erkeksi görünüyordu. Yunan Tanrıları onu görse heykelini dikerdi. Kesinlikle hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı. O Yusuf gibiydi ve kendisi de ne zaman sevdiğine kavuşacağı meçhul olan Züleyha olacaktı. Yeri kesinlikle heykel kaidesiydi ama iyi ki Yunanistan da değildi, heykeline bakan kadınları bile boğabilirdi.

Kocası kendi alanına doğru yürümeye başladığında, kalabalık dağıldı. Burası dövüş alanıydı, Cirrus diğer alanda olmalıydı. Bir an kocasının uyarısını hatırladı fakat bu çok kısa sürdü. Kocasının kızabileceği aklından geçmişti ama aklına gelen kadınla kanı kaynayınca, umursamamıştı. "Haberimiz olmadan alana gelme," Dudağını ısırdı. Sözünü hatırlamak için biraz geç olmuştu çünkü şu anda alanı tavaf ediyordu. Rahat bir nefes alarak aşağı doğru inmeye başladı. Yüzünü buruşturdu, ayakkabı giyseydi şimdi böyle ceylan gibi sekmek durumunda kalmazdı.

Ağaçların arasından, geçerken bastığı yerlere bakarak ve her adımda kendini daha iyi hissederek yürüdü. Ağaçların arasından yolunu bulmaya çalışırken, huzursuz bir ürperme hissetti. Adımlarını hızlandırdı. Ne değişik bir yerdi burası. Paintball alanına benziyordu.

"Ece," diye bir ses duydu. Daha arkasına bile dönemeden, biri onu belinden tutup, kaya gibi sert göğsüne çekti. Tüm bedenini buz gibi bir telaş kapladı. Tam çığlık atmak için ağzını açacaktı ki, arkasındaki eliyle ağzını kapayıp, kulağına, "Yerinde olsam yapmazdım. Hele de beni bu kadar çileden çıkarmışken," diye hırladı. Bedeni kolları arasına kayarken, ayakları yerden kesildi ve atik bir tavırla onu bir ağacın gövdesine savurdu.

Neye uğradığını anlamayan kızın kalbi bir an durup, sonra yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. "Aptal!" Çelik kadar soğuk ve sert sesi acımasızdı. Hissedebileceği rahatlık da öfkesinin dehşet verici hissi karşısında yok olmuştu. Şaşkın bir korkuyla soluğunu tutan kız, hakaret karşısında diklenirken, kocasının soluk soluğa kaldığını fark etti. Yüzü hemen hedefi bulunca, şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı ve o anda bir şey ağaca çarparak sekti.

"Ne arıyorsun burada? Öyle ortada durarak ne yapmaya çalışıyorsun?" diye kızdı. Kalbi karnında atan ve üzerindeki şoku atamayan Ece saf saf kocasına baktı. Korku. Kaygı. Farklı duygular yumak oldu, döndü, kıvrıldı ve göğsünü yumrukladı.

Kocasının bedenindeki her kas baskıyla gerildi. Kanı damarlarında son sürat dolaşıyor, teni alev gibi yanıyor, kalp atışları kulaklarında çınlıyordu. Kendine hâkim olmasını sağlayan tek şey, kendine dayanan bedenin yumuşaklığı ve iradesini korumazsa, onu tek eliyle yere çarpabileceğinin bilincinde olmasıydı. Ama onunla göz göze geldiğinde, sanki dünya bir an durdu.

Kızı omuzlarından tutup, derin bir nefes verdi. Ağzının kenarındaki bükülmenin verdiği suçluluk duygusu ve bakışlarındaki korkuya aldırış etmemeye çalışarak, gece gibi karanlık gözlerle baktı. Korkmuş olmalıydı. Hem de çok. "Sana bu alana gelmemeni söylemiştim, dövüşürken dikkatimi dağıtmaya hakkın yoktu. Buraya... tam eğitim saatinde neden geldin? Neyi merak ediyorsun?"

Ece dudağını çiğnerken gözlerini daha da iri açtı. "Bir şeyi merak ettiğim yok,"

O da böyle düşünmek istemiyordu ama lanet olsun ki bu ihtimali de görmezlikten gelemiyordu. "Camdan bakarken neredeyse beni tepeden aşağı yuvarlayacak gibiydin?"

"Madem gördün, neden umursamadın? O kadının niyetini biliyorsun o zaman?"

"Seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmaman gerektiğini biliyorum." Parlak bakışları keskinleşti.

Kız darbe almış gibi irkildi. Onunla alakalı her konu kendisini ilgilendirirdi, izin alacak değildi. Kollarının arasından çekilmeye çalıştı ama Cirrus'un işi bitmemişti. Daha da yaklaşarak, gözlerine bakması için onu zorladı. "Amacın neydi peşimden gelirken?"

Açık açık sormasına rağmen Ece ufak çenesini inatla kaldırdı. Boyu karısından bir kafa boyu daha uzundu ve çıplak elleriyle onlarca adam öldürmüştü ve karısı ona hükmederek bakarken, bir sinekten de ufakmış gibi hissettiriyordu.

"Madem biliyorsun sorunun cevabını, mahsus mu soruyorsun?"

"Evliliğimiz nasıl başlamış olursa olsun, şimdiye kadar bana güvenebileceğini umut etmiştim."

Ece birden gardını düşürdü, ona güveniyordu ama tam olarak değil. Dudağını ısırdı, yanakları kızarmıştı. "O kadın resmini paylaşmış,"

"Kim?"

"Hülya denen beyinsiz,"

Cirrus kaşlarını kaldırınca hemen toparlandı. "Üzerine senin ne kadar tatlı olduğunu yazmış,"

"Bence yanlış anlamışsın,"

"Gayet net aldım," dedi kaşlarını çatarak, "Sonra sizi gördüm ve o kadın senin üzerine atlayınca, takip etmeye karar verdim."

"Kimse üzerime atlayamaz," Kız tek kaşını kaldırınca Ece, "Senden başka." diye tamamladı. Öfkeyle yüzüne bakan kocasının şakaklarındaki damarların nasıl seğirdiğini gördü. "Resimle yargıladın, bana güvenmemeyi seçtin,"

Ona verdiği tüm talimatları görmezden gelmiş, şimdi de hatasına rağmen yağ olup su yüzüne çıkıyordu. Sabretmeye çalışarak, yumruklarını sıktı. "Buraya gelip kendini tehlikeye atmanın tek sebebi, asılsız bir kıskançlık mı?" Sesi öfkeden titriyordu. Ona neler olabileceğini düşündüğünde... Aklını kaçıracak gibi oluyordu. "Aptal mısın sen?" diye gürledi. Kız korkuyla titredi yeniden. Gözleri dolmuştu, Cirrus kendine küfredercesine, "Kendini nasıl bir tehlikeye attığının farkında mısın?" diye sesini ayarlayarak çıkıştı. Aklından pek çok ihtimal geçti, bu ihtimallerin arasında başından vurulmuş ve yerde yatan bir kadın vardı. Ya da bir yerden düşüp kolunu bacağını kırmış bir halde...

"Hem... Sadece bu yüzden değil... Ben merak ettim," dedi kısık bir sesle Ece. "Yemeğe gelmedin,"

"Çünkü işim var," dedi adam onu kollarından salarak, korktuğu için soluk soluğa kalmış duruyordu. "Köpeklerden biri yaralanmıştı, onunla ilgilendim."

Bu açıklama üzerine Ece geriye çekilerek, "Özür dilerim," dedi kırgın bir hırsla, "Seni merak etmemem gerektiğini unutuyorum."

"Burası tehlikeli, öyle ortalıkta dolaşamazsın, talimdeyiz."

"Özür diledik ya,"

Üzgün halde kollarının arasından çıktı ve yana doğru bir adım attığı an saçlarının arasından bir şeyin sinek gibi vızıldayarak geçmesi ve arkasındaki ağaçlardan birine çarparken çıkardığı sesle kocasının kolundan tutup onu ağaca savurması bir oldu.

"Allah aşkına Ece, neden söz dinlememek için ısrar ediyorsun ve kendini nasıl bir tehlikeye attığının farkına varmayı reddediyorsun. Çocukça tutumun canımı sıkıyor."

Adam zihninden film hızıyla geçen görselleri başını sallayarak dağıtmaya çalıştı ancak zihninden pek çok kötü senaryo geçti, bu ihtimallerin arasında kan, gözyaşı ve korku vardı.

"Neden bağırıyorsun? Planını bozdum diye mi bu öfken?"

"Ne planı?"

Ece suratını yana çevirerek öfkeli gözlerini sakladı. Kızın üzerine doğru sert bir adım atarak işaret parmağını kalbinin üzerine sert sert dürttü. "Atış alanında ortam bu kadar gerginken, seni korumak için her ihtimali göze almışken..." diyerek başladığı sözlerine, kızın çenesini inatla havalandırmasıyla son verdi. "Yanında biri olmadan buralarda dolaşmayacağına dair bana söz vermiştin,"

Evet karşılıklı bir söz verilmişti, ancak her zamanki gibi kocası sadece kendine verilen sözleri tiye almıştı. Kırılan kız umursamadan yanından salınıp gitmeye karar verince, adam seri bir hareketle onu omuzlarından yakaladı ve sırtını isyanla ağaca dayadı. O kadar ani ve kabaydı ki hareketi, kız korkuyla elinin arasına sıkışırken, sırtı acımıştı. Onu ittirmek istediğinde ise gidecek daha fazla yeri olmadığını gördü. İri gövdesiyle tüm yolunu kapamıştı.

"Burası eğitim alanı, burada öyle elini kolunu sallayarak dolaşamazsın. Az evvel atış taliminin arasına daldın. Burası tehlikelerle dolu! Eğitim zamanlarında burada olman, zarar görmen demek... Sürekli başına buyruk hareket edersen, seni nasıl koruyabilirim."

"Korumuyorsun, yok sayıyorsun."

"Çalışıyorum Ece, buraya manzara izlemeye gelmedim..."

"Farkındayım," dedi kız kırgın bir sesle, beklentisinin bu olmadığını yüzünden okuyordu adam.

"Buraya bir daha böyle habersiz gelme, endişelendiğimi görmüyor musun? Dövüşü izledikten sonra içinin rahatlayıp gideceğini düşünmüştüm ama sen inatla devam etmişsin keşfine. Seni orada görünce aklımı kaçırıyordum. Ya o kurşunlardan biri sana gelseydi. Bugün gerçek kurşunlarla talim günü..."

Dudağını ısıran kız yüzünde af dileyen bir ifadeyle gözlerine baktı. Soluk almaya korkuyordu keza kocası fazla yakınında duruyordu. Koyu gözlerindeki öfke alev alev yanıyordu. Tere karışmış erkeksi kokusunu alabiliyordu ki, bu da hiddetini alevlendiriyordu. En çekilmez anlarda bile, hep böyle muhteşem kokmak zorunda mıydı? Bu adam hem bir adım yaklaşmasına müsaade etmiyor hem de varlığının her zerresiyle onun başını döndürüp yoldan çıkarıyordu. Cirrus ondan intikamını böyle mi alıyordu. Çılgına çevirmek için acımasız bir teste tabiî tutup, sabrını mı yokluyordu?

"Hadi eve bırakayım seni, eğitim bitince konuşuruz," dedi kolundan tutup onu eve doğru sürüklerken. "Ama o kadın sen..."

"Ece?"

Onlar ağaçların arasından çıkınca silah sesleri tekrar gelmeye başlamıştı, belli ki eğitime devam ediliyordu. Cirrus onu eve bıraktıktan sonra hiç vakit kaybetmeden talime geri döndü. Ve Ece'de eğitim alanının sandığı kadar masum olmadığını, kocasının kaygısında ne kadar haklı olduğunu kendi gözlemlemiş oldu. Üstelik onu kıskandığını da anlamıştı. Bu utanç vericiydi ama umurunda değildi. Hırslandı. O salak kadına gününü gösterecekti. Telefonu açtı, kızın profiline girdi. Tam dayayıp döşüyordu ki, resim birden silindi. Ece sayfayı yeniledi ama resim gelmedi çünkü silinmişti!

Ya da sildirilmişti!

Birden huzur doldu içine, gülümseyerek telefonu cebine koydu ve işine devam etti. Günün geri kalanını temizlikle ve ütüye yardım ederek geçirdi. Ama bu sefer, her saniye biraz daha zorlanıyordu çünkü evi temizliyorlardı fakat arkasını döndüğü an ya bir öğrenci toz toprak içinde eve geliyor, ya da köpekler yemek kokusunu duyduğu zamanlarda eve dalıyordu. Bir yandan öğrencilerin ayak izleriyle savaşırken, bir yandan da kocasının şımarık köpeklerini yeni temizlediği evden uzak tutmaya çalışıyordu. Ne anlayışsız ve başına buyruk hayvanlardı

onlar. Kamil dedikleri daha asiydi. Bazen kızıyordu onlara ama bazen peşlerinde koştururken, eğlendiğini de saklamıyordu.

Kirden rengi kaybolan iki devasa tazı köpeği, o kadar güzellerdi ki, ona tatlıca kafa tuttuklarında, vicdanıyla savaşıyordu. Az evvel yemek vermişti onlara ve boncuk gözleriyle inleyerek baktıkları an, içinde bir şeyler yer değiştirdi. Onları ne gibi eğitimlerde kullanıyordu acaba? Ömer de hayli düşkündü kocası gibi köpeklere, eğitimden daha fazlası için burada gibiydiler.

Köpekleri mutfaktan çıkardı, salona girdiğinde karşısında bulunca şaşırdı. Resmen onunla dalga geçiyorlardı. Yanlarına gidip azarlarken de eğlendi. Biraz yalandıktan ve sırnaştıktan sonra pes edip, yıkanmaları gerektiğini sesli bir şekilde belirtti. Eve sadece temiz olduklarında girebileceklerini söylediğinde, köpekler ürkmüş bir ifadeyle yüzüne bakıp ondan kaçtılar. Fakat bu sefer onların peşini bırakmayacak olan Ece'ydi. Onları ön bahçede kıstırdı, üzerine atlayıp tasmalarını taktı. Fakat yıkamak için ne kadar denerse denesin onlara gücü yetmedi. Resmen her yanı ıslanmış, köpük içinde kalmıştı.

O sırada eve gelmiş olan erkek öğrencilerden birini yanına çağırarak, kibarca yardım istedi. İki köpeği birden zapt etmesi mümkün eğildi. Uzun boylu, yapılı, yakışıklı genç adam Ece'nin yanında mahcupça durarak, ne yapması gerektiğini sordu. Ece de ona köpekleri yıkaması konusunda destek almasının yeterli olacağından bahsetti. Biraz çekinse de genç adam, ona bir an aklını kaçırmış gibi bakıp, ricasını yerine getirdi.

Alanda olanlardan sonra kısa bir ara veren Cirrus, karısını merak etti. Ona çok kızmış duruyordu, üstelik yanlış anlamıştı. Gönlünü alamazdı ama en azından bakmak için yanına gitmeye karar verdiğinde, ön bahçede gördüğü görüntü ile dişlerini sıktı. Olduğu yerde taş kesip kaldı. Gözleri derinleşti, solukları sıklaşırken dişleri gıcırdadı. Lanet olsun, aklını mı kaçırmıştı? Ulu orta, etrafta onca erkek göz varken sularla oynayıp, ne yapmaya çalışıyordu. Elleri yanında yumruk oldu. Ece, bacaklarının arasında sımsıkı tuttuğu köpeği zapt etmeye çalışan; Halil denen gence baktı. "Şampuan gözlerini yakmaz umarım," diyerek genç adamın eline biraz sıktı.

Halil titizlikle köpeği iyice köpürterek yıkarken, karısı genç adama bakarak bir şeyler söylemiş, gülmüş, sonrada köpeğin başından aşağı su dökmüştü. İhtiyatlı bakışları karısına döndüğünde, Cirrus, onu eve

saklamak için duyduğu karşı konulmaz dürtüyü bastırmak zorun da kaldı. Başka bir durumda olsalar, suçsuz genci ölümle cezalandıracak kıskançlık dolu bakışlarını saklama zahmetine bile girmezdi. Yumruklarını tırmalayan his içini kaşıdıkça, elleri gülle haline geldi. Kendini hiç bu kadar eli kolu bağlı hissetmemişti ama karısının özgürlüğü karşısında, zincire vurulmak arasında bir fark yoktu.

Halil köpek yıkandıktan sonra geriye çekilerek tüylerini kabartmış, silkelenince ikisi de su damlalarından nasibini alıp gülmüştü. Halil elini beline koyup bir şey anlatırken, üzerinin ne kadar ıslandığını ve bu halinin ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında olmayan Ece ona teşekkür ederek bir şeylerden bahsetti. Cirrus bu görsel karşısında öfkeden kudururken, en yakında ki ağaca yumruk atmayı düşledi. Dişleri de sıklaştı, içinde harlanan öfke ateşinin damarlarını yaktığını fark etti. Daha önce hiç böyle dengesizlikler yapmazdı ama şu anda istediği tek şey karısını odasına götürmek ve anlayana kadar azarlama isteğiydi.

Arkasından gelen ses, "Hocam, Fadime yaralandı baksanız iyi olur," dedi endişelenerek.

Cirrus arkasını döndü. Ona endişeyle bakan kıza, "Git Halil'i çağır," diye emretti. Nefes nefese kalan kız anlamamıştı, neşeyle gülenlere baktığında Halil'i gördü.

"Halil," diye seslendi bir erkek gibi. "Fadime yaralandı gelsene,"

Halil ellerini havluya kurulayarak, "Kusura bakmayın Ece Hanım, gitmem lazım. Siz kurulayabilirsiniz, değil mi?" diye sordu.

"Ben hallederim, teşekkürler yardımın için Halil Bey." dedi Ece gülümseyerek.

Genç adam yanından ayrılırken, ıslak köpek tüylerini kabartarak yeniden silkelendi ve elindeki havluyu üzerine seren Ece, ellerinden kaçmak isteyen köpeğe kahkaha atarak onu kurulamaya başladı. Başını kaldıran kız ona gülümseyerek bakan kızla karşılaştı. Halil'in arkasından hızla oda çalışma alanına gitti.

Ece'nin alışmaya başladığı bir bakıştı bu, önce ondan çekiniyorlar, sonra sohbet ediyorlardı. Bunun sebebi de hocasının eşi olduğunu artık herkesin bilmesiydi. İnsanlar dost canlısı olmadıklarından değildi, sadece kocasının otoritesinden ürktüklerindendi. Hem çok sevdikleri belliydi hem de ondan tuhaf bir biçimde çekinmekteydiler. Arada bir yerdeydi ilişkileri. Kısacası saygılı ve şaşkınlardı.

Biri hariç. Onun bakışı tamamen farklıydı. Bak yine aklına gelmişti. Hülya! Bu kızı bir kaşık suda boğmak istiyordu. Bu saatten sonra sittin sene seveceğini de sanmıyordu. Bir geyşa gibi tavırlarıyla, insanları baştan çıkaran gülüşleriyle, kültürsüz sohbetleriyle, iyi bir kadın olduğunu falan mı sanıyordu. Eğitimde şaşırtıcı derecede az kadın vardı ve hiç biri onun kendisinde uyandırdığı iticiliği uyandırmıyordu. Ömer ile konuşurken hiç yılışık hareketler yapmıyordu ama kocasıyla konuşurken, neredeyse ayakları yerden kesilmiş gibi ağzının içine düşüyordu. Belki de bu yüzden, ondaki değişimi hemen fark etmişti Ece. Resmen karaktersizliğini gözüne sokuyordu.

Ta o gün, karısı olduğunu öğrendiğinde, Hülya denen kadının şaşkınlığı özellikle dikkatini çekmişti. Önceden mi tanışıyorlardı? Böyle olmasa bile içinden bir ses, kadının bu eğitime gelmesinin tek sebebinin kocası olduğunu fısıldıyordu. Uzun ve heykel gibi bir kadındı, çekiciydi, güzeldi. Ece'den belki beş yaş daha büyüktü ama yaşı, güzelliğine güzellik katmıştı. Olgun durmuyordu. Saçlarını tepesinde topuz yapıyor ve diğer kadınların içinde yalnızca o, basit bir ifade yerine gösterişli ve bakımlı yüzüyle farklı duruyordu.

Annesi hep babasına, "Kadınlar hisseder," derdi kıskançlık krizine girdiğinde. Demek annesi de böyle hissediyordu? O kadının derdinin eğitim değil, kocasıyla bir ilgisi olduğunu düşündü. O günden sonra Ece onunla tekrar göz göze gelmemeye itina göstermişti, hatta o kızı yok saymayı bile denemişti ama Hülya denen ucuz ürün, kendini zorla gözüne sokmaya devam etmekteydi. Neyse şimdilik kocasının işini yapmasına izin verip dikkatini ve sinirini üzerine çekmek istemiyordu. Nasılsa gerektiği durumda Ece onun defterini dürerdi. Ama buna gerek kalmamıştı. O gün son eğitim olduğu için bu grupla herkes vedalaştı. Ece de en çok o kadının gittiğine sevindi. Yeni bir grup ertesi gün eve gelecekti. Bunlar bir şirketin bünyesinde görev alacak güvenlik görevlileriydi, Ömer öyle demişti. Cirrus kârlı bir anlaşma gerçekleştirmişti.

Şimdi tek odaklanması gereken şey işiydi.

Çünkü annesi ile yaptığı konuşmada, onların artık huzursuzlandığını ve her an baskın yapabileceğini fark etmişti. Ve düşüncesine göre, bu artık uzun sürmeyecekti. O zaman eve de bir düzen gerekmekteydi. Misafirleri geldiğinde layıkıyla ağırlamalıydı. İstirahat etmek istediklerinde ise temiz bir odayla karşılamalıydı. Evde aslında bir yaşam için olan her şey vardı. Çarşaf yığınının içinde temiz yorganlar ve

yastıklar bulmuş, yıkamışlardı. Dolapları kurcaladığında parlak renkli masa örtüleri ve nakış işlemeli servis örtülerine eş, kıymetli porselenler bulmuşlardı. Bunlar eski ev sahibinin çeyizi falan olmalıydı, hem otantik hem de el emeği göz nuruydu. Her çekmeceden tarih kokulu maziler fırlıyordu.

Ece evdeki her şeyi yıkayıp kuruttu. Halılar dışarı çıkarıldı, dövülerek temizlendi ve en sonunda yıkanmaya verdi. Yardımcısı ile koltukları silindi! Yani daha çok kadın sildi çünkü Ece koltukları silmekten çok yıkar gibi ıslatınca, kadın onu temizliğinden uzaklaştırmıştı. Neyse birkaç masa örtüsü çarşaf yaktıktan sonra, ütü yapmayı da öğrenmişti. Ev her geçen gün daha çok yaşam alanına dönüyordu. Avizeler parlıyor, duvarlar küf yerine temizlik kokuyordu. Yavaş yavaş yapıyorlardı iki kişi olunca -ve bunlardan biri işleri yapmayı yeni öğrenince- ama yaptıkları her iş yorgunluğuna değiyordu. Ada'da hiç geziye çıkmamıştı ama ön bahçede bir sürü çiçek görmüştü. Eskiden buralarda çiçek dikili olmalıydı ve bazıları hâlâ hayata tutunmuş duruyordu. Yakın zamanda bahçeyi de elden geçirmeyi aklının bir köşesine yazdı. Ece onları topladı. Birkaç vazoya taze çiçek koydu, odaları süsledi. Ayşe Hanım'ın aldığı avuç dolusu lavanta keselere konuldu, mis kokusuyla evi şenlendirirken, kasvetli salon yapılan çabaların sonunda neredeyse tanınmaz bir hal almıştı ve bunu ilk fark eden Ömer olmuştu. Resmen dilini yutmuştu.

"Vay yenge, burası çiçek gibi olmuş. İçeri girdiğimizde artık rutubet kokusu değil, mis gibi temizlik kokusu karşılıyor bizi, eline sağlık." diyerek yaptığı işin gururunu yüzüne çizmişti. Bunu tek fark edenin de o olması ne büyük hayal kırıklığıydı. İşler değil ama kocasının hiçbir şeyi fark etmeyen tutumu kızı yoruyordu. O gece yorgunluktan sızan Ece, kocasının odaya geldiğini hissetmemişti, sadece gece bir ara ona sarıldığını hatırlıyordu ama sabah kahvaltıyı birlikte yapmak için uyandığında, onu evde göremedi. Üzgün hissetti. Normalde erken kalkmadığı için kahvaltı yapmadıklarını bahane etmişti ama bu sabah erken kalkmıştı fakat kocası yine evde yoktu. Aşağıya indiğinde, Ayşe Hanım eve henüz gelmişti, onu üzgün görünce bir şey olup olmadığını sormuştu.

"Cirrus'u gördün mü?"

"Görmedim ama..." dedi kadın mutfak dolabını açıp bir şeye bakarak, "Balığa çıkmış olmalı, kovaları yerinde yok."

"Balığa mı?" diye sordu Ece. Bu daha fazla içini acıtmıştı çünkü ona balığa birlikte çıkabileceklerini belirtmişti o gece, demek o geceyi unuttuğu gibi bu sözünü de unutmuştu. Tıpkı karısını evinde unuttuğu gibi... Ona sormamıştı bile. "Balığa çıktığında erken mi gelir?"

"Belli olmaz, bazen erken gelir bazen geç. Bazen de hiç gelmez, denizi seviyor."

Önce ona mesaj çekmeyi düşünen kız, sonra kızarak telefonunu kenara bıraktı. Dolapta bulduklarından hoşnut bir şekilde kahvaltısını yaptı. Kadın yemek malzemelerini hazırlarken, "Bugün değişik bir şey mi yapsak, ben de öğrenmiş olurum," dedi hevesle. Kadın düzeni bozulmasın diye omzunu sarstı ama hoşnut olmadığı her halinden belliydi.

Ece umursamadı, kilerde ne hazineler bulacağını merak ederek hızla mutfağın sonundaki kilere gitti. İçeri girdiğinde, burada bakliyat ve makarna dışında pek bir şey olmadığını gördü. Çuvallarla patates soğan dizilmişti bir köşeye, bulgur pirinç vs. ama değişik hiçbir şey yoktu. Hüsranla mutfağa döndü. Mutfak dikdörtgen ve oldukça havadar bir yerdi ama içindeki kasveti aydınlatamamıştı. Yemekler için et bile gramla alınıyordu. Her yemekte de et yoktu üstelik. Tuhaf geliyordu bazen bu ritüel ama ses çıkarmıyordu. Dalgınca dışarı baktı. İçeriye büyük camdan giren ışık yüzüne yansıdı.

Onun dalgın halinden hoşlanmayan Ayşe Hanım, "Tatlı yapalım mı?" diye sordu.

Ona mı sormuştu? Bir an arkasına bakmak isteyen Ece şaşırdı. Normalde yemeklerine asla yaklaştırmazdı. Başını kaldırdığında, yaşlı kadının gözlerindeki şefkati görünce neşelendi. Normalde ellili yaşların sonlarında olan bu kadın, onu etrafında gördüğüne pek sevinmemiş durur, sürekli soru sorarak rahatsız ettiğinde bunu gözlerini devirerek belli ederdi ama az evvel ona iş birliği teklif etmişti. Ece şaşırdı, gerçi şimdi kendini kabul ettirmezse, ikinci bir şansının asla olmayacağını biliyordu.

Bundan güç alarak, "Nasıl yapıldığını bilmiyorum," diye açıkladı.

"Ben sana gösteririm...İstersen,"

Kız başını salladı hevesle ve sonraki yarım saati yemeklerle, öğlen için yapılacak siparişlerle ve sorularına cevap vermekle geçti. Bazen Ece o kadar soru soruyordu ki, başı ağrıyan kadın kızın gitmesini umut eder gibi görünüyordu ama o inatla kalıp, işi öğrenmeye azimli duruyordu. Patatesleri soyduklarında kilere gidip un çuvalına uzandı,

çekiştirdi. Onu yerinden kıpırdatamadı. Çuvalın ucundan ip sallanıyordu, oradan tutup çekmeye çalıştı.

Arkasından gelen kadın, "İpini sakın çekme,"

Ne yazık ki yeteri kadar hızlı hareket edemediğinden ve kız sesini duyduğu an çektiğinden dolayı, yüklü bir un tabakası çuvalın içinden boşaldı ve üstüne saçıldı. Ece öksürerek yüzündeki unu gözlerinden silerken, kilerin kapısında donan kadın ağzı açık baktı. Afallamış bir sessizlikten sonra, dehşet dolu ifadesinin nasıl göründüğünü tahmin ederek, kahkaha patlattı. Çekingen bir gülümsemeden sonra kadın da ona katıldı.

"Sanırım kovmana gerek kalmadı Ayşe abla, ben gidip duş alarak seni yalnız bırakacağım."

"Ama önce pisliğini temizlemen gerekecek, benim yetiştirmem gereken bir öğle yemeği var. Ömer Bey'i üzerime sıçratamam." diye uyardı.

Ece etrafına hüzünle bakarken, başını salladı ve soluğuna karışan unla hapşırdı. Neyse ki elektrikli süpürge bu konuda ona kolaylık sağlamıştı. İşini bitirdiğinde, yaşlı kadının yanına gitti. Onu gören kadın başını sallayarak, işine odaklanmak istedi ama kendini tutamıyor, kahkaha atıyordu.

Yelkenlisi sahile yanaşırken çoktan sabah olmuştu. Uykusuz geçen gecenin üzerine ne soğuk duşun, ne de kafasını boşaltmak için çıktığı denizin de bir faydası olmamıştı. Üstüne balıklar da ondan kaçmıştı. Artık hiç keyfi yoktu çünkü bugün deniz bile onu sakinleştirememişti. Ama üzüldüğü şey bu değildi, üzüldüğü şey her gece kollarına aldığı kadına veremediği tepkiydi. Eve geldiğinde ada hayata yeni uyanıyordu. Öğrencilerinin gelmesine ise bir saatten fazla vardı. Kovasına baktığında, ağzını sımsıkı kapadı. Mangal hayal olmuştu. Bu Ömer'in dişinin kovuğuna bile yetmezdi, hayvan herif doymadan kalkınca huysuz oluyordu.

Köpeklerini severek bahçe kapısından geçti. Açlıktan ve yorgunluktan bitap düşmüştü ama aynı zamanda onu bekleyen surat asmanın, azarın da farkındaydı. Gecenin bir vakti ondan kaçmıştı, eğer gece kalksa ve onu evde bulamasa kesin arardı. Aramadığına göre sabah uyanmış ve yanında bulamayınca, huysuzlanmış olmalıydı. Cirrus sabaha kadar yanında kalsaydı, kendini hiçbir şekilde dizginleyemeyebilirdi. Ondan kaçmıştı ama duygularından kaçamamıştı. Aklından bir saniye çıkmamıştı kollarındaki sıcaklığı. Yola çıktığında bile acı verecek

kadar kabarmıştı arzusu ama iyi olmuştu, en azından ondan uzakta biraz kalarak cesaret toplamıştı. Artık bir adım atmaya kararlıydı.

Dönüş yolculuğunun her dakikası kalbi daha hızlı atmış, bedeni gelecek zevklerin beklentisi içindeyken, kanı kaynamıştı. Bu gecikmeler evet ruhsal açıdan bir hazırlıktı ama ona duyduğu açlığı daha da artırmıştı. Artık eve geldiğine göre, bir şeylerin değiştiğini ona da göstermeliydi ve denizdeki saatler boyunca aklından gitmeyen yüzünü görmek için sabırsızdı. Kaşlarını çattı, bu vaziyetinden pek de doğru olmadığının bilincindeydi. Tuhaf bir şekilde, sürekli onu düşünmek korkutuyordu. Kollarına alıp sabaha kadar izleyebilirdi. Bu kadar ani bir tepkiyle gittiğine pişman olmuştu, keşke giderken onu da çağırsaydı. Şimdi aniden verdiği karara üzülmüştü.

Salona yaklaşırken etrafa bakındı, yolculuğunun ağır kokusuyla evin temiz kokusunu bastırdı. Rahatlatıcı sıcak bir banyo yapmadan evvel, elindekileri mutfağa götürmeyi düşündü. Karısı uyanmadan önce yemek yemeliydi çünkü Ece uyandığında yiyeceği tek şey sert sözleri olacaktı.

Bu davranışından çocuk gibi çekindiğini fark edince, önce kaşlarını çattı sonra gülümsedi. Tuhaf hissetti kendini. Kedi gibiydi, başını okşarken elinin altında uysal duran ancak bir aslan gibi yeri geldiğinde tırnaklarını çıkaran bir kadına sahipti. Tahmin ettiğinden daha cesur olmasına rağmen, Ece bazen ona korkmuş bir kuşu hatırlatıyordu. Göğsünde saklamak istediği, yarasını sarıp iyi ettiği an bile özgürlüğüne salmaya korktuğu ürkek bir kuş...

Cirrus balığa onu götürmemekle hata ettiğini geç olsa da fark etti. Ancak, nazik davranmak, düşünceli olmak, çocukluğunun çoğunu sert zalimlik içinde geçirmiş, dağda bayırda nefes almış bir adama, doğal gelmiyordu. Başlangıçta varlığını reddetmesinin sebeplerinden biri de buydu. Birbirlerine uymadıklarını düşünüyordu ve düşündüğü an ürküyordu. Biri taşın üstünde bile yatmaya alışık, diğeri kuş tüyünün bile standartlarını seçen kişiydi!

Karısının, onunla ilgilenecek ve onu rahat ettirecek, şımartacak, onunla aynı yaşam standartlarını paylaşacak birilerine ihtiyacı vardı. Ama onu kendiyle bile paylaşmaya tahammül edemeyen bu adam -hakkı olmadığını düşünse bile- onu kaybetmek istemiyordu. Savaş ve ölümle katılaşmış, kardeşine ve arkadaşlarına karşı sorumlulukları dışında hiçbir şey bilmeyen biri olabilirdi ama öğrenebilirdi, onunla yaşamayı öğrenebilirdi.

Mutfağa yaklaştığında, kahkaha sesleri duyarak kaşlarını çattı. Yaşlı yardımcısının daha önce sesli güldüğünü sanmıyordu. Garipsedi. O sırada karısının sesini duydu. Merakla ilerlediğinde, derin, neşeli ses karşısında afalladı. Mutfağa girdiğinde kimse onu fark etmedi.

Kahkahanın şiddetine bakılırsa, çok eğleniyorlardı. Önce rahatsız etmek istememişti ama karısını neyin bu kadar eğlendirdiğini de görmek istiyordu. Bakışlarını onlara kaydırdı, bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı ve gördüğü şeyle donakaldı. İçine bir sıcaklık yayıldı. Bakışları üzerine kenetlendi, o yumuşak, tatlı kıvrımlı bedeninin her santimini inceledi. Unla kaplanmıştı. Annesinden gizli mutfağa giren yaramaz bir çocuğa benziyordu. Onu ilk fark eden yardımcı kadın oldu.

"Cirrus Bey," dedi. "Rast gitti mi?"

Kadının sesi üzerine karısı da döndü ve Cirrus kendini kahkaha atmamak için tutmak zorunda kaldı. Ece baştan aşağı una bulanmıştı. Çocuksu bir tutumla yanağını koluna sildi. Belli ki yüzünü temizlemeye çalışmıştı ama yalnızca her yere ince bir tabaka bırakmıştı. Sadece gözlerinin yeşili görünüyor ve dehşet içinde ona bakıyordu.

"İyiydi," Sesindeki bariz heyecan, kızın suçlu bakışları altında kayboldu. Kendini suçlu hissetmesine gerek olmamasına rağmen. Cirrus, sorumluluklarını yerine getiriyordu. Her istediğinde onun yanında olamazdı. Ama aslında, o da itiraf etmeye korksa bile bunu istiyordu çünkü karısını özlüyordu. Uzakta olduğu her dakika... Ece onu yumuşatıyordu, zayıflatıyordu evrimleştiriyordu, değiştiriyordu ve Cirrus bunu kaldıramamaktan korkuyordu. Gülmesini saklamak için öksüren Cirrus, içgüdüsel olarak neşesini gizledi. Bir şekilde karısının, onu bu durumda bulmasıyla eğlenmesinden hoşlanmayacağını düşündü.

"Günaydın," dedi sesini kahkahalardan arındırmaya çalışarak.

"Gün bizim için aydın!" diye homurdandı Ece. İşte tam da tahmin ettiği gibi kızmıştı, balığa gittiği ve ona haber vermediği için, canına okuyacağını içinden bir ses fısıldıyordu. Ece asık suratla kocasına doğru bir adım attı ve Cirrus bir an kendini kollarına atıp ona sert bir yumruk çakacağını sandı. Kaşlarını çattı - şaşırmıştı - ve sakin bir yaklaşımla durdu.

Onsuz evden çıktığı zamanlarda onu böyle kapıda karşılasa, öpse, ne yapardı? Dimdik durur muydu yoksa onu kendine çeker miydi? Cirrus böyle açık duygu gösterilerine alışık değildi ama konu karısı

olduğunda, kendi duygularına da yabancılaşıyordu. Karısı sevgisi konusunda cömertti, herkesin göreceği şekilde duygularını yüzünde doğallıkla taşıyordu. Hem canlandırıcı hem de şaşırtıcı bir taşkınlıktı adamı bazen savunmasız bırakıyordu.

"İyi misin?"

Yüzündeki beyaz unun altında karısının yanaklarının kızardığını gördüğüne yemin edebilirdi. Gözlerini kaçıran Ece, eteğini salladı, elinin tersiyle unları silkeleyerek üzerini düzeltmeye çalıştı. "Biz yemek yapacaktık,"

Cirrus tek kaşını kaldırarak baktı. "Yemek?"

Ece dudağını ısırdı. "Bir yerden başlamam gerekiyordu,"

"Belli oluyor," diye katıldı kocası ona.

"Tatlı yapacaktım,"

"Beceremeyince, kendini mi servis etmeye kalktın," Şimdi ona iltifat mı etmişti yoksa gömmüş müydü beceriksiz diye, kızın kafası karıştı. Hangi tepkisini kullanmalıydı bilemedi ta ki o devam edene kadar.

"Ben tatlımı kimseyle paylaşamam, bilgin olsun."

Cirrus gülümsedi; kendini tutamamıştı. Şaşkın hali çok güzeldi, üstelik bu gülüş bulaşıcı gibiydi, karısının da ona sırıttığını görünce, keyfi yerine geldi. Kızgınlığını uzatmayan bu tavrı hoşuna gitmişti. Yardımcı kadın ilk defa gülümserken gördüğü adama şaşkınlıkla bakmakta olduğunu fark edince, derhal işine döndü.

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sordu Ece merakla.

"Birlikte yaparız demiştik, unuttun mu?"

Ece unutmamıştı ama kocasının unuttuğunu düşünmüştü. Cirrus karısına baktı tekrar baştan uca, "Kahvaltıyı sonra hazırlarız," dedi anlayışla. Mutfağa neden geldiğini hatırlayarak başını salladı, elindeki balıkları yardımcılarına uzattı. Kadın alırken kovaya bakmıştı merakla, "Bugün rast gitmemiş anlaşılan," dedi.

"Ben olmayınca, balıklar kaçmıştır senin suratsızlığından," dedi Ece şımarıkça.

Cirrus boğazını temizleyince, elindeki kovayı düşürecek gibi olan kadın bir adım geriye çekildi ama Cirrus ve Ece birbirlerine bakıyordu, üstelik bu bakış öyle masum bir hal sergilemiyordu.

Kızaran Ayşe Hanım, "Ben balıkları dolaba koyayım," deyince, Cirrus karısının mahçuplaşan kadından çekindiğini gördü. Dudağını

ısırırken, bu arsızlığına keyiflendi. Ne hissettiğini kimseden saklamıyordu, çok netti. Açık kitap gibiydi.

"Önce sen duş alabilirsin," dedi Cirrus nazikçe, "Ben o sırada omleti hazırlarım."

"Banyo konusunda," diye tereddüt etti Ece. "Şu anda biraz sorunumuz olabilir. Yani ben bir şeyleri bozmuş olabilirim." Ellerini önünde düğümledi. Adam kaşının birini kaldırdı. "Elektrik gitti bir anda, sıcak su çalışmıyor. Sanırım tesisatı yaktım."

"Nasıl başardın?"

"Elektrik süpürgesini ve ketılı aynı prize taktım. Uyardığını unuttum, affedersin."

"Anladım," dedi Cirrus ifadesiz bir ses tonuyla. Neyi anlamıştı, Ece de onu anlamamıştı! Ona sıcak su yok diyordu, *evin elektriğini yakmışım sana ek masraf çıkarmışım* diyordu ve kocası sakince, başıyla onaylıyordu. Oysa Cirrus şalterlerin attığını fark etmişti. Evin tesisatını henüz yenileteme mişti. Ocağın üzerine baktığında, yemeğin de hâlâ ocağa koyulmadığını fark etti. Kaşlarını çattı bu sefer, yüzü de sertleşmişti.

"Peki ya yemek ne durumda?"

Yardımcı kadın, "Sana söylemiştim" der gibi başını salladı. Ece uzun kirpiklerinin altından kocasına baktı. "Elektrik olmayınca..." Cirrus kaşlarını çattığında, Ece dikleşip, gözlerinin içine baktı. "Suratındaki şu meşum ifadeyi sil, giderken beni de balığa götürebilirdin. Bunlar senin suçun, kızdığım zaman sakar olabiliyorum. Öfkeliyken iki katı sakar olabiliyorum."

"Sakarlık mı, bilinçli bir terör mü?"

"Beni umursamayanlar utansın," dedi yüzünü yana çevirerek.

"Yemek yok mu şimdi?"

"Yok," dedi Ece öfkeyle ayağını yere vurarak, "Getirdiğin balıkları pay edersin millete,"

Cirrus kasıldı. Gözleri de koyulmuştu. Yaşlı kadının gözleri dehşetle açıldı. Bilinçsizce bedenini kızın önüne çekti, sanki onu gazabından korumak istercesine siper oldu. "Ben hemen hazırlarım efendim, ateş yakarım dışarı."

Cirrus hayretle kaşlarını kaldırdı. Ateş diyordu? Burası kamp alanı mıydı? Ocağı bozmuş, şalterleri attırmış, belki de tüm sistemi yakmıştı Ece ve Cirrus sakince duruyordu. Bu duruşun fırtına öncesi sessizlik

olmasından korkuyordu Ayşe Hanım. Dua etmeli miydi? Cirrus şaşkınca yaşlı kadına baktı, daha evvel görmediği bu koruma gösterisine şaşırmıştı. Ufak tefek karısı onu eleştirmiş, azarlamış, düzenini altüst etmişti ve bu da yetmezmiş gibi, kendisine müttefik edinmişti. Yardımcısı, beklediği gibi onu azarlayacağını düşünmüş olmalıydı. Onu sürekli dövüşüp bağırır halde görünce, zavallı kadın haliyle canavar sanmıştı. Üstelik Cemre Hanım dışında kimse onu eleştirmezdi, buna da tanık olmamıştı. Şimdi bir de çelimsiz karısı çıkmıştı. Kadınların ondan çekinmesine - hatta korkmasına alışıktı. Ama karısı en başından beri ona kafa tutmaya, posta koymaya devam etmişti ve itiraf etmeliydi ki, Cirrus Bey ne kadar saklarsa saklasın bundan hoşlanmıştı.

Cirrus kaşlarını çattı. Bir daha çalışanlarının ya da öğrencilerinin yanında onu eleştirmemesi konusunda, yalnız oldukları bir zamanda uyarmalıydı. Bu kez yanına bırakmaya karar verdi. Ama gelecek sefere, onu uyaracaktı, otoritesinin sarsılmasını istemezdi.

"Elektriği ben hallederim," dedi kuru bir sesle. Ece başını salladı. Gözlerini kırpıştırdı. "İyi edersin," dedi kısık bir emirle.

İşte yine hissetmişti. O garip bağı, ona hükmeden davranışı... Üstelik üzerindeki unları, kendi elleriyle temizlemek gibi saçma bir arzu hissetmişti. Ona sahip olmak için beliren yoğun hisse kafa tutamıyordu artık. Yavaş yavaş oluşan bir şey değildi, vahşi, ilkel bir tepkiydi. Karısının üstündeki un ve kendi üstündeki balık kokusuna rağmen, onu kollarına alıp, yatağa taşımak istedi. Günün ortasında, aniden...

Yok yok, hiç sağlıklı tepkiler vermemekteydi!

Bunu nasıl yapıyordu? Sadece gözlerine bakarak, nasıl bedenini arzudan yakıyordu?

Ona karşı hissettiği açlık çok aşırıydı ve bundan hoşlanmıyordu. Net düşüncelere, ya da bedeninin tepkilerine hâkim olmaya alışıktı. Bu disiplinsizlik, sinirlerini bozuyordu. Neyse, yakında sona erecekti. Onu yatağa attıktan sonra, her şey normale dönecekti. Peki, onu yatağa atabilecek miydi? Buna olan hevesi artıyordu. Keskin bakışlarını uzağa çevirdi ve yardımcı kadına, "Fırın çalışıyordu sanırım, yemeği yetiştirirseniz sevinirim," diye diretti. Gitmek üzere döndü.

"Bekle," dedi Ece. "Nereye gidiyorsun?"

"Elektriği halletmeye" Oysa soğuk bir duş aniden mükemmel bir fikir gibi gelmişti, hem de şimdi bir yerleri aşırı ısınmışken ama karısının soğuk duştan hoşlanmayacağına karar verdi.

٢٨

Ece duşunu aldığında, kocasının çoktan kahvaltısını yapıp eğitime gittiğini fark etmişti. Elektrik işini de halletmişti nasıl başardıysa, duşunu sıcak suyla almıştı. Sadece bozduğu ocak için tamirci gelmesi gerekmekteydi. Ayşe Hanım ona da çözüm bulmuştu, piknik tüpünde pişirmişti bugün yemeğini ve tek çeşit pişirmişti. Artık bununla idare etmek zorundaydı herkes, yapacak bir şey yoktu. Öğle vaktine kadar kocası eve gelmezdi. O da kendini kanıtlama derdine düşerek, evin her yanında kuş gibi sekip durdu. Artık adım adım eve dönen eski köşk, onu mutlu ediyordu. Harcadığı çabalar hakkında ne düşüneceğini görmek için sabırsızlanıyor ve ilk tepkisini verirken yanında olmak istiyordu. Öğle yemekleri için büyük yemek masası hazırlandığında, öğrenciler içeri girmeye başlamıştı.

Hızla giriş kapısına koştu. Cirrus öğrencileriyle konuşarak geliyordu. Heyecanını gülümseyişini saklayıp, beklenti içinde kocasının yüzünü izleyerek, yaptığı değişiklikleri fark edeceği anı bekledi. Kocasının yorgunluğu belirgindi. Öğrencileri onunla konuşurken, hayranlıkla karışık bir ifadeyle ağzının içine bakıyorlardı. Bu hisleri çok iyi anlayabiliyordu çünkü bazen Ece de yapıyordu. Muhteşem görünüyordu. Terden nemlenen saçları parlıyordu. Sinekkaydı olan tıraşı yüzünden, gururlu ifadesi ön plana çıkmıştı. Üzerinde kargo pantolon, siyah bir tişört vardı. Onu hiç Ada dışında, bu kadar rahat görmemişti. Burada, evinde, öğrencilerinin ortasında gardını indiriyordu ama onun yanında gezerken hâlâ kalkanları yerli yerindeydi.

Cirrus karısını görmek için baktığında, gözleri çakıştı. Ece gülümsedi ama kocası ona doğru gelirken kaşlarını çattı. Genç kadının kaşlarını çatmasına neden olan şey, ona karşı aldığı gardı değildi. Fark etmemişti! Temizlenen ve fazla eşyalardan arındırılan evi, vazoların içindeki çiçekleri, lavanta kokusunu, masaya serilen beyaz örtüleri, bugün asılan perdeleri ve tülleri,eve verilen değişiklikleri görmemişti. Ece'nin heyecanı solmuştu. Karısının yaptığı değişiklikleri fark etmeden ona baktı. Ece bakışlarını kaçırdığında, Cirrus etrafa bakındı ve işte o zaman bakışları masaların üzerine konan çiçeklere kaydı.

Bir an fare görmüşçesine donakaldı. Yüzünün rengi attı ve bakışlarında açık bir acı belirdi. Ece kızdığını biliyordu. Sımsıkı kapadığı

ağzının etrafındaki ince çizgilerden, ona bakan gözlerin ağırlığından düşüncelerini belirtiyordu. Göğsü sıkıştı.

İçindeki kasvetli evi canlandırmak için girdiği düşüncesizce çabalar ve ona ne kadar iyi bir eş olacağını göstermeye çalışması, adamın acı dolu hatıralarını uyandırmıştı. Herkes yemek odasına girerken, Cirrus karısının yanına geldi. Hiçbir yere bakmadığını görünce Ece, aptallığına küfretti ama her şey bu kadarla kalmadı, daha da kötüleşti. Yeni yıkadığı köpekler ayaklarının etrafında dolanırken, asıl sahibinin geldiğini fark ettiler. Onu karşılamak için koşturdular. İkisi içinde en büyük olan kocasının üstüne atladı. Cirrus köpeğin başını okşayıp, karısına sert bir bakış attı. İki büyük adımda hemen yanında bitti, buz gibi bir öfke yayıyordu.

"Bir daha sakın köpeklere dokunma,"

Sesi kısık ve tehditkârdı. Kocası öfkeliydi. İyi ama neden? Onlara bir şey yapmamıştı ki. Ece, gözlerinden akmak için mücadele veren yaşları durdurmaya çabaladı. Fırtına gibi ifadesine bakarken, dudakları titredi. Aralarındaki bu sert bakışmayı ilgiyle izleyen birkaç öğrencinin olduğunu fark edince, "İçeri geçin geliyorum," diye uyardı onları.

"Sadece yardım etmeye çalışmıştım."

"Senden böyle bir şey istedim mi?"

"Banyo yapmayı seviyorlar," dedi Ece masumca.

"Ben hallederim," diye belirtti sıktığı dişlerinin arasından.

Ece dudağını ısırarak, çekindi. Tabiî onun köpekleriydi, ona neydi öyle ya. Bunun güzel bir gelişme olacağını düşünmüştü. Kocasının çenesindeki seğirmeyi gördüğünde, öfkesine hakim olmaya çalıştığını anladı. Köpekleri yıkadığı için mi kızmıştı? Hayır, diye düşündü. Öfkesi köpekler yüzünden değildi; evine izinsiz müdahale ettiği içindi kesin, fark etmiş miydi?

"Özür dilerim, haddimi bilemedim."

Kızın gözlerindeki yaşları görünce, öfkesi parladığı kadar çabuk söndü. "Bundan böyle, köpekleri yıkama işini ben hallerim, kimseyi yardıma çağırma." Ece gözlerine bakınca, "İstersen yardım edersin ama başkasından bir daha yardım isteme."

Ece'nin ağzı açıldı ve kocasının hızlı adımlarla yürüyen sırtına bakışları kayarken, kalbi hızlandı. Az evvel ona, başkasıyla yıkadığı için

mi kızmıştı? İyi ama neden? Bunda bir kötülük yoktu ki, öfkesinin sebebini algılayamadı.

"Bu sefer tek yıkadım, kimse yardım etmedi ki,"

Cirrus ağzının içinde homurdandı ve yemek masasına yöneldi. Tüm öğrenciler keyifli bir şekilde yemeklerini yerken, yemek salonu ter ve beden ısısıyla değişen havayla dolmuştu. Yemekler servis edilince masaya, kocasının yanına oturdu.

"Üzülme yenge, tek yemek hiç olmamasından iyidir, bugün idare ederiz," dedi Ömer. Kızın yüzünün asıklığını ve gözlerindeki hüznü yok etmek istercesine gülümsedi. Aradaki gerginliğin üstünü kapatmak için öğrencilerle sohbet başlattı. Sanki herkes, bir şeyler olduğunun farkındaydı. Gergin ve sertlikle oturan Cirrus böyle suratsız ve katı olunca, herkes haliyle çekingen oluyordu.

"Yemek yedin mi?" diye sordu kıza sertlikle.

Ece başını iki yana salladı. "Gel," dedi bileğinden tutup yanına oturtarak. Kulağına eğilip, "İlaç saatini geçiriyorsun," diye uyardı.

Kız uysal bir halde önüne koyulan yemeğe baktı.

Cirrus yemeğini yerken sessizdi ama kız kocasındaki gerginliğin, acı verecek derecede farkındaydı. Ne büyük hüsran hissettiğini göstermeme çabası için, tabağına koyulan yemeği yemeye çalıştı. Bir parça ekmeği ucundan kopardı. Kocasını etkilemek yerine her şeyi mahvetmişti. Önce evdeki değişimi görmemiş, sonra da öğrencilerinden yardım istediği için azarlamıştı. Cirrus yaptığı hiçbir çabayı fark etmemişti. Ece her şeyin farkındaydı. Onun düzenine ne kadar sabit kaldığını da biliyordu. Kocası elini ensesinde dolaştırdığı an, hoş, erkeksi kokusu onu hatıralar denizine götürdü. Sabununun temiz ve taze kokusu... Ona dokunurken, onu sarıp koklarken hissettirdiklerini hatırlattı. Kollarında uyumanın hatıraları keskin bir farkındalık yarattı. Geniş omzu ya da kaslı baldırları bedenine her dokunduğunda, daha da kötü oldu. En ufak bir fiziksel temas dahi, tüylerini ürpertiyor ve tüm sinir uçlarını alev alev yakıyordu. Hem de bu kadar öfkeliyken, neden bu kadar aciz tepkiler veriyordu.

Yorulmuştu, yaptığı hiçbir çaba ona ulaşmasını sağlamıyordu.

Daha fazla temas istiyordu. Yine bedeninin ateşini hissetmek istiyordu. Tüm o günahkâr hallerde kendine dokunmasını istiyordu. Herhalde böyle şeyleri istemek hataydı. Ama sanki bekâretini kaybettiği gecenin verdiği heyecan, artık bazı şeyleri patlama noktasına getirmişti.

Dokunuşları karşısında tepkisel olarak bedeni hassaslaşmış, her dokunuş duyularını keskinleştirir hale getirmişti. Ona bu kadar yakın olmak işkence gibiydi. Ama neyse ki, kocasının bu eziyetten haberi varmış gibi durmuyordu. Hatta hiç farkında değildi. Çok öfkeli duruyordu. İzinsiz özel alanını taciz etmek istememişti, kendine kızmasını istemiyordu.

Bir lokmasını daha yutan Cirrus ona bakmadan, "Özür dilerim," dedi.

Şaşkınlıkla başı kalkan Ece, kocasına döndü. "Düzenini bozmak istemedim. Sadece sana sürpriz yapmak istemiştim. İstersen hepsini yeniden koyarız yerine."

Cirrus koyu kaşlarını çattı. Karısının neden bahsettiği konusunda hiçbir fikri olmadığı belliydi. Ece'nin bakışları, yemek salonunun gerisindeki odada gezindi.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Koltuklar, perdeler, çiçekler, temizlenen halılar ve çöpe attığım fazla eşyalar..." diye belirtti ve duraksadı.

Cirrus belli belirsiz dikleşti, ama daha sonra bakışlarını karısının bakışlarının yönüne çevirdi. Kafası köpeklerini yıkarken o adama gösterdiği gülüşlerle o kadar dolmuştu ki, köpekleri yıkarken onu gördüğünden beri bir öfke fırtınası biçtiğini idrak edememişti. Yine biriyle o halde kaldığının düşüncesi işkence gibiydi. Şaşkınlıkla etrafa baktı. Yapılan değişiklikleri ilk kez fark ediyordu. Tüller daha beyaz, perdeler ise daha renkliydi. Üstelik evi boğan eski eşyalar gidince sanki salon nefes almıştı. Evin değişken kokusunu şimdi algılıyordu. Bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünerek, ifadesiz bir ses tonuyla, "Düzenli görünüyor," dedi.

Kaşlarını kaldırdı Ece. *Düzenli!* Onca emeğe karşılık sadece *düzenli* miydi? Tırnakları sökülene kadar temizlik yapmışlardı. Omuzları düştü. Umut ettiği heyecanlı tepkinin tam olarak bu olduğunu söyleyemezdi. Önce azar işitmiş, sonra umursanmamıştı. Karısının hüsranını sezerek ifadesini düzeltti, "Temizlenmiş, çok hoş olmuş."

Ece dudaklarını sımsıkı kapattı, içinde ufak bir öfke hissediyordu. Evet, tek bir iltifat etmemiş, azarlamış, balığa çıkarken uyandırmamıştı. Hadi davet etmesini geçti, haber bile vermeden evde yalnız başına bırakıp gitmiş. Onu gece Ada'da tek bırakma düşüncesizliğini nasıl yapardı? Korkacağını nasıl düşünmezdi? Ya uyansaydı? Ya kâbus görseydi?

Cirrus onun düşen yüzüne bakarken, karısının sesinde daha önce var olmayan bir hüzün yükseldi. "Uğraşmak boşunaydı."

Elindeki çatalı tabldotunun içine indirdi. "Gösteriş için mi yaptın? O zaman uğraşmasaydın." Ekmeğinden ağzına bir lokma attı.

Kız dişlerini daha fazla sıktı. "Mutlu ol diye yaptım,"

"Sen mutlu olmayacaksan, gerek yok," dedi adam yemeğini yemeye ara vermeden. Öküzdü işte! Anlayışsız, nezaketsiz bir öküzdü! Dışarıdan görenler, normal bir sohbet sanırdı, adam çok sakin konuşuyordu ama kız her dakika biraz daha fazla kaşlarını çatıyordu.

Kızın dişleri iyice sıklaştı. "İstemesem yapmazdım."

Ona bakan Cirrus'un ağzı seğirdi. "Gerekli olduğunu sanmıyorum..." Ece yerinden kalkmaya çalışınca, kucağındaki elini tuttu ve onu sandalyesine sabitleyip, oturması için uyararak yüzüne baktı. Ece bu uyarıyı reddedince, bir anda garip bir şekilde sakinleşti. "Teşekkür ederim ama yorulmanı istemem, bu işlere alışık değilsin."

Ece derin bir nefes aldı, yoksa az sonra kafasına tabldotları geçirecekti. Bu öküz, neden hep ters yerinden başlıyordu konuşmaya. Önce öfkelendirip, neden sonra sinirlerini yatıştırıyordu. Elinin üzerine elini koyup, okşamak için ona döndü. Güçlü, nasırlı parmakları sıklaştığında elini hızla çekti.

Cirrus kızın kendine çektiği ele bakarken, onu kırdığını anladı. "Bir yerin incinebilir." İnatla elini tuttu yine. Kız dizinin üzerindeki eline baktı. Elleri tıpkı, vücudunun geri kalanı gibi iri ve güçlüydü ama aynı zamanda yaralarla ve çiziklerle kaplıydı. Cirrus elini okşayınca, kolu uyuştu. Nasırlı avuçların çıplak tenini okşayışını hatırladı. Ellerinin bedeninde, parmaklarının göğüs uçlarında gezinişini unutmamıştı. Yanaklarını ateş bastı ve elini çekerek, derhal bakışlarını kaçırdı. Ona ne oluyordu böyle? Başka bir şey düşünemez miydi? Hem de etrafında onca kişi varken, yemek masasında, bu çok saçmaydı.

Cirrus bardağın üzerinden ona bir bakış attı ve ayranından büyük bir yudum alırken, koyu gözleri parladı. Ece oturduğu yerde kıpırdanıp, aklından geçenleri anlayıp anlamadığını merak etti.

"Sormaya korkuyorum ama evi ve köpeklerimi temizlemek dışında, bana nasıl sürprizlerin olacak?"

Ece'nin dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı, dikkatini dağıttığı için minnettardı. "Yemek yapmayı da öğreniyorum." dedi kız heyecanla.

"Kapıya ambulans çekmem gerekecek mi?"

"Uf..." diye çıkıştı Ece ama sonra neşeyle devam etti. "Parmaklarını yiyeceksin bir kere, Ayşe Hanım çabuk kavradığımı söyledi. Üstelik elim de lezzetliymiş."

"Eminim öyledir."

Kızın teni karıncalandı bu sözle, yerinde huzursuzca hareket etti. "Odaların birkaç eksiği var,"

"Gerek var mı, kullanmıyoruz bile,"

"Evet, ama misafirlerimiz olabilir,"

"Kim?"

"Bizim artık büyük bir ailemiz var, annemler ve Cemre, ne zaman isterse burada kalabilir." dedi bakışlarını inceleyerek.

"Tabi," dedi Cirrus ama daha evvel hiç düşünmediği yüzünden belli oluyordu.

"Hem evin böyle ardiye gibi durması saçma. Temiz ve sıcak olmasını istemez misin? Burası bizim evimiz."

Evler temiz ve sıcak mı olurdu? Bu ne işe yarardı? Bir amacı var mıydı? Mutfak ve yatak odası dışında evin diğer yerlerini kullanmıyordu ki, burayı da ileride değerlendirmek amaçlı almıştı ve yapmıştı da, okul olarak kullanıyordu. Amacı arazisini değerlendirmekti, bunda da başarılıydı. Hiç misafir düşünmemişti. Onların misafiri mi olacaktı?

"Zaten bitti işin çoğu, ufak tefek şeyler kaldı,"

"Yine de sen dikkat et, hatta bırak bu işleri başkası yapsın."

"Her şeyi ben yaptım, görmedin bile." diye söylenen kız kırılmıştı. "Bana inanmıyorsun,"

"Yaparsın," demedi Cirrus, çünkü yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Onun yerine bir öğrencisine dönerek bir soru yöneltti. Ece umursamamasına kinlendi, öfkeyle kabardı. Demek beceriksiz olduğunu düşünüyordu. Sonra karısına döndü, "Sen, yine de bu iş için birilerini bulmasını söyle Ayşe Hanım'a, o halleder." Sesindeki kesinlik, söylediklerini yapacağı konusunda şüpheye yer bırakmıyordu. Kocasının bakışlarını tekrar üzerinde hissetti. "Yokluğumda sıkılmıyorsun değil mi? O yüzden mi sardın eve?"

"Evde de böyle vakit geçiyordu,"

"Evde temizlik yapmıyordun," dedi adam ciddiyetle. Sanki söylemediği bir şeyler olduğunu bilir gibi gözlerine baktı. "Sıkıldın mı?"

"Senin bu sorgundan sıkıldım. Ev işi yaparken daha fazla eğleneceğime eminim,"

"Kendini kandırma, eğlenecek ne var ki temizlikte?"

Kırılan kız dişlerini sıkarak kaşlarını daha derin çattı. "Lafı mı çeviriyorsun, sıkılan sensin sanırım. Git mi demek istiyorsun,"

Karnına tekme yemiş gibi irkilen Cirrus birden ona döndü, yanlış anlamıştı. "Sadece sıkılmanı istemiyorum."

"Sana sıkılmadığımı söyledim. Evin içinde bir şeylerle meşgul olmak, buraya misafir olarak değil kalıcı olarak geldiğimi hissettiriyor... Senin aksine!" Adam kirpiklerini kırpıştırdı. "Yoksa sen tam tersini mi hissetmemi istiyorsun? Misafir miyim burada?" Kocasının yüzündeki allak bullak ifadeyi gören Ece, daha fazla konuşmamak için dudaklarını ısırdı. Bir şey söylemek istememişti; ama bu katı sözler ağzından çıkarken, düşüncesi onu kırmak değildi. Kocasının alnı tam anlamıyla erkeksi bir kafa karışıklığıyla kırıştı. Ona kızacağını sandı.

"Hayır, burada olduğunu bilmek beni mutlu ediyor, ama gitmek istersen..."

Kasılan omuzları bir anda rahatlayan kız sözlerini ağzına tıkayarak azarladı. "O zaman mutlu biri gibi davran, şikâyet edip huysuzluk ederek, yanlış anlamamı sağlama. Çocuk gibi mızmızlanmayı da kes."

Bu iki etmişti, yine ona baskın bir tutumla ayar vermişti. Cirrus kendini cidden çocuk gibi hissetmişti. Savunmasız ve itaatkâr!

"Affedersin," dedi yemeğini sakince yemeye devam ederken. Kız tırnaklarını incelerken gözleri doldu. İstemeyerek de olsa, kalbinin kırıldığını gösterdiği için, kendini aptal gibi hissetti. Kirpiklerinin altında biriken göller süzülecek gibiydi ve Cirrus hâlâ kaşlarını çatıyordu.

"Bu kadar sinirli olmanın bunlarla hiç alakası yok değil mi Ece? Senin derdin belli." Kız asık suratla yüzüne bakarken, adam onun anladığı bir yaklaşımla sordu. "Balığa çıkarken seni götürmem çok mu önemli?"

"Körsün," dedi Ece ve başıyla onayladı.

"Bir dahaki sefere seni de uyandıracağım ama sıkılınca dırdır etmek yok,"

Pazarlık mı yapıyordu! Evet yapıyordu. Kızın dengesi sonbahar gibiydi, yağmur yağan havadan sonra bir anda gökkuşağı açabiliyordu. Güzel yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Edeceğim," dedi inatla. " Sıkılınca numara yapamam," Adam şaşkınca baktı. "Dırdır da edeceğim,

beni susturmak için, susmak zorunda kalacaksın." Cirrus iyice afallad. "Beni oyalayacak çözümler bulmak da senin işin, sıkılmama izin verme ki huzurun bozulmasın."

"Küstahsın," dedi adam gülümseyerek.

"Huysuz değilim şükür, bu da bir şey."

"Gelmeni isterim."

"Geleceğim tabiî, hele bir götürme beni... O zaman görürsün terör nasıl oluyor!"

Kocasının ifadesi yumuşadı tekrar. Sohbetlerinin sakin ilerleme şeklinden cesaret alarak, af dilemeye karar verdi. "Sana kızarak haddimi aştıysam özür dilerim." Cirrus'un dudakları incecik bir çizgi halini alınca, açıklama telaşına girdi. "Amacım huzursuz etmek değildi, gerçekten. Sadece evim... Burası benim de evim değil mi?"

Gülümseyen adamın bakışları yumuşadı. "Evimiz." dedi kısık bir sesle. "Evimizi nasıl dekore ettiğin benim için fark etmez. Nasıl istersen öyle yapabilirsin ama senden tek ricam yardım için birini bulmasını Ayşe Hanıma belirtmen."

Umurunda değilmiş gibi davranıyordu ama Ece canını acıtan bir şeyler olduğunu biliyordu. "Senin otoriteni ya da düşüncelerini sorgulamak değildi amacım, ikimiz için bir şeyler yaparken senin de mutlu olmanı istiyorum."

"Benim yanımdasın."

"Bu seni mutlu ediyor mu?"

Cirrus yine gülümsedi, "İlla duyacak mısın?"

"Mutlu musun?" dedi ısrarla.

"Belli olmuyor mu?" dedi adam ona tebessüm ederek. "Gülümser oldum, hem de seni düşündüğüm, gördüğüm her an..."

Dudaklarını ısıran Ece gülümsedi, yanakları kızarmıştı. Duraksayıp, bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. Kocası mutluluğunu oldukça duygusuz bir şekilde söylemişti ama gözleri çok fazla duyguyu içinde barındırıyordu. Sanki havadan sudan bahseder gibi olan öfkeli sözlerinin altında, ne kadar büyük dramlar yatıyordu. Üstelik hâlâ içindekileri söylemediğinin farkındaydı. Çok kötü bir şeyler olmuştu geçmişinde, anlatmasa bile biliyordu. Bir gün ona açılmasını dilemekten başka bir şey yapamazdı.

"Ev nasıl olur bilmiyorum,"

Ece içinde tuhaf bir acı hissetti. O hiç sevgisiz kalmamıştı ama bu adam hiç sevgi ve ev görmemişti.

"Evini kaybettiğinde, kaç yaşındaydın?"

"On iki,"

Kocasının parmakları bardağın etrafında kasıldı, gözlerinde temkinli bir bakış vardı. Cemre anlatmıştı olanları, nasıl yuvalarının dağıldığını. Anlatmadığı, daha ne çok acı vardı kim bilir. Bir çocuk için ne ağır acılardı, yüreği dağlandı. O an yalnızca kollarını boynuna dolayıp, hâlâ ailesini özleyen küçük çocuğu teselli etmek istedi. Bu konu hakkında konuşmak istemediği ifadesinden aşikârdı ama Ece duramıyordu.

"Birlikte aile olmayı öğreniriz," demeden edemedi.

Cirrus bu sözü, buz etkisiyle karşıladı. Nazik tavrıyla büyük bir hata etmişti. Bu sert adam ondan teselli beklemiyordu. Pençesine diken batmış iri, öfkeli bir kurt gibiydi. Bakışlarını karısına çevirdi, soğuk ve anlaşılmazdı. "Ailemi artık pek hatırlamıyorum," dedi ifadesiz bir ses tonuyla. "Hatıralar zamanla siliniyor, acılarla yer değiştiriyor. Özlem duymuyorum geçmişe."

Ece bu katı cevaba aldanmadı. Cesur konuşmaları ve kaba tavırlarına rağmen içindeki o duygusal adama alışmaya başlamıştı. O böyleydi. Kendini sert durmaya şartlandırmış bir ozan gibiydi. Cirrus kendini duygusuz sanıyor olabilirdi ama onun duygularının özünde, derinde bir yerlerde, umut gizlendiğinin farkındaydı. Ailesini ne kadar özlediğini kendine bile itiraf edemiyordu. O bir eş, bir aile istiyordu. Tek özlemi bir kadına değildi, aynı zamanda onu koza gibi saran bir aileyeydi. Tıpkı Cemre gibi olmak istiyordu ve bunu kendine bile itiraf edemiyordu çünkü erkekti, gururluydu.

Hiç sevgiyi tatmayan biri değildi. Onun, zamanında sevgi dolu bir ailesi vardı. Ona sevgiyi öğretmeyecekti, ona nasıl olduğunu hatırlatacak, hak ettiği ilgiyi gösterecekti. Onun böyle birine ihtiyacı vardı. Sert, kaba, buz gibi kabuğunun altında hassas biriydi. Tıpkı istiridyenin içindeki inci gibiydi. Kıymetliydi. Ece bunu açığa çıkaracak kişi olmaya niyetliydi. Yeşil gözleri şefkatle parladı.

İşte yine oldu, diye düşündü Cirrus. Çam koyusu gözlerinde, tüm gardını düşüren beklenti dolu bir bakış vardı.

Şu anda öl dese, gözünü kırpmadan kafasına sıkardı.

İnsanların kendinden bir şey istemesine alışıktı, emretmelerine ve sürekli hesap sormalarına da alışıktı ama ona kendi içinden gelerek bir şeyler vermesine, alışık değildi. Ece farklıydı. Değer gösteriyor, değer veriyordu. Ona kıymetli olduğunu hissettiriyordu. Bu dünyadaki ümidin tükenmediğini öğretiyordu.

Ece Aydınoğlu, bir kadına kocalık görevlerini veremediği için kendini eksik hissetmesine neden olan tek kişiydi. Daha önce kimseye karşı kendini borçlu hissetmemişti ama bu ufacık kız, balığa giderken kendisini de yanına almadığı için, ya da evde yaptığı değişiklikleri fark etmediği için onu acıtıyor, sonra acıttığı yerden seviyor, içinde değişik hisler uyandırıyordu. Daha evvel hiç böyle detaylara kafa yormak zorunda kalmamıştı. Odanın zeminin parlak, koltuklarının temiz ve masaların hoş kokulu çiçeklerle dolup dolmadığını umursamazdı. Ya da bir kadının üzülüp üzülmediğini, ne düşündüğünü de...

"Evimiz," dediği her an, uzun zamandır hiç düşünmediği anılarını tekrar canlandırmıştı. Hayran olduğu annesinin anılarını, savaşta yardım edemediği, kurtaramadığı kardeşlerinin anılarını, babasının nasılda kollayan bir adam olduğunun anılarını ve savaştan önce, ne kadar mutlu bir aile olduklarının anılarını...

İnsanlığa lanet etti ve içgüdüsel olarak hissettiği nefreti bastırmaya çalıştı.

Geçmişte kalmıştı. Cirrus değiştiremeyeceği şeylere kafasını yormazdı ama karısının çabası ona iyi gelmek yerine, kötü hislere salmıştı. Sorgulanmayı sevmezdi, sırlarını Ömer ve Kadir dışında kimseyle paylaşmazdı. Hesap vermeler, vedalar, hisli dokunuşlar, sorular, daha önce Cemre bile onu böyle beklentilerle yormamıştı. Bunun sonunun nereye varacağını biliyordu ve korktuğu da tam olarak buydu. Onu kaybetmekten korkuyordu çünkü yarım bir kocayı daha ne kadar idare edebilirdi ki, ya ona dokunamazsa? Ya dokunduğu zaman başaramazsa?

Bu korku kasılmasına sebep oldu. Bir kadının şefkat dolu duygularının karanlık koridorlarında dolaşmaya cesareti yoktu. Düşünmesi gereken başka şeyler vardı, mesela ihalesini yeni aldığı alışveriş merkezinin güvenlik eğitimi konusunda, yapması gerekenlere kafa yormalıydı. Ya da güvenlikçilerin sertifika sınavlarına... Karısının kiminle köpek yıkayıp, balığa gidip gitmemesine kafayı takmasına değil...

Şimdi incitmek gibi bir arzusu yoktu ama kendiyle ilgili kurduğu hayalleri körüklemek de istemiyordu. Önce onu kurtaran kahraman

olmuştu, sonra sevdiği beyaz atlı prens ve sonunda zoraki kocası... O, eline çiçek değil silah almış bir adamdı, hepsi bu. İncelik bilmiyordu işte, zorlamamalıydı.

"İzin verirsen," dedi, ayağa kalkarak, "Zaman bitti gençler, yemeğini bitiren alana gelsin."

Öğrencileri masadan kalkmaya başladı. Kızın ifadesi soldu, bu kocasının gözünden kaçmadı. Bakışlarını yere çevirdiğinde, uzun kirpikleri yanağının solgun kıvrımı boyunca uzandı. Kırılgan duruyordu. Hassas. Onu rahatlatmak için bir şeyler söyleme isteğine karşı geldi, kendini sıktı. Karısının ne istediğini biliyordu. Ancak karısının isteklerine göre hareket edecek bir adam değildi ve en başından nasıl olacağını öğrenmesi, onun için de en iyisiydi. Onun görevleri ve sorumlulukları vardı ki şu anda bunların arasında, her an açılabileceğini bildiği AVM için, çeşitli düzenlemeler yapmak da bulunuyordu.

"Neyse, akşam görüşürüz," dedi.

Başını kaldıran Ece, ona yeniden, buruk bir edayla gülümsedi. Bu ifade adamın kendisini iğrenç hissetmesine neden oldu. Arkasını döndü ve hızla kapıya doğru yürümeye başladı. Eğitim bir işkence gibi geçti. Gözlerindeki hayal kırıklığı ve yüzündeki hüzün, gözlerinin önünden gitmiyordu. İki dakika dinlenmek için bir ağacın gölgesine çekilip, terden ıslanan sırtlarını yaslayan çift nefes nefeseydi.

"Ben gidip bakayım," dedi Cirrus merakla. Ömer koluna dokunarak onu yerine oturttu tekrar.

"Bırak zorlukların üzerinden kendi başına çıksın,"

"O daha evvel hiç iş yapmadı, başına bir şey gelebilir?" dedi Cirrus, az evvel evi aradığında yardımcıları Ayşe Hanımın, Ece'nin misafir odasını değiştirdiğini ve temizlediğini söylemişti. İnatçı kadın, kendine zarar verecekti.

"Ne gelebilir evin içinde, en fazla evi yakar," Cirrus'un gözleri kocaman oldu. "Bırak kız senin hayatını öğrensin."

"Öğrensin ama böyle değil."

"Ona babasının sunduğu olanakları sunabilecek misin?" Cirrus sert yüzünü eğince, "O zaman sunduğun kadarına kanaat etmesini öğrenmesine izin vermelisin. Bu hep böyle gitmeyecek elbette ama en azından süreci yaşasın. Birlikte yaşayın."

"Daha önce hiç iş yapmadı. Tırnakları kırılmış, ellerinin her tarafında çizikler vardı. Belini falan ağrıtabilir, ya da bir yerden düşebilir..."

"Düşsün, acısın, kalksın ve devam etsin. Devam ederse doğru yoldasınız demektir, isyan edip giderse, zaten çabalamana gerek yok. Rahat bırak, seni mutlu etsin."

Cirrus üzgün bir halde öğrencilerine baktı.

"Bir keresinde evi yakmıştı," Ömer hüzünle gülümsedi.

"Kim?" dedi Cirrus.

"Yengen. Meral bazen öyle dalgındır ki, yemeği ocağa koyunca yorgunluktan sızmış. En azından yorgunluktan sızdığı zaman ocağı kontrol et, ya da ona dakikalık çalışan bir ocak al, yazık olmasın eve. Zaten ocağı bozmuş bahanen de hazır." diyerek yanından kalktı. Az evvel rahatlamaya başlayan içi birden kasıldı, karısını ateşler içinde düşünmek istemiyordu. Ama şimdi mutfağı yasaklasa, ona güvenmediğini, beceriksiz olduğunu savunduğunu düşünebilirdi. Kahretsin. Bu kız onu kalp krizinden öldürecekti.

Eve geldiğinde Ece camın önüne geçmiş, kahvesini içiyordu. Yüzü durgun ve yorgundu ama ona gülümsüyordu. Yeşil gözleri baştan çıkarıcı bir ışıkla parlıyordu. Beklenti içinde yanan bakışların ne anlama geldiğini biliyordu. O anda bu yakarışın gücünü kasıklarında hissettiriyordu. Kısa bir süre için - vücudunda kan pompalanıp, girdaplar yaşattığında, neredeyse fikrini değiştirecekti. Hızla elinden tutup onu yatak odasına çıkaracaktı. Tüm gün aklı bir tek onunla meşgul olmuştu. Bir tek onu düşünmüştü. Narin ellerinin hırpalanmış yapısı gözlerinin önünden gitmemişti. Bir kadının memnuniyetinin, sorumluluklarının önüne geçebileceğini görmek, kanını donduruyordu. Ya pes ederse düşüncesi! Kendini tanımasa, bunun neredeyse korkuya benzer bir duygu olacağını düşünecekti ama bu komik olurdu, Cirrus korkusuzdu. Ancak bu kızın tek bir baştan çıkarıcı bakışı ya da kırgın duruşu, savaş meydanındaki kocaman bir ordudan çok daha fazla güç taşıyordu ve tek bir sözüyle göğsünden vurup yere seriyordu.

"Ayşe Hanım gitti mi?"

"Gitti, misafiri gelecekmiş..." dedi Ece. "Akşam yemeğimiz yok, ocağı çalıştıramadım."

"Balıkları pişirebiliriz ateşte," dedi Cirrus, kızın bakışlarındaki coşkuyu görünce karnı kasıldı, hemen arkasını döndü. Ece uzanıp, elini tuttu. O anda göğsünde bir ateş topu hissetti. Parmaklarının yumuşak

dokunuşu, içindeki tüm hayvani güdüleri açığa çıkarmıştı. Ece'nin ellerini tüm vücudunda istiyordu. Şimdi istiyordu. Aklını kaçırmazsa, yemeği yiyene kadar sabredebilirdi.

"Peki ya sonra?" dedi hafif bir sesle. Sonra da onu odasına götürmek istiyordu, yataklarına! Damarlarındaki kan ateşlenirken, arzusu sertleşti. Duyularını şehvet kaplarken, içinde patlayan sıcaklığı hissetti. Arkasını döndü, "Beklentin ne?" dedi kaba bir ifadeyle, yanan bakışlarını karısının gözlerinden ayırmadı.

Dik bakışları kızı utandırdı. "Denize çıkar mıyız sabaha karşı?" dedi mahcuplukla sözlerini çarpıtırken.

"İstersen tabi,"

"Gidelim,"

"Tamam," dedi Cirrus, "O zaman balıkları pişirdikten sonra duş alayım, üzerime sinecek kokusu nasılsa, iki iş çıkmasın."

Kız başını salladı, adam mutfağa yöneldi. Balıkları pişirirken Ece ortalarda görünmedi, yorgun olduğunu düşünen adam onu rahatsız etmedi. Salona geldiğinde, ışıklar yanmıyordu. Korkuyla etrafa bakındı. Ortalıkta göremeyince kalbi hızlandı. Yatak odasına çıktı gittiğini düşünerek, bunu neden düşündüğünü bilmiyordu ama evin ıssızlığı ve sessizliği ona bir tek bu korkuyu hatırlatmıştı. Kalbi çarparak içeri girdiğinde, yatağın üzerinde uyuyan karısını görünce, bir anda omuzlarındaki korkuları ayaklarının dibine saçıldı. Sızmıştı. Hem de melekler gibi uyuyordu. İçine rahatlama yerleşti. Gitti düşüncesi bile, onu perişan ediyordu. Peki ya gerçekten gitse? Aklını oynatırdı. Yanına yaklaştı, üzerini örttü ve yüzüne baktı. Kendinden geçmiş gibiydi. Yorulduğu için üzüldü ama onlar için yorulduğunu düşündüğünde, gururlandı. Derin bir nefes alarak duşa girdi. Çıktığında hâlâ uyuyordu. Hasta olabilir miydi? Bu kadar erken uyuması, normal miydi? Karnı da açtı üstelik.

Yanına uzandı, "Ece," dedi yanağına dokunurken.

Başını sarsan Ece, "Hım..." diyerek ona doğru döndü ve sarılarak başını karnına yasladı. Uykusuna devam etti. Cirrus gülümseyerek kaydı, kolunu başının altından geçirip, onu kendine çekti. Sımsıkı sarıldı. Saçlarını koklarken, "Yemek yiyecektik," dedi kısık bir sesle.

"Sonra," diye homurdandı Ece, adam gülümsedi. "Uyuyalım mı?"

"Ece... Benim uykum yok."

"Sarılınca gelir," dedi boğuk bir sesle, sonra karanlığın kollarında kayboldu.

Sımsıkı sarıldı kocasına, elini şakağında dolaştıran Cirrus gözlerini tavana dikti. Ece elini karnından kaydırdı, hiç olmayacak bir yere koyduğu an, elinin altındaki tutku istekle canlandı ve bu masum davranışının, adamın bedeninde açtığı girdaplardan haberi olmadı. Isınan kasıkları, adam için işkencelerin ilk fitilini ateşledi. Kollarındaydı ve ilaçlarını bırakan, farkındalıkların artık dibine kadar bedensel idrakı, arzusuyla savaşamaz hale geliyordu. Bu gece gözlerini kapayamayacak gibi duruyordu. Karısının elini çekti, göğsüne koydu. Gözlerini kapadı, zorla kendini uyumaya şartlandırdı.

Ece daha fazla uyumak istiyordu ama yüzünde dolaşan eller ve kulağına gelen tatlı ses, onu uykusundan çekip almak istiyordu.

"Ece?"

"Hım," dedi genç kız uyku mahmuru sesiyle.

"Balığa geç kalıyoruz,"

Ece gözlerini açtı aniden, başını yastıktan kaldırdı. Tıpkı babasını gitmeden evvel yakalamak isteyen çocuk merakıyla, "Saat kaç," diye sordu. Cirrus onun bu tezcanlı tepkisine sırıttı.

"Sabahın dördü,"

"Erken değil mi?" diye sordu esnerken.

"İstersen yatabilirsin, başka zaman çıkarız,"

"Hayır, gelmek istiyorum." dedi kız yataktan inip banyoya giderken, yüzünü yıkayınca kendine gelirdi. Dediği gibi de oldu, yola çıktıklarında kendine gelmişti, bir de esnemesi durursa tamamdı.

Yarım saat sonra yelkenliyle açılmışlardı. Ece üzerindeki monta sıkıca sarıldı. Her ne kadar yaz başlasa da, sabahın ayazı denizde sert oluyordu. Soğuk uykusunu iyice açmıştı. Onu balık tutarken izlemek çok farklıydı, heyecanlıydı ancak zavallı balıkların kovaya atıldığı her an, vicdan azabı çekmekteydi.

"Artık balık yiyemeyeceğim sanırım,"

Cirrus balıkları kancadan çıkarırken gülümsedi. "İyi mücadele ettin, ben arkamı döndüğüm an onları denize salarsın diye düşünmüştüm."

"Bir an düşündüm ama sonra senin çabanı görünce vazgeçtim,"

"Allah razı olsun," dedi adam alayla. Göz kırptı. "Balıkları yerken bunu unutacaksın,"

"Çok zalimsin," dedi Ece suratını asarak.

"Balıkları yediğim için mi?"

"Uf, bir daha balık tutmayalım," dedi huysuzlukla.

"Ne yapalım, mehtabı mı izleyelim?"

Kız omzunu sarstı şımarık bir nazla, "Olabilir, sevgililer bunu yapar," diye kıvırdı.

"Biz evliyiz," dedi Cirrus.

"Pek hatırlamıyorum evli olduğumuzu, daha çok sevgili gibiyiz," dedi gözlerini kaçırıp şafağa bakarken.

Ona şaşkınlıkla bakan adam, "Çok konuşma da gel şunu tut," dedi gülerek. Ece oltanın ucundaki misinaya uzandı.

"Oradan değil bu..." demeye kalmadan, tuzağa bağlanmak için hazırlanan misina çekilirken yapmaması gereken bir şey yaptı. İnce plastik etine oturdu ve parmağıyla elinin ayasında bir yeri, hafif bir şekilde kesti ama kâğıt kesiği acısı inlemesini sağlamıştı. Kaşlarını çatan adam öfkeli bir tavırla oltayı bıraktı ve ona uzandı.

"Sana dikkat etmeni söyledim, neden sürekli sakarlık yapıyorsun?"

Kızarak geriye çekilen Ece şaşkınca dudaklarını araladı. Nefes almakta zorlanıyordu. Kolunu çekmekle daha fazla önüne itmek arasında kalıyordu. Kocası bakışlarını ona çevirdi ve o sırada bir şeyler değişti. Doğrulduğunda ona tepeden bakıyordu ve alaylı bir kıyasla göz kırpmıştı.

"Getir bakayım minik yarana,"

Kız omzunu sarstı. "Az evvel bağırdın."

"Getir bakayım işte, başına bir şey gelmeden seni ev..."

"Elimi kesen benim, canı acıyan sensin. Neden?" diye sordu imayla.

"Ece getir bakayım."

"Olmaz, nedenini söylemezsen bakamazsın?"

Adam kaşlarını çattı çünkü kızın eli hafiften kanamıştı. "Yara bandı yapıştırayım getir." Ece kaşlarını kaldırarak eğlenen bir halde elindeki çiziği emdi. Bu masum bir hareket olabilirdi normalde ama o bunu baştan çıkarıcı bir muzırlıkla yaparak dilini dolandırınca, ona kafa tutmuş oldu. Adamın eli havada dondu, ağzı ise açık kaldı.

Kız eğlenen bir şımarıklıkla, "Beni şaşırtıyorsun, ne oldu sana? Dilin mi tutuldu?" diye sordu.

Cirrus yutkundu ve hiç tepki veremedi. Yüzündeki ifadeyi beğenmedi. Ağzının kenarı hafifçe yukarı kalkmış, dudakları küstahlık olarak tanımlanan o sinsilikle kıvrılmıştı. Denizin ortasındaydılar ve içindeki şeytanları dans eden Ece, üzerine gitmeye kararlıydı. Burada kaçacak yeri de yoktu, dilediği kadar zorlayabilirdi. Bu tepkisini sonuna kadar zorlayabilirdi. "Ece getir elini, " Kız omzunu sarsarak, kedi gibi sinsi bir gülüşle tekrar elini yaladı.

"Ateşle oy..."

Üzerine atılması ve dudaklarına kapanan dudaklarla afallamanın daha sırası gelmemişti. Sözleri karısının ağzının içinde sonlanmıştı. Cirrus şaşkındı, bu hamleyi beklememişti. Bu kadar ileri gidebileceğini de beklememişti. İkisi de kasılıp kaldı. Cirrus tepkisiz kalınca, huzursuz bir mahcuplukla sarsılan Ece geriye çekilerek, "Benim kadar şaşırtamazsın," dedi gülümseyerek.

İşi arsızlığa vurmuştu ama cidden utanmıştı. Az önce kocasını öpmüştü, hem de isteyerek. Buna hakkı vardı değil mi, kocasıydı ama nedense ona yaklaşmak huzursuz bir suçlulukla kaplıydı.

Cirrus'un gözleri alev aldı. Geriye çekilmek isteyen kız geriye dönerken, "Şaşırtacaksan, doğru yerden başlamalısın," dediği gibi bileğinden çekilerek,gövdesine savruldu. Cirrus donakaldı. Ne yapıyordu? Ece ona öyle bakıyordu ki sanki kalbini gövdesinden sökmüş elinde sıkıyordu. Göğsü o kadar sıkışmıştı ki, nefes alamadı. Karısını kendine çekti. Yalnızca böyle rahatlayabileceğini biliyordu. Buna karşı koyamıyordu. Çok cana yakındı ve duyguları çok güçlüydü. Göz göze geldiler; resmen boğuluyordu. "Allah'ım yardım et!" diye inledi içi çekilirken. "Benden ne istiyorsun?" Sesindeki saf duygular karşısında kızın gözleri iri iri keyifle açıldı. Ama daha cevap veremeden, kocası başını eğip, onu ilk gördüğünden beri yapmak için tutuştuğu şeyi yaptı. İnleyerek, dudaklarını dudaklarına sürttü. Solukları hızlanmıştı. Tek bir hareketle, elini beline götürdü ve onu kendine doğru çekti. Alnını alnına yasladı, soluk soluğa dondu kaldı.

"Öpmeyeceksen kendine çekme, çekiyorsan da öp." dedi gözlerinin içine bakan Ece cesursa. Meydan okuyordu.

Yakışıklı yüz hatları gayet sertti ama bakışları sıcaktı. Karanlık denizin üzerine vuran yakamoz gibi hoyratlık parlıyordu. Gözleri, karısının dudaklarına indi. Çenesi seğiriyordu. Ece kocasının ileriye gitmeyeceğini düşünüyordu. Adam da onun neden bu kadar cesur olduğunu

biliyordu. Ece kocasına yaklaştı, soluğunu yüzüne verirken, "Sana söylemiştim, gülüşüne aşık olursam eğer, ağlamana izin vermem." diye fısıldadı.

Soluğu kesilen Cirrus gözlerine baktı. Ufacık liseli bir kızdı bunu ona cesurca söyleyen. Ve devamında demişti ki; "Uzağımda olman bir şey ifade etmez, ben her gece seni kalbimde uyutuyorum."

O günden sonra, Cirrus da onu kalbinde uyuttuğunu bilememişti. Karısının çenesini tuttu. Nasırlı parmak uçlarıyla tenini okşadı. Elleri balık kokuyordu, deniz tuzu kokuyordu ve saçlarından taze sabun kokusu yükseliyordu. Parmakları çenesini okşarken ne istediğini bilmiyordu. Fiziksel olarak bu kadar güçlü olan bir adamın, birini böyle nazik bir şekilde okşayabilmesi inanılır gibi değildi. Karısının dudaklarını kendisine yaklaştırdı.

"Ölüme aşık bir adamı yaşama mecbur bırakan bir kadınsın sen."

Gülümseyen ve gözlerinin içinde Dünya eriyen kız, içindeki kuru yaprakları tutuştururcasına alev alev yanan derin bir nefes aldı. Gövdesini ona yasladı. Göğüsleri derin bir nefesle kabarınca, gövdeleri sımsıkı birbirine kenetlendi. Adamın göğsüne yaslanan meme uçları sertleşti. Sanki tek bir dokunuşla, tüm bedeni eriyecekmiş gibi tetikteydi, beklentideydi, özlemdeydi.

Adamın kesik kesik yüzüne vuran nefesinin ılıklığı tenini okşayarak, baştan çıkarıyordu. Ece artık bir saniye daha dayanamayacağını düşündü. Hep ilk adımı beklemekle geçmişti ömrü, bu sefer de gururun canı cehennemeydi.

"Öpersem duramam," dedi adam soluk soluğa.

"Durman hata!"

"Yanarız,"

"Dünya yansa umurumda olmaz," Dudaklarını kocasının dudaklarına yasladı. Bir anlık temasla, kalbi göğsünden fırlayacak gibi atmaya başladı. İnanılmazdı. Bu duygu hiçbir şeye benzemiyordu. Evlendiklerinden beri dudaklarının dudaklarına baştan savma değişi, bu ateşli hareketlerin yanından bile geçemiyordu. Öyle soluksuz bırakıyordu ki, öyle yakıcıydı ki, sadece ona ait olduğunu hissettiren hareketlerin bir seyri vardı.

Bu temasın emsali yoktu, tarifsiz baskısı muhteşemdi. Kusursuz bir histi. Doğruydu. Öpüşmek bir sanattı ve onun dudakları bunun

için yaratılmıştı. Sadece bunun için, ikisinin sanatı için. İlk defa tecrübe ettiği bu dokunuşla ikisi de kendini karanlık bir kuyunun içine çekilmiş, yukarı çıkan tüm yolları elinden alınmış gibi hissediyordu. Kanlarını kaynatan şehvet duygusunun içine hapsolmuşlardı. Bu sıcaklık... Baş döndürücü kokusu. Bedeninin gövdesine yaslanan sert dokusu... Saf erkekliğinin karşı konulmaz gücüyle tüm duyularını etkisi altına alıyordu.

Ve ağzı... Beklediğinden daha tecrübeliydi... Kayıyor, tadıyor, kendi ağzı üzerinde gezinmesine izin veriyordu. Dudakları göründüğü kadar sıkı ve yumuşaktı, verdiği karşılığa boyun eğiyor ve daha fazlasını talep ediyordu. Cirrus da itiraz etmiyordu, teslim olmuştu. İsteyerek. Ateşli birleşimin içinde savrulup, deneyimsiz hareketlerle, ellerinden geldiğince, büyük bir hevesle öpüşüyorlardı.

"Kalp ne kadar yanarsa, o kadar yürek olur. Yürekli adamın sevdası içine sığmaz, başına vurur. Gözlerine mil çekilmiş dervişler gibi, delirir, divane olur. Ondan başkasına kör olur. Yıllardır ayık gezen nefis ölür, tek bir gülüşe gömülür, ıslanır, kollanır, bir o koyunda uyur. Anlıyorsun beni değil mi?"

"İçimde öyle bir yere sahipsin ki, seni anlamaya ne gözlerim ne de sözlerim yetmiyor..."

Cirrus tebessüm etti ama bu gülüş nefes nefeseydi. Onun sert, ılık, kuru dudaklarına temas ettiği an teni, yeniden midesinin kasıldığını hissetti. Bu kasılmayı, güneş ışığında açılan çiçek yaprakları gibi coşkulu bir uyanış takip etti. Kocasının donup kalan dudakları çok ılık ve kadife kadar yumuşaktı. Az evvelki içtiği kahvenin tadını alabiliyordu. İri bir soluk çekti içine, onun teninin kokusunun karıştığı bir soluk... Daha önce de hissettiği, o baharat kokusunu hissediyordu ama bu seferki bedeninin sıcaklığıyla daha derin ve daha gizemli hale sokuyordu.

Cirrus dudaklarını hareket ettirirken, elini çenesinden, boynuna doğru götürdü ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirip, aralanan dudaklarını kendisine daha çok yaklaştırdı. İkisi de öpüşmeyi bilmiyordu, her şey içgüdüsel olarak, acemi bir tutkuluyla ilerliyordu. Ama Ece kocasını cesur ve sahiplenir bir tavırla öpüyordu -tıpkı göründüğü gibi, alev alevdi. Kocası ise garip bir şekilde hâlâ tutuktu, bu hiç de kızın hayal ettiği gibi bir öpüşme değildi.

Kocasının belindeki eli sıklaştı, dudaklarındaki karıncalanma hissini içine çekerek, kendini ona bıraktı. Daha derinde hissetmek istiyordu.

Çok heyecanlıydı ve nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. Cirrus dudaklarını ona doğru bastırdı. Kuru kuru öpüşmek kanını daha fazla alevlendiriyordu. Daha fazlasını arzu ettiriyordu.

Ece elini kocasının göğsüne koyarak, tırnakları etine geçecek şekilde bastırdı. Şimdi adamın sert kasları, parmaklarının altında kasılmıştı ve onun bir şeylerle mücadele ettiğini hissedebiliyordu. Dili kıvrılarak dudağına değdiği an, ikisi de titredi. Cirrus, hafif bir şekilde inleyerek onu bıraktı. Ece sersemlemiş bir halde kalakaldı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Ama asıl kötü olan, bundan daha fazlasını istiyor oluşuydu. Daha fazlasına hazırdı, burada, şimdi. Ona kadınlığın güzel bir şey olduğunu hissettirmişti, şimdi devamının da güzel olduğunu öğretsin istiyordu.Bu duygu, kocasının elini tuttuğu andan itibaren etrafını kaplayan sisi dağıttı. Karısının yüzünü ellerinin arasına alan adam, alnını alnına yasladı.

"Burası yeri değil,"

"Bunun yeri mi var? Ya da zamanı? Ya da mekânı? Ben sende kayboldum, gözüm bir şey görmüyor."

Adamın dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Göğsündeki o sıkışma yeniden az önceki yerine oturmuştu. Gözleri ayın on dördü gibi parıldadı ve başını kaldırıp yüzüne baktı. Yaşananlardan sonra, kocasının şu anda onu rahatlatıyor olması gerekirdi.

"Kocam değil misin? Devamını istiyorum,"

"Şimdi mi?"

"Ya beni hiç öpmemeliydin, öptüysen de yarım bırakamazsın. Devam etmelisin," Artık yarım kalmak istemiyordu, ne duyguda ne hayatta. Yüzü kızardı ama bu umurunda değildi. Utanıyordu evet, canı cehennemeydi.

Karısının yüzünü ellerinin çizgisine gömen adam başını başına yaslayarak hırladı. Solukları karnının içinde titredi kızın. "Seni seviyorum," Sesi titremişti ve bu çok etkiledi.

Cirrus'un kalbi tekledi, yalın ve samimi iki kelime ayaklarını yerden kesmişti. Karısının kafa karışıklığını anlıyordu çünkü kendisi de bunu hissediyordu. Ece çok masumdu. Çok gençti. Çok tecrübesizdi. Ama yürekliydi. Bir kadın ve erkek arasında olanlarla ilgili çok az şey biliyordu fakat istediğini elde etmeyi seven tutkulu bir inadı vardı. İkisinin arasındaki arzu ve kuvvetli çekimin farklı olduğunu hep belli etmişti. İlk günden beri ne istediğini net şekilde dile getirmişti. Dudaklarını,

karısının dudaklarına doğru indirdi. Birbirlerine sadece birkaç santimetre uzakta durdu.

"Seni seviyorum," dedi aynı yalınlıkta Cirrus. Karısının nefes alışverişlerinin hızlandığını ve bedeninin halsizleştiğini hissedebiliyordu. Onu istiyordu ve karısı da en az kendisi kadar istiyordu. Dudaklarını araladı...

Ama dudaklarına hemen gitmedi. Çenesini tutarak burnunu kulağının altına sürttü. "Senin tek nefeste kurduğun bu cümle, benim kaç gece nefesimi kesti." Dudaklarını kulağının altına dokundurduğunda, titreyen kızın gözleri kapandı. Eli, kocasının çenesini tutan eline çıktı. Karnında arzusunu hissedebiliyordu. Her tarafını meşum bir sıcaklık kapladı. Titreyen bacaklarının arasında, göğüslerinin hassas ucunda yoğunlaştı. Teni gerilerek, alev alev oldu. Daha yakın diye kıvranıyordu bedeni. Elleri arasında eriyip gidiyor, soluğunun buğusunda kayboluyordu.

Cirrus çenesini ve boynunu öpüp teninin tadını aldığı an, garip hissetti. Elektrik çarpmış gibiydi. Öpüşü yoğunlaştı. Sertleşti. Hızlandı. Daha da ısrarcı bir hal aldı. Dilinin sıcaklığını hisseden karısı, inledi. Derin bir nefes aldı. Bu anın ilkelliği ve saflığı bir süreliğine de olsa onu şaşırtmıştı. Ama Cirrus düşünmesine fırsat bile vermeden, günahkâr öpücüklerinin karanlık duygularıyla mühürledi. Bir yelkenli de, bir deniz de olduğunu bile unutmuştu. Serin havaya inat, yanıyordu. Dudaklarını boynunun yumuşak ve ılık tenine gömüp, ipeksi saçlarının çim kokusunu içine çekti. Tatmak istiyordu. Mümkün olduğunca her yanına dudaklarıyla dokunmak istiyordu. Dilini tenine çekinik bir yaklaşımla sürttüğü an, kız sesli bir soluk verdi. Diliyle küçük darbeler bırakarak, içine çeker gibi öperek, teninin tadını çıkardı. Ta ki karısı kollarında titreyene kadar... İçine çekti. Bir öpücüğün bu kadar güçlü olabileceğini hayal etmemişti Ece. Öpüşünde hissettiği yalnızca şehvet değildi. Çok daha fazlasıydı. Kalbini çıkarıp, parçalara ayıran bir şeydi. Öpüşünde özlem vardı, hasret vardı, hep sakladığı saf duyguları ortalığa saçılmıştı. Şefkatli ve istekliydi ama aynı zamanda nefesini kesen bir sertliği de vardı. İkisi de soluk soluğaydı. Cirrus heyecanlanmış ve sertleşmişti. Kasıkları arzuyla gerilmiş, pantolonunun kumaşını zorluyordu.

Bu sefer geri çekilmeyecekti, kendi arzusunun farkına varmasını (varmak) istiyordu. Ona doyamıyordu. Bu muhtaçlıktı. Adeta ağzı ve

diliyle, ruhuna olan sahipliğini ilan ediyordu. Parmakları saçlarından geçti, ağzını ağzına çevirdi. Soluk soluğa dururken kız başının arkasında parmaklarının sıcak baskısını hissedebiliyordu. Teninde sakalının sertliği, kalbinde kalbinin atışı belirmişti. Başını kaldırdı, yüzünü ellerinin arasına aldı. Soluğu kesilen kız baygın yeşillerle ona bakıyordu.

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordu. Sesi tutkuluydu, nefesi ateş kadar sıcaktı.

"Evet," dedi Ece cesurca.

Başparmağını, karısının alt dudağında gezdirdi. Sık solukları yüzünden kurumuştu. Parmağının ucunu dudağının iç kısmına sürtüp, ıslattı ve dudağına sürttü. Onun tadına yeniden bakmamak için kendini zor tutuyordu. Öyle lezzetliydi ki, bundan sonra bu tadı almadan yaşayabileceğini sanmıyordu. Ama bunu, onun ağzından duymak istiyordu.

"Kalbim duracak bir gün, bu kadar cesur olmak zorunda mısın?"

"Kirpiklerine kadar sevdiğim bir adam var, kokusu cennetim, yüreği servetim. Bundan neden utanayım."

Erkeksi bir tatminle, tüm bedenine bir sıcaklık yayıldı. "Ömrümün bir köşesine değil, her köşesine sin istiyorum. Sakın utanma sevmekten... Sen ki bana cennetin kokusunu armağan ettin, ben senin ömrünün hamalı olmaya gönüllü olmaz mıyım?" Hafifçe inleyerek, ikisinin de istediğini almak için yaklaştı. Kız parmaklarını kaslı, geniş omuzlarına bastırdı. Kendini zayıf ve dermansız hissediyordu. Deneyimsizdi. Ona istediği duyguyu yaşatmasını arzuluyordu. Dilini dudaklarının üzerinde anlık bir vuruşla gezdirerek, dudaklarını, dudaklarının arasına aldı. Sanki bir lokmaydı, yutmuştu.

İkisinin de ihtiyacı olan tek şey buydu. Sıcak, samimi ve içten bir kaynayış... Bedeninde dalgalanan bu yakıcı duygulara boyun eğdi. Tüm gövdesinin alev aldığını hissediyordu.

Kocası dilini sonunda dudaklarına değdirdiğinde, derin bir nefes verdi. Öncekiyle aynı değildi. Öpüşmek bu muydu? Daha güçlüydü ve daha yoğundu. Çok yeni ve daha önce hiç tanımadığı bu duygu, nasıl olurdu da, bu kadar güzel hissettirirdi? Sanki ömrü boyunca süren hastalığına şifa olacak bu ilacı beklemişti. Kocasının dudakları sıkı ve yumuşaktı. Etkiliydi. Bedeni gibi onlarında sert olmasını beklemişti ama dokunuşları yumuşacıktı. Heyecandan titreyen eliyle karısının çenesini tutup, sert parmaklarını teninde nazikçe gezdirdi. Kalbinin heyecanla sıkışmasına neden oldu. Her anlamda acımasızlığıyla, kabalığıyla

bildiği kocasının, yumruk vuran dokunuşlarının bu kadar kibar olabilmesinin imkânsız olduğunu düşünürdü.

Cirrus nefes alamıyor gibi derin derin solumaya başladı. Bu o kadar muhteşem bir histi ki, bir an ileriye götürememekten korktu. Kaygı tüm bedenine buz gibi döküldü. Çığ gibi yıkıldı üzerine. Nefesi iyiden iyiye düzensizleşmiş, arzusu çelik gibi olmuştu ama hâlâ bir şeyler eksikti. Özgüven, cesaret bir şey kayıptı. Dudaklarını dudaklarından ayırarak, kesin bir ses tonuyla, "Dur!" diye uyardı.

Öpüşmesinin böylesi beklenmedik bir kesintiye uğraması karşısında, kirpiklerini kırpıştıran kız afalladı. Zevkinin yarım kalmasını istemiyordu, artık izin vermeyecekti. Bilinçsizce uzandı ama birden gerginleşen adam geriye çekilerek onu engelledi. Alev alan gövdelerinin arasından esen rüzgâr mıydı onları titreten yoksa ayrılığı kabullenmeyen tenleri miydi? Kızın gözlerinin önündeki tutku perdesi yavaşça aralandı ve karşısında sarsılmış, şaşırmış, suçlayıcı bakışlarla duran adam kalbinin içindeki bir yerleri devirdi. Tanıdık bir yerleri... Kocası ona sanki bir tane daha ağzı varmış gibi dehşet içinde bakıyordu. Korkutmuştu. Beyazlayan yüzündeki gözleri kocaman açılmıştı ama neden? Zevk aldığını fark etmişti. Onu korkutan, kaygılandıran, uzak tutan neydi? Görüyordu, kocasının hissetmekten korktuğu, asla istemediği bir şey vardı ve ne zaman yakınlaşsalar, onu hissediyordu. Bu tutkulu, dik kafalı, inatçı herifi durduran neydi? Onun sandığı gibi kızmak yerine, anlayışla parlayan gözleri yumuşadı. Şişmiş dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Seni kokundan öpmek istemiyorum artık," dedi Ece ürkerek, uzandı ve elini omzuna dokundurdu, sonra hızla atan kalbine avucunu yaslayarak, ne kadar telaşlandığını teninde hissetti. "Burası benim için atıyor," Uzaklaşmasına bu sefer izin vermedi. Onun yanında yumruk olan elini avucuna aldı, kendi göğsüne yaklaştırdı ve parmaklarının çiçek gibi açılmasını sağladı. "Burası da senin için atacak, daima."

Ne ani tavır değişikliği, ne de çenesinde damar damar atan sert ve ciddi ifade umurundaydı. Artık hiçbirinin önemi yoktu. Çünkü hiçbir şey, yeni öğrendiklerinin kesinliğini değiştiremezdi. Onlar korkularına başkaldırmıştı, yüzleşmeliydi. Aşılmaz kalkanını geçmişti, yanmıştı ve kocası da en az kendisi kadar onu istiyordu, öpüşünden hissetmişti. Çekindiği neydi bilmiyordu ama tutku onu rahatsız etmiyordu. Elinin altında delicesine atan kalbi bunu kanıtlamıştı. En başından beri

bilinçli olarak mücadele etmişti, kendini hep tutmuştu. Artık nedenini biliyordu. Aralarındaki bağ fazla sağlamdı ve kocasının korkuları da kendisininki kadar derindi. Ona kim ne yaptı bilmiyordu ama onu anlıyordu. Hisleri çok güçlüydü. Çok yoğundu. Onları saklamaya çalışmak ise çelik gibi irade gerektirirdi. Hem bedenen, hem de irade olarak çok güçlüydü.

Cirrus'un titreyen eli teninden kayarak yanına salındı. İlk gerçek öpücüğüydü, çok güzel ve tatlıydı ama yeterli değildi. Daha derin bir şeyler istiyordu Ece, ayaklarını yerden kesen ve yerle göğün birleştiği şeyleri onunla birlikte yaşamak istiyordu. İçinde filizlenen tutkuyu dindirmeye yetmiyordu bu kadarı ve kocası kesik nefeslerinden onun ne istediğini anlamıştı. Öyle hızlı ve ani gerçekleşmişti ki, bir anda birleşen dudaklarını daha derin bir baskıyla öptü. "Sol yanımın imtihanı, iyi ki varsın," dedi dudaklarının üzerine. Kız mutlulukla gülümsedi. O tatlı dilini ağzında istiyordu. Dudaklarına kazayla değen dilin, ağzında dolaşmasını istiyordu. Bu kez dudaklarını ve parmaklarını, dudaklarını aralamak için ustaca kullanıyordu, çenesine nazikçe baskı uyguluyordu.

Dilinin ilk dokunuşu, kızın derin bir nefes vermesine neden oldu. Ama bu şaşkınlık kısa süre içinde geçti. İçine düştüğü yepyeni girdap sıklaştı. Bir yumruğun sıklaşması gibi kapadı ve kasıp kavurdu. İstediği ıslaklığa kavuşan Cirrus, dilini daha da derinlere iterek ağzının tadına bakıyordu. Bu his çok güzeldi. Dilleri ve dudakları birbirine karışıyordu. Islak, erotik bir melodi oluşturuyordu. Heyecandan kalbi göğsünü döverken, dilini ağır ağır kullanması, kızın midesinde kramplara yol açıyordu. İkisinin de arzuyla yanıp tutuşmasına neden oluyordu.

Ece bu anı o kadar çok beklemişti ki, başı dönüyor, ayakları yerden kesiliyordu. Ona yeterince yaklaşmamış gibi hissediyordu. Kollarını kocasının boynuna doladı ve bedenini ona daha da yaklaştırdı. Arada sınır olsun istemiyordu. Ayakuçlarında yükseldi ve dengede durması için Cirrus onu belinden tutarak, kendine yasladı. Hem ağzında, hem de bedeninde onu hissetmek inanılmazdı. Sanki su damlatılan şeker gibiydi, onunla birlikte eriyordu. Kuvvet iradesinde, karşı koyamadığı bir yıkım vardı. Ece ellerini kocasının omzundaki sert kaslarda gezdirip, parmaklarının altındaki gücün tadını çıkararak onu keşfediyordu. Cirrus incecik kıyafetlerinin altındaki şeffaf sutyenden göğsüne sürtünen karısının göğüs uçlarının sertleşmesini teninde hissetti.

Onu istiyordu. Şimdi istiyordu. Ama yeri değildi, burada olmazdı. Bu defa, en azından ne kadar ileriye gidebileceğini, sorunun zihinsel mi bedensel mi olup olmadığını, öğrenebilirdi. Arzularını dizginleyebilirdi. Canını bir daha yakmak istemiyordu. Kendi canının da yanmasını istiyordu. Ancak bu ufak kız onu acıtmayacağını, içgüdüsel olarak onun kendisini asla incitmeyeceğini hissedebiliyordu. Ona kendini sorgusuz sunuyordu.

Yatağında, kollarında, çırılçıplak...

Bunu düşündüğü halde, kontrolü takdire şayandı ama bu durum tuhaf bir şekilde, daha da tahrik ediyordu. Ece ise bu defa kocasının kendisi gibi kontrolünü kaybetmesini istiyordu. Çekinerek, dilini kocasının diliyle buluşması için uzattı. Aklını kaybeden Cirrus inleyerek karşıladı onu. Belindeki elini daha da sıkılaştırdı ve bedenini kendisine daha fazla çekti. Tüm kıvrımları birleşmişti. Artık onun arzusunun sertliğini ve gücünü hissediyordu, uyarılmıştı. Bu baskı, bacaklarının arasının iyice ısınmasını sağlıyordu. Kocasının kalbinin heyecanlı atışları göğsünü yumrukluyordu.

Aralarındaki sıcaklık, karanlıkta bir anda çıngılanan ateş gibiydi. Göz kamaştırıcı patlama seviyesindeydi. Bedeninde minik karıncalar dolaşıyor gibi ürperiyor, adeta kocasının öpüşleri, dokunuşları için yalvarıyordu. Teni şeffaflaşmış denizanası gibiydi, hassas bir şekilde onu bekliyordu. Arzusuna yaslandı, şuursuzca sürtündü ve bu şekilde rahatlamayı umarken, adamın aklını başından aldığından habersizdi. Cirrus delirecekti. Bu delilikti ama umurunda bile değildi. O sürtününce, öpüşmeleri daha çılgın, derin, ıslak ve arzulu bir hal aldı.

"Soluk alamıyorum,"

"Ben sana ödünç veririm," dedi Ece gülümseyerek, dudaklarına tekrar uzandı. Kocası mutlulukla kabul etti bu teklifini. Elleri belinde, kaburgalarında ve göğsünün alt kısmında gezinirken, parmaklarının masajıyla gövdesi gevşiyordu ama o ellerin daha ileriye gitmesini istiyordu. Daha önce yapmıştı, yaşattığı hazzı biliyordu. O gece ona kadın olduğunu hissettirmişti.

Bir erkeğin kendisine dokunmasını bu kadar çok isteyebileceğini, daha önce hiç düşünmemişti ama kocasının dokunması için neredeyse üzerine atlayacak ve yalvaracak hale gelmişti. Nitekim dolaylı yollarla yapmıştı da. Titredi. Soluk soluğa kalan adamın dudakları çenesine, boynuna indi. Balıkçıların rüzgârdan korunmak için kullandığı ince

yağmurluk montun fermuarını beceriksiz bir acemilikle açarak, kollarından aşağı kaydırdı, ayaklarının dibine düşürdü. Üzerindeki gömleğin kumaşına rağmen göğüslerine doğru ilerleyen parmakları, düğmelerini açmaya başladı. Ece heyecanlandı. Açılan her düğmenin açıklığına dudaklarını yerleştiren adamın çenesi tenine sürtündüğü an, gövdesi alev alıyordu. Ateş gibi nefesi tenine vurduğunda titretiyor, dilinin neden olduğu ıslaklık da ürpermesine neden oluyordu. Parmaklarını kocasının saçlarının arasında dolaştırırken çekerek başını kendine yaslıyordu.

Gömleğinin düğmesinin yarısı açılmıştı. Dili sutyenin altına kaydığı an, hissettikleri, hiçbir şey ile kıyaslanamazdı. Kocasının saçlarına dalan parmakları canını yakasıya çekti. Şaşkın bir nefes aldı. Kocasının göğüs ucuna inen dilinin sıcaklığı ve ıslaklığıyla, bacakları boşaldı ve büyük bir zevk dalgası benliğini yaladı. Hissetti. Cirrus gömleğin tüm düğmelerini açınca, elini beline dokundurdu ve kızın titremesine aldırmadan, sırtına götürdü. Sutyeninin kopçasını çekiştirmeye başladı. Fakat açamadı. O da çekiştirerek aşağı indirdi. Göğüslerini nazikçe dışarı çıkardı. Hayranlıkla göğsüne bakarken, ağzının içinde homurdandı ve parmaklarını sert meme ucunda gezdirirken soluğu kesildi.

"Ölürsem buraya gömebilirsin," dedi garip bir halde, sesi gergindi ve derinden geliyordu.

Ece gülecek kadar bile kendinde değildi. Utandı, teninin kızardığını hissetti. Ama bu bir süre sürdü çünkü kocası o güzel çıkıntıyı dudaklarıyla kapladığında ve dişlerini hafifçe gezdirdiğinde, tüm dünyayı unuttu. Cirrus ateşle oynadığını biliyordu fakat karısı istekli bir şekilde karşılık verdiği an, cesareti yerine geliyor, arzunun içinde kaybolma noktasına geliyordu.

Her anının tadını çıkarmak için, ağırdan alıyordu ama onunla birlikteyken, kendi dayanma sınırlarını da öğreneceğe benziyordu. Hava henüz aydınlanmamıştı, serindi ama ikisi de yanıyordu. İradesine karşı gelemiyordu. Daha önce hiç bu kadar istekli olmamış ve tatmin olma isteğine bu kadar karşı koymamıştı.

Bu anın ikisi için de mükemmel olmasını istiyordu ama en azından bu ana hazırlanırken bedenleri, tutkusunun nereye kadar gidebileceğini de görebilirdi. Başını geriye çekti, göğüslerini eline aldı. İlk defa onları bu kadar açıktan ve cömertçe görmek kanını kaynatıyordu. Yuvarlak küreler elini dolduruyordu ve verdiği his muazzamdı. Kokusunu

içine çekerek dudaklarına götürüp, beyaz teni ile pembe meme uçlarını hayranlıkla izledi.

Gerçekten burada uyumak istiyordu ve burada uyanmak. Yüzünü buraya gömmek, dudaklarını buradan ayırmamak ve teninin ormansı kokusunu içine çekmek istiyordu. Dudaklarını meme uçlarından birinin üzerine kapadı, onu içine çekti, yutarcasına vakumladı.

Bu kadarını beklemeyen Ece şaşkınlık içinde titredi, inlemesi iyice sertleşmesine neden oldu. Dokunuşları sadece karısını değil, kendisini de çok etkiliyordu. Dokunmayı durduramıyor, öpmeyi kesemiyordu. Kendine engel olamıyordu. Daha fazlasını yapmak istiyordu. Dilini meme ucunun çevresinde gezdirdi, dişlerinin arasına aldı ve hafifçe dişledi.

Ece minik bir çığlık attı. Sinsi sinsi gülümsedi. Bu sesi defalarca duyabileceğine karar verdi. Eşsiz tadı, onu daha fazla arzulamasına neden oluyordu. Dişleri sıklaştığı an, karısının titrediğini hissedebiliyordu. Nabzının, dörtnala koşan at gibi hızlanışını ve nefesinin sıklaşmasını fark ediyordu. Ece saçlarının arasında parmaklarını dolaştırırken, sabırsızlaşmıştı. Acele ediyor, içindeki tatminsizlik giderek artıyordu. Rahatlamaya ne kadar çok ihtiyacı olduğunu biliyordu çünkü kendi de rahatlamak istiyordu. Onun en mahrem arzularını yerine getirmek, her yanını yalayıp yutmak istiyordu. Ona dokunacak olsa, sıcacık ve ıslak olduğunu fark ederdi. Onun boşalmasını sağlayabilirdi, tıpkı rüyalarındaki gibi.Tek düşünebildiği buydu. Onunla bu zevki yaşamak istiyordu. Onun olmak ve onunla olmak istiyordu.

Elleri kalçasının yumuşak kıvrımlarını dolaşıp, pantolonun düğmesine indi. Tek eliyle düğmesini açıp fermuarını indirdi. Parmakları kumaşın altına doğru kayarken, dudakları göğüslerinde gezinmeye devam ediyordu. Onu kendisine daha fazla yaklaştırmamaya çalışıyordu. Pantolonunu aşağıya çekiştirdi. İç çamaşırının sınırlarında gezinen parmakları, soluksuz bıraktı. Merak, büyük bir merak içindeydi. Gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı. Tenine ilk dokunduğu anda, gözleri irice açılan Ece şaşırarak kasıldı. Cirrus keyiflenerek başını eğdi. Gerginliğini rahatlatmak için bir yandan boynunu öperken, diğer yandan da nemli tenine doğru hafifçe fısıldadı. "Burası hiç iyi bir fikir değil,"

"Utanmıyorum," dedi Ece kocasının saçlarına parmaklarını daldırarak. Doğruldu, "Dilini yiyebilirim," dedi heyecanlı bir sesle, Ece ona gülümsedi. Utançtan yanakları kızarmıştı ama parlak gözlerini kaçırmıyordu. Dudaklarını öpmeye başladı yeniden, dünya durdu. Dilini

dudaklarının arasında gezdirip, ellerini kalçasının etrafında dolaştırdı. Parmağıyla en mahrem günahları yapmak istemeden evvel, diliyle onu baştan çıkarıyordu. Başarıyordu da.

Bedeninin rahatladığını hissetti.

Eli, güzel bacaklarının çevresinde dolaştı. Keşfederken her kıvrımını, tırnağı tenini çizerek üst tarafına doğru kaydı. Teni kadife gibiydi. Ona dokunmak aklını başından alıyordu. Acı veren sertliği, pantolonun gerilmesine neden oluyordu. Kulaklarında arzularının damar şeklinde zonkladığını duyabiliyordu. Kalbini susturup, dünyayı ve bir tekneyle denizin ortasında olduğunu yok sayarak, sadece kollarının arasına dağılmak üzere olan bu güzel kadına odaklanmaya çalıştı. Dudaklarını kısacık bir an geriye çekti. Gözlerinin içine baktı, buğulu gözleri kendinden geçmiş keş gibi kısılmıştı. Baygın bakıyordu.

Dudaklarına kapanmadan evvel, "Allah'ım, aklıma mukayyet ol," dedi kesik kesik.

Parmaklarıyla, bacağının iç taraflarını okşadı. Gözleri tamamen kapanan kızın nefesi kesildi ve kocası onu öpmeyi bırakıp kafasını kaldırdı. Ona dokunduğu anda, yüzüne bakmak istiyordu. Ne hissettiğini, ne hissettireceğini bilmek istiyordu. "Feriğim," dedi soluk soluğa. "Gözlerini aç," Bu emri sorgulamayan Ece güzel gözlerini açtı. Yeşil gözlerinin üzerinde yatıyordu hülya tabakası. Göz bebekleri arzuyla kaplanmış kirpiklerle titriyordu.

Cirrus daha evvel duymadığı güzel sözleri fısıldarken yüzüne, parmağını iç çamaşırının üzerinde gezdirdi ve gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını izlerken, sinsice gülümsedi. Parmaklarında, kumaşı geren ıslaklığını hissettiği anda, bedenini kasıp kavuran inlemeye karşı koyamadı. Son nefesini şu anda verebilirdi. Kalbi durabilir, gözlerinde ölebilirdi. Daha önce hiçbir şey onu karısının kendisini istediğinin kanıtı olan bu ıslaklık kadar mutlu etmemiş ve sıcaklığı kadar tahrik etmemişti.

"Seni istiyorum," dedi soluk soluğa.

"Ben ne istediğimi bilmiyorum ama vereceğin her şeyi istiyorum." dedi Ece soluk soluğa.

Beni istiyor!

Parmağıyla sataştı ona, yeniden dokundu. Kışkırtırcasına, en hassas yerine baskı yaptı. Öpüşmeye başladığından beri nabız nabız atan ve bir şekilde rahatlatılmak için uyaran yerlere baskı yapıyordu. Dokunmasını en, çok istediği yerlere dokunuyordu. Gözlerine bakmak

çok zordu, titriyordu. Kirpikleri ağırlaşıp kayarken, "Sakın gözlerini kapama," diye uyardı adam. Alnını alnına yaslayarak gözlerinin içine bakarken, yalvarırcasına, "Lütfen," diye yakardı.

"Durduramıyorum," diye fısıldadı kız, bacakları gücünü yitirdikçe, kocasının kollarındaki bedeni iyice ağırlaşıyordu.

"Kapama..."

Ece tiz bir çığlık attı. Bu sesten utanması lazımdı ama duyacak kadar kendinde değildi. Ece tekrar çığlık attığında, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı adam, baygın gözleri kapanmasın diye mücadele ediyordu. Gözlerinin içine baka baka, tekrar tekrar okşadı. Ta ki Ece soluk soluğa elinin baskısına tepki verip, kalçasını masum bir şekilde eliyle birlikte hareket ettirmeye ve gözleri geriye kaymaya başlayana kadar.

Ağzının içinde ahlaksız bir şeyler fısıldayan Cirrus, buna daha fazla dayanamayacağını anladığında, iç çamaşırını devreden çıkardı. Gözlerinin içine bakarak parmağını içine doğru itti. Kız sesli bir soluk aldı, kasıldı. Islaktı, kaygandı, ateş gibiydi. O ana kadar tuttuğu nefesini dışarı derin bir tıslamayla veren adam, "Feriğim," dedi kısık ve koyu bir sesle. Dudaklarına eğildi. Sonra boynuna ve göğüslerine... Bir yandan göğsünü öpüyordu, diğer yandan da eliyle onu dünyanın en güzel karanlığına çekiyordu.

Ece, sımsıkı kapadığı gözkapaklarının altında havai fişeklerin patladığını gördü. Zevkle çıkardığı ses, adamı neredeyse kendinden geçirmişti. Çok ıslanmıştı ve Cirrus kendi arzusunu dizginlemenin bir yolunu bulmayı beceremiyordu. Arzu doluydu, sertleşmişti ve patlamaya hazırdı. Şu anda tek istediği, sadece karısının içine girmek ve içinde gidip gelmekti. Parmaklarının yerini almak istiyordu, başka bir şey istemiyordu. Onun dar kıskacına girmeyi ve içinde ilerlemeyi aklından atmalıydı, en azından bu seferlik... Eli ve dudakları mükemmel bir uyum içindeydi. Ona, daha önce hayal bile edemediği kadar çok zevk vermek istiyordu.

Bunu başarmak istiyordu ve o anı izlemek istiyordu.

Bunu zaten başarıyordu çünkü Ece'nin hisleri daha önce hiç hayal etmediği kadar yoğundu. Öyle ki, bu hislerin artık gidecek bir yerleri kalmayana kadar büyüdüğünü, sonuna kadar şişmiş bir balon misali birazdan büyük bir gürültüyle patlayacağını düşünüyordu. Bacaklarının arasında ki yer titriyor, zonkluyordu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kendini kasıyor, kastıkça titriyordu. Kalçasını bilinçsizce

eliyle birlikte hareket ettirip, parmağını daha sert bastırması için uğraşıyordu. Sanki ne kadar tırmanırsa tırmansın o zirveye ulaşamıyor, yetmiyordu. Gökteki bir yerde, bir şeylere uzanıyormuş gibi hissediyordu. Yorularak, kendini kocasının kollarına teslim etti ve kıvrandı.

"Bir şey oluyor," dedi korku içinde. Karşı koymaya çalıştığı ve çığlık atma isteğini bastırdığı bir şeyler.

"Karşı koyma," diye fısıldadı kocası kulağına.

"Korkuyorum," Gözleri parlıyordu.

"Korkma, buradayım. Kendini bırak, seni tutarım."

Bıraktı. Çığlık attı, istese de kendini tutmayı başaramıyordu. Kocası acımasızca okşarken ve sihirli sözleriyle kulağını emerken, olmuyordu. Tek görebildiği göz kapaklarının altındaki karanlık denizin dalgaları üzerinde uzanan parlak yakamozların aydınlığıydı. Bu havada asılma hissi çok güzeldi.

"Bırak kendini,"

Ve daha fazla tutamadı kendini. Gırtlağına yükselen çığlıklarını bastırmaya çalışırken, çok başka bir şey hissetti. Daha önce hiç hissetmediği bir şeydi bu, bir girdap gibi içine çekiyordu ve kaçamıyordu... Dünyada yaşadığı tüm duyguların içinde, hiçbir duyguya benzemeyen ve adlandıramadığı bir şeydi bu... Cennet böyle bir yer miydi? Dudaklarını ısırsa bile engel olamadığı bir çığlık kurtuldu dilinden. Tüm vücudu dalga dalga titreyerek kasıldı. Bir an için kalbinin durduğunu zannetti. Dünya sustu, dalgalar sustu, şiddetli bir çınlamanın içinde kaybolurken, her şey yerinden oynadı. Kasıklarını saran spazmları tüm bedeninde hissetti. Ve kocasının eli durdu. Bedeni oyun hamuru gibi kollarına yığılırken, dudakları dudaklarını buldu. Üzerinde hareket ederken, daha evvel duymadığı çok mahrem şeyler fısıldamaya başladı fakat onları sonradan hatırlamayacaktı çünkü aklı başında değildi.

Son kasılmalarda sona erdiğinde, kocasına yaslandı ve az önce ona ne yaptıysa, bu güzelliğin içine bıraktı kendini. Kalbi patlayacak gibi hızlı atıyordu. Az önce olan şeyden dolayı, hâlâ ara ara kasılıyordu.

Sımsıkı kapadığı nemli gözlerini açtı ve karanlık gözlerinde meşaleler yanan adam kendine soluk soluğa bakarken, kollarının arasında sımsıkı tuttuğunu gördü. Yakışıklı hatları gergin, bakışları daha evvel hiç görmediği kadar yoğun duygular içindeydi. Sanki ağlayacak ve aynı anda kahkaha atacak bir çıkmazdaydı. Sanki aşağıya çekilmesi için uçlarında tonlarca yük bağlanmış gibi kirpikleri eğilmişti. Ateş gibi yanan

bedenlerinin birbirine değdiğini ve kocasının sertliğinin kendi teninin üzerinde zonkladığını fark etti. Nabız gibi atıyordu. Üstelik pantolonunun önü ıslaktı ve bunun sebebini içgüdüsel olarak biliyordu. Onun kalp atışları henüz yavaşlamamıştı. Az önce yaşanan değişimi fark edince, kızı birden yıldırım çarpmış gibi utanç sardı. Az önceki yakınlaşmalarını düşünürken, gözlerine bakacak kadar cesur olamadı.

Kollarında kendinden geçen kadının nemli gözlerine bakarken, elinin tersini kızarmış yanağında dolaştırdı. "Utanma," dedi boğuk, yoğun bir sesle. "Sakın utanma,"

"Elimde değil," dedi omzunu sarsan kız. "Bu..." dudaklarını ısırarak yüzünü yana çevirdi. Kocası çenesini tutarak gözlerini tekrar kendine çevirdi. "Feriğim," dedi tekrar, bunu o anda bile söylemişti. Sesi yumuşak, sakinleştirici ve anlayışlıydı. Bu cümle ona kendini özel hissettiriyordu.

"Bu... Tuhaftı..." Boğazı düğümlendiği için sesi güçlükle çıkıyordu.

Kocası gülümsedi, "Sen bana dünyaları verdiğini bilmiyorsun," Göğsünü kabartmıştı kesik nefesleri ve gurur vardı. Hiçbir şey sandığı gibi değildi, her şey olması gerektiği gibi ilerlemişti. Doktoru haklıydı, arzuya ulaşmak için, sadece korkularının sert duvarlarını yıkması gerekmekteydi.

"Seni..." dedi dudaklarını diliyle nemlendirirken Ece, hâlâ onun tadı vardı teninde. "Sana bir faydası olmadı ki,"

"Bu seferlik evet," dedi adam burnunun üzerine dudaklarını bastırırken. "Akşam olacak,"

Beklentiyle bedeni titreyen Ece, dudağını dişleyerek gözlerini kaçırdı. Cirrus eğildi. Kızın itiraz etmesine izin vermeden bileklerine düşmüş olan pantolonunu çekip, nazik bir kavrayışla düğmelerini kapattı. İçini çekerek fermuarını çekti. Sonra göğüslerini okşarcasına çamaşırının içine koyup, gömleğinin düğmelerini titreyen eliyle ilikledikten sonra, elinin tersini yanağında dolaştırdı.

İkiside hâlâ soluk soluğa duruyordu. Şimdi bir de ağzının bal tadını aldıktan sonra, başka bir şey düşünemiyordu. Karısının güçlükle nefes aldığını duyarak, yüzünü süzdü. Sessizdi. Fazla sessiz!

"Beni daha önce neden hiç öpmedin?" Sorunun aniliği, beklenmedik şekilde ifadesinin değişmesine neden oldu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı sert bir ifadeyle. Bakışları tekrar dudaklarına kaydı. "Kendimi frenleyememekten korktum." diye itiraf etti.

Bu dürüstlüğüne mutluydu -en azından- en başından beri istemişti. "Öpüşmeyi sevdim," Adam tek kaşını kaldırınca onaylayarak başını kaldırdı. "Bu benim ilk öpücüğüm,"

Cirrus karısını kollarına alarak yüzünü sinesine çekip, saçlarını kokladı. Bilseydi kocasının da ilk öpücüğü olduğunu, hatta bir kadına -gerçek anlamda- ilk dokunuşu olduğunu, ne düşünürdü? Göğsü şişti ve durdu. İyiki nefesini tutmuştu, yoksa kesin boğulurdu. Geriye çekildiklerinde bakışları, kocasının gömleğinin altındaki güçlü kaslara kaydı. Küçücük pembe dilini, alt dudağında gezdirişi Cirrus'un kasıklarına bir arzu seli gönderdi. Ece tepkisini sezmişti ve bu defa şehvetli dudaklarında beliren gülümseme barizdi.

Bu kız ona aklını yedirecekti. *Allah'ım sen koru!* Uzun, ipeksi saçlarını geriye attı. "Ben de dokunmak istiyorum," Adamın renginin attığını görünce, "Korkma, şimdi değil," diye kahkaha attı. Onun bu pervasız cesareti, bir gün cidden kalbini patlatacaktı. Rolleri değişmiş gibiydiler. Ondan başka türlüsünü beklemezdi zaten, onun karısı deliydi ama bir tek ona deliydi.

"Eve dönelim,"

Ece oltaya baktı ama üzgün değildi. "Balık tutamadık,"

"Yeterince tuttuk, başka zaman geliriz,"

Kız montunu giydi. Kendini toparlayan genç adam garip bir mutlulukla karısının yerine geçmesini izledi. Oltayı denizden çekti, bir sürü balık misinada duruyordu. Onları kovaya aldı, sonra da motoru çalıştırdı. Sanki üzerinden dağlar inmişti. Korkacak hiçbir şey olmadığını görmüştü, normal bir erkekti. Karısını seven, kadınından hoşlanan ve kocalık vazifesini istekle yapmak isteyen bir adamdı. Ece çekinik bir biçimde oturunca, ondaki mahcupluğun aralarına uzaklık ekmesinden korktu, elini uzattı. Dudağını ısıran Ece elini tuttuğunda, yanına çekti. Kolunu omzuna sarıp başını göğsüne yaslamasını bekledi. Kollarının arasında ki varlığının keyfini çıkardı. Hâlâ inanamıyordu, az evvel yaşadıkları hayal gibiydi. Gerçek olmayacak kadar muhteşemdi.

13. BÖLÜM

Sen, her şeyin kalıcı olduğuna o kadar inanmışsın ki, mutsuzluğun da sonsuza kadar süreceğini sanmışsın. Oysa her şey gibi, o da geçicidir. Gelir, olgunlaştırır ve gider.

Prof. Dr. Şükran Bilir.

Eve el ele geldiklerinde, hava çoktan ışımıştı. İkisi de konuşmaya çekiniyor, ikisi de bu büyünün kaybolmasından ürküyordu. Üstelik her an birbirlerinin üzerine gitme potansiyeli vardı. Cirrus girişte durup evine baktı, sonra aynı şekilde evine bakan karısına. Onun karısıydı. Her anlamda. Ona defalarca dünyayı vermiş, onun için savaşmış, çabalamış, hiçbir mecburiyeti yokken hayata tutunması için mücadele etmişti. Bu hikâye de kimin kime destek çıktığı birbirine girmişti. İkisi de yaralıydı, farklı acılardan, farklı yerlerden yemiştiler yaralarını ama ikisi de yarayı nasıl sarması gerektiğini sonunda anlamıştı. Sevgi her şeye değiyordu. Babasının evinde prenses gibi yaşarken, burada gıkını çıkarmadan onunla evlilikleri için savaş başlatmıştı. Ve bu sabah olanlar, ona nasıl bir mucize verdiğini hiçbir zaman bilemeyecekti.

"İleride bu bahçeyi çevirmemiz gerecek,"

Karısının sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. "Ne için?" dedi Cirrus yüzüne bakarken.

"Çocuklarımız için," Kocasına döndü, ona garip bir afallamayla bakıyordu. Kaşları mı çatılmıştı. Yanına gitti, çenesine dokunarak, "Sen çocuk istemez misin?" diye sordu.

Omzunu sarsan adam, "Hiç düşünmedim," dedi tuhaf bir heyecanla ama şimdi garip bir şekilde düşünmüştü. Eve baktı yeniden. Bu bahçede, Ece kılıklı bir kız ya da Furkan gibi tatlı bir oğlan. Bunun düşüncesi bile garipti. Kalbi hızlanmış, karnının içinde tatlı bir kaşıntı baş göstermişti.

"Ben de düşünmedim, ama biz evliyiz," Gözlerini devirdi Ece, kocasının bu ifadesiz vaziyetine alınmıştı. Onu rahatlatmak ve sıkmayacağını belirtmek istedi. "Zaten bir süre yapamayız,"

"Neden?"

"Ağır ilaçlar kullanıyorum, yani bu biraz zaman alabilir," Yüzü asılan ve üzülen karısını boynundan çekerek kendine yaklaştıran Cirrus burnundan öptü. "Hiç olmayabilir de, bu sorun değil."

"Üzülmez misin?"

"Senin yokluğun dışında hiçbir şey üzmez beni, hem hayali güzel ama belki Allah nasip etmez, zamanın ne getireceğini bilemeyiz. Bırakalım bu konuları zamanı geldiğinde konuşalım."

Parmaklarını kocasının parmaklarının arasından geçirerek avuç içlerini birleştiren Ece, eve baktı heyecanla. Hiç bu kadar içinden gelerek söylememişti. "Bizim evimiz,"

"Bizim," dedi Cirrus, "Sen geldiğinden beri, buranın ev olduğunu fark ettim. Öncesinde hiç ev olarak düşünmemiştim. Şimdi evim var," Karısına döndü. "Ve Feriğim var,"

"Bir daha söyle,"

"Bizim evimiz,"

"Hayır," dedi Ece gözleri parlayarak.

Cirrus gülerek alnını alnına yasladı. "Feriğim," dedi içtenlikle.

"Takma dişlerimiz düşene kadar duymak istiyorum bu sözü,"

Cirrus kahkaha attı. İlk defa sesli, kendini tutmadan, hiçbir şey düşünmeden güldü ve kız bir hayali izler gibi hayranlıkla izledi onu. Birlikte içeri girdiklerinde, evin mis kokusunu içine çekti Cirrus. Artık o küfsü değişik koku değil, lavanta kokuyordu evleri. Yuva kokuyordu. Üzerindeki montu çıkarıp askıya asacakken, hızla elinden çeken Ece kaşlarını çattı. "Artık balıktan geldiğimizde kıyafetlerimizi askıya değil, banyoya atacağız. Evde balık kokusu istemiyorum." dedi otoriter bir tonda.

Cirrus kaşlarını kaldırdığında ekledi. "Bazı kurallarımız olmalı evimizde, değil mi?"

"Ne gibi?" dedi genç adam onunla mutfağa yönelirken. "Bilmem, buna birlikte karar veririz, ya da keşfettikçe konuşarak öğreniriz, ben henüz öğreniyorum ev yönetimini."

"Sıkılmaz mısın?"

"Hayır, hayatı öğreniyorum burada, neden sıkılayım."

Bugün ocağı tamire adamlar geleceklerdi, Cirrus servisinden randevu almıştı. Balıkları temizleyip dolaba koydular, duş almak için önce biri sonra diğeri odaya gitti. Sanki kimse kendine güvenmiyor gibiydi. Adam eve birilerinin gelmeyeceğini bilse, çoktan niyeti bozmuştu ama ev birazdan ana baba gününe dönebilirdi. Onunla olan zamanını *kapı çalacak mı* telaşıyla yaşamak istemiyordu. Bu yüzden de kaçıyorlardı. Ateş ve barut gibi, birbirinden uzak durup patlama alanını dışarıda bırakıyorlardı.

Hayat evde çabuk başlıyordu, mahrem alanları kısıtlı olduğu için ikisi de tedbiri elden bırakmıyordu. Ece heyecanlıydı yeni şeyler öğreneceği için, öğrencileriyle çalışmaya başlayan adamın aklı ise evdeydi- karısında! İkisine de bugün akşam olmayacak gibiydi. Tamirciler ocağın işini bitirdiğinde, Ayşe Hanım hevesle yemek işine koyuldu. Bugün öğrenciler doyasıya yemek yiyecekti. Tatlıları da Ece yapacaktı ama önce annesinin tarifini bulması lazımdı.

Ece odasında unuttuğu telefonunu almak için merdiveni çıktığında, kocasının telefonla konuşarak odaya gitmekte olduğunu gördü. Ayağındaki tozlu ayakkabılarını görünce, kaşlarını çattı. Bir kural daha belirtmeliydi: üst kata asla dışarının ayakkabısıyla çıkamazdı. Sonuçta aşağısı eğitim alanı gibi kullanılsa bile, yukarısı yaşam alanlarıydı. Bu ayrıntıyı liste zamanı konuşmak için bir kenara koydu çünkü dikkatini başka bir şey çekmişti. Kocası bu saatte normalde eve gelmezdi, bir sıkıntı mı vardı? Hasta mı olmuştu? Ya da onu özlemişti? Fakat daha kapıya yaklaşamadan duyduğu şeyle, dondu kaldı. Tüm iyi niyeti yerlere serildi.

"Evet, anlaşmalı boşanma davası. İki tarafta istiyor. Çabuk sonuçlanır mı? Yok, şimdilik bilmesin. İmzayı ben halledeceğim. Bugün size dosyaları gönderirim. Teşekkürler."

Cirrus telefonu kapattı. Arkasında hissettiği adım seslerine gülümseyerek döndüğü an, kafasına aldığı darbeyle önce dengesi sarsıldı, tekrar başına aldığı darbeyle elleri alnına gitti. Kafatasının içindeki beyni su olup yere akmış gibiydi. Gözleri bulandı, başını sarsarak görselini netleştirmeye çalıştı. Ece elinde büyük şömine odunuyla ona bakıyordu. "Ece," dedi sesi kendi kulağına yabancı gelir şekilde. *Taş kafalı!* Ece üçüncü defa kafasının üstüne çaktı. Ancak fayda etmişti bu sefer darbe. Adamın başıyla ayakları yer değiştirdi, resmen beyni yere

saçıldı. Eli kafasına gittiğinde, dünya sustu, kısa bir anlığına ve kanı ayak uçlarına doğru akarken etraf karardı, eline değen ıslaklıkla birlikte bacakları bükülüp bedeni yere serildi.

Ne kadar o karanlıkta kaldığını bilmiyordu, şiddetli bir baş ağrısıyla uyandığında, dehşete kapıldı çünkü yatağındaydı ve çıplaktı! Ama onu dehşete iten şey çıplaklığı değildi, bağlı olmasıydı. Bileğinden yatağa bağlanmıştı. Görüş alanı biraz netleşene kadar bekledi. Gözlerini iri iri açarak üzerindeki kadına baktı. Ece, bacaklarını aralayarak dizleri üzerine gelmiş, ip askılı bir gecelikle üzerinde duruyordu. Oturmuyordu karnına ama ata biner gibi onu bacaklarının arasına sıkıştırmış, ıslak gözlerle yüzüne bakıyordu. Ağlamış mıydı? İyi ama neden? Bu hayal miydi, kâbus mu? Solukları hızlandı. En dehşet travması zihnine oyunlar oynamaya başladı. Buna rağmen öfkesi başka yere kaydı. Ağlaması öfkesini tetikledi. Konuşmak istedi, ağzına bağlanan bez parçası yüzünden sesi homurdanmaktan öteye gitmedi. Başı fena halde acıyordu ve gözleri yanıyordu. Göğsü hızla inip kalkarken karısının yanağından sızan yaşlar üzerine dökülüyordu. Ağlıyordu.

"Ece?" dedi fısıltı gibi sesiyle.

Ece uzanıp ağzındaki bezi çıkardığında, Cirrus öfkeyle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Suratını asan Ece ona kaşlarını çatarak bakarken, karnına oturdu. Bu oturuş hiç adil değildi, hele ki sabahki olanlardan sonra. Onun sıcaklığını teninde hissettiği an dişlerini sıktı. Kısa bir an soluğunu tutup kendine gelmeye çalıştı. Adam bacaklarının arasında kasılıp kalınca Ece panikledi. Cirrus onun ürktüğünü görünce sakinleşti. Lanet olsun, şu anda hissetmek istediği şey arzu olsun istemiyordu ama onun karnının üzerine oturması da aklını toparlamasına izin vermiyordu.

"Senden boşanmayacağım,"

"Ne?"

"Duydun işte," dedi Ece üzerine eğilerek. Yanağından hızla iki damla süzüldü ve göğsüne damladı. Ağlamasını istemiyordu, bu canını sıkmıştı. Ece gözlerine baktığında, dudaklarının titrediğini gördü. "Çocuk meselesini açtığım için böyle oldu değil mi? Ama korkmana gerek yok ki, ben korunuyorum?"

"Ne?" dedi adam yine şaşkınca. Nasıl korunabilirdi ki, onlar hâlâ evliliklerini bir seviye ileri yeni taşımaya başlamıştı. Adamın kafa karışıklığını gören Ece omzunu sarstı çocuk gibi.

"İlaç aldığım için Cemre düğün yemeğinde bana doğum kontrol haplarından verdi. Bizim durumumuzda, bu konunun önemli olduğunu, ilaçları alırken hamile kalmamın, bebek için ve benim için iyi olmayacağını belirtti. Süreç tamamlanmadan plansız bir hamilelik ikimiz için de sağlıklı olmazmış. Ben de ertesi gün başladım ve inan hiç bırakmadım, yani korkmana gerek yok ki!"

Adamın kafası allak bullak olmuştu. Cemre bunu düşünmeseydi Cirrus'un aklına bile gelmeyecekti korunmak, birden bu konularda ne kadar tecrübesiz olduğu aklına geldi. Sonra asıl konuya odaklanmaya çalıştı.

"Ece ne saçmalıyorsun sen? Çocuk konusu nereden çıktı,"

"İstemiyorum diyebilirdin, zorla hamile kalacak halim yok."

"Niye istemeyeyim sevdiğim kadından çocuk. Bu fikir nereden çıktı?"

Kirpiklerini kırpıştırdı. "İstiyor musun?"

"İstiyorum tabiî ki ama zamanı gelince..."

Bu sert sözleri kızın kalbini acıttı. İşte zamanı gelince isteyecekti ama ondan değildi. Tabiî aklı eksik bir kadından kim çocuk isterdi. Ama onu sevdiğini söylemişti. Eğilerek ellerini adamın göğsüne koydu. Ona yaptıklarından sonra yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu. Önce şaşkınlık, sonra minnet hatta belki gurur ve sonra pişmanlığını görecekti. Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Belki de nihayet karşısında onu, evlenmesi için kandıran bir kadın değil, yanında durabilecek güçlü o kadın olarak görecekti? Belki bir sırdaş, yoldaş bile olabilirlerdi, tabiî kocası buna izin verseydi. Avukata ne dediğini hatırlıyordu. İmzayı ben hallederim demişti. Onun için yatak odasının değil, hayatının bir parçası olmayı dilemişti ama o eve geldiği an, denizde yaşananlardan pişman olmuştu bile.

Ağlamalı bir yaklaşımla dudaklarına ufak bir buse koydu, "Yine de seni boşamayacağım," diye belirtti.

Şaşkın şaşkın yüzüne bakan adam, "Ece çöz beni, adam gibi konuşalım. Ne saçmalıyorsun," diye azarladı. Cirrus gitgide sertleşiyor, elinin ayağının bağlanmasının onda yarattığı o dehşet düşüncelerden dolayı, kasılıyor, öfkesi gerildikçe gözlerinin önüne perde seriliyordu. Sesine hâkim olmadan, "Çöz dedim sana," diye bağırdı. Dişleri gıcırdıyor, iplerini çekiştiriyordu. Kız çocuksu bir tavırla omzunu sarstı. "Deli misin?" diye çıkıştı. Ve pişmanlıkla dilini ısırdı!

Kocasının bu hırçın öfkesi kızı korkuttu. "Evet, tescilliyim üstelik" dedi öfkelenerek. Adam kendini cezalandırırcasına bir daha dilini ısırdı, yanlış kelimeyi kullanmıştı ve bu kızı üzmüştü. Ece yanağına süzülen damlayı sildi yine. Elindekiyle mutlu mu olmalıydı? Katlanmalı mıydı uzaklığına? Sorgulamadan kardeş kardeş mi sürdürmeliydi evliliklerini? Evet, Cirrus onun için pek çok şey yapmıştı. Onu korkunç bir durumdan kurtarmış, ona adını, evini ve en önemlisi güven duygusu vermişti. Bu sabahta keşfettiği tutkusunu paylaşmıştı ve sonunda çocukları için tohumlarını vereceğini söylediğinde ise boşanmaya karar vermişti. Hayatı pahasına onu koruyacaktı, bunu biliyordu asla onunla gerçeğe dair hayal kurmayacak gibiydi. Ona öfkeli yaklaşmasa da en azından düşünceli davranıyordu ama hâlâ uzaktı. Denizde olanlardan sonra, neden geri adım atmıştı? Kontrollüydü, amiyaneydi, onurluydu, istikrarlı ve iradesi kaya gibi sertti. Neden fikrini değiştirmiyor, mutlu olabileceklerine inanmıyordu? Onu seviyordu, destek olmaya çalışıyordu, tüm bunlara rağmen, neden yeterli olamıyordu?

"Benden ne istiyorsun?" dedi Cirrus öfkelenerek. İplerini gerdiği için bilekleri kızarmıştı.

Şefkatli bakışlar, uzun hayaller, ateşli öpüşler, sevgi dolu gülücükler ve ona ait çocuklar istiyordu. Kahkaha ve huzur dolu bir yuva, anne ve babası gibi aşık ebeveynler olmayı, dostluk, yakınlık ve ona değer veren bir adam istiyordu.

Kalbini ve bedenini istiyordu, sonsuza kadar.

Onu seviyordu. Onun sevgisinden de emindi, o zaman bu inat nedendi? Katı gücünü, özgüvenini, kararlılığını, sorgusuz adaletini ve hatta kaba tavırlarına rağmen yanındaydı, neden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ona daima güvenebileceğini biliyordu. İçindeki ufacık şüphede, sabahki öpüşleriyle kaybolmuştu.

Tüm kalbi onundu ama o vazgeçiyordu. Çenesi titremeye başladı.

Cirrus kendi düşüncelerini öfkesini bir kenara atmaya çalıştı ama ellerindeki bağlar onu soluksuz bırakıyordu. Bir mezara konup üzeri toprakla örtülmüş gibi hissettiriyordu. Hemen çözmezse kalbini kırabilirdi. Dizginleyemediği öfkesi onu korkutabilirdi. *Allah'ım yardım et!*

"Feriğim," dedi bal gibi sesiyle, kızın göğsü sıkıştı. Bu sözcük nasıl hoşuna gitmişti. "Hadi çöz beni konuşalım," İnatçı yüzü asılan Ece omzunu sarstı yine, "Kızıyorum ama,"

Üzerine eğilen Ece dilini dudaklarının arasında dolaştırdı, Cirrus kasıldı. Başını yana çevirerek öpüşünden uzaklaştı. Bu şekilde olmazdı, hayır bu şekilde ona dokunmasına tahammül edemezdi. Ece çenesinden öptü, sonra boynuna doğru indirdi acemi öpüşlerini. Cirrus gözlerini kapatarak hırladı, göğsü bir gülle gibi ağırlaşarak yatağa yaslandı. Ece göğsünden öptüğünde titredi. "Yeter!" diye bağırdı çelik gibi sesiyle. "Yeter, çöz artık."

Onun sert emri, kaba söylemiyle Ece irkildi. Kollarında ki kabaran damara kaydı gözleri, sonra hızlı inip kalkan göğsüne. Elini bacaklarının arasına yerleştirerek, onun kendini okşadığı gibi, kendisi de onu okşamak için uzandı. Hâlâ yumuşaktı ve bu haliyle işine yaramayacağını biliyordu. Tecrübesizdi, salak değildi!

Cirrus şaşkınlık için de başını ona çevirdiğinde, üzerine eğilen kız dudaklarını dudaklarına kapatarak dilini ağzının içine soktu. Şaşkınlık ve farkındalık, öfke ve arzu birbirine girdi. Ece dudaklarından çektiği dudaklarını yanaklarına taşıdı. Ona karşılık vermeyen adamın gözlerinden aşan dudakları, kulağına süzüldü. Kulak memesini dişlerken, inlemesini sağladı ve kasılan adamın uyarıldığını fark edince, onu cesaretlendirecek ve öfkelendirecek şeyler fısıldayıp, daha da delirtti.

İnatçıydı ve Ece istediğini almaya çok yaklaşmıştı. Adamın kol kasları şişmiş, çenesi kasılmıştı, damarları morararak zonklar hale gelmişti. Boynundaki damarı biraz daha gerilip kabarırsa, patlayacak gibi duruyordu.

"Ece saçmalamayı kes..." diye hırladı dişlerinin arasından, sesi koyu ve hiddetliydi. Terlemişti, bedeni katılaşmıştı. Alnından süzülen ter kirpiğine doğru aktı. Kendi ile savaştığı her halinden belliydi? Bu kadar mı istemiyordu onu, onunla yatmaktan bu kadar mı ürküyordu? Kız buna daha fazla öfkelendi.

"Ece dur, lütfen kalbini kırmak istemiyorum ama bu tutumun devam ederse kıracağım kalbini."

"Bunu beni boşamaya kalkmadan önce söyleyecektin,"

"Bak bu yaptığından sonra... Lanet olsun dönüşü olmayacak, anlamıyor musun?" Kızın eli sıklaştı, avucunun içinde sertlik iyice şişti ve kabardı. Parmakları acemi ve ürkekti ama başarılı bir iş çıkarmaktaydı. Kasıkları yanıyor, üzerinde biraz dururşa, okşayıp öperse, daha fazla dokunmasına gerek kalmadan sonuca ulaşacaktı ve bu sefer bunu tek yaşamak istemiyordu. "Bu şekilde olmaz."

"Anlıyorum," dedi Ece gülümseyerek, "Dönüşü olmasın istiyorum."

Tedirgin ve tutkulu bir nefes aldı. Farkında olmadan tırnaklarını adamın etine gömdü. Cesaret toplamak için kısa bir an gözlerini kapatıp homurdandı. Lanet kadın bu şekilde durduğu zaman daha fazlasını istiyordu. Üzerine eğildiği için geceliğinin dekoltesinden göğüslerinin ucu gözüküyordu ve bu adamı baştan çıkarmak için yeterli oluyordu. Zevkini onunla paylaşmak istiyordu ama bunu yapmamalıydı, bu şekilde olmazdı. İlk birleşmelerinin ikisi içinde güzel olmasını dilemişti hep. Ece onun mücadelesini bozmak istiyordu, boyun eğsin, gerçeği görsün istiyordu. İçgüdüsel olarak, adamın hırlayan sesi arasında parmaklarını kasıklarına götürdü ve parmaklarını sıcak, kadifemsi derisine dokundurdu, ısrarcıydı. Bu sefer daha cüretliydi okşayışı.

"Hâlâ boşanmakta kararlı mısın?"

"Lanet olsun..." dedi adam. "Ne boşanması?"

"Söyle..." dedi kız hırsla. "Beni hiç mi istemiyorsun, o yüzden mi yatmıyorsun? Teknedeki gibi oyalayıp duracak mısın?"

"Ece... Lütfen bak bu gece zat..." Ece elini hiç dokunmaması gerek bir yere koyup, parmaklarıyla sıkınca, adam soluksuz halde dondu kaldı. Hırlayan adamın dişleri sıklaştı, gövdesi hareketsiz kaldı. Çaresizlikle gözlerine baktı. İstediği tepkiyi alan Ece dizlerinin üzerinden kalçasını kaldırdı. Böylece bacaklarını açarak kocasının üzerine oturabilecek bir şekil aldı. Eğildi, gözlerinin içine bakarken göğüsleri adamın göğüslerine sürtündü. Onun ne yapmaya çalıştığını anlayan Cirrus, derin bir soluk aldı ancak vermeyi unuttu çünkü Ece dudaklarını dudaklarına yaslamıştı ve yaptığı tahrik edici hareketlerle, direncini her saniye biraz daha kırmaktaydı.

Bileklerini sımsıkı saran ipler gıcırdadı, derisini yüzercesine gerdiği için, canı acıdı ancak umurunda değildi. Ece geriye çekilerek ellerini göğsünün üzerine yasladı. Kalın ve ağır çıkıntısının bacaklarının arasında olması ürküttü, bir an için duraksamasına neden oldu fakat adam derin bir soluk alınca, istekle kıpırdandı. Kızın korkusunu delen sıcaklığıyla her şeyi unuttu. Ve kendini usulca onun üzerine bırakmaya başladığında, canı acıdığı için çığlık attı Ece. Kuruydu, tahrik olmamıştı ve bu işi sevmemişti. Canı acıyordu. Gözlerini kapadı. Çenesindeki kas seğirirken dişlerinin arasından ıslık sesi çıktı.

"Dur canın acıyor dur," diye bağırdı.

Ece canı acısa bile durmadı, artık dönüşü yoktu. Son bir çığlıkla, gerçekten karısı olmuştu ve onu asla boşayamayacaktı. İkisi de aynı anda kasılıp kaldı. Biri acıdan, biri zevkten soluk alamadı. Lanet olsun, hangi aklı başında kadın ilk birlikteliğini kocasına bu şekilde verir, kocasını ikna etmek için ona zorla sahip olurdu ki...

Normal değildi! Ece hiç normal düşüncelere sahip değildi! İstikrarlı sabit fikri, zorbalığı, bencilliği, düşüncesizliği ve savunmasızlığıyla o cidden deliydi!

Üzerine oturduğu zaman adam dondu kaldı. Ece de donup kalmıştı çünkü ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Şaşkın bir afallamayla ağlamaya başladı. Canı acıyordu, üstelik bu işten hoşlanmamıştı. Hemen üzerinden inmek istiyordu ama inatla ona meydan okumaya da devam etmek istiyordu. Cirrus hırsla kasılırken, "Ellerimi çöz," diye emretti.

"Bana..." Derin bir nefes aldı, dudaklarını ısırdı. Üfledi. "...ne yapacağımı söyle!"

"Ellerimi çöz, ben hallederim." derin bir soluk aldı. "Lanet olsun canın yanıyor kalk üzerimden,"

"Olmaz, anlat ben yaparım."

"Ece çöz ellerimi... yoksa..."

"Yoksa ne? Yoksa vaz mı geçersin?"

Ece eğildi üzerine. Dişlerini sıkarak sabretmeye çalışan ve ona ne hissettiğini eylemiyle anlatan adam, kalçalarını yukarı doğru itti. Acıya karışan zevkle titredi Ece, çığlık attı. "Çözersen sana nasıl yapıldığını gösteririm. Acıtmadan..."

Islak gözlerini açan kız yanağındaki yaşı hızla sildi. "Sana inanmıyorum."

"Feriğim..."

İşte yine şifresini çözmüştü. Hıçkırdı. "Söz mü?"

"Söz Feriğim, lütfen çöz,"

Üzerine eğildi, dudaklarını öperken kocasının ipinin bağını çekti ve elleri boşta kalan adam karısını belinden yakaladığı gibi, yatağa savurarak üzerine devrildi. Sırtı yatağa yaslanan Ece, kocasının tutkulu öpücüklerine karşılık verirken, Cirrus içinden çıktı. Rahatlamıştı. İçindeki o acılı doluluktan hoşlanmamıştı. Öpüşmek daha keyifliydi ve bu kadarıyla sınırlı kalmasını istemek daha mantıklıydı!

Geriye çekilen adam yanaklarını kuruladı. Islak yeşillere bakarken, "Boşanmak nereden çıktı?" diye azarladı. Nefes nefeseydi.

Burnunu çeken Ece dudaklarını büzdü. "Seni duydum,"

"Ne duydun kahrolası?"

"Avukata söylediklerini. Haberi bile olmayacak dedin."

"Peki detaylarını bana sormak aklına gelmedi mi?"

"Gelmedi, boşanmak istediğini duymak istemiyorum," Başını yana çevirerek ıslanan gözlerini kaçırdı. Yatağa damlıyordu gözyaşları. Adam karısının çenesini tutarak yüzünü kendine çevirdi.

"Duymayacaksın zaten, öyle bir şey yok. Olamaz da. Murat için görüştüm avukatla," Ece küs bir nazla başını çevirince yeniden, çenesini emdi Cirrus. "Yemin ederim Murat için, boşanıyormuş eşinden. Anlaşmalı boşanma dedi, yardım istedi, ben de avukat ayarladım. Bizim yengeyi aradım. Meral'i. Ömer'in işi vardı." Ateşli bakışları karısının bedeninde dolaştı. Çok güzeldi, nefes kesecek kadar güzel. Karısının geceliğinin askısını çekiştirdi,

"Akşam için planlarım vardı ve sen hepsinin içine ettin,"

"Ne planı?"

"Sana sürpriz yapacaktım,"

"Tamam, zaten ben vazgeçtim. Yine yap," dedi altından kalkmaya çalışarak.

"Bu raddeden sonra mı?" dedi adam keyiflenerek.

Ece dudağını ısırdı. Bacakları birbirine dokunduğunda karnı kasıldı ve kasıkları acıdı. "Şey..." dedi huzursuz halde. "Ben sevmedim, yapmayalım canım acıyor."

"Acır tabi, ne sanıyorsun... Bu işler senin düşündüğün gibi zorla olmuyor, hazır bile değildin." Adam ağzının içinde küfretti, sonra da onu kendine yasladı. Çenesini emerken kızın gözleri kapanarak başı geriye düştü. "Yapmasak olmaz mı?"

"Geç kaldın. Ne yapacağım ben seninle?"

Gözlerini açıp gülümsedi. "Sevebilirsin, o zaman uysal oluyorum. Kendinle korkuttuğunda ise gözüm dönüyor."

"Gördüm," diyen adam geniş bir kahkaha attı. "Kapıyı kilitledin mi?"

Kız başını salladı, kesik soluklarını duymuş olmalıydı. İri gövdesi yatağa uzandığında "Nazik davranacağım. Az öncekine hiç benzemeyecek, hazır mısın?" diye sordu.

Ece bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilemedi. Sabah denizde olan muhteşemdi ama az evvelki kötüydü. Kocasının ağırlığıyla yatak biraz çöktü. Kızın kalbi artık, yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Cirrus daha ona dokunmamıştı ama teninin sıcaklığını hissedecek kadar yakınında duruyordu.

"Özür dilerim, ben korktum."

"Korkma artık, senden vazgeçmem. Ama ben korkuyorum, bir gün sen benden vazgeçersen diye."

"Senden asla vazgeçemem Cirrus. Yaşamak isteyen insan, nefes almaktan nasıl vazgeçer." diye sordu şaşkınlık içerisinde.

Cirrus hareketsiz kaldı. "Bazen beni korkutuyorsun. Cesurlukla, delilik arasındaki sınırdasın. İstediğini elde etmek için yapamayacağın bir şey yok."

"Bana normal bir hayat vermediler, yürümeyi yeni öğrenen bebek gibiyim. Etrafımda hep deliler vardı, ben normal insanlarla büyümedim Cirrus," dedi ciddiyetle. "İstediğim için savaşmayı öğrendim. Hiç sevgilim olmadı. El ele tutuşmadım, öpüşmedim, sevişmedim. Yabancılarla hiç sohbet etmedim, ilk defa burada birileri ile sohbet ettim ve çok tuhaf hissettim. Dışarı tek başıma çıksam, dışarıda zaman nasıl geçirilir bilmiyorum. Mesleğim yok, çünkü eğitim görmedim... Ben hayatı seninle öğrenmek, bizim olanlar için mücadele etmek istiyorum. Küsmek, barışmak, ağlamak ve gülmek... Sıradan olmak istiyorum."

"Peki, sana şimdi bu kadar farklı ve mucize gibi gelen hayatım, sıradanlaştığında sıkılırsan benden, ben sensiz nasıl nefes alırım Ece?"

"Cirrus, senin soluğun kesildiğinde ben karanlığa gömüldüm." Çenesi titredi, dudaklarını sımsıkı kapadı ama yeşil gözlerinden yaşlar süzüldü.

Kocası saçlarını okşayarak, "Birinin duasına denk geldim, kesin. Yoksa Allah seni bana layık görmezdi." dedi garip bir gururla.

"Birinin bedduasına denk geldiğin kesin," dedi Ece damarına basarak, "Allah beni senin başına bela yazmış."

"Tatlı belam," dedi adam burnunu burnuna sürterek. Soluklarını içti. Sonra garip bir şekilde kıkırdadı. Dudaklarını dudaklarının arasına alarak, içini çekerek öptü. "Az evvel bana ne yapacağının farkında mıydın?" Kız omzunu sarstı. "Önce yatacaktım seninle, sonra da boğacaktım."

"Hani bensiz nefes alamazdın,"

"Bir gün hata yaparsan, seni de nefessiz bırakırım," dedi kız gözlerine dik dik bakarak.

İkisinin de bakışları bir anda ciddi bir sertlikle kısıldı.

"Sakın beni seninle tehdit etme," dedi adam keskin bir öfkeyle dişlerini gıcırdatarak, bu hoşuna gitmemişti. Onu kaybetme fikrini düşündüğü an, dünya duruyor, kalbi susuyor, soluk alamıyordu. Karısının üzerinde geceliği vardı ama altında hiçbir şey yoktu. İkisinin de altında bir şey yoktu! Hain bir dürtüyle ona sürtündü ve uyararak, "Utanmayışını seviyorum." diye fısıldadı. Sesi, soluk soluk tenini yaladı.

"Ben onu bir kere denedim, çekingen oldum, utangaç oldum sonuç; seni kaybediyordum. Artık zerrece utanmıyorum, çünkü seni kaybetmek istemiyorum."

"Bu sağlıklı bir tepki değil Ece, konuşmak dururken böyle hırçın olamazsın. Kafana estiği gibi davranamazsın."

"Konu sen olduğunda, ben sağlıklı düşünemiyorum, bunu babam bile kabullendi."

"Hastalıklı bir sevgi," Kaygılıydı adam.

"Doktoru da sensin, iyi et o zaman beni," Dudaklarına yaklaşan kocasının gözlerini üzerinde hissedebiliyordu, sanki karanlığın peçesini delip geçiyordu. "Kesinlikle, sen tanıdığım en aksi adamsın,"

"Sen tanıdığım en aşık kadınsın, isyankârımsın."

"Sana aşığım," dedi Ece, "Ceza mı vereceksin?" Adamın soluğunu vermesine fırsat vermeden dudaklarına uzandı. Cirrus'un aklındaki tüm düşünceler silinip gitti. Temasın inceliğine rağmen, teni alev alev yandı. Soluk soluğa geriye çekildiğinde "Öğrencilerin seni bekliyordur," diye hatırlattı.

"Umurumda değiller,"

"Düşünmüyor musun cidden, sen iş koliksin."

"Şu anda düşünmek istediğim tek bir şey var, o da karım..." Sesi derin ve pürüzlüydü, şeytani vaatlerle doluydu. Yaramaz parmağının göğsünün hatlarında dolaştığını hissettiğinde, titredi. Bu buz gibi yumuşak dokunuş, tüylerini diken diken etti. Kalbi deli gibi atıyordu. Ürperiyordu.

"Hımmm?" dedi güçlükle fısıldayarak.

Parmağının sert ucu, karısının dikleşmiş göğüs ucunu bulup, geceliğinin ince kumaşının üzerinde daireler çizdi. Parmağının yerini ağzı aldığında, kızın nefesi kesildi. Öpüşünün ıslak sıcaklığıyla göğüslerinden bacaklarının arasına doğru yayılan bir zevkle titredi. Bunu sevmişti ve bu inanılmazdı! Şehvet, coşkun bir sağanağın altında kalmışçasına üzerine yağarken, sıcak bir duş gibi gevşetmişti kaslarını. Gerilmiş meme ucunu, dişlerinin arasında nazikçe çekerek emdiğinde, kendini tutamayan kızın nefesi inlemeye döndü.

Bu sesi sevmişti Cirrus, güldü. "Sen," dedi, "bu dünyadaki düşünmek istediğim tek gerçeksin. Bana ait olan tek şeysin. Değerlimsin."

Ece kocasına tutku dolu sevgiyle baktı, kalbi boğazında atıyor gibiydi. Dilini meme ucunda gezdirerek, tekrar emdi.

"Bedeninin her bir santimini dudaklarımla kendime mühürlemek istiyorum. Tutkuyla sızlanan kıvrımlarını şehvet içinde kıvranıncaya kadar emmek istiyorum."

Parmaklarını, göğsünün şişkin sınırından göbeğine doğru indirdi. Düz karnında gezdirip, daha aşağılara kaydı ve güçlü eliyle onu kavradı. Tereddüt yoktu. Düşünmek yoktu. Sorgulamak da yoktu. Yalnızca tensel bir açlık ve merak vardı. Bu sahiplenici hareket karşısında, Ece tuhaf bir duyguya kapıldı. Tüm o zaman boyunca, bu güzel muzice için beklemişti çünkü biliyordu, gerçek birleşmelerinin tarifi olmayacaktı. "Nereye dokunacağımı şaşırdım, her yerini hissetmek istiyorum." Parmağını geceliğinin üzerinden kadınlığına sürterek, "Öpmek istiyorum, dokunmak ve benim için hazır oluncaya kadar ıslanmanı istiyorum."

Sadece konuşmalarıyla yoldan çıkan kız, okşadığı yerin ıslanması ve ısınmasıyla tutkusuna karşılık verdi. Az evvel kendisi denerken ne kadar acılı ve kuruydu ama kocası dokunduğu an, tepkisel olarak değişmişti. "Sonra da," Cirrus şakağını öpmek için başını eğip, dudaklarını kulağına kadar kaydırdı. Soluk soluğa fısıldayarak, "Bu sefer muhteşem olsun istiyorum, yıldızlara senin içindeyken dokunmak... Benimle gelmeni istiyorum."

Bu şeytani sözler karşısında soluk soluğa kalan kızın sırtı yay gibi gerildi. Kocasının dili ve dudakları kulağının altında, boynundaki hassas noktasında ve köprücük kemiğinin üzerinde gezindi. Ece'nin başı geriye düştü. Cirrus gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı. Yüzünün yakışıklı ve sert hatları gölgeler içinde çok daha tehlikeli görünüyordu.

"Böyle konuşmam... seni korkutuyor mu?"

Ece parlak gözlerini keyifle kıstı, başını salladı. "Baştan çıkarıyor," Cirrus doğru kelimeleri bulmaya çalıştıkça, kalbi kafes içinde kalmış bir kuşun kanatları gibi çırpınıyordu. "Bana dokunuşunun verdiği hissi seviyorum. Sınırsız olduğunda..."

Cirrus durdu. "Sınırsız olduğumda,"

"Sanki iplerinden kurtulmuş balon gibi oluyorum, rotasız ve sonsuza mahkûm... Bir adamın bir kadını kendine bu kadar bağlaması suç olmalı."

"Her ne kadar aklım başımda olsa da, kokun içime karıştığı an keş gibiyim. Her ne kadar soğukkanlı dursam da, sen dokunduğun an cayır cayır yanan çıra gibiyim."

Kızın bakışlarının daha sıcak, daha yoğun olduğuna yemin edebilirdi. Yanlış bir şeyler söyleyip söylemediğini merak ederek, kızardı ama o anda kocası ona keyiflenerek tekrar dokunmaya başladığında, göğsünün üzerinden kalkan ağzı birleşince mutlu oldu. Bedenini kaplayan ellerinin yarattığı sıcak dalgalar dışında, her şeyi unuttu. Kocası yatağında uzanmış, tutkulu karısının- her ne kadar bir sınır aşılsa bile- kısmen bir bakire olduğunu, durmadan kendine hatırlatmak zorundaydı. Az evvel canı acımıştı, tekrar acıtmayacağına söz vermişti. Ağzı ve elleri altında inlediğinde, sırtı yay gibi gerildiğinde, göğüslerini daha sert öpmesi için ona sessizce yalvardığında, bu gerçeği unutmak çok kolay oluyordu.

"Dudaklarına âşık olabilirim,"

"Sadece dudaklarıma mı?" dedi adam, daha fazla soru sormaması için yaptığı arsız dokunuş işe yaramıştı. Karısının karşılığı dikkatini dağıttığında, son gülen kendi olmuştu.

"Hep bu şekilde dokunmanı isteyebilirim,"

Adam yutkundu, "Dokunmaktan zevk alacağıma emin olabilirsin." Cirrus nasıl tepkisiz kalabilirdi?

"Benden çiçekle böcekle, ayıyla, takıyla sürpriz bekleme." dedi adam soluk soluğa. "Ama tüm içtenliğim senin,"

"Ben romantiklik bilmem ki, bir seni bilirim bir de adını duyunca sıklaşan kalbimin heyecanını. Sence hangi hediye verir bu duyguyu bana."

Sözlerindeki masum dürüstlük ona olan açlığını arttırmıştı, onca zaman bu cinsel cazibeyi hafife almıştı. Kalbi durdu ama tutkuları

coştu. *Acıtma*, diye hatırlattı kendine, kalp atışlarını ve cevap vermek için can attığı o ilkel çağrıyı azaltmaya çalışarak.

İlkimiz!

O geceden itibaren, tutkusunu dizginleyemez olmuştu, bazen ilaçlar bile fayda edemez hale gelmişti, sabah ise sağlıklı olduğunu görmüştü ve az evvel... Aklına geldiği an bile ölüme dokunmuştu. Ama ilk birleşmedeki kaba davranışından sonra, bunu onun için mükemmel kılmaya yemin etmişti. Yavaş ve kibar, ateşli ama kontrollü olmak zorundaydı.

Daha önce birbirine bu kadar özgür dokunmamışlardı, o da karısıyla birlikte birçok ilki yaşıyordu. Bir kadının, onun dokunuşları için nasıl tepkiler verdiğini ilk defa keşfediyordu. Nasıl inleteceğini. Zevkten nasıl zayıf düşüleceğini keşfetmesi için, biraz zaman geçecekti. Sabah gerçekleşen tutkulu dokunuşlardan sonra onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bunu ona verecekti. Karşılığında da karısı ona dünyaları verecekti. Uzun zamandır beklenti içinde tuttukları ihtiyaçlarını gidereceklerdi.

Yatakta, diğer evli çiftlerden farklı olmayacaklardı. Kahretsin, karısı bazı konularda masum olabilirdi ama Cirrus çok şey görmüştü, ona olan ihtiyacı daha ateşliydi. Belki de daha yoğun. Ama şehvet şehvetti ve kontrol edemeyeceği bir şekildeydi. Kendini hep bastırmıştı, şimdi görüyordu ki, gerçekte tutkulu bir adamdı. Ece ise ne istediğini bilen arzulu bir kadındı. Hepsi bu kadar basitti. Evlilikte tutku olması minnet edilecek bir şeydi. Sevgi ve sadakat ise onların gözleri birleştiği o gün gerçekleşmişti.

Fakat karısının ağzına bakmadan yapamıyordu. Dolgun pembe dudaklarının şehveti aklını kaybetmesine sebep oluyordu. O dili, ıslak pembeliği... Bu yakınlığa karşı koymaya çalıştı, genelde öpüşmek aklından geçmezdi ama onu öpmezse, nefes alamazmış gibi hissediyordu. Dudakları o pembe dudaklarla oyun oynarken, elleri kıpırdandı. Bedeninin geriye kalanlarını tatmak istiyordu. Geceliğini çekiştirdi. Dudakları ile çıplak teni arasında bir engel olmasına daha fazla dayanamıyordu. Muhteşem kokuyordu. Hep muhteşem kokmuştu. Ilık ve çiçeksi, topraksı, orman gibi. Derin derin içine çekti, hafif kokusu tüm benliğini tatlı bir huşuyla kapladı. Ağzının, çıplak tenine ilk dokunuşuyla, gözleri sımsıkı kapanan kız inledi. Zaten kaya gibi sert olan tutkusu daha da sertleşti.

Ece sabırsızdı, ellerinin sırtına değmesiyle, Cirrus donakaldı. Bunu beklemiyordu. Parmaklarının izlerinin üzerinde gezinmesiyle, böbreklerine kadar süzülen bir acı hissetti. Ece bunu dert etmiyor gibiydi. Dudaklarını omzuna dokundurdu, kokusunu içine soludu. Parmaklarının istekli baskısı, kollarını ve omuzlarındaki gergin kasları zorluyor, sanki ruhu bedeninden ayrılıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Ece her anlamda ona dokunmayı seviyordu. Aklının uçup gittiği bir an, ani ve keskin bir arzu hissi, şehvet tüm bedenini sardığında, gözlerinin önünü buğulandırdı. Elleri sırtındaki izlerin arasından bir yel gibi akıp gitti.

Hayır, şimdi olmazdı, nefreti bu anı sabote etmeyecekti, izleri ve geçmişinin aralarına girmesine bu sefer izin vermeyecekti.

Kontrol.

Sakinleşmek için kendini zorlayarak, muhteşem göğüslerini avuçladı. Bir şeyler homurdanarak ağzına götürdü, sırayla ikisinin de tadına vardı. Derisini geren tutkusu iyiden iyiye canını yakıyordu. Kendini nazikçe kalçasına sürterek rahatlatırken, hafif sürtüşme karşısında aralarındaki kıvılcımlar ateşe döndü.

Bunu yapabilirim! Ben bir erkeğim! O da benim karım! Bana ait! Ben ona aitim!

Kahretsin, daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştı ama aynı zamanda korkmamıştı da. Terden sırılsıklam oldu. Karısının masum hareketleri, sabahki ön sevişmeden çok daha erotikti. Meme ucunu emdi, bal gibi tadı dilinde kaldı. Daha sert öptükçe, çenesi hassas tenini çizdi. Kalçalarını ona doğru kaldırmaya başlayana kadar, dilini, gerilmiş küçük meme ucunda döndürüp durdu.

Elleri, karısının her yerini sabırsız bir telaşla turluyordu. Sanki parmağının bedeninde dolaşmadığı yer kalmasın istiyordu. Ezberliyordu. Teni o kadar yumuşak, bedeni öylesine dolgun ve tatlı bir şekilde kadınsıydı ki, ona dokunmadan edemiyordu. Ver her tepkisinde inliyordu. Cesareti muhteşemdi. Tutkularında doğal ve özgürdü, güdülerini ondan sakınmıyor, severken de sevişirken de cömert ve vahşi oluyordu. Bir alışkanlık halini alan Cirrus için tepkilerini kontrol etmek, içinde uğuldayan açlığa ve hasrete aldırmamak, gittikçe zorlaşıyordu. Dürtülerini salınca bedeni alev almış, can yakıcı tutkusunun başı güm güm atıyordu. Şehvetin karanlık sisi üzerine çöktüğünde, mantıklı olmak gittikçe zor bir hal alıyordu.

Sanki birazdan ellerinin altından kaçacakmış gibi, sabırsızca elleri kalçalarında dolaşıp, bacaklarından aşağı inerek, geceliğinin etek ucunu kaldırmaya başladı. Parmakları baldırlarının kadifemsi yumuşaklığından yukarı doğru kaydığında, karısının nefesini tutuşunu duydu. Göğsü derin bir solukla şişti. Parmaklarını kollarına bastırdı. Ateş gibiydi, teması için hazırdı. Karısının bunu ne kadar istediğini bilmek, aklını oynatmasına sebepti. Erkeksi tatmin ya da gururun ötesinde bir şeydi buna sahip olmak, anlatılamaz, resmedilemezdi. Göğsünün en derinlerine inen ve oraya çapa atan... onu ağır bir sıcaklıkla dolduran bir şeydi. O anda, hiçbir şey karısına bu zevki vermekten daha önemli olmayacaktı.

Ama henüz değildi. Doruğa ulaşmaktan çok istediği bir şey varsa, o da, ilk defa sonunu düşünmeden yaşadığı bu zevkin daha uzun sürmesiydi. Bu anın tadını çıkardı. Tam göğsünün içindeki tutkunun özüne yakın bir yerlerinde, kendine teslim oldu. Tüy gibi hareketlerle, daireler çizerek, bebeksi tenini okşadı. Bedeninin nasıl titrediğini hissetti. Kolunu beline sarıp daha da yakına çekti. Onu yalnızca dokunuşlarına değil, arzusuna da alıştırdı. Karısının bedeninin ne istediğini ve ona neler vereceğini anlamasını istiyordu. Bundan sonra yan yana geldikleri her an, neye ihtiyaçları olduğunun farkına varacaklardı.

Bacağındaki parmağının hareketini, göğsünde diliyle taklit etti. Sürtünmek için uzanan dili duraksadı, ıslak, hassas göğsüne nefesinin sıcaklığını üfledi. Ece hassaslaştı, çıkardığı her sesi dikkatle dinleyen adamın tutumunu ağırdan almak, o kadar zorlaştırıyordu ki, damarları bedeninin her yerinde zonkluyordu.

Ellerinin altında ki beden, zevkle titriyordu. Yüzünü göremese bile, yanaklarının yandığını, geniş, şehvetli dudaklarının aralanacağını hissediyordu. Bunu sevmişti Ece. Soluksuz kaldığına göre, fazlasıyla tahrik olmuştu. Bedeni arzuyla gerilmişti. Eğer böyle davranmaya devam ederse, ona dokunur dokunmaz doruğa varacaktı. Soluksuz kalmasına rağmen, tutkusu beklenti içinde kabardı. Karısı bacaklarını kalçalarına doladığında içine girmemek ve tüm varlığını sıcak, dar bedenine boşaltmamak için, tüm benliğiyle uğraşıyordu. Kendini kontrol etmek için çabaladıkça, tüm kasları acıyordu. Kasıldı, doruğa ulaşmaya çok yakındı.

"Beklentini söyle?" diye sordu dişlerinin arasından, parmağı eziyet eder gibi sıcaklığın etrafını okşuyordu.

"Bilmiyorum," diyerek inledi kız, cidden ne beklediğini bilmiyordu.

"Bu nasıl?" dedi adam, parmağını ıslaklıktan içeri kaydırarak. Zevk tüm bedenini sardığında gücü tükendi.

"Hayır," dedi Ece soluk soluğa. "Lütfen, bu sefer bu kadarla kalmasın."

Karısının demek istediğini biliyordu ama umurunda da değildi. Tek istediği bu huzursuz, iç gıcıklayıcı hissin artık aralarındaki en güzel şey olmasıydı. Bedeni arzu içinde coşup taşmış, baskısı dayanılmaz bir hal almıştı. Sarsıcı bir his, tüm benliğini kaplamıştı.

"Bunun sonu yok mu?" dedi Ece patlayacak gibi hissederken.

Böyle bir his, nasıl bu kadar iyi olabilirdi ve bir o kadar da, nasıl ıstırap içinde hissettirebilirdi? Her darbe, ellerinin her dokunuşu, hem eziyet hem de keyif vermekteydi. Tüm düşünceleri, enerjisi bacaklarının arasında yoğunlaşmış şişiyordu. Israrcı parmağının her sürtünüşünde arsız, şımarık, tatlı acı artıyordu. Islanmış ve ısınmıştı. Kocasının da kasları arzu içinde kasılmış, damarları rehavet içinde geriliyor ve atıyordu.

İçgüdüsel olarak bir şeylere ihtiyaç duyduğunu biliyordu Ece ama nasıl elde edeceğini bilemiyordu. Artık dayanamayacağını düşündüğü noktaya ulaşana kadar, onu okşamaya devam eden kocasına sabretti, ta ki patlayacağını düşününceye kadar. Derin bir çığlık attığında, kocasının ağzı tüm sıcaklığı ve ıslaklığıyla göğüs uçuna kapandı. Parmağı içinde, daireler çiziyor, okşuyor ve kışkırtıyordu. Bedeni uzun zamandır hasret kaldığını inkâr ettiği duygularla rahatladı. Tüm arzular içinde birikti, parmağının dokunuşları, onu kendinden geçiren elinin verdiği haz, hepsi bir araya gelmiş, gitgide yoğunlaşıyor, uzun bir kalp atışı kadar daha yükselip, dağılıyor, binlerce parçalara ayrılıp her yöne saçılıyordu.

Bedeninde bu duygu karmaşaları fırtınalar yaratırken, çığlıklarının önünü kesemedi. Zevkle gelen kasılmalar, onu ortadan ikiye bölmüştü.

Sanki ölmüştü de, cennet onun ellerine inşa edilmişti. Tüm duyuları keskinleşmiş, bedeni özgürlüğün tadına varıyordu. Daha önce hiçbir şeyin bu kadar muhteşem bir his vereceğini düşünmemişti. Çok fazlaydı. Kocası dizginlerini tamamen bırakmış, bedeninin kasılışlarını, sonra kendini salışını izliyor, orgazmın verdiği erotik çığlıkları dinliyordu. Bu kadarını kaldıramazdı. Hiç böylesi bir arzu hissetmemişti. Kasıklarında biriken ve arzudan sertleştiren şehvetten çok daha fazlasıydı. Erkeklik, onun içine girmek değildi, erkeklik buydu, ona bu

tutkuyu verebilmekti. Tüm bedenini sarıp sarmalıyor, kendine çekiyor ve yakasını bırakmıyordu.

Şimdi bu anı bir de içinde olarak istiyordu. Tekrar orgazma ulaşmasını sağlamak ve bunu onunlayken hissetmek, önemli olan tek şey buydu. Kasılmaları henüz tükenmeyen karısının üzerine doğru çıkarak, kendini bacaklarının arasına yerleştirdi. Arzunun son kasılmalarını da parmağıyla güçlendirirken,"Hazır mısın?" diye sordu. Soluk soluğaydı.

Ece rüyadaymışçasına, boyun eğdi. İç geçirdiğinde, adam kalbinin gümleyen bir sesle infilak ettiğini düşündü. Yarı kapalı bakışları ve yüzündeki kızarıklığı görmek, tüm dünyasını allak bullak etmişti. Dudaklarını dudaklarına yasladı. Nazik hareketlerle, kalçasını kaldırarak, bacaklarını etrafını saracak şekilde kendine yer açtı. Elini belinin altına koyarak, göğsünün ağırlığını ona yüklememeye çalıştı.

Yavaş davranmak için çabaladıkça, alnından ter damlamaya başladı. Ama kolay değildi. Normalden daha fazla şişmiş sertliğinin hassas olması garipti. İçeri ittiğinde, genişleyen kasları yüzünden Ece nefesini tuttu. Bedeni aniden gerildi. Yeniden canının yanacağını düşündüğü için panikledi.

"Sakin," Tüm varlığı, bu ilkel arzu karşısında kasılmıştı.

"Yine acımasın," dedi ürkerek.

"Çabalıyorum," dedi ama inanılmaz derecede dardı.

"Cirrus,"

Sesindeki korkuyu hissedince, "Şişşt," diye fısıldadı. "Sakinleş!"

Parmağıyla en hassas noktasını içgüdüsel olarak bulup, rahatlatıncaya kadar okşadı. Yavaş yavaş gevşediğini fark etti. Zevk tüm bedenini sarmaladığında, iyiden iyiye rahatlamıştı. İçine girme hissi karşı konulmaz bir hal almıştı. Ama, acele etmeden, sakinleşmeye çalışarak, bedeninin her köşesini sonuna kadar gevşetti. Ve tamamen içine girdiğinde, nefes alamadı, kendini tutma çabasıyla tüm gücünü yitirdi. Çabuk gelmesi gerekiyordu. O kadar ihtiyacı vardı ki, kor olmuş yanıyordu.

"Nasıl bir his?" diye sordu zar zor.

Tüm dünyası tepetaklak olan kız hemen cevap veremedi. Kendine gelirken, "Dolu," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Sanki eksiklik giderilmiş gibi."

Mükemmel bir cevaptı. İhtiyaç duyduğu cesareti barındırıyordu. Onu gururlandırmıştı. O bilmese bile buna ihtiyacı vardı. Hareket etme

güdüsüyle kasıldı. "Sakinleş, hareket edeceğim," dedi kalçasını kaldırırken. Kız başını salladı, içine girip çıkmaya başladığında, önce yavaş, daha sonra hızla bir tempoyu buldu. Her gelişinde genç kızın nefesini yutuyor, arzulu seslerle adamı çılgına çeviriyordu. Kendini tutmaya çalıştığından, tüm kasları tel tel ayrılacak hale geldi.

Cirrus şaşkındı, en az Ece kadar şaşkındı. Heyecan ve tutku birleşince, beyni yanacak gibi oldu. İçindeki baskı gitgide birikti. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Hem de hiç. Tüm bedeninin her yanını saran şehvetle, tükenmişti. Karısının bedeni onu ıslak bir yumruk gibi sarıyor, her seferinde daha sert sömürüyordu.

Daha fazla dayanamayacaktı.

"Tutmazsan kaybolacağım," dedi Ece ona daha sıkı sarılarak.

İşte buydu. Beklediği an gelmişti. Ece çığlık attı ve Cirrus içine bir kez daha girip, başını ilkel bir hırlamayla geriye atarak, kendini bıraktı. Zevkin acı dolu gücü bir girdaptı. Arzu fırtınası içinde patladığında, haz son damlasına kadar bedenini terk edene dek, nabzı kulaklarında çınladı. Tüm dünya sustu, sadece kalp atışları kaldı. Bir an gözleri kardı, bu sarhoşluk hissi fazla güçlüydü ve soluksuz bırakmıştı. Bir daha hiç hareket edemeyecek bir felçli gibi, katılıp kaldı.

Son dalgalar da bedeninden çekip gittiğinde, ancak bedeninin iradesini tekrar eline alabildi ama tamamen tükenmiş bedenini karısının yanına zor çekmişti. Hayatında hiç bu kadar bitkin hissetmemişti. Ter içinde, ateş kadar sıcak bir bedenle, kasları yırtılacak bir gerginlikle kalmıştı. Nefesini düzene sokmak için çabaladı, kendini zayıf hissediyordu; tüm uzuvları pelte gibiydi.

Ece, ona ne yapmıştı böyle?

Başını yana çevirip ona baktığında, karısı da ona döndü. Parlak gözleri çakıştığında, gözlerinde aşk harlandı. Görünüşe bakılırsa, bu sarhoş uyuşukluğunda yalnız değildi. Karısının soluğu da en az onunki kadar kesik kesik ve zordu. İkisi de sadece soluklarının sesini duyuyor, kendine gelmeye çalışıyordu. Arada sessizlik olduğu için, minnettardı. Hayatında ilk defa, ne söylemesi gerektiğini ya da düşünmesi gerektiğini bilmiyordu.

Bu kafa karışıklığı onu korkuttu, bu hisle başa çıkamama düşüncesi rahatsız etti. Kendi kendine bunun olağan olduğunu söyleyerek, tavana dikti gözlerini. Kendine fazla tepki gösterdiğini, olanları zihninde abarttığını söyledi. Her erkek için bu birleşmenin hissettirdiğinin aynı

olduğuna kendini ikna etmeye başlamıştı ki, ona doğru sokulan karısıyla gerildi. Ece, karnı doymuş uyuşuk bir kedi gibi gövdesine kıvrılıp, kollarına gömüldü. Bu temas karşısında yavaşlayan kalbi hızlandı. Göğsü acı içinde sıkıştı. Karısının nazlı bedenine sarılıp, ne kadar güzel bir his olduğunu düşünmemeye çalıştı. O yumuşak, sıcak teni bedeninde erirken, İpek saçları göğsüne yayılmışken, gözleri kapanmış ama pembe dudakları derin soluklarla aralanmış halini aklından silmeye çalıştı. Kahretsin, henüz içinden çıkmıştı ama şimdiden tekrar hazırlanıyordu. Ufacık eli, kalbini tutarken, bedeni bu sefer var olan tutkunun tepkilerine, irade çekiyordu.

İkisi de konuşmadı, ne konuşacağını bilemedi. Cirrus bu âlemde değil gibiydi. Kollarında yatan kadına sarılırken, hâlâ az evvel olan şeyin gerçek olup olmadığını sorguluyordu. Yorgun düşen bedeni uyuşan kız, çoktan kollarına sığınmıştı, tüm iradesi ve savunmasızlığıyla uykuya boyun eğiyordu.

Uykunun yumuşak, düzensiz soluk alıp verişlerini duyana kadar bekledi. Elini şakaklarında dolaştırırken, garip bir şekilde güldü. Mutlu bir gülüştü bu. Tatmin olmuş, sevdiğine kavuşmuş bir adamın keyifli gülüşüydü.

٢٨

İnsan huzurun kollarına serince gövdesini, oradan hiç çıkarmak istemiyordu ama huzura doyan beden yeniden hareketli bir vaktin içine çekilmek için zaman kolluyordu. Bir kedi gibi gerinen kız sırtında hissettiği ürpermeyle, üzerindeki pikeyi omuzlarına çekmek istedi ancak üzerinde bir şey olmadığını fark edince aniden derin uykusundan kalktı. Yastıktan başı kalkarken, gözlerine giren ışıkla yüzünü diğer yana çevirdi. Saçları öyle kurcalanmıştı ki, bir yün yumağına dönmüştü. Bilinçsizce, kocasının sıcaklığına sığınmak istediğinde, yerinde yalnızca bir boşluk ve soğuk çarşaflar buldu. Serin çarşaflardan anladığı kadarıyla, gideli epey olmuştu.

Saçlarını kurcalayıp etrafına bakarken, kaşlarını çattı. Oda hayli aydınlıktı. Duvardaki saate baktığında, on iki olduğunu gördü. Kahretsin, tahmin ettiğinden daha çok uyumuştu. Aklına olanlar gelince, şımarık bir gülüş dudaklarına yapıştı. Dün günün kalanı ve geceden sabaha kadar olan vakti, yataktan çıkmadan geçirmişlerdi. Bu utanç verici bir şey miydi yoksa birbirine kavuşan ve birbirini seven her çift

bu evreden geçiyor muydu? Tatmin olmuş, doymuş ama utancı gıdıklanmış bir eşti. Yemek arası dışında birbirinden hiç ayrılmamıştı elleri. İnsan dinlenip dinlenip yeniden sever miydi birini? Onlar dinlenmek için bile vakit tanımamışlardı birbirine, güne mutlu bir kadın olarak uyanmıştı.

Cirrus onu hiçbir duygusunda şaşırtmamıştı, ne sevgisiyle, ne hürmetiyle ne de düşüncesine olan saygısıyla. Kendi zar zor hareket ettiğinden, kocasının bu kadar erken kalkmasına hayran oldu. Üzeri çıplak olduğu için gecenin muammalı izlerinin teninde ufak ısırıklar bıraktığını görünce, parmağını göğsünün üzerindeki aşk öpücüğünde dolaştırdı. Üzerinde onun kokusu, onun izleri vardı artık.

Dün ekmiş olabilirdi görevini ama bugün öğrencileri yeniden gelmişti ve iş beklemezdi. Tembel tembel gerindiğinde, etrafa bakındı. Bedenindeki tüm kaslar kaskatı kesilmiş ve bitkindi. Böylesine kendinden geçmiş bir halde olabileceğini, hayal bile edemezdi. O anlarda resmen bedeni, beyninden bağımsız hareket etmişti. Çabuk öğreniyor, hemen keşfederek ona tam olarak nasıl dokunacağını biliyordu. Öyle yerlere dokunuyordu ki, şehvet dolu bir şekilde kendini kaybedene kadar zevkten nasıl titreteceğini hatırlamıyordu. Bedeni beklentiye yenildi. Bu deneyim ne kitaplarda ne de filmlerde asla tasvir edilemezdi!

Dudaklarında memnun bir ifade belirdi. Tüm soğukkanlı kayıtsızlığına rağmen, kocasının tutkusu onu yerle bir etmişti. Dün gece kocasının farklı bir tarafını görmüştü. Onu parmağında oynatacak, kölesi edecek o vahşi, tutkulu yanını. Kaba duruşuna, huysuz haline rağmen, nasıl bu kadar nazik ve düşünceli olabiliyordu? Yalnızca keyif almamış, aynı zamanda vermişti de, sevilmek böyle mi oluyordu?

Bedenine, benliğine yaptığı her şeyden hoşlanıyordu. Bu kadar hoşnut olması kötü müydü bilmiyordu ama dokunuşundaki şefkatinde, zevkle çıkan sesinde ve kalbinin çılgınca atışında, bunu hissediyordu. En son gün doğarken, tükenmiş bir hazla yığıldıklarında, kocası da en az onun kadar bitkindi. Soluk alıp verişindeki ağırlık ve dermanı kesilmiş uzuvları, onun da geç saate kadar yataktan kalkamayacağını gösterir gibiydi ama o sabah erkenden işine gitmişti.

Üzerinden pikeyi atıp, yataktan çıktı. Birazdan öğle yemeği için herkes eve gelecekti, ayaklanmalıydı. Artık, aralarındaki son bariyer de kaldırılmıştı. Evlilikleri nihayete ermişti. Kapı açıldı. Ece başını kaldırdığında, kocasının geldiğini fark etti. Bakışları karşılaştığında onun

gözlerini hızla bedeninde dolaştırıp yüzüne çıkardığını gördü ve koyu gözlerinden geçişen ışığı artık tanıyordu.

"Uyandın mı?"

Saçlarını geriye atan Ece örtüyü göğsüne sararak başını salladı. Yatağın ucuna oturdu. Arzu teninden çekildiğinde, yerini tatlı bir mahcupluğa bırakmıştı. Cirrus onun kızarmış yanaklarına ve kaçırdığı gözlerine bakarak gülümsedi. Yanına gelip yatağın ucuna oturdu.

"Ece'yi gördün mü?" diye sordu etrafa bakarak. Kız kaşlarını çatarak ona döndüğünde, Cirrus keyifli bir muzırlıkla çenesine uzanıp yüzünü kendine çekti. Eğlenceli imasıyla, "Benim karıma ne yaptın?" diye sordu.

"Sanırım uyuyor, gece uyanır gibi."

"Dün öğleye doğru uyanmıştı...Sanırım,"

"O zaman başına gelecekleri bilmiyordu saf kız, şimdi biliyor!"

Boynunu ovarak, yatağa baktı. Gözlerinde bilmiş bir bakış vardı. Cirrus dudaklarına öpücük kondururken, geriye çekilmeyi planlıyordu ama kolları boynuna dolanan karısıyla yatağa yuvarlanırken tekrar, artık ona yaklaşırken iki kere düşünmesi gerektiğini aklının bir köşesine yazması gerektiğini öğrenmişti.

Ece geriye çekilerek yüzüne baktığında, "Yemek yemeyecek misin?" diye sordu.

"Tatlıdan başlayabilirim diye düşünmüştüm," dedi karısının göğsüne sardığı pikeyi çekip aradan alarak, göğüslerine uzandı.

"Tüm dengeni alt üst edeceğim, git yemeğini ye." diye buyurdu.

" Nereden biliyorsun hayatın altının üstünden daha iyi olmayacağını?" dedi ona çok bilinen bir sözle cevap vererek.

"Ama benim aşağıda yardımıma ihtiyaç olabilir," derken geriye çekilmeye kalktı, fakat kocası onu belinden sımsıkı yakalayıp gövdesine çekince uzaklaşamadı.

"Ayşe Hanım bugün rahatsızmış, gelmedi."

Ece bir anda panikledi ve yüzündeki arzunun yerini huzursuz bir ifade aldı. "Beni neden uyandırmadın, bir şeyler hazırlardım,"

Kocası onu kendine çekiştirerek yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına çekti. "Çok yordum seni," Ece dudağının kıyısını dişleyerek yüzünü eğince, "Hem cesur hem de utangaç olmayı nasıl başarıyorsun?" diye sordu Cirrus ciddiyetle.

"Üf," dedi Ece mahcup bir kızılla kollarından kaçarken.

"Gel buraya, herkese pizza söyledik, şimdi yiyorlar."

Ece'nin sırtı yatağa yaslandığı an, kocasının güçlü gövdesi üzerine serilmişti. Cirrus aralarına sıkışan pikeyi kavrayıp bir köşeye savurarak, onun tüm güzelliğini izlemek istedi. Ne bir açıklama, ne bir dakika daha ayrı kalmak istiyordu. Gideceğine dair ibare bulmak için uzun uzun baktı.

Ece gülümseyerek gerindiğinde, kocası hiç duymadığı bir küfür savurarak aniden döndü. Ece kahkaha atamadan, kollarının arasındaydı. Onu demir gibi göğsüne sıkıca bastırmış, ağzıyla ağzını kaplamış, sert ve talep kâr bir şekilde öpüyordu. Kahkahaları içinde çınlayan Ece, kalbini yerinden çıkartan, aklını allak bullak eden bir şekilde ona sarıldı.

Soluğunu kesen bir öpücükle...

Homurdanır gibi bir inlemeyle Cirrus ayrıldı. Göz göze geldiklerinde, bakışlarında görmek için yanıp tutuştuğu tutkuyu gördü.

"Bir daha beni umursamazsan başının etini yerim... Beni çağırsaydın yemek yapabilirdim." diye şikâyet etti.

"Henüz o kadar deneyim kazanmadın," Eli göğsüne inmiş oynuyordu yine, sanırım göğüsleri gelecekte en çok haz alacağı oyuncağıydı.

"Beceriksiz değilim,"

"Değilsin Feriğim," dedi adam dudaklarına ufak bir buse koyarak. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı göğüs ucunu sıkarak çığlık attırdı. Ece elini ittirdi kızarak, kaşlarını çatarak itiraz etmeye hazırlandı. "Çok fazla kişi var Ece. Biraz daha öğrendiğinde söz çağıracağım,"

"Bana güveniyor musun?" Suratı asılmıştı anında.

"Belli olmuyor mu?" dedi boynuna indirirken dudaklarını, teninde hâlâ kendi kokusu vardı. Onun üzerinde kokusunun olması hoşuna gitmişti. Teninde kızıl güller açmıştı, buna bir son vermeliydi çünkü onun teninde iz bırakma fikrinden hoşlanmamıştı. Ama kokusu kalmalıydı. Kesinlikle. Odaları mahrem bir kokuyla çevrelenmişti, tenindeki koku kadar tahrik etmemişti bedenini.

"Cirrus?"

"Hım..." dedi adam göğüslerine ağzını kaparken. "Dersin başlayacak, hadi kalk."

"Daha var,"

Saate baktı kız, "Yarım saat,"

"Bana yeter, aklımı rahatlatmazsam işime odaklanamam."

"Hadi kalk," dedi Ece kocasını iterek, yataktan çıkmaya çalıştı. "Aklın bende kalsın, rahatlama."

"Zalim,"

Cirrus güldü, sırtını yatağa yaslayarak onun kalkmasına izin verdi. Elini şakağında gezdirirken de hâlâ gülüyordu. Ne çok gülüyordu bu ara, Ece bunun için bile mutlu olurdu. Kafasını kaldırdı, gözlerini bedeninde dolaştırırken, Ece başını omzunun üzerine düşürdü.

"Yirmi sekiz dakikan kaldı, geliyor musun?" diye sordu.

Cirrus yataktan fırladı ve Ece ondan kaçarak banyoya koşmuştu. İki dakika sonra ikisi de duştaydı ve duşları yirmi dakikayı yarım on dakika kadar geçmiş olabilirdi. Cirrus eğitime gittikten sonra saçlarını kurulayıp merdivene yönelen Ece, mutfağı toparlamak için aşağı indiğinde, ortalığın dağınıklığını görünce şok geçirdi. Neyse ki artık tecrübesiz değildi. Biraz sakar olduğu zamanlar olsa da çabuk adapte olmaktaydı. Mutfağı tamamen toparladığında, saat ikiyi geçiyordu. Telefonu çalarken dolaba, kalan pizzaları kaldırıyordu.

"Efendim anne?"

"Ne yapıyorsun, dünden beri sesin çıkmadı."

Ona ne yaptığını anlatamazdı ama bu soru üzerine düşününce kıkırdamıştı.

"İyiyim, mutfağı topladım şimdi. Akşama yemek yapacağım."

"Yemeği biraz fazla yapman gerekebilir,"

"Neden ki?" dedi kız dolabın kapısını kaparken.

"Baban akşam size gelmeye karar verdi."

Ece bir an donup kaldı. "Baskın mı yapacak?"

"Ben aradığıma göre seni, yapamayacak." Ece gülümserken annesi, "Kızma lütfen, ne yapsın merak ediyor seni. Üstelik bu kadar sabretmesi mucize," diye açıkladı.

"Kızmıyorum anne, neden kızayım. Aksine çok özledim sizi." Bir sessizlik oldu. Ece mahcupça, "Özür dilerim, ihmal ettim sizi değil mi?" diye sordu. Evet, etmişti, hem de uzun zaman. Ailesi ondan bu kadar ayrı kalmaya alışık değildi. Telefon yüz yüze görüşmek ile aynı değildi.

"Hayır..." diye kıvırdı Ecem, "sen yeni evli bir kadınsın, herkes sürece alıştığında durum normale geçecek. Üzülme, hepimiz geçtik bu yollardan bir tanem, sakın kendini rahatsız hissetme olur mu?"

"Anne, desteğin için teşekkür ederim."

"Yemekleri yapabileceğinden emin misin, istersen ben de getirebilirim."

Annesi bunu beceriksiz gördüğü için değil, henüz yeni alıştığı için sormuştu. Ece de bunu hiç yanlış anlamamıştı, cidden olgunlaşıyordu. Büyüyordu. "Yapabilirim, çok kişiye yapmadığım sürece üstesinden gelebiliyorum."

"Buna sevindim, anneannen mutlu oluyordur."

"Allah Rahmet eylesin," diyen ikisi de kısa bir dua ettikten sonra, telefonu kapadı. Heyecandan yerinde duramayan Ece, bir sağa bir sola koştu. Sonra neden koştuğunu unuttu, etekleri resmen zil çalıyordu. Ani bir kararla tekrar dolaba baktı. Dolapta çok malzeme yoktu alışveriş şarttı. Ama o daha evvel hiç markete gitmemişti, şu anda tecrübe etmemesi en iyisiydi çünkü buna vakit ayırırken yemeğe vakti kalmayabilirdi. Çözüm şarttı. Kocasını arayarak sabırla açmasını beklerken neler pişirebileceğini düşünmeye başladı.

"Müsait misin?"

"Çok değil," Kocasının nefes nefese kalmasından derste olduğu belli oluyordu. "Akşama kadar sabredemez misin?" diye sataştı Cirrus karısı sessiz kalınca.

"Edemem, hemen gelmelisin," dedi Ece ona kinayeyle sataşarak. Cirrus kahkaha atınca, "Annemler geliyor... Akşam yemeğine. Desteğe ihtiyacım var, cidden gelebilir misin?" diye sordu.

"Ömer'e sormalıyım, ben birazdan ararım seni olur mu?"

"Cirrus,"

"Feriğim," dedi adam tatlı bir şekilde, "Aklıma çok pis huylar sokuyorsun, telefonunu bir daha sakın yanından ayırayım deme. Bir de..."

"Söyle?" dedi adam keyifle.

"Söylemem," dedi dudaklarını ıslatarak..."

"Feriğim işim var," dedi adam hızla konuşarak.

"Bu kelime, ayaklarımı yerden kesiyor," dedi kız.

"Sadece bu kelime mi?"

"Şapşal," dedi Ece kızarak.

"Odun musun Ece, güzel bir şey söyleyebilirdin," dediğinde kocasının keyifli kahkahasının hoş tınısı karnını ağrıttı. Telefonu kapadıktan sonra dolabı açtı tekrar, eksikleri not etti ve işi bitince salona

geçti. Salon çok kirli durmuyordu ama girişe paspas atması lazımdı. Öğrencilerin ayak tozu kapısı kapalı olan salona kadar gitmişti. Banyodan temizlik kovasını ve süpürgeyi getirdiğinde, işe nereden başlaması gerektiğini düşünüyordu. Beline dolanan kollarla ürküp sıçrayınca, boynuna dudaklarını değdiren adam, "Benim," dedi kısık bir sesle. Dudaklarının arasına kulak memesini sıkıştırınca sırtından aşağı o bilindik ürperme yayıldı.

"Biliyorum," dedi Ece kocasının kollarında dönerken.

"Nereden bilebilirsin ki, sessizce girdim eve."

"Kokundan," dedi Ece ayak uçlarında yükselip dudaklarına buse koyarken. "Kokun, senden önce geliyor bana,"

Ter içinde kalan adam burnunu burnuna sürtüp alnını alnına yasladı. "Neler eksik?"

Gözlerinin içine bakan kız, "Liste mutfakta, hemen alabilir misin?" diye sordu.

"Yarım saatimiz yok mu?" diye sordu.

Kız başını iki yana sallayarak, "Olmaz," diye belirtti.

"Son kararın mı?"

"Son kararım," dedi Ece geriye çekilerek. "Yarım saat sonra seni mutfakta görmezsem,"

"Ne olur?"

"Bilmiyorum, şu anda işkencelerimin hangisinin seni üzeceğini kestiremedim," dedi şımarıkça. Cirrus kapıya giderken, "Duşa gir, hasta olmanı istemiyorum," diye buyurdu ciddiyetle. Yine yapmıştı, o bakışlarla ve sesiyle ona hükmetmişti. Kocası ona gözlerini devirerek bakınca, omzunu sarsarak işine odaklanmaya çalıştı. Kocasını duşta düşünürken bu hiç de kolay olmuyordu. Ece evi temizleyene kadar, Cirrus malzemeleri getirmişti. Masaya aldıklarını açan adamın yanına gelen Ece, "Heyecanlıyım," dedi soluk alamaz halde.

Normal hisseden Cirrus karısına döndü. "Neden ki?"

"Babamın eve neden geldiğini ikimizde biliyoruz," dedi dürüstçe. Suratı asılmıştı.

"Sorun çıkacağını sanmıyorum, baban seni kendi elleriyle bana verdi."

"Sen babamı tanımıyorsun henüz, verdiği şeyi almasını da bilir." Cirrus ona baktı sert sert, "Sence bu adam nefes almayı bırakır mı?"

Yüzünde çiçekler açan Ece, "Bazen garip olabiliyor." dedi keyiflenerek. "Aşırı korumacı olmasının sebebi sahiplenme duygusu değil, yaşadıklarımız. Hiç kolay şeyler yaşamadık, hep birbirimize tutunduk biz."

"Hep öyle olacak Ece, babandan ayrılmıyorsun ki, sadece kendi yuvanı kuruyorsun."

"O da biliyor bunu ama o benim babam, alışması kolay olmayacak." Kocasının gözlerine baktı, "Sana laf sokarsa kırılma olur mu? Kızma ona,"

"Duruma göre bakarız,"

Karısını kollarından salarak tekrar işe koyuldu, "Eee nereden başlıyoruz?" diye sordu.

"Sen gitmeyecek misin?" Gözlerine nasıl beklentiyle baktığının farkında değildi.

"Ömer halledecek, sonuçta insanın celladı kaç kere eve geliyor," diye söylendiğinde koluna çimdiği basan kız, "Seni susuz boğarım," diye kaşlarını çattı. Malzemelere bakarak, "Zor olandan başlayalım," dedi gülerek, kocasının kollarına atladı.

Bir saat sonra çorbayı sorunsuz yaptığında, tadına bakması için kocasına uzattı. Cirrus gözlerini devirerek, "Daha gençtim ama," diye sataştı.

"Ben daha gencim, sen bakmalısın,"

"Bir şey olursa seni taşıyabilirim sen beni taşıyamazsın," diye çıkıştığında adam, koluna çimdiği basan Ece, "Hain misin, hani benim için ölürdün?" diye çıkıştı.

"Bak bu iki oldu. Sevmedim bu hareketini, huy haline getirme," diye uyardı adam kaşlarını çatarak.

Ece kaşlarını çattı sonra da suratını astı. Ani çıkışından pişman olan adamın gönlünü almak için söylediği sözlere nazlıca küsüyor, sonra da keyifli kahkahalar halinde kollarında dönüp dururken, mutfaklarının duvarlarına neşenin notaları çiziliyordu. 3 saatin sonunda yemekler bitmiş, geriye sadece tatlı kalmıştı. Cirrus derin derin bakınca, "Çek gözlerini üzerimden, konsantre olamıyorum," diye çıkıştı kız.

Cirrus elindeki undan biraz daha kaba koyarken, Ece, "Yeterli," dedi ama adam hâlâ koymaya devam ediyordu. Kız kaşlarını çatarak, "Aşık mısın, yeter dedim?" diye çıkıştı.

"Nereden anladın?" dediğinde adam, afallayan suratındaki tatlı şapşallığı sildi. Elindeki unu şikâyet ederek kocasının yüzüne attı. "Yemek yaparken aşık olma bana, tüm malzemelerim çöpe gitti senin yüzünden,"

Yüzündeki unu silen adam elindeki kavanozdan un alıp karısının yüzüne attı, "Bana emir verme bir daha, ne anlarım ben tatlı yapmaktan," diye çıkıştı.

Ece bu sefer ona bir avuç dolusu un atarak, ciddi bir öfkeyle kaşlarını çattı. "Öğreneceksin, senin hizmetçin yok burada. Herkes eşit olacak, mutfağa da gireceksin yeri geldiğinde çocuk da bakacaksın," diye çıkıştı.

"Çocuk nereden çıktı yine," dedi Cirrus ürkmüş yaklaşımla, en son çocuk konusu açıldığında başına öyle bir darbe almıştı ki, dünyası ters düz olmuştu.

Ece kaşlarını çatarak, "Taş fırın erkeği olamazsın," diye çıkıştı.

Cirrus ona un fırlatırken, kaşlarını çatıyordu. Ece ise suratsızca ona kızıyordu. İki dakika sonra mutfaktan neşeli sesler gelirken unlar havada uçuşuyor, çift etrafı batırdıklarından habersiz birbirinin kollarına serilmiş halde, yemeği ocakta, misafiri akılda unutuyorlardı.

"Ben sana dokunursam, dokunduğum yerde duramam." dedi adam soluk soluğa sesle onu kendine çekerken. "Öpersem alev alırız, yemekle birlikte yanarız."

"Alsın," dedi Ece gülümseyerek, "Dünya yansın, bize ne. Pizza yerler,"

Burnunu burnuna sürten Cirrus gülümseyerek dudaklarına uzandı. Yüreği, bedeni alev alıyordu. Tüm dünyası oydu ve şu anda tüm dünyasını yakıyordu.

Mutfakta keyifli anlar geçiren ikili, kapının çalmasıyla afalladı.

"Bir şey sipariş verdin mi?"

"Yok," dedi Cirrus elini havluya silip kapıya giderken. "Belki öğrencilerden biri bir şey unutmuştur. Gerçi evde misafir var gelmeyin demiştim ama..."

Kapıyı açtığında gördüğü kişilerle, bir an duraladı. Arkasından gelen Ece, "Kimmiş?" diye sorduğunda, karşısında ailesini görünce, önce afalladı ama sonra mutlu oldu.

Mahcup halde üzerini silkeleyen Cirrus kenara çekilerek, "Hoş geldiniz," dedi garip bir utanmayla çünkü kafasından aşağı un bocalanmıştı, kardan adama benziyordu. Burnunun üzerindeki unu koluna

sildi. Yüzünün mahcupluğu un tabakasının altından bile belli oluyordu. Kocasının utangaç haline bakan Ece ailesine sarılmak istediğinde, kendisinin de ondan farksız olmadığını anladı.

Derhal geriye çekilerek, "Şey... Hoş geldiniz..." diyebildi. Annesi ona hüzünlü bir beklentiyle bakınca, "Temizlenince sarılsam daha iyi olur, sizi de una bulamayayım." diye açıkladı. Ailesinin arkasında duran ve buruk bir mutlulukla gözleri nemlenen Cemre, gülmemek için kendini kasıyordu. Rüzgâr ve Esme'nin şaşkın yüzünde keyifli bir gülüş dalgalanıyordu.

"Hoş geldiniz," dedi kapının girişinde duran tüm ailesine. Amcası ve Cemre'ler sürpriz olmuştu. Ecem kızına hasretle bakarken, burnunun direği sızlamıştı ama öfkeyle damadına bakan Cem hayli gergin duruyordu.

"İçeri geçsenize," dedi Ece kapının kenarına geçip yol verirken. "Ayakta kalmayın."

Herkes içeri girerken ilk defa kızının evine gelen Ecem merakla etrafa bakıyor, Esme'de kardeşine eşlik ediyordu şaşkınlığıyla. Cemre daha evvel defalarca gelmişti bu eve, ve her seferinde Cirrus düzenine karışmaması için onu uyarmıştı ama şimdi görüyordu ki, ardiyeye benzeyen ev yuva olmuştu. Bu tarifi mümkünsüz bir mutluluğun içine yaslanmasına sebep oluyordu.

"Ece burası ne olmuş? Sen neler yaptın bu eve?" dedi şaşkınlığı suratına vurmuş bir sesle.

"Yuva olmak için beni bekliyormuş," dedi Ece şımarık bir gülüşle. Ece ellerindeki hediyeleri alırken kocasıyla, herkesin salona geçmesi için kenarda bekledi. Babası ve amcası zaten yolu biliyordu, buraya ilk defa gelmediklerini tahmin etmesi zor değildi.

"İyi misin kızım?" diye sordu Rüzgâr kız elindeki hediyeleri masanın üzerine koyarken.

"İyiyim amca, şükür. Siz?" dedi Ece çekinikçe, kendini garip hissediyor, nasıl tepki vereceğini ya da nasıl davranacağını bilemiyordu.

Herkes içeri girip salondaki yerini aldığında, "Biz yemek yapıyorduk," diye açıkladı kocasının unla kaplı yüzüne bakarak.

"Görülüyor," dedi Emre eğlenerek, "Ama sanırım yapma kısmına henüz geçememişsiniz..."

Ece kuzenine burnunu kıvırarak şirin bir hareket yapınca, Cemre kıkırdadı.

"Bakın size demiştim, bu kim evlilik olgunluğunu almak kim. Hâlâ çocuk," diye sataştı.

"Allahtan senin gibi mutluluğa alerjim yok Emre, bekletmiyorum milleti." dedi lafı gediğine sokarak. Emre homurdanınca Cemre'ye göz kırpan Ece gönlünü aldı patavatsızlığının.

Suratsız bir şekilde etrafı süzen Cem, "Yardımcınız yok mu?" dedi sert bir tonda. Onun aklı çok farklı meselelere sıkılmış gibiydi.

"Hastalandı."

"Yemeği evde yiyip gidelim, bu kız bizi zehirler demiştim size" diyen Emre, "Pizza isteyen?" derken elini kaldırdı. Cemre kocasının elini indirirken, ona sert sert baktı.

"Parmaklarına sahip ol yerken... Tabağının sonunu parmaklarken, sana çok pis güleceğim kuzen..."

"Rüyanda mı?"

"Anne ya bu salağı neden getirdiniz evime, tüm hevesimin içine etti," demesini beklerken, onları şaşırtan Ece, "Sana laf sokmayacağım canım kuzenim, evimde misafirsin. Hoş geldin." diyerek olgunlukla karşıladı.

"Demiştim size, buna bir haller oldu!" dedi Emre keyifli bir sesle.

"Evlilik senin gibi dengesizi bile adam ettiyse," Esme ona kaşlarını çattı."Kızıma neler etmez." Göz kırptı yeğenine.

"Sorun değil teyze, beni hâlâ eski Ece sanıyor," dedi genç kız.

"Hizmet için birini tutmadınız mı?" diye sordu bu sefer de Cem, hâlâ orada takılıp kalmıştı.

"Gerek yok baba, ben hallediyorum." dedi Ece gülümseyerek. "İnsan kendi ailesi için bir şey yaparken gocunmuyor, aksine eğleniyor."

"Söyleseydin ben bi..." Karnına dirsek alan Cem'in sözleri karısı tarafından tamamlandı. "Biz gelirken dışarıdan sipariş verirdik," dedi kibarca, "Yorulmasaydınız."

"Korkma anne, kendimi bu konuda geliştirdim." dedi Ece mutlulukla, "Valla el lezzetim en az teyzeme benziyormuş, Cirrus öyle söyledi."

"Öyle mi?" dedi Esme gururla damatlarına bakarken, yemeklerini beğendiğini bilmek hoşuna gitmişti. Mahcup bir gururla kaplandı

yüzü. Cirrus boğazını temizlerken, Ece, "Sağ olsun bu sefer bana yardım eden kocam oldu," diye açıkladı.

"İşleri kim yapıyor?" dedi eve bakan Cem, eski eşyaları ve evi tatminsiz bir ifadeyle süzdü. Bir yardımcılarının olacağını umuyordu ama olmadığını görmek, fena halde canını sıkıyordu.

"Bir ablamız var, yardıma o geliyor,"

"Bir kişi mi?" Babasının sert yüzü ikisine dönmüştü.

"Kaç kişi olacaktı ki baba," dedi Ece masumca.

"Ev çok büyük ya, baban ondan sordu," dedi Ecem huysuz kocasının bacağını, diziyle dürterek uyardı.

"Yardıma ihtiyacım olduğu zaman, elbette birilerini çağırıyorum ama çok zaman gerek kalmıyor. Hem bir şeyi başarma hissi insanı yeniliyor."

"İşleri sen mi yapıyorsun?" dedi Cemre şaşkınlıkla, yeşil gözleri alev alevdi.

"Bazen, sonuçta bütçemiz kısıtlı. Hem ben keyif alıyorum. Düşünsenize, kocaman ev sen elini kaldırmadığın zaman bir yıkım içinde ama sen elini şaklattığın an sihirli bir yuvaya dönüşüyor."

"Senin bütçen..." diye başlayınca Cem sözlerine, karnına dirsek alarak sustu.

Ecem nemlenen gözleriyle, "Seninle gurur duyuyorum annem, sen her şeyi başarırsın. Eminim iyi bir ev hanımı olacaksın. Anneannen de bizi hep böyle yetiştirmek için çabalamıştı, ben biraz sana geç kaldım ama senin mayanda var, başaracaksın." diye belirtti.

Ece gülümsedi annesine, biliyordu kızı gülünce mutlu olurdu ve anneannesini özlediği zaman annesinin yüzü düşüyordu.

"Bazen evi yönetmek memleketi yönetmekten daha zor olabiliyor," dedi Esme kardeşine destek olarak.

Üzerine bakan Ece, "Biz temizlenip gelelim," dedi izin alarak. "Ama lütfen siz rahatınıza bakın, burası hepimizin evi." Cemre'ye döndü, "Sen yemeğin altını kapatır mısın, henüz kaynamaya başladı," diye ricada bulundu.

"Tabiî bakarım ben," dedi Cemre ayaklanırken. Ece birden dönerek, "Çocukları neden getirmedin?" diye sordu.

"Dersleri var, Furkan bu ara derslerini astı," derken kardeşine baktı. "Seninle balığa çıkma zamanı gelmiş gibi. Kızlar da biliyorsun onun aksine ders manyağı, bir dahaki sefere gelirler." diye açıkladı.

Onlar salondan çıkarken, öfkeden deliren Cem, "Girenin çıkanın haddi hesabı yokmuş eve, kimler neler belli değiller... Öğrencileriymiş eve gelenler..." diye başladı sözlerine. "Üstelik onlara yemek pişirdiğini duydum. Ben kızım hizmetçi olsun diye..." Başladığı sözleri, telefonunu almak için geri dönen Cemre'nin ona sert sert bakmasıyla yarıda kesildi. Genç kadın şaşkınlıkla bakınca, Cem kendini toparlayarak, "Yani bunlara hazır değil. Hem gurur yapacak ne var, gelsin şirkette çalışsın dedik," diye kendini frenledi.

"Elbette teklifinle gurur duyuyordur amca, ona güvenip yılların emeğini teklif ettin hem de işi bilmediği halde gözün kapalı ama gerçeği görmezden gelemezsin. Bu çocuk üniversite okumadı, şirket yönetimini bilmez, kendi mesleğinde ise bir dahi. Eli ekmek tutuyor çok şükür, kimseden beklentisi de yok. Bırakalım kendi emeğiyle, çabasıyla başardığı mutlulukları da katsın bünyesine. Senin kardeşimi oğlun olarak gördüğünü biliyorum, yoksa iki dünya bir araya gelse kızını vermezdin. Sakın kırılma sözlerime amca ama her şeyden evvel kardeşine ve karısına bakabileceğini kanıtlamak isteyen gerçek bir adam benim kardeşim. Gururlu. Umarım size benzeyen mizacını unutmazsınız, biz de arada kalıp üzülmeyiz," Ailenin diğer üyelerine bakarak, "İzninizle ben yemeklere bakayım," dedi mutfağa giderken.

Ecem patlamaya hazır bomba gibi döndü kocasına. "Sonunda kızı bile çileden çıkardın, aferin. Yola çıktığımızdan beri ne homurtun bitti ne suratsızlığın. Görende kızını zorla aldı sanır!"

"Henüz bu tür bir maceraya hazır değil, o hastaneden..."

"Hazır olmasa eve gelirdi Cem, halini görmüyor musun ne kadar mutlu görünüyor? Üstelik birbirlerine destek olmayı macera olarak görmen üzer bizi, birlikte hareket etmeyi öğrenmeliler. Kızın açlık çekmiyor, hâlâ yardımcıları var ama gerektiği zaman kendisi de müdahale ediyor. Üstelik Ece hayatı öğreniyor, ayakları üzerinde kalmayı yeni öğreniyor." dediğinde, kocasına öfkeyle döndü. "Hem bir dakika... Ne yani, biz de zengindik ama mutfağa sokardı annem bizi, ablamı kaç kurs yemek eğitimine yolladı. Şimdi biz size hizmetçilik yapmak için mi yetiştik?" diye çıkıştı.

Karısının olayı farklı yere çekip kavga çıkaracağını anlayan Cem homurdandı, Rüzgâr kahkaha atarken Esme kocasını uyararak konuyu farklı bir yere çevirdi. Emre ayaklanıp, "Ben karı..." demeye kalmadan, "Otur yerine. Valla baba oldun demem, kırarım kemiklerini. Kızın hevesini kursağına dizeni yakarım, bu gece tek kelime daha laf sokanı, cehenneme sokarım." diye sert bir ifadeyle herkesi tehdit etmişti.

Kocasının elini tutup sertleşen yüzüne bakan ve üzülen Ece, odalarına girdiğinde, "Sanki biraz basıldık," dedi ne diyeceğini bilemeden. Kocasının huzursuzluğunu ve gerginliğini görebiliyordu.

"Sanırım değil, resmen bastılar," dedi Cirrus huysuzca. "Ne ummayı buluyordu ki?"

Ondaki bu huysuzluk Ece'nin yüzünü düşürdü. Bazen babasının bu tavrını cidden anlayamıyordu, kızı aç değildi, açık da değildi ama adam inatla böyle davranıyordu. Bu durumun kocasını ne kadar üzdüğünü ya da rahatsız ettiğini görmüyor muydu? Kollarını beline sararak, "Sana söylemiştim, alışana kadar burnundan getirecek," dedi hüzünlü bir sesle. Nemli gözlerini kaldırdı. "Aranızda kalmak istemiyorum Cirrus, bana seçim yaptırmayın çünkü seçemem. İkinizden de vazgeçemem."

Yanağına bir damla süzülünce, "Şişttt, senden kimse böyle bir şey istemez, isteyemez," diye belirtti adam. Başparmağıyla bir damlayı daha yakaladı ve sildi.

"Üzülmeyeceksin o zaman söz ver,"

"Üzüleceğim ama seni bir daha arada kalmış hissettirmeyeceğim," dediğinde, kız beklentiyle bakınca, "Çabalayacağım Ece, daha ne yapabilirim ki," dedi ciddiyetle.

Arkasını dönen Ece önlüğünün düğümünü açamayınca, "Açar mısın?" diye sordu.

Cirrus saçlarını boynundan geriye çekerek düğümü açtığında, önlüğünü çıkaran kız kocasına döndü. Önlüğünün cebindeki havluyu alarak yüzündeki unu sildi.

"Sadece endişeleniyorlar, daha evvel onların korumasından hiç çıkmadım. Benim yüzümden."

Çenesine dokunan kocası yüzünü kendine kaldırdı. "Üzdüm seni."

"Üzülmedim, seni de anlıyorum. Kendi başına hayata tutunduğunu görsünler istiyorsun,"

"Kendi başıma değil," dedi yanağını okşayan kocası. "Birlikte hayata tutunabileceğimizi görsünler, bize biraz güvensinler istiyorum."

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Ece.

"Bana güvenmeyi öğretiyorsun,"

"Ben bazen korkuyorum Cirrus, alıştığım hayattan çok farklı bir dünya..."

"Sevmedin mi?"

"Hayır, işe yaramak çok güzel. Birinin güvenini kazanmak ve kendi evin için çabalamak ama ya sana yeterli gelmezsem..." Gözlerinin içine baktı. "Burası bizim evimiz, her ne yapıyorsak bu bizim geleceğimiz için..."

"Bizim için," dedi Cirrus eğilip yanağından öperek. Kız gözlerini kapadı, kocası kollarının arasına alarak, "Biraz sabredersen sana hak ettiğin, alıştığın düzeni tekrar kurabilirim ama zaman alacak..." diye vaat etti.

"Ben şikâyetçi değilim. Zaten gezip tozan, sürekli şımaran biri hiç olmadım ki, çok bir değişim sağlamadı şimdiki hayatım. Neredeyse aynı."

Saçlarını okşayan adam, "Bazen maddi sıkıntı çekeceğiz, bazen zorlandıkça kavga da edebiliriz," dedi gözlerinin içine bakarak.

"Her çiftin arasında oluyordur... Yani annemler bir tek kıskançlık kavgası ediyordu ama..." Ece kıkırdadı.

"Seninle kavga etmek istemiyorum." dedi Cirrus, sesi hayli ciddi gözleri uyarıcıydı.

"Ben istiyorum. Kızmak istiyorum, sonra gönlümü aldığın zaman sımsıkı sarılmak... Öfkelendiğim zaman kafana bir şey fırlatmak istiyorum," dediğinde adam tek kaşını kaldırınca, "Merak etme kafanı kırmam, bana lazımsın." dedi şımararak, Cirrus güldü.

"Evdeki her şeyi kırmanı göze alamam Feriğim, öfkeli olunca insanları kırmamak için her şeyi kırabiliyorsun."

Kollarını kocasının boynuna doladı. "Her kavganın sonunda barışmak için çabalamak, tüm o hüzne değer bence,"

Karısının dudaklarına ufak bir buse koyan adamın gözleri gururla yanıyordu. Dudaklarının kıvrımlarında küstah bir kıpırtı belirdi. "Yanlış fikre kapılmalarını istemem ama biraz daha konuşursak bizim farklı amaçlarla burada olduğumuzu düşünebilirler..."

Ece hızla geriye çekildi. Yanakları kızarmış halde, "Önce ben gireyim, saçlarım çok uzun," diyerek gözden kayboldu. On beş dakika sonra ikisi de temizlenmiş halde aşağı inmişlerdi. Ece ailesine sımsıkı sarıldı, babasına biraz daha fazla sarıldı çünkü adam onsuz huysuz bir ayıcığa dönüşmüştü. Ecem ise kızını koklamaya, yüzüne bakmaya doyamıyordu.

Ece ve Cemre mutfağa girerken, "Evi kimse gezmesin, ben gezdireceğim ve yaptığım değişimi göstereceğim," diye buyurdu. Babası kızına bakınca, kaşlarını kaldırdı. "Baba suratsız maskeni biraz çıkarabilir misin, çok özledim seni," dedi eskisi gibi şebeklik yaparak. Ne zaman Cem bu davranışını takınsa, Ece böyle derdi ve babası da şimdiki gibi gülümserdi.

Mutfağa giren gelin görümce, yarım saate kalmadan masayı kurdu. Ece bardaklara su doldurduğunda sofraya heyecanla baktı. Kendi bile şaşkındı yaptığı hazırlıklara. Ailesine dönerek, "Sofraya geçebiliriz," dedi. İlk tepkilerini nasıl heyecanla bekliyordu.

Esme yerinden kalkarken, "Cirrus nerede?" diye sordu.

"Alana indi kontrole, bazen öğrenciler bir şeyler unutuyor. Birazdan gelir," demeye kalmadan, Cirrus kapıda göründü. "İşte geldi bile,"

Cirrus masaya bakmadan hiç, "Ellerimi yıkayıp geliyorum," derken, herkes masada yerini almaya başlamıştı. Esme masaya şaşkınca bakarken, "Bunların hepsini sen yapmadın her halde?" diye sordu. Onun gibi herkes masaya bakıyordu. Cidden bu kadar yemeği kısa zamanda yapacak kadar tecrübe kazandığına, o bile inanamıyordu. Cirrus da yerine otururken, çorbaları bölen Ece, "Birazına Cirrus yardım etti," dedi göz kırparak.

"Ben sadece karıştırdım, bir de istediklerini verdim. Hepsi senin başarın," dedi genç adam masaya gururla bakarken. Cidden Ece son zamanlarda harika işler çıkarır olmuştu. Onun beklentisinden çok fazlaydı tutumu.

"Bunu yapmış olamazsın," dedi Emre yaprak sarmasına çatalını takarken.

"Seninkine müshil koydum, gidene kadar sohbetten uzak dur diye,"

Herkes gülerken, Emre cidden dolmayı yemekten vazgeçmiş, tabağa koymuştu. Herkes bu ciddi tepkisine bir daha gülmüştü. Yemekler servis edilirken, aile gerçekten şaşkındı. Lezzetleri de muazzamdı.

"Cidden enfesler Ece, bravo." dedi Rüzgâr üçüncü dolmasını yerken.

Ece kocasının tabağını uzattı, Cirrus masaya bakındı ve tuzluğu tencerenin yanında görünce, "Feriğim tuz," dedi her zamanki gibi. Kiminin elinde çatal, kiminin elinde su donup kalmıştı. Cirrus dikkatin kendine döndüğünü görünce kulaklarına kadar kızarırken, boğazını temizledi.

"Tuz," dedi sadece.

Ece kocasına tuzu verirken doğal bir karşılayışla, Emre kaşlarını çattı. "Az evvelki dediğin şey, ben bunu bir yerden hatırlıyorum," dedi ciddi bir şekilde düşünerek. Cemre kocasına tekme atmıştı ama geç kalmıştı, yine patavatsızlığıyla onları utandıracaktı. Emre bir süre düşündü, Cirrus hiç bozuntuya vermeden yemeğine tuz atarken, "Bu senin teknenin adı değil miydi? Hani şu Furkan ile balığa çıktığınız..." diye sordu.

"Su alabilir miyim?" dedi Cirrus bardağı karısına uzatıp, soruyu geçiştirmeye çalışarak ama adamın susacağı yoktu. Aklına son gelen şeyle başını kaldırıp ona dikkatle bakarken, "İyi de sen o tekneyi alalı beş seneden fazla oldu, o zaman ne alaka?" dediği gibi, gözleri irildi. İyice mahcup olan genç adama bakarak, "Yok artık... Abi bu sevdayı içinde onca zaman nasıl tuttun?" diye sorunca, kocasına su doldurmakta olan Ece donup kalmıştı. Cemre kocasının bacağına vurarak onu sustururken, Emre pot kırdığını anladı.

Karısının eline bakan ve boğazını temizleyen Cirrus, "Su," dedi kısık bir sesle. "Ece su,"

Cemre uzanıp genç kızın eline dokununca, Ece kendine geldi. Suyu taşırdığını görünce derhal peçeteye uzandı ve ağzında bir şeyler mırıldanarak gözlerinin kıyısından kocasına baktı. Eskiden mi? Ona mı âşıktı? Hiç hissettirmemişti hislerini? Ne kadar üzülmüştü zamanında dikkatini çekemediği için. Neden saklamıştı? İçi tuhaflaşmış, yüzü kızarmıştı ama garip bir mutluluk sarmıştı kalbini. Bunu ona sonra soracaktı! Cirrus ifadesini yemeğine odaklamış, üzerindeki bakışlardan kaçıyordu.

"Ece dolma sarmasını ne ara öğrendin?" diye sordu Esme masadaki bu şaşkınlığı geçiştirmeye çalışırken çünkü az evvel patlayan bomba herkesi bir anda şok altına almış gibiydi. Rüzgâr ve Cem hariç! Nedense!

"Mutfağa girmemiş olabiliriz teyze ama annemle sen mutfaktayken gözlerimizi de kapamadık, biz de biliyoruz işimize geldiğinde becerimizi kullanmayı. Sadece bunun için uygun zamanı kolluyoruz."

Ece yerine oturdu, herkes yemeklerin tadına bakarken o şaşkınca kocasına bakıyordu. Seneler önce mi almıştı o tekneyi? O zaman koymuştu adını? Feriğim! Garip bir gurur ve tatmin olma hissi göğsünü şişirirken dudaklarında aptal bir gülüş belirdi ve bunu kamufle etmek için suya uzandı.

"İnşaat için izin almışsın, tebrikler," dedi Cemre kardeşine bakarak.

"Ne inşaatı?" diye sordu Cem merakla.

"Cirrus öğrencilerin bağını evden ayırmayı düşünüyor, onlar için yemekhane ve giyinme odası yaptıracak araziye," diye yanıtladı Ece babasını.

"Böylesi daha uygun," dedi Cirrus hiç istifini bozmadan, bir lokma ekmek attı ağzına.

Rüzgâr ve Cem bakıştı, Esme ve Ecem sessizce gülümsedi. Yemek keyifli geçmişti, ev gezisi de öyle. Ece hanımlara evi gezdirirken, beyler arka bahçeye çıkmış onları bekliyordu. Ecem kızına sarılarak onu öperken, yüzünü okşayarak gözlerine baktı. "Yine de bir sıkıntın olduğunda bize söylemekten çekinme olur mu Ece. Ne olursa olsun, süreç bazen sancılı olabilir. Böyle zamanları destek için değil en azından öneri almak için bile bildirirsen mutlu oluruz. Bize derken teyzen ya da bana demiyorum, kuzenlerinle olan bağını koparma olur mu?"

"Bu mümkün mü? Her akşam bir saat, full time dedikodu olmadan uyuyamayız biz."

"Doktorunla görüşüyorsun değil mi?"

"Görüşüyorum anne merak etme."

"Şükran Hanımla aranız nasıl?" diye sordu Ecem merakla.

"Bilmem, bu ara eskisi kadar sohbet edemiyoruz, biliyorsun yoğun çalışıyor. Ben de rahatsız etmiyorum."

Esme ve Ecem iri gözlerle bakıştı. Ecem'in dudaklarında garip bir mutluluk, gözlerinde nem vardı. İçini titrek bir nefesle doldururken, elini tutan ablası çaktırmadan ona destek oldu. Ece onlara birkaç şey gösterip anlatmaya başladı. Sonra dönerek, "Ben okuluma devam etmeye karar verdim," dedi ikiliyi şaşırtarak.

Sessiz kalan Cemre gözlerini kaçırdı. Esme ve Ecem bakışınca, "Hemen korkmayın, şimdi hemen değil. Biraz evliliğimin tadını çıkarmak istiyorum. Hem Cirrus'un bana ihtiyacı var. Üstelik bu konuyu ona açmadım, nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

"Kızar mı?" diye sordu Ecem merakla.

"Saçmalama anne, o benim mutlu olduğum her şeye gözü kapalı evet der. Sadece onun fikrini almadan bir şey yapmak hoşuma gitmiyor, o zaman içim rahat ediyor. O da bensiz bir şey yapmasın istiyorum, ben çok mu baskıcıyım sizce?"

"Hayır, buna hayatı paylaşmak diyorlar Ece. Bir yere gittiğin zaman kocana haber ver, bu ona hesap vermen değil, ona yerini bildirmen olur -ki Allah korusun- başına bir şey geldiği zaman yerini bilmiş olur. Bir işe başlayacaksan, fikrini sor, belki senin görmediğin ama onun gördüğü bir soruna değinirsiniz. Bir karar alırken danış, ayakların daha sağlam yere basar. Bunlar hesap vermek değildir, bu ufak jestlere işarettir. Her eşin yapması gereken de budur."

Hep beraber sohbet ederek dışarı çıktıklarında, yazın hafif meltemine karşı herkes manzarayı izliyordu. Esme yerine geçerken, "Manzarasına ve eve bayıldım Cirrus, burası cennet gibi," dedi ve düşüncesinde ciddiydi. "Sık sık misafir ağırlamaya hazır ol, Pelin gördüğü an burayı, bittiniz. Artık geldiği her seferinde burada toplayacak milleti."

"Başımızın üstünde yeriniz var,"

Ece ve Cirrus bakıştı, ikisinin de gözlerinde farklı bir parlaklık vardı. Çaylar içilirken gençler alanı gezmeye inmiş, büyükler yukarıda kalmıştı. O sırada bir konu hakkında şakalaşarak eve dönmeye çalışan gençlere bakan aileleri, buruk bir gülümsemeyle bu anın keyfini çıkarmaya çalışıyordu. Ece başını kocasının omzuna koyuyor, sonra heyecanla söz alarak geriye çekiliyordu.

Kızının kahkaha atarak bir şey anlatmasını ve Cirrus ona aşkla bakarken, saçını kulağının arkasına koyup, şefkatle yanağını okşaması, gözlerindeki nem tabakasını arttırdı. Emre de, Cirrus da karısını kollarının altına alarak manzaraya bakarken, bir şeyler anlatıyordu. Bu huzura ses olan Rüzgâr oldu.

"Ve bir gün kızını başka bir adamla paylaşmasını öğreniyorsun Cem... Ve en komiği de ne biliyor musun? Kimsenin yanında görmeye tahammül edemediğin kızını başka bir adama bakarken mutlu gördüğün zaman, gülümsüyorsun... İşte buna kaimpeder diyorlar."

Cem homurdandı kabullenemez bir karşılayışla ve Rüzgâr kardeşinin omzunu sıktı.

Herkes keyifle kahkaha atarken, gençler onlara bakmış, neye bu kadar güldüklerini anlamadan kendi sohbetlerine geri dönmüşlerdi.

Hayat kimine diken, kimine gül bahçesiydi ama amaç bülbül olmaksa o bahçeye, gülünü sever, dikenine katlanırdı.

FİNAL

PRF. DR. Koray Taşçı

ECE AYDINOĞLU NOTLARI

Ece Aydınoğlu: hasta, hastaneye getirildiğinde henüz beş yaşındaydı. Kafası karışıktı, yaptığı hareketler ve davranışlarıyla herkesi korkutmuş haldeydi. Şiddetli baş ağrıları, bilinç kaybı, bulantı hastalığının geçişleri sırasında olan etkenler arasında. Bu ağır başlı ve mantıklı çocuğun içinde kendinden bağımsız 3 karakter (alter) daha bulundu. Ana karaktere baskın çıkmak için ciddi bir savaş halindeler. Nöroloji raporuna göre çok şiddetli baş ağrıları şikâyeti sıklaşmaya başlamış, ancak nörolojik bir sıkıntı görülmemekte.

Erken yaşta başlayan çocukluk çağı travmatik yaşantıları, şiddetli baş ağrıları ile ortaya çıkarken, bilinç kaybına bayılmalar eklenmiş, intihar girişimleri ile karakterize olan dissosiyatif bozukluğu ile, psikiyatri ve klinik psikolojide çok eksende incelenmesi gereken bir psikiyatrik tanı grubunda yer almıştır. Ancak, gerek yaşanan stres verici olayların şiddeti, gerekse meydana geldiği çevre koşullarının uygunsuzluğu, bu yaşantıları travmatik bir sürece dönüştürmüştür.

Travma paradoksu gerçekleşen çocukta, nesnel tehdit ile öznel baş etme gücü arasındaki yaşamsal dengesizlik baş göstermektedir. Çocuk tarafından o andaki öznel baş etme gücü ile proses edilememiş, çoğu zaman gündelik yaşama uyum adına dissosiye sağlanmıştır. Çocukluk döneminde stres verici dramatik olaylarla karşılaşan ve bu yaşantıları normal koşullar altında travmatik bir sürece dönüştüren genç kadın, tedaviye olumlu cevap vermeye başlamıştır.

Ancak tek başına gerçekleşen Alterler arası geçişlerde, amnezi mevcuttur. Çünkü bu tür hafıza kayıpları beyinde oluşan organik

bozukluklardan da kaynaklanır. Başlıca belirtileri; belirli bir olayın hatırlanamaması, kişinin tüm yaşamını hatırlayamaması veya belirli bir zaman aralığını hatırlayamaması ya da her şeyi unutması olarak bilinir.

Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu Terapisi adlı bu kapsamlı ve orijinal notlarımda, alanındaki en seçkin uzmanlar, bu etkileyici fakat yıpratıcı hastalığın tedavileri konusunda, en yeni bilgileri sunmaktadır. Ben de hepsini titizlikle hastalarım üzerinde uygulamaya almaktayım. Klinik tekniğin farklı bir yönü üzerine odaklandığımda, değerlendirme, bilişsel terapi, psikodinamik terapi, dışavurumcu terapi, kısa dönemli hastane yatışlı tedavi, uzun dönemli hastane yatışlı tedavi, ilaçların ve hipnozun doğru kullanımı, diğer önemli modaliteleri içeren tedavilerle, olumlu değişimleri de diğer notlarıma eklemekteyim...

İncelemelerime göre:

Hastanın 4 Alter kimliği mevcuttur:

1. ALTER KİMLİK ECE:

Ev sahibi: Bedeni en fazla kontrol eden, gündelik hayatı yöneten alter kimliktir. Bu alter kendinden "ben" ve "esas kişi" olarak bahseder. Genellikle bedenin resmi adını taşır. Diğer alterlerden varoluşsal olarak farklı değildir. Sadece rolü açısından farklıdır. Çoğunlukla da depresif ve enerjisi düşüktür. Ev sahibi kimlik; güçlüyse, tüm günü ağırlıklı kontrol edebiliyorsa, terapistle aktif çalışabiliyorsa, tedavinin seyri oldukça olumlu etkilenir. Zor vakalarda, ev sahibi alter ortadan kaybolma eğilimindedir. Bedeni yönetme ve diğer alter kimliklerle müzakere fonksiyonunu yerine getirmekten aciz olabilir. Böyle durumlarda ev sahibi kimliği güçlendirmeye çalışmak gerekir. Çünkü alter kimliklerin bedeni kontrol etmek açısından sürekli değişmesi, hem gündelik hayatı hem de terapi sürecini olumsuz etkiler.

2. ALTER KİMLİK GECE:

Kötü: Bu alterler, kötücül rol üstlenirler. Ev sahibi kimliği ve diğerlerini korkutarak, baskı kurarak yönetmek isterler. Aslında kötü değillerdir. Böylesinin daha iyi olduğunu düşündükleri için kötü, korkutucu ve baskıcı usulleri seçerler. Yalnız, zamanla rollerine kendilerini kaptırıp, kişi aleyhine olacak, etkilerde bulunurlar. Bazen kendilerini kötü, bazen patron, bazen şeytan, bazen de zalim olarak tanımlarlar. Bu alter asla gerçek bir kötü gibi ele alınmamalı, müttefik olarak görülmelidir.

Bu alterlerle çalışmak ve onları yardımcıya dönüştürmek, tedavi sürecini oldukça pozitif etkiler.Hırçın, dramatik, cüretkârdır.

3. ALTER KİMLİK ÇOCUK, SUSKUN:

Katatoni sendromu göstermektedir. Balmumu esnekliği dış uyaranlara cevabında bir azalma ve hareketsiz bir duruşta kalma eğilimi ile karakterize edilen bir psikomotor semptomdur. Bu alter: Travmatik yaşantılardan kaçış yollarından biri olarak üretilir. Günde 16 saat uyuma potansiyeline sahiptirler. Bedeni kontrol ettiklerinde, kontrolü oldukça zor olan bir uykuya eğilim oluştururlar. Bazen günlerce, haftalarca, kişiyi 16 saat uyutabilirler. İş birliğine girmek ve değişim yapmak oldukça zor olabilir.

4. ALTER KİMLİK DOKTOR ŞÜKRAN BİLİR:

Gözlemci: Bu alter hayatta olup bitenleri, alter etkinliklerini ve terapi sürecini sürekli izleyerek, bir nevi gözlemci rolü oynar. Özellikle terapistin niyetini anlamaya çalışır. Terapistin de travmacı olup olmadığını gözlemler. Genellikle terapiste güven duyana kadar da, kendini açığa çıkarmaz.

PRF. DR. Koray Taşçı
HASTA: Ece Aydınoğlu
Yaş: 5
-Adın ne?
-Gece,
-Bir soyadın yok mu?
-Hayır, yok. Sadece Gece!
-Arkadaşlarının adı ne?
-Arkadaşlarım değil, kardeşlerim onlar benim.
-Peki, kaç kardeşsiniz?"
-Dört kardeşiz.
"Kardeşlerinin adı ne?
-Ece ve isimsiz, diğeri de Şükran...
-Şükran?
-Ondan pek hoşlanmıyorum, aramızda kalsın çok bilmişin teki.
-İsimsiz?

-O hiç konuşmaz, hiç sesi çıkmaz, öyle bir yere bakar sabit bir şekilde. Zaten çok görüşmeyiz onunla, arada görüyorum. Pek sevmez bizi.

-Peki, Ece ile aran nasıl?

-İyi, biliyorsunuz biz ayrı yaşıyoruz ama bana ne zaman ihtiyacı olursa olsun, yanına gelirim. O benim değerlim.

-Seni o mu çağırıyor?"

-Bazen, bazen de hissediyorum ben, hemen geliyorum yanına.

-Şimdi ben onunla görüşebilir miyim?

-Neden?

-Merak ettim kardeşini, tanışmak isterim.

-Tabii

-Ece, sen misin?

-Evet benim.

- Yanındaki kız kim?

-Gece,

-İyi anlaşıyor musunuz?

-Tabiî ki, beni anlıyor.

-Hangi konuda?

(Omzunu sarsan hasta kaçıyor, gözlerini de kaçırıyor, konuyu değiştiriyor.)

-Bana inanmıyorlar,

-Kim inanmıyor sana Ece?

-Hiç kimse inanmıyor ama hastaneye geldiğini söyledim ben, bana deli diyorlar. Deli değilim ben. Onlara bunu anlat Doktor Amca, Ece deli değil de. Bana inanmıyorlar.

-Sen çok akıllı bir kızsın,

-Babam gelecek mi, çok özledim onu.

-Gelecek izin gününde, merak etme.

-İki tane bebeğin var, diğeri Gece'nin mi?

-Hayır, o bebekle oynamayı sevmiyor. Bebekle oynamak çocuk işi,

-O neyle oynamayı seviyor Ece?

(Ciddileşen çocuk mimik ve jestlerle bu sorudan kaçıyor, sonra kısık bir sesle sanki biri duyacakmış gibi yanıtlıyor.)

-Bıçakları çok seviyor, ona tehlikeli olduğunu söyledim.

-Tırnaklarını kim söktü Ece?

-Şiştt! Şiştt! İnanmadılar bana. Kimse inanmadı. *(Hasta yan tarafa bakıyor, sustu. Alteri onu susturdu. Korkuyor. Güveni hâlâ tam değil.)*

PRF. DR. Koray Taşçı
Hasta: Ece Aydınoğlu
Yaş: 17
-Suskun konuşmak istemiyor musun?
(Hastada tepki yok)
-Yorgun musun?
(Hasta Katatonik tutumunu sürdürmeye devam ediyor.)

PRF. DR. Koray Taşçı
Hasta: Ece Aydınoğlu
Yaş: 18
-Bayılmaların sıklaştı mı Ece?
-Evet
-Hangi sıklıkla oluyor?
-Ayda birkaç defa olmaya başladı.
-Baş ağrıların hangi sıklıkla?
-Onlar da aynı sıklıkta gerçekleşiyor.
-Aynı zamanda mı oluyorlar?
-Evet, önce baş ağrısı geliyor, sonra nöbet geçiriyormuşum,
-Nöbet derken, bayılmaktan mı bahsediyorsun? Sen geçirdiğini hatırlamıyor musun?
-Evet,
-Hatırlamıyor musun, nöbet sırasında neler olduğunu?
-Hayır, o zaman boşlukta gibi. Sanırım bayılıyorum, ya da bilmiyorum... Sanki uyuyorum ve uyanıyorum ve o ana dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Çevremdeki insanlardan duyduğum şeyler ise ürkütesi, söylediklerini yapmam mümkün değil, ben o sırada baygınken nasıl dedikleri gibi hareket edebilirim?
-Olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor musun?
-Ne oluyor ki? Koray Bey, bayılıyorum değil mi?
-Bilmiyorum, bunu zamanla göreceğiz?
(Verilen ilaçlar ve terapilerin faydası oldu, hasta birkaç haftadır daha az ağrı çektiğini ve nöbetlerin de olmadığını belirtti. En azından

onun ya da ailesinin farkına vardığı bir nöbet gerçekleşmedi. Alterler şu ana kadar ortaya çıkmadı)

(Hasta görüşme talep etti. Birkaç ay sonra, yardım alması gereken bir amnesia gerçekleşti.)

PRF. DR. Koray Taşçı
Hasta: Ece Aydınoğlu
Yaş: 18

-Ben yapmadım

-Ece, seni görmüşler

-Ben yapmadım Koray Bey, yemin ederim.

-İki kişi birden seni görmüş. Okulun kamera kayıtları varmış, onları hastanelik olana kadar dövmüşsün. Yaptığını hatırlamıyor musun?

-Ben yapmadım diyorum, neden bana inanmıyor kimse! Ben kimseyi incitemem, yapmam.

-Doğru değilse, o öğrenciler neden böyle bir şey söylesin?

-Yemin ederim ben yapmadım... Yapmadım. Lütfen...

(Histeri krizi geçirdi)

-Peki, annen o gece evden gittiğini ve ertesi gün eve gelmediğini söyledi, neredeydin?

-Bilmiyorum, bayılmış olmalıyım. Gitmedim bir yere...

-Soruma yanıt vermedin hâlâ? O gün neredeydin Ece?

-Doğru söylüyorum, ben bir yere gitmedim.

-Ama bir gün eve gelmediğini biliyorsun, annen ve baban yalan mı söylüyor sence?

-Yalan söylemezler. Ama ben de yalan söylemiyorum. Bayılmışım, kendime geldiğimde çok zaman geçmiş olmalı.

-Ayıldığında tek miydin yine?

-Sizce ben deli miyim Koray Bey?

-Öyle bir bulgu yok,

-Beni kandırıyorsunuz, değil mi?(Hasta korkmuş, ağlıyor. Duyguları ciddi.)

-Hayır!

-Ama bana sorular sorarken, inanmıyorsunuz.

-Bu inançsızlık değil Ece, ben her şeye hemen olumlu bakıp, her söylenene inanamam. Sen ya da başkası için de geçerli bu durum. Ama

bilinç kaybı nöbetleri geçirmen, delirdiğin anlamına gelmez. Hem de hiç. Bunun teşhisini böyle koyamayız.

-Deli olduğumun mu?

-Ruh hastası diyoruz buna biz ve senin teşhisini bu şekilde koymadık değil mi?

-Henüz?

-Netlik olunca seninle de konuşacağız, senden saklamayız.

-Benden saklamanıza gerek yok Koray Bey, ben deliyim. Babam istemiyor söylemenizi değil mi? Üzülmeyeyim diye söylemek istemiyorsunuz ama artık yararı yok, biliyorum.

-Nereden biliyorsun Ece?

(Hasta tırnaklarıyla yine ellerini kazıyor, mazoşist kaçış geldi.)

-Çünkü artık sesler de duyuyorum!

-Ne tür sesler?

-Tek bir ses... Delirmediysem, o sesi neden duyuyorum? Sonra...

-Sonra ne?

-Korkuyorum... Yeniden... Çocukken tırmalama sesi duyardım, hatırladınız mı? Korkardım, saklanırdım bir yerlere ve beni bulmaması için şarkı söylerdim. Ama bulurdu beni. Şimdi de gölgeler halinde geliyor o sesler, saklanamıyorum. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ama... Gitmiyorlar. Dolabın içinde, camdan, kapıdan, yatağın altından bile çıkıyorlar. Kaçamıyorum.

-Ne kadardır duyuyorsun bunları?

-Yıllardır,

-Peki, neden söylemedin bana?

-Korktum. Deli olduğumu düşünmenizden korktum ama artık dayanamıyorum. O gölgelerden daha çok korkuyorum. Sesleri duyunca, ölecekmiş gibi hissediyorum, nefes alamıyorum.

-Bu ses ne diyor sana?

-Bir kadın sesi, bana bir şeyler yapmamı söylüyor.

-Bu kadının sesi sana tanıdık geliyor mu Ece?

-Bazen çok iyi tanıdığım birine benzetiyorum ama sonra onu daha evvel çevremde hiç duymadığımı fark ediyorum.(Gözlerini kaçırdı, yalan söylüyor. Tırnağı etini kanattı, daha fazla kaşıyor. Kaçıyor)

-Bu ses, senden ne istiyor Ece?

-Evi terk etmemi, onunla gitmemi istiyor. Bana acıyanlara bağırmamı, benden korkanları dövmemi istiyor. İnanmayanları cezalandırmamı istiyor. Bazen ondan korkuyorum, rahatsız ediyor. Şiddeti seviyor. Ben karıncayı bile incitemem ama o... Ben deliyim değil mi? Ses falan yok, ben uyduruyorum onları?

-Hayır, senin durumun için değil Ece, birlikte iyi olacağız.

-Ama herkes böyle olduğumu düşünüyor.

-Ben düşünmüyorum, diğer doktorlar da düşünmüyor değil mi? Heyete girdin sen, böyle bir karar alındı mı?

-Ama o sesleri duyuyorum, bu yalan değil, deli olmalıyım ben.

-Normal durumda öyle ama sen Ece...O sesi dinlemiyorsun. Ondan korkuyorsun, ona uymuyorsun, değil mi? Çünkü bana söylemesen bile, hasta olduğunu biliyorsun ve bunun hastalığının bir belirtisi olduğunu düşünüyorsun. Gerçekten aklını kaybeden insanlar, ses duymayı olağan dışı bir şey olarak algılamazlar, aksine keyif alırlar bu durumdan.

-Peki ya?

-Bana her şeyi anlatabilirsin Ece, çekinme. Peki ya ne?

-Peki ya, o duyduğum yabancı ses...*(Korkuyor. Ama güvendi, anlatacak)* yabancı değilse. Benim sesimse?

-Kendi sesini mi duyuyorsun?

-Evet.

-Fark etmez,

-Eder, fark eder... Az evvel ettiğini söylediniz. Beni kandırıyorsun, sen de onlar gibi beni oyalıyorsun. Ediyor işte, o ses benim sesime benzediği için ediyor, değil mi? Ben deliyim.

-Ece iyi misin? Ece... Ne oluyor? Ece, başın mı tuttu? Ağrın mı var? Ece canını yakma, ne yapıyorsun? Dur!

-Selam Doktor...

-Daha iyi misin? Başın mı ağrıdı? Bak elini kanattın.

-İyiyim, çok sıkıştırdın onu Doktor, korkuttun. Bu kadar üstüne gitmemeliydin? Onu ürkütüyorsun son zamanlarda.

-Kimi?

-Burası çok sıkıcı Doktor, bence ofisini biraz canlandırabilirsin. Beyaz duvarlar ve jaluzi insana hasta hissi veriyor. Ah Doktor, baknıa şaşkın şaşkın, sen de biliyorsun bu anı. Ne zaman dışarı çıkmak istesem, onun baş ağrıları ve mide bulantısı tutar, sanırım içten içe biliyor

beni ve dışarı çıkmamı istemiyor. Bazen Ece'ye katlanamıyorum, sürekli ağlayıp zırlıyor. Güçlü olması için o kadar dil döküyorum, ama yok. Hâlâ en ufak tepkide size koşuyor. Bence cidden deli, yoksa akıllı kişi buraya gelip durur mu? Hem de olanlardan sonra.

-Kimden söz ediyorsun?

-Ece'den, az evvelki şaşkın kızdan. Aslında seviyorum bakmayın kızdığıma, ben ezik olmasına kızıyorum.

-Gece, sen misin?

-Bacaklarım ağrıdı, biraz içeride dolaşmamın sakıncası yok değil mi?

-Tabi, buyurun,

-Hiçbir hastayı boğazlamak istedin mi Doktor? Bana bakarken boğazlayacak gibi bakıyorsun.

-Şiddet yanlısı değilim,

-Hadi ama Doktor, herkesin içinde biraz mevcuttur, insanız. Her şişmanın içinden çıkmak isteyen bir zayıflık güdüsü vardır.

-Sen zayıf olan mısın?

-Bu saçma kıyafetlerini sevmiyorum Doktor, sakıncası yoksa düğmelerimin birkaçını açabilir miyim? Ah, babam yaşındasınız size sarkmıyorum emin olabilirsiniz, ama biraz sıkıcı bu kıyafetler. Ben daha rahat şeyleri severim. Sutyen giymesinden nefret ediyorum mesela, alerjim olduğunu biliyor ama inadıma giyiyor.

-Seans bitince değiştirirsiniz. Ben bir şey merak ediyorum, Ece gittiyse, sen nasıl geldin?

-Doktor komik şakalarınızı kendinize saklayın, dalga geçmeyi de bırakın beni tanıyorsunuz. Canım isteyince gelirim.

-Dalga geçen senmişsin gibi duruyor, daha evvel hiç çağırmadan gelmemiştin.

- Defalarca benden sohbet ettiniz, gelmek zorunda kaldım. Yaptıklarım sizi korkutuyor mu Doktor?

-Sen şimdi Ece Aydınoğlu olmadığını mı söylüyorsun?

-Evet ben Gece'yim

-Peki, nasıl oluyor da onunla konuştuklarımızı bilebiliyorsun?

-Çünkü onun yaşadığı her şeyi biliyorum. Henüz ona bir şey söylemedim, o benim hakkımda bir şey bilmiyor ama ben onun hakkındaki her şeyi bilirim. Canımın istediği her şeyi öğrenirim ama bazen umursamadıklarım da var, görmezden geldiklerim de. Mal bu kız, az evvel

deli olduğunu söyledi... Aptal, kendini hastaneye kapattıracak. Biraz daha müdahale etmesem, bizi içeri tıktıracaktı. Neyse ki buna izin vermedim, sizinle mantıklı birinin konuşması daha iyi. Ona da söyledim.

-Ona ne dediniz? Yani Ece Hanıma?

-Böyle şeyleri doktorlara söyleme dedim ama nerede, aptal kız korkuyor... Doğrucu Davut...

-Nasıl söyledin bunları?

-Kulağına bağırdım ama duymazlıktan geliyor. Yokmuşum gibi davranmaya devam ediyor. O iki aptal onun hakkında konuşup okulda onu küçük düşürdü.

-Onları sen mi dövdün?

-Elbette, aslında daha fazlasını da yapacaktım da, neyse dedim ya hapse ya tımarhaneye kapatırlar. Neyse zaten Rüzgâr babalık halletti konuyu, ona gittim durumu anlattım. O da kapadı konuyu. He sen onu da bilmiyorsun. Rüzgâr Karalı, bizim kızın amcası, bir sıkıntım olunca ona gidiyorum, o hallediyor hemen sorunlarımı. Babası biraz şaşkın, eli ayağına dolaşıyor beni görünce, Rüzgâr daha mantıklı bir adam, seviyorum onu. Güveniyorum. Zaten artık kızın korkmasına gerek yok, onu koruyacağım ben.

-Peki, nasıl yapacaksın?

-Dışarı çıkacağım ve hep dışarıda kalacağım, böylece ona kimse zarar veremeyecek. Onu ben koruyacağım. Aptal kız, yoksa kendini yine korumaktan aciz kalacak. Her seferinde amcası arkamızı temizleyemez, onun da gücü bir yere kadar sonuçta.

-Daha önce neden konuşmadık bu konuları seninle, hiç ortaya çıkmadın?

-Çünkü sana seslerden ve benden bahsetmemişti, ama bugün çenesi düştü aptalın. Pardon biraz argo oldu. Ama sık sık dışarı çıkarım ben aslında. Cem ve Rüzgâr babalık beni tanıyor, birkaç defa da ailenin diğer üyeleriyle tanıştım. Neyse, beni iyi karşılamadıklarını düşünüyorum, onlarla pek muhatap olmuyorum. Üzücü bakışlar, yapış yapış gözler, hüzünlü sözler beni boğuyor. Ağlak seslerle bakıp, her an bayılacakmış gibi üzüntüyle... Uf boş verin.

PRF. DR. Koray Taşçı

Hasta: Ece Aydınoğlu

Yaş: 19

-Şükran Hanım tanınız nedir?

-Henüz tanı koyamadım Koray Bey, ama bu gidişle ikinci bilinç sanırım savaşı kazanacak gibi. Gün geçtikçe Ece zayıflıyor, Gece güçleniyor.

-Bildiğiniz bir şeyler mi var?

-Koray Bey, hasta ve Doktor arasındaki ilişki gizli kalmalıdır, lütfen yemininize saygı duyun!

PRF. DR. Koray Taşçı

Hasta: Ece Aydınoğlu

Yaş: 19

-Ah Doktor, nasıl özlemişim buraları,

-Uzun süredir yoktun Gece, nerelerdeydin?

-O şerefsiz psikopat meydana çıkmasaydı, gelmeyecektim de? Neyse şu anda ciddi işlerim var, peşindeyim.

-Kimin?

-Kimin olacak, o manyağın, kızın hayatını mahvetti. Ben de onun hayatını mahvedeceğim.

-Tanıyor musun onu?

-Kıyafetlerime öyle şaşkınca bakmayın Doktor, babam yaşında olmasaydınız, yanlış düşünürdüm. Hiç mi görmediniz bacak ve meme...

PRF. DR. Yaşar TUNÇ

HASTA: Ece (Aydınoğlu) Qasem

Yaş: 24

-Doktorunun evinde sana dair bir not defteri buldum, ölmeden evvel kaleme almış. Senin kadar güçlü bir kadın görmedim Gece, notları gördükten sonra bir kez daha hayran oldum azmine. Benim için bu notlar iyi oldu, teşekkür ederim bana söylediğin için ve okumamı sağladığın için. Güvenin için de, ayrıca teşekkürler.

-Bunu hak ettin Doktor, çok yordum sizi...

-Bu benim görevim Gece, iyi olun yeter. Bu günlerde kendini nasıl hissediyorsun?

-Yorgun hissediyorum Doktor. Uyumak ve bir daha uyanmak istemiyorum.

-Peki, bu yorgunluğun sona ermesini istiyor musun?

-Evet.

-Ece artık sana ihtiyaç duymuyor mu?

-Ece... O evlendi... Mutlu. İyileşiyor. Üstelik kötü adamlar gitti. Onu koruyacak bir kocası var, zaten katili de o öldürdü. Adı Cirrus...

-Bu konuda canın sıkkın gibi...

-Evet, ama artık bir önemi yok. Ece kararını vermiş gibi.

-Gitmek istediğine emin misin?

-Evet.

-Gitmek konusunda pişman mısın?

-Hayır, sadece onu emin ellere bırakmak istiyordum, sonunda başardım.

-Sence Ece güçsüz biri mi? Kendini koruyamaz mı?

-Önceden güçsüzdü ama artık güçlü, kendini koruyabilir.Çok akıllı biri, cesur ve güçlü.

-Çocuklukta olan her şeyi biliyor musun Gece?

-Evet, biz birlikteydik. Onun yanında oldum hep. Korudum onu.

-Ece'ye olanları hatırlıyor musun?

-Evet, bize olan her şeyi biliyorum.

-Bunları Ece'ye söyleyecek misin?

-Bilmiyorum, bu onu üzebilir,

-Senden hâlâ haberi yok mu?

-Sizin bu konuyu ona anlattığınızı biliyorum, sanırım kafası karışık ama size inandı. Sadece beni henüz... Öyle işte. Ben çok sıkıldım, burası da çok sıkıcı. Sıcak mı oldu burası, daraldım.

-Seni göndermemi ister misin?

-Evet.

-Şimdi Doktor Şükran ile konuşabilir miyim? Onun düşüncelerini de öğrenmem bana yardımcı olabilir.

-Tabi?

(Hastanın gözleri, bir anda kendine güvenen bir ifadeyle parladı. Geçiş sarsıntılı olmadı bu sefer. Yüzü eminlikle netleşti. Şükran kişiliği, kendine güvenen, bilgili, eğitimli biri.)

-Şükran Hanım... Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

-İyi,

-Neden peki?

-Olanları görüyorsunuz Doktor Bey, Ece düzeliyor. İyileşiyor ve bu beni çok mutlu ediyor.

-Bugün ki seanstan hoşlandın mı?

-Evet, iyi götürüyorsunuz işi, siz bu konuda kendinizi kanıtladınız. Kısa zaman da iyi iş başardınız. Koray Bey'in yeri dolmaz sanıyordum ama siz aylar içinde çözdünüz olayları. O defterde size yardımcı oldu, Koray Bey iyiki not almış.

-Öyle mi?

-Yapmayın Yaşar Bey, gözlemlerinize aldığınız notları görüyorum, hepsini inceliyorum.

-Nasıl hissettiriyor?

-Mide bulandırıcı, bir var olup bir yok olmak yorucu oluyor.

-Yaşayan kişilik olacaklardan mısın? Bu konuda ne düşünüyorsun?

-Bunun için henüz erken sanırım,

-Umutlu musun?

-Yaşamak istiyorum,

-Hani şu, ara sıra gelen küçük kız hakkında ne düşünüyorsun?

-Suskun mu? Sanırım o yok artık, gitti,

-Emin misin?

-Evet, artık görmüyorum onu. Zaten yok gibiydi, susuyordu. Biliyorsunuz ona koyduğumuz teşhisi, baksana ben çok yorgunum biraz dinlenmek istiyorum.

(Birden kendini kapadı.)

-Peki, Gece gelebilir mi?

(Diğer kişilik geldi. Habersiz.)

-Kaçtı yine gördün mü? Korkak, hep böyle yapıyor,

-Belki gerçekten yorgundur Gece... Kendin için bir gelecek planın var mı? Ece eğitimine devam etmek istediğini söyledi, okulunu bitirecekmiş. Kariyer planları kuruyor.

-Evet, hep severdi böyle saçmalıkları,

-Eğitim görmek senin için saçmalık mı?

-Pek ilgimi çeken bir şey değil,

-Ama liseye kadar onun eğitim almasına izin verdin,

-Bu onun seçimiydi, saygı duydum.

-O ders çalışırken sen ne yaptın?

-Orada burada işte,

-Ece eğitimini tamamlayınca, ne olacak?

-Çok sıkıcı evet bu konu da, okuyunca ne olacak ki, babası zaten zengin. İhtiyacı yok,

-Eğitim bir tek para için alınmaz ki, kendini geliştirmek istemez misin?

-Burası biraz sıcak mı oldu? Çok sıkıcı bir yer olmaya başladı son zamanlarda, sizce de öyle değil mi?

HASTA: Ece (Aydınoğlu) Qasem

Yaş: 24

-Çok yorgun duruyorsun Gece, bir sorun mu var?

-Sanki siliniyor gibiyim Doktor. Kayboluyor gibiyim.

-Bütün bunların sona ermesini umuyor musun?

-Evet,

-Bu konudaki düşüncen ne artık?

-Sanırım kalan kişilik Ece olacak,

-Seçimin Ece olduğunu düşünüyorsun yani?

-Evet.

-Peki, kişisel olarak bu konuda ne düşünüyorsun?

"Sanırım... Olması gereken bu... Hepimizin iyileşmesini istiyorum. Eğer iyileşmemizin tek yolu bu ise, sanırım doğru olan da bu. Ece'nin iyi olmasını istiyorum.

-Sence bu Ece'yi mutlu edecek mi?

-Edeceğine inanıyorum. Kocasının bunu bilmesini istemiyor, ama Cirrus durumunu öğrendi ondan saklıyor. İyi adam, sevmeye başladım onu. Fakat bu ileride aralarında sorun olabilir, Ece buna izin vermez.

-Bir daha gelmeyi düşünüyor musun?

-Hayır, bu doğru olmaz.

-Gitmeye karar verdiğine göre, bunu ona ne zaman söyleyeceksin?

"Düşünüyorum.

HASTA: Ece (Aydınoğlu) Qasem

Tarih: 2024

SON SEANS Ece Qasem olağan seansları için kliniğe geldi ve Şükran, katatonik Sessiz ve Gece, seansta öldü!

Şimdi beş yaşına geri dönmeni istiyorum, o geceye. Ailenden izinsiz komşuya gittiğin geceye, orada ne oldu Ece, bana anlatır mısın? Hasta hipnoza yanıt verdi:

-Okulun nasıl gidiyor Ece?

-İyi gidiyor, kendimi daha yenilenmiş ve ayaklarımın üzerinde kendine güvenen bir vaziyet hissediyorum.

-Bugün seans boyunca diğer kişiliklerini dışarıda bıraktığını ve gerçekleri idrak ettiğinin farkında mısın Ece?

-Evet, sanırım öyle.

-Diğer karakterler hakkında ne düşünüyorsun?

-Bana anlattıklarınıza göre, sanırım artık hepsinin gitmesi gerekiyor. Ben çok mutluyum, eskisinden daha güçlüyüm...

-Nasıl bir güç bu?

-Buraya gelirken, içimi tuhaf bir hüzün kapladı ama bu kötü bir hüzün değil. Buruk, onca zaman beni ayakta tutan... Ama artık ben güçlü olduğumu biliyorum.

-Ortadan kaybolacaklardan birinin Ece olmadığını nereden biliyorsun?

-Hissediyorum.

-Başlayalım mı? Hazır mısın?

-Hazırım, bitsin artık.

(Hipnoz uygulaması başladı)

-Kaç yaşındaydın Ece?

-Beş yaşındaydım. *(Genç kız üzgün bir tutumda. Sesi çocuksu, jest ve mimikleri bunu destekler haldeydi.)*

-Peki, nasıl başladı? Anlatabilir misin?"

-Komşumuzun kızı var, Aycan, çok severim ben onu.

(Doktor sessiz bir şekilde anlatmasını teşvik etti.)

-Annem onlara gitmemi istemiyor. Babama söylemiyordu ama rahatsız oluyordu onlardan. İçgüdü sanırım, ya da önsezi bilmiyorum. Hep huzursuz olurdu onları gördüğünde.

-Babandan korkuyor muydu annen?

-Hayır, babamdan değil, babamın onlara yapacağından korkuyor. Şey o biraz, (Elini kafasında girdap yaparak) Bazen gözü dönebiliyor.

-Peki devam et,

-Beni kenara çekip sürekli uyarıyor annem. Oynama o kızla diyor. Uzak durmam için azarlıyor ama arkadaşımın bana ihtiyacı var. Anlatamıyorum. Hep çok korkar. Annemle babam, teyzemlerle eğlenmeye gitti, evde kuzenlerimle birlikte kaldım, anneannem bakıyor bize ama o da televizyon izlerken yorgunluktan uyuyakaldı. Herkes kendi halindeydi, beni unuttular. Onlar bilgisayar oyunu oynarken, ben bahçeye çıktım. Onu gördüm, bahçede tek başına saklanıyordu. Çok korkuyordu, ağlıyordu. Onunla gitmemi, annesinin başının dertte olduğunu, babasından çok korktuğunu söyledi. Kuzenlerime haber vermem gerektiğini söyledim ama annesinin başına bir şey gelmesinden korktu çünkü babasının bundan hoşlanmayacağını belirtti. Ben de gittim.

-Ne gördün orada Ece?

-Dur artık görmüyor musun onu korkutuyorsun Doktor, dur artık? *(Gece ortaya çıktı)*

-Ben Ece ile konuşmak istiyorum Gece, lütfen izin verir misin? Seans boyunca yanında olacağım, söz veriyorum. Söz veriyorum zarar görmeyecek, şimdi Ece ile konuşabilir miyim?

(Ece geldi. Elleriyle oynuyor, anlatırken ürkek gözleri etrafta dolaşıyordu.)

-Eve girdiğimizde kapılar açıktı. Aycan beni alt kata doğru götürdü. Korktum ama annesinin orada olduğunu ve onu kurtarmamız gerektiğini söyledi, açtığı kapıdan aşağı baktık. Karanlıktı, tam o sırada arkamızdan ses geldi. ***İşte buldum seni,***

(Elleriyle kulaklarını kapatan Ece, sanki o anı tekrar yaşıyormuş gibiydi. Korkuyordu ve titriyordu.)

-Bulmuştu bizi. Buldu, kaçamadık. Aycan korkuyla öne geçti. Öfkelenen babası onu itti ve ayağı yerden kesilen Aycan, düştü. Karanlığın içine düştü. Çok korktum. Titriyorum. Merdivenlerden yuvarlandığını duyabiliyorum. Çok korktum, ben de koştum o karanlığa, ben de düştüm. Ama benim acım kısa sürdü, son düştüğüm yer kısmen yumuşaktı. Bayıldım. Uyandığımda kendimi bir koltukta bağlı buldum. O... (Yanaklarındaki yaşı silen Ece aynı ana dönerek yalvarırcasına,) Onu bir köşeye koymuş. Soğuk yere. Rengi beyaz, burnundan kan gelmiş. Seslendim ona, defalarca seslendim. O sırada ışık yandı.

Gözlerimi acıtan o beyaz ışık. Tavandan geliyordu. Işık açılınca, babasını gördüm. Sarhoş gibiydi ama aynı zamanda değil gibiydi de. Ameliyat kıyafeti giymişti, eldivenler geçirdiği elinden kanlar akıyordu. O Aycan'ın babasıydı. O doktordu. Sarhoş doktor diyorlardı. Ama işinden kovulmuştu. Korkudan bağırmaya başlayınca, *sus* yaptı. Elindeki neşterden kan akıyordu. Sonra onu gördüm, annesini. Ağzını bağlamıştı ama sesini duyabiliyordum. Ağlıyordu. Kan içinde, pas içinde bir masaya bağlamıştı. Organ mafyasına çalışıyormuş, organ satıyormuş. Ne demek bu, bilmiyorum. Aycan demişti, babamın işi bu demişti. Orada, onu doğradı. Canlı canlı doğradı. Ben hiçbir şey yapamıyorum. Altıma işemekten başka hiçbir şey yapamıyorum. Ağladım, ağladım... *(Kriz geçirirken. Doktor kalktı ve onu düşmeden tuttu. Tekrar yerleştirdi yerine.)*

-Sonra karanlık..."

(Ece'nin sakinleşmesini bekledi doktor.)

-Sonra ne oldu?

-O gidince, karanlığın içinden o geldi! Gece, beni kurtardı.

-Seni anneannen kurtardı Ece. Evde olmadığını anlayınca, paniklemiş, polise ve babana haber vermiş. Onlarda kamera kayıtlarından, yan eve geçtiğini görüp seni kurtarmışlar.

-Hayır, beni Gece kurtardı. Aycan öldü, Gece de onun kızı. O kurtardı.

-Özel bir anı hatırlıyor musun o geceye dair?

-Korkuyorum lütfen... Baba yardım et...

-Hâlâ orada mısın Ece?

-Yardım edin lütfen? Korkuyorum, baba yardım et ne olur baba kurtar beni?

-Ece ben buradayım,

-Babamı istiyorum...

-Ece ne oluyor orada?

-Babamı istiyorum. Gitmek istiyorum. Korkuyorum ne olur yardım edin, korkuyorum. Hayır yapmayacağım. Hayır, ona dokunmayacağım. İstemiyorum. Babamı istiyorum. Evimi istiyorum. Lütfen korkuyorum, yapma ne olur lütfen.

-Ece o yok artık. Sen iyisin ve o yok, öldü.

-Ama... ne olur... Çok korkuyorum. Yapma... Çok korkuyorum. İstemiyorum.

(Bir anda kendine gelen genç kız hıçkırarak ağlamayı bıraktı.)

-Ece iyi misin?

-Ona ne yapıyorsun aptal Doktor, görmüyor musun ne kadar korktu?

-Gece?

-Bunu yaparak ne elde etmeye çalışıyorsun?

-Ben Ece'ye unuttuğu o geceyi hatırlatmaya çalışıyorum, yüzleştirmek için.

-İstemiyor işte.

-Sen o gece geldin, değil mi Gece?

-Evet, onu birinin koruması gerekiyordu, kimse koruyamadı. Babası bile,

-Şimdi burada ne işin var, seni ben çağırmadım.

-Ona eziyet ediyordun, dayanamadım. Üzülmesine hiçbir zaman dayanamam.

-Üzmüyorum, onu yüzleştiriyorum. İzin verirsen. Bu ona iyi gelecek.

-Lanet başım çatlıyor, daha ne kadar ağlatacaksın onu, gözlerimde acımış üstelik.

-Sorunun kaynağını çözdüğümüzde, herkes rahat edecek.

-Bu işkence daha ne kadar sürecek sizce? Son zamanlarda çok mutlu, buraya gelmediği sürece hiç birimiz rahatsız etmiyoruz artık onu. Hiç birimiz çıkmıyoruz karşısına.

-Buna o karar verecek.

-Ben artık bıktım,

-Neden bıktın Gece?

-Her şeyden.

-Ama hâlâ dışarı çıkıyorsun?

-Dedim ya sana, eskisi gibi değil, sadece sen çağırdığın zaman çıkıyorum artık.

-Seni ben çağırmadım ama.

-Bize bunu yapan o manyak adam değil mi? Aycan mı asıl suçlu? Yoksa bizi koruyamayan babası mı? Annesi mi? Yoksa o gece umursamayan kuzenleri mi? O gece anneannesi uyumasaydı, bunlar olmayacaktı değil mi? Kimse onu koruyamadı? Ailesi onu koruyamadı, ben korudum.

-Ailesine kızgın mısın?

-Kızgınım. Ece küçüktü, kimse koruyamadı onu. Oysa ailesinin gözetimindeydi, onu korumak onların göreviydi.

-Şimdi ne olacak?

-Bilmiyorum. Sence?

-Önce ben sordum sana.

-Bu işten sıkıldım.

-Neden?

-Önceden Ece hakkında her şeyi bilirdim, evlendiğinden beri bizi hayatına hiç sokmadı, dışladı. Burası dışında asla bizimle birlikte olmuyor. Bağırıyorum duymuyor, artık bizi görmezden geliyor. Sanki buradan çıkarken, kapıyı arkasından çeken o güçlü kadın, bizi buraya hapsediyor. Bu hoşuma gitmiyor. Dışlanmış gibi hissediyorum. Önceden onun yanında olmam hoşuna gidiyordu, artık keyif almıyor. Şimdi her şey netleşti, değil mi? Artık o istediği kişiyi seçti!

-Sanırım,

-Sende gerçekle yüzleştin, değil mi Gece?

-Ece'yi seviyor musun Doktor?

"Evet, aklı başında genç bir kadın, ona saygı duyuyorum. Sempati de."

"Seninle birlikte olsam, benim kalmamı sağlayabilir misin? Hepsini kovarız, ikimiz kalırız.

-Bu Ece'yi üzmez mi? Sen Ece'nin üzülmesine dayanamazdın,

-Doktor?

-Efendim,

-Benim yerini tarif ettiğim defterin sizde kalmasını istemiyorum, onu bir yazara verip roman yaptırabilir misiniz?

-Ne demek istiyorsun? Veda eder gibisin Gece?

-Ters giden bir şeyler var, uzun zamandır, ama artık eminim. (Birden ağlamaya başladı.) Sanırım biz öleceğiz, zamanı geldi değil mi?

-Daha önce yanımda hiç ağlamamıştın,

-Evet Doktor, ağlayanlardan da nefret ederdim ama ağlıyorum değil mi?

-Daha önce bana hiç duygularını göstermemiştin Gece."

-Size güvenmekle hata etmemiş Koray Doktor, siz onun yarım bıraktığı işi tamamladınız.

-Artık Ece ile konuşmama izin verir misin?

-Ece?

-Kendinize iyi bakın Doktor ve unutmayın notları bir yazara vermeyi, gerçekleri herkes bilsin.

-Hoşça kal Gece,

(Elini başına koyan Ece avuçlarının ayasıyla iyice sıktı.)

-Ece?

-Evet,

-Sence Gece bize ne demek istedi az evvel?

-Bi... Bilmiyorum.

-Gece?

(Ece Panikledi, korkuyla ellerini kulaklarına kapadı.)

-Hayır, gelmesin ne olur, istemiyorum.

(Daha ciddi bir sesle sordum)

-Şükran Hanım?

(Başını iki yana sallayan Ece, isyan etti.)

-Durun rica ediyorum, ne olur artık gelmesinler. (ağlayarak bağırdı.)

-Suskun,

-Hayır, o olmaz ne olur olmaz... Doktor Bey lütfen onu çağırma.

Gülümseyerek Ece'nin gözlerinin içine baktım, genç kadın şaşkınca yüzüme bakıyordu. Hiç biri gelmemişti. Hiç biri yanıt vermemişti.

-Ece, hâlâ burada mısın?

(Bir an kendine inanamadı Ece, şaşkılıktan ne gülüyor ne de ağlıyordu.)

-Gelmediler...

(Daha net şekilde hepsinin ismini tekrar ettim. Ece şaşkın bir halde baktı.)

-Yoklar, hissetmiyorum. *(Sırtından aşağı bir ürperti geçişti. Bitmiş miydi?)*

-Gece?

-Yok... *(Ece heyecanlandı)*

-Şükran Hanım?

-Yok...

-Gece.

-Diyorum ya yoklar, gittiler yok... (Ece mutlulukla yaşaran gözleriyle gülümsüyordu.) Gittiler, benden başka kimse kalmadı içimde, artık yoklar...

-Nereden biliyorsun?

-Hissediyorum... Biliyorum, nasıl bildiğimi bilmiyorum ama... (Omzunu sarstı.) Ama biliyorum...(Sonra bir anda gözlerini kısarak yüzüme baktı.) Her şeyi hatırlıyorum... Tüm o kayıp anıları hatırlıyorum. O psikopatın kim olduğunu, bana neler yaptığını... Hepsi geldi ve onlar gitti. Tekim artık, Ece'yim.

SON

Sancıdan yüzünün rengi kaçan kız kimseye bir şey çaktırmamaya kararlıydı. Yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmişti, şimdi olamazdı. Hayır, sabredecek ve bu sefer hayatının ipini kendi ellerinde tutacaktı. Kürsüdeki hoca gür sesiyle bir isim anons ettiğinde, yanında durduğu arkadaşı ona kaşlarını çatarak baktı. Ece ona gülümsediğinde, genç bir kız heyecanla cübbesini savurarak kürsüye yöneldi. Hoca genç kızın diplomasını verip, ona konuşma hakkı vererek kürsüyü devrettiğinde, kulağına yaklaşan adam, "İyi olduğuna emin misin? Yüzün beyazladı," diye sordu. Sesi de gözleri gibi endişeliydi.

Kız dişlerini sıkarak bacaklarını birbirine kapadı, "İyiyim, heyecandan," dedi garip bir sesle.

Yasin kaşlarını kaldırdı. "Valla heyecandan," Derin bir nefes alarak kürsüye baktı ve herkes gibi o da alkışladı diplomasını alan kızı.

"Şimdi de izninizle, üstün başarısıyla şimdiden ışık saçmaya başlayan fakülte birincimiz, 4 üzerinden 3.98 ortalamayla ve..." Alkışlar ve ıslıklar müzik eşliğinde koptu. "Müsaade edin... Müsaade edin adını da anons edeyim... Ama tekrar etmekte fayda var, 4 üzerinden 3.98 ortalamayla ve yüksek onur derecesiyle, Umut Üniversitesi, Fen edebiyat Fakültesi, Psikoloji bölümünden mezun olan okul ikincimiz Ece Qasem'i, konuşmasını yapması için kürsüye davet ediyorum.

Ece dudaklarını dişleyerek hareketlenince, ilk denemesi başarısız oldu. Yerinden kalkamadı. İkinci defa denerken arkadaşı ona yardım etti. Koca göbeği ondan önce havalandı ve zor da olsa yerinden kalktı. Cübbesini düzelterek saçını geriye savurdu ve ona gururla bakan ailesine gülücük atarak kürsüye yürüdü.

Ayağındaki topuklulara lanet etti. Ona dikkatle bakıyordu herkes, bu yüzden dişlerini birbirine sımsıkı kapatıp dudaklarını gerdi. Böylece, gülüyormuş gibi oluyordu. Kürsüye yaklaştığında, alkış kıyamet kopuyor, herkes ona gururla bakıyordu. Ece karnına elini koyarak şiddetli bir kasılmayı savuştururken sunuşu yapan hocasıyla tokalaştı. Mikrofona eğildi, tam o anda bacaklarının arasında bir ıslaklık belirdi. Yutkundu. Cirrus, Cem, Ecem ve diğerleri ona merakla bakarken kızın rengi soldu, derin bir soluk aldığını gördüler ve heyecanlandığını

anladılar ve ağzını açan Ece kuvvetli bir çığlıkla ortalığı inlettiğinde herkes ellerini kulağına kapamak zorunda kalmıştı. Herkes ona şaşkınca bakarken bacaklarının arasına bakan Ece yüzünü ekşitti, hocası yanına gelirken endişeyle, kız sakinliğine kavuşmak istedi çünkü babası ve kocası insan kalabalığını yararak gelmekteydi.

"Sakin..." dedi kız gülümseyerek ve devam etti. "Doğuruyorum."

Sonrası bir karmaşaydı. Etrafındakiler başına toparlanırken kocası onu kucaklamış o ise hocasının uzatmaya çalıştığı diplomaya kedinin ciğere baktığı gibi bakarak, "Dur ne olur dur diplomamı almadan bu kürsüden inemem!" diyordu. Herkes gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. Ece diplomasını aldı ve teşekkür olarak yüksek bir çığlık saldı. Herkes de anlamıştı zaten. Sonrası mı?

Sonrası kendisi gibi yeşil gözlü bir kız çocuğunun babasının kucağında ağlamasıydı. Cirrus şaşkın bir mutlulukla kızına bakıyordu. Minik ağzı, minicik elleri vardı. Hapşırınca gülümsedi. Burnunu yanağına sürterek kokusunu içine çekti.

"Hoş geldin prenses," dedi garip bir sesle.

Bebeği beşiğe bıraktığı an tüm aile başına üşüşmüş, herkesten bir ses çıkıyordu. Cirrus karısının yanına gitti, içini çeken Ece başını kocasının gövdesine yaslarken, Cirrus yanağına elini dolamış, aileye yeni katılan üyenin tanışma seremonisini izliyordu.

Rüzgâr bebeğe eğilerek, "Bu da diğerlerine benziyor işte, bebek," dedi aynı duygusuzluğuyla. "Torunlarımın hepsi aynı fabrikanın üretimi gibiler."

"Hayır, bana benziyor. Bak gözleri yeşil," dedi Cem inatla.

"Halasının gözleri de yeşil,"dedi Ecem kocasına sataşarak.

"Hayır, bana benziyor, bak burnu aynı ben," dedi Cem inatla. Kendi burnunu gösterecekti utanmasa.

"Dur bakayım," dedi Rüzgâr alayla, Esme tecrübeli dedenin kinayesine kızarak kocasına dirsek attı. Cem inatla her yerini kendine benzetti torununun.

"Görmemişin torunu olmuş," dedi Esme kıkırdayarak...

Herkes itiraz ederken Ecem kocasına güldü. Beline kolunu sardı. "Kesinlikle, aynı dedesi... Tıpkı kocam..."

"Demiştim. Bakın gözleri de yeşil, aynı ben." dedi Cem yine.

"Evet, burnu da seninki kadar kocaman, gördük!" dedi Ecem yine aynı alayla.

Kahkaha atarak pes eden herkes ikiliyi yalnız bırakıp annenin dinlenmesini sağlamak için tebriklerini sundu, kapıya yönelirken Cem beşiğe tekrar baktı. Ayakları resmen geri geri gidiyordu. Torun sevgisi bu mu oluyordu? Evlattan daha güzel koktuğunu Ece'ye söylemeyi düşünmüyordu ama sanırım torununu kızından daha fazla sevecek gibiydi.

Kapıyı kaparken, "Bence bu şaşkınlar ona bakamaz," dedi ciddi bir kararla. "Küçücük kalır benim torunum, sürekli ağlar."

"Kesinlikle, onu alıp evimize götürmeliyiz," dedi Ecem ciddi bir sesle.

"En doğrusu bu, bak sen de anladın onların bebeği ziyan edeceğini. Biz onu doyururuz, altını da bezleriz. Hem ben dadı falan da istemem, bakarız biz ona. İkimiz yeteriz."

"Cem," dedi Ecem mutlulukla. İçini çeken çiçeği burnunda dede, "Olmaz değil mi? Vermezler bize," diye sordu.

Karısı başını geriye atarak, "Cık," yaptı. "O zaman biz de Ada'dan ev mi alsak?" dedi Ecem şakasına.

"Bak sana demeyi unuttum," dedi Cem karısına dönerek. İfadesi keyifli bir ciddiyete dönüşmüştü. Adamın gözleri parlayınca içine bir sancı salındı. Ecem kaşlarını çattı. "Yapmadım de,"

"Daha söylemedim bile hayatım."

"Cem bana Ada'dan ev almadığını söyle,"

"Niye yalan söyleyeyim, aldım."

"Cem," diye uyardı. Cırlayan sesi koridorda yankılanınca Esme ve Rüzgâr onlara bakıp kıkırdarken, "Deli misin be adam, çocukların huzurunu mu bozacaksın." diye veryansın etti.

"Damat bozuntusuna takmamaya karar verdim, sonuçta torunumun babası. Hem babasını torunumun gözünün önünde üzmem, bunu yanlızken yapmayı planlıyorum."

"Cem," dedi Ecem hayretler içerisinde. "Yemin ediyorum boşarım seni, o evi satmazsan boşarım. Rahat bırak çocuklarımı, nedir senden çektikleri. İki dakika huzur ver, iki dakika."

"Onlar benim de çocuklarım," diye homudandı Cem. "Hem ben torunuma hasret kalamam. Baksana bu şapşallar bakamaz ona, minnacık daha."

Ecem isyanla ablasının yanına gidip şikâyet ederken Cem abisinin yanına gitmiş dert yanıyordu. Onlar hastaneden ayrılırken yalnız kalan çift bebeklerine mutlulukla bakıyordu. Cirrus minik kuvöz beşiği yatağın yanına çekti, kendisi de karısının yanına oturdu. Kolunu kaldırdığında Ece başını göğsüne koydu. Çift beşikte uyuyan kızlarına bakarken, gözleri ve yüzleri hayli duygusaldı.

"Hayatımda yaptığım en iyi şey," dedi Cirrus gururla.

Ece karnını çimdirdi. "Tek başına yapmış gibi konuşma, bu başarı ikimizin. Hatta acılı kısmı sadece benim."

"Olsun, yine de hayatımda tek başıma sahip olduğum birinci şey."

"Bak ya, ilk günde ikinci sıraya atıldık."

"Okulda da ikinci oldun zaten," dedi karısına sataşarak. Ece suratını asınca, eğildi ve yüzünü elinin içine aldı. "Benim için ilk ve tek olacaksın o ayrı ama beni kandıran sendin! İtiraf et."

Gülümsedi Ece, evet ona ilk adımı atan kendisiydi.

"Şu âlemde *cennet nerede* deseler, yuvam derim. Bana cenneti ölmeden gösterdiğin için teşekkür ederim." Dudaklarına eğildi, tam birleşecekti ki viyaklayan bebekleriyle ikili gülerek ayrıldı.

"İkinci olduğumu anladım. Harika, babasına âşık kızlar hiç çekilmiyor,"

Bebeğini şefkatle ellerine alıp annesine götürürken "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Kızını kollarına alan Ece mutlulukla kokladı onu. "Annemden biliyorum, dünyayı zehir ederdim ona. Ah annem, şimdi onu daha iyi anlıyorum."

SON

DİP NOT:

Bu hikâye, uzun araştırmalar ardından kaleme alınan gerçek dışı bir kurgudur, görüşmelerin sağlandığı hastaların isimleri gizlidir, doktor notları ve seans dipnotlarından, sadece bir kısmına yer verilmiştir. Gerçek ve hayal birbirine girmiştir.

Özet: Dissosiyatif kimlik bozukluğu (DKB), daha önce çoklu kişilik bozukluğu olarak adlandırılmıştır. Bu bozukluğa sahip kişiler, kendi kişiliklerinin yanında, bilinçli veya bilinçsiz, bir veya daha fazla alternatif kişilik geliştirir. DKB; hafıza, bilinç ya da farkındalığın, kimlik ve/veya algının parçalanması ya da bozulma hali. Zihinsel işlevler normal olarak sorunsuz çalışmaya devam eder.

Hastalık, hafife alınması gereken ve kişinin ya da ailesinin kendi başına iyileştiremeyeceği ciddi bir rahatsızlıktır, eğer kendinizde bu tür anormallikler görüyorsanız, Klinik Psikiyatriye gidip, görüşmelerle durumun netlik kazanmasını sağlayabilirsiniz.

Not: Bu senaryoda; Çocuğun ailesinden zorla alınıp tedavi için hastaneye yatırılması tamamen Yazarın hayal gücüdür, ancak ülkemizde ve Dünya'da, çocuk için bu gerektiği halde ve aile buna izin vermiyorsa -sağlıklı olmayan çocuk için ciddi sorunlar doğuracaksa- Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu Çocuk Yönetmeliği uygulanır.

Madde 8-

Bu toplantılarda fiziksel ve psiko-sosyal sorunları nedeniyle kuruluşa uyum sağlayamayan çocuklar çok yönlü ele alınarak uygun çözüm yolları aranır. Vakalarla ilgili toplantı raporları sosyal serviste saklanır. Uyumsuzluğun ve sorunların çözümüne yönelik aile üyeleri ve yakın akrabalarının katılımları sağlanarak mesleki çalışmalar yapılır. Süreç içerisinde vakalar tekrar ele alınır. Uyumsuzluğu ve davranış bozukluğu devam eden çocukların sosyal servis elemanlarınca psikiyatrik tedaviden yararlandırılmaları sağlanır. Bütün bu çalışmalara rağmen sosyal servis elemanlarınca çevre değişikliği gerektiğine karar verilmesi halinde, hazırlanan gerekçeli sosyal inceleme ve mesleki çalışma raporları Genel Müdürlüğe gönderilir. Kanunlara göre suç sayılan fiilleri işlemiş veya bu tür fiillerle karşı karşıya kalmış çocukların durumları, adli makamlara intikal ettirilmek üzere işin aciliyetinde derhal il müdürlüğüne ve

her türlü halde Genel Müdürlük Hukuk Müşavirliğine gereği yapılmak üzere bildirilir.

٢٨

Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu Nedir?

Çoklu kişilik bozukluğu (dissociative identity disorder), kişinin bilinç düzeyinde birbirinden farklı, en az iki kişiliğe sahip olması ve bu kişilik yapıları arasında geçişler yaşaması durumuyla karakterize olmuş olan psikolojik bir hastalıktır. Çoklu kişilik bozukluğu genellikle, farklı kişiliklere kümelenmeden çok bir çeşit parçalanma olarak görülür.

DKB'li kişiler, her zamanki "çekirdek" kişiliğinin yanı sıra alternatif kişilikler olarak bilinen ya da "alter" diye adlandırılan iki veya daha fazla, farklı ve ayrı kişiliklere sahiptir. (Bu farklı kimliklerin sayısı 2 de olabilir, 100'den fazla da olabilir. Genellikle bu sayı 10 kadardır.) Bu karakterlerin en az ikisi, kişinin davranış modellerini kontrol altına alır. Her bir karakter kendi hikâyesine, kişisel görünümüne, davranış modellerine, fiziksel özelliklerine ve isme sahiptir. Bazı karakterler ise bazı durumlara özgü olarak ortaya çıkar. Öz karakteri 60 yaşında olan bir doktorun, 20 yaşında bir rock şarkıcısı kişiliği olabileceği gibi, 3 yaşında bir kişiliği de olabilir. Karakterlerin bazıları erkek, bazıları kadın olabilir. Üstelik bu kişilikler farklı fiziksel görünümlere sahip de olabilirler. Bir alter, çekirdek kişilikten farklı alerjilere bile sahip olabilir. Hatta birinin gözleri bozukken, bir diğerinin gözleri oldukça keskin bir görüş açısına sahip olabilir.

DKB'li bir kişi, alterin hâkim olduğu zamanlardaki diğer kişilik durumlarının ya da anılarının farkında olabilir de olmayabilir de. Alternatif kimlikler çok kısa süre içinde değişebilir, biri diğerini baskılayabilir. Stres ya da bir travmayı hatırlatan herhangi bir şey (psikososyal stres) her an alterin ortaya çıkması için tetikleyici olabilir.

DKB'nin Belirtileri Nelerdir?

DKB, diğer zihinsel rahatsızlıklarda bulunan psikolojik semptomları içinde barındırır.

Örneğin:

Şiddetli baş ağrısı veya vücudun diğer bölümlerinde ağrı

Benlik yitimi (Kişinin kendi düşüncelerinden, duygularından ve vücudundan kopması hissi)

Derealizasyon (Çevredeki ortamın yabancı, garip veya gerçek dışı olduğunu hissetmek)

Depresyon ve/veya tutarsızlık

Anksiyete

Yeme ve uyku bozuklukları

Cinsel işlev ile ilgili sorunlar

Madde bağımlılığı

Amnezi (Hafıza kaybı veya zaman sapması hissi)

Halüsinasyonlar (Sahte algılamalar veya sesler duymak gibi duyusal deneyimler)

"Kesme" gibi kendi kendine zarar verme

İntihar riski (DKB'li insanların %70'i intihar girişiminde bulunur)

DKB'nin Nedenleri Nelerdir?

Travma öyküsü, dissosiyatif kimlik bozukluğu için önemli bir özelliktir. DKB vakalarının yaklaşık %90'ı taciz öyküsü içermektedir. Travma sıklıkla şiddetli duygusal, fiziksel ve/veya cinsel istismar içerir. Aynı zamanda kazalar, doğal felaketler ve savaş ile de bağlantılı olabilir.

Bölünme (DKB), genellikle stresli veya travmatik bir durumla bağları koparmak ya da travmatik anıları normal farkındalıktan ayırmak için kullanılan bir savunma mekanizması olarak düşünülür. Bu, bir kişinin dış dünyayla bağlantıyı koparması ve gerçekleşen şeylerin farkındalığından uzaklaşmasının bir yoludur. Ayrıca çoklu kişilik bozukluğu olan kişilerde genellikle travma sonrası stres bozukluğu da görülür. Uzmanlar hastalığın kalıtımsal özelliklerine de dikkat çekiyor. Öyle ki, yapılan birçok çalışma, çoklu kişilik bozukluğu hastası olan kişilerin biyolojik akrabalarında aynı hastalığın görülme sıklığının, diğer insanlara göre daha yüksek olduğunu gösteriyor. DKB vakaları, küçük bir trafik kazası, yetişkin hastalığı veya stres gibi hafif olaylar da dahil olmak üzere çeşitli gerçek ve sembolik travmalarla tetiklenebilir. Ya da bir ebeveynin çocuğunun, kendi çocukluğunda tacize uğradığı yaşa gelmesi de tetikleyici olabilir.

Nasıl Teşhis Konulur?

Yapılan taramalar sonrası fiziksel bir hastalık bulunamazsa kişi, zihinsel hastalıkları teşhis ve tedavi etmek için özel olarak eğitilmiş bir

psikiyatr, psikolog veya psikiyatrik sosyal hizmet uzmanı gibi bir zihinsel sağlık uzmanına yönlendirilebilir. Bazı psikiyatr ve psikologlar, özel testleri (örneğin, Dissosiyatif Deneyim Ölçeği-DES) ya da Dissosiyatif İçin Yapılandırılmış Klinik Görüşme (Structured Clinical Interview for Dissociation) (SCID-D) gibi standart bir görüşmeyi kullanabilirler.

DKB'de tedavinin amacı, belirtileri hafifletmek, bireyin ve çevresindeki kişilerin güvenliğini sağlamak ve farklı kişilikleri iyi işleyen tek bir kimliğe entegre etmektir. Tedavi aynı zamanda kişinin acı veren anıları güvenli bir şekilde ifade etmesine ve işlemesine yardımcı olmak, yeni baş etme ve yaşam becerileri geliştirmek, en iyi işleyişi onarmak ve ilişkileri geliştirmek amacını da taşımaktadır. Disosiyatif bozukluklar için ilaç tedavisi yoktur. Bununla birlikte, dissosiyatif bozuklukları olan insanlar, özellikle depresyon ve/veya kaygı ile ilişkili olan kişiler, antidepresan veya anksiyete karşıtı ilaçlarla tedaviden fayda görebilirler.

Kaynakça: https://www.uplifers.com/tum-yonleriyle-coklu-kisilik-bozuklugu-tanimi-belirtileri-nedenleri-tedavisi/